

HOÀNG SUNG

khai
hoa
bất
kết
quả

Hương Văn Sơn

HOÀNG SÙNG

Khai Hoa Bất Kết Quả

Ngôn Tình, Cung Đấu, Cổ Đại, Sủng

Tên gốc: Hoàng Đế Càng Muốn Sủng Nàng Sủng Nàng

Số chương: 102 (97 chương chính văn + 5 phiên ngoại).

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Cung đình hầu tước.

Edit & Beta: Team Hoàng Vân Điện.

Bìa: Huekhanh92.

Nữ nhân trong chốn hậu cung ai mà không muốn được hoàng đế sủng hạnh nhưng cũng chỉ duy nhất là nàng lại không muốn điều đó.

Mà nàng lại là hoàng hậu nhưng Hoàng Đế lại càng muốn sủng nàng.

(Không muốn làm Hoàng Hậu x Hoàng Đế càng muốn nàng làm Hoàng Hậu)

Lời văn ngọt, nam chủ bị bệnh xà tinh, hậu cung chỉ có một người nữ chủ.

Mục lục

- Chương 1: Vào cung
- Chương 2: Lần đầu gặp gỡ
- Chương 3: Hoàng Đế
- Chương 4: Tình sâu tình mỏng
- Chương 5: Ngự tứ
- Chương 6: Tặng hương
- Chương 7: Mệnh Phượng Hoàng
- Chương 8: Quan tâm
- Chương 9: Vinh hạnh đặt biệt
- Chương 10: Ân sủng
- Chương 11: Thánh chỉ
- Chương 12: Phong Hậu
- Chương 13: Tình cờ gặp gỡ
- Chương 14: Tướng quân
- Chương 15: Gia yến
- Chương 16: Hoàng Hậu
- Chương 17: Tiến cung
- Chương 18: Bày tỏ
- Chương 19: Thân cận
- Chương 20: Cung yến
- Chương 21: Dắt tay
- Chương 22: Phân cao thấp
- Chương 23: Sính lễ
- Chương 24: Tranh khiêu dâm
- Chương 25: Đại hôn
- Chương 26: Động phòng
- Chương 27: Ôn tồn
- Chương 28: Săn sóc
- Chương 29: An nghỉ
- Chương 30: Thật lòng
- Chương 31: Dung túng

Chương 32: Say rượu
Chương 33: Dụ dỗ
Chương 34: Thân mật
Chương 35: Đùa giỡn
Chương 36: Đứng đắn
Chương 37: Kìm nén
Chương 38: Xoa bóp
Chương 39: Chân ngọc*
Chương 40: Cổ vũ
Chương 41: Xuân yển
Chương 42: Tính tình
Chương 43: Sủng ái
Chương 44: Nguyệt sự
Chương 45: Đút ăn
Chương 46: Tắm gội
Chương 47: Kiêu diễm
Chương 48: Lại đút ăn
Chương 49: Thân thân*
Chương 50: Động tâm
Chương 51: Quân tâm
Chương 52: Cầu sủng
Chương 53: Ghen tuông
Chương 54: Chử Diệu
Chương 55: Mỹ vị
Chương 56: Tứ hôn
Chương 57: Gieo giống
Chương 58: Tên thân mật
Chương 59: Thịnh sủng
Chương 60: Mỹ nhân
Chương 61: Mất mặt
Chương 62: Quyến rũ
Chương 63: Cám dỗ
Chương 64: Hành cung

Chương 65: Biểu muội
Chương 66: Chuyện mang thai
Chương 67: Có thai
Chương 68: Hỉ sự
Chương 69: Nghẹn
Chương 70: Dập lửa
Chương 71: Không ổn
Chương 72: Trừng phạt
Chương 73: Lời đồn đãi
Chương 74: Nghiêm trị
Chương 75: Ý chỉ
Chương 76: Tình thú
Chương 77: Đút ta
Chương 78: Hơi say
Chương 79: Khó nhẹn
Chương 80: Song thai
Chương 81: Trướng đau
Chương 82: Chủ động
Chương 83: Máy thai
Chương 84: Bướng bình
Chương 85: Đông chí
Chương 86: Trời đông giá rét
Chương 87: Thức tỉnh
Chương 88: Xử trí
Chương 89: Đau bụng
Chương 90: Sinh ra
Chương 91: Chơi xấu
Chương 92: Nuôi con
Chương 93: Phụ thân đáng trách
Chương 94: Tình ý
Chương 95: Tư vị (*)
Chương 96: Bảo bảo
Chương 97: Là yêu

Chương 98: Phiên ngoại một

Chương 99: Phiên ngoại hai

Chương 100: Phiên ngoại ba

Chương 101: Phiên ngoại bốn

Chương 102: Phiên ngoại năm

Chương 1: Vào cung

Edit: Tử Lam

Beta: Tiểu Pi

Tháng chạp, năm Nguyên Phong thứ năm.

Mấy ngày nay tuyết rơi không ngừng, trên đường tuyết đọng lại thành từng mảng lớn, bị người xe lui tới đạp đến cứng như thép.

Cách Đô thành mười dặm, một đoàn xe ngựa từ phía sau núi di chuyển ra, tiếng bánh xe ngựa chuyển động kéo kẹt, lưu lại hai vết bánh xe trên đường.

Bên ngoài gió lạnh thấu xương, bên trong xe cũng không ấm áp hơn bao nhiêu.

Nha hoàn Liễu Nhi rót một ly trà gừng ấm từ trong túi nước, nhét vào tay Tiết Tĩnh Xu. Lúc đụng đến đầu ngón tay nàng truyền tới cảm giác lạnh lẽo. Liễu Nhi không khỏi đau lòng nói: "Tiểu thư, để ta đi bảo bọn họ đi chậm một chút, gió lạnh theo khe hở bay vào, muốn chắn cũng không chắn được, theo đà này người sẽ lại đổ bệnh."

Tiết Tĩnh Xu nhận lấy ly trà gừng, thong thả hớp một ngụm, nhẹ nhàng lắc đầu: "Bọn họ cũng là bất đắc dĩ."

Nàng khẽ mở áo choàng trên người ra một chút: "Liễu Nhi, người đừng ngồi ở đầu gió nữa, nếu ngăn không được, thì cứ lại đây sưởi ấm với ta. Hai người ở cùng một chỗ, sẽ ấm áp hơn một người!"

"Ah... " Liễu Nhi ngẫm lại thấy cũng rất có đạo lý, từ nhỏ sức khỏe của tiểu thư đã không tốt, tuy không đến mức ngày ngày uống thuốc, nhưng so với người bình thường vẫn là gầy yếu hơn vài phần. Tháng sáu trời nóng như lửa mà bàn tay tiểu thư vẫn có chút lạnh lẽo, đừng nói đến mùa đông khắc nghiệt hiện giờ.

Hai người ở trên núi ngoài thành, tuy nói tất cả chi phí đều được Tiết phủ chu cấp đầy đủ, nhưng hạ nhân trong phủ càng ngày càng không xem ai ra gì. Mấy năm trước đồ vật đưa tới vẫn đầy đủ, dần dần về sau cơ hội tiểu thư được hồi phủ là con số không. Nhị lão gia cùng Nhị phu nhân lại chỉ quan tâm tiểu thiếu gia và những tiểu thư khác. Bọn hạ nhân liền càng thêm khinh bạc tiểu thư, đưa đồ vật tới không phải thiếu vài thứ thì cũng là đồ kém chất lượng.

Mùa Đông năm nay lạnh hơn những năm trước, than sưởi ấm không đủ, vì thiếu một cái bồn than, hơn nửa mùa Đông nàng và tiểu thư đều phải làm tổ trong ổ chăn. Trước mắt tiểu thư chỉ là muốn nàng đi qua làm cái lò sưởi ấm, đương nhiên nàng sẽ không cự tuyệt.

Hai người ngồi song song với nhau, dùng tay xiết chặt hai bên áo choàng, bọc thành một cái kén ấm lớn.

Liễu Nhi hít vài hơi, nói: "Tiểu thư, trên người của tiểu thư có mùi Tùng hương, giống như mùi hương lúc chúng ta còn trên núi."

"Thật không?" Tiết Tĩnh Xu cũng ngửi ngửi, nhưng không ngửi ra mùi gì khác: "Ta không ngửi ra mùi Tùng hương, nhưng lại ngửi thấy hương thơm ngọt ngào của bánh Hoa quế. Liễu Nhi, có phải người lại lén giấu đồ ăn không?"

"Ai nha... " Liễu Nhi che khuôn mặt đang đỏ bừng của mình lại: "Lại bị tiểu thư phát hiện!"

Tiết Tĩnh Xu cười khế: "Ta sẽ không cười ngươi."

Liểu Nhi cười hì hì, từ trong ngực móc ra một cái túi giấy dầu, bên trong là hơn mười khối bánh hoa quế: "Đây là hôm qua ta mới vừa làm xong, vốn định hôm nay vừa ăn vừa thưởng tuyết với tiểu thư, không nghĩ tới người trong phủ đến."

Liểu Nhi nói, ý cười trên mặt dần dần nhạt đi, sắc mặt có chút lo lắng: "Tiểu thư, người nói xem vì sao đột nhiên lão thái gia truyền chúng ta trở về?"

Mười năm trước lão thái gia lấy cơ thân mình tiểu thư không tốt, cần nơi yên tĩnh dưỡng bệnh, nên đã đưa tiểu thư đến am ni cô ngoài thành.

Lúc đầu người theo tới hầu hạ có mười mấy người, đến cuối những người đó không chịu nổi tịch mịch, lại thấy tiền đồ vô vọng, liền thi nhau sử dụng thủ đoạn để được hồi phủ. Chỉ có Liểu Nhi nàng không phải người hầu Tiết phủ, lại cảm thấy cuộc sống trên núi tự do tự tại, nên mới ở đến bây giờ. Nàng làm bạn với tiểu thư đã hơn mười năm, tình cảm không phải bình thường, mà thân nhau như tỷ muội.

Sáng sớm hôm nay quân sự trong phủ vội vàng lên núi, nói là phụng mệnh lão thái gia đến đưa tiểu thư hồi phủ. Hai người bọn cơ sáng cũng chưa dùng đã phải vội vàng lên xe ngựa.

Cũng may hôm nay nàng vì muốn thưởng tuyết nên đã chuẩn bị trà gừng và ít điểm tâm, bằng không đoạn đường hồi phủ này càng thêm gian nan.

Tiết Tĩnh Xu dùng khăn cầm một khối bánh hoa quế lên, cẩn thận cắn một miếng, cất giọng nhàn nhạt: "Tổ phụ làm như vậy, tất nhiên

là có lý do riêng của người, chúng ta chỉ cần làm theo là được. Nhưng mà... Liễu Nhi, trong phủ không giống với trên núi, ở đây người nhiều quy củ cũng nhiều, ta lại không thể ở bên cạnh người cả ngày, người nhất định phải thận trọng từ lời nói đến cách việc làm, không cần nghe nhiều, không cần nói nhiều, không cần xem nhiều. Nếu thật sự không khéo đụng phải ai, cũng không thể cậy mạnh, phải kéo dài thời gian chờ ta đến."

Liễu Nhi nghiêm mặt: "Tiểu thư yên tâm, ta sẽ nhớ rõ, nhất định không gây họa."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Ta biết người có chừng mực, chỉ sợ người khác không có ý tốt, cố ý đến gây sự. Chúng ta rời đi lâu như vậy, trong phủ đã phát sinh chuyện gì cũng không biết, mọi việc đều phải thận trọng."

"Dạ." Liễu Nhi ngoan ngoãn đồng ý, trong lòng lại có vài phần chua xót.

Lẽ ra tiểu thư là trưởng nữ Nhị phòng của Tiết phủ, cha mẹ song thân đều còn, vốn nên nhận hết ngàn vạn sủng ái, sau đó sẽ gả cho một lang quân như ý mới đúng. Nhưng lại vì một câu nói của lão thái gia năm đó, trở thành một vị tiểu thư thất sủng bị đưa ra ngoài thành.

Lúc đầu Nhị lão gia và Nhị phu nhân vẫn còn thường xuyên phái người tới thăm, sau này có lẽ là vì có nhiều hài tử, hoặc tình cảm đã phai nhạt, người phái tới cũng chỉ làm cho có lệ.

Cha mẹ thân sinh còn như thế, đừng nói đến người khác. Khó trách khi tiểu thư hỏi phủ, cũng phải cẩn thận đề phòng như vậy.

Đoàn người chậm chậm di chuyển, đến buổi trưa đã vào trong thành.

Xe ngựa đi trong những con phố sầm uất hồi lâu, sau đó đến một con phố khá an tĩnh. Không bao lâu, lại quẹo vào một cái hẻm nhỏ, tuyệt ở ngõ nhỏ đã được dọn dẹp sạch sẽ, vó ngựa đạp ở trên phiến đá xanh, không khí yên tĩnh chỉ có tiếng vang lộc cộc của xe đi qua.

Liễu Nhi từ trong áo choàng chui ra, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, đã tới nơi."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Người trở vào đi, đợi bọn họ đến gọi chúng ta xuống."

Liễu Nhi xoa xoa tay, nắm lấy tay Tiết Tĩnh Xu: "Ta không lạnh, tiểu thư xem tay ta vẫn còn nóng hừng hực này."

Tiết Tĩnh Xu nhìn cái áo khoác cũ trên người Liễu Nhi: "Nếu đã trở lại, lần này ta sẽ bảo bọn họ may cho người một bộ y phục mới."

Liễu Nhi vuốt vuốt nếp nhăn trên áo choàng của Tiết Tĩnh Xu, sau đó kiểm tra đầu tóc nàng lần nữa, cảm thấy mọi thứ ổn thỏa mới đi đến cạnh cửa ngòi: "Y phục của ta đủ mặc, nhưng cái áo choàng này tiểu thư đã mặc năm sáu năm, năm nay cũng nên đổi một cái mới rồi."

Hai người đang nói, xe ngựa chậm rãi ngừng lại, từ xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngừng ở bên ngoài xe.

"Đã để Tam tiểu thư chờ lâu, mời tiểu thư xuống xe."

Liễu Nhi vén tấm màn lên nhảy xuống, bên ngoài có một nữ nhân khoảng năm mươi tuổi, thân đeo vàng đầu đội bạc, quần áo xa hoa, trang điểm lộng lẫy, nhìn có chút quen mặt, nhưng nhất thời nàng nghĩ không ra.

Tiết Tĩnh Xu lại có chút kinh ngạc, để Liễu Nhi đỡ xuống xe, trên mặt

bất động thanh sắc: "Hạ ma ma, làm sao dám phiền ngài ra đây đón ta."

Hạ ma ma nghe nàng nói vậy thì ngẩn ra, ngay sau đó lại là đầy ý cười, lời nói vẫn có chút vội vàng: "Tam tiểu thư chớ có nói đùa với lão nô như vậy, lão thái gia và lão thái quân còn đang ở chính sảnh đợi ngài, ngài mau đi theo lão nô vào trong."

Nói xong liền đặt Tiết Tĩnh Xu lên một cỗ kiệu, bốn người gia đình nặng nề nâng lên, sau đó lại vững bước.

Liễu Nhi bình ổn lại tâm trạng, nhanh chóng đi theo.

Tiết Tĩnh Xu nghe nói tổ phụ tổ mẫu đều đang đợi nàng, trong lòng nổi lên cơn sóng lớn.

Nàng chỉ là một trưởng nữ thất sủng bị đưa ra ngoài thành, có chỗ nào đáng để tổ phụ và tổ mẫu coi trọng như vậy? Trừ phi...

Cỗ kiệu một đường nâng đến trước cửa viện mới dừng lại, không đợi Liễu Nhi tiến lên, đã có hai nha hoàn ăn mặc rực rỡ giành trước một bước.

Bọn họ đỡ Tiết Tĩnh Xu xuống kiệu, nàng chỉ kịp cho Liễu Nhi một cái ánh mắt trấn an thì người đã bị kéo vào chính sảnh.

"Tới rồi!"

"Cuối cùng cũng đến!"

Nha hoàn vén tấm màn hình gấm lên, không khí ấm áp trong phòng tỏa ra.

Tiết Tĩnh Xu bước vào, ánh mắt quét qua nhìn xung quanh, chỉ thấy một vị lão nhân uy nghiêm ngồi ở ghế chủ tọa, đúng là tổ phụ của nàng.

Ngồi bên tay phải tổ phụ là một vị nội giám, xem quần áo người này mặc, phẩm cấp nhất định không thấp, bên tay trái là phụ thân và các thúc bá của nàng.

Có lẽ là nghe được động tĩnh, sau tấm bình phong xuất hiện một đám phụ nhân ăn diện lộng lẫy, là lão thái quân, mấy vị phu nhân các phòng và các tiểu thư.

Tiết Tĩnh Xu nhìn thấy thế trận này, càng thêm khẳng định suy nghĩ vừa rồi.

Nàng rũ mắt cúi đầu chậm rãi tiến lên, dịu dàng hành lễ: "Tôn nữ Tĩnh Xu bái kiến tổ phụ, tổ mẫu... "

Không đợi nàng nói xong, Tiết lão thái gia đã bảo Hạ ma ma đỡ nàng lên: "Việc gấp phải linh động một chút, chút nghi thức xã giao này không cần chú ý, mau đến bái kiến Phúc công công. Phúc công công chính là thái giám chưởng quản trong cung Thái Hoàng Thái Hậu, lần này phụng ý chỉ Thái Hoàng Thái Hậu xuất cung, đã đến đây chờ người cả buổi sáng."

Tiết Tĩnh Xu "Dạ!" một tiếng, khẽ xoay người lại hành lễ.

Phúc công công tùm tùm cười nói: "Tiết tiểu thư không cần đa lễ, lão nô phụng khẩu dụ Thái Hoàng Thái Hậu, nếu tiểu thư đã trở lại, vậy liền tiếp chỉ đi."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều quỳ xuống.

"Thái Hoàng Thái Hậu khẩu dụ: Tuyên đích thứ tôn nữ Tiết Tĩnh Xu của phủ Thừa Ân công lập tức tiến vào Trường Nhạc cung yết kiến!"

Quả nhiên là như thế!

Tiết Tĩnh Xu đã đoán trước nên cũng không bất ngờ mấy, chỉ là trong lòng không khỏi trầm xuống, cung kính thi lễ: "Dân nữ Tiết Tĩnh Xu lãnh chỉ, Thái Hoàng Thái Hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

Hành lễ xong đứng dậy, Phúc công công nói: "Tiết tiểu thư sẽ cùng lão nô tiến cung."

Nha hoàn đỡ Chu lão thái quân đứng vững, vội nói: "Công công chậm đã, để tôn nữ ta đi hậu viện rửa mặt chải đầu một phen."

Lúc mới vào cửa, Phúc công công đã thấy rõ ràng, cách ăn mặc của Tam tiểu thư Tiết gia này, hoàn toàn đối lập với những người ở đây, cũng khác xa với những tiểu thư khác của Tiết gia. Tựa hồ đúng với lời đồn, vị tiểu thư này ở Tiết gia không được coi trọng.

Nhưng dung mạo nàng thế này, chỉ sợ qua hôm nay, mọi thứ sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Trong lòng hẳn có ngàn ý nghĩ, nhưng trên mặt vẫn đậm ý cười: "Chỉ sợ Thái Hoàng Thái Hậu chờ lâu."

"VẬY..." Chu lão thái quân gánh không tội danh bắt Thái Hoàng Thái Hậu đợi chờ, đành phải nói: "Cũng được. Vân Hương, mau đi lấy cái áo choàng nạm biên ngân hồ của ta đến cho Tam tiểu thư mặc."

"Vâng." Một nha hoàn xinh đẹp thi lễ, đi ra sau tấm bình phong, lấy ra cái áo choàng mới mặc hôm nay của lão thái quân, đưa cho Tiết

Tĩnh Xu thay.

Chu lão thái quân lại nói: "Tuệ Hương, người hiểu biết quy cũ trong cung, người đi cùng Tam tiểu thư tiến cung, phải hầu hạ cẩn thận."

Một cái nha hoàn cao gầy "Dạ!" một tiếng, cúi đầu đi đến sau lưng Tiết Tĩnh Xu.

Không tiếp tục nói chuyện phiếm nữa, Tiết Tĩnh Xu đi theo Phúc công công ra sân.

Liễu Nhi còn chờ ở bên ngoài, thấy tình hình như thế, cũng không dám tùy tiện tiến lên.

Tiết Tĩnh Xu nhìn Hạ ma ma nói: "Hạ ma ma, làm phiền ngài sắp xếp một chỗ nghỉ ngơi cho nha hoàn này của ta."

Thấy Hạ ma ma gật đầu, Tiết Tĩnh Xu lại gật đầu với Liễu Nhi, đoàn người vội vàng đạp tuyết rời đi.

Chương 2: Lần đầu gặp gỡ

Edit: Tử Lam

Beta: Tiểu Pi

Trong Trường Nhạc cung, Thái Hoàng Thái Hậu được cung nhân hầu hạ ăn trưa xong, sau đó lại để cho cung nữ đỡ đi dạo vài vòng trong điện, mới chậm rãi dựa vào trên giường nệm.

Bà thấy Xảo ma ma - người đã theo mình hơn vài chục năm đang lau nước mắt, cười hỏi: "A Xảo, khóc cái gì?"

Xảo ma ma đáp một tiếng, tiếp nhận cây đấm bóp từ trong tay tiểu cung nữ: "Lão nô là đang vui mừng. Thân thể của người càng ngày càng tốt, đến khai xuân, có thể đi Ngự Hoa viên ngắm hoa."

Thái Hoàng Thái Hậu nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy Xảo ma ma nói vậy, khước miệng hơi cong lên: "A Phúc còn chưa hồi cung sao?"

"Vâng! Mấy ngày này tuyết rơi không ngừng, có lẽ vì vậy mà trễ nãi. Nói không chừng bây giờ đã về đến ngoài cửa cung."

Thái Hoàng Thái Hậu khẽ ừ một tiếng, lại hỏi: "Đã truyền bữa trưa đến chỗ Hoàng Thượng chưa?"

Xảo ma ma nhẹ nhàng gật đầu: "Đã truyền! Tiểu Đức Tử ở Sùng Đức điện vừa đến truyền lời, Hoàng Thượng vừa thương nghị chính sự với nhóm đại thần xong, sau khi dùng xong bữa trưa sẽ đến thỉnh an người."

Thái Hoàng Thái Hậu thở dài nói: "Hắn là đứa nhỏ hiếu thuận. Người phái người đến đó dặn dò một tiếng, bảo cung nhân hầu hạ Hoàng Thượng chú ý một chút, bên ngoài trời lạnh, đừng để Hoàng Thượng bị lạnh."

"Dạ." Xảo ma ma khom người lui ra ngoài điện, gọi một gã nội thị đến dặn dò một chút, bảo hắn đến Sùng Đức điện truyền lời.

Bên ngoài gió rét thổi mạnh, buổi sáng mặt đất đã được quét sạch sẽ, một lát sau tuyết đã rơi dày gần bằng gang tay.

Xảo ma ma híp mắt nhìn về hướng bên ngoài cửa cung. Bông tuyết bay lượn đầy trời, thấy không rõ cảnh vật ở xa.

Bà đang chuẩn bị xoay người trở vào điện thì có một tiểu nội thị vội vã chạy từ bên ngoài cửa cung màu đỏ vào.

Xảo ma ma vội hỏi: "Có phải là Phúc công công trở về không?"

Tiểu nội thị thở dốc một hơi, nói: "Hồi ma ma, công công đã đến Tây Môn."

Xảo ma ma gật đầu, bước nhanh đi vào nội điện.

Thái Hoàng Thái Hậu dựa vào gối, trên đầu gối đắp một tấm thảm, trong tay cầm một cái lò sưởi nhỏ, tựa hồ đã ngủ.

Xảo ma ma cân nhắc một chút, đang chuẩn bị lui ra ngoài, lại nghe Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Ta nghe được động tĩnh, có phải là A Phúc về tới không?"

"Dạ, đã đến Tây Môn." Xảo ma ma quay người lại tiến lên phía trước.

Thái Hoàng Thái Hậu chậm rãi mở mắt: "Đỡ ta ngồi dậy đi."

***

Đoàn người rất nhanh đã đến bên ngoài điện, Phúc công công đi vào phục mệnh, Tiết Tĩnh Xu đứng chờ ở dưới bậc thềm.

Các nàng ngồi nhuyển kiệu tiến cung, ở ngoài cửa cung đã hạ kiệu, một đường đi thẳng đến đây, lại có gió tuyết cản đường. Đối với thân thể nàng mà nói, đây quả thực là một thử thách rất lớn.

Cũng may là không bắt các nàng đứng trong tuyết chờ lâu, rất nhanh liền có cung nhân đi ra gọi họ vào.

Trên đường tiến cung, Tuệ Hương đã nói đại khái cung quy cho nàng hiểu. Trước mắt, nàng cúi đầu đi theo sau lưng cung nhân, chậm rãi đi vào nội điện.

Vừa vào cửa, một cỗ ấm áp xông thẳng vào mặt, bỗng nhiên ấm lạnh luân chuyển, cỗ họng truyền đến một cảm giác ngứa ngáy khó chịu. Thiếu chút nữa nàng đã ho ra tiếng, gấp rút đè xuống, một cỗ khí nóng từ cơ thể truyền lên gò má, làm cho sắc mặt tái nhợt của nàng thêm vài phần hồng hào.

Tiết Tĩnh Xu nhu thuận, cung kính hành lễ: "Thần nữ Tiết Tĩnh Xu tham kiến Thái Hoàng Thái Hậu, Thái Hoàng Thái Hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

"Mau đỡ lên." Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Ban ngồi."

Cung nữ chuyển đến một cái ghế thêu đặt trên điện, Tiết Tĩnh Xu lại muốn bái hạ tạ ơn.

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Không cần đa lễ. Hài tử, đến ngồi bên cạnh ta."

"Dạ." Tiết Tĩnh Xu chậm rãi từ tốn, quy củ ngồi ở trên ghế thêu.

Thái Hoàng Thái Hậu: "Ngẩng đầu lên cho ta nhìn một chút."

Tiết Tĩnh Xu theo lời ngẩng đầu, lông mi vẫn rũ xuống, không dám nhìn xung quanh.

Tướng mạo của nàng có vài phần giống mẫu thân nàng. Hai mươi năm trước, mỹ nhân có tiếng trong Đô thành cũng phải chịu thua. Dung mạo dịu dàng xuất trần, bởi vì đi trong tuyết khá lâu, trên người cũng mang theo vài phần lãnh ý, càng thêm rung động lòng người.

Thái Hoàng Thái Hậu không nhịn được khen: "Đúng là một băng sơn tiểu mỹ nhân."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cúi đầu, như có vài phần xấu hổ.

Thanh âm của bà càng hiền từ: "Đứa bé ngoan, không cần câu nệ! Lại nói, người vẫn chưa gọi ta một tiếng cô tổ mẫu (bà cô), đều là người một nhà cả."

Thái Hoàng Thái Hậu cũng họ Tiết, là tỷ tỷ ruột của Thừa Ân công Tiết lão thái gia. Luận bối phận, quả thật Tiết Tĩnh Xu nên gọi bà một tiếng cô tổ mẫu.

Nhưng hiện tại, nàng cũng không dám chắc rằng Thái Hoàng Thái Hậu là thật sự muốn nàng gọi như thế, vì vậy chỉ nhẹ nhàng gật đầu: "Dạ."

"Năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Mười bảy." Tiết Tĩnh Xu nói.

Nữ tử bình thường mười bốn tuổi đã bắt đầu nghị thân, thành thân sớm nhất là mười lăm, trễ nhất thì cũng chỉ mười sáu. Nàng đã mười bảy tuổi, trong nhà không có ai quan tâm, đây chắc chắn không phải thái độ bình thường.

Thái Hoàng Thái Hậu chỉ khẽ gật đầu, lại hỏi: "Ta nghe nói mấy năm nay ngươi ở ngoài thành, vậy bình thường ngươi thường làm gì?"

Tiết Tĩnh Xu: "Những ngày ở am ni cô rất thanh nhàn, trước kia chỉ nhìn vài quyển tạp thư giết thời gian."

Khuê nữ bình thường, không nói cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, nhưng ít ra cũng phải biết một hai thứ. Nữ công may vá không cần phải cao siêu, lúc cần thiết cũng có cái lấy ra dùng.

Nàng ở trên núi không người dạy bảo, cũng không có có dư tiền đi mua những thứ đó, chỉ nhìn tạp thư trong am ni cô, hiểu được một chút Kỳ Hoàng Chi Thuật[1]. Khi thời tiết tốt thì cùng Liễu Nhi lên núi hái chút thảo dược, tự học điều hương.

[1] *Kỳ Hoàng Chi Thuật*: Hoàng chi cho Hiên Viên Hoàng Đế, kỳ là thần tử Kì Bá. Tương truyền Hoàng Đế thường cùng Kỳ Bá, Lôi Công các thần tử ngồi mà luận đạo, nghiên cứu về y học. Kì Hoàng Chi Thuật là chỉ y thuật Trung Y.

Hôm nay trên xe ngựa, Liễu Nhi nói trên người nàng mang theo mùi Tùng hương, nói không chừng là do hôm qua nàng điều chế hương không cẩn thận bị dính vào.

Nếu là tiểu thư khuê các bình thường, câu trả lời này nhất định làm cho người ta không vừa ý. Thái Hoàng Thái Hậu lại khế gật đầu, đồng ý nói: "Không sai, chúng ta phải giống người ta, nhưng cũng không cần phải giống hoàn toàn. Cái này cũng học, cái kia cũng làm, như vậy quả thực là không có chính kiến! Xem chút thư minh hiểu chút lý lẽ, tính tình mới là quan trọng nhất. Ngày thường người thường xem thư gì?"

Tiết Tĩnh Xu chọn nói mấy quyển, trong đó có kinh Phật, cũng có dược y (sách viết về các vị thuốc).

Thái Hoàng Thái Hậu cười cười, "Tiểu cô nương này, xem thư lại rất giống ta. Cũng là người và ta có duyên phận, sau này thường xuyên tiến cung một chút, chúng ta cùng luận bàn kinh Phật."

Nàng đang muốn đáp lời, ngoài điện đột nhiên truyền lời thanh âm của nội giám: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Tim nàng nhảy dựng lên, nhớ lại lời nói của Tuệ Hương, liền bước xuống khỏi ghế thêu, cúi đầu quỳ trên mặt đất.

Trong phòng vô thanh vô thức đồng loạt quỳ xuống, chỉ có Thái Hoàng Thái Hậu vẫn ngồi ở ghế chủ vị.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, rất nhanh đã bước vào bên trong điện.

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu, chỉ nhìn thấy một đôi ủng thêu kim long lướt qua người nàng, mang đến từ bên ngoài phòng một tia sắc lạnh.

"Đứng dậy đi." Ánh mắt thẳng tắp của Hoàng Đế lướt qua mọi người, đi đến chỗ ngồi của Thái Hoàng Thái Hậu hành lễ: "Tôn nhi thỉnh an Hoàng tổ mẫu. Hôm nay Hoàng tổ mẫu cảm thấy trong người thế

nào?"

Tiết Tĩnh Xu đứng lên lui sang một bên, không tiếp tục ngồi nữa.

Thái Hoàng Thái Hậu vẫy vẫy tay, bảo cung nhân dọn chỗ cho Hoàng Đế ngồi, một bên cười nói: "Đã lâu rồi ta không có cảm giác như hôm nay."

Xảo Ma Ma ở một bên lớn gan chen miệng vào: "Hôm nay Thái Hoàng Thái Hậu ăn hết một chén cháo ngô, còn đi dạo ở trong điện mười lăm phút, tinh thần rất tốt."

"A? Thật vậy sao... ban thưởng cho Lý Thái y."

Thái Hoàng Thái Hậu thoáng nhìn qua mặt đất một cái: "Ta thấy việc này không có quan hệ với Thái y, trước sau cũng là uống những thứ thuốc kia, không thấy ai có bản lĩnh như Hoa Đà cả. Ta đây vì tâm tình tốt, trong lòng vui sướng."

Vì sao bà vui vẻ, đương nhiên trong lòng Hoàng Đế biết rõ, lúc này hẳn mới nhìn đến Tiết Tĩnh Xu đang đứng bên cạnh.

Thái Hoàng Thái Hậu vội hỏi: "Hoàng Thượng có biết vị cô nương này là ai không?" Không đợi Hoàng Đế trả lời, lại nói: "Nàng chính là đích thứ tôn nữ^[2] của Thừa Ân công, cũng chính là biểu muội của người."

[2] Đích thứ tôn nữ ở đây là trưởng nữ Nhị phòng.

Tiết Tĩnh Xu thấy bọn họ nhắc tới mình, nhanh chân tiến lên phía trước quỳ xuống: "Thần nữ Tiết Tĩnh Xu, bái kiến Hoàng Thượng."

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Mau ngồi xuống, người trong nhà không

cần đa lễ."

Một lần nữa Tiết Tĩnh Xu ngồi trở lại ghế thêu, nàng có thể cảm giác được có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía mình. Quan sát, xem kỹ, đánh giá, cũng không phải là trường hợp cá biệt.

Điều này làm cho nàng cảm thấy lưng mình như bị kim đâm, nhưng lại không thể làm gì, trên mặt càng thêm trầm tĩnh.

Xảo ma ma thấy không khí ngọt ngào, thử thăm dò: "Vừa rồi lão nô thấy Thái Hoàng Thái Hậu và Tiết cô nương nói chuyện, tựa hồ rất hợp ý nhau. Đã lâu rồi không thấy người vui vẻ như vậy."

Thái Hoàng Thái Hậu mỉm cười: "Đứa nhỏ này rất nhu thuận, rất hợp ý với ta. Hoàng Thượng người mới vừa nói muốn thưởng cho Lý Thái y, nếu thật muốn thưởng, ta thấy nên thưởng cho biểu muội của người mới đúng!"

Hai người phụ xướng như vậy, Hoàng Đế cũng không thể không giữ thể diện cho Thái Hoàng Thái Hậu, liền nói: "Tiết cô nương muốn ban thưởng gì?"

Tiết Tĩnh Xu cất nhẹ giọng: "Thái Hoàng Thái Hậu là người từ ái lòng dạ Bồ Tát, thân mình có thần Phật bảo hộ, thần nữ không dám kể công."

Thái Hoàng Thái Hậu: "Cô nương ngọc! Ta xin Hoàng Thượng ban thưởng cho người, người lại không cần. Phải biết, qua thôn này thì không còn (khách) điểm đâu[3]"

[3] Ý nói qua dịp này thì không còn được cơ hội như vậy nữa.

Nàng mỉm cười, khẽ lắc đầu.

Thái Hoàng Thái Hậu liền nói: "Ban thường có thể không cần, nhưng mà Hoàng Thượng, lần đầu người gặp mặt biểu muội, quà ra mắt cũng không thể không có. Ta nói đúng không?"

Hoàng Đế biết rõ Thái Hoàng Thái Hậu chỉ là muốn hấn tỏ thái độ, biểu lộ ra hấn đối với vị nữ tử trước mặt này là hài lòng. Hơn nữa thông qua lễ vật ban thường, làm cho tất cả người trong Đô thành biết hấn vừa ý với nàng.

Hoàng Đế đối với việc này cũng không có ý kiến gì, nữ tử này có thể đứng ở đây, chính là hấn kết quả của việc hấn nhượng bộ với Thái Hoàng Thái Hậu. Nếu như đã nhượng bộ, không thể không làm tới cùng, cứ xem như việc này là hấn đang làm người thân duy nhất của hấn vui vẻ.

Hoàng Đế nhìn nội giám ở sau lưng, nói: "Nghe chỉ, ban thường cho đích thứ tôn nữ Thừa Ân công một đấu trân châu, một hộp bảo thạch (đá quý), mười chuỗi (thanh) ngọc như ý, hai mươi cuộn gấm vóc, một trăm lượng hoàng kim."

Nội giám kia nhanh chóng ghi nhớ, lại khom người lui ra ngoài, hiển nhiên là đi mở ngân quỹ chuẩn bị lễ vật.

Tiết Tĩnh Xu đành phải vội vàng quỳ xuống: "Đa tạ Hoàng Thượng."

Hoàng Đế khoát khoát tay, bảo cho nàng đứng lên.

Đồ ban thường trong Hoàng thất thì khỏi phải nói, không tính là dày nặng, nhưng chỉ cần làm lễ ra mắt, lại quả thực không tệ.

Thái Hoàng Thái Hậu đối với việc này rất vừa lòng, bà bệnh lâu chưa lành, gắng gượng nói vài lời, trước mặt tinh lực có chút suy kiệt. Sau

khi đạt được mục đích, đã không thể tiếp tục che giấu vẻ mệt mỏi:
"Tốt lắm, ta cũng đã mệt rồi. Không giữ các người ở lại nữa, Hoàng Thượng, người thay ta tiễn hài tử này đi."

Nói xong không đợi Hoàng Đế trả lời, Thái Hoàng Thái Hậu quay sang nói với Xảo ma ma: "A Xảo, đỡ ta đi nghỉ ngơi."

Hoàng Đế nói: "Hoàng tử mẫu nghỉ ngơi cho tốt, ngày khác tôn nhi lại đến."

Tiết Tĩnh Xu đứng lên thi lễ một cái, thấy Thái Hoàng Thái Hậu đi ra hậu điện, Hoàng Đế lại đi ra ngoài. Nàng suy nghĩ một chút, sau đó cúi đầu đi theo Hoàng Đế.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 3: Hoàng Đế

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Với thân hình cao lớn của Hoàng Đế, chỉ với một bước chân của hắn là đã bằng hai bước của Tiết Tĩnh Xu. Thoáng chốc đã ra đến đại điện, đi ra đứng ngay ở cuối hành lang gấp khúc.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn từ phía sau, cho tới hiện tại thì nàng đã có thể xác định mục đích hôm nay bị tuyên vào cung, chỉ sợ là Thái Hoàng Thái Hậu muốn nàng nhập cung, mà bản thân Hoàng Thượng lại đối lập nên cũng không vui.

Tuy hàng năm nàng đều ở ngoài thành, nhưng thiên hạ đổi chủ, việc đại sự như vậy ít nhiều cũng có nghe nói đến. Sáu năm trước Tiên Đế bệnh nặng, các Hoàng tử từ việc ngầm tranh đấu chuyển sang tranh đấu công khai. Lúc ấy, người có hy vọng được đăng cơ là Đại Hoàng tử do Sở Quý phi sinh và Thái tử do Vương Hoàng Hậu sinh. Hai vị Hoàng tử cùng với hai nhà ngoại thích của mình đã lộn mặt nạ xâu xé với nhau từ lâu, đến nỗi ta sống thì người phải chết.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi xem ai mới là người thắng cuối cùng, là chủ nhân chân chính thức của thiên hạ này.

Nhưng không có ai đoán được rằng, trong cuộc chiến tranh quyền đoạt vị này, thì Lục Hoàng tử, người không có tiếng tăm gì, cũng không có bối cảnh nhất lại đăng cơ.

Ngay sau khi vị Hoàng tử này đăng cơ, hắn nhanh chóng ra tay với những thủ đoạn phi phạm. Trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đã đem toàn bộ triều đình khống chế chặt chẽ trong tay. Còn những Hoàng tử năm đó dù là kinh tài tuyệt diệu (tài giỏi) hay là xuất thân cao quý thì cũng đã sớm bị đày đi nơi xa, dần dần bị người khác bỏ quên.

Kim thượng[1]...có tài năng, trí tuệ và tâm cơ là không thể không khen ngợi, chỉ có một việc khiến cho các đại thần vô cùng lo lắng. Đó là từ lúc hắn đăng cơ đến nay thì hậu cung vẫn không có một bóng người.

[1] *Kim thượng: Vua đang tại vị.*

Lúc Hoàng Đế vẫn còn là Hoàng tử, bởi vì mẹ đẻ có địa vị thấp kém, nhà ngoại lại suy tàn. Hơn nữa hắn cũng chưa từng biểu hiện ra năng lực hơn người của bản thân, cho nên không được Tiên Hoàng coi trọng.

Đợi đến tuổi thành thân thì mẹ đẻ lại qua đời trước một bước, hắn xin lệnh được giữ đạo hiếu ba năm. Tiên Hoàng cũng không mấy yêu thương nhi tử này cho nên cũng không hỏi nhiều, thuận theo ý hắn.

Thời gian ba năm chịu tang qua đi, lại gặp lúc Tiên Đế băng hà. Hoàng Đế chiếu cáo thiên hạ vì Tiên Đế thủ tang thêm ba năm.

Cho đến hai năm trước mới chịu xả tang, khi đó Hoàng Đế đã hai mươi mốt tuổi, trên triều đình liền có người nhắc đến việc lập hậu.

Hoàng Đế nghe qua cũng không có biểu hiện ra vẻ không hài lòng. Tuy nhiên mấy ngày sau đó, bởi vì Thượng Thư đại nhân bị dâng tấu sớ tố cáo, hoặc là chiếm đoạt của riêng, hoặc là nhận hối lộ, hoặc là do gia nhân liên lụy. Cuối cùng kết cục không có gì khác là mất chức,

thậm chí ngay cả đầu cũng khó giữ.

Mấy lần sau đó, các vị đại thần thăm dò được tính tình của Hoàng Đế, lại vì yêu quý cái mạng già của chính mình cho nên không ai dám đi nhổ lông trên đầu lão hổ[2], việc tuyển tú nữ vào cung mỗi năm liền vì vậy mà bị trì hoãn thêm.

[2] *Nhổ lông trên đầu lão hổ: Làm chuyện mạo hiểm.*

Đồng thời, những loại tin đồn mờ mịt về Hoàng Đế nổi lên, khiến cho mọi người ở Đô thành âm thầm truyền đi.

Đương nhiên là Tiết Tĩnh Xu cũng không biết về tin đồn đó. Nàng chỉ biết rằng hôm nay Hoàng Đế không vui, mà chính nàng cũng cảm thấy không vui về chút nào.

Chỉ tiếc rằng từ trước đến nay ý nguyện của nàng vẫn không được coi trọng.

Suy nghĩ một hồi thì đã đi đến sảnh đường bên ngoài, Hoàng Đế chấp tay sau lưng đứng ở trước sảnh đường. Có thể là bởi vì bên ngoài trời đông giá rét mà bóng lưng của hắn so với lúc nãy càng thêm nghiêm túc lạnh nhạt vài phần.

Mặc dù Thái Hoàng Thái Hậu nói muốn Hoàng Đế tiễn nàng, nhưng Tiết Tĩnh Xu cũng không dám thực sự để cho hắn đưa tiễn. Cho nên liền phúc thân, nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng, thần nữ xin cáo lui".

Hoàng Đế nghiêng người đi, ánh mắt rơi trên người nàng.

Tiết Tĩnh Xu khế cứng đờ.

Hoàng Đế rất nhanh liền dời mắt đi chỗ khác, giọng nói vừa bình thản

vừa trầm ổn: "Đức Lộc, chuẩn bị kiệu đưa Tiết tiểu thư xuất cung".

"Vâng". Đức Lộc khom người đáp ứng, vội vàng theo hướng Trường Nhạc cung đi ra ngoài.

"Đa tạ Hoàng Thượng". Tiết Tĩnh Xu chần chừ một chút, không biết là nên đi ra bên ngoài cửa cung để đợi, hay là vẫn đứng sau lưng Hoàng Đế ngây ngốc.

Nàng nhẹ nhàng liếc qua hướng của Tuệ Hương.

Tuệ Hương khẽ lắc đầu, biểu lộ rõ ràng là nàng cũng không biết. Trước đây, khi nàng còn ở trong cung thì ngoại trừ theo ma ma học qua quy cũ cũng chưa từng nghe nói qua chuyện này. Ở trong cung, trừ chủ tử ở trên tần vị ra thì những người khác không có tư cách dùng kiệu thay cho đi bộ.

Mà nàng cũng không chắc, hiện tại tình huống của Tam tiểu thư là như thế nào.

Không để Tiết Tĩnh Xu khó xử quá lâu, Hoàng Đế nhận lấy áo khoác từ tay nội thị, dẫn đầu bước vào trong tuyết, "Cùng nhau đi nào".

Tiết Tĩnh Xu đội cái mũ rộng thùng thình của áo choàng lên, đi theo.

Mấy ngày liền bão tuyết không ngừng rơi, đến tận bây giờ mới có chút ngừng lại. Hiện tại, trên bầu trời chỉ còn những bông tuyết nhỏ bay linh tinh, bị gió thổi qua liền bay thẳng lên mặt người.

Ra khỏi Trường Nhạc cung, bên ngoài đã có mười cung nhân đang cúi đầu đứng bên cạnh ngự giá[3].

[3] *Ngự giá: Kiệu của Hoàng Đế ngồi.*

Hoàng Đế cũng không có ý muốn đuổi đi, Tiết Tĩnh Xu đành phải đi theo ở phía sau hắn, hơn mười cung nhân kia khiêng ngự giá đuổi theo ở phía sau.

Bên trong Trường Nhạc cung, Xảo ma ma hỏi: "Sao? Hoàng Thượng đi cùng Tiết tiểu thư sao?"

Một gã tiểu nội thị nói: "Đi rồi, nô tài nghe thấy Hoàng Thượng lệnh Đức công công chuẩn bị kiệu cho Tiết tiểu thư, còn đi cùng nàng dưới trời tuyết, đã ra khỏi Trường Nhạc cung".

Xảo ma ma khoát khoát tay để hắn đi xuống, quay đầu vui vẻ nói: "Theo lão nô thấy, Hoàng Thượng cũng có ý với vị Tiết tiểu thư này".

Thái Hoàng Thái Hậu tựa ở đầu giường, trên người được chăn mềm che kín, sắc mặt không được tốt như trước. Bà cười miễn cưỡng, chỉ nói: "Từ trước đến nay Hoàng Thượng vẫn luôn hiếu thuận."

Cung nữ bưng chén thuốc đi vào, Xảo ma ma duỗi tay tiếp nhận, múc một muỗng thổi nguội rồi cẩn thận đưa tới bên miệng Thái Hoàng Thái Hậu, "Ngài cứ yên tâm đi, nếu Hoàng Thượng đã đáp ứng với ngài thì nhất định sẽ nói được làm được".

Thái Hoàng Thái Hậu gật đầu, thờ dài nói: "Đúng vậy, hắn sẽ làm được..."

Nhưng mà, đến cuối cùng thì bà phải dùng đến bệnh nặng của bản thân mà khiến Hoàng Đế thỏa hiệp, lấy cô nương của nhà mẹ đẻ. Vậy thì về sau, chí ít Hoàng Thượng đối với nàng có chút kính trọng. Tuy nhiên sự thân cận tín nhiệm thì sợ là sẽ không có.

Mặc dù bà không hối hận vì đã tranh thủ lợi ích cho nhà mẹ đẻ, thế

nhưng khi nghĩ đến cũng không tránh khỏi có không ít phiền muộn.

"A Xảo, theo ý của ngươi thì đứa nhỏ kia như thế nào?"

Xảo ma ma biết rõ thái độ của Thái Hoàng Thái Hậu đối với Tiết cô nương kia là cực kỳ hài lòng, nếu không cũng đã không ở trước mặt Hoàng Đế mà tán dương như vậy. Bởi vậy bà cũng khen: "Lão nô đã gặp qua bao nhiêu cô nương, nhưng cũng là lần đầu tiên thấy được Tiết tiểu thư mang dáng vẻ xuất trần, nàng ăn mặc vô cùng trong trắng thuần khiết, lại khoác áo choàng ngân hồ. Vừa vào cửa thì lão nô còn tưởng rằng là Tuyết tiên tử hạ phàm."

Thái Hoàng Thái Hậu bị nàng chọc cười, "Ngươi nha, mở miệng nói chính là cái gì cũng ngọt."

Bà suy nghĩ một chút, lại nói: "Nếu Hoàng Thượng đã ban thưởng lễ ra mắt, ta cũng không ngại đưa thêm một phần, ngươi chuẩn bị một chút rồi sai người đưa đi đi."

Hôm nay bà cùng Hoàng Đế liên tục ban thưởng, tin rằng những người có mắt cũng có thể đoán được địa vị của đứa bé kia sau này như thế nào.

Tiết gia từ trước tới nay ẩn giấu vật trân quý, vắng vẻ vị Tam tiểu thư này rất nhiều năm. Hy vọng hiện nay bọn họ có thể thấy được rõ ràng, thừa dịp vẫn chưa tính là quá muộn mà đền bù một chút, tránh cho sau này nàng và nhà mẹ đẻ không thân thiết.

Ngoài Trường Nhạc cung không xa có một vườn hoa nhỏ, bên trong vườn có một vài nhánh hồng mai đã nở ra.

Hai cung nữ vịn nhánh hoa vui đùa âm ỉ, khoe mắt thoáng nhìn qua thấy một màu vàng chói, vội vàng hấp tấp quỳ xuống.

Hoàng Đế cũng không để ý tới, một gã nội giám ở phía sau hẳn vội vàng hướng về hai cung nữ kia khoát khoát tay, cho các nàng lui ra.

Cung nữ lui ra phía ngoài nhin không được vụng trộm quay đầu lại nhìn một cái, cung nữ tuổi ít hơn chút nhỏ giọng hỏi người còn lại, "Tỷ tỷ, cô nương đi cùng bệ hạ là ai vậy?"

Cung nữ lớn tuổi hơn một chút cũng chỉ là cỡ mười lăm mười sáu tuổi, nàng rất nhanh nhìn Hoàng Đế một cái, rồi lại đưa mắt chuyển tới trên người Tiết Tĩnh Xu. Quan sát trên người nàng một cái lại sợ bị người phát giác, rất nhanh liền quay đầu lại, nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói có chút phức tạp, "Không biết rõ, chắc là tiểu thư của một vị đại thần nào đó."

"À", tiểu cung nữ đột nhiên thở nhẹ, "Từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy bệ hạ ở cùng một chỗ với vị cô nương nào. Tỷ tỷ, người nói cung bên trong có phải có nương nương hay không?"

Một vị cung nữ khác vội nói: "Đừng nói nữa, những chuyện này không phải là chuyện chúng ta có thể nghị luận, đi nhanh đi."

Tiểu cung nữ che miệng, không dám nói nữa, hai người cúi đầu vội vã rời đi.

Hoàng Đế dừng chân ở dưới tán hồng mai.

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu nhìn lại, vườn này rất nhỏ, trừ hai cung nữ vừa rời, trong vườn cũng không có người nào khác.

Ngự giá cũng đuổi đến sau lưng, lại theo sát ở phía sau của nội giám với Tuệ Hương, chẳng biết từ lúc nào đã vô thanh vô tức lui xuống, xung quanh trong vòng vài chục bước chỉ còn hai người, nàng cùng

Hoàng Đế.

Tuyết rơi lả tả phủ lên mai đỏ. Đầu cành cánh hoa đỏ tươi như son, ẩn hiện trong tuyết trắng làm say lòng người.

Hoàng Đế vẫn không có ý mở miệng, Tiết Tĩnh Xu cũng không dám nói chuyện, chỉ lặng lẽ yên tĩnh đứng ở phía sau hắn.

Không bao lâu sau, bên ngoài hoa viên truyền đến một chút động tĩnh, là Đức Lộc đi chuẩn bị kiệu trở về.

Hoàng Đế xoay người nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu.

Cho dù đã có ít kinh nghiệm nhưng bị hắn nhìn lần nữa thì Tĩnh Xu vẫn cảm thấy không được tự nhiên, nàng buông lông mi xuống, đôi môi mấp máy nhẹ, ngón tay lặng lẽ níu chặt áo choàng.

Đột nhiên một cành mai đỏ được đưa đến trước mắt, tuyết đọng trong nhụy hoa run rẩy như có như không muốn rơi xuống.

Tiết Tĩnh Xu ngạc nhiên, lần đầu tiên quên cả quy củ ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, mặc dù rất nhanh đè nén lại nhưng một cái nhìn kia cũng làm cho nàng thấy rõ dung mạo trẻ tuổi của Hoàng Đế.

Hoàng Đế có một khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, thời điểm hắn vẫn còn là Hoàng tử thì từng có người đùa rằng Lục Hoàng tử là kẻ bất tài vô dụng, chỉ được có khuôn mặt. Nhưng mà, sau khi hắn lên ngôi thì đã không còn ai dám nhìn thẳng vào khuôn mặt của hắn nữa. Những người năm đó từng giễu cợt hắn cũng đã không còn cơ hội để mở miệng nói chuyện nữa rồi.

Ý thức được bản thân thất lễ, Tiết Tĩnh Xu gấp rút phúc phúc thân, "Hoàng Thượng thứ tội".

Hình như Hoàng Đế cũng không thèm để ý đến, cành mai đỏ kia vẫn như cũ ở trước mặt nàng.

Tiết Tĩnh Xu không biết hắn có ý gì, chần chừ một chút sau đó liền duỗi tay tiếp nhận, nhẹ giọng nói: "Đa tạ Hoàng Thượng."

Hoàng Đế gật đầu, đứng chấp tay, "Đức Lộc, đưa Tiết cô nương lên kiệu."

Thanh âm của hắn cũng không lớn nhưng Đức Lộc đứng cách đó vài chục bước lập tức hiểu ra chạy lên trước, đáp một tiếng: "Vâng, mời Tiết cô nương theo nô tài lên kiệu."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu rồi lại thi lễ một cái, "Thần nữ cáo lui".

Nàng cầm cành mai đỏ, chậm rãi đi ra khỏi vườn hoa nhỏ, đi hướng về phía nhuyển kiệu đang chờ.

Tuệ Hương đứng ở bên cạnh kiệu, thấy Tam tiểu thư đi về phía mình. Thấy được nàng khoác áo choàng tinh xảo màu trắng như tuyết, kiều diễm cầm cành hoa mai ướm át trong tay, những bông tuyết bay múa đầy trời, như một vị tiên nữ rơi từ trời cao xuống phàm trần, từng bước từng bước vào trong thế gian trần tục này.

Tuệ Hương chưa bao giờ tinh táo như bây giờ, Tam cô nương này từ trước vẫn không được coi trọng lại bị người khác quên lãng ở phía ngoài thành, thậm chí ngay cả kiện áo choàng như vậy cũng không có cho nàng. Có lẽ từ nay về sau, chỉ sợ là nàng sẽ bay được lên cành cao khiến cho tất cả mọi người muốn trèo cao cũng không nổi.

Editor: Thực sự là đến tận chương này rồi vẫn không biết tên nam chính a~~ *gãi gãi đầu*.

Beta: chắc nam chính họ Hoàng tên Đế, nữ danh gọi Hoàng Thượng. *che miệng cười trộm*

Chương 4: Tình sâu tình mỏng

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Lúc về đến phủ thì đã là chạng vạng, mọi người còn chưa ra về mà vẫn còn tụ tập ở phòng khách.

Lại một lần nữa Tiết Tĩnh Xu chuẩn bị chào các vị trưởng bối, mà chân trước nàng vừa vào cửa thì chân sau đồ ban thưởng của Hoàng Đế và Thái Hoàng Thái Hậu đã đến quý phủ, vì vậy mọi người chỉ có thể đi tiếp chỉ tạ ơn trước.

Chu lão thái quân vốn muốn giữ nàng lại để hỏi toàn bộ quá trình hôm nay, nhưng lại gặp phải thái giám mang thánh chỉ đến, ngay lập tức thay đổi chủ ý trong lòng, nói: “Hôm nay người cũng mệt mỏi rồi, đi về trước nghỉ ngơi thật tốt một chút, đến bữa tối ta sẽ sai người đưa đến trong viện, có chuyện gì để mai hẳn nói. Vân Hương, người đưa Tam tiểu thư hồi viện, dặn dò hạ nhân dụng tâm mà hầu hạ thật tốt, không cho phép lười biếng. Còn có các tỷ muội mấy người, đêm nay không được đi quấy rầy Tam tiểu thư nghỉ ngơi”. Câu nói sau cùng là để nó với các vị tiểu thư trong phủ.

Tiết Tĩnh Xu cũng không có từ chối, thật ra nàng mới từ ngoài thành trở về cũng đã rất lâu không cùng người thân gặp nhau, nên cái cửu biệt trùng phùng[1], cảnh tượng cảm động rơi lệ này lại nhiều lần bị cắt đứt cứ như thừa thắng xông lên khiến cho tình cảm suy yếu đến cạn kiệt. Mà bây giờ lại muốn có biểu hiện tình sâu nghĩa nặng thì nàng không làm được. Huống chi hôm nay mệt nhọc liên tục, quá

thực khiến nàng hao phí không ít tinh lực mà hiện tại là nàng đang cố gắng chống đỡ.

[1] Cứu biệt trùng phùng: Lâu ngày gặp lại.

Nàng đi theo Vân Hương trở về phòng, đồ trong cung ban thường vẫn đang bày biện ở trên sảnh đường.

Hoàng Đế thường viên trên châu trơn bóng, viên nào viên nấy to bằng ngón tay cái, dù là bên trong công phủ các vị tiểu thư đã quen nhìn nhiều thứ đồ tốt nhưng lúc này đây cũng không khỏi hâm mộ. Đừng nói chi là còn có hộp châu bảo thạch quang sáng chói, mười mấy đười xúc tua trên ngọc như ý, gấm vóc lụa là.

Thái Hoàng Thái Hậu ban thường, bên trong còn có hai cái áo choàng da hồ tốt, mũ trùm lông dài màu tuyết trắng, nước sơn nước sơn trong mâm được bày chỉnh tề, sáng choang khiến người ta hoa mắt.

Tự nhiên các tiểu thư trong phủ sẽ ngầm đánh giá những món đồ nhỏ của mình có nhiều hơn hay không, ngăn tủ chứa hai sắp cấm y ở bên trong, hộp nữ trang bên trong có đồ trang sức đeo tay đầy đủ. Nhưng toàn bộ những thứ đó cộng lại cũng không bằng một chuyến tiến cung ban thường của Tiết Tĩnh Xu, sao không làm người ta đỏ mắt cho được.

Chu lão thái quân cũng nhìn nhiều lần, sai người mang tất cả đồ đều đưa đi nội viện cho Tiết Tĩnh Xu.

Ý tứ của Hoàng Thượng cùng Thái Hoàng Thái Hậu thì bà đã lĩnh hội. Về sau tôn nữ này có lẽ sẽ trở thành kế Thái Hoàng Thái Hậu sau này, Tiết phủ cũng thay đổi cái dựa vào nên bây giờ trước mắt phải đối đãi với nàng như thế nào cũng cần phải suy tính một lần

nữa.

Tiết Tĩnh Xu về liền vào trong viện thì đã thấy Liễu Nhi đang đứng đợi, nhìn thấy nàng liền mừng rỡ chào đón, “Tiểu thư, cuối cùng người cũng trở về”.

Từ trước ở trong phủ, Tiết Tĩnh Xu cùng mẫu thân ở cùng một chỗ, mà trước mắt là Nghênh Xuân viện này hôm nay được Chu lão thái quân mới vừa sai người đi dọn dẹp, làm thành một tiểu viện độc lập.

Không cần cùng những người khác ở chung, rất hợp ý nàng.

Liễu Nhi rót cho nàng chén trà gừng, “Nô tỳ đã liên tục giữ nhiệt ở trên bếp nhỏ, tiểu thư mau uống một chút cho xua hàn khí đi”.

Tiết Tĩnh Xu tiếp nhận, đưa mai đỏ cho nàng để tìm bình hoa mà cắm vào, rồi nhìn Vân Hương nói: “Đa tạ tỳ tỳ đưa ta trở lại”.

Vân Hương vội vàng lắc đầu, “Tam tiểu thư khách khí, lão thái quân sai nô tỳ tạm thời ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư, nếu tiểu thư có cần cái gì thì chỉ cần phân phó nô tỳ”.

“Sau này lại khiến tỳ tỳ vất vả nhiều”.

Vân Hương chỉ nói không dám, còn nói: “Nô tỳ đi quét tuyết trong sân, tiểu thư có chuyện gì cứ gọi nô tỳ một tiếng”.

Sau khi rời khỏi đây, nàng liền đem những thứ từ trong cung ban thưởng cho hạ nhân đã giúp mình chuyển đồ về đây. Thấy mọi người đã đi, Liễu Nhi vội vàng đóng cửa lại, xoay người đi nhìn xung quanh phòng, trợn tròn cặp mắt, “Tiểu thư, những đồ này là của ai?”

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ, “Đều là của chúng ta”.

Con mắt của Liễu Nhi càng trừng lớn hơn, thấy giữa hàng lông mày của Tiết Tĩnh Xu có vài phần mệt mỏi, bất chấp truy hỏi, trước gấp rút đỡ nàng ngồi xuống, sau đó lại đem chậu than đang cháy tới, đi đến lư hương bỏ một chút hương liệu vào bên trong. Chờ trong phòng ấm áp lên, mới đem áo choàng của Tiết Tĩnh Xu cởi xuống, lấy một tấm chăn mềm đắp lên trên chân cho nàng.

Tiết Tĩnh Xu dựa vào nệm ở trên giường, cảm giác được thân thể đang chậm rãi ấm lại, chớp mũi tràn ngập mùi thơm quen thuộc liền thoải mái thở ra.

Liễu Nhi ngồi chồm hóm trên mặt đất bóp chân cho nàng, đau lòng nói: “Chút nữa nô tỳ lại nấu thêm canh xua hàn khí, ngài uống rồi đi ngủ, sẽ không bị lạnh”.

“Được”. Tiết Tĩnh Xu đồng ý, rồi duỗi cánh tay kéo nàng lên, để cho nàng ngồi ở bên cạnh mình, nhẹ giọng nói: “Liễu Nhi, có thể là chúng ta không thể về núi”.

Liễu Nhi kinh ngạc, “Về sau đều ở lại trong phủ sao?”

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, “Cũng không ở trong phủ, chỉ sợ là phải tiến cung”.

Liễu Nhi vội hỏi: “Hôm nay tiểu thư vào cung là bởi vì chuyện này? Những vật này đều là từ trong cung ban thưởng sao?”

“Ừ, Liễu Nhi, nếu như ta thật sự phải tiến cung thì người có nguyện ý đi cùng với ta hay không?”

Liễu Nhi nghe xong liền mắt húng nhú mày, “Tiểu thư nói lời này là sao? Nô tỳ không đi cùng người thì còn có thể đi chỗ nào?”

Tiết Tĩnh Xu cười nói: “Ừ ừ, là ta nói sai rồi”.

Liễu Nhi khẽ hừ nhẹ một tiếng, giúp nàng kéo chân xong lại hỏi: “Khi nào thì chúng ta sẽ tiến cung?”

Tiết Tĩnh Xu: “Ta cũng không rõ lắm, chắc là đợi qua hết năm mới hạ chỉ, tối thiểu thì cũng là ngày đầu mùa xuân năm sau đó”.

Trong lòng Liễu Nhi tính toán một chút, bây giờ là tháng chạp mà mấy ngày nữa là tới Tết mừng 8 tháng chạp, nói đi nói lại thì cũng không còn bao lâu nữa. Nàng nhẹ nhàng xoa bóp tay Tiết Tĩnh Xu, nói: “Tiểu thư, mặc kệ là đi nơi nào nô tỳ đều sẽ đi cùng người”.

“Tốt”. Tiết Tĩnh Xu cười gật đầu, như nhớ tới cái gì đó liền nói: “Buổi sáng có sai bọn họ làm cho người một bộ quần áo mới, hiện tại chúng ta có tiền bạc của chính mình, muốn bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, cũng đã không còn cần đi cầu người khác nữa rồi”.

Liễu Nhi vừa nghe xong lập tức hăng hái tiến đến bên đồng hồ ban thờ, xem cái này một chút, sờ sờ cái kia một chút, nhìn thấy mà hoa cả mắt, không kìm được vui mừng, “Tiểu thư, có rất nhiều thứ đó!”

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười cười, “Người xem một chút có thích gì thì giữ lại trước, còn dư lại thì để chuẩn bị lễ ngày mai đưa cho người khác”.

Liễu Nhi nhìn nhìn, mặt mũi tràn đầy khó xử, “Tiểu thư, nô tỳ đều thích hết”.

Nàng là bị mua đưa vào trong phủ, mà trước đây nhà nghèo nên tiền bạc vẫn chưa thấy qua, sau khi vào trong phủ làm việc đứng đắn ăn nên làm ra cơm no nhưng không bao lâu thì đi theo Tiết Tĩnh Xu ra

ngoài thành. Mặc dù cơm áo không sức mẽ gì nhưng những thứ đồ tốt như vậy vẫn chưa thấy qua, mà trước mắt gặp phải nhiều đồ ngự tứ như vậy đến nước miếng cũng muốn chảy xuống.

Tiết Tĩnh Xu bắt đắ dĩ lắc đầu, đứng dậy nhìn nhìn, Thái Hoàng Thái Hậu ban thưởng là tổ yến, các loại thuốc bổ còn có các bảo thạch đỏ trân quý, đặc biệt là bộ trân châu được khám trên bề mặt dùng để cài đầu, cùng vài tấm da thượng hạng.

Nàng chỉ vào mấy thứ, nói: “Những thứ như trân châu hay ngọc thạch kia là dùng để phân cho tỳ muội trong nhà một ít, gấm vóc và thuốc bổ thì đưa đến cho các trưởng bối, còn lại đem cất vào trong rương đi”.

Liễu Nhi cảm thấy nên làm thêm một số việc: “Nô tỳ phải làm một quyển sổ sách, nhiều thứ như vậy không thể nhớ hết, lỡ mất cũng không biết”.

Tiết Tĩnh Xu cười trêu nàng: “Chờ ta có kho riêng, sẽ để cho ngươi làm quản sự quản đồ nha”.

Liễu Nhi vui vẻ nói: “Được ạ, nô tỳ thích nhất là đếm tiền”.

Tiết Tĩnh Xu chỉ chỉ vào trân nàng, “Nha đầu ngọc, mau mau cất đồ mình thích lại, nếu không bị người khác chọn lấy đi mất”.

Liễu Nhi không dám chậm trễ nữa, ở trong một đồng vật phẩm chọn chọn lựa lựa, cầm hai viên trân châu lên so sánh với nhau, viên nào to liền đem giữ lại, viên còn lại đem bỏ vào trong hộp.

Đây rõ ràng là bộ dáng không phóng khoáng nhưng mà nàng làm thì lại có vẻ đáng yêu chân thành.

Nàng đem viên trân châu to đặt trong lòng bàn tay mà xem, vui vẻ rạo rức nói: “Tiểu thư, người nói thử xem hạt châu này to như vậy thì có thể đổi được bao nhiêu bạc?”

Tiết Tĩnh Xu nói: “Ta chưa từng mua bao giờ, sao biết được? Nhưng mà trước đây có nghe quản sự trong phủ báo sổ sách, năm sáu viên hạng nhất, màu tươi sáng hoàn hảo thì cũng cần gần trăm lượng bạc, chút ít này chỉ sợ là cao hơn chứ không có thấp đâu”.

Liễu Nhi trợn mắt há hốc mồm, xem trong tay gần trăm hạt châu, hít hít nước miếng, cẩn thận nói: “Chúng.....chúng ta phát tài?”

Nàng còn nhớ rõ, năm đó bị bán làm nha hoàn vào trong phủ cũng chỉ được tám lượng bạc, vào phủ làm lương chỉ được năm trăm văn tiền, mà ngay cả nguyệt ngân của tiểu thư cũng chỉ hai ba lượng bạc mà thôi. Vậy mà hạt châu trước mắt đây có giá trị trên trăm lượng, cũng đủ cho mười cái miệng ăn nha.

Hơn nữa nhiều tiền như vậy, có thể mua được bao nhiêu là đồ ăn chứ?

Nàng nuốt nước miếng nói: “Tiểu thư, chúng ta đem hạt châu này đi bán rồi đi mua một trăm bánh sữa vị hoa hồng đi”.

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: “Người nhìn bên trong hộp đi, có được bao nhiêu? Cần gì phải cầm cái này đi bán”.

Liễu Nhi gấp rút nâng một cái hộp khác lên, mở ra nhìn thì trong mắt liền sáng lên lập tức, “Là kim tử! Tiểu thư, thật là to!”

Tiết Tĩnh Xu thăm dò nhìn thoáng qua, trong hộp là mười miếng nguyên bảo được xếp chỉnh tề, hẳn là mười hai cái mới đúng.

Liễu Nhi lấy ra một thỏi, yêu thích đến nỗi không buông tay mà đem lên cắn một cái, mặt buồn rầu nói: “Nguyên bảo to như vậy thì làm thế nào đem ra chi tiêu chứ?”

Tiết Tĩnh Xu nói: “Cầm đến ngân hàng tư nhân đổi thành bạc trắng là được, không được nữa thì cầm kéo cắt thành bạc vụn là được”.

Liễu Nhi suy nghĩ một chút, ôm chặt nguyên bảo mà lắc đầu, “Tính toán một chút thì vẫn là không cần ăn bánh ngọt hoa hồng, nguyên bảo to như vậy nô tỳ không cho người khác được”.

“Người nha, một chút khả năng cũng không có” Tiết Tĩnh Xu bật cười, “Ta nhớ được là chúng ta không phải còn có chút tiền dư sao? Mặc dù không nhiều nhưng lấy ra mua đồ ăn vẫn đủ, dù sao hiện tại chúng ta cũng coi như có chút ít của cải, không cần ăn mặc tiết kiệm quá”.

Liễu Nhi vội vàng gạt đầu, đem nguyên bảo thả lại vào trong hộp, nhìn một vòng các thứ đáng giá bên cạnh, trong lòng vẫn không nghĩ được, “Tiểu thư, những thứ này đều là Hoàng Thượng ban thưởng sao?”

Tiết Tĩnh Xu nói: “Một ít này là Hoàng Thượng thưởng, những thứ kia là Thái Hoàng Thái Hậu ban thưởng”.

Liễu Nhi không khỏi cảm thán: “Hoàng Thượng và Thái Hoàng Thái Hậu thật là hào phóng”.

Tiết Tĩnh Xu ngắm mai đỏ trong bình, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy”.

Không bao lâu sau thì phòng bếp đưa cơm tối tới, Tiết Tĩnh Xu kêu Liễu Nhi ăn cùng với nàng, sau đó rửa mặt đem mọi thứ thu vào trong rương, rồi mới đi nghỉ.

Hai người vẫn ngủ chung một phòng, Liễu Nhi ngủ ở trên ghế, hai chậu than đốt đỏ đỏ, dù chỉ đắp một cái chăn nhưng cũng thấy ấm áp tan chảy.

Liễu Nhi lăn qua lộn lại không ngủ được, suy nghĩ một chút nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, người ngủ rồi?”

“Vẫn chưa”. Tiết Tĩnh Xu trả lời nàng.

Liễu Nhi nghiêng người đối diện với mặt giường, “Người cũng không ngủ được sao?”

Tiết Tĩnh Xu cũng nghiêng người qua, “Ban đêm không nghe được tiếng gió thì cảm thấy không quen”.

“Đúng vậy! Trước kia ở trên núi, nghe gió thổi từ trong rừng ra thì cảm thấy âm ỉ đáng sợ nhưng bây giờ không nghe thấy ngược lại có chút không quen. Hơn nữa trong phòng thật là ấm áp, nô tỳ cảm thấy không biết có phải là đang nằm mơ không”.

Tiết Tĩnh Xu cười nhẹ.

Liễu Nhi lại nói: “Buổi sáng đi quá vội vàng, nô tỳ vẫn chưa ăn hết bánh dẻo, y phục cũng chỉ sắp xếp vài món, sách của tiểu thư cũng không có mang đến, hương liệu trên kệ cũng không mang, ngày hôm qua vừa mới hái vài lá bách thụ vẫn còn để ở phòng bếp, ai nha, đột nhiên rất muốn quay về đem những thứ đó toàn bộ dờn qua đây!”

Tiết Tĩnh Xu trấn an nàng: “Sáng mai ta viết phong thư, nhờ Tĩnh Từ sư tỷ trước thu lại giúp chúng ta, chờ sau khi ổn định thì chúng ta sẽ đi lấy”.

“Ừm, chỉ có thể như vậy thôi”.

Liễu Nhi yên tĩnh trong chốc lát, lại nhẹ giọng nói: “ Tiểu thư, Hoàng cung là nơi như thế nào? Hoàng Thượng là người như thế nào?”

“Hoàng cung...” Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, nói: “ Một nơi rất lớn, phòng rất đẹp, người cũng không nhiều lắm. Hoàng Thượng...là một vị Hoàng Đế tốt”.

“Hắn về sau sẽ là cô gia à”.

Tiết Tĩnh Xu vội nói: “Liễu Nhi, những lời này không thể nói, Hoàng Thượng chính là Hoàng Thượng, không phải người nào khác”.

Liễu Nhi vội vàng che miệng lại, gật gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Mấy ngày nữa tổ mẫu sẽ mời người trong cung đến dạy quy củ, đến lúc đó ta và người cùng nhau học đi."

"Vâng, tiểu thư người yên tâm, nô tỳ nhất định cố gắng học."

Tiết Tĩnh Xu đáp một tiếng, "Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đến thỉnh an tổ mẫu".

Tinh mơ hôm sau, tuyết đã ngừng, Vân Hương sai người đi phòng bếp bưng nước nóng, Liễu Nhi hầu hạ Tiết Tĩnh Xu rửa mặt.

Tiết Tĩnh Xu hỏi Vân Hương: "Lão thái quân dậy rồi sao?"

Vân Hương trả lời: "Nô tỳ mới vừa hỏi qua người của viện bên kia, tối hôm qua lão thái quân ngủ hơi trễ, hiện tại còn chưa có dậy. Nhưng mà đêm qua lão thái quân sai người gấp rút cả đêm chế tạo quần áo mùa đông cho tiểu thư, đã đưa tới".

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Đã làm tổ mẫu hao tâm tổn trí. Bên viện của Nhị phu nhân có động tĩnh gì không?"

Nhị phu nhân chính là mẫu thân của nàng, nhà mẹ đẻ họ Tần.

Dưới trướng Tần thị có hai nữ một nam, trưởng nữ chính là Tiết Tĩnh Xu, trong phủ đứng hàng thứ ba, người trong phủ đều gọi là Tam tiểu thư; thứ nữ Tiết Tĩnh Uyển, đứng hàng thứ năm; ấu tử Tiết Ngọc, ở Tiết phủ thiếu gia đứng thứ tư. Ngoài ra còn có một vị di nương sinh thứ nữ Lục tiểu thư.

Vân Hương nói: "Sáng sớm Nhị lão gia muốn đi nha môn làm việc, nhị phu nhân đã dậy."

Tiết Tĩnh Xu: "Vậy chúng ta đi thỉnh an mẫu thân trước".

Nàng sai Liễu Nhi giúp nàng chải một kiểu tóc đơn giản, trên đầu mang cây trâm ngọc, suy nghĩ một chút, lại từ hôm qua Thái Hoàng Thái Hậu ban thưởng đồ trang sức trân châu, cầm cây trâm là một con điệp yêu hoa trân châu đeo vào trên búi tóc.

Vân Hương gọi người được Chu lão thái quân sai đưa quần áo mùa đông tới dâng lên, là mai đồ thập phần diễm lệ, đường viền áo rất hợp với áo choàng sa tanh.

Tiết Tĩnh Xu khẽ nhíu mày, ngoài mặt lại không nói gì.

Vân Hương trông thấy bộ dáng thật đẹp hôm nay của nàng, ngần không được khen ngợi: "Dung mạo của tam tiểu thư dù có tìm toàn bộ kinh thành đều tìm không ra được người thứ hai".

Tiết Tĩnh Xu chỉ khẽ mỉm cười, "Lời này của tỷ tỷ may là chỉ nói trong

viện của chúng ta, nếu để cho người khác nghe thấy sẽ cười đến rụng răng."

Vân Hương vội hỏi: "Nô tỳ nói đều là lời nói thật tâm lòng, nếu tiểu thư không tin thì hỏi Liễu Nhi muội muội đi".

Liễu Nhi cũng nhìn Tiết Tĩnh Xu, nói thật, từ trước tổ giờ đã quen tiểu thư ăn mặc đơn giản, đột nhiên thấy nàng mặc tươi đẹp như thế, nàng có chút không quen. Còn như dung mạo của tiểu thư, từ nhỏ nàng đã thấy qua, chỉ cảm thấy nhìn thuận mắt, còn lại không có cảm giác gì khác.

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu cười nhạt.

Thừa dịp Vân Hương đi rót nước, Liễu Nhi cầm một khối quế hoa cao nhét vào trong miệng Tiết Tĩnh Xu, "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói, đồ ăn sáng phải sau khi thỉnh an mới bùng tới, người trước ăn lót bụng."

Tiết Tĩnh Xu dùng khăn che miệng cẩn thận nhai, chờ nuốt vào mới nói: "Ta không đói bụng, ngươi cũng ăn một chút."

Liễu Nhi gật đầu, lại nhét trong miệng nàng một khối. Trước đây nàng nhịn đói thành thói quen, bụng không có cái gì cũng được, ngược lại tiểu thư, buổi sáng trên mặt huyết sắc so với người thường kém một chút, nếu như không ăn một ít gì thì chút đi đường sẽ choáng váng, ngay cả đi đường cũng không đi nổi.

Tiết Tĩnh Xu dùng sức nuốt xuống, sợ nàng lại nhét, che miệng nói: "Được rồi được rồi, ta thật không đói bụng, ngươi mau tự mình ăn đi."

Liễu Nhi đưa cho nàng chén trà, vừa cẩn thận xem qua sắc mặt của

nàng, thấy màu sắc hơi tốt hơn một chút, mới thật sự yên tâm, đem hai khối điểm tâm dư còn lại ăn, vừa ăn bên cạnh buồn rầu nói: "Trong viện chúng ta ngay cả một cái phòng bếp cũng không có, muốn ăn chút gì cũng không thể đi làm chỉ có thể gọi người đi mua."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Chút nữa đem bạc cho Vân Hương, kêu nàng sai người đi làm đi, người muốn cái gì cứ viết ra giấy đi."

Liễu Nhi gạt đầu, trong đầu hiện lên tên của mười mấy loại điểm tâm.

Chờ Vân Hương chuẩn bị xong, mấy người liền đi ra sân nhỏ.

Nghênh Xuân viện nằm ở phía nam, mà sân nhỏ của Tần thị ở phía tây, bắt buộc phải đi qua hơn phân nửa hậu viện Tiết phủ.

Hiện tại trời còn sớm, trên đường chỉ có vài hạ nhân đang dọn dẹp tuyết đọng.

Một đường đi đến tây viện Tần thị, bởi vì Nhị lão gia muốn đi nha môn làm việc, hạ nhân cũng đã dậy, nơi này so với trong phủ náo nhiệt hơn một chút.

Ba người đến trước cửa sân, có nha hoàn đang bưng trà vào nhà, nhìn thấy Vân Hương dẫn đường đằng trước, ngạc nhiên nói: "Sao Vân tỷ tỷ lại đến đây?"

Vân Hương nhìn nàng ý bảo sau lưng còn có Tiết Tĩnh Xu, nói: "Niệm Hạ muội muội sớm nha, ta dẫn tam tiểu thư đến thỉnh an phu nhân, phu nhân ở trong phòng sao?"

Niệm Hạ là nha hoàn hôm qua xin nghỉ trở về phòng, không hầu hạ ở phía trước, chưa thấy qua vị Tam tiểu thư này, lúc này tò mò quan sát vài lần, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, gấp rút đáp lời: "Tỷ

tỷ chờ ở đây, ta đi truyền lời."

Vân Hương dẫn Tiết Tĩnh Xu đến hành lang gấp khúc, mấy người chờ ở cuối hành lang.

Mặc dù tuyết đã ngừng, dường như trời so với hôm qua lại lạnh hơn chút, từ trong lỗ mũi thở ra khí đều là màu sương trắng.

Liễu Nhi nói: "Tiểu thư, người có lạnh hay không?"

Tiết Tĩnh Thù lắc lắc đầu, đưa tay từ trong ống tay áo ra, "Người sờ xem, rất ấm."

Liễu Nhi nắm một cái, gấp rút đem tay nàng tay nhét trở về, "Đừng để bị gió thổi lạnh."

Vân Hương nhìn thấy động tác này của hai người, hâm mộ nói: "Tam tiểu thư cùng Liễu Nhi muội muội tình cảm thật tốt."

Liễu Nhi nhướn nhướn mày, vốn muốn khoe khoang một phen rằng nàng cùng tiểu thư thân như tỷ muội, nhưng nghĩ lại ở đây không giống với ở trên núi, khắp nơi đều có quy tắc, sợ người khác nghe lời nói của nàng lại đi nói bậy, gấp rút nghẹn lại ở trong bụng.

Đúng lúc Niệm Hạ đi ra thỉnh Tiết Tĩnh Xu đi vào, hai người không nói thêm gì nữa, cúi đầu theo ở phía sau.

Trong phòng, Tần thị ngồi ngay ngắn ở chính đường, ước chừng bà sắp ba mươi tuổi, khuôn mặt uyển chuyển hàm xúc ôn nhu. Tiết Tĩnh Xu cùng bà có sáu bảy phần tương tự, chỉ là khác khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng vài phân.

Hôm qua hồi phủ, hai mẹ con ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không

có, lúc này mới có thể nhìn kỹ đối phương.

Nhìn nữ nhi trước mặt đã nhiều năm không gặp, hốc mắt Tần thị tràn lệ.

Khóe mắt Tiết Tĩnh Xu cũng hồng hồng, cuối cùng nhịn nước mắt xuống, hành đại lễ, "Nữ nhi thỉnh an mẫu thân."

"Mau đỡ tiểu thư lên." Tần thị vội hỏi, vốn muốn chính mình đi đỡ nàng, thân thể đã khởi một nửa, lại ngồi trở xuống, cúi đầu nhẹ lau khóe mắt.

Tiết Tĩnh Xu vịn tay Liễu Nhi đứng lên.

Tần thị ngẩng đầu lên, nước mắt đã lau sạch sẽ, ôn nhu nói: "Ngồi xuống đi, ở bên trong này với nương, không cần câu nệ."

"Vâng." Tiết Tĩnh Xu ngồi vào ghế, Liễu Nhi cùng Vân Hương đứng ở sau lưng nàng, "Phụ thân không có ở nhà?"

Tần thị: "Phụ thân người đi nha môn, buổi chiều mới trở về."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Nữ nhi bất hiếu, chưa từng phụng dưỡng song thân, không biết thân thể cha mẹ có khỏe không?"

Tần thị gạt đầu, "Ta và cha người đều tốt cả, người không cần nhớ chúng ta, ngược lại người...nhiều năm ở bên ngoài chịu khổ."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nói: "Nữ nhi rất tốt, mẫu thân không cần lo lắng."

Sau vài lời nói, đã không có lời nào để nói nữa.

Tần thị muốn nói lại thôi, khe khẽ thở dài.

Năm đó lão thái gia đưa nữ nhi ra ngoài thành, trong lòng bà không tài nào bỏ được, nhưng cũng không thể tránh được.

Khi đó bà ở trong phủ ngày cũng không quá dễ chịu, bởi vì vào phủ nhiều năm chỉ sinh hạ hai nữ nhi, không con nối dõi, lão thái quân cho phu quân nạp thiếp.

Cũng chính là ở lúc ấy, bà ý thức được, tình cảm của mình và trượng phu chẳng hề mỹ mãn như trong tưởng tượng, cái gì thề non hẹn biển tình thâm ý đậm, cũng không quan trọng bằng một đứa con trai.

Bà đã khóc mấy trận, trong lòng chua xót đến cực điểm, trên mặt lại chỉ có thể tự cười vui, cố làm ra vẻ hào phóng đem người nạp vào.

Đoạn thời gian kia là thời điểm gian nan nhất của bà, trượng phu không ở bên người, tâm trượng phu cũng cách xa bà, chỉ có một tiểu nữ nhi bồi bà, tán gẫu lấy an ủi thay đau đớn trong lòng.

Cũng may di nương vào cửa cũng chỉ sinh hạ một tiểu thư, mà bà không lâu sau sinh hạ tiểu nhi tử, tình huống mới chuyển tốt lên một chút.

Trong lòng bà đối với trượng phu rất thất vọng, chỉ đem toàn bộ tinh lực hoa đặt ở trên con trai và con gái, chờ về sau quay trở lại, mới phát hiện đã bỏ quên đứa nhỏ này quá lâu.

Trong lúc vô tình đứa bé kia sớm đã trưởng thành như đóa hoa phù dung duyên dáng yêu kiều. Lúc này đang ngồi ở trước mặt bà, tuy trong lòng bà có rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi đến bên miệng nhưng một câu nói cũng nói không nên lời.

Hai người đều không có nói nữa, trong lúc nhất thời trong phòng thậm chí có vài phần lúng túng. Đúng lúc này, phòng ngoài truyền tới một chuỗi tiếng động, một tiếng bước chân nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền đến.

Tiết Tĩnh Xu nhìn thấy Tần thị mặt mày vừa động, trên mặt lộ ra vài ý cười, trong lòng liền có suy đoán.

Chỉ thấy rèm vén lên, còn chưa thấy đến người từ sau tấm bình phong đi tới, liền có thanh âm làm nũng nói: "Nương, tại sao ngài lại bảo người gọi ta tới sớm như thế, bên ngoài lạnh muốn chết."

Đến khi người hùng hùng hổ hổ chạy vào, trực tiếp nhào vào lòng Tần thị, dịu dàng nói: "Ta mặc kệ, ta muốn ở bên trong chỗ của nương lại ngủ một giấc."

Mặt Tần thị tràn đầy ý cười, chỉ chỉ chóp mũi nàng, sáng giọng: "Bé mèo lười, mặt trời chiếu nắng tới cái mông rồi mà còn muốn ngủ."

Cô nương vừa đến mới mười ba tuổi, mặc một thân váy ngắn màu vàng, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu, là tiểu nữ nhi của Tần thị, thân muội muội của Tiết Tĩnh Xu, ngũ tiểu thư Tiết Tĩnh Uyển.

Chương 5: Ngự tứ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Tiểu Pi

Năm đó Tiết Tĩnh Xu bảy tuổi đã rời nhà, khi ấy Tiết Tĩnh Uyển độ ba bốn tuổi, là cái đuôi cả ngày đi theo sau lưng nàng gọi "Tỷ tỷ, tỷ tỷ". Chỉ chớp mắt, tiểu oa nhi lúc trước giờ đã trở thành đại cô nương, hơn nữa có lẽ đã quên nàng.

Tiết Tĩnh Xu an tĩnh ngồi một bên, nhìn Tần thị và tiểu nữ nhi thân mật.

Nàng cảm giác Liễu Nhi nhẹ nhàng ấn ấn ở trên vai mình, nên hơi quay đầu lại cười trấn an, ý bảo mình không để ý.

Quả thật, nếu nói nàng hoàn toàn không thêm để ý đến người mẫu thân xa cách này, thì nhất định là nói dối.

Trước kia, khi nàng còn nhỏ, vì nhớ người nhà nàng cũng từng trốn ở trong phòng khóc không biết bao nhiêu lần.

Nhưng ngày tháng một năm lại một năm nữa qua đi, trong phủ vẫn không ai đón nàng trở về, thư từ thăm hỏi cũng từ mấy ngày một phong(thư), biến thành mấy tháng mới có vài chữ ít ỏi, tình cảm dù có sâu đậm cũng từ từ phai nhạt dần.

Tình cảm của con người là ở chung lâu ngày mà bồi đắp, nàng cũng

đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ một chút. Nếu nàng là Tần thị, một bên là nữ nhi mười năm không gặp, một bên là nuôi dưỡng bên người sớm hôm kề cận, ai thân ai xa, chẳng phải vừa nhìn qua đã rõ?

Không nói người khác, chỉ nói chính nàng, không phải cũng cảm thấy Liễu Nhi vẫn luôn bồi ở bên người nàng so người khác quan trọng hơn nhiều hay sao?

Một khi đã như vậy, thì không có gì bất bình.

Tiết Tĩnh Uyển vẫn quán quýt ở trong lòng ngực Tần thị làm nũng, Tần thị vỗ vỗ lưng nàng, nói: "Mau đứng lên, tỷ tỷ người nhìn kia."

Tiết Tĩnh Uyển dụi dụi đầu, rút ở trong ngực Tần thị nhìn Tiết Tĩnh Xu, "Tỷ tỷ?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười, gọi: "Muội muội."

Tiết Tĩnh Uyển đứng thẳng dậy, tò mò đi đến trước mặt nàng, gương đôi mắt tròn cần thận đánh giá nàng một lần.

Tuy rằng nàng ta đã mười ba tuổi, nhưng có cha mẹ ở bên cạnh che chở yêu thương, nhất cử nhất động vẫn là ngây thơ hồn nhiên, khuôn mặt kiều diễm mượt mà còn hiện vẻ non nớt.

Tiết Tĩnh Xu chỉ mỉm cười mặc cho nàng ta đánh giá mình.

Năm đó khi nàng rời nhà đi tuổi cũng không lớn, hơn nữa qua nhiều năm như vậy, bộ dáng của muội muội đã khác xa với bộ dáng trong trí nhớ của nàng. Ngày hôm qua ở sảnh đường nhiều người như vậy, nàng không nhận ra được.

Nhìn kỹ, tỷ muội hai người có vài phần giống nhau, nhưng mà Tiết Tĩnh Uyển giống phụ thân các nàng nhiều hơn, mà chính nàng lại giống mẫu thân.

Tiết Tĩnh Uyển nhìn nhìn, vỗ tay cười hì hì nói: "Nương, tỷ tỷ lớn lên cũng thật xinh đẹp! So với Tứ tỷ tỷ còn xinh đẹp hơn!"

Tần thị kéo nàng trở về, vỗ nhẹ đầu nàng, "Ngươi nha, mỗi ngày mở miệng đều là tỷ tỷ này xinh đẹp, tỷ tỷ kia đẹp, bản thân thì nháy nhót lung tung, không ra dáng nữ nhi gì cả."

Tiết Tĩnh Uyển vừa nghe, lại muốn đi lên, kéo kéo tay bà làm nũng: "Đều là tại nương, sinh tỷ tỷ đẹp đến như vậy, lại sinh ta thành bộ dáng này, nương thật bất công!"

Tần thị bị nàng làm nũng có muốn làm mặt lạnh cũng không được, bật cười nói: "Được được được, đều là nương sai."

Lúc này Tiết Tĩnh Uyển mới vui vẻ ra mặt, lại chạy đến trước mặt Tiết Tĩnh Xu, nghiêng đầu nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu nhìn đến đôi mắt đen lúng liếng của muội muội, có vài phần ấn tượng của năm đó, chần chờ một chút, chậm rãi vươn tay nắm lấy tay muội muội, "Uyển Uyển đã lớn như thế này rồi."

Tiết Tĩnh Uyển lập tức có hứng thú, ghé qua ngồi ở ghế bên cạnh ghế nàng, bắt lấy tay nàng, thú vị hỏi: "Tỷ tỷ biết ta?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Khi còn nhỏ là chúng ta ở cùng một nhà."

Tiết Tĩnh Uyển một tay chống cằm, nhíu mày suy nghĩ, tiếc nuối nói: "Sao ta lại không nhớ rõ?"

Tần thị xen vào: "Người còn nhỏ, biết cái gì."

Đang nói, hạ nhân lại đi vào truyền lời, "Nhị phu nhân, Lục tiểu thư tới thỉnh an."

Nét tươi cười trên mặt Tần thị chợt tắt, rất nhanh lại giãn ra, nói: "Mau để nàng vào đi, bên ngoài trời lạnh."

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn về phía bình phong, chỉ thấy nha hoàn dẫn một tiểu cô nương tám, chín tuổi tiến vào, người này do phụ thân nàng và di nương sinh ra, Lục muội muội.

Lục tiểu thư nhìn qua rất gầy yếu, sau khi tiến vào cũng không ngừng đầu, quy củ hành lễ, "Thỉnh an mẫu thân."

Tần thị gạt đầu, để nha hoàn dắt nàng đến ngồi bên cạnh.

Tiết Tĩnh Uyển thấy Lục tiểu thư, lập tức nói: "Nương, Lục muội đã tới, sao Tứ đệ còn không có tới, hôm nay hẳn là người trễ nhất!"

Tần thị khẽ hắng giọng: "Người cho rằng Ngọc nhi cũng lười biếng giống người? Tối hôm qua hẳn đọc sách đến khuya, là ta để cho hẳn ngủ nhiều một chút."

"Hừ!" Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi, nhỏ giọng nhìn Tiết Tĩnh Xu cáo trạng: "Tỷ tỷ, nương chính là bất công, chỉ cho tiểu đệ ngủ nướng."

Tiết Tĩnh Xu cười sờ sờ đầu nàng.

Tần thị trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, hạ giọng nói với hạ nhân: "Người đi Đông phòng nhìn xem Tứ thiếu gia thức chưa, đến lúc phải đi thỉnh an lão thái thái rồi."

"Dạ." Hạ nhân vội vàng rời đi.

Không bao lâu sau, Tiết Ngọc mang theo gã sai vặt tiến vào.

Năm nay hắn tám tuổi, bình thường nam hài tuổi này đúng là lúc mê chơi, ở trên người hắn lại một chút cũng nhìn không ra.

Chỉ thấy hắn giống như người lớn, chào hỏi Tần thị, lại chào hai vị tỷ tỷ là Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư.

Tần thị đang muốn mở miệng, Tiết Tĩnh Uyển đã giành nói: "Vị này chính là Tam tỷ tỷ của chúng ta, người còn chưa có chào hỏi tỷ kìa."

Lúc này Tiết Ngọc mới mang theo vài phần ngọc nhiên mà nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu, bộ dáng hai mắt trợn lên, nhìn nàng và Tiết Tĩnh Uyển có vài phần giống nhau.

Tiết Tĩnh Xu cũng đang nhìn hắn, lúc sinh tiểu đệ ra, nàng đã rời nhà hai năm, không có duyên gặp nhau, chỉ có thể từ thư nhà biết được đôi câu vài lời. Nghe nói vị đệ đệ này không những lớn lên giống phụ thân, cả tính tình cũng như phụ thân khi còn nhỏ. Ngày thường không thích chơi đùa, chỉ thích đọc sách tập viết, tuổi còn nhỏ, đã ở nhà học trước ba năm.

Trong lòng nàng suy tư, trên mặt mang theo ý cười, chủ động gọi: "Tứ đệ."

Trên mặt Tiết Ngọc ửng đỏ, giống như có chút xấu hổ, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Chào Tam tỷ tỷ."

Tần thị nói: "Chúng ta đã đến đủ người, có chuyện gì thì chút nữa từ từ nói, bây giờ cho các người đi thỉnh an tổ mẫu."

Hậu viện của Chu lão thái quân ở vị trí chính giữa Tiết phủ, cách Tây viện không xa, mọi người đi theo sau Tần thị ra sân, vòng qua mấy cái hành lang gấp khúc, xuyên qua một cái hoa viên nhỏ đã tới rồi.

Có lẽ là mới vừa rồi các nàng ở Tây viện trì hoãn lâu lắm, lúc này tới chậm chút, trong phòng đã liên tiếp truyền đến vài tiếng cười nói.

Tần thị mang theo các nàng lập tức vào nhà, đi vào liền nghe một giọng nói: "Hôm nay đệ muội đã tới rồi nha!"

Tần thị hơi mỉm cười, "Chúng ta bận rộn như vậy, tất nhiên không cần miễn bằng tẩu tử."

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu đưa mắt nhìn một cái, trong phòng có mười mấy phụ nhân đang ngồi, đa số đều là cô nương trẻ tuổi, lớn tuổi nhất trừ Chu lão thái quân, là Đại phu nhân cùng Tam phu nhân. Có vài phụ nhân trẻ tuổi trang điểm như nữ tử, hẳn là người nhà của các thúc bá, còn lại chính là tỷ muội trong phủ.

Tần thị ra hiệu các nàng chào hỏi Chu lão thái quân, đến phiên Tiết Tĩnh Xu, nàng hành đại lễ.

Chu lão thái quân liên tục gật đầu, mặt tươi cười hơn hờ, "Tốt tốt tốt, mau đứng dậy đi."

Tiết Tĩnh Uyển giới thiệu nàng với mọi người đang ngồi, nàng lại cẩn thận chào hỏi.

Sau khi ngồi xuống, Chu lão thái quân hỏi nàng: "Đêm qua ngủ có được không? Hạ nhân có chuẩn bị chu toàn hết chứ? Có cái gì không hài lòng, cứ nói với bá nương(bác gái) người, trong viện thiếu cái gì, thì tìm Vân Hương mà nói nàng chuẩn bị."

Hiện tại trong phủ là do Đại phu nhân Vương thị tiếp quản.

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nói: "Đã để tổ mẫu lo lắng, trong viện tất cả đều tốt, Vân Hương tử tử an bài rất thỏa đáng."

Chu lão thái quân đưa ánh mắt khen ngợi nhìn Vân Hương, lại nói: "Nếu đã trở lại, thì cứ ở cho thoải mái, đừng câu nệ. Tuổi ta đã lớn, người cũng hồ đồ, ngày nhớ ngày không, những người khác nói ta già rồi, sống không được bao lâu, nên tùy ý lừa gạt ta. Người ở bên ngoài chịu cực khổ, bị hạ nhân cắt xén, mà tổ mẫu ta lại cái gì cũng không biết, để người vô duyên vô cớ bị rất nhiều ủy khuất, là lỗi của ta!"

Bà vừa nói nước mắt lại sắp trào ra.

Đại phu nhân Vương thị vội nói: "Lão thái thái, không phải tại ngài, đều là ta sai, là ta ngu dốt bất tài, để hạ nhân lừa bịp nhiều năm như thế, làm hại Tam tiểu thư của chúng ta chịu cực khổ, là ta phải xin lỗi đệ muội."

Hai người bị ai lau nước mắt, mọi người trong phòng vội khuyên giải, lấy khăn chấm nước mắt, còn có người hòa khóc theo, não loạn ồn ào một trận.

Thật vất vả mới yên ổn trở lại, Tiết Tĩnh Xu nói: "Mấy năm nay ta sống rất khá, tổ mẫu và bá nương đừng buồn."

"Haiz..." Chu lão thái quân thở dài, "Người là đứa trẻ ngoan, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Nhưng mà những người lớn gan khinh chủ trong phủ kia, không thể buông tha bọn họ như vậy, cứ để cho bá nương thay người làm chủ, phải đòi lại công bằng cho người."

Vương thị biết lão thái thái là đang muốn mượn cái cơ này răn đe người của bà. Nếu là trước kia, nữ nhi của bà còn đắc thế, thì việc này chỉ tùy ý ứng phó hai câu là xong. Nhưng tình thế trước mắt không như vậy, nàng không thể không căn rắng đồng ý, cười cười nói: "Dạ, lát nữa trở về ta sẽ đuổi bọn người heo chó không bằng kia ra khỏi phủ đi, để trút giận cho Tam tiểu thư."

Tiết Tĩnh Xu không cảm thấy vui mừng chút nào, chỉ nhàn nhạt gật đầu nói: "Đều nhờ bá nương làm chủ."

Lúc này Chu lão thái quân mới hớn hờ, mọi người lại nói rất nhiều lời may mắn, chờ đến qua nửa giờ Thìn mới giải tán.

Liễu Nhi đỡ Tiết Tĩnh Xu về Nghênh Xuân viện, Vân Hương đã đến phòng bếp chuẩn bị bữa trưa.

Không có người ngoài, Liễu Nhi liền hỏi: "Tiểu thư, thật sự Đại phu nhân không biết chuyện chúng ta bị cắt xén đồ vật sao? Vì sao hiện tại lại đột nhiên đã biết?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Bà nói không biết, thì chúng ta cũng coi như bà không biết."

Liễu Nhi đảo tròn mắt một vòng, liền hiểu ngay ý của nàng, lập tức dẩu miệng, không vui: "Mấy năm qua rút nhiều đồ vật của chúng ta như vậy, chỉ nói muốn phạt người khác, lại chưa nói bồi thường cho chúng ta."

Tiết Tĩnh Xu đưa hạt dẻ cười cho nàng, "Vài thứ trước kia xem ra cũng nhiều, không cần so đo, mà hiện giờ trên tay chúng ta có vài viên trân châu đáng giá, người còn đòi hỏi?"

Liễu Nhi nói: "Sao lại không đòi? Có thể đổi ra thật nhiều bánh hoa

quế đó!"

Tiết Tĩnh Xu bật cười: "Ta thấy ngươi không phải tham tài, mà căn bản ngươi là tham ăn."

Liễu Nhi không tức giận chút nào, ngược lại rất tự đắc, "Có thể ăn là phúc, ăn vào rồi mới tính là của mình!"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, không thèm tranh mấy chuyện vớ vẩn này với nàng nữa.

Đồ ăn sáng là ăn cháo cá lát, còn có mấy đĩa đồ ăn kèm tinh xảo, và hai phần điểm tâm.

Liễu Nhi nhìn nhìn, tuy là nhiều món nhưng số lượng thức ăn mỗi món không nhiều. Tiết Tĩnh Xu kéo nàng ngồi xuống ăn một phần, nàng không chịu, đi theo tiểu nha đầu đến phòng bếp kiểm ăn.

Ăn xong cơm sáng, Tiết Tĩnh Xu đem những vật hôm qua ngự tứ chia ra thành vài phần, để hai người Liễu Nhi và Vân Hương đưa đến các phòng các viện.

Buổi chiều, vài vị cô nương trong phủ tới bái phỏng kết bạn với nàng.

Trong phủ có ba vị lão gia, tổng cộng sinh ra bốn vị thiếu gia và bảy vị tiểu thư. Trong đó có đến một, hai vị tiểu thư đã xuất giá, trừ Tiết Tĩnh Xu, còn lại bốn vị tiểu thư.

Bốn vị cô tiểu thư trước mặt đều đi vào Nghênh Xuân viện, đi đầu chính là Tứ tiểu thư và Ngũ tiểu thư, hai người khác tuổi còn nhỏ, đều chỉ có tám, chín tuổi.

Vị Tứ tiểu thư này chính là Tứ tỷ tỷ trong miệng Tiết Tĩnh Uyển, là nữ

nhi của Đại lão gia, tên là Tiết Tĩnh Viện, năm nay mười lăm tuổi. Nghe Vân Hương nói, Tứ cô nương có diện mạo xinh đẹp, tài văn chương xuất chúng, ở Đô thành đông đảo khuê tú này có chút mỹ danh. Khi mười hai mười ba tuổi, liền dẫn tới không ít công tử thế gia đến cửa cầu hôn. Thế nhưng Đại phu nhân luyện tiết nữ nhi, muốn giữ lại hai năm sau mới tính gả đi.

Tiết Tĩnh Xu mời các nàng ngồi xuống, cho Vân Hương đi châm trà.

Tiết Tĩnh Uyển nhìn tòa sân này, hâm mộ nói: "Tam tỷ tỷ một người ở một cái viện, thật tốt, ta cũng muốn như vậy, nương sẽ không thể mỗi ngày thúc giục ta rời giường."

Thất cô nương cất giọng nhỏ nhẹ nói: "Ngũ tỷ tỷ, nếu người không cùng Nhị bá nương ở tại một viện, buổi sáng phải thức dậy sớm hơn mới được, nếu không sẽ không kịp cùng bá nương đi thỉnh an."

Tiết Tĩnh Uyển nghĩ nghĩ, quả thật đúng là như thế, vội xua tay nói: "Việc kia vẫn là thôi đi, cùng nương ở một viện cũng khá tốt."

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười, chăm chú nhìn các nàng.

Thất cô nương lại nói: "Tam tỷ tỷ, cảm ơn người đã đưa lễ vật cho ta, ta rất thích."

Lục cô nương nhỏ giọng nói theo: "Ta cũng vậy."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng cười nói: "Các người thích thì tốt, trong viện ta quanh quẩn, nếu ngày thường các người không có việc gì, thì tới đây ngồi một chút."

"Được." Tiết Tĩnh Uyển nói: "Tam tỷ tỷ ẩn nấp ở nơi này, lại không có người lớn, không cần lo lắng ai phê bình, có thể thoải mái sinh

hoạt! Tứ tử, người nói có phải hay không?"

Tứ cô nương từ khi ngồi xuống thì chưa từng nói chuyện, Tiết Tĩnh Xu có thể cảm giác được nàng ta đang đánh giá mình, chỉ là nàng cố ý không phát giác.

Trước mắt bị Tiết Tĩnh Uyển nhắc tới, Tứ cô nương mới nói: "Không có gì tốt."

Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi, "Tứ tử thật không thú vị, mỗi ngày đều trốn ở trong phòng đánh đàn làm thơ, người sắp phải chán chết rồi."

Khuôn mặt diễm lệ của Tứ cô nương hơi trầm xuống, nói: "Giống người cả ngày vui chơi, vậy mới có tốt sao?"

Tiết Tĩnh Uyển còn chưa cãi lại, Thất cô nương vội nói: "Tứ tử không cần nóng giận, ta thấy Ngũ tử không phải có ý này đâu, nàng là nói đùa thôi, Ngũ tử, người nói xem có phải hay không?"

Tiết Tĩnh Uyển quay đầu sang hướng khác, khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Tứ cô nương nhấp miệng đứng lên đi ra ngoài: "Ta về trước."

Thất cô nương nhìn trái nhìn phải, rồi nhìn Tiết Tĩnh Xu giải thích: "Tam tử tử, hai ngày này tâm tình Tứ tử không tốt....."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nói: "Ta biết, không sao."

Tiết Tĩnh Uyển thấy mình đã làm ra tình cảnh khó coi, có chút ngỡ ngàng, "Tam tử, không phải ta cố ý, ai biết tự nhiên nàng ta sẽ sinh khí, giống như ăn phải pháo vậy."

"Không sao, tâm trạng Tứ muội không tốt, để cho nàng một mình yên

lặng một chút, có lẽ ngày mai sẽ khá hơn."

"Không phải đâu!" Tiết Tĩnh Uyển như bị lời này làm kích động, lấm bầm lấm bầm, "Không phải nàng ta ý vào chính mình lớn lên xinh đẹp, có nhiều người thích, nên đem mắt để trên đỉnh đầu. Hừ, nàng ta còn nói mình đọc rất nhiều sách, tự cho mình là tài nữ, nhưng đạo lý đối nhân xử thế nàng lại không hiểu. Ta thấy nàng là đang so sánh mình với Tam tỷ, thấy mình không bằng nên mới không vui như vậy."

"Ngũ tỷ, tỷ đừng nói nữa." Thất cô nương vội túm ống tay áo nàng, một bên nhìn ra ngoài viện, sợ Tứ cô nương chưa đi xa, nghe xong lời này lại muốn quay trở về.

Tiết Tĩnh Uyển le lưỡi: "Ta không sợ nàng đâu!"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Người cũng đừng nói nữa, để mẫu thân biết, nhất định lại trách người."

Tiết Tĩnh Uyển nghe xong, lúc này mới thu liễm vài phần.

*****

Mấy ngày sau, vài vị tiểu cô nương thường xuyên tới tìm Tiết Tĩnh Xu, chỉ có Tứ cô nương là không tới.

Chớp mắt đã tới mừng 8 tháng chạp. Từ sáng sớm, ăn cháo mừng 8 tháng chạp[1] xong, nhân lúc không có người tới bái phỏng, Tiết Tĩnh Xu dựa vào giường nệm đọc sách, Liễu Nhi ngồi vào trên bàn tính sổ sách. Nàng thật sự làm một quyển sổ, mỗi ngày đều phải đối mặt với tài vật trong gương tính toán mấy lần. Tuy tính đến tính lui cũng là vài thứ kia, vẫn cứ làm không biết mệt.

[1]Mùng tám tháng chạp âm lịch hằng năm là ngày vía đức Thích-ca

thành đạo dưới cội Bồ-đề (bodhi), người Trung Quốc kết hợp truyền thống văn hóa dân tộc và sự tích nữ thí chủ Tu-sà-đa (Sujata) cúng dường bát cháo sữa (milk-rice) để tổ chức ngày lễ nấu cháo cúng Phật, hiệp kỵ tổ tiên, tế thần, thiết đãi họ hàng, thân hữu, xóm làng và bố thí cho người nghèo. Cho nên cháo này được gọi là "cháo mừng tám tháng chạp" (臘八粥).

Hôm nay tính xong, nàng lại đem hành lý mang từ trên núi ra, nói: "Tiểu thư, hương liệu chúng ta mang xuống núi sắp dùng hết rồi."

Tiết Tĩnh Xu buông sách, "Vốn là mang đến không nhiều lắm, ngày mai lại tìm về một chút đi."

"Nhưng mà những nguyên liệu đó trong phủ đều tìm không thấy."

Hương mà Tiết Tĩnh Xu dùng, bình thường đều là hai người bọn nàng đi lên núi tìm.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Không sao, đều là chút đồ vật tầm thường, chút nữa ta viết cái danh sách, cho cVân Hương nhờ người đi hiệu thuốc mua là được."

"Hiện tại chỉ có thể như vậy." Liễu Nhi gật đầu, cũng may vài thứ kia dễ tìm, nếu không nàng sẽ đau lòng đến chết.

Hai người đang nói, bỗng nhiên Vân Hương thở hồng hộc chạy vào, "Tam tiểu thư, mau..... Công công trong cung lại tới nữa, lão thái quân gọi ngài ra đằng trước tiếp chỉ."

Tiết Tĩnh Xu lập tức đứng dậy, Liễu Nhi và Vân Hương nhanh nhẹn sửa soạn lại cho nàng thật chỉnh tề, khoác thêm áo choàng, đi ra chính viện.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu suy đoán, có phải Thái Hoàng Thái Hậu muốn gọi nàng tiến cung trò chuyện hay không. Không nghĩ tới khi ra đến chính viện lại phát hiện vị công công lần này tới chính là vị công công thân cận của Hoàng Đế.

Trong nhà những người khác cũng chạy tới, Chu lão thái quân sai người lập bàn tiếp chỉ.

Đức công công nói: "Bệ hạ chỉ để nô tài đến truyền vài lời nói, lão thái quân không cần gióng trống khua chiêng như thế."

Chu lão thái quân vẫn cung kính nói: "Không biết là chuyện gì lại phiền công công đến đây một chuyến?"

Đức Lộc ngoắc tay, sau lưng một tiểu nội thị cầm hộp đồ ăn hình bát giác trình lên.

"Hôm nay ngày mồng tám tháng chạp, tối hôm qua Ngự Thiện Phòng đã dùng lửa nhỏ mà nấu, ước chừng nấu cả đêm mới nấu ra một nồi cháo. Bệ hạ ăn cảm thấy không tệ, lệnh nô tỳ đưa tới cho Tiết tiểu thư."

Δ Chú thích:

[1] Mồng tám tháng chạp (bổ sung): Lạp Bát là ngày tết đầu tiên trong tháng chạp âm lịch, mỗi độ mồng tám tháng chạp hàng năm, tại Trung Quốc hầu như tất cả các gia đình đều ăn Cháo (chè) Lạp Bát.

Cội nguồn của ngày tết Lạp Bát: Lạp Bát tức là mồng tám tháng chạp âm lịch hàng năm, là ngày cúng tổ tiên và tế thần và cầu mong ngũ cốc phong đăng, mọi điều tốt lành của người cổ đại Trung Quốc.

Trong tiếng Trung Quốc, từ "Lạp" gồm có ba ý nghĩa: Một là tiếp nối, có nghĩa chuyển tiếp giữa cái cũ và cái mới; hai là đồng nghĩa với từ săn, tức là săn bắn chim rừng, gà rừng và động vật hoang dã dùng cho cúng tổ tiên và tế thần; ba là có nghĩa xua ma trừ tà.

Cháo (chè) Lạp Bát: Sở dĩ mùng tám tháng chạp âm lịch có truyền thống ăn Cháo (chè) Lạp Bát, là vì người thời cổ cho rằng, cháo là món ăn tẩm bổ nhất. "Bản thảo Cương mục" của danh y Lý Thời Trân viết:

"Cháo có công hiệu ích khí, sinh tân dịch, dưỡng tỳ, vị, trị hư hàn, là món ăn tuyệt vời.

[Click để xem ảnh](#)

Cháo mùng tám tháng chạp

Chương 6: Tặng hương

Edit: Tử Lam

Beta: A Cảnh

Người trong Tiết phủ nhất thời không phản ứng kịp. Bệ hạ bảo thái giám thân cận đặc biệt đi một chuyến, chỉ để đưa một bát cháo sao?

Tiết Tĩnh Xu lấy lại tinh thần, nhanh chóng tạ chủ long ân.

Đức Lộc công công nói: "Hai ngày nay Thái Hoàng Thái Hậu thường xuyên nhắc đến Tiết tiểu thư, hôm nay nô tài xuất cung, lão nhân gia liền dặn dò. Nếu như tiểu thư rảnh rỗi, vậy thì xin ngài theo nô tài vào cung, trò chuyện với người".

Chu lão thái quân nghe vậy liền vội nói: "Đừng để Thái Hoàng Thái Hậu chờ lâu. Tam nha đầu, người mau đi sửa soạn một chút, theo công công vào cung đi".

"Vâng. Mời công công chờ một lát". Tiết Tĩnh Xu vội vã dẫn Liễu Nhi về viện thay y phục.

Liễu Nhi nhanh nhẹn chải một kiểu tóc mới cho nàng, mang trang sức trong hộp nữ trang ra, hỏi nàng: "Tiểu thư, người nhìn xem mang cái nào thì thích hợp?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn nhìn. Ngày đó Thái Hoàng Thái Hậu thường đồ trang sức, có một cây trâm vàng hình hoa mai khảm hồng ngọc kết dây tua rua, đối với thời tiết hiện tại rất tương xứng, liền lấy ra: "Cái

này đi"

Liễu Nhi cẩn thận đeo lên cho nàng, lại hỏi: "Món trang sức này là nguyên một bộ. Có nên đeo hết luôn không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Quá phiền phức. Mang một cái này là được rồi".

Liễu Nhi lui lại một bước, nhìn trái nhìn phải rồi tự nhủ: "Còn kém một chút".

Nàng lại lục lọi hộp nữ trang lần nữa, moi ra một đôi hoa tai tinh xảo hình hoa Tử Dương (Cẩm Tú Cầu), giúp Tiết Tĩnh Xu mang lên, sau đó lại nhìn một chút, mới hài lòng.

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy vuốt vuốt nếp nhăn trên y phục: "Tổ mẫu vẫn là định để Tuệ Hương vào cung cùng ta, người ở nhà an tâm chờ ta. Nếu như cảm thấy nhàm chán muốn xuất phủ, thì nhớ đến nói với Vân Hương một tiếng, để nàng tìm người đi cùng với người".

Liễu Nhi gật đầu: "Ta đã biết! Tiểu thư yên tâm, ta sẽ không chạy lung tung".

Tiết Tĩnh Xu nói: "Chờ ta trở lại, sẽ mang cho người một phần bánh hoa hồng".

Liễu Nhi vội vàng gật đầu: "Còn có bánh quy đường!"

Tiết Tĩnh Xu cười chỉ chỉ tay lên trán nàng: "Cẩn thận coi chừng sâu răng".

Tuệ Hương đã đến bên ngoài viện, hai người liền không nói cười tiếp. Liễu Nhi lại kiểm tra lần nữa cho Tiết Tĩnh Xu, sau đó mới để

nàng ra cửa.

Nửa đường gặp phải Tiết Tĩnh Uyển chạy đến hỏi. Hết chạy bên trái rồi chạy sang bên phải, quán lấy Tiết Tĩnh Xu, hiếu kỳ nói: "Tam tỷ, ta nghe nói Hoàng Thượng đặc biệt phái người đưa cháo mồng 8 tháng chạp cho tỷ phải không?"

"Đi đứng chú ý một chút, coi chừng té". Tiết Tĩnh Xu kéo Tiết Tĩnh Uyển đến bên cạnh: "Hôm nay không phải muội phải lên khóa học sớm sao?"

Muội muội nàng cũng đã đến lúc nghị thân, mấy ngày nay Tần thị mời Tú nương đến dạy Tiết Tĩnh Uyển, hy vọng thời điểm Tiết Tĩnh Uyển gả đi có thể tự thêu cho chính mình một cặp gối uyên ương.

Tiết Tĩnh Uyển le lưỡi: "Sur phụ đi thay quần áo, muội đi xem một chút sẽ trở về ngay. Ai nha, Tam tỷ! Tỷ vẫn chưa trả lời muội đó! Cháo mồng 8 tháng chạp ở trong cung có giống như cháo chúng ta vẫn ăn không?"

Tiết Tĩnh Xu "Ta còn chưa có ăn, làm sao biết được. Nói không chừng cũng là gạo trắng, đậu đỏ, mít táo nấu cùng với nhau".

Tiết Tĩnh Uyển thất vọng: "Vậy sao? Vậy cũng đâu có khác trong phủ lắm đâu, tại sao Hoàng Thượng lại phải đặc biệt đưa tới? Muội nghe mọi người đều đang đàm luận, cho rằng sẽ ngon lắm".

Sau khi nàng lên khóa học, nghe được bọn nha đầu tùm năm tùm ba nói đến hăng say. Nói là Hoàng Thượng đặc biệt để tâm phúc của mình đưa cháo cho Tam Tiểu Thư, là ân sủng lớn lao. Nàng nghe xong liền cảm thấy ngứa ngáy, thừa dịp sur phụ không chú ý liền trốn ra ngoài, đang chuẩn mở mang tầm mắt, không nghĩ tới món cháo kia cũng không có gì hiếm lạ.

Tiết Tĩnh Xu không để ý đến lời nói của Tiết Tĩnh Uyển, mắt thấy sắp đến phòng khách, nói: "Mẫu thân đang ở trong sảnh, muội muốn vào cùng ta?"

Tiết Tĩnh Uyển vội vàng dừng bước, khoát khoát tay cười nói: "Tam tỷ, tỷ đi đi. Muội muốn trở về học".

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, dẫn Tuệ Hương cùng vào.

Tiết Tĩnh Uyển chu mỏ một cái, uể oải đi trở về, đi không bao xa liền trông thấy Tứ tiểu thư Tiết Tĩnh Viện đang đứng ở chỗ không xa nhìn về phía nàng. Nàng lập tức đi tới, khoe khoang nói: "Hoàng Thượng đặc biệt sai người mang cháo đến cho Tam tỷ đấy!"

Tiết Tĩnh Viện lạnh lùng nói: "Cũng chỉ là một chén cháo thôi".

Tiết Tĩnh Uyển không phục: "Đây chính là Hoàng Thượng đích thân thưởng mà! Là đồ trong Ngự Thiện phòng đó! Toàn bộ Đô thành này chỉ có một mình Tam tỷ có, khẳng định Hoàng Thượng rất thích Tam tỷ!"

"Thích thì thế nào? Hoàng Thượng là Hoàng Thượng của Đại Diễn, không phải là của một mình ai".

Tiết Tĩnh Uyển hàm hừ nói: "Không phải của một mình ai, nhưng cũng không phải của tỷ! Ta thấy tỷ chính là ghen tị với Tam tỷ, tỷ ấy lớn lên xinh đẹp hơn người, cho nên Hoàng Thượng thích tỷ ấy, tỷ nghĩ Hoàng Thượng sẽ đưa cháo cho tỷ chắc? Hừ!"

"Người..." Sắc mặt Tiết Tĩnh Viện âm trầm, trừng Tiết Tĩnh Uyển một cái, nghiêng đầu rời đi.

Tiết Tĩnh Uyên nhìn theo bóng lưng nàng làm mặt quỷ.

*****

Bên kia, Tiết Tĩnh Xu đi theo Đức công công rời phủ, ngồi trên kiệu vào cung. Trước khi lên kiệu, nàng nhẹ giọng nói: "Công công, tiểu nữ cả gan xin hỏi. Hôm nay để ngài đưa cháo, là ý của Hoàng Thượng hay là của Thái Hoàng Thái Hậu?"

"Này..." Đức Công công liếc nhìn nàng một cái, khom người nói: "Sáng nay bệ hạ và Thái Hoàng Thái Hậu cùng nhau ăn cháo mồng 8 tháng chạp... Nhưng người sai nô tài đưa cháo cho tiểu thư, xác thực là do chính miệng bệ hạ nói".

"Đa tạ công công đã nói". Tiết Tĩnh Xu gật đầu. Như thế là đủ để nàng hiểu, ý tứ là của Thái Hoàng Thái Hậu, nhưng là mượn tay của Hoàng Thượng, sai Đức công công đi một chuyến thôi.

Lúc này nàng đã cảm thấy kỳ quái, nhìn phản ứng ngày đó của Hoàng Thượng, rõ ràng đối với việc an bài của Thái Hoàng Thái Hậu là không phải cam tâm tình nguyện. Tại sao hôm nay lại đột nhiên khoa trương, cho Đức Công công đến đưa cháo cho nàng? Nếu đây là ý của Thái Hoàng Thái Hậu, vậy thì có lẽ nàng sẽ tin. Dù sao lão nhân gia đang tập trung tinh thần muốn tác hợp nàng và Hoàng Thượng.

*****

Thời điểm đến Trường Nhạc cung, Xảo ma ma trực tiếp dẫn nàng đến thiên điện. Bên trong bố trí một cái Phật đường nhỏ, Thái Hoàng Thái Hậu đang quỳ trước tượng Phật.

Thấy nàng vào, Thái Hoàng Thái Hậu cũng chẳng kiêng dè, để cung

nhân nâng dậy: "Tĩnh nhi tới rất đúng lúc. Ta lớn tuổi, không thể quỳ lâu, người tới giúp ta đọc xong quyển kinh Phật này đi."

"Dạ". Tiết Tĩnh Xu hành lễ, để cung nữ dẫn đến, quỳ trên bồ đoàn[1].

[1]Bồ đoàn, "Tọa bồ đoàn", gọi tắt là "bồ đoàn". Một dụng cụ để tọa thiền, thường được dờn bằng bông gòn và bọc bằng một lớp vải xanh dương đậm. Tọa bồ đoàn có hình vuông, với kích thước mà một người ngồi thiền trong tư thế "kết già phu tọa", vừa đủ ngồi và để hai đùi gối lên.

Nàng ở am ni cô mười năm, mặc dù chưa thụ giới, nhưng vẫn hay theo sư phụ niệm kinh lễ Phật, cũng coi như là một nửa đệ tử tục gia, đối với kinh Phật đương nhiên là quen thuộc.

Thái Hoàng Thái Hậu thấy nàng tâm ý thành kính, lại càng hài lòng gật đầu, yên tâm để cung nhân đỡ đi chính điện.

"A Xảo, người bảo người đi Sùng Đức điện một chuyến, xem hôm nay Hoàng Thượng có nhiều chính vụ không. Nói chỗ ta có canh vây cá và cua được hầm cách thủy, mời hấn đến đây cùng nhau dùng cơm trưa".

"Dạ". Xảo Ma Ma lui ra ngoài điện, gọi một tên nội thị lanh lẹ đi.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Tiết Tĩnh Xu đọc xong kinh Phật, đi theo cung nữ tiến vào chính điện.

Thái Hoàng Thái Hậu dựa vào ở trên giường nệm, cung nhân đang đắp chăn cho bà, thấy Tiết Tĩnh Xu vào, ân cần nói: "Có mệt không? Cũng để cho các nàng đắp chăn cho người một lát".

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu: "Không mệt. Đa tạ Thái Hoàng Thái

Hậu quan tâm".

Thái Hoàng Thái Hậu thở ra, cười nói: "Người trẻ tuổi thân thể đúng là tốt. Lúc ta còn trẻ, có thể một hơi từ chân núi leo lên đến đỉnh núi, lại quỳ bái Phật một ngày, cũng không thấy vất vả, hiện tại thì không được nữa rồi. Già rồi..."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Thân thể Thái Hoàng Thái Hậu vẫn còn rất tốt, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi".

"Ta cũng không dám trông mong gì nhiều". Thái Hoàng Thái Hậu cười khoát khoát tay: "Sống thêm vài năm đã là quá lời rồi. Ta hiện tại chỉ trông cậy Hoàng Thượng sớm sinh vài đứa con trai, thừa dịp thân thể ta còn hoạt động, có thể lại chơi với hắc hai năm".

Lời này Tiết Tĩnh Xu không đáp lại, chỉ khẽ cúi thấp đầu.

Thái Hoàng Thái Hậu mỉm cười nhìn chăm chú vào nàng, nhìn thấy trên đầu nàng có cắm một cây trâm hình hoa mai đính hồng ngọc kết dây tua rua, hí mắt nhìn kỹ một chút, khen: "Ta biết mà, cây trâm cài này chỉ có mình ngươi cài lên mới nổi bật. Đứa bé ngoan, tuy nói trắng trong thuần khiết với chúng ta khá quan trọng. Nhưng ngươi tuổi còn trẻ, vẫn là nên trang điểm một chút, nếu không đợi đến tuổi như ta, lại làm cảnh xuân tươi(ý nói trang điểm lòe loẹt lên), như vậy sẽ làm người ta chê cười".

"Thái Hoàng Thái Hậu nói đúng, Tĩnh nhi sẽ nhớ kỹ". Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu.

Tiểu nội thị vừa đến Sùng Đức điện truyền lời khom người vào: "Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng Thượng đang nghị sự cùng các đại thần. Đức công công bảo nô tài truyền lời, nói buổi trưa Hoàng Thượng không thể đến đây dùng bữa".

"A?" Thái Hoàng Thái Hậu nhìn Tiết Tĩnh Xu một cái.

Tiết Tĩnh Xu chỉ cúi đầu nhìn tằm thắm dưới chân.

Thái Hoàng Thái Hậu liền nói: "Mà thôi, hăn không đến cũng tốt, chúng ta tự mình ăn, còn tự tại chút ít".

Qua bữa trưa, Thái Hoàng Thái Hậu sinh khí bưng bưng, lại để cho Tiết Tĩnh Xu cùng đi dạo Ngự Hoa viên với mình.

*****

Sau khi mùa Đông bắt đầu, trời liền đổ mấy trận bão tuyết, cho đến hai ngày trước mới bắt đầu giảm đi. Ánh mặt trời chiếu lên người, mang đến cảm giác ấm áp đã lâu rồi chưa cảm nhận được.

Thái Hoàng Thái Hậu thể lực không tốt, đi một đoạn tinh lực liền có chút theo không kịp. Nhóm cung nhân vội vàng đi chuẩn bị Noãn các, để bà vào nghỉ chân.

Bên ngoài Noãn các có một rừng mai nhỏ, gió nhẹ thổi qua, mang theo mùi thơm bay tới.

Xảo ma ma đứng cạnh cửa sổ nhỏ nhìn nhìn, cảm thán nói: "Năm nay mặc dù lạnh, nhưng hoa mai nở còn nhiều hơn so với năm ngoái".

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Nếu không thì nhóm văn nhân tại sao lại nói là ngạo tuyết hàn mai? Hoa này trời càng lạnh nó càng nở nhiều, năm nào không có tuyết rơi, nói không chừng nó sẽ không chịu nở".

"Vâng". Xảo Ma Ma vui vẻ nói: "Nó còn rất có linh tính".

Thái Hoàng Thái Hậu cười nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu, nói: "Vài năm gần đây trong cung ít người, không có người đi đi lại lại, hoa cỏ trong Ngự Hoa viên có lẽ đã lâu không có tăng thêm. Đến mùa Đông cũng chỉ còn mấy gốc hoa mai, có vẻ rất quạnh quẽ. Trước kia khi người ở trên núi, còn biết hoa gì có thể nở vào mùa Đông không?"

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút nói: "Trên núi không có hoa cỏ gì trân quý. Vào Đông, chỉ có vài khóm Mặc Lan trong khe núi và mấy gốc cây Sơn Trà trước đình là nở hoa".

Thái Hoàng Thái Hậu gật đầu, nói với nội thị sau lưng: "Đã nhớ rõ chưa? Đến chỗ quản sự thông báo một tiếng, bảo bọn họ dời một ít hoa Mặc Lan và hoa Sơn Trà đến đây".

Nội thị kia nhận được ý chỉ, lập tức lui ra.

Lại nói trong giây lát, Xảo ma ma đột nhiên lặng lẽ ra ám hiệu với Thái Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu liền hiểu rõ, che miệng ngáp một cái nói: "Ăn xong lại mệt rồi. A Xảo, đỡ ta về nghỉ".

Tiết Tĩnh Xu cũng muốn đứng dậy, Thái Hoàng Thái Hậu đè bả vai nàng lại, không cho đứng lên, bà nói: "Ít khi thời tiết tốt như hôm nay, Tĩnh nhi, người ở nơi này giúp ta sao (chép) cuốn kinh Phật đi".

Bảo nàng ở trong Hoa viên chép kinh Phật, yêu cầu này quả thực kỳ quái. Tiết Tĩnh Xu biết Thái Hoàng Thái Hậu nhất định có ý định khác. Mười phần thì có tám, chín phần là liên quan đến Hoàng Đế, trong lòng nàng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng lại không thể không đáp ứng.

Cung tiễn lão nhân gia rời đi, cung nhân dọn dẹp trà bánh trên bàn, mang giấy và bút mực lên.

Tiết Tĩnh Xu rửa sạch tay, lại tháo túi hương trên người xuống, sai cung nhân dùng hương liệu bên trong dâng hương.

Chờ mùi thơm tản ra, nàng hít vào một hơi thật dài, lại chậm rãi thở ra, buông bỏ tạp niệm, toàn tâm toàn ý sao chép kinh Phật.

Mùi hương quen thuộc bay vào trong mũi, kinh văn quen thuộc dưới ngòi bút dần dần hiện ra, nàng dường như trở lại những ngày ở trên núi, phiền não trong nội tâm chậm rãi tiêu tán. Tâm tư nóng nãy trong mấy ngày nay cũng dần dần trở lại bình thường, hạ bút càng ngày càng lưu loát, càng ngày càng nhập tâm.

Chờ sau khi chép xong toàn bộ quyển kinh thư, nàng mới phát giác cổ tay có chút tê tê. Đặt xuống bút xuống lắc lắc cổ tay, một mặt cẩn thận quan sát xem xét thành quả, một mặt thuận miệng nói: "Liễu Nhi, ngươi tới xem..."

Nói đến một nửa, nàng liền phục hồi tinh thần lại, lắc đầu cười nhẹ. Quay đầu muốn gọi cung nhân thu dọn kinh thư, đã thấy bên cạnh không có một bóng người, cung nhân không biết đã lui ra từ lúc nào, mà Hoàng Đế lại ngồi ở cái bàn đối diện, lấy tay chống đỡ, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ ngủ.

Tiết Tĩnh Xu lập tức im lặng, nín thở bỏ quyển kinh thư xuống, rón rén bước đi, chuẩn bị lui ra ngoài.

Không nghĩ mới vừa đi qua khỏi người Hoàng Đế, liền thấy hần từ từ mở mắt, trong mắt hoàn toàn tỉnh táo.

Tiết Tĩnh Xu ngừng chân, quy củ chào hỏi.

Hoàng Đế khoát khoát tay, cho nàng đứng lên, duỗi tay cầm lấy quyển kinh văn nàng vừa mới chép xong, hỏi: "Người tin Phật?"

Tiết Tĩnh Xu rủ mắt: "Dạ, thần nữ từng ở am ni cô hơn mười năm".

"Ngồi đi". Hoàng Đế chỉ cái ghế đối diện: "Vì sao lại ở đi am ni cô?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nói: "Khi còn bé sức khoẻ thần nữ không được tốt, có vị phương sĩ đến quý phủ, nói với tổ phụ tướng số của thần nữ cần phải đưa đến Phật đường tĩnh dưỡng, như vậy mới có thể bình an trưởng thành".

Hoàng Đế gật đầu, không tỏ rõ ý kiến, lại hỏi: "Người đốt loại hương gì?"

Tiết Tĩnh Xu sửng sờ một cái, mới biết hẳn hỏi là cái gì: "Không phải là hương liệu tinh tế gì, chỉ là gàn nữ dựa theo sách cổ mà điều chế, sau đó lại sửa theo ý thích của mình, tiêu khiển qua ngày".

"Cũng không tệ". Hoàng Đế nói.

Tiết Tĩnh Xu có chút sửng sờ, đành phải châm chước nói: "Trước kia đã dùng gàn hết, chỉ còn một ít trong túi hương này, thần nữ dự định vài ngày nữa lại điều chế".

Hoàng Đế cầm lấy túi hương, từ bên trong lấy ra một viên hương, đặt ở dưới mũi ngửi. Hương liệu này không giống với loại hương liệu nồng nặc bình thường, loại hương hình viên nhỏ kia hình dáng không được đẹp, thì loại này lại trong sạch như cỏ cây, ngửi lâu có thể khiến người tâm tư bình thản, an thần ngưng khí.

Hoàng Đế: "Dùng cái gì làm?"

"Có lá cây bách, lá nhỏ, mẫu kinh tử..."

Tiết Tĩnh Xu kể ra mười mấy tên cây cỏ, đều là những thứ dễ tìm ở nơi sơn dã. Cách điều chế trong sách cổ, có hai loại dược liệu trân quý khác biệt quý báu, nàng và Liễu Nhi tìm khắp núi cũng không thấy, lại cũng không đủ bạc đi mua, đành phải nghĩ ra dược liệu khác thay thế, nhưng không nghĩ tới sẽ được hương như vậy, đây là làm chơi mà ăn thật.

Loại hương liệu này chính là hương mà nàng và Liễu Nhi thích nhất, thường xuyên để trong túi hương tùy thân. Cũng may là có thói quen này, nếu không lần này hai người vội vàng xuống núi, chắc chắn là không có hương liệu để dùng.

Hoàng Đế nhét túi hương vào trong lòng, nói: "Làm thêm nhiều một chút".

Tiết Tĩnh Xu thấy hấn vân đạm phong kinh[2], tự nhiên mà lấy đồ của nàng, hơi há mồm: "...Vâng!"

[2] Vânđạmphongkinh = mâygióđiềm nhiên: chỉ sự bình tĩnh, bình thản, điềm nhiên....

Sau khi Tiết Tĩnh Xu xuất cung không lâu, Hoàng Đế gọi Đức Lộc tới: "Người đi điều tra, mười năm trước vì sao Tiết gia lại đưa nàng ra ngoài thành".

"Nô tài tuân chỉ."

Chương 7: Mệnh Phượng Hoàng

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Tiết Tĩnh Xu vẫn ngồi kiệu ra cung. Nàng còn nhớ lời hứa với Liễu Nhi, nên đi được nửa đường thì cho dừng kiệu lại, đi vào Bách Vị Cư mua một túi bánh quy đường và bánh hoa hồng. Lại nhớ đến mấy tiểu cô nương thường lui tới trong viện của nàng, nên chọn thêm một túi mút tặc, và một ít loại bánh kẹo khác.

Trở lại trong phủ, nàng đi thỉnh an Chu lão thái quân trước, đem những việc hôm nay xảy ra trong cung đại khái nói qua, cũng không giấu giếm cái gì. Dù sao nàng không nói thì nhất định Tuệ Hương cũng hỏi báo rõ ràng mà thôi.

Sau khi Chu lão thái quân nghe xong, trong lòng bà càng thêm khẳng định, Thái Hoàng Thái Hậu rất hài lòng đứa cháu gái này của mình. Lại nghĩ, có lẽ không lâu nữa thôi, thánh chỉ lập hậu sẽ ban xuống.

Trong lòng lão thái quân rất phức tạp. Trên dưới Đại Diễn triều này đã ngầm xem Tiết gia là nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu, mấy đời nay Tiết gia đều có nữ tử vào cung làm hậu, tới đời Tiết lão thái gia cũng có một tỷ tỷ ruột thịt tiến cung. Bởi vì điều này mà trăm năm nay Tiết gia vẫn luôn phồn thịnh không hề suy yếu.

*****

Mười ba năm trước, có một thuật sĩ tha phương đi vào quý phủ, phán rằng trong những người cháu gái của bà có hai người mang mệnh phượng hoàng, nhưng chỉ có một người là tương lai có thể làm mẫu nghi thiên hạ. Lúc ấy, những người mà vị thuật sĩ kia gặp qua cũng chỉ có một người là trưởng nữ đại phòng, còn người kia là trưởng nữ nhị phòng.

Khi đó, chuyện này chỉ có mấy người ở đây biết được, Tiết lão thái gia đã ra lệnh, mọi người không được nói chuyện này ra ngoài.

Hai năm sau, Thái tử đương triều tới cửa cầu hôn với Đại tiểu thư, vì thế mà trưởng nữ đại phòng đã trở thành Thái tử phi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi Thái tử đăng cơ thì Thái tử phi sẽ là chủ của hậu cung.

Sự việc hiện tại có vẻ giống như những gì mà vị thuật sĩ kia đã nói, thế nhưng câu nói chỉ có một người có thể làm mẫu nghi thiên hạ đã để lại khúc mắc trong lòng Đại tiểu thư.

Nàng nhanh chóng tạo áp lực với nhà mẹ đẻ, lờ ra lờ vào, nói là không muốn càn rỡ mẹ đẻ càn rỡ con[1]

[1] Ở đây, ý của Đại tiểu thư là không muốn để cho Tiết Tĩnh Xu có cơ hội cùng vào cung, sẽ đe dọa đến ngôi vị Hoàng Hậu tương lai của nàng.

Sau khi Tiết lão thái gia cân nhắc, lấy cớ là thể chất quá yếu, cần được tĩnh dưỡng nên đã đưa trưởng nữ nhị phòng đến am ni cô bên ngoài thành.

Vốn tưởng rằng việc này cứ như vậy là đã an bài xong, làm sao có thể dự đoán được vậy mà Thái tử sẽ rơi đài. Người ngồi lên ngôi vị Hoàng Đế là vị Lục hoàng tử mà không một ai coi trọng.

Khi đó, không phải là Tiết lão thái gia không có tâm tư, bà muốn gọi cháu gái từ am ni cô trở về rồi đưa nàng vào cung. Nhưng vì bà thấy ngược lại Bộ hạ rất bài xích việc lập hậu, hễ có đại thần nào đề cập tới là đều "gặp chuyện không may", nên bà mới buông xuống những tính toán trong lòng.

Cũng không biết vì sao Thái Hoàng Thái Hậu biết được lời đoán mệnh của vị thuật sĩ kia, lại thuyết phục Hoàng Đế, chỉ tên nói họ muốn cho trưởng nữ nhị phòng của Tiết gia vào cung.

Trong lòng Chu lão thái quân cảm thán, quả thật vận mệnh đều đã được định sẵn. Hiện tại, những việc xảy ra không khác với lời vị thuật sĩ kia đã nói chút mào.

*****

Bà nhìn đứa cháu gái điềm đằm trầm tĩnh trước mặt, trong lòng lại thở dài. Lúc trước là Tiết phủ từ bỏ nàng, sau này muốn dựa vào nàng mà hưởng vinh hoa phú quý, chỉ sợ là không dễ dàng gì.

Tuy trong lòng Chu lão thái quân có rất nhiều ý nghĩ, nhưng trên mặt lại nở một nụ cười rất mực ôn hòa: "Tam nhi, theo như tổ mẫu thấy, đúng thật là Thái Hoàng Thái Hậu rất thích ngươi. Có lẽ sau này sẽ thường xuyên được gọi vào cung hầu hạ, nên ta có ý định mời một vị cô cô trong cung tới chỉ dạy cung quy cho ngươi, để đến lúc đó không phạm phải sai lầm, ngươi thấy thế nào?"

Đến bây giờ, người sáng suốt thì đều nhìn ra được, sau này Tam tiểu thư của Tiết gia sẽ lên làm Hoàng Hậu. Thế nhưng thánh chỉ còn chưa có ban xuống, nên mọi người có biết cũng phải giả bộ hồ đồ.

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nói: "Tĩnh Xu tạ ơn tổ mẫu, đã để tổ mẫu phải

lo lắng".

"Ai, đứa trẻ ngoan, người cũng mệt mỏi rồi, mau trở về nghỉ cho khỏe đi. Chút nữa ta sẽ nói chuyện với mẫu thân của người sau, sáng mai người cũng đừng tới thỉnh an nữa".

"Đa tạ tổ mẫu yêu quý, cháu gái cáo lui". Tiết Tĩnh Xu cũng không từ chối, cúi người hành lễ, sau đó xoay người lui ra.

*****

Trở lại Nghênh Xuân viện, nàng thấy ba vị tiểu thư là Ngũ-Lục-Thất đều đang ở đây.

Nàng lấy ra mấy phần bánh kẹo mà mình vừa mua về, cười nói: "Chẳng lẽ mấy người các người người được mùi hương này, nên đã sớm tới đây chờ được ăn?"

Lục tiểu thư nhỏ giọng nói: "Ngũ tỷ tỷ nói muốn tới đây nghe trò hay".

Mẫu thân của Lục tiểu thư là Cầm di nương chỉ sinh được một nữ nhi, nhà mẹ đẻ lại không có thể lực, bởi vậy mà bà không có địa vị gì ở Tiết phủ này, làm liên lụy Lục tiểu thư cũng không được coi trọng.

Thật sự tiểu cô nương này cũng rất miễn cảm. Ngày thường nàng luôn an phận không dám gây chuyện, vừa thẹn thùng lại còn nhát gan. Căn bản ngay từ đầu nàng đã không dám nói chuyện với Tiết Tĩnh Xu, do nhiều ngày nay ở gần nên quen thuộc, nàng mới thả lỏng được một chút.

Tiết Tĩnh Uyển nghe nàng ta chỉ nói một câu đã bán đứng mình, lập tức trừng mắt nói: "Được lắm, người đã không nói nghĩa khí như thế thì sau này ta sẽ không chơi với người nữa!"

Ngay lập tức, Lục tiểu thư có vẻ lúng túng, khuôn mặt nhỏ đã đỏ bừng, nước mắt lưng tròng nhìn Tiết Tĩnh Uyển. Sợ nàng ta đã sinh khí nhưng không dám giải thích, nhìn nàng cực kỳ đáng thương.

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng sợ hãi như vậy liền quay sang chất vấn Tiết Tĩnh Uyển: "Cái gì gọi là không có nghĩa khí, người học ở đâu ra những lời như vậy?"

Lập tức, Tiết Tĩnh Uyển cứng họng, đôi con ngươi to tròn đảo một vòng, suy nghĩ xem không biết nên tìm cái cớ gì mới phải.

Tiết Tĩnh Xu lại trách mắng nàng một chút, "Người nói bậy thì đã đành, lại còn dám hù dọa muội muội, người cũng thật có bản lĩnh".

Tiết Tĩnh Uyển nhanh chóng xoa xoa cái ót, nhu thuận nói: "Tam tỷ, ta sai rồi, đừng mắng ta nữa mà, còn mắng nữa ta sẽ ngốc thiệt đó".

Thất tiểu thư nói: "Ngũ tỷ tỷ, không sao đâu, tỷ sẽ không thể ngốc thêm được nữa đâu".

Tiết Tĩnh Uyển sửng sốt một lúc mới hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, lập tức trợn mắt há hốc mồm, thảng thốt nói: "Làm sao Thất muội muội lại xấu như vậy! Miệng của người so với Tứ tỷ còn xấu hơn!"

Tiết Tĩnh Xu bật cười lắc đầu, cô gái ngốc nghếch này, còn nói người khác xấu miệng, lại không biết một câu nói của mình đã đắc tội đến hai người.

"Được rồi, còn nói nữa trời sẽ tối mất". Nàng gọi Vân Hương đem mấy món điểm tâm tối, lại kéo Liễu Nhi qua cùng ngồi xuống, "Sắp đến giờ dùng bữa tối rồi, mỗi người chỉ có thể ăn một chút thôi".

Mấy tiểu cô nương liên tục gạt đầu, ánh mắt trông chờ nhìn động tác trên tay nàng.

Tiết Tĩnh Xu thấy vẻ mặt này của bọn họ, đúng là đang rất thèm ăn, nàng dờ khóc dờ cười.

Có ăn vẫn không thể lấp được cái miệng của Tiết Tĩnh Uyển, nàng dùng đầu lưỡi liếm tới liếm lui quả mút tặc trong miệng, vẻ mặt đầy hiếu kỳ hỏi: "Tam tỷ, Hoàng Thượng tuyên tỷ vào cung làm gì vậy?"

Tiết Tĩnh Xu liếc nhìn nàng một cái, nói: "Là Thái Hoàng Thái Hậu tuyên ta".

"Đúng rồi đúng rồi". Tiết Tĩnh Uyển gạt đầu, "Nhưng như vậy cũng không phải là giống nhau sao, tỷ vào cung là có thể nhìn thấy Hoàng Thượng. Tam tỷ, Hoàng Thượng trông như thế nào vậy?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Đương nhiên là cũng giống như chúng ta, có hai mắt và một cái miệng".

"Nhưng mắt và miệng của mỗi người cũng khác nhau mà, giống như Tam tỷ người lớn lên xinh đẹp như thế, chúng ta thì nhan sắc bình thường. Diện mạo của Hoàng Thượng, chắc chắn là khác với người thường, Tam tỷ, tỷ nói có phải không?"

Mấy tiểu cô nương khác tay cũng chống cằm, bày ra bộ dáng hóng chuyện.

Tiết Tĩnh Xu hết cách, đành phải nói: "Ai dám nhìn chăm chăm vào Hoàng Thượng chứ? Hai mắt ta chỉ thoáng nhìn qua, quả thật Bệ hạ so với dân thường có uy nghiêm hơn một chút".

"Oa....."Tiết Tĩnh Uyển khoa trương cảm thán một tiếng, vẻ mặt càng hiếu kỳ, "Vậ hấn so với Đại ca ca có phải còn tuấn tú hơn hay không?"

Đại ca trong miệng nàng chính là Đại thiếu gia của Tiết phủ, do phu nhân của Đại lão gia sinh ra. Diện mạo hấn vốn đã anh tuấn, lại còn ở trong quân đội, được rèn luyện nhiều nên càng thêm phong trần tuấn lãng, là đối tượng được nhóm tiểu nha đầu trong phủ bàn luận nhiều nhất.

"Ngươi nha". Tiết Tĩnh Xu nói, "Đã rất lâu rồi ta không gặp Đại ca, không biết hiện tại hấn đã trưởng thành ra bộ dáng gì. Làm sao mà so sánh được? Cả ngày ngươi không quan tâm đến chính sự, ngược lại tò mò nam tử tuấn hay không tuấn, ngươi nói xem, ta nếu nói cho mẫu thân biết, liệu bà có quản ngươi không?"

"Đừng đừng đừng, Tam tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt, ta không hỏi nữa, tỷ cũng đừng đi nói với nương nha, bà sẽ lai nhài ta đến chết đó".Tiết Tĩnh Uyển vội vàng xin tha.

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, "Biết sợ thì phải ngoan ngoãn một chút. Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, các ngươi đều trở về đi, mấy thứ này nếu còn muốn ăn thì tự mình mang về".

Mấy tiểu cô nương thấy nàng đã hạ lệnh đuổi khách nên cũng ngoan ngoãn đứng lên.

Trước khi đi, Tiết Tĩnh Uyển cười hì hì dùng khăn gói lại một túi nhỏ bánh quy đường. Hai tiểu cô nương kia thấy vậy cũng đánh bạo tới lấy một ít, chỉ là da mặt không dày như Tiết Tĩnh Uyển, không biết ngượng ngùng mà lấy nhiều.

Tiến các nàng đi rồi, Tiết Tĩnh Xu khe khẽ thở dài.

Liểu Nhi vừa gom các vật trên bàn lại, vừa nhìn thần sắc của nàng, nói: "Tiểu thư, một lát nữa mới đến bữa tối, người có muốn ngủ một chút hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, "Bây giờ mà ngủ thì buổi tối lại ngủ không được".

Liểu Nhi nhìn nàng, đột nhiên "A" một tiếng, "Tiểu thư, túi hương của người đâu rồi?"

Tiết Tĩnh Xu theo bản năng đưa tay sờ tới bên eo lưng, lại không thấy túi hương đâu.

Liểu Nhi lãi nhãi, "Có phải bị rơi rồi không? Hương liệu chúng ta mang đến chỉ còn một chút kia thôi, nếu như bây giờ có phối thì đến mấy ngày sau mới có thể dùng..... Không được, ta lập tức ghi ra vài nguyên liệu nhờ Vân Hương tỷ tỷ mua giúp".

"Là ta đã dâng cho Hoàng Thượng rồi". Tiết Tĩnh Xu không giấu nàng.

"A? Hoàng Thượng cũng thích túi hương của chúng ta sao?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Thoạt nhìn thì đúng là như vậy, Bệ hạ nói ta làm nhiều thêm một chút".

"Nếu vậy thì chúng ta sẽ làm thêm". Liễu Nhi vỗ tay nói: "Hoàng Thượng đã hào phóng như vậy thì chúng ta cũng không thể keo kiệt. Đồ vật mà hần ban cho, chỉ một viên châu đã đủ mua thật nhiều nguyên liệu rồi!"

Tiết Tĩnh Xu hơi gật đầu, "Người nhớ bảo Vân Hương mua nhiều

thêm chút".

Liễu Nhi dọn dẹp xong, thấy Tiết Tĩnh Xu ngồi ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài đến xuất thần, liền đi lại chỗ nàng ngồi xuống, hai người cũng chưa ai lên tiếng. Hồi lâu sau mới nhẹ giọng hỏi: "Tiểu thư, Hoàng Thượng hấn có tốt không?"

Thần sắc Tiết Tĩnh Xu khẽ nhúc nhích, chậm rãi nói: "Bệ hạ và Thái Hoàng Thái Hậu đều là người rộng rãi hiểu lý lẽ, rất dễ ở chung".

Liễu Nhi không nói chuyện, nhẹ nhàng xoa xoa vai nàng.

Tiết Tĩnh Xu cầm tay nàng ta, nói: "Liễu Nhi, ngươi đừng lo lắng, trong cung so với trong phủ còn thanh tịnh hơn. Nếu như vào cung thật, mỗi ngày trôi qua cũng giống như khi ở trên núi thôi".

Liễu Nhi gật đầu, "Ta không sợ, dù tiểu thư có ở nơi nào, ta cũng sẽ theo ngài ở đó".

Tiết Tĩnh Xu cười cười.

*****

Động tác của Chu lão thái quân thật nhanh, sang ngày thứ hai đã có một cô cô tới dạy quy củ cho Tiết Tĩnh Xu.

Lý cô cô có vẻ cực kỳ nghiêm khắc, hình như là Chu lão thái quân đã nói gì đó với bà nên bà đối với Tiết Tĩnh Xu còn có chút khách khí, nhưng Liễu Nhi đi theo cùng học với nàng thì không được may mắn như vậy, bị bà hành hạ đến muốn khóc hu hu.

Tiết Tĩnh Xu có chút đau lòng, ban đêm khi thoa thuốc lên đầu gối cho Liễu Nhi, nàng nói: "Liễu Nhi, ngày mai ngươi đừng theo ta đi

học nữa, chờ ta học rồi lại đến dạy cho người".

Liễu Nhi đau đến ứa nước mắt, nhưng nàng vẫn không đồng ý, "Không được, nếu ta mới nửa đường đã lùi bước, vậy thì bà ấy sẽ xem thường ta". Nàng giật giật gương mặt, nói tiếp: "ta không thể để bà ấy có cơ hội chế giễu mình đâu!"

Hơn nữa, quan trọng nhất là, sau này nàng và tiểu thư thân phận khác biệt, học quy củ tất nhiên cũng không giống. Bị lão cô cô kia hành hạ đến cả nàng còn chịu không nổi, thân thể tiểu thư gầy yếu, làm sao có thể chịu nổi quy củ của hạ nhân?

Tiết Tĩnh Xu vừa đau lòng lại vừa buồn cười, "Không thể ngờ được Liễu Nhi của chúng ta còn rất có chí khí nha".

"Đó là đương nhiên". Liễu Nhi ngẩng đầu đắc ý nói, chẳng qua ngay sau đó, trên người có cảm giác nhúc nhích mới nên nàng nhăn nhúm khuôn mặt. Nàng hít hít cái mũi, nắm tay cắn giận nói: "Tiểu thư, sau này người phong ta làm nữ quan lớn nhất trong cung, ta muốn mỗi ngày lão cô cô kia đều phải hành lễ với ta!"

Tiết Tĩnh Xu bật cười, "Được được được, đều theo ý người".

Buổi chiều hôm đó, vì Lý cô cô xin nghỉ nên hai người có thể có được nửa ngày nhàn nhã.

Liễu Nhi lật xem mấy nguyên liệu mà Vân Hương vừa mua về, lắc đầu nói: "Tiểu thư, hình như Vân Hương tỷ kia không rành về dược liệu lắm, có mấy thứ nàng mua sai rồi, ta nghĩ tự mình phải đi mua một chuyến".

Tiết Tĩnh Xu nhìn nhìn, có vài loại dược liệu quả thật rất quan trọng lại bị thiếu, "Hay là để Vân Hương lại đi một chuyến?"

Liễu Nhi nói: "Nếu đã không biết, lại đi một chuyến cũng không có đâu, trong tay chúng ta lại không có hàng mẫu cho nàng đối chiếu, vẫn là ta tự mình đi thôi".

Tiết Tĩnh Xu khẽ nhíu mày, "Ta gọi Vân Hương đi cùng ngươi".

"Được". Liễu Nhi biết nàng không yên tâm, lại nói: "Trước kia ở trên núi, ta từng cùng với Tĩnh từ sư tử vào thành, hiện tại chúng ta đã ở trong thành, so với khi đó còn thuận tiện hơn, tiểu thư cũng đừng lo lắng quá".

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Vậy các ngươi đi nhanh về nhanh, đừng la cà ở bên ngoài".

Nói xong nàng lại gọi Vân Hương vào dặn dò một phen, nói nàng chăm sóc Liễu Nhi một chút, lúc này mới yên tâm để hai người rời đi.

Sau giờ Ngọ, Tiết Tĩnh Xu ngồi một mình ở trong viện, cầm quyển sách đọc giết thời gian.

Bên ngoài sân truyền tới một chút động tĩnh, nàng vừa nghiêng đầu đã thấy Tiết Tĩnh Uyển từ ngoài cửa ghé đầu vào nhìn, giống như ăn trộm mà nhìn trái phải xung quanh, nhỏ giọng nói: "Tam tỷ, Lý cô cô có ở đây không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Mau vào đi, thập thò ở nơi đó thì giống cái gì, cô cô không có ở đây".

Tiết Tĩnh Uyển vỗ vỗ ngực, nhấc chân đi vào, sau lưng có thêm hai cái đuôi đi theo. Trên mặt hai tiểu cô nương vẫn còn vẻ sợ hãi, nhịn không được mà nhìn xung quanh phòng một cái, sợ Lý cô cô đột nhiên lại tới.

Tiết Tĩnh Xu nhìn thấy mà buồn cười. Hai ngày trước mấy tiểu cô nương này đến đây tìm nàng, lại vừa lúc rơi vào tay Lý cô cô, bị buộc phải học quy củ suốt một canh giờ, sau đó bọn họ không dám tới nữa. Có lẽ nghe nói hôm nay Lý cô cô không ở đây nên mới dám lại đây tìm nàng.

Mọi người thấy đúng thật là Lý cô cô không ở trong viện, mới chân chính nhẹ nhàng thờ ra, Tiết Tĩnh Uyển nghênh ngang ngồi xuống, một chút rụt rè mới vừa rồi đã bay đâu mất.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Bộ dáng này của ngươi, sớm muộn gì nương cũng muốn thỉnh người dạy quy củ cho ngươi".

Lời này làm Tiết Tĩnh Uyển sợ tới mức ngồi lại ngay ngắn, liên tục nói: "Tam tỷ tỷ, sau này ta sẽ ngoan ngoãn, nếu nương gọi người tới dạy ta, tỷ phải đến nói giúp ta nha".

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ngươi phải nhớ kỹ những gì ngươi vừa nói đó". Theo bản tính của nàng, chỉ sợ quy củ không được ba ngày.

Tiết Tĩnh Uyển nhanh chóng gật đầu, "Nhớ rõ mà, nhớ rõ mà!" Nàng thật sự là bị Lý cô cô dọa sợ, nếu sau này nương thật sự cũng mời người như vậy đến dạy nàng, vậy thà nàng tình nguyện từ giờ trở đi sẽ ngoan ngoãn cũng không muốn học đâu.

Thất tiểu thư nói: "Ngũ tỷ, lời này của tỷ, chúng ta đều nghe thấy được, đều là nhân chứng, Lục tỷ, tỷ nói có phải hay không?"

Lục tiểu thư sợ hãi nhìn Tiết Tĩnh Uyển một cái, kiên định gật gật đầu, "Ta cũng nghe thấy".

"Biết rồi". Tiết Tĩnh Uyển nhú nhú mũi, nhìn trái phải trong viện, nói:

"Tam tử, sao Liễu Nhi tử tử không có ở đây?"

"Ta để nàng ra phố mua một ít đồ".

"Đồ ăn sao?" Tiết Tĩnh Uyên vội hỏi, Lục tiểu thư và Thất tiểu thư cũng chờ mong mà nhìn Tiết Tĩnh Xu.

Động tác của Tiết Tĩnh Xu hơi sững lại, vốn nàng không nói Liễu Nhi mua thêm đồ ăn, nhưng mà..... Với tính Liễu Nhi, không thể nào đi ra đường không mà không ghé vào các cửa hiệu bán đồ ăn. Nghĩ như vậy, nàng gật đầu, "Ừ, đồ ăn".

"Tốt quá rồi!" Lập tức ba vị tiểu cô nương liền vui vẻ, Tiết Tĩnh Uyên nói thẳng: "Ta muốn ở chỗ này chờ Liễu tử tử trở về!"

Tiết Tĩnh Xu thực bất đắc dĩ.

Đột nhiên Lục tiểu thư nhỏ giọng nói: "Tam tử, chúng ta hay tới đây ăn đồ của tử, vậy tử còn đủ bạc dùng hay không? Ở đây ta còn có một ít bạc".

Tiết Tĩnh Uyên vừa nghe, nhanh miệng nói: "Tam tử, ta cũng có, đều cho tử hết".

Thất tiểu thư cũng gỡ túi tiền nhỏ của mình xuống, lấy ra mấy nén vàng nhỏ, "Còn có ta".

Tiết Tĩnh Xu cười cười: "Mau cất vào đi, chỉ mấy cái miệng nhỏ của các người, có ăn cũng không hết bạc của ta đâu".

Thất tiểu thư gật đầu, có chút xúc động, nói: "Tam tử, ngày đó tử đưa trân châu cho ta, nương nói một viên ít nhất cũng một trăm lượng đó".

Thất tiểu thư là do Tam lão gia sinh ra, phu nhân của hắn xuất thân từ bá tánh tầm thường, chính hắn đã không có tước vị gì, cũng không có công danh, làm sao cưới được tiểu thư thế gia.

Vì vậy mà trong phủ này, so với các vị lão gia thì địa vị của Tam lão gia là thấp nhất, trong các vị phu nhân thì xuất thân của Tam phu nhân cũng kém cõi nhất. Nhưng tình cảm của hai người này là tốt nhất, thành thân mười mấy năm, đừng nói di nương thông phòng, ngay cả đề tài để người ta tám chuyện cũng không có. Mà trong phủ có tổng cộng bốn vị thiếu gia, đến hai người là do Tam phu nhân sinh ra, thực sự khiến cho người ta ngưỡng mộ.

Tiết Tĩnh Uyển trừng mắt, "Giá trị đến nhiều bạc như vậy sao?"

Thất tiểu thư nói: "Ngũ tỷ, không phải tỷ làm mất rồi chứ?"

Tiết Tĩnh Uyển vội lắc đầu, "Không có không có, sau khi trở về ta đã cất chúng đi rồi".

Lục tiểu thư cũng bị giá trị viên trân châu này dọa sợ, ngơ ngác nói không nên lời.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Cho nên các ngươi cứ ăn uống thoải mái, đừng ăn đến mức biến thành heo là được rồi".

Mọi người nói giỡn trong chốc lát, đột nhiên Tiết Tĩnh Uyển vỗ vỗ đầu, "Thiếu chút nữa ta đã quên!"

Nàng lấy một tấm thiệp mời từ trong ngực ra, đưa cho Tiết Tĩnh Xu, "Tam tỷ, đây là thiệp mời từ quý phủ của Vĩnh Ninh quận chúa, nàng ấy nhờ người đưa tới."

Tiết Tĩnh Xu tiếp nhận rồi nhìn thoáng qua, nghi hoặc nói: "Vĩnh Ninh quận chúa? Ta với nàng ấy không có giao tình, tại sao lại....."

Tiết Tĩnh Uyển nói: "Trước kia Tam tỷ không có ở nhà nên không biết thơ của quận chúa này nổi danh cỡ nào, không phải ai cũng có thể nhận được thiệp mời, trước đây cũng chỉ có Tứ tỷ là có thể đi thôi."

Nàng nói mà vẻ mặt rất ngượng mộ, hai tiểu cô nương cũng gật đầu theo phụ họa.

Đối tượng mà Vĩnh Ninh quận chúa mời nếu không phải tiểu thư khuê các xuất thân danh giá thì chính là bản thân người đó rất có tài.

Tuy phủ Thừa ân công có dòng dõi cao, nhưng là dựa vào mối quan hệ mới có được địa vị như hôm nay. Nam nhi trong Tiết phủ thật sự không có tiền đồ gì đặc biệt, bởi vậy không khỏi bị những thế gia chân chính đó xem thường.

Huống hồ vài năm gần đây Thái Hoàng Thái Hậu càng thêm tuổi già sức yếu, không biết còn có thể che chở nhà mẹ đẻ được mấy năm. Mà Đại tiểu thư Tiết phủ đã gả cho Thái tử trước, lại bị Hoàng Thượng ghét bỏ. Tất cả mọi người đều cảm thấy, sợ là phủ Thừa ân công lại khó có được sự huy hoàng như trước nữa. Ai cũng không ngờ được, nửa đường còn xuất hiện ở đâu ra một vị Tam tiểu thư Tiết gia chưa từng nghe nói bao giờ.

Tiết Tĩnh Xu bỏ thiệp mời qua một bên, nói: "Ta vừa không biết ngâm thơ, cũng không vẽ tranh, đi cũng chỉ làm trò cười cho thiên hạ, e là phụ tâm ý của quận chúa rồi."

Mấy tiểu cô nương nhìn thiệp mời mà mặt đầy tiếc nuối, Tiết Tĩnh Uyển nói: "Tam tỷ không đi cũng tốt, những người đó cả ngày chỉ biết

toàn thơ với họa, nếu Tam tỷ tỷ cũng giống như Tứ tỷ, vậy thì còn gì thú vị nữa."

Tiết Tĩnh Xu chỉ chỉ cái trán của nàng, "Chính người không biết, khi thấy người khác giỏi lại tỏ ra ghét bỏ."

Tiết Tĩnh Uyển lè lưỡi làm mặt quỷ.

Tuy mấy tiểu cô nương nói phải đợi Liễu Nhi mang đồ ăn về, nhưng rốt cuộc cũng không thể ở lại đây cả một buổi chiều, nên ở lại không bao lâu liền trở về.

Sau khi các nàng đi, Liễu Nhi mới mang theo túi lớn túi nhỏ vào cửa, quả thật hơn một nửa bên trong đều là đồ ăn.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Vì người về trễ nên có người đã đợi người gần nửa ngày trời."

"Là ai?"

"Là đám người của Ngũ muội muội."

Liễu Nhi liền cười nói: "Chỉ sợ Ngũ cô nương là không phải chờ ta, mà là chờ đồ ăn trên tay ta thôi."

Tiết Tĩnh Xu trêu đùa: "Đúng là hai người các người rất thấu hiểu lẫn nhau ha."

Liễu Nhi suy nghĩ một chút đã biết tiểu thư đây là đang cười nàng và Ngũ cô nương đều thích đồ ăn giống nhau, nàng cũng không phủ nhận, ngược lại tự đắc nói: "Cái này gọi là có phúc khí."

"Ừ ừ ừ." Tiết Tĩnh Xu cười cười lắc đầu, "Lời nói của Liễu Nhi chúng

ta là thuyết phục nhất."

Liểu Nhi để đồ trên tay xuống, hứng thú bưng bưng nói: "Tiểu thư, chắc chắn người không thể nghĩ được ở trên phố ta thấy ai đâu."

"Là ai? Chúng ta có quen sao?"

"Ừm ừm ừm." Liễu Nhi gật đầu thật mạnh, "Là thần võ Đại tướng quân nha! Ta đi ra ngoài mới biết được, hôm nay là ngày Đại tướng quân thắng trận trở về, trên đường nơi nơi đều là người, hai bên trong quán đều là cô nương tiểu thư, tất cả mọi người đều chờ xem Đại tướng quân đó!"

Tiết Tĩnh Xu ngạc nhiên nói: "Người cũng đi nhìn? Nhưng sao ta không nhớ là chúng ta có quen biết với hắn?"

Liểu Nhi nói: "Ta cũng là nhìn mới biết được, chính là cái người kỳ quái kia, lúc trước ngủ ở bên ngoài am ni cô của chúng ta đó!"

Nàng vừa nói xong, lập tức Tiết Tĩnh Xu đã nhớ lại, "Là cái người ngủ cả ngày, sau khi tỉnh lại đã đi mất đó hả?"

Đó là chuyện của mấy tháng trước, lúc ấy còn ở trên núi, buổi sáng Liễu Nhi nhìn thấy có người hôn mê ở trên núi.

Tiết Tĩnh Xu cũng biết một chút về y thuật nhưng tới lui nhìn qua hắn vài lần mới phát hiện hình như người đó ngủ rồi.

Người ở am ni cô đều là nữ tử, nàng và Liễu Nhi chỉ có thể đem hắn an trí ở trong một cái đình bên ngoài, trải giường đệm cho hắn ngủ.

Người nọ ngủ suốt một ngày mới tỉnh lại, vừa tỉnh lại nên động tác có chút bất tiện, Liễu Nhi cho hắn ăn một chén mì, kết quả chỉ chớp mắt

một cái đã không thấy tăm hơi hấn đâu.

"Chính là hấn!" Liễu Nhi vỗ tay kích động nói: "Không ngờ hấn chính là Đại tướng quân. Tiểu thư, ta còn làm mì cho Đại tướng quân ăn, ai nha, đôi tay này của ta giá trị ít nhất là một trăm lượng bạc đó!"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Túi hương của chúng ta làm còn bị Hoàng Thượng cầm lấy dùng, như vậy có phải tay của người càng đáng giá hay không?"

Liễu Nhi mừng rỡ giơ tay xoay vài vòng, "Thứ đó ít nhất còn phải thêm một trăm lượng! Oa..... Ta có quá trời tiền luôn này!"

Tiết Tĩnh Xu nhìn bộ dáng hết sức vui mừng của nàng, tâm tình cũng vui vẻ theo.

Chương 8: Quan tâm

Edit + Beta: A Cảnh

Với nguyên liệu trong tay, hai ngày sau hương nhang được làm hoàn thành.

Bởi vì trong lòng có ý muốn đưa một phần cho Hoàng Đế, cho nên Tiết Tĩnh Xu mất rất nhiều công phu tạo hình sao cho kỳ công nhất có thể.

Nàng cùng Liễu Nhi, hai người tìm đủ các loại khuôn mẫu, đem khối hương thành hình dạng hoa mai, hình nguyên bảo và hình bánh phúc[1], tất cả được đặt trong bóng mát rồi tìm hai hộp gỗ hồng bọc lại.

[1]: Bánh trung thu

*****

Từ mùng 8 tháng chạp đã truyền nàng tiến cung nhưng sau đó trong cung lại không có động tĩnh gì, Tiết Tĩnh Xu cũng chỉ như mọi ngày, ví như đi theo Lý ma ma học quy cũ, lúc nhàn hạ thì sao chép vài quyển kinh thư vì Thái Hoàng Thái Hậu cầu phúc.

Nàng còn có thể tâm bình thần nhưng những người bên trong phủ thì lại có chút đứng ngồi không yên.

Tiết lão thái gia đã mấy lần lặng lẽ dò hỏi tin tức trong nội cung mới mơ hồ biết rõ được mấy ngày nay thân thể Thái Hoàng Thái Hậu

không được tốt.

Ông nghe xong thở phào nhẹ nhõm, không phải là do Bệ hạ thay đổi thì tốt nhưng rất nhanh sau đó lại trở nên ưu tư, kêu Tam tôn nữ của mình vào cung là do Thái Hoàng Thái Hậu nhanh tay thúc đẩy mà hiện giờ thánh chỉ phong hậu vẫn chưa có hạ. Nếu như Thái Hoàng Thái Hậu mà ngã xuống thì liệu Bệ hạ có hối hận mà phản đối hay không?

Suy đoán điều này khiến cho ông đứng ngồi không yên, nghĩ cả nửa ngày, lại kêu Chu lão thái quân lấy lý do chữa bệnh mà trình lệnh bài để tiến cung.

Chờ Chu lão thái quân mang tin chính xác của Thái Hoàng Thái Hậu thì ông mới thật sự an tâm, cũng coi như là có tâm tư hỏi đến bệnh tình của vị tỷ tỷ ruột thịt này.

Thái Hoàng Thái Hậu kỳ thật cũng không có bệnh nặng gì, chỉ là do tuổi đã cao khó tránh khỏi cảnh tuổi già sức yếu, không chịu được lạnh cũng không chịu được nóng. Nếu ở gia đình bình thường thì với tình huống như vậy không cần phải mời đại phu, nhiều lắm cũng ráng uống thuốc bổ và ăn uống đầy đủ mà thôi.

Kim thượng lấy hiếu trị thiên hạ. Kể từ khi mùa đông bắt đầu Thái Hoàng Thái Hậu nằm triền miên trên giường bệnh tới nay, bao nhiêu loại dược liệu trân quý giống như nước chảy được đưa vào Trường Nhạc cung, vậy mà thân thể của bà vẫn cứ lúc tốt lúc xấu.

Ai cũng biết được bệnh này không có thuốc chữa, chỉ là không có ai dám nói.

*****

Năm trước, thôn trang ở khắp nơi nộp thuế về cho kinh thành, trong đó còn tặng thêm một cặp thỏ trắng cho các cô nương và thiếu gia, mỗi người một đôi.

Hai ngày này Ngũ tiểu thư đến chỗ Tiết Tĩnh Xu chơi, nhất là ôm thỏ trong tay, nói chuyện về các loại thức ăn và những tin tức nho nhỏ làm thế nào để nuôi thỏ.

Tiết Tĩnh Xu được đến hai con, tất cả đều giao cho Liễu Nhi nuôi, nàng thực sự không có hào hứng gì.

Hôm nay là ngày mộc châu[2], hai người được Lý ma ma cho nghỉ.

[2]: ngày nghỉ vào cuối tuần.

Tiết Tĩnh Xu ngồi ở trước án chép kinh Phật, ngẫu nhiên sẽ đi đi lại lại dạo ở hành lang, hoặc xem Liễu Nhi trêu chọc hai con thỏ.

Hạ ma ma đột nhiên đi vào tiền viện, Tiết Tĩnh Xu mời người vào trong.

Hạ ma ma thần thần bí bí nói: “Tam tiểu thư, vị họ Lục công tử đến quý phủ, lão thái gia bảo người đi đến tiền viện đấy”.

Trong miệng nàng nói Lục công tử, ngón tay giữa cong lên, dường như đang ra dấu tay.

Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc Lục công tử này là ai, trông thấy động tác của nàng, lập tức bừng tỉnh, nàng hơi nhíu mi, hỏi: “Kêu ta đi tiền viện là ý của Lục công tử hay là của Tổ phụ?”

“Này...” Hạ ma ma chần chừ.

Tiết Tĩnh Xu liền minh bạch, chân mày níu chặt hơn.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, tổ phụ và tổ mẫu đều có ý nghĩ tống nàng đi tiến cung để duy trì thể diện phú quý của Tiết phủ. Nhưng mà theo hướng trước mắt thì Bộ hạ đến trong phủ, hiển nhiên là có chính sự muốn thương nghị cùng tổ phụ, lúc này lại muốn nàng đến làm cái gì?

Còn muốn làm cho nàng lộ mặt ở trước mặt thánh giá, cũng không nên có bộ dạng dường như không thể chờ đợi được này nha.

Nàng khẽ lắc đầu, trên mặt liền lộ ra sắc mặt có vài phần mệt mỏi, “Ma ma, làm phiền ngài báo lại với tổ phụ, Tĩnh Xu hôm nay thân thể khó chịu, không tiện gặp khách”.

“Chao ôi, như vậy sao được...” Hạ ma ma nóng nảy.

Liễu Nhi đi qua đỡ Tiết Tĩnh Xu lên, nói: “Tiểu thư, ta đỡ ngài về phòng nghỉ ngơi nha”.

Tiết Tĩnh Xu gật gật đầu, kéo tay nàng tiến vào trong phòng.

Hạ ma ma dậm chân một cái, thấy hai người các nàng đi dứt khoát cũng không thể làm gì nên chỉ có thể vội vàng trở về phục mệnh.

Đợi nàng đi, Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng thở dài, “Liễu Nhi, ta không sao”.

Liễu Nhi nói: “Ta biết rõ, có điều tiểu thư, nếu chúng ta đã nói không thoả mái, vậy thì làm bộ một chút, tốt xấu gì người cũng lên giường nằm nghỉ đi, mấy ngày này học quy củ vất vả, ta cũng đi nghỉ ngơi một chút”.

“Cũng tốt”. Tiết Tĩnh Xu theo lời nàng nói, ngoan ngoãn nằm dài trên giường.

Liễu Nhi kéo chăn mền cho nàng xong thì thuận tay để ở trên trán nàng dò xét một phen, lập tức thấp giọng hô: “Tiểu thư, người nóng thật rồi!”

“Phải không?” Tiết Tĩnh Xu méo mó nghĩ, “Từ sáng sớm đến giờ, quả thật có chút lười nhác, ta cho là trời lạnh không muốn vận động. Nghĩ cũng không có gì đáng ngại, ngủ một giấc sẽ tốt hơn thôi, không cần kinh động người khác”.

Liễu Nhi dùng lòng bàn tay sờ soạng một lần, rồi lại dùng mu bàn tay mò đến, cuối cùng lại đem trán của mình đi đụng một cái mới an tâm một chút, “Chỉ là có chút nóng, ta đi lấy chậu nước ấm lau qua cho người, nếu chút nữa có nghiêm trọng thêm vậy thì nhất định phải mời đại phu”.

“Được, nghe theo người”.

Liễu Nhi ra ngoài bưng nước ấm tới, vắt chiếc khăn thoa lên trên trán của nàng.

Tiết Tĩnh Xu mới thoải mái thở dài, nhẹ giọng nói: “Liễu Nhi, vừa rồi người nghe được lời nói của Hạ ma ma không?”

“Nghe được, tiểu thư, Lục công tử là...”

“Là Hoàng Thượng, lúc hấn vẫn còn là Hoàng tử thì đứng hàng thứ sáu”.

Liễu Nhi cả kinh nói: “Hoàng Thượng đến? Hấn đến làm cái gì?”

Tiết Tĩnh Xu lắc lắc đầu, “Chắc có việc cùng tổ phụ thương lượng, tổ phụ kêu ta đi gặp khách, ta không có đi. Liễu Nhi, người nói xem ta làm vậy đúng hay không?”

Liễu Nhi suy nghĩ một chút, liền nói: “Tiểu thư, quy củ của hoàng thất ta còn chưa có học hết, cũng không biết với loại sự tình này thì nên làm cái gì. Có điều ta biết rõ những người tầm thường như chúng ta lúc nam nữ khi hôn sự chưa định xuống thì nếu gặp mặt nhiều lần chính là muốn người ta nói xấu. Huống chi Hoàng Thượng đến quý phủ, lại không để người thông báo cho người, hiển nhiên là không phải đến tìm người. Nếu đã như vậy thì càng không nên đi, nếu không trong lòng hẳn sẽ nghĩ người như thế nào? Mặc dù Hoàng thượng địa vị tôn quý, thế nhưng không có lý nào bắt chúng ta gặp gáp nha”.

Tiết Tĩnh Xu thở dài: “Đúng vậy, đạo lý đơn giản như vậy nhưng tổ phụ lại không hiểu”.

Có lẽ ông không phải không hiểu mà chỉ là vì muốn đạt tới mục đích nên đem một vài thứ bỏ qua mà thôi.

Liễu Nhi thấy tâm tình nàng không tốt, liền nói: “Không nói cái này nữa, tiểu thư, chờ ta nuôi mấy con thỏ mập lên một chút, rồi cho sinh vài con thỏ con, chúng ta kêu phòng bếp làm thịt thỏ nướng ăn đi!”

Vốn Tiết Tĩnh Xu còn tràn ngập phiền muộn, vừa nghe lời nói này của nàng, lập tức liền phốc xuy cười, “Ta thấy người nuôi tận tâm như vậy thì cứ ngỡ người là thật tâm yêu thích, lại không nghĩ tới thì ra chỉ là nhớ thương thịt chúng nó. Nếu khiến Uyển Uyển các nàng biết được sẽ khóc nhè cho người xem”.

Liễu Nhi cười hì hì: “Trước khi ở trên núi ta muốn nuôi nhưng sư phụ không cho, tiểu thư người không biết rõ ta thèm ăn đùi gà bao lâu rồi

đâu”.

“Người nha”. Tiết Tĩnh Xu bật cười, “Toàn suy nghĩ đến ăn, cũng không biết nhìn nơi để mà ăn, không thấy thịt, cũng không thấy người cao ra chút nào”.

Liễu Nhi chỉ chỉ đầu, “Đều bỏ tại bên trong đây rồi”.

“Da mặt dày”. Tiết Tĩnh Xu cười nàng.

Liễu Nhi rung đùi đắc ý, “ Mặt to ăn nhiều đấy, tiểu thư, người ngủ một lát đi, ta sẽ ở đây canh chừng cho người”.

“Ừm, được”. Tiết Tĩnh Xu nhắm mắt lại, khóe miệng vẫn còn mang theo vài phần vui vẻ, không lâu sau đã ngủ.

Liễu Nhi thấy nàng chìm vào giấc ngủ, rón rén đi đến gian ngoài, giữ ở ngoài cửa.

Hạ ma ma đi không bao lâu lại đi trở về, lần này còn có người đi theo sau lưng.

Liễu Nhi nhìn người kia, mặt trắng không râu, dung mạo kia xem ra có vài phần không được tự nhiên, có chút hơi nghi hoặc sau đó rất nhanh hiểu rõ, chỉ sợ là công công ở trong cung.

Nàng đứng dậy, trước khi hai người kia mở miệng liền nhìn Hạ ma ma nói: “Ma ma, tiểu thư phát sốt, bây giờ đang ngủ”.

Hạ ma ma bán tín bán nghi, nãy vẫn còn tốt, sao một lát liền nóng lên? Hay là giả vờ.

Cứ coi như là nàng thật sự giả vờ, cũng không cần phải giải thích với

nghi vấn của một hạ nhân. Hiện nay toàn bộ bên trong phủ, thậm chí là cả toàn kinh đô, người nào không biết Tam tiểu thư về sau sẽ làm Hoàng Hậu, Tiết phủ phải dựa vào? Nên lão thái gia, lão thái quân cũng phải nâng nàng, ai dám cùng nàng nói một chữ ‘không’?

Nàng chỉ được lo lắng nói: “Tam tiểu thư bệnh có nặng lắm không, có cần đi mời đại phu đến? Lục công tử nghe nói tiểu thư thân thể khó chịu, đặc biệt cho người ta đến hỏi đấy”.

Liễu Nhi nhìn về phía vị kia công công, khẽ cúi người chào, “Lục công tử có tâm, tiểu thư không có gì đáng ngại, có lẽ ngủ một giấc sẽ đỡ hơn”.

Vị công công kia gật gật đầu, giọng nói hơi có vẻ lạnh lạnh, “Nếu như thế, sẽ không quấy rầy Tiết tiểu thư nghỉ ngơi nữa”.

Hai người bọn họ đang chuẩn bị rời đi, trong phòng truyền đến thanh âm mang theo chút buồn ngủ của Tiết Tĩnh Xu, “Liễu Nhi, đem hương ở ngăn tủ bên trong giao cho vị đại nhân này, nhờ hẳn chuyển cho Lục công tử”.

“Vâng”. Liễu Nhi nhanh chóng đem cái hộp chứa bánh hương đã làm xong lấy ra.

Nàng thấy một con mắt của Hạ ma ma mạnh mẽ nghiêng mắt nhìn vào trong hộp, vì chặn miệng nàng tránh cho nàng lén lút nói xấu, dứt khoát đem cái hộp mở ra, để cho nàng xem rõ, thoải mái nói: “Này là hương mà Lục công tử nhờ tiểu thư làm, thỉnh đại nhân chuyển giúp”.

Vị công công kia hai tay tiếp nhận, cung kính nói "vâng".

Chờ hai người rời đi, Liễu Nhi vào nhà bưng chén trà cho Tiết Tĩnh

Xu uống, sờ sờ trán nàng, vẫn là hơi nóng lên, “Tiểu thư, có muốn mời đại phu không?”

Tiết Tĩnh Xu nhúu mày, thoáng buồn rầu, "Chờ một chút, đại phu kê đơn thuốc rất khó uống".

Liễu Nhi vui vẻ nói: “Người còn nói ta như đứa trẻ đấy, chính mình cũng không có tốt hơn bao nhiêu, lớn như vậy rồi mà còn sợ uống thuốc”.

“Người nói giống như người chưa từng sợ vậy, không phải mấy tháng trước là ai cầm một đĩa bánh đường để bên cạnh chén thuốc?” Có lẽ là do bị bệnh nên Tiết Tĩnh Xu cũng có lúc có tính trẻ con.

Liễu Nhi liền thanh minh: “Là cái đĩa quá nhỏ, chỉ đủ hai cái”.

“Đúng đúng đúng, đều là cái đĩa quá nhỏ, lần sau phải cầm cả cái chậu rửa chân cho người mới đủ”.

Liễu Nhi le lưỡi, không có lời nào để nói.

Liễu Nhi bảo Vân Hương bưng ngọc thiện vào trong phòng, để Tiết Tĩnh Xu dùng luôn ở trên giường, sau đó để nàng ngủ một chút, sẽ cảm thấy không còn khó chịu.

Liễu Nhi thăm dò trán nàng một chút, xác thực không còn nóng.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy có chút may mắn nói: “May mắn là không cần mời đại phu, người nhìn ta xem không phải là tự tốt lên rồi sao?”

Liễu Nhi nói không chút khách khí: “Người không phải là may mắn vì đại phu không có tới mà là may mắn vì không cần uống thuốc”.

Tiết Tĩnh Xu chỉ chỉ đầu nàng, sắc giọng: "Nha đầu xấu xa".

Hai người nói cười, Liễu Nhi dùng nước nóng lau qua thân thể cho nàng, đang chuẩn bị đỡ nàng xuống giường, Vân Hương chạy vào, "Tam tiểu thư, Thái y từ trong cung đến khám bệnh cho ngài".

Chương 9: Vinh hạnh đặt biệt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tử Lam

Beta: A Cảnh

Hai người sững sờ, Liễu Nhi nhanh chóng đỡ Tiết Tĩnh Xu một lần nữa nằm xuống giường, kéo chăn mền lên đắp cho nàng.

Tiết Tĩnh Xu hỏi Vân Hương: "Hiện tại Thái y đang ở nơi nào?"

Vân Hương nói: "Nhị lão gia đã dẫn người đến bên cạnh sân nhỏ, có người đến truyền lời, bảo cô nương trước dọn dẹp một chút".

Liễu Nhi nói: "Vậy nhờ Vân Hương tỷ đi pha hai cốc trà ngon, tiểu thư đã có ta hầu hạ".

Vân Hương gật đầu, rời đi.

Liễu Nhi quay đầu lại nhìn Tiết Tĩnh Xu, lo lắng nói: "Tiểu thư, chúng ta phải làm sao bây giờ? Thái y đến, nhưng người đã hạ sốt, hẳn sẽ không đi nói với Hoàng Thượng ngài già bệnh chứ?"

"Không đâu. Mặc dù ta đã hạ sốt, nhưng mạch tượng có thể vẫn còn yếu, Thái y y thuật cao siêu, há sẽ nhìn không ra?"

Liễu Nhi thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi. Tiểu thư người nằm đi,

ta ra bên ngoài chờ".

Nàng bỏ màn trướng xuống, sau đó lại nhìn các góc trong phòng, xác định không có vật tư mật đặt ở mặt ngoài mới an tâm lui ra ngoài.

Rất nhanh, Tiết Nhị lão gia mang Thái y bước vào sân nhỏ.

Liễu Nhi thi lễ với bọn họ một cái, sau đó dẫn người đón vào nhà trong.

Thái y khám bệnh cách màn trướng, nhú mào suy tư một lát, lại để cho Tiết Tĩnh Xu đổi tay.

Lúc đầu Liễu Nhi cũng không lo lắng, nhưng nhìn Thái y khám bệnh hồi lâu, tâm cũng không khỏi nóng lên.

Tiết Nhị lão gia nói: "Trương Đại nhân (Thái y), bệnh của tiểu nữ..."

Thái y thu tay lại, chậm rãi lắc đầu: "Thân thể lệnh ái không có gì đáng ngại. Chỉ là từ khi còn trong bụng mẹ thân thể có hư nhược, trước kia lại không có điều dưỡng tốt, hiện tại thân thể yếu hơn so với người bình thường. Đợi ta kê vài phương thuốc bổ máu huyết, sau này điều trị thật tốt, thân thể sẽ khoẻ mạnh giống những người bình thường".

Liễu Nhi vội nói: "Cảm ơn Đại nhân!"

Tiết Tĩnh Xu cũng nói: "Đã làm Đại nhân hao tâm tổn trí".

Tiết Nhị lão gia đưa Thái y ra ngoài, trước khi ra cửa hơi ngừng chân, mang theo vài phần phức tạp nói: "Người nghỉ ngơi thật tốt, những việc khác không cần để ý".

Tiết Tĩnh Xu bình tĩnh một chút gạt đầu: "Vâng, phụ thân đi thông thả".

*****

Thái y đi rồi, những người bên trong phủ cũng lục đục tới cửa thăm. Thật ra Tiết Tĩnh Xu cũng đã tốt lên, xem tình hình này, chỉ có thể lại nằm trên giường.

Chu lão thái quân sai nha hoàn bên người đến truyền lời, bảo Tiết Tĩnh Xu điều dưỡng thân mình thật tốt, mấy ngày tới không cần phải đi thỉnh an, chuyện học quy củ cũng tạm thời gác lại.

Tiết Tĩnh Xu vui vẻ thoải mái, chẳng hề từ chối.

Sau khi Thái y hồi cũng không biết là tại sao lại đi đến chỗ Hoàng Đế hồi bẩm. Trước giờ cơm tối có thái giám trong cung đến tuyên chỉ, ban thưởng đủ loại thuốc bổ và dược liệu lớn bé, chỉ chỉ riêng nhân sâm trăm năm đã thưởng hai củ.

Tiết Tĩnh Xu không muốn uống thuốc cũng không được, nàng thấy Liễu Nhi bưng chén thuốc lên, cười khổ nói: "Liễu Nhi, ngươi tính thử xem, ta uống một ngụm này là uống bao nhiêu bạc?"

Liễu Nhi lại nói: "Nếu có thể làm thân thể tiểu thư tốt lên, có tốn thêm bao nhiêu bạc hơn nữa cũng rất đáng".

"Aiz..." Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ lắc đầu, bưng chén thuốc ấm nóng lên một hơi cạn sạch.

Liễu Nhi nhanh tay, vừa thấy nàng bỏ chén thuốc xuống, liền nhét viên mứt làm từ quả cây Phật Thủ[1] vào miệng nàng.

[1] Phật Thủ: (danh pháp ba phần: Citrus madica var. sarcodactylis) là giống cây ăn quả thuộc chi cam chanh. Tên gọi của loài cây này xuất phát từ hình dáng của quả chia nhánh trông như bàn tay Phật.

Mùi thơm nồng nặc của Phật Thủ, vị ngọt của mút trong miệng từ từ lan ra, lúc này lông mày Tiết Tĩnh Xu mới khẽ giãn ra.

Nàng ở trong tiểu viện tìm niềm vui trong đau khổ, không biết bên ngoài vì hành động của Hoàng Đế mà sớm đã nổi lên phong ba.

Trước sau người trong cung hai lần đến Tiết phủ tuyên chỉ, mọi người đều mập mờ thấy ý đồ lập Hậu của Hoàng Đế. Nhưng cũng là đang suy đoán, nói không chừng là do Thái Hoàng Thái Hậu gây áp lực, Hoàng Thượng chưa chắc đã hài lòng với Tam tiểu thư Tiết gia. Vì vậy đối với Tiết gia, đối với vị Tam tiểu thư từ trên trời rơi xuống này, tất cả mọi người duy trì thái độ ngắm nhìn.

Hiện nay Hoàng Đế ban thuốc, lại đánh vỡ thế cục này.

Đầu tiên là cho Thái y danh vọng cao nhất Thái Y viện xuất cung để chuẩn bệnh, sau đó dược liệu trân quý giống như nước chảy chảy vào tay Tam tiểu thư Tiết phủ. Loại vinh hạnh đặc biệt này, trước đây chỉ có Thái Hoàng Thái Hậu được hưởng!

Hiện tại nói, Bệ hạ đối với Tam tiểu thư Tiết gia chỉ là do tình cảm của Thái Hoàng Thái Hậu, sợ rằng ai cũng không tin.

Trong lúc nhất thời, thiệp mời báỉ phỏng liền giống như hoa bay vào Tiết phủ. Ai cũng muốn đến gặp mặt để lôi kéo quan hệ với vị Hoàng Hậu tương lai này.

Tiết Tĩnh Xu lấy lí do chưa khỏi bệnh, nhất quyết cự tuyệt

Mọi người không thấy được nàng, liền chuyển hướng sang những phòng viện trong phủ.

Tiết phủ trong bồng chốc náo nhiệt lên, chỉ có đương sự ở Nghênh Xuân Viện là an bình thanh tịnh.

*****

Giờ ngọ hôm sau, bầu trời mờ mịt, tuyết lại rơi.

Tiết Tĩnh Xu uống xong chén thuốc, dựa vào trên giường nệm, cầm quyển sách xem cách điều chế hương mới.

Trong phòng đốt hai cái chậu than, khí ấm lan tỏa khắp căn phòng làm người ta chỉ muốn vắn eo bẻ cổ đi ngủ.

Liễu Nhi cúi ở trước án, đề bút từ chối những thiệp mời kia. Nàng và Tiết Tĩnh Xu biết chữ cũng là nhờ sư phụ bên trong am ni cô dạy.

Bởi vì viết tới viết lui cũng là cùng một câu, nàng rất nhanh có cảm giác không kiên nhẫn: "Tiểu thư, sao hai ngày nay lại như thế? Trước kia một người cũng không có, sao hôm nay bỗng nhiên có nhiều người muốn gặp mặt tiểu thư như vậy?"

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Có phải mệt rồi không? Để đó đi lát ta đến viết".

Liễu Nhi lắc đầu: "Không có mệt, nhưng là có chút không hiểu. Chúng ta không biết những người kia, vậy các nàng đến phủ gặp chúng ta làm cái gì?"

Tiết Tĩnh Xu để quyển sách xuống, quay đầu nhìn mấy hộp dược liệu được Hoàng Đế ban thưởng trên kệ, thờ dài nói: "Các nàng không phải vì ta, mà là vì những thứ này mà đến".

Đến là vì danh, đến là vì lợi, là vì ân sủng của Hoàng Đế.

Liễu Nhi ngẫm lại, lát sau hiểu rõ, bĩu môi nói: "Nô tỳ vốn cho rằng chúng ta dùng một hộp hương, đổi được nhiều hộp dược, là chúng ta có lợi, không nghĩ tới sẽ kéo theo nhiều phiền toái như vậy".

Tiết Tĩnh Xu bật cười: "Mặc kệ bọn họ, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta. Người đến xem phương tử này một chút, ta thấy này vị thuốc hương quá nồng, nên sửa lại, người giúp ta tham khảo một chút, đổi thành cái gì thì tốt".

Liễu Nhi liền bỏ lại bút, ngang nhiên đi qua, hai người cùng nhau thảo luận.

Viện ngoài truyền tới tiếng hức chân, chưa thấy người đã nghe tiếng Tiết Tĩnh Uyển truyền đến: "Tam tỳ, ta tìm đến tỳ! Liễu Nhi tỳ mau mở cửa đi!"

Liễu Nhi xuống giường mở cửa cho nàng vào.

Tiết Tĩnh Uyển vào cửa liền nói: "Vẫn là chỗ của Tam tỳ yên tĩnh nhất".

Tiết Tĩnh Xu hỏi nàng: "Hôm nay người không có đi theo sư phụ học thêu thùa?"

Tiết Tĩnh Uyển xoa xoa chóp mũi: "Tỳ tỳ không biết rõ, hôm nay phủ có rất rất nhiều khách đến phủ, nương bảo ta không cần học, tiếp khách với bà ấy. Ta đợi cả buổi sáng, những thứ kia tiểu thư phu nhân nguyên một đám cười không lộ răng được không xếp đặt váy, cũng làm ta nín hóng, còn không bằng đi làm nữ công nữa!"

Tiết Tĩnh Uyển cũng đến tuổi nghị thân, Tiết Tĩnh Xu hiểu được dụng ý Tần thị, có lẽ là muốn dẫn nàng đi gặp người, lưu lại một chút ấn tượng tốt trong lòng đám phu nhân. Có thể hết lần này tới lần khác nàng muội muội này lại không muốn bị trói buộc.

Tiết Tĩnh Uyển lại nói: "Tam tử, tử biết không, những cái phu nhân kia đều đang hỏi thăm tử đó. Mợ lại mang biểu tử đến, trước kia Trần biểu tử cũng không muốn nói chuyện với ta, hôm nay lại tìm ta. Hừ, giả hề hề! Ta mới không để ý tới nàng. Vẫn là chỗ của Tam tử tốt, không có người quấy rầy".

Tiết Tĩnh Xu nói: "Người nói chỗ ta thanh tịnh, vậy im lặng yên tĩnh một chút. Tự mình đọc sách, nếu không ta cũng vậy, sẽ chê người quá ồn".

Tiết Tĩnh Uyển le lưỡi, ngồi vào một bên, ngoan ngoãn cầm bản đồ giết thời gian.

Tiết phủ náo nhiệt vài ngày, mắt thấy mọi người đã bắt đầu giảm nhiệt. Phúc công công của Trường Nhạc cung lại tới truyền chỉ, tuyên Tiết Tĩnh Xu tiến cung.

Liễu Nhi trang điểm giúp nàng xong, lui về phía sau một bước nhìn nhìn, thấy mọi thứ đều tốt mới gật đầu nói: "Tiểu thư, thuốc bổ dùng mấy ngày nay cũng rất hữu hiệu. Sắc mặt của người so với trước kia hồng hào lên không ít, trên người cuối cùng cũng có chút thịt".

Tiết Tĩnh Xu cũng nhìn mình trong gương, chỉ thấy cái cằm không còn nhọn như trước mà đã tròn hơn một chút, huyết sắc trên mặt quả thực cũng tăng vài phần.

"Tiểu thư, người lần này tiến cung nếu có gặp Hoàng Thượng, nên cảm ơn hẩn nha. Trước kia ta nói đâu có sai, mấy hộp dược kia vẫn

là chúng ta có lời!"

Tiết Tĩnh Xu cười gật đầu: "Ừ!"

*****

Cỗ kiệu khiên tới trong nội cung, dừng trước tòa cung điện. Tiết Tĩnh Xu hạ kiệu thoáng nhìn qua, thấy lạ mắt, nghi ngờ nói: "Công công, bên trong này là...."

Vốn dĩ người đi theo kiệu là Phúc công công, chẳng biết lúc nào đổi thành Đức công công. Đức công công tiến lên khom người nói: "Mời Tiết cô nương vào trong điện chờ một lát. Hoàng Thượng biết được cô nương tiến cung vấn an Thái Hoàng Thái Hậu, nên muốn cùng cô nương đi".

Tiết Tĩnh Xu chỉ gật đầu, đi theo Đức công công tiến vào thiên điện, tự có cung nhân đưa trà bánh lên.

Chờ ước chừng một phút đồng hồ, Hoàng Đế từ bên ngoài vào, hắt mặc một bộ thường phục kim long, chân mang ủng cùng màu, thân hình thon dài, khí khái hiên ngang.

Δ Chú thích:

[1]PhậtThủ (bổ sung):

Phật thủ là giống cây bản địa của Trung Quốc và Nhật Bản, được trồng khá phổ biến ở Việt Nam.

Cây Phật thủ là loại cây thân gỗ nhỏ, cao từ 2 đến 2,5 m, ra hoa kết

quả quanh năm.

Quả phật thủ dùng ăn tươi, làm mứt, nấu chè giống bưởi. Loại quả này thường có mặt trong mâm ngũ quả trên bàn thờ ngày Tết của người Việt ở miền Bắc, miền Trung và miền Nam. Nhưng cần lưu ý trong những ngày Tết bởi vì có rất nhiều người giả mạo loại quả này.

[Click để xem ảnh](#)

CâyhoaPhật Thủ

Chương 10: Ân sủng

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

Tiết Tĩnh Xu vội đứng dậy hành lễ.

Hoàng Đế xua xua tay ý bảo nàng không cần đa lễ.

Tiết Tĩnh Xu vẫn cúi người cảm tạ hần, “Thần nữ khấu tạ Bệ hạ đã ban thuốc”.

Hoàng Đế hơi gật đầu, “Không cần đa lễ, đi thôi, để Hoàng tử mẫu chờ lâu sẽ sốt ruột”.

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu đi theo sau lưng hần, cung nhân hầu hạ biết ý đi theo ở phía xa xa.

Tuy mấy ngày nay tuyết rơi liên tục, nhưng đường đi trong cung vẫn sạch sẽ, không thấy chỗ nào còn tuyết đọng lại. Trên đường đi, quanh chóp mũi tràn ngập hương thơm, trời càng lạnh hơn nên bên trong hoa viên hoa mai nở càng nhiều.

Bất ngờ Hoàng Đế hỏi nàng: “Thân thể ngươi thế nào?”

“Thái y đại nhân có y thuật cao minh, thần nữ được đại nhân kê cho vài phương thuốc, lại nhờ có Bệ hạ ban cho thảo dược tốt nên đến hôm nay sức khỏe đã khá hơn”. Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nói.

Hoàng Đế gật đầu, “Chút nữa Lý Thái y sẽ đến bắt mạch cho Thái Hoàng Thái Hậu, nhân tiện để hấn khám lại cho ngươi”.

Tiết Tĩnh Xu nói: “Tạ Hoàng Thượng ân điển”.

Hoàng Đế thấy trên tay nàng cầm theo cái hộp, liền hỏi: “Đồ trong tay ngươi là cái gì? Lại làm hương sao?”

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, đưa hộp ra để hấn thấy rõ, “Đây là kinh Phật thần nữ sao(chép) vì Thái Hoàng Thái Hậu”.

“Ngươi thật có tâm”. Hoàng Đế nói, “Đức Lộc”.

“Vâng”.Đức công công lập tức đi lên, cung kính hỏi: “Tiết tiểu thư, xin để nô tài cầm giúp tiểu thư”.

Tiết Tĩnh Xu đưa hộp cho hấn, “Đa tạ công công”.

Đoạn đường sau đó đi đến Trường Nhạc Cung không ai nói chuyện.

*****

So với mấy ngày trước thì hôm nay Thái Hoàng Thái Hậu lại gầy ốm hơn vài phần, cũng may tinh thần có vẻ rất tốt. Bà thấy Hoàng Đế đến cùng với Tiết Tĩnh Xu thì mừng rỡ không khép miệng được.

Tiết Tĩnh Xu thấy thế mới biết vừa rồi Hoàng Đế muốn đi cùng với nàng là có nguyên do. Dù là vậy, nhưng nếu có thể làm cho vị trưởng bối nhân từ này được thoải mái một chút, nàng cũng sẽ không để ý đến cách làm của hấn.

Hai người hành lễ với Thái Hoàng Thái Hậu, lão nhân gia cười ha ha nói: “Mau ngồi xuống đây”.

Tiết Tĩnh Xu dâng kinh thư lên, “Đây là kinh thư thần nữ đã sao chép ở nhà, cầu mong Thái Hoàng Thái Hậu phúc thọ an khang, sống lâu trăm tuổi”.

Xảo ma ma vội tiến lên tiếp nhận, Thái Hoàng Thái Hậu cẩn thận mở ra, không ngừng ngợi khen: “Tốt tốt tốt..... Đứa trẻ ngoan, người thật có tâm. Ta nghe Hoàng Đế nói, mấy ngày nay thân thể người cũng không được tốt? Thân thể của bản thân, phải giữ gìn cho tốt, cũng không thể ỷ vào tuổi trẻ thì không cần bận tâm. Nếu không khi lớn tuổi như ta rồi sẽ nếm mùi đau khổ”.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, “Xin nghe theo lời Thái Hoàng Thái Hậu dạy bảo”.

Thái Hoàng Thái Hậu nói với Xảo ma ma: “Ta nhớ trong cung chúng ta có mấy hộp A giao lộc nhưng[1] phải không? Người đi tìm rồi đưa đến quý phủ của Xu nhi đi”.

[1] A giao: là chất keo chế biến từ gia lừ, là thuốc dùng để bổ huyết, phần nhiều phương thang bồi bổ đều không thể thiếu A giao. Thuốc cao bổ còn dùng A giao với liều lớn làm nguyên liệu.

Lộc nhung: là sừng non mới mọc của hươu. Khi sừng non mới nhú lên có một lớp lông mịn như nhung nên được gọi là lộc nhung.... Đây là bộ phận có giá trị dinh dưỡng cao nhất của hươu và được xếp hàng thứ 2 trong 4 dược liệu thuộc hạng thượng phẩm gồm: sâm, nhung, quế, phụ.

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy tạ ơn.

Thái Hoàng Thái Hậu để nàng ngồi xuống, lại nhìn về phía Hoàng Đế, “Hoàng Thượng nói với Thái Y Viện một tiếng, để cho bọn họ cử ra

một người chuyên phụ trách sức khỏe của Xu nhi, cách mấy ngày thì đến Tiết phủ thỉnh mạch, cần phải chữa khỏi chứng suy nhược này của Tĩnh Xu”.

“Hoàng tổ mẫu yên tâm, tôn nhi đã để Trương Thái y phụ trách việc này”. Hoàng Đế nói.

Thái Hoàng Thái Hậu hài lòng gật đầu, lại hỏi: “Ta nghe Đức Lộc báo lại, mấy hôm nay chứng mất ngủ của Hoàng Thượng có chút thuyên giảm, không biết là công lao của vị thái y nào?”

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy kinh ngạc mà lặng lẽ liếc mắt nhìn Hoàng Đế một cái. Vài lần gặp mặt đều thấy tinh thần hẳn vẫn sáng khoái, khí độ hiên ngang, cũng không biết mỗi đêm hẳn chịu tra tấn vì bị mất ngủ.

Đúng lúc này Hoàng Đế cũng quay đầu lại nhìn nàng một cái, ánh mắt hai người gặp nhau, trong lòng Tiết Tĩnh Xu nháy dựng, vội vã cúi đầu.

Hoàng Đế nói: “Không liên quan gì đến thái y, là nhờ Tiết tiểu thư đây tặng túi hương, tôn nhi ngửi được hương thì tinh thần sáng khoái, ban đêm cũng có thể ngủ ngon”.

Thái Hoàng Thái Hậu vui mừng khôn xiết, “Xu nhi còn có bản lĩnh như vậy sao?”

Tiết Tĩnh Xu vội nói: “Là Bệ hạ có hồng phúc, thần nữ không dám kể công”.

Tuy nàng cảm thấy túi hương kia của mình cũng không tệ, nhưng cũng chỉ là vài dược liệu rẻ tiền phối lung tung lại với nhau, trong cung này thì hương liệu nào chả có, nàng sao có thể dám so với mấy

thứ trân quý đó? Những cái hương liệu đó còn vô dụng với Bệ hạ, huân hương của nàng sẽ hữu hiệu sao? Dù nàng có tự cao, cũng không dám nhận công lao về mình.

Chỉ sợ là Hoàng Thượng vì muốn làm Thái Hoàng Thái Hậu vui vẻ mới cố ý nói như vậy.

“Ai...” Thái Hoàng Thái Hậu xua xua tay, nói: “Tật xấu này của Hoàng Thượng cũng có năm sáu năm, đã truyền không ít thái y, chưa có dược liệu nào phù hợp mà chưa dùng. Hiện giờ chỉ với một ít hương của người mà Hoàng Thượng đã có thể ngủ được, nếu vậy mà còn không phải công lao của người thì ai mới có công? Theo ta thấy chính là hai người rất có duyên!”

Tiết Tĩnh Xu không đáp lời, chỉ cúi đầu không nói.

Thái Hoàng Thái Hậu lại hỏi Hoàng Đế, “Hoàng Thượng, người nói xem phải không?”

Hoàng Đế uống ngụm trà, nói: “Hoàng tổ mẫu nói phải”.

Thái Hoàng Thái Hậu càng thêm vui vẻ.

Không lâu sau Lý Thái y tới thỉnh mạch, Thái Hoàng Thái Hậu cũng để hẳn thỉnh mạch cho Tiết Tĩnh Xu.

Chờ Lý Thái y xem mạch xong, cùng bàn bạc lại với Trương Thái y rồi kê phương thuốc, bà mới an tâm để Tiết Tĩnh Xu tiếp tục tắm bổ theo phương thuốc kia.

Giữa trưa, Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu dùng ngọc thiện với Thái Hoàng Thái Hậu. Sau khi ăn cơm xong lão nhân gia muốn ngủ trưa một chút nên nói Hoàng Đế đưa Tiết Tĩnh Xu đến Ngự Hoa Viên tản bộ.

Lần trước Thái Hoàng Thái Hậu sai người trồng trong vườn một ít hoa cỏ theo mùa. Lúc này bên trong hoa viên từng bụi Sơn trà xanh mơn mớn, những đóa hoa đỏ rực nở rộ khoe sắc thắm, khiến cho Ngự Hoa Viên vốn quanh quẽ cũng rạng rỡ hơn rất nhiều.

Khi đi đến Noãn các, Hoàng Đế nhìn nhìn sắc mặt Tiết Tĩnh Xu rồi nói: “Nghỉ chân ở đây một chút đi”.

Đức công công vội vàng gọi người đi vào chuẩn bị.

Trên tay các cung nhân theo hầu còn cầm chậu than, đệm lót, lư hương, đầy đủ các món điểm tâm.... Chỉ trong chốc lát đã bày biện xong hết.

Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống, sau đó cung nhân dâng trà nóng lên.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy hai người không ai nói gì thì có chút xấu hổ, mắt thấy ly trà liền bung lên uống một ngụm nhỏ. Không nghĩ nước trà này mới vừa vào miệng đã lan tỏa hương thơm từ chóp mũi đến tận yết hầu. Lúc đầu có vị đắng, sau đó đọng lại nơi đầu lưỡi là vị ngọt, cảm giác tươi mát, hương vị thơm ngọt còn vương mãi trong miệng.

Nàng nhìn nước trà màu xanh biếc bên trong ly, nhin không đực lại nhấp một ngụm nhỏ.

Hoàng Đế thấy vậy hỏi: “Đức Lộc, trà này còn đực bao nhiêu?”

Đức Lộc trả lời: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, trà này là Minh Tiền Long Tĩnh mà mùa xuân năm nay tỉnh Chiết Giang đã tiến cống, tổng cộng chỉ có hai cân lẻ hai lượng. Trong cung của Thái Hoàng Thái Hậu

được phân một cân hai lượng, chỗ của Bệ hạ còn lại một cân. Đến bây giờ đã qua hơn nửa năm, nên số trà còn lại còn không đến sáu lượng”.

Hoàng Đế nghe vậy khẽ nhú mày, quay đầu lại nói với Tiết Tĩnh Xu: “Trong cung còn có loại trà tiến cống khác, không biết người có thích hay không?”

Tiết Tĩnh Xu nghe đến đó mới biết là hấn chuẩn bị ban trà cho mình, vội vàng nói: “Tạ long ân của Bệ hạ, nhưng thần nữ với trà đạo là dốt đặc cán mai, cũng không hiểu phẩm trà, thường cống trà cho ta chẳng khác nào trâu nhai mẩu đờn, thật phí phạm của trời”.

Hoàng Đế lại hỏi nàng: “Người không thích?”

Tiết Tĩnh Xu có chút chần chừ, nhưng vẫn gật đầu, “Vâng”.

Hoàng Đế cũng không hề nhắc tới việc này nữa.

Tiết Tĩnh Xu âm thầm nhẹ nhàng thở ra, để chén trà trên tay xuống, nàng cũng không dám uống nữa.

Không lâu sau đó, Hoàng Đế sai người đưa nàng ra cung.

Sau khi nàng rời đi, Hoàng Đế ngồi ở Noãn các nhú mày một lúc, bỗng nhiên nói: “Đức Lộc, người đi tìm Xảo ma ma, xem thử trà Long Tĩnh ở Trường Nhạc cung còn lại nhiều hay ít, còn được ba lượng hay không. Nếu có thì gom lại với năm sáu lượng trước đó cho đủ tám lượng, rồi đưa đến Tiết phủ. Đợi mùa xuân sang năm lại có trà thì bổ sung vào”.

“Nô tài tuân chỉ”. Đức Lộc vội cung kính đáp lời, trong lòng đã sớm cả kinh không khép miệng được.

Trước đó hẳn thấy Bộ hạ chưa ban trà Long Tĩnh cho Tiết tiểu thư, cho rằng Hoàng Thượng đang luyện tiếc, dù gì số trà còn lại cũng chưa đến sáu lượng. Ai ngờ thật ra là Hoàng Thượng cảm thấy quá ít, không thể ban tặng cho người ta mới hỏi Tiết cô nương xem có thích cống trà khác hay không.

Khi Tiên đế còn sống, mỗi năm đều được tiến cống hai cân trà Long Tĩnh. Với các nương nương ở hậu cung, nếu vị nào có thể được Tiên đế ban cho hai lượng đã là ân sủng cực hạn, thậm chí nhiều người còn không ngửi được cả hương trà.

Ai ngờ với Bộ hạ hiện tại, lại tặng đi sáu lượng trà búp Minh Tiềm Long Tĩnh không chút luyện tiếc, thật không thể tin nổi.

Trong lòng Đức công công cảm thán, khom người đang muốn lui ra thì Hoàng Đế lại gọi hẳn lại.

“Người ở Khâm Thiên Giám còn chưa có trình nhật tử[2] lên sao?”

[2]Ngày tốt để Hoàng Thượng lập Tiết Tĩnh Xu làm hậu.

“Việc này.....” Đức công công ấp úng, nói: “Mấy ngày gần đây mưa dầm liên miên, ban đêm mây đen che ánh trăng, nô tài đoán rằng có lẽ là các đại nhân ở Khâm Thiên Giám không thể xem được hiện tượng thiên văn, xem ngày hung cát, nên hiện tại mới chậm trễ như vậy”.

Trên mặt Hoàng Đế không lộ rõ vui buồn, chỉ nói: “Người đi truyền lời, trăm sẽ cho bọn họ thời gian hai ngày, nếu còn không định được vậy thì nên về quê làm ruộng là vừa”.

“Vâng”.

Đức công công đáp lời, lại đợi một lát thấy Hoàng Đế không có căn dặn gì khác mới lui xuống.

Hắn vừa đi vừa lắc đầu, cũng là các đại nhân ở Khâm Thiên Giám gặp xui xẻo. Từ trước kia Bộ hạ đã không nghĩ đến việc thành thân, một đám người bỏ họ nhà rồi đến mốc meo. Hiện giờ Bộ hạ chuẩn bị phong hậu, buộc bọn họ phải nhanh chóng định ra một ngày lành tháng tốt, cũng không thèm để ý đến mấy ngày hôm nay mưa tuyết không ngừng. Các đại nhân ở Khâm Thiên Giám không thể nào xem được hiện tượng thiên văn nên vô đầu bức tóc muốn trọc cả đầu.

Aiz....thật đúng là Hoàng Đế đón dâu, thái giám mệt đến chết mà.

Chương 11: Thánh chỉ

Edit + Beta: A Cảnh

Tiết Tĩnh Xu vừa mới trở về phủ thì đồ ban thưởng của Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Đế liền đến ngay sau đó.

Thái Hoàng Thái Hậu thưởng thuốc bổ đồ còn dễ nói, tuy là trân phẩm, người thường cũng không phải là không tìm được, chỉ là Hoàng Đế ban thưởng hơn tám lượng trà búp Long Tĩnh, làm người khác cảm thấy kinh sợ không thôi.

Ai cũng biết đây là cống trà trân quý, lúc Tiên Đế còn sống thì mọi người xem loại trà này là đại biểu cho ân sủng của Hoàng Đế, ai càng được nhiều thì người đó coi như được nhiều thánh sủng.

Còn nhớ thời điểm Sở Quý phi còn được sủng ái, Tiên Đế đã đưa đến chỗ nàng năm lượng trà mà thậm chí còn vượt qua khỏi phần phân lệ trong cung, nghe nói việc này khiến cho Vương Hoàng Hậu canh cánh trong lòng cả đời.

Mà nay Hoàng Thượng lại ban thưởng hơn tám lượng cho Tiết gia Tam tiểu thư, phải biết hiện thời đã là cuối năm, này chút ít trà này chỉ sợ là toàn bộ số dư trong cung của Bộ hạ.

Phần ân sủng này, ai có thể sánh bằng?

Sau này, khi vị Tam tiểu thư này tiến cung chỉ sợ là sẽ độc chiếm thánh sủng một thời gian.

Một số nhà có nữ tử vừa độ tuổi tiến cung, ban đầu nhằm tận dụng lợi thế vào việc của Hoàng Đế mà đem nữ nhi đưa vào trong cung, nhưng mà ngay lúc này đây lại không thể không tính lại toàn bộ kế hoạch xem có thích hợp hay không.

Hoặc có lẽ bọn họ nên hoãn lại một thời gian, không nên ở thời điểm tiểu thư Tiết gia đang được thánh sủng mà đưa nữ nhi nhà mình đi vào tranh sủng, chỉ sợ ngay cả một danh phận cũng không có được.

Trong Tiết phủ, hiểu rõ phân lượng ban thưởng của Hoàng Đế chính là Tiết lão thái gia cùng Chu lão thái quân.

Chu lão thái quân đã âm thầm tăng thêm phí sinh hoạt và đồ dùng trong viện của Tiết Tĩnh Xu.

Còn như đối với chính bản thân Tiết Tĩnh Xu, giống như trước đó đã từng ở trước mặt Hoàng Đế nói rằng nàng đối với trà đạo cũng không có quen thuộc.

Mấy năm nàng sống ở trên núi, đều là uống nước trà sơn dã trên núi, nàng cùng Liễu Nhi hái một ít về làm, tự mình pha chế, phơi khô để trong hộp, vừa đủ uống cho một năm.

Đối với trà trân phẩm thì đã có nghe qua kỳ danh ở trong sách nhưng lại không biết là vị trà này. Hôm nay ở trong cung uống thử, nàng còn không biết trà mà mình uống được chính là trà búp Minh Tiền Long Tĩnh, chờ đến khi được Hoàng Đế ban thưởng tới rồi mới rõ ràng.

Bởi vậy, nàng tự nhiên cũng sẽ không biết người ngoài bởi vì chút ít trà này mà liên tưởng ra bao nhiêu thứ.

*****

Trong cung ban thưởng tới đều được trực tiếp đưa đến Nghênh Xuân viện, Liễu Nhi nhìn mấy cái hộp, thở dài nói: “Tiểu thư, Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Thượng sao lại nhiệt tình như vậy? Mới có mấy ngày, đã ban thưởng ba lượt”.

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ, lấy lá trà ra, ngửi ngửi, nói: “Liễu Nhi, người mau đem ấm trà đến bày ra, chúng ta pha thử loại trà này, uống vào sẽ rất ngon”.

Liễu Nhi đi tới gần liếc mắt nhìn, ngạc nhiên nói: “Lá trà này sao lại có hình dáng như vậy chứ? Rất giống với đầu lưởi gà”.

Tiết Tĩnh Xu vui vẻ nói: “Cái gì mà đầu lưởi gà, trên sách nói này gọi tước lưởi”.

“Kia không phải là đầu lưởi gà à”. Liễu Nhi nhắc mãi, đem trà cụ dọn ra.

Lá trà khi được ngâm trong nước nóng khiến cho toàn bộ trong phòng đều tràn ra một cỗ trà hương tươi mát, Liễu Nhi hít sâu một hơi, nói thẳng: “Thơm quá! Không hổ là trà Hoàng Thượng uống”.

Tiết Tĩnh Xu đưa cho nàng một ly, nàng uống qua một ngụm, hớp hớp miệng, “Uống ngon!”

Tuy là lời nói trắng ra nhưng lại là lời thật lòng.

Tiết Tĩnh Xu nhấp một ngụm nhỏ, chờ mùi thơm ngát ở giữa mũi miệng loang ra, mới chậm rãi nuốt xuống, “Ngày mai ta sai người đưa cho sư phụ một ít, để cho mọi người cũng nếm thử”.

Liễu Nhi gật đầu liên tục như nhớ tới cái gì, chần chừ nói: “Tiểu thư, bên chỗ lão thái thái và phu nhân?”

Tiết Tĩnh Xu rũ lông mi xuống, thổi thổi nước trà, nói: “Tổ mẫu cùng mẫu thân nhìn quen thứ đồ tốt, về phần lá trà này, chắc hẳn các nàng cũng không so đo với chúng ta”.

Liễu Nhi không nói thêm lời nào, an an tĩnh tĩnh uống trà xong, đem lá trà còn lại cẩn thận cất đi.

Nàng nhìn ngăn tủ bên trong, đã mấy ngày nay Hoàng Đế cùng Thái Hoàng Thái Hậu ban thưởng này nọ, đột nhiên cũng có chút sầu lo, “Tiểu thư, bên trong cung ban thưởng càng ngày càng nhiều, trong tâm của ta có chút không yên lòng, giống như thiếu nợ ai cái gì đó, người nói chúng ta phải như thế nào mới trả được đây?”

Tiết Tĩnh Xu nhìn qua ngoài cửa sổ, trên ngọn cây lão đào muốn làm tuyết đọng rơi xuống, nhẹ giọng nói: “Nếu Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Thượng đã ban thưởng, thì nhất định biết rõ chúng ta sẽ rất tốt, người không cần phải lo lắng”.

Liễu Nhi nghe xong, trong lòng lại càng thêm ưu sầu, nàng biết rõ tiểu thư nói còn được rất tốt là có ý gì, liền để cho tiểu thư như bọn họ mong muốn, an phận tiến cung.

Các nàng không do dự suy tính đường sống, những vật này đã là trao đổi, cũng là ban ân.

Long ân của hoàng thất, từ trước đến nay không cho phép người cự tuyệt.

Tiết Tĩnh Xu lại nói: “Liễu Nhi, có lẽ mấy ngày nữa, thánh chỉ sẽ được ban xuống”.

Hôm nay tiến cung, nàng liền phát giác không khí trong cung cùng

với hai lần trước không quá giống nhau, người hầu hạ trong Trường Nhạc cung giống như thay đổi, càng thêm hầu hạ cẩn thận hơn, lại nhìn sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu, trong lòng nàng có phán đoán không được tốt, chỉ sợ lão nhân gia bà ngày giờ không còn nhiều.

Hôm nay Hoàng Thượng đối với nàng, cũng biểu hiện ra vài phần không giống với lúc trước không có thân cận, ước chừng đều là vì muốn Thái Hoàng Thái Hậu an tâm, mà điều duy nhất có thể làm cho bà an tâm chính là nhanh chóng hạ chỉ, lập nữ tử Tiết gia làm Hoàng hậu, sinh ra một Hoàng tử mang huyết mạch của Tiết gia, giúp cho bà không còn nỗi lo về sau.

Liễu Nhi nghe xong, trong lòng lại càng thêm ưu sầu thêm, đi tới ngòai xỏm trước mặt nàng, ngửa đầu nhìn nàng, “Tiểu thư, người có phải hay không không nghĩ đến việc vào cung?”

Tiết Tĩnh Xu nắm chặt tay nàng lại, chậm rãi lắc đầu, “Kỳ thật vào cung cũng rất tốt. Cho dù không có vào cung thì tuổi ta cũng không còn nhỏ, Uyển Uyển lập tức sẽ muốn nói với người nhà, ta làm tỷ tỷ cũng không thể vướng bận đến nàng, khẳng định là muốn tìm người gả đi. Nếu đã phải gả, gả cho ai mà không giống nhau? Trong cung ít người, có lẽ còn so với bên ngoài còn thanh tịnh chút ít”.

Trong lòng Liễu Nhi lo lắng, trên mặt lại cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Còn có điểm quan trọng nhất là chờ tiểu thư người làm Hoàng Hậu, ta cũng vậy có thể đi theo uy phong nha”.

Tiết Tĩnh Xu điểm điểm nàng trán, “Người thật là hay”.

*****

Ngày thứ hai, hai người thu thập một ít đồ vật, lại viết hai phong thư, đưa cho hạ nhân trong phủ gửi đi ngoại thành.

Tin vừa mới gửi đi, mấy người Tiết Tĩnh Uyên liền tới.

Kể từ khi Tiết Tĩnh Xu hồi phủ đến nay, ba vị tiểu thư các nàng càng trở nên thân cận hơn, mỗi lần làm gì cũng là làm cùng nhau, không bao giờ làm một mình.

Bên ngoài tuyết đang rơi xuống, Tiết Tĩnh Xu cho các nàng vào đến bên trong phòng.

Trong phòng đốt chậu than nên ấm áp, mấy người cởi áo choàng xuống, trong tay không ngoại lệ đều ôm con thỏ.

Tiết Tĩnh Uyên không thể chờ đợi được khoe khoang nói: “Tam tỷ tỷ người nhìn con thỏ của ta, so với Lục muội cùng Thất muội đều được nuôi tốt hơn! Tam tỷ, thỏ của tỷ đâu? Lấy ra chúng ta so một lần, khẳng định không có to được như thỏ của ta”.

Tiết Tĩnh Xu nhìn về phía Liễu Nhi, cười nói: “Liễu Nhi, còn không ôm ra cho Ngũ tiểu thư nhìn thử xem?”

Trên mặt Liễu Nhi vui vẻ, hơi có vẻ cố hết sức đem cái lồng ở trong góc phòng ra, sau đó đặt thật mạnh ở trên đất, hàm súc nói: “Các vị tiểu thư tùy ý xem một chút, tiểu Liễu ta đã không nuôi thì thôi mà đã nuôi thì hai con thỏ đến bây giờ cũng chỉ mới được ba bốn cân thịt thôi”.

"Oa..." Các vị tiểu thư nhìn thoáng qua bên trong lồng, lập tức lên tiếng kinh hô.

Thất tiểu thư đến: “Liễu Nhi tỷ tỷ, con thỏ của người so với Ngũ tỷ tỷ có phần lớn hơn, một con mà bằng hai con của chúng ta!”

Lục tiểu thư gật đầu liên tục.

Tiết Tĩnh Uyển nhìn nhìn trong lồng một chút rồi lại nhìn con thỏ trong lồng ngực của mình, cứ như thế nhiều lần, nhíu mũi lại có chút không phục nói: “Trong lồng ngực của ta là nhỏ, trong sân còn có lớn hơn! Khẳng định so với người lớn hơn!”

Lục tiểu thư nhỏ giọng nói: “Ngũ tử tử, không phải người có một con khác đã nuôi chết rồi mà? Sao lại còn có một con nữa?”

“Người...” Tiết Tĩnh Uyển nổi cáu, “Người đừng có nhiều chuyện!”

Lục tiểu thư lập tức sợ hãi cúi đầu xuống, bàn tay nhỏ bé níu lấy lớp lông mao trên con thỏ.

Tiết Tĩnh Xu khẽ nhíu mày: “Nói thật hay, uy phong của người đều dùng ở trên chính tử muội của mình? Chỉ là một con thỏ mà đáng giá đến vậy sao?”

Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi không nói lời nào.

Thất tiểu thư xem một chút gì đó, kéo tay Liễu Nhi nói: “Liễu Nhi tử tử, người đem bí quyết của mình chỉ cho ta đi, làm thế nào để nuôi được thỏ to như vậy?”

Liễu Nhi cười nói: “Cái này thì có bí quyết gì chứ? Người cứ cho nó ăn nhiều không phải là được sao? Cũng không cần cho nó ăn vật gì tốt, trong phòng bếp còn dư lại lá rau, khoai lang, bí đỏ, có cái gì thì cho ăn cái đó, còn phải nhớ rửa sạch sẽ, lau khô nước, nếu không nó sẽ bị tiêu chảy”.

Thất tiểu thư nghe vậy, chột nói: “Thì ra những thứ này có thể cho ăn được, ta sợ con thỏ nhỏ ăn không đủ no, cho nó ăn cơm, kết quả nó

cả ngày không hề ăn những thứ đó”.

Liễu Nhi vội nói: “Đồ đã nấu qua cũng không thể cho nó ăn, con thỏ nhỏ mặc dù nuôi tốt, nhưng dạ dày yếu, cứ theo lời của ta mà làm là được”.

Thất tiểu thư gật gật đầu, bội phục nói: “Liễu Nhi tử tử, người thật lợi hại”.

Liễu Nhi cười cười không lên tiếng.

Tiết Tĩnh Xu cũng cười cười, nàng biết Liễu Nhi là chờ ăn thịt con thỏ, cho nên làm sao mà không dụng tâm nuôi chứ? Đem con thỏ nuôi gầy thì nàng ăn cái gì?

Nàng thấy Tiết Tĩnh Uyển như cũ vẫn cuối đầu, không có cao hứng cũng không có đi dỗi nàng.

Vị muội muội tuổi còn nhỏ này, có lẽ là bị Tần thị bảo vệ quá tốt, cảm thấy vẫn chưa trưởng thành, nói chuyện cũng không biết nặng nhẹ. Ở nhà mình, trước mặt tỷ muội còn được, chứ như ở bên ngoài, hoặc sau này xuất giá, ai sẽ nhường nhịn nàng?

Hiện tại cho nàng ăn quả đắng, để xem có thể tự nhìn lại chính mình mà cảnh tỉnh được hay không, nếu không sau này thua thiệt thì cũng là hại chính nàng mà thôi.

*****

Bởi vì Tiết Tĩnh Uyển trước sau rầu rĩ không vui, Lục tiểu thư lại cảm giác mình phạm sai lầm, không dám mở miệng nữa, tuy có Thất tiểu thư cùng Liễu Nhi cố ý làm bầu không khí sôi động lên một chút nhưng tình cảnh bây giờ lại không bằng với lúc náo nhiệt thường

ngày, không bao lâu sau thì các nàng liền cáo lui.

Tiết Tĩnh Xu thấy mấy người các nàng đi xa, quay đầu lại hỏi Liễu Nhi: “Lời nói vừa rồi của ta có phải nặng lắm hay không?”

Liễu Nhi lắc đầu, “Tiểu thư là vì muốn tốt cho Ngũ tiểu thư, nàng ấy sẽ hiểu rõ”.

Tiết Tĩnh Xu khe khẽ thở dài: “Thật ra tính tình nàng rất tốt, lại đáng yêu, làm người ta đau lòng, chỉ là mở miệng có đôi khi đắc tội với người lại không biết gì, ta sợ nàng về sau bởi vì điều này mà thua thiệt. Aiz, mà thôi, nói cho cùng, ta với nàng tuy là tỷ muội có cùng huyết thống, lại không có nhiều tình cảm tỷ muội, nói vậy với nàng chỉ sợ nàng chưa chắc nguyện ý nghe”.

Liễu Nhi an ủi: “Sẽ không đâu, tiểu thư người xem vừa rồi đi, sau khi người nói, ngũ tiểu thư liền không dám nói nữa, nàng vẫn là rất kính trọng người”.

Tiết Tĩnh Xu hé miệng cười cười, không nói cái này nữa, ngược lại hỏi: “Này, sao hai ngày nay không thấy người mua cái gì ăn hết vậy?”

Hai mắt Liễu Nhi tỏa sáng, “Tiểu thư người muốn ăn cái gì? Ta liền đi mua!”

Tiết Tĩnh Xu nói: “Muốn ăn khoai sọ chiên ở ngoài cửa thành, người đừng đi ra, gọi người chạy ra là được”.

Lúc trước các nàng ở ngoại thành, Tiết Tĩnh Xu hầu như rất ít khi xuống núi, chỉ có Liễu Nhi một hai tháng đi theo sư phụ hoặc sư tỷ vào thành một lần, mua chút gạo, mì, và vài vốc các thứ.

Liễu Nhi vào trong thành, đầu tiên là đem thảo dược của hai người

phơi khô mang đi bán, bán được tiền chưa kịp cầm nóng tay thì đã đến quán ăn để mua đồ ăn rồi.

Khoai sọ chiên vàng vàng giòn giòn là thứ mà hai người các nàng yêu thích, chỉ là ăn nhiều thì không tốt cho cơ thể cho nên mới khắc chế, lâu lâu ăn một lần.

Kêu người đi ra ngoài mua, sau đó Liễu Nhi liền không có chuyện gì làm, ngồi ở trước cửa, toàn tâm toàn ý chờ ăn.

Có điều chưa chờ được ăn thì thánh chỉ trong cung lại tới.

So với những khẩu dụ trước có vài điểm không giống nhau, lần này đến đây truyền chỉ phá lệ rất long trọng, cách thật xa mà cũng có thể nghe được âm thanh của chiêng trống đánh ra.

Tiết Tĩnh Xu nghe được trong lòng giật mình, cùng Liễu Nhi liếc nhau, trong nội tâm đã có suy đoán.

Chương 12: Phong Hậu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tử Lam

Beta: A Cảnh

"Đại Diễn Hoàng Đế chiếu viết: Trời đất tác thành, âm dương hòa hợp, vạn vật cũng se duyên. Đích thứ tôn nữ Thừa Ân công Tiết thị, dịu dàng thực đức, thanh nhã đoan trang. Nay sắc phong làm Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ... Điện lễ phong Hậu, sẽ do lễ bộ phụ trách. Khâm thờ".

Thánh chỉ phong Hậu ban xuống, toàn bộ Tiết phủ đắm chìm trong bầu không khí vui mừng.

Mà ngay cả Tiết lão thái gia từ trước đến nay hi nộ không hiện rõ cũng nói liên tục mấy chữ tốt. Tự mình đáp thưởng cho công công và đám thái giám đến tuyên chỉ, sau đó lại dẫn một đám nam nhân trong nhà tiến cung tạ ơn.

Bởi vì thân thể Thái Hoàng Thái Hậu khó chịu, nên miễn các nữ quyến tạ lễ.

Chu lão thái quân bảo Đại phu nhân Vương thị thưởng cho mọi người trên dưới phủ một tháng tiền tiêu vặt, lại nhắc tới việc muốn tặng chi phí cho Nghênh Xuân Viện với nàng. Nhưng Tiết Tĩnh Xu không có đáp ứng.

Lúc trước, khi nàng mới vừa hồi phủ, phân lệ của nàng bằng với các cô nương trong phủ, một tháng ba lượng bạc. Bên cạnh đó là không tính Liễu Nhi, đại nha hoàn Vân Hương và nhóm tiểu nha hoàn quét dọn trong viện.

Mấy ngày trước Chu lão thái quân có nhắc tới việc tăng phân lệ cho nàng với các vị phu nhân, lương tháng tăng tới mười lượng. Bên cạnh lại thêm hai đại nha hoàn, tiểu nha hoàn cũng thêm bốn người, sân nhỏ của nàng mặc dù rộng hơn một chút so với các tỷ muội khác, nhưng phải dung hạ nhiều người như thế, cũng có chút chật chội.

Huống chi xưa nay nàng không thích náo nhiệt, bình thường đều không cho bọn nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ, chỉ cùng Liễu Nhi hai người thanh tĩnh. Quả thực là không thể dùng được nhiều người như vậy.

Chu lão thái quân thấy thế, cũng thuận theo nàng, nhưng là lại bảo người mở Ngân Quý phòng, chuyển rất nhiều cổ vật trang trí gấm vóc thư họa và trang sức sang Nghênh Xuân viện.

Tiểu viện nằm ở chỗ có vẻ hơi hẻo lánh thanh u này, bỗng chốc trở nên tráng lệ, người lui tới trên mặt ai cũng thấy ý cười.

Tiết Tĩnh Xu cho hạ nhân lui hết, đóng cửa phòng, ngồi ở trên ghế nhìn thánh chỉ ở trên bàn đến xuất thần.

Sai người đi mua khoai sọ chiên bùng đặt lên bàn, một tầng đường phấn phủ trên viên khoai sọ viên khô vàng, hương vị ngọt ngào tản ra khắp phòng, nhưng nàng và Liễu Nhi hai người đã không còn tâm trạng ăn.

Mười tám tháng hai năm sau chính là ngày nàng vào cung, cách hiện tại không đầy hai tháng.

Ngày được định này cũng có chút quá vội vàng với những gia đình bình thường, huống chi là Hoàng thất.

Người bên trong phủ chỉ lo vui vẻ, lại đã quên suy nghĩ một chút, tại sao Hoàng Thượng lại gấp như vậy?

Chỉ sợ là Thái Hoàng Thái Hậu chống đỡ không được bao lâu.

Thái Hoàng Thái Hậu vừa đi, chỗ dựa to lớn vững chắc của Tiết phủ liền sụp đổ. Nhưng hiện tại bọn họ hình như cho rằng chỉ cần nàng tiến cung, là có thể thay thế Thái Hoàng Thái Hậu, trở thành núi tựa mới để Tiết gia dựa vào nhưng lại quên mất chủ nhân chân chính của Đại Diễn là ai.

Thái Hoàng Thái Hậu có thể chống lưng cho nhà mẹ đẻ, là vì Hoàng Đế tôn kính bà, nguyện ý nể mặt bà cho Tiết gia một phần thể diện.

Còn nàng? Hoàng Thượng vì sao lại phải vì nàng, tiếp tục dung túng Tiết gia?

Phải biết rằng ngay cả việc nàng được phong Hậu tiến cung này, cũng đều là do Thái Hoàng Thái Hậu lợi dụng lòng hiếu thuận của Hoàng Thượng mới có được. Đợi lão nhân gia bà đi, Hoàng Thượng sẽ còn có chỗ cố kỵ sao?

Tiết Tĩnh Xu nhúu mày, chậm rãi thở dài.

Liễu Nhi đi đến phía sau nàng, duỗi tay dịu dàng xoa bóp vai cho nàng.

Tiết Tĩnh Xu vỗ vỗ tay Liễu Nhi nói: "Liễu Nhi, đoạn thời gian sau này, sợ là chúng ta không được thanh tĩnh nữa".

Trước kia nàng dùng việc thân còn mang bệnh làm lí do, đẩy rất nhiều thiệp mời. Hiện tại thánh chỉ phong Hậu đã đưa tới, ngoại nhân mời mọc có thể khước từ, nhưng thân thích trong nhà lui tới lại không thể từ chối.

Liễu Nhi nói: "Không sợ, nháo qua một trận này sẽ tốt thôi. Huống chi thân phận hiện tại của tiểu thư người không còn giống trước kia, không cần phải nhìn sắc mặt các nàng nữa, các nàng còn phải thật cẩn thận xem mặt đoán ý với người nữa, nghĩ thôi cũng đã cảm thấy vui vẻ".

Tuy Liễu Nhi ngoài miệng chưa bao giờ đề cập qua, nhưng tâm lý đối người nhà Tiết gia là có chút oán giận bất mãn.

Oán bọn họ vứt bỏ Tiết Tĩnh Xu ở bên ngoài mười năm chẳng quan tâm, cho tới hôm nay cần dựa vào nàng, mới kéo một đám gấp gấp đến nịnh nọt.

Nói là người thân huyết mạch tương liên, nhưng so với người dung còn làm lòng người lạnh hơn.

Tiết Tĩnh Xu hiểu được nàng vì mình mà bất bình, nhẹ giọng cười phụ họa nói: "Đến lúc đó người liền đứng bên cạnh ta, cho người xem bộ dáng của các nàng".

"Được nha!" Liễu Nhi vỗ tay vui vẻ nói: "Nhìn sắc mặt các nàng, ta có thể ăn hết hai chén cơm!"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ngày thường không cần các nàng, người không có thể ăn hai chén? Người nha, cũng đừng ra sức ăn, kết quả là lại ăn

đến mức khiến ta phát nghèo".

Liễu Nhi đẩy xoa nàng, không thuận theo nói: "Tiểu thư, Hoàng cung lớn như vậy, có mười người như ta cũng ăn không hết, Hoàng Thượng chắc sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?"

Tiết Tĩnh Xu còn định tiếp tục trêu chọc nàng, bên ngoài cửa truyền tới thanh âm của Vân Hương.

Thì ra là Tiết lão thái gia bọn họ hồi phủ, đang ở thương nghị chuyện gia yến, lão thái gia sai Hạ ma ma đến xin ý kiến của nàng.

Đợi Hạ ma ma nói xong, Tiết Tĩnh Xu nói: "Người trong nhà có thể bày vài cái bàn (tiệc), còn gánh hát thì không cần mời. Bên trong cung Thái Hoàng Thái Hậu còn bệnh, chúng ta ở trong phủ khoa chiêng gõ trống ăn mừng, nếu bị người cố ý truyền ra, chỉ sợ sẽ không dễ nghe".

"Cô nương nói đúng lắm, lão nô liền đi đáp lời với lão thái gia". Hạ ma ma đáp ứng, cung kính lui ra ngoài.

Liễu Nhi thấy bà đi xa, nàng còn nhớ rõ ràng, ngày hồi phủ, người đầu tiên nhìn thấy chính là Hạ ma ma này. Thời điểm bà mời Tiết Tĩnh Xu xuống kiệu vào phủ, tuy lời nói rất khách khí rất hoa mỹ, nhưng trong ánh mắt có thể thể thấy rõ là không có bao nhiêu kính ý, với người cung kính quy củ trước mắt, như là hai người.

Còn có việc tổ chức yến tiệc bên trong phủ, trước kia cơ hội tiểu thư tham gia cũng không có, đừng nói đến việc có người đến hỏi ý kiến nàng (Tiết Tĩnh Xu). Lại càng không cần phải nói, lão thái gia tự thân phái người bên cạnh mình đến xin ý kiến.

Hiện giờ những người này như vậy, cũng chỉ là vì hai chữ quyền thế.

Thứ như vậy, thế nhưng lại còn "tốt" hơn so với huyết mạch thân tình...

Theo lý thuyết hiện tại nàng nên cảm thấy hãnh diện mới đúng, nhưng không hiểu tại sao, trong lòng lại cực kỳ buồn bực.

Nàng ở sau lưng nhìn bóng lưng của Tiết Tĩnh Xu, không biết cảm giác trong lòng tiểu thư là tư vị gì.

Liễu Nhi hơi nhíu mày, vút hết những thứ suy nghĩ làm lòng người phiền kia qua một bên, vòng ra trước người Tiết Tĩnh Xu, tung tăng như chim sẻ nói: "Tiểu thư, khoai sọ viên nguội cả rồi, chúng ta ra ngoài phủ đi ăn cái mới ra lò đi!"

Mới vừa rồi Tiết Tĩnh Xu hình như có chút thần thờ, nghe Liễu Nhi nói xong mới phục hồi tinh thần lại, cười cười: "Cũng được. Cũng đã qua nhiều năm như vậy, ta cũng chưa thấy qua bộ dáng Kinh đô bây giờ nữa, đang muốn tìm một cơ hội ra ngoài nhìn một chút. Người đi nói với Vân Hương một tiếng, bảo nàng đi hỏi ý kiến lão thái gia và lão thái quân".

Liễu Nhi liên tục gật đầu, vội vàng chạy ra ngoài.

Nếu Tiết Tĩnh Xu là cô nương khác trong phủ, muốn xuất phủ một chuyến, chỉ cần hỏi qua ý mẫu thân mình liền có thể. Nhưng hôm nay thân phận nàng không giống, tình huống đương nhiên là không giống nhau.

Tiết phủ chuẩn bị một hồi lâu, nâng ra một cái nhuyễn kiệu nhỏ, Liễu Nhi và Vân Hương đi theo bên kiệu, trước có hai người gia nhân mở đường, phía sau lại là bốn gia nhân.

Thế trận này, muốn đi quán nhỏ ăn khoai sọ viên ở cửa thành sợ là không thể đủ.

Tiết Tĩnh Xu sai người tìm một gian (phòng) tửu lâu cách cửa thành gần một chút, muốn tìm một cái gian phòng thanh nhã, gọi mấy món ăn sáng, lại bảo gia nhân đi mua đồ ăn.

Gian phòng này gần cửa sổ, xuyên qua những hoa văn điêu khắc trên gỗ nhìn ra phía ngoài, chúng sinh ra ra vào vào đông đảo ở cửa thành đều ở trước mắt.

Vân Hương đem một đĩa mật hiệp hỏa phương [1] đến trước mặt Tiết Tĩnh Xu: "Cô nương thử món này xem, là món ăn chiêu ở lâu này, nổi tiếng trong Kinh đô".

[1] Mật hiệp hỏa phương (蜜汁火方): Thịt mỡ nấu hạt sen. Dùng để giải nhiệt.

Chỉ thấy chân giò hun khói kia màu lửa đỏ, nước canh trong trẻo như hổ phách [2], nhìn một lần cũng khiến người ta cảm thấy thèm ăn.

[2] Hổ phách: Hổ phách còn được gọi là "huyết phách", "minh phách", "hồng tùng chi", tiếng Latinh: succinum, là nhựa cây đã hóa đá (hóa thạch) từ thời cổ đại đồ đá mới, được đánh giá cao về màu sắc và vẻ đẹp tự nhiên. Hổ phách là những cục to nhỏ không đều, màu vàng hay vàng đỏ, thường ngoài cùng phủ một lớp mờ, rất cứng rắn.

Tiết Tĩnh Xu gấp một miếng nhỏ ném thử, quả thật không tệ, liền gấp cho Liễu Nhi một miếng.

Hai mắt Liễu Nhi sớm đã sáng long lanh, hiện tại không ngừng tiếp nhận đưa vào trong miệng, nhất thời hai mắt thỏa mãn híp lại thành hai vầng trắng rằm: "Ăn rất ngon!"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu cười khẽ, bảo hai người các nàng ngồi xuống, muốn ăn cái gì thì cứ tự nhiên gấp.

Lúc đầu Vân Hương câu nệ không dám động đũa, thấy Liễu Nhi ăn đến hạnh phúc cũng bị nàng lây nhiễm, hơi buông lỏng ra.

Một lát sau gia nhân vừa đi ra ngoài trở về, nơm nớp lo sợ hồi báo, không tìm được món ăn mà các nàng muốn.

Liễu Nhi liền đứng lên muốn đi cùng hẳn, Vân Hương vội nói: "Nô tì cũng có chút quen thuộc với bên trong thành, để nô tì đi cùng với hẳn". Nói xong liền đứng lên lui ra.

Liễu Nhi có chút ít thẹn thùng, nhìn Tiết Tĩnh Thù nói: "Tiểu thư, sớm biết như vật ta nói chúng ta không ăn, còn phải phiền Vân Hương tỷ đi một chuyến".

Tiết Tĩnh Thù nói: "Nàng ở đây cũng không được tự nhiên, ra ngoài dạo cũng tốt".

Hai người bên trong gian phòng trang nhã chờ. Không bao lâu trên bậc thang truyền đến một vài tiếng bước chân vang lên, Liễu Nhi ngạc nhiên nói: "Sao lại trở về nhanh như vậy?"

Lại thấy một gã gia nhân tiến lên, cách bình phong gõ trả lời: "Tam cô nương, có vị Lục công tử muốn gặp mặt ngài, không biết...."

Tiết Tĩnh Thù và Liễu Nhi liếc mắt nhìn nhau, các nàng cũng không biết Lục công tử là ai, trừ phi là... Hoàng Thượng?

Δ Chú thích:

[2] Hổ phách (bổ sung): Hổ phách còn được gọi là "huyết phách", "minh phách", "hồng tùng chi", tiếng Latinh: succinum, là nhựa cây đã hóa đá (hóa thạch) từ thời cổ đại đồ đá mới, được đánh giá cao về màu sắc và vẻ đẹp tự nhiên.

Các phân tích cho thấy hổ phách có công thức cấu tạo là $C_{40}H_{64}O_4$, viết gọn là $(C_{10}H_{16}O)_4$. Hổ phách thường gặp dưới dạng khối nhựa cứng hoặc dạng nhũ đá với các khối to nhỏ không đều nhau, nhìn trong suốt với màu rất đẹp; một số trường hợp còn thấy rõ trong mảnh hổ phách chứa các động vật hóa thạch nguyên vẹn.

Đem đun nóng, hổ phách tỏa mùi hương dễ chịu. Hổ phách dẫn nhiệt rất kém. Thales đã phát hiện ra từ 600 năm trước Công nguyên rằng khi chà xát liên tục vào miếng vải hoặc miếng len thì hổ phách sinh điện.

Hổ phách được sử dụng trong nhiều công nghệ. Đông y cổ truyền cho rằng hổ phách có vị ngọt, tính bình vào bốn kinh tâm, can, phế và bàng quang; có tác dụng an thần, định kinh, lợi tiểu tiện, tán ứ huyết; chỉ dành cho người hỏa suy, thủy thịnh. Vì dễ mài giũa và cắt gọt, hổ phách trở thành vật liệu quý đối với ngành thủ công mỹ nghệ: chế biến tấu thuốc; làm nhiều món trang sức đắt tiền như mặt nhẫn, sợi dây chuyền, cườm tay, hoa tai, v.v...

[Click để xem ảnh](#)

Hình dạng tự nhiên của hổ phách.

Chương 13: Tình cờ gặp gỡ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Nghĩ đến khả năng này, Tiết Tĩnh Xu vội đứng dậy đi đến gian ngoài, xuyên qua bức bình phong chạm trổ hình hoa cỏ nhìn ra. Chỉ thấy bên ngoài có một nam nhân ăn mặc kiểu công tử nhà giàu, sau lưng còn có một người trung niên có gương mặt trắng khom người đi theo, đúng là Đức Lộc công công.

Nàng vội nói: "Mau mời Lục công tử tiến vào".

Mời người đi vào đến gian ngoài, Liễu Nhi đi đến đứng sau lưng Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu đang muốn chào hỏi, Đức công công mở miệng ngăn lại: "Tiết tiểu thư không cần đa lễ, công tử có nói, tùy tình huống có thể miễn".

Nghe hắn nói như vậy, Tiết Tĩnh Xu liền hiểu rõ, không tiếp tục hành đại lễ nữa chỉ hơi cúi người thi lễ chào hỏi.

Hoàng Đế gật đầu: "Ngồi đi".

Liễu Nhi cúi đầu tiến lên, nhanh tay nhanh chân thu dọn chén đĩa

trên bàn mang ra bên ngoài.

Tiết Tĩnh Xu nhường vị trí chủ vị của mình, đến vị trí thấp hơn ngồi xuống, Đức Lộc và Liễu Nhi đứng ở sau lưng hai người.

Đức Lộc cung kính hỏi: "Công tử muốn dùng gì?"

Hoàng Đế quay đầu nhìn thực đơn trên tường(*), gọi trước hai món rồi quay sang hỏi Tiết Tĩnh Xu, "Người muốn ăn cái gì?"

(*Editor: thực đơn được viết hoặc dán lên tường chứ không phải ta chuyển sai ý đâu à ngen.:~))

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, "Thần — — mới vừa rồi tiểu nữ đã ăn xong, đa tạ..... Công tử".

Hoàng Đế lại nhìn thực đơn, chọn thêm món bánh ngàn tầng[1] và một ấm trà xanh.

[1] Bánh ngàn tầng (千層糕): một món bánh làm từ bột gạo, có nhiều tầng xếp chồng lên nhau.

Đức Lộc vâng vâng dạ dạ, nhanh chóng lui ra ngoài gọi món ăn.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng hỏi: "Không biết hôm nay cô tổ mẫu có khỏe không?"

Hoàng Đế nói: "Đêm qua tổ mẫu bị ngất, sáng sớm mới tỉnh lại. Đại phu nói nếu người có thể chịu đựng qua mùa đông này, thì có khả năng sẽ sống thêm một khoản thời gian nữa. Bằng không sẽ lành ít dữ nhiều".

Tiết Tĩnh Xu vội la lên: "Nếu vậy — — đại phu có cách nào giữ mệnh

lại cho cô tổ mẫu qua mùa đông không?"

"Bọn họ đã cố gắng hết sức".

Ý của những lời này, là Thái y đã bó tay không còn biện pháp nữa.

"Vậy, vậy phải làm sao bây giờ....." Tiết Tĩnh Xu thất thần.

Hoàng Đế nhìn nàng, nói: "Hôm nay ta đến đây, cũng là vì việc này. Nghe nói trong sư môn của thần võ Đại Tướng quân có nhiều người tài giỏi xuất chúng, hoặc biết đâu cũng có người có y thuật cao minh".

Nghe nói đến mấy chữ thần võ Đại Tướng quân, Liễu Nhi giật mình hô một tiếng, Tiết Tĩnh Xu cũng có chút kinh ngạc.

Hoàng Đế hỏi: "Sao vậy, ngươi có quen biết với hắn?"

"Cũng không thể tính là quen biết". Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ, đem chuyện lúc trước thần võ Đại Tướng quân hôn mê ở bên ngoài am ni cô nói ngắn gọn qua với Hoàng Đế.

Hoàng Đế thoáng suy tư một chút, sau mới nói: "Có lẽ khi đó là lúc hắn đến Nam Cương và trúng phải cổ độc".

Tiết Tĩnh Xu càng thêm kinh ngạc, nàng và Liễu Nhi vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, rõ ràng người kia chỉ là ngủ thôi, vì sao gọi mãi cũng không tỉnh, không nghĩ tới là hắn thật sự bị trúng độc.

Nàng áy náy nói: "Chúng ta cho rằng hắn chỉ là ngủ thôi, nên không chăm sóc chu đáo, cũng may sau đó hắn đã tự động tỉnh lại".

"Người của sư môn bọn họ, từ nhỏ đã rèn luyện thân thể với kỳ

dược(thảo dược lạ), cũng không bị làm sao".

Tiết Tĩnh Xu vội hỏi lại: "Ngài mới vừa nói trong sư môn bọn họ có nhiều người tài, vậy có người nào có thể trị bệnh cho cô tổ mẫu không?"

Hoàng Đế gật đầu, "Mấy ngày trước ta cũng đã nói việc này với hần, hôm nay sư môn hần gửi thư đến, có vị tiên sinh nọ đã lên đường đến kinh thành".

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới yên lòng.

*****

Khi đặt mấy đĩa thức ăn lên bàn, Đức công công nghe theo ý bảo của Hoàng Đế nên đem đĩa bánh ngàn tầng nhẹ nhàng đặt trước mặt Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

Trên bàn ăn, không khí có vẻ trầm lặng một chút, có lẽ Hoàng Đế có quy củ là lúc ăn và ngủ không nói chuyện, thông thường cũng chỉ nói đôi ba câu. Tâm trạng Tiết Tĩnh Xu đã thả lỏng, nên đem nghi hoặc của mình hỏi ra miệng: "Vì sao công tử biết ta ở chỗ này?"

Hoàng Đế nói: "Là do Đức Lộc nhận ra thị nữ của ngươi".

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới vỡ lẽ, trước đó có vài lần Đức công công đến Tiết phủ truyền chỉ, mà Vân Hương vẫn đi theo bên cạnh nàng, có lẽ đã để lại ấn tượng cho hần. Vừa rồi Vân Hương xuống lầu mua một số đồ vật, nên đã bị hần nhận ra.

"Thì ra là vậy".

Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một loạt âm thanh khóc mắng cầu xin tha thứ, có một giọng nói kêu ngạo hết sức chói tai, "Tỷ tỷ của lão tử chính là Vương Phi ở An Vương phủ! An Thân Vương thấy lão tử, cũng phải đến gọi một tiếng cứu gia(em vợ), người chỉ là một tên bán cá, còn dám xem thường lão tử?! Mấy người các người, tiền lão già không biết sống chết này đi gặp Diêm Vương cho ta! Rồi đưa tân phu nhân của các người vào phủ!"

Tiếng khóc kia càng thêm thê lương, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết rất hỗn loạn.

Tiết Tĩnh Xu nghe được thì nhú mày, Liễu Nhi đã không thể nhịn được nữa, nàng đi đến cửa sổ liếc mắt một cái, vội la lên: "Tiểu thư, có mấy người xấu khi dễ lão nhân(người già) và một tiểu cô nương!"

Tiết Tĩnh Xu nhìn Hoàng Đế, đang chuẩn bị để bọn gia đình đi theo xuống cứu người, liền nghe Hoàng Đế nói: "Đức Lộc, người đi đi".

"Vâng". Đức công công hành lễ lui ra.

Liễu Nhi chần chừ mà nhìn hẩn xuống lầu, lên hỏi Tiết Tĩnh Xu: "Tiểu thư, một mình Đức công công có thể đánh thắng được những người xấu đó sao? Chúng ta có cần xuống giúp một tay không?"

Tiết Tĩnh Xu thấy bộ dạng của Hoàng Đế như đã có tính toán, nên nhẹ nhàng vỗ vỗ trấn an Liễu Nhi, thấp giọng nói: "Nếu công tử đã để Đức công công đi, tất nhiên có cái lý của hẩn. Người vẫn không yên tâm thì cứ đi đến cửa sổ mà nhìn, nếu thật sự Đức công công không địch lại thì chúng ta còn có thể giúp một phen".

Liễu Nhi vội gạt đầu, lại chạy tới cửa sổ nhìn xuống lầu.

Không bao lâu, ngoài cửa sổ không còn nghe thấy tiếng khóc than cãi vã nữa, chỉ còn tiếng nhốn nháo của người và xe tới lui trên đường.

Liễu Nhi xoay người trở về, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Tiết Tĩnh Xu thấy Hoàng Đế vẫn điềm tĩnh uống trà, liền nhỏ giọng hỏi nàng: "Bên ngoài như thế nào rồi?"

Liễu Nhi vừa kính vừa sợ: "Tiểu thư người không biết đâu, Đức công công chỉ ra hiệu một cái, bốn phương tám hướng bỗng xuất hiện thêm hắc y nhân, bịt cả miệng và mũi của những người xấu, chớp mắt đã kéo đi mất rồi!"

Đang nói, đã thấy Đức công công quay trở lại, Hoàng Đế hỏi hẳn: "Từ khi nào mà An Vương phủ đã có Vương phi vậy?"

Đức công công vội nói: "Là di nương mà Vương gia mới nạp".

Hoàng Đế nhấp ngụm trà xong, chỉ nói: "Sau khi trở về thì gọi Bát đệ đến gặp ta".

Đức công công vâng dạ, trong lòng thầm than, cũng là do tên "vua của tám cừu" [2] kia xui xẻo, kiến thức lại hạn hẹp. Trong kinh thành nhiều vương công quý tộc, phượng tử long tôn [3], toàn những người có bối cảnh hiển hách, không chừng còn có một số là đại thần triều đình, ở đâu lại đến phiên một tên nhãi như hắn phách lối?

[2] "Vua của tám cừu" (王八犢子): có thể được hiểu đơn giản là "khốn", còn được gọi là nhà vua, là lời nguyền rủa, thuật ngữ xúc phạm. (Editor: theo nguyên văn của wapbaike.baidu.com)

[3] Phượng tử long tôn (con phượng cháu rồng): con cháu hoàng gia,

chỉ những người có thân phận cao quý trong hoàng thất.

Ở nơi ngoại hồ tàng long [4] như kinh thành, những đại gia chân chính ngược lại rất khiêm tốn, phô trương khoe mẽ, thường thường lại là cái loại tiểu nhân vừa mới gặp thời này.

[4] "Ngoại hồ tàng long" có nghĩa là "Tài năng tiềm ẩn", có tài nhưng không thích phô trương.

Cũng chỉ là ý mình có tỷ tỷ vào An Vương phủ, mới được An Thân Vương sủng hạnh mấy ngày mà ngay cả chính mình họ gì cũng đã quên. Một di nương không có danh phận, cũng dám nói xằng bậy là An Vương phi? Quả thực không biết trời cao đất dày.

Nếu hôm nay hấn không bị Bệ hạ bắt gặp thì thôi, hiện tại đã như vậy, không chừng còn khiến An Thân Vương phải chịu liên lụy.

Tiết Tĩnh Xu quan tâm nói: "Công công, vị lão nhân gia kia và tiểu cô nương như thế nào rồi? Có bị thương hay không?"

Đức công công cung kính nói: "Tiết cô nương không cần lo lắng, lão nô đã cho người đưa ông cháu hai người đến y quán".

Tiết Tĩnh Xu yên tâm, "Đã phiền công công lo lắng".

Đức công công vội nói không dám.

Tiết Tĩnh Xu nhìn về phía Hoàng Đế, chần chừ nói: "Lục công tử, không biết những kẻ xấu vừa rồi sẽ bị trừng phạt như thế nào? Ta lo lắng nếu không bao lâu sau bọn họ được thả ra, có thể lại đi tìm khổ chủ gây phiền toái nữa hay không?"

Trên mặt Hoàng Đế không gợn sóng, nói: "Việc này sẽ không phát

sinh nữa, mấy người kia sẽ đến nơi bọn họ nên đến".

Tiết Tĩnh Xu và Liễu Nhi đều nhẹ nhàng thở ra, Đức công công lại cúi đầu càng thấp.

Δ Chú thích:

[Click để xem ảnh](#)

Bánh Ngàn tầng

Chương 14: Tướng quân

Edit + Beta: A Cảnh

Sau một hồi trò khôi hài này diễn ra, không bao lâu sau thì Hoàng Đế liền sai người đưa Tiết Tĩnh Xu hồi phủ.

Lúc về đến phủ thì đã là chạng vạng, một đại nha hoàn khác chào đón là Nghênh Hương, nói rằng Ngũ cô nương đang ở tại viện chờ nàng đã nửa ngày rồi.

Tiết Tĩnh Xu đi đến sân nhỏ thì gặp Tiết Tĩnh Uyển đang cúi đầu ngồi ở trên ghế, trời rất lạnh vậy cũng không biết đường mà cầm lò sưởi cho ấm tay, đỉnh chóp mũi vênh cao bởi vì lạnh mà đỏ lên.

Nàng nhú nhú mày, nói: "Sao lại không mang theo lò sưởi cho ấm một chút? Nhanh đi kêu phòng bếp đem một chén trà gừng đến đây đi".

Nghênh Hương vội vàng đi.

Tiết Tĩnh Uyển nghe được tiếng vang, ngẩng đầu lên giương mắt nhìn nàng, vừa nghĩ chạy tới nhưng bộ dạng lại không quá dám, "Tam tỷ tỷ... Tỷ còn tức giận sao?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Tức cái gì? Ta cũng không có giận ngươi, ngược lại không biết là ai có vẻ rất tức giận giống như cái ấm trà nhỏ nha".

Tiết Tĩnh Uyển nghe thấy vậy, vui vẻ ra mặt chạy tới, quần quít lấy

tay nàng, "Thật tốt quá! Ta thật sự sợ tử tức giận, về sau sẽ không để ý ta nữa".

Đôi tay của nàng ấy lạnh băng, Tiết Tĩnh Xu liền đem nàng ấy vào trong nhà, "Người nha, trời lạnh như thế này mà mở rộng cửa ra mà ngồi, lại không biết mặc thêm y phục, cũng không biết sai người ta đem chậu than tới cho ấm áp chút ít, lạnh như vậy người xem thử xem mẫu thân còn có cho người ra cửa không".

Tiết Tĩnh Uyển làm nũng nói: "Ta mãi suy nghĩ chuyện trong lòng nên không cảm thấy lạnh, cho nên liền quên mất".

Liễu Nhi đóng kĩ cửa sổ lại xong liền đốt hai cái chậu than, trong phòng ấm áp lên rất nhanh.

Chờ Nghênh Hương bưng trà gừng tới, Tiết Tĩnh Xu lại nhìn chằm chằm Tiết Tĩnh Uyển bắt nàng ấy phải uống cho xong.

Tiết Tĩnh Uyển vẻ mặt đau khổ uống từng chút từng chút một, lè lưỡi thẳng quạt gió, "Thật cay thật cay".

"Phải có một chút cay như vậy mới có thể làm ấm dạ dày đuổi hàn khí đi, người cứ không biết quý trọng bản thân mình đi để cho lần sau lại trúng gió, ta liền sai người ta nấu nước hạt tiêu rót cho người hết".

Tiết Tĩnh Uyển vội vàng lắc đầu, "Không dám không dám, lần này là quá lo lắng, sợ tử còn giận ta. Tam tử tử, buổi chiều tử đi ra ngoài lâu như vậy cũng không mang theo ta, các người đi ăn ngon có phải không? Ta cũng rất muốn ra cửa nha, nương đều không cho ta ra ngoài, chỉ có đi cùng ngoại tổ mẫu gia mới cho ta đi thôi, có thể ta lại không muốn đi, Trăn biểu tử thật đáng ghét, biểu ca cũng chán ghét".

Nàng ta lái nha lái nhái một đống, Tiết Tĩnh Xu cũng không để ý nàng ta, mở bọc giấy mang về ra, cầm khối kẹo đậu phộng nhét vào trong miệng nàng ta.

Tiết Tĩnh Uyển thỏa mãn ngậm miệng.

Xem trên mặt nàng ta khôi phục huyết sắc, hai tay cũng ấm lại, Tiết Tĩnh Xu mới cùng nàng ta tính sổ sách được mang tới vào buổi sáng, "Ta không có tức giận, bởi vì buổi sáng người nói lời không đúng đối với ta, người có hỏi Lục muội muội một chút xem nàng ấy tức giận hay không?"

"A..". Tiết Tĩnh Uyển ánh mắt dao động, "Lục muội muội nàng... Nàng ấy vẫn đang còn ngủ trưa!"

Tiết Tĩnh Xu đạo: "Ai mà lại ngủ tới giờ này chưa dậy chứ? Người nha, còn không có cảm giác là mình làm sai phải hay không?"

Tiết Tĩnh Uyển chu chu miệng, "Ta, ta cũng không phải cố ý..."

Tiết Tĩnh Xu lắc lắc đầu, "Ta hỏi người, buổi sáng Lục muội muội nói người có một con thỏ khác đã chết, nàng ấy nói sai sao?"

Tiết Tĩnh Uyển cúi thấp đầu, một hồi lâu mới lắc lư lắc lư đầu.

"Chính là như vậy, nếu nàng ấy đã nói không sai, người vì cái gì mà lại dữ với nàng như vậy? Chẳng lẽ muốn nàng ấy nói dối khen người, nói hai con thỏ của người vẫn đang sống rất tốt, lớn hơn so với Liễu Nhi nuôi người mới vui vẻ sao? Người sẽ tin sao?"

Tiết Tĩnh Uyển không lên tiếng, Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Đều là tỷ muội một nhà, coi như Lục muội muội cùng chúng ta không phải là cùng một mẹ sinh ra, nhưng trên người nàng ấy có một nửa huyết thống

với chúng ta. Trước đó ta vốn dĩ không ở nhà, đừng nói người so với nàng ấy lớn tuổi hơn năm tuổi, có thể nói là nhìn nàng ấy lớn lên, nhiều năm tình nghĩa tử muội như thế, không nói là muốn người khắp nơi phải nhường cho nàng ấy nhưng cũng không thể học theo như người khác bắt nạt nàng ấy phải hay không?"

Tiết Tĩnh Uyển nhỏ giọng: "Ta không có nghĩ bắt nạt nàng ấy.."

"Ta biết rõ trong lòng người không có nghĩ như vậy, người là một cô nương tốt, khẳng định cũng có thể làm một tử tử tốt, đừng để lời đồn của người khác làm tổn thương tình cảm giữa tử muội với nhau".

Tiết Tĩnh Xu hồi phủ không bao lâu, liền phát hiện Cầm di nương cùng Lục cô nương ở trong phủ tình cảnh không được tốt lắm, mẫu thân của nàng Tần thị mặc dù sẽ không làm khó mẹ con các nàng ấy, có thể đầy tớ nhìn họ không vừa mắt ở đâu đó nàng cũng sẽ không quản tới, còn như phụ thân của nàng thì lại không để ý tới việc ở hậu viện.

Chuyện của các trưởng bối nàng không tiện đánh giá, cũng không muốn quản nhiều, nhưng trong khoảng thời gian này chung đụng, nàng đối với Lục cô nương muội muội này lại có vài phần hảo cảm, không đành lòng để nàng ấy bị bắt nạt.

Tiết Tĩnh Uyển ánh mắt lóe lên, "Tam tử tử, làm sao tử biết có người nói gì đó?"

Nàng đã lớn đến như vậy, bên cạnh bà vú nha hoàn xác thực thường xuyên nói Cầm di nương là hồ ly tinh, câu dẫn phụ thân của nàng, hại nương của nàng thương tâm, còn nói Lục muội muội là con của hồ ly tinh, cũng không phải người tốt. Bởi vì vậy, nên lúc trước nàng đối với vị muội muội này mặc dù không hẳn là chán ghét, nhưng cũng không thể nào thích cho được. Cho đến gần đây khi

Tam tỷ tỷ trở về, một vài hôm thì tỷ muội tụ họp ở một chỗ, nàng mới phát giác được lời của bà vú các nàng nói không chính xác.

Tiết Tĩnh Xu tối tắm thờ dài một hơi, vị muội muội này của nàng ở bên cạnh nương được sủng ai, bên cạnh lại có một đám người như vậy, hiện tại vẫn chưa bị dụ dỗ, thật sự là bởi vì bản tính lương thiện, nếu không thì còn không biết thành bộ dáng gì nữa.

Nàng sờ sờ đầu tóc Tiết Tĩnh Uyển, nói: "Uyển Uyển[1], năm nay ngươi đã mười bốn tuổi rồi, sang năm sẽ thành người lớn, chính là đại nhân rồi, không thể nghe người khác nói cái gì thì tin cái đó, phải học cách dùng phán đoán của bản thân mới biết được ai đúng ai sai, có đôi khi có người nói lời thân cận nhưng chưa chắc là thật. Còn có chuyện hôm nay, cũng may là tỷ muội nhà mình, Lục muội muội tính tình lại ôn hòa, chắc chắn sẽ không ghi thù người, chờ người xuất giá, đến nhà người ta, những người kia cùng người không quen không biết, ai sẽ nhường người? Nếu là người đắc tội với các nàng thì có lẽ bọn họ sẽ gạt người ra, đến lúc đó người phải làm sao bây giờ?"

[1]: trong bản raw thì tác giả ghi "婉碗" chỉ cách gọi như tên cúng cơm (editor: ý chỉ cách chơi chữ á, như Cảnh ở nhà tên Bê nhưng lâu lâu bị chọc thì thành be be("▽")a~~)

Tiết Tĩnh Uyển vốn chỉ có chút ít là đau lòng, lại bị nàng nói đến chảy nước mắt rùng rùng, "Tam tỷ tỷ, ta không muốn gả cho người ta, tháng hai sang năm tỷ sẽ tiến cung, ta cũng không muốn tỷ đi".

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Cô nương ngọc, mới nói người là đại nhân mà tính tình lại trẻ con như vậy".

Tiết Tĩnh Uyển mím môi, "Ta vụng trộm nghe nương nói, năm đó tổ phụ đưa tỷ đi, căn bản không phải vì để cho người dưỡng thân thể,

mà là Đại tỳ tỳ không tha cho tỳ. Tam tỳ tỳ, sao bọn họ có thể làm như vậy? Tỳ cũng là được phụ mẫu sinh ra, tại sao phụ mẫu đều không che chở cho tỳ?"

Nụ cười trên mặt của Tiết Tĩnh Xu dần dần nhạt đi, nhưng rất nhanh nàng lại vỗ vỗ tay Tiết Tĩnh Uyển, nói: "Đều đã qua rồi cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy làm gì".

Tiết Tĩnh Uyển kéo nàng tay, nói: "Tam tỳ tỳ, kỳ thật ta không nghĩ tỳ tiến cung, bởi vì đi vào rồi thì muốn gặp tỳ sẽ không dễ dàng nữa, nhưng mà ta lại muốn tỳ tiến cung, tỳ làm hoàng hậu, người khác mới không dám bắt nạt tỳ. Tỳ biết không? Ta nhớ được lúc trước Đại tỳ tỳ hỏi phủ, tổ phụ tổ mẫu đối với nàng ta rất là tốt, vật gì tốt cũng đều cho nàng. Về sau Hoài Văn thái tử qua đời, Đại tỳ tỳ lại hỏi phủ, tổ mẫu có đôi khi cũng không muốn thấy nàng ta. Hơn nữa vừa rồi ta nghe người ta nói ngày mai tiệc gia yến, tổ phụ sai người ta đi đưa tin cho Nhị tỳ phu Quý phủ, lại không sai người ta đi thông báo Đại tỳ tỳ. Bọn họ... Bọn họ sao có thể nịnh hót như vậy?"

"Xuyt...". Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, "Uyển Uyển, những chuyện này người tự mình biết là được rồi, về sau không cần nhắc lại".

Tiết Tĩnh Uyển cúi đầu không lên tiếng, rất lâu mới "ừ" một tiếng,

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng rầu rĩ không vui, lại nói: "Đừng nghĩ cái này nữa, người còn chưa có đi xem Lục muội muội đấy, ta có chỗ có một bao đồ ăn đưa cho người để tạo chút nhân tình, người đi cùng nàng ấy nói lời xin lỗi, sáng mai cùng nhau nữa đến chỗ của ta chơi, đi đi".

Nàng ta đi rồi, Tiết Tĩnh Xu nhìn than đã cháy đỏ thành màu bạc trong chậu than đến xuất thần, bỗng nhiên nói: "Nàng ấy vì ta mà bất bình, kỳ thật nàng ấy cũng không biết rõ, người ở trong phủ này nhìn

ta như thế nào, đối xử với ta ra sao, ta đều không để ý".

Liểu Nhi đi đến bên người nàng, Tiết Tĩnh Xu cầm lấy nàng tay, "Nói ta vô tình cũng được, vô nghĩa cũng tốt, cha mẹ sinh ta, Tiết phủ dưỡng ta, ân sinh ra cùng ân nuôi dưỡng này ta chắc chắn sau này sẽ trả lại, có thể tổ phụ tổ mẫu ôm tâm tư khác cũng trông cậy mà dựa vào ta mưu đồ cho tiền đồ của Tiết phủ, sợ là không thể đủ. Ta không có bản lĩnh cao như vậy, không thể làm bậc thang cho bọn họ leo lên được".

Liểu Nhi nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, người đừng nghĩ nhiều, người ngoài nói như thế nào, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu? Chúng ta tự cảm thấy không thẹn với lương tâm là được rồi".

Tiết Tĩnh Xu gật gật đầu, thờ ra: "Người bảo Vân Hương đi phòng bếp nói một tiếng, bữa tối cho ta một bát cháo là được, buổi chiều ăn này nợ nhiều nên vẫn chưa đòi".

"Được".

Liểu Nhi đi tìm Vân Hương nói, trở về phòng bên trong lúc trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thấy gốc cây ở trong viện được bao phủ bởi tuyết trắng, rủ xuống tạo thành hình ảnh chiếc váy màu bạc đang được treo trên cây, nàng cho là mình hoa mắt liền đưa tay dụi dụi con mắt, rồi nhìn lại vẫn thấy vạt áo kia còn ở đây. Nàng liền theo vạt áo nhìn lên trên, thấy một gã nam tử lạnh lùng đang ngồi phía trên, hơn nữa người kia mặt cũng không đổi mà nhìn lại nàng.

Nàng cả kinh lui một bước, nhất thời không kịp nghĩ nhiều, "cộp cộp cộp" chạy về trong phòng, mà đóng cửa cái "bang", vỗ ngực khẩn trương nói: "Tiểu thư...tiểu thư! Có người ngồi xỏm ở trên cây ngay trong viện chúng ta, còn trừng mắt nhìn ta, thật hung dữ a!"

Chương 15: Gia yến

Edit: Tử Lam

Beta: A Cảnh

Tiết Tĩnh Xu vừa nghe, vội đứng lên đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lại thấy trên cây không có một bóng người, chỉ có nhánh cây hơi lay động, vài mảnh tuyết đọng bị rơi xuống.

"Hả? Hắn đi rồi?" Liễu Nhi ló đầu ra nhìn trái nhìn phải, không từ bỏ ý định mà chạy đến ngoài cửa đứng dưới tàng cây nhìn, mới xác định người nọ thật sự đi rồi.

Nàng nhíu mày nghi hoặc đi trở về, đột nhiên linh quang chợt lóe, vỗ tay nói: "Tiểu thư, nô tì nhớ ra rồi! Hắn chính là thần võ Đại tướng quân, người đã ngã ở bên ngoài am ni cô chúng ta!"

"Trước vào bên trong rồi nói tiếp, bên ngoài lạnh!" Tiết Tĩnh Xu nói.

Liễu Nhi chạy vào được vài bước, lại nói: "Vừa rồi nô tì bị dọa đến đần, nhất thời không phản ứng kịp, hiện tại nghĩ lại, đúng là hắn. Nhưng mà hắn tới đây làm gì?"

Buổi chiều vừa mới nghe Hoàng Thượng nhắc qua người này, hiện tại lại thấy hắn xuất hiện ở trong phủ... Trong đầu Tiết Tĩnh Xu hiện lên rất nhiều ý niệm, cuối cùng lại nói: "Có lẽ hắn chỉ là đi qua nơi này".

Liễu Nhi nhăn nhó chớp mũi: "Thật quái nhân (người kì lạ)! Có

đường lại không đi, leo cây làm cái gì?"

Mặc dù nàng nghi hoặc, nhưng cũng không có miệt mài theo đuổi. Tuy nói không có phát sinh chuyện gì, nhưng trong tiểu viện của tiểu thư nàng đột nhiên xuất hiện một nam nhân, bị người có dã tâm biết, khó tránh khỏi xuất hiện những tin đồn nhảm nhí. Nàng chôn giấu những việc này ở đáy lòng, không hề nhắc tới.

*****

Ngày hôm sau, những vị tiểu thư của Tiết gia đã gả đi và đám tôn bối ở bên ngoài đều đã trở lại.

Tiết phủ có bảy vị tiểu thư bốn vị thiếu gia, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư đã xuất giá, lúc này trừ bỏ Đại tiểu thư ở góa[1], sáu vị tiểu thư còn lại của Tiết phủ đều tề tựu.

[1] Ở góa: Có chồng hay vợ đã chết (chỉ nói về những người ít nhiều còn trẻ).

Ngay cả vài vị thiếu gia, Đại thiếu gia là thứ xuất của Đại lão gia, hôm nay cũng xin Bộ Binh nghỉ để hồi phủ. Nhị thiếu gia Tam thiếu gia đều là con của Tam lão gia, trước đây vẫn luôn ở Thư viện ngoại thành nghiên cứu học hỏi, cũng bị Tiết lão thái gia gọi trở về.

Bọn hạ nhân sắp xếp lại phòng khách sau đó quét dọn từ trong ra ngoài, sau lại bày bốn năm cái bàn tròn lớn, dùng bình phong[2] để ngăn cách nam đình và nữ quyến.

[2] Bình phong: Bình phong là một loại đồ dùng được đặt đứng, nó bao gồm nhiều tấm bảng được kết nối với nhau bằng bản lề hay một phương tiện nào đó. Bình phong có nhiều dạng thiết kế và được làm từ nhiều loại vật liệu khác nhau, chủ yếu dùng để trang trí. Nó có xuất

xứ từ Trung Hoa cổ đại, sau đó được du nhập vào các nước Đông Á, châu Âu và những nơi khác trên thế giới.

Bàn nữ quyến tiểu bối, sáu vị tiểu thư ba vị thiếu phu nhân ngồi chung với nhau. Nhị thiếu phu nhân và Tam thiếu phu nhân vào cửa muộn, hiện tại chưa có con cái. Người ngồi bên cạnh Đại thiếu phu nhân là một bé trai ba bốn tuổi, là trưởng tử của Đại thiếu gia, cũng là tiểu thiếu gia duy nhất hiện tại trong Tiết phủ.

Mấy vị tiểu thư dựa vào thứ tự ngồi xuống, hai bên trái phải Tiết Tĩnh Xu là Nhị tiểu thư và Tứ tiểu thư.

Nhị tiểu thư là trưởng nữ của Tam lão gia, bằng tuổi với Tiết Tĩnh Xu, chỉ sớm hơn mấy tháng. Quan hệ Nhị phu nhân và Tam phu nhân cũng không tệ, hai người khi còn nhỏ có thể nói là lớn lên trong cùng một phòng, thập phần thân cận, hơn nữa vì tuổi gần bằng nhau, hai người đều không muốn gọi tỷ muội, chỉ gọi nhũ danh của đối phương.

Sau mười năm xa cách, tỷ muội thân mật khăng khít ngày xưa đã trở thành phụ nhân (phụ nữ có gia đình). Tiết Tĩnh Xu nghe Nhị tiểu thư cười khanh khách gọi mình là Tam muội, cũng cười nói Thanh Nhị tỷ.

Tiết Tĩnh Uyển cách vài người hỏi Nhị tiểu thư: "Nhị tỷ, tại sao tiểu chất nữ (cháu gái) không trở về cùng với tỷ?"

Nhị tiểu thư cười nói: "Tổ mẫu dẫn con bé đi dâng hương".

Tiết Tĩnh Uyển lại tò mò nhìn bụng nàng: "Tiểu bảo bảo này khi nào mới có thể ra đời?"

Nhị cô nương vuốt ve cái bụng nhô lên, trên mặt một mảnh nhu hòa: "Chắc là tháng tư năm sau, nếu nhóc gấp gáp, có lẽ sẽ sớm một

chút".

Mặt Tiết Tĩnh Uyển đầy tò mò, còn muốn hỏi tiếp, Tứ tiểu thư bỗng nhiên nghiêng về phía trước dựa vào trên bàn, ngăn cách nàng.

"A?" Tiết Tĩnh Uyển nhíu mày nhìn nàng, bất mãn nói: "Người chắn tầm nhìn của ta!"

Tứ tiểu thư hừ một tiếng: "Lúc ăn và ngủ không nói chuyện, quy củ người chạy đi đâu rồi?"

Tiết Tĩnh Uyển không cam lòng yếu thế: "Người học quy củ tốt, còn Tam tỷ? Nàng học chính là quy củ trong cung, Tam tỷ cũng chưa nói cái gì, người muốn xen vào việc của người khác!"

Từ khi Tiết Tĩnh Xu hồi phủ, Tứ tiểu thư ghét nhất chính là người khác mang hai người các nàng ra so sánh, lại còn nói nàng so ra không bằng Tiết Tĩnh Xu, Tiết Tĩnh Uyển nhiều lần cố tình chọc vào nỗi đau của nàng.

Nàng lạnh lùng nghiêm mặt đang muốn phản bác, Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Uyển nhi, không cần nhiều lời, người muốn tìm Nhị tỷ ôn chuyện, lát nữa tàn tiệc liền có thời gian nói".

Tiết Tĩnh Uyển nhíu nhíu cái mũi, ngoan ngoãn đáp một tiếng, làm mặt quỷ với Tứ tiểu thư, sau đó quay đầu tìm Lục tiểu thư nói chuyện: "Lục muội, người ăn cái bánh hoa mai kim sa cao^[3] này đi, hương vị rất ngon!"

[3] *Bánh hoa mai kim sa cao: Bánh làm từ bột mì, in hình hoa mai màu vàng.*

"Cám ơn Ngũ tỷ".

Không có đối tượng cho nàng trào phúng, Tứ tiểu thư bị ghen ghét trong cổ họng, tức giận đến khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

Tiết Tĩnh Xu cũng không nhìn nàng, quay đầu đi cùng nhị cô nương nói vài câu về việc nhà.

Bàn nữ nữ quyền trưởng bối kia, nhân số ít hơn một chút, ngồi chỉ có Chu lão thái quân, Đại phu nhân Vương thị, Nhị phu nhân Tần thị và Tam phu nhân Lâm thị. Mặt khác còn có một người phụ nhân trung niên lạ mặt, là con của di nương Tiết lão thái gia sinh ra.

Mẫu thân Tiết thị mất sớm, từ nhỏ lớn lên bên cạnh mẹ cả, bởi vậy Chu lão thái quân đối với nữ nhi thứ xuất này cũng có vài phần tình nghĩa. Đáng thương cho nữ nhân còn trẻ phải thủ tiết, thỉnh thoảng cũng cho nàng về nhà mẹ đẻ ở.

Lúc Tiết Tĩnh Xu sinh ra, Tiết thị đã xuất giá, hai người vẫn chưa gặp mặt qua lần nào, hiện tại Tiết thị liền không thể không nhìn qua bàn tiểu bối, vừa nhìn vừa tán thưởng: "Không tệ! Không tệ! Khó trách Thái Hoàng Thái Hậu vừa thấy Tam tiểu thư liền thích, ta thấy cũng thích không thôi. Dung mạo như thế, toàn thân cũng cũng phát ra khí phái, người đời chỉ nói dung mạo Nhị tiểu thư của phủ Vĩnh Ninh quận chúa là độc nhất vô nhị, mỹ mạo vô song. Ta thấy, đó là bọn họ chưa thấy qua Tam tiểu thư của chúng ta! Quả nhiên chỉ có người bên cạnh lão thái thái, mới có thể dưỡng ra tiểu thư có linh khí như vậy!"

Chu lão thái quân vui vẻ nói: "Người nha, miệng vẫn ngọt như vậy!"

Tiết thị được bà khen một câu, cười đến châu ngọc đầy đầu đều run loạn lên.

Nhị phu nhân và Tam phu nhân mỉm cười nhìn, Đại phu nhân nhấp miệng, chỉ nhìn chăm chăm chiếc khăn trải bàn trước mắt mình.

Cảnh tượng trước mắt thật quen thuộc, mười năm trước nữ nhi của bà được ban cho Thái tử làm chính phi, yến hội Tiết gia so với hiện tại còn long trọng hơn, tiệc tổ chức liên tiếp ba ngày, gánh hát cũng mời ba bốn đoàn. Mà lời nói của cô em chồng lúc này, cơ hồ cũng giống y như đúc lúc ấy.

Lúc này mới qua mấy năm, cảnh đời đổi thay. Nữ nhi đáng thương của bà hiện giờ tư cách tham dự gia yến cũng không có.

Những ngày bà ở trong phủ cũng không quá dễ dàng, nếu không phải còn có nhà mẹ đẻ chống đỡ, chỉ sợ quyền lợi quản gia cũng bị thu mất.

Bà hận! Hận trượng phu bạc tình, hận thứ tử chướng mắt, hận cha mẹ chồng tham hư vinh, hận trời cao bất công...

Cũng may, bà còn có một nữ nhi nữa.

*****

Yến hội bắt đầu không bao lâu, Nhị tiểu thư đi đầu, mang theo chúng tỷ muội kính trà Chu lão thái quân. Mấy đứa trẻ nhỏ tuổi thay phiên nhau nói cát tường, làm lão nhân gia cười đến không thể khép được miệng.

Đang lúc náo nhiệt, một gia nhân chạy từ bên ngoài vào truyền lời: "Lão thái gia, lão thái quân, Hoài Văn Thái tử phi giá lâm!"

Hoài Văn Thái tử chính là Thái tử trước, Thái tử phi này là Đại tiểu thư Tiết phủ gả ra ngoài mười năm trước.

Nghe nói nàng tới, không khí nhất thời đình trệ, thần sắc trên mặt mọi người khác nhau.

Ngay cả mấy tiểu hài tử đều nhận thấy được không khí không đúng, ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám nói nữa.

Tiết Tĩnh Xu lặng lẽ ra dấu, bảo bọn tử muội theo nàng ngồi trở lại.

Mới vừa xong, ngoài cửa có hai thị nữ mở đường đi vào. Rất nhanh sau đó, một nữ tử ăn mặc lộng lẫy bước vào bên trong cánh cửa, nhìn nàng khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt diễm lệ có vài phần tương tự Tứ tiểu thư trong phủ, chỉ là đôi mắt phượng kia làm mỹ mạo của nàng ta càng thêm xinh đẹp bức người.

Ánh mắt nàng ta quét qua mọi người trong phòng, miệng cười khanh khách nói: "Hôm nay ngày lành như vậy, sao có thể thiếu ta được?!"

Chương 16: Hoàng Hậu

Edit + Beta: A Cảnh

Tác giả có lời muốn nói: Về vấn đề xưng hô Thái Tử phi ở chương trước, có một vài bạn có nghi vấn, lúc trước ta cũng xem qua một vài tài liệu, trong này có nói rõ một chút: Trước thời điểm Tiên Đế qua đời là Thái Tử, hơn nữa Thái Tử lấy quy cách hạ táng, gọi là Hoài Văn. Nữ nhân xưng hô được tính theo trượng phu, Đại cô nương trở thành Hoài Văn Thái Tử phi. Sau khi Hoàng Đế đăng cơ, nếu như truy phong trước Thái Tử vì XX Hoàng Đế, Thái Tử phi kia liền thành XX Hoàng Hậu, nếu như Hoàng Đế lòng dạ hẹp hòi không nghĩ đến việc truy phong, Thái Tử trước kia cũng chỉ có thể vẫn là Thái Tử như trước, Thái Tử phi vẫn là Thái Tử phi. Cũng ví như trong lịch sử Minh Thành tổ Chu Lệ, Xưng Chu đồng ý mẹ ruột là Lã thái hậu vì Hoàng tẩu Ý Văn Thái Tử phi. Cũng không có Hoàng Đế đăng cơ, giống như muốn đem đi hạ táng Thái Tử đã chết hạ thấp thành vương gia. Nếu như các bạn có tài liệu nào khác hoan nghênh góp ý cho ta. Đương nhiên, văn án trên cũng nói, tốt nhất đừng hao tâm tổn trí khảo chứng, coi như ta nói bừa là được.

TiểuPi: oái, chếtác giả giải thích đã đờiời chốt mộtcâu: "coinhurtanóibùralàđược", chiấy thặc zui tánh.:-))))

*A Cảnh: tôi cũng thấy vậy đó, hại ngài dịch mồn cả mông heo a~~~
(ಥ_ಥ)*

*****

Chu lão thái quân phản ứng đầu tiên đi đến, nói: "Hóa ra là Thiên nhi

trở về, Lăng Hương, còn không mau dọn chỗ cho Đại cô nương?"

Ý tứ trong lời nói của bà là vẫn xem Tiết Tĩnh Thiên như Đại tiểu thư của Tiết phủ, cũng không chuẩn bị kiểu cách hành lễ của Thái Tử phi cho nàng.

Nếu như là trước kia thì làm gì có người nào dám có chút thất lễ với nàng ta. Trong lòng Tiết Tĩnh Thiên cười lạnh, ánh mắt chuyển tới bàn tiểu bối bên kia, ngưng lại không động, "Đây hẳn là Tam muội muội rồi?"

Thấy nàng ta gọi đến mình, Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu, "Đại tỷ tỷ bình an".

Tiết Tĩnh Thiên như cười như không nhìn nàng.

Cùng lúc đó có một thị nữ sau lưng nàng ta bước lên quát lớn: "To gan! Gặp Thái Tử phi lại không hành lễ!"

Tiết Tĩnh Xu lại nhíu mày nhưng cũng không nói chuyện, Tiết Tĩnh Uyển héch đầu mày lên nũng nịu: "Người là ai! Sao ở trong đây kêu loạn sủa loạn? Trong lúc tỷ muội chúng ta đang nói chuyện, tới phiên người được chen miệng vào sao?"

Tiết Tĩnh Thiên thu lại nụ cười, nhíu mi nhìn nàng, không đồng ý nói: "Ngũ muội muội, người thân là một cô nương, sao mở miệng nói lời thô tục như vậy chứ? Một chút quy củ cũng không có".

"Người - - " Tiết Tĩnh Uyển thở hồng hộc trừng mắt với nàng ta.

Tiết Tĩnh Xu ngăn nàng ta lại, cười nhạt nói: "Hôm nay là như thế nào, đầu tiên là Tứ muội muội muốn dạy Ngũ muội muội quy củ, hiện tại Đại tỷ tỷ đến, còn nói tỷ muội chúng ta một hai không hiểu quy củ."

Tốt lắm, nếu Đại tỷ tỷ đã nói như vậy thì muội muội cũng có vài lời muốn nói. Không có sai, muội muội từ nhỏ ở am ni cô lớn lên, xác thực không bằng Đại tỷ tỷ cùng Tứ muội muội có quy củ tốt, nhưng mà ta lại có chút không hiểu, cũng biết rõ Đại tỷ tỷ là tiền[1] chính phi Thái Tử, Thái Tử mất sớm, Tiên Hoàng ban thưởng gọi là Hoài Văn, Đại tỷ tỷ tự nhiên cũng muốn đổi tên Hoài Văn Thái Tử phi mới đúng, chỉ là ta vừa mới nghe được rõ ràng, vị uy vũ đại nhân bên cạnh Đại tỷ tỷ đây nhưng lại chỉ riêng xưng là Thái Tử phi. Xin hỏi Kim Thượng hiện thời còn chưa có con, lại không có Thái Tử, lấy ở đâu ra Thái Tử phi? Ta khuyên Đại tỷ tỷ đừng nóng vội dạy người khác quy củ, quản cho tốt "nhân tài" bên cạnh mình, nếu không bị người cố ý nghe thấy, cho rằng Tiết gia chúng ta có tâm tư riêng, vậy thì cho dù nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch".

[1]: trước (cũ)

Tiết Tĩnh Uyển vội nói: "Đúng vậy, ta cũng nghe thấy!"

Lục cô nương ở một bên gật gật đầu phụ họa, Tiết Tĩnh Uyển thấy vậy vui mừng sờ sờ đầu nàng ta. Hiện tại nàng mới phát hiện, tuy rằng ngày thường có nhiều tỷ muội, nhưng đến thời điểm máu chốt phải là thân tỷ muội mới có thể đồng lòng với nhau.

Trên mặt của thị nữ kia kinh hoàng, luống cuống nhìn Tiết Tĩnh Thiên.

Trong đầu Tiết Tĩnh Uyển chợt lóe ra suy nghĩ, nhanh miệng nói tiếp: "Dù sao Tam tỷ tỷ cũng đã là Hoàng Hậu do Hoàng Thượng đích thân phong, thánh chỉ sớm đã ban xuống, muốn nói hành lễ, ai đập đầu với ai còn phải xem lại!"

Trên mặt Tiết Tĩnh Thiên không còn dáng vẻ tươi cười nữa, mặt trầm như nước.

*****

Bên kia bình phong, Tiết lão thái gia bắt mẫn ho một tiếng.

Chu lão thái quân nhìn Đại phu nhân Vương thị một cái, Vương thị nhanh chóng đứng lên, vẻ mặt tươi cười dàn xếp, "Đều là tỳ muội một nhà, cần gì nghi thức xã giao, đều là tiểu nha đầu này tự chủ trương, còn không mau đi xuống lĩnh phạt?!"

Thị nữ kia mặt trắng bệch, cúi đầu vội vã lui ra.

Wương thị lại nói: "Hôm nay là gia yến, Thiên nhi trở về, tất nhiên là lấy thân phận Tiết gia Đại cô nương trở về, tỳ muội các người chỉ để ý gọi nàng Đại tỳ là được rồi, Thiên nhi, người nói có đúng hay không?"

Tiết Tĩnh Thiên miệng giã ra thành một nụ cười, "Nương nói phải".

Wương thị lại đi hỏi Tiết Tĩnh Xu, "Tam tiểu thư cảm thấy sao?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Đại nương là trưởng bối, tất nhiên là phải nghe theo ngài".

Wương thị thở phào nhẹ nhõm, vội để người dọn chỗ cho Tiết Tĩnh Thiên, sau đó liền an bài cho các cô nương ở Tiết phủ ở vị trí gần bàn trên, mấy người còn lại theo thứ tự mà di chuyển.

Tiết Tĩnh Thiên nhìn bộ dạng nhẹ như mây gió của Tiết Tĩnh Xu, trong lòng càng cảm thấy không cam lòng, "Không thể tưởng được, trước đây Tam muội muội là một người ít nói, không nghĩ tới bây giờ cũng là dạng nhanh mồm nhanh miệng".

"Đại tỷ tỷ quá khen". Tiết Tĩnh Xu thân nhiên nói.

Tứ cô nương ngồi ở bên cạnh nàng bĩu môi, nhìn qua một bàn toàn món xào bát trân[2], trông mắt chuyển chuyển, liền đưa chiếc đĩa ra đi kẹp thịt viên cua ở trong đó, do viên cua trơn trượt làm cho chiếc đĩa của nàng gặp bị trơn trượt nhìn như muốn lọt vào trong chén nhưng lại bất thành lình lã sang bên cạnh, rơi ngay vào chiếc quần lụa màu xanh biếc của Tiết Tĩnh Xu

[2]: Bát trân/八珍 tám món ăn quý: long can 龍肝 gan rồng, phượng tủy 鳳髓 tủy phượng, báo thai 豹胎 bào thai beo, lí vĩ 鯉尾 đuôi cá lí, hào chích 鴉炙 chả chim hào, tinh thần 猩脣 môi đười ươi, hùng chưởng 熊掌 bàn chân gấu, tô lạc thiên 酥酪蟬 ve nấu sữa béo. § Còn nhiều thuyết khác tùy nơi tùy thời.

"A," Tứ cô nương vội nói, "Tam tỷ tỷ thực xin lỗi, là ta trượt tay".

Tiết Tĩnh Uyển lớn tiếng nói: "Cái gì mà trượt tay chứ, ta thấy người chính là cố ý!"

Tiết Tĩnh Xu khoát khoát tay, "Uyển uyển, không nên la to như vậy, Tứ muội muội không giống chúng ta, là người hiểu quy củ nhất cũng là người lanh lợi nhất, sao có thể cố ý làm ra loại chuyện vụng về như vậy chứ".

Tiết Tĩnh Uyển nháy mắt mấy cái, hiểu rõ ý tứ của nàng, lập tức che miệng cười nói: "Đúng vậy, Tứ tỷ tỷ sao có thể ngốc như vậy được chứ?"

Tứ cô nương tức giận tới mức cắn răng, lại không thể phản bác.

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy, đến trước bàn trưởng bối cúi người chào, "Tôn nữ vô ý hoen ố y phục, cần lui ra thay, thỉnh tổ mẫu cùng chư vị

trường bối thứ lỗi".

Chu lão thái quân bất mãn nhìn Vương thị một cái, quay đầu đến ân cần nói: "Đi nhanh về nhanh, trời tối đường trơn, bảo người hầu hạ đều cẩn thận chút".

Trở lại Nghênh Xuân viện, Liễu Nhi tìm xiêm y sạch sẽ cho Tiết Tĩnh Xu thay, "Tiểu thư, chúng ta trở lại sao?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, thong dong thoải mái đi đến nằm ở trên giường nệm, "Người bảo Vân Hương đi truyền lời, nói trên người ta khó chịu, sẽ không đi".

Liễu Nhi đi cùng Vân Hương thông báo xong, trở lại nói: "Không đi cũng tốt, ăn một bữa cơm mà thôi, còn muốn phí lắm lời nhiều lười như vậy, ăn vào mấy cũng không đủ nói ra".

Tiết Tĩnh Xu cười cười.

Liễu Nhi lại nói: "Tiểu thư, người nói xem Đại tiểu thư là đang nghĩ cái gì? Lão thái gia đều không có sai người ta thông báo cho nàng ta, nếu là ta thì sẽ không đến, rất mất mặt nha".

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, "Lòng người phức tạp như vậy, chúng ta làm thế nào mà đoán được. Có lẽ ta cảm thấy lấy tính tình của nàng ta, trong lòng tuy có không cam lòng nhưng lại không đến mức lỗ mạng như dạng này, chuyện hôm nay có lẽ là nàng ta cố ý làm như vậy".

Liễu Nhi ngạc nhiên nói: "Vì sao?"

"Cái này thì ta không biết".

"Không biết rõ nàng ta lại muốn làm chuyện xấu gì, chúng ta cũng nên cẩn thận chút ít".

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Không thể không phòng bị người khác, điểm này ta hiểu được".

Liễu Nhi đi tới ngồi ở bên người nàng, kéo tay nàng lắc lắc, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, người hận nàng ta không?"

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ, "Cần gì phí phần tâm kia?"

Lúc trước Tiết gia tổng nàng đi, đối với nàng mà nói, chưa chắc là chuyện xấu. Nếu như nàng ở Tiết phủ lớn lên, đối bọn họ tình cảm quá sâu, vậy sau này miễn cho vì mưu lợi cho bọn họ mà làm ra một chút chuyện trái lương tâm.

Hiện tại, chút ít này đều không cần lo lắng, nàng đối với người ở Tiết phủ, cũng không có bao nhiêu tình ý, không có yêu, cũng không có hận, bởi vì điều này nên cũng không có quá nhiều mong chờ.

Liễu Nhi cảm thấy may mắn nói: "Vậy là tốt rồi, ta nhớ Tĩnh Từ sư tỷ đã từng nói, ở trên thế gian yêu và hận, kỳ thật đều là giày vò nhau bằng đao cùn[3], tiểu thư người ngàn vạn đừng có dùng đao cùn hành hạ chính mình, nghe đã đau muốn chết".

[3]: ý chỉ làm những chuyện ngu ngốc hại đến bản thân mình dù cho những chuyện đó tưởng chừng như không có việc gì, ví như dùng dao cùn không cẩn thận thì vẫn bị đứt tay.

Tiết Tĩnh Xu cười nhìn nàng, "Còn yêu và hận, người nghe hiểu được sao?"

Liễu Nhi dẩu môi, "Ta không hiểu, nhưng nói không chừng sau này

sẽ hiểu".

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười.

Liễu Nhi sờ bụng, có chuyện muốn cầu xin: "Tiểu thư, hiện tại ta đã cảm thấy có thanh đao cùn đang tra tấn trong bụng ta".

"Ngươi nha." Tiết Tĩnh Xu bật cười, chỉ chỉ trán nàng ấy, "Đã đói bụng thì nói là đói, còn nói cái gì mà độn đao, giống như ma nhập?"

Liễu Nhi cười hắc hắc nói: "Hôm nay còn chưa kịp ăn cơm tối đâu, ta muốn đi phòng bếp tìm đồ ăn, tiểu thư người cũng ăn thêm một chút đi".

"Được, ngươi cầm đèn lồng theo đi, đi đường cẩn thận chút".

*****

Hôm nay phòng khách có tiệc, vì thế người hầu hạ đều tụ ở bên kia, nơi khác ngược lại vắng người.

Liễu Nhi thực sự không biết là có cái gì, chờ đi đến dưới một thân cây, nghe thấy tiếng cây đổ rào rào như có cái gì đó thoáng qua, nhất thời cảm thấy lạnh cả sống lưng, cũng không dám ngẩng đầu nhìn, lại không dám hướng bóng đèn xung quanh mà nhìn quanh, chỉ cúi đầu rụt vai lại chạy một đường.

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng cảm thấy động tĩnh trên cây tựa hồ là đi theo nàng.

Nàng bị suy đoán này hù dọa nước mắt rùng rùng, cho đến khi thấy ánh sáng của phòng bếp, quả thực sắp vui mừng đến phát khóc.

*****

Trong phòng bếp không có gì ăn, Liễu Nhi tìm quanh bốn phía, cuối cùng hết hy vọng, vén tay áo lên đến chuẩn bị nấu chút mì.

Bởi vì nàng có một cái bụng tham ăn, liền làm một chút đồ yêu thích ở phòng bếp, chờ khi bụng no căng, lại tự mình biết là phải ăn thật nhiều mới thỏa, còn phải há mồm ăn cho no như hồi ở am ni cô, bởi vậy cũng để bản thân ăn được thoải mái.

Lúc trước ở trên núi, có thể ăn này nọ không nhiều, đi theo sư phụ thì lại ăn chay, bởi vì điều này là thể diện, tuy nói hiện trong phòng bếp tại Tiết phủ thứ không thể thiếu chính là sơn hào hải vị, có thể nàng thói quen ăn thanh đạm, nên chỉ lấy một chút ít rau xanh trên núi để nấu một nồi mì rau xanh thơm ngào ngạt.

Nàng một bên nhìn mà nuốt nước miếng, một bên múc vào trong hai cái chén, chờ múc vào xong, bên trong nồi còn dư lại một chút, nàng đập nắp nồi, nghĩ tới nếu là trong chốc lát còn có người giống như nàng có chút đói bụng tìm đến ăn, chút ít này vừa vặn làm giữ lại cho người ta.

Nhấc theo hộp cơm ra ngoài phòng bếp, bên ngoài vẫn là một mảnh đèn sì, nàng nuốt nuốt nước miếng, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại vùi đầu xông vào trong bóng đêm.

Nàng đi rồi, trên xà ngang phòng bếp có một người nhẹ nhàng rơi xuống, người kia vén vung nồi lên nhìn coi, không khách khí chút nào vớt lên ăn ngấu ăn nghiến.

*****

Trong phòng khách, nghe nói thân thể Tiết Tĩnh Xu khó chịu, không

tiếp tục tham gia bữa tiệc nữa, Tiết lão thái gia lạnh lùng nhìn Tiết Đại lão gia một cái, phất tay áo đứng dậy rời đi.

Rất nhanh Chu lão thái quân cũng nói mệt mỏi, cho người đỡ bà đi nghỉ ngơi, sau đó người đang ngồi cũng tìm cách ào ào rời đi, cả phòng chỉ còn mấy người.

Tiết Đại lão gia vòng qua bình phong, nhìn thê nữ[4], cuối cùng cũng thở dài, lắc lắc đầu đi tìm tiểu thiếp mới nạp của hắn.

[4]: Vợ con

Chỗ ngồi yên ắng tĩnh lặng, Đại phu nhân Vương thị lau khéo mắt, miễn cưỡng tự cười nói: "Đi thôi Thiên nhi, nương tiễn ngươi".

*****

Bên ngoài tự nhiên cũng là vắng lạnh, ở trong gió đêm vài chiếc đèn lồng lắc lư, bọn hạ nhân vội vội vàng vàng giải quyết tốt mọi chuyện.

Wang thị dặt tay Đại nữ nhi, nhẹ giọng nói: "Ngươi không nên tới".

Tiết Tĩnh Thiên cười lạnh lạnh, "Ta mà không đến, sợ là không có người nào còn nhớ đến ta".

"Cần gì tranh khẩu khí này" Vương thị khổ tâm khuyên nàng, "Hiện tại thời thế thay đổi, tất cả tâm tư của mọi người đều lệch rồi, ngươi tới cũng là khiến bản thân mình không được gì".

Tiết Tĩnh Thiên lắc đầu cười lạnh, "Nương, ngươi nghĩ rằng ta không đến nàng ta sẽ bỏ qua cho ta sao? Năm đó đối với nàng ta như vậy, ta không hối hận, chỉ hận trời cao bất công, lão Thiên(ông trời) cũng đứng về phía nàng ta. Nàng ta hiện tại được như thế, sao

có thể không tính toán với ta? Đạo lý này trong lòng chúng ta biết rất rõ. Nếu như ta cái gì cũng không làm thì ngược lại sẽ làm cho nàng ta cảnh giác, không chùng liềm lập tức đối phó ta. Không bằng tùy tính lỗ mãng mà ta càng ngược thì nàng ta ngược lại càng yên tâm".

Vương thị nghe được thì trong lòng chua xót, nức nở nói: "Nữ nhi số khổ của ta...Mẹ con chúng ta đều là người có số khổ mà".

Tiết Tĩnh Thiên mím môi không cam lòng nói: "Nương, người đừng khóc, nữ nhi sẽ không để cả đời này bị người khác dẫm đạp dưới chân, một ngày nào đó, những người kia nhục nhã ta thì ta muốn trả lại gấp mười gấp trăm lần".

Vương thị bất an nói: "Người... Người muốn làm gì? Cũng đừng làm chuyện điên rồ!"

Tiết Tĩnh Thiên hời hợt lướt qua, chỉ nói: "Người cứ yên tâm đi, chỉ cần nhớ rõ hôn sự của mọi người đừng có gấp, Viện Viện của chúng ta không thể kém hơn so với người khác, phải gả thì tất nhiên phải gả cho người tôn quý nhất".

Vương thị vẫn là bất an, chỉ là ngấm lại hoàn cảnh hiện thời của mình ở trong phủ, lại nghĩ về tiểu nữ nhi xinh đẹp, tương lai tươi sáng sau này, cuối cùng là gật đầu một cái, "Thiên nhi, nương đều dựa vào người".

*****

Suốt đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai Tiết Tĩnh Uyển mang theo Lục tiểu thư tìm đến Tiết Tĩnh Xu, đầy tớ trong phủ cảm thấy kỳ lạ là hai vị cô nương này đúng là tay dắt tay cùng nhau đi.

Tiết Tĩnh Xu cũng tò mò mà nhìn Tiết Tĩnh Uyển vài lần, không biết

muội muội này hôm nay lại đem biến cố gì tới.

Tiết Tĩnh Uyển thấy nàng nhìn thì xấu hổ, la àm lên: "Lục muội muội ngốc như vậy, ta mà không dắt nàng ấy thì nàng ấy liền ngã xuống!"

Nàng ta nói cứ như cây ngay không sợ chết đứng, thật giống như người ta từ lúc còn 8-9 tuổi, thời điểm không có nàng ta dắt, đều chưa từng đi đường vậy.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cảm thấy buồn cười, chỉ là nghĩ da mặt nàng ta, đến cùng không có cười ra tiếng.

Tiết Tĩnh Uyển vội vàng nói sang chuyện khác, "Tam tỷ tỷ, hôm nay chúng ta tới có chuyện đứng đắn cần thương lượng với tỷ đấy".

Tiết Tĩnh Xu nhấp một ngụm trà, "Người nói đi".

Tiết Tĩnh Uyển nói: "Ta quyết định sau này sẽ học quy củ thật tốt, nhưng mà lúc trước nương mời những ma ma đều thật hung dữ cho nên tỷ có thể nói với bà, để cho bà thỉnh ma ma để chịu một chút, ta và Lục muội muội cùng nhau học?"

Nghe nàng đột nhiên nói chuyện này, Tiết Tĩnh Xu nghĩ một chút thì liền hiểu được là do ngày hôm qua nàng ta bị người của Đại phòng kích thích, trong lòng kìm nén bực bội đây mà.

Có điều mặc kệ là nguyên nhân gì, hai vị muội muội chủ động học hỏi, nàng tự nhiên sẽ không có đạo lý không đồng ý, gật đầu nói: "Chuyện này ta sẽ nói với nương".

"Tốt quá!" Tiết Tĩnh Uyển hoan hô lên.

Lục tiểu thư vui vẻ nói: "Cảm ơn Tam tỷ tỷ".

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Hiện tại vui vẻ như vậy, cũng đừng đợi đến khi học được hai ngày lại tìm ta khóc nhè nói là không muốn đi học".

Tiết Tĩnh Uyển nắm quyền nói: "Không đâu, lần này nhất định phải kiên trì tới cùng! Lục muội muội, ngươi với ta cùng nhau kiên trì!"

Lục cô nương cũng kiên định gật đầu, "Ừm!"

*****

Bởi vì đáp ứng chuyện này, sau bữa sáng, Tiết Tĩnh Xu liền đi đến viện của Tần thị, đem tâm nguyện của Tiết Tĩnh Uyển nói ra.

Tần thị suy tư một phen, gật đầu đồng ý.

Sau đó hai mẹ con cũng không nói gì nữa.

Tiết Tĩnh Xu ngồi ở uống chén trà trong tay.

Tần thị mấy phen muốn hỏi nàng ở trong phủ đã quen hay chưa, có thể lại cảm thấy nàng đã trở về lâu như thế mà trước không có hỏi, hiện tại mới hỏi tựa hồ hơi muộn, đành nuốt lại lời muốn nói xuống. Bà lại muốn hỏi nàng những năm này ở trên núi trôi qua như thế nào nhưng cuối cùng đủ loại bần khoản, cũng không có mở miệng hỏi.

Tiết Tĩnh Xu uống một chén trà xong, đứng dậy cáo từ.

Tần thị muốn nói lại thôi, cũng chỉ có thể nhìn nàng rời đi.

*****

Hôm nay tuyết đã ngừng, nhưng đi ở bên ngoài tựa hồ so với bình

thường lạnh hơn chút ít.

Chóp mũi của Liễu Nhi đông lạnh nên bị ửng đỏ, đi theo bên cạnh Tiết Tĩnh Xu, nghĩ tới bộ dạng vừa rồi của Tần thị, nói: "Tiểu thư, ta cảm thấy được Nhị phu nhân là có chuyện muốn người nói đấy".

Tiết Tĩnh Xu nhìn mặt băng trơn bóng trong hồ nước, khẽ gật đầu.

Nàng hiểu được có lẽ nương của nàng còn có lời muốn nói, nhưng những lời kia, nếu trước kia bà đã không thể nói nên lời thì không cần phải nói.

*****

Trong hoàng cung, Thái Hoàng Thái Hậu mới vừa uống thuốc xong, tựa ở đầu giường, sai cung nhân mở cửa sổ ra.

Xảo Ma Ma khuyên nhủ: "Bên ngoài gió đang lớn".

Thái Hoàng Thái Hậu lắc lắc đầu, "Không sao mà".

Xảo Ma Ma không có cách nào chỉ có thể bảo người đem địa long đã cháy sạch để lại một chút ít, sau đó mới mở cửa sổ ra một đường nhỏ kẽ hở.

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn qua ngoài cửa sổ đến xuất thần, rất lâu mới thờ dài nói: "Cách mùa xuân vẫn còn xa".

Xảo Ma Ma vội hỏi: "Lập tức sẽ đến lễ mừng năm mới, qua năm chính là mùa xuân, buổi sáng Hoàng Thượng còn sai người ta đem hoa đón xuân, là dùng hoa cỏ Dương Châu đưa tới đấy".

"Ồ?" Thái Hoàng Thái Hậu có điểm hào hứng, "Cầm đến cho ta nhìn

một chút, năm nay lại giờ trò gian trá gì đây".

Xảo Ma Ma vội vàng mệnh cung nhân nâng đi lên, "Ngài xem, năm nay những người kia có thể nâng cao tay nghề, mọi thứ đều không giống với năm ngoái nữa".

Trong hộp sơn đặc chế xếp đặt hoa quả thập phần chỉnh tề, mỗi một đóa đều được làm trông giống như hoa thật, trong mùa đông đóng băng này lại càng thêm có vẻ xinh đẹp động lòng người.

Thái Hoàng Thái Hậu kinh ngạc nhìn hoa này một chút, giọng nói phức tạp nói: "A Xảo, người có nhớ lúc chúng ta vừa mới tiến cung hay không, mong một đầu năm hàng năm đều ở trong cung kiếng chân ngóng trông chờ thái giám bên cạnh Hoàng Thượng đưa hoa cỏ đến, toàn bộ hậu cung chỉ có hai mươi đóa, mỗi một người chỉ được một đóa, còn có rất nhiều nhưng không chiếm được".

Xảo Ma Ma nói: "Lão nô đương nhiên còn nhớ, năm đó ngài tiến cung, năm thứ nhất liền có, sau đó mỗi năm đều không thể thiếu cho ngài được mà phần ân sủng này vị nương nương kia cũng không sánh bằng".

Thái Hoàng Thái Hậu lại lắc đầu cười, sâu kín thờ dài.

Xảo Ma Ma đợi đã lâu không đoạn dưới, thăm dò nói: "Năm nay chút ít hoa này, ngài xem nên làm gì bây giờ?"

Hậu cung Kim Thượng trống không, năm xưa chút ít hoa này đều ban cho tần phi đón xuân, Thái Hoàng Thái Hậu ở bên trong đè ép xuống. Năm nay mặc dù phong Hoàng Hậu, có đều người còn chưa tiến cung, không thông báo cũng không sao.

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Người sai người ta đưa về chỗ đó cho

Hoàng Đế, rồi nói hoa này về sau đều không nên đưa đến chỗ này của ta nữa".

"Vâng".

Thái Hoàng Thái Hậu nhắm hai mắt lại dưỡng thần, trong chốc lát sau lại hỏi: "Tối hôm qua Thiên nhi cũng đi?"

Xảo Ma Ma gật gật đầu, châm chước nói: "Nghe nói người của Thừa Ân công phủ trên dưới sơ sẩy, lọt thiệp mời ra với Hoài Văn Thái Tử phi".

Thái Hoàng Thái Hậu lắc đầu cười khổ, "Hồ đồ, già hồ đồ, nhỏ cũng hồ đồ. Hồ đồ a..".

Bà sớm biết rằng nhà mẹ đẻ đời này so với đời trước là không dùng được, lại không đoán được bọn họ có thể hồ đồ đến nước này, trong lòng chỉ có chút may mắn, cũng may lúc trước lựa chọn là Tiết Tĩnh Xu lớn lên ở bên ngoài Tiết phủ.

Từ khi bắt đầu sau mùa đông năm nay, thân thể bà liền kém đi rất nhiều, bà cho rằng chính mình đã sống đủ không còn gì đáng tiếc, trong lòng chỉ có hai chuyện không bỏ được, một là lo cho nhà mẹ đẻ sẽ bị tàn bại triệt để, hai là đau lòng cho Hoàng Đế một mình cô đơn, ngay cả biết nóng biết lạnh người trong nhà đều không có biết, bởi vậy nên mới có ý nghĩ để cho Tiết gia cô nương tiến cung.

Bà lợi dụng bệnh tình của mình để khiến Hoàng Đế nhượng bộ, nhưng chọn người tiến cung lại thật khó khăn.

Nếu muốn vào cung làm Hoàng Hậu, cô nương thứ xuất tất nhiên là không được, tuổi quá nhỏ cũng không được, bởi vậy chỉ còn lại Tứ cô nương cùng với Ngũ cô nương có thể lựa nhưng hai người này

theo ý bà lại đều không có người thích hợp.

Tứ cô nương tướng mạo đẹp, ở trong kinh đô cũng có chút mỹ danh, mà không được ở chỗ chính là vị tỷ tỷ ruột lại là tiền chính phi Thái Tử, nếu như tuyển nàng thì trong lòng Hoàng Đế nhất định có khúc mắc.

Ngũ cô nương không có cố kỵ chuyện này, nhưng Thái Hoàng Thái Hậu lại nghe nói tính tình của nàng ta do mẫu thân chiều chuộng nên thập phần tính trẻ con, mặc dù đã mười bốn tuổi, tính lại ham chơi nhiều, dạng này cùng với Hoàng Đế cũng là không hợp.

Trong lúc bà buồn rầu, vô tình Xảo Ma Ma nói đến Tiết gia còn có một Tam cô nương tĩnh dưỡng ở ngoài thành.

Thái Hoàng Thái Hậu đối với tiểu cô nương kia cũng có vài phần ấn tượng, khi đó đang trong thời buổi rối loạn, đột nhiên liền nghe nàng bị bệnh cần tĩnh dưỡng, cũng không có nghĩ gì, bây giờ nghĩ lại, lại cảm thấy có nhiều điểm đáng nghi, vì vậy sai người ngầm dò xét, lúc này mới tra ra chuyện phượng mệnh năm đó.

Có phải phượng mệnh hay không, Thái Hoàng Thái Hậu cũng không thèm để ý, bà chỉ thấy tuổi cô nương kia tương đương với Hoàng Đế, tính tình ôn lương[4] thuần khiết, trong lòng liền hết sức hài lòng.

[4] Ôn hòa + lương thiện.

Hơn nữa cô nương này từ nhờ ở ngoài thành, lớn lên sẽ không thân cận với người Tiết gia, bà cũng không lo lắng.

Bà sống nhiều năm như thế, sớm biết rằng đạo lý tuổi trẻ qua mau, bất kể là hào môn thế gia như thế nào thì cuối cùng cũng có một ngày tàn bại, Tiết gia tàn bại là lan tràn từ bên trong ra bên ngoài,

nam nhi Tiết gia là đời này không bằng đời trước chịu thua kém tạo thành nên cũng không phải có một người làm Hoàng Hậu là có thể cứu vãn.

Bà không cần sau này Hoàng Hậu cùng Tiết gia có nhiều thân cận, cũng không trông cậy vào Tiết gia còn có thể thăng chức nhanh, chỉ hy vọng có đạo bùa hộ mệnh là vị Hoàng Hậu này mà bọn họ có thể bình an, không tai họa không khó khăn là được rồi.

*****

Hộp hoa cỏ kia bị trả về Sùng Đức Điện, Đức công công cúi thấp đầu, nhất mực cung kính đem lời truyền từ Trường Nhạc cung nói lại một lần nữa.

Hoàng Đế cúi đầu phê tấu chương, tựa hồ không có nghe thấy để đáp lời lại.

Đức công công giơ hộp hoa cỏ lên cao, không nhúc nhích.

Rất lâu mới nghe được Hoàng Đế thanh âm từ trên đầu truyền đến, "Vây đưa đến chỗ Hoàng Hậu đi".

"Vâng". Đức công công vội lui xuống, đến ngoài điện mới đứng lên, xoa xoa thái dương toát ra mồ hôi, hồi tưởng lời nói vừa rồi của Bệ Hạ, cảm giác ra vài phân hương vị --- đưa đến chỗ Hoàng Hậu. Từ trước chỉ nói đến Tiết phủ.

Liễu Nhi đi tới ngòai ở bên người nàng, kéo tay nàng lắc lắc, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, người hận nàng ta không?"

A Cảnh: Ta là ta hận (` ε")~ hận a ~~ *đập gối*

*****

Δ Chú thích:

[2] Chú thích thêm về Bát trân:

Bát trân là tên gọi chung của tám món ăn quý hiếm và cầu kỳ chỉ dành cho giới quý tộc cung đình, chủ yếu là các bậc vua chúa. Xưa kia, sự khác biệt của ẩm thực nơi hoàng triều với chốn bình dân thể hiện qua hai yếu tố quý hiếm và cầu kỳ. Bát trân là ví dụ điển hình cho điều này. Đây là tám món ăn thuộc hàng tuyệt phẩm mà chỉ riêng vua chúa mới có cơ hội "chạm đũa" đến. Nhờ vào bàn tay của các ngự trù, bát trân thành mỹ vị. Nhờ vào sự quý hiếm (được coi là tinh túy của thế giới muôn loài) cùng sự kết hợp y lý của các nguyên liệu đi kèm, bát trân còn là những liều thuốc bổ, mang đến sức khỏe và sự trường thọ cho các bậc vua chúa. Thật ra, tính chất bổ dưỡng của bát trân thời gian sau này mới được chứng minh. Thời xa xưa, bát trân nổi tiếng vì đều là các loại thực phẩm cực kỳ hiếm. Mà đã hiếm thì ắt là quý, rồi quý nên tất phải ngon miệng và bổ dưỡng.

Quan niệm thế nào là quý hiếm và cầu kỳ trong ẩm thực cung đình, theo thời gian, đã có nhiều thay đổi. Bởi vậy thế nào được gọi là "bát trân" về cơ bản là không thống nhất. Ở Trung Quốc, đời nhà Đường (618-907) có Bát trân, nhưng đến đời nhà Tống (950-1275), nhà Minh (1368-1628) thì các món ăn trong bát trân lại của sự thay đổi.

Tiểu Pi: ta đã tìm mọi nơi nhưng không thấy ảnh của bàn bát trân Trung Quốc cho các bạn xem, chỉ có ảnh của bát trân Việt Nam xưa/nay thôi, nếu các bạn có hứng thú muốn biết về bát trân VN thì có thể lên gg search nhé.

Chương 17: Tiến cung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Hộp hoa nhung[1] mới toanh chưa qua tay người khác, Đức công công tự mình giao tận tay cho Tiết Tĩnh Xu. Hắn còn nói riêng với nàng một câu, đây là thứ mà mừng một tháng giêng mỗi năm, khi phi tần trong Nghênh Xuân cung sẽ sử dụng.

[1] Hoa nhung: Cashmere loại len siêu mềm và cực kì đắt đỏ được tạo ra từ giống dê Cashmere. Một sợi len Cashmere đạt chuẩn phải có đường kính ít nhất 18.5mm và chiều dài ít nhất 3.175cm. Sợi len Cashmere có nguồn gốc từ lông thân dê Cashmere, đôi khi cả lông bụng dưới và nách.

Tiết Tĩnh Xu liền hiểu ý, hộp hoa nhung này, trừ nàng ra thì không thể đưa cho tỷ muội khác dùng được.

Hộp này là hoa nhung Dương Châu, là thứ ngự dụng được tiến cống vào cung, so về hình thức và chất lượng thì khác hẳn với thứ mà nàng thường gặp.

Tiết Tĩnh Uyển rất hiếu kì với chúng, vây quanh nhìn nửa ngày, trong mắt hơi có chút chờ mong. Nhưng khi nghe Tiết Tĩnh Xu nói nó là cấm kỵ, nàng liền ngoan ngoãn không lại dò xét nữa.

Tiết Tĩnh Xu gọi Liễu Nhi đem cất hộp hoa nhung đi, lại lấy ra một hộp mứt táo hoa mai, thành công dẫn dắt tâm tư của tiểu cô nương tập trung vào đồ ăn.

Nhìn các muội muội ăn vui vẻ, Tiết Tĩnh Xu ở một bên mỉm cười, nhưng trong lòng lại có chút sầu lo.

Mới vừa rồi nàng hỏi thăm Đức công công về tình trạng của Thái Hoàng Thái Hậu, mới biết được lão nhân gia đã hai ngày nay chưa thể xuống giường.

Nàng có chút chần chừ, không biết có nên vào cung thăm hay không.

Từ trước tới nay khi tiến cung, đều là do Thái Hoàng Thái Hậu triệu kiến, mà từ khi thánh chỉ phong hậu được ban xuống, trong cung cũng chưa từng triệu nàng vào. Nàng mơ hồ không biết đây có phải là lệ thường trong cung hay không, muốn chính mình trình thẻ bài, nhưng nàng lại sợ không hợp quy củ.

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một ngày, rốt cuộc vẫn là ngăn không được sự lo lắng, buổi sáng ngày thứ hai cho người trình thẻ bài.

Cơm trưa mới vừa dùng xong, trong cung đã cho cỗ kiệu tới đón nàng.

Sau khi vào cung, có một tiểu nội giám nơm nớp lo sợ đi đến truyền lời, nói Hoàng Thượng còn đang nghị sự với công thần, thỉnh nàng cứ đi trước.

Vốn dĩ Tiết Tĩnh Xu cũng không định đi cùng Hoàng Đế, nói lời cảm tạ với tiểu nội giám xong, nàng trực tiếp ngồi cỗ kiệu đi đến Trường Nhạc cung.

Thái Hoàng Thái Hậu thấy nàng, có vẻ rất vui mừng.

Tiết Tĩnh Xu nhìn gương mặt bà gầy đi, có chút chua xót, nhưng nàng lập tức thu lại cảm xúc, vẫn hành lễ như bình thường.

"Trời lạnh như vậy, nhọc công người đã tới thăm ta".

Tiết Tĩnh Xu nói: "Thần nữ chỉ sợ làm phiền Thái Hoàng Thái Hậu nghỉ ngơi."

Thái Hoàng Thái Hậu xua tay, "Mỗi ngày ta đều nằm, chán muốn chết, nên ước gì có người tới bồi ta. Chỉ là mắt thấy sắp đến cuối năm, ta nghĩ có lẽ người ở trong phủ có việc bận, nên dạo này mới không gọi người đến nói chuyện."

"Thần nữ ngu dốt, việc cúng tế từ đường trong Tiết phủ cũng không thông, nếu ngài không chê, chỉ mong có thể thường xuyên vào cung làm bạn với ngài."

Thái Hoàng Thái Hậu vui vẻ nói: "Vậy ta sẽ coi là thật, đến lúc đó ba ngày hai giấc đều gọi người vào cung, đến lúc đó người đừng than phiền."

Tiết Tĩnh Xu cong môi cười khẽ, "Thần nữ cầu mà không được."

Thấy hai người có qua có lại nói thật vui vẻ, Xảo ma ma ở một bên cũng cười theo.

Trong cung này rốt cuộc vẫn là quá quạnh quẽ, các hoàng tử và công chúa sớm đã ra cung ở phủ riêng. Tuy Bộ hạ hiếu thuận, ngày ngày vẫn đến thỉnh an, nhưng cũng không thể bồi ở Trường Nhạc Cung suốt được. Trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, thực sự không có mấy

người có thể trò chuyện với bà, làm bà vui vẻ.

Hiện giờ đã có Hoàng Hậu, hy vọng có thể mang đến sự tươi mới trong cung, để nó không còn quạnh quẽ nữa.

Thời điểm Hoàng Đế đến, Tiết Tĩnh Xu đang tự mình đút thuốc cho Thái Hoàng Thái Hậu uống.

Nàng muốn đứng dậy chào hỏi, Thái Hoàng Thái Hậu ấn tay nàng không cho cử động, "Thánh chỉ đã hạ, cũng chỉ còn thiếu một cái điển lễ, lại nói chúng ta đã là người một nhà, hà tất phải câu nệ những nghi thức xã giao đó, Hoàng Đế người nói có phải hay không?"

Hoàng Đế thình an, tiến lên nói: "Hoàng tổ mẫu nói rất đúng."

Xảo ma ma đem ghế thêu đến cho hấn, đặt ở mép giường, nhưng mà vị trí này thật khéo. Sau khi Hoàng Đế ngồi xuống, cơ hồ là chạm vào đầu gối của Tiết Tĩnh Xu đang ngồi ở gần mép giường.

Tiết Tĩnh Xu lập tức không được tự nhiên, nhưng ở trước mặt trưởng bối lại không thể rút chân lại quá rõ ràng, chỉ đành chậm rãi mà dịch đầu gối ra, đồng thời cũng nhích người ngồi lui ra phía sau một chút.

Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, khi nàng đang muốn tránh sang một bên, hình như Hoàng Đế cũng không dấu vết mà dời sang bên kia.

Phát hiện ra điều này làm nàng nhẹ nhàng thở ra.

Thái Hoàng Thái Hậu không phát hiện sóng ngầm trong đó, cười tủm tỉm mà nhìn hai người, càng nhìn càng hài lòng.

Hoàng Đế nói: "Hôm nay khí sắc của Hoàng tử mẫu rất tốt."

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Uống nhiều thuốc bổ như vậy, sao sắc mặt có thể không tốt được? Với lại hôm nay có Tĩnh Xu đến, trong lòng ta rất vui!"

Hoàng Đế liền nói: "Hoàng Hậu có tâm."

Còn lại mấy người ở đây đều sửng sốt.

Tiết Tĩnh Xu càng kinh ngạc, không nhin được mà quay đầu nhìn hần.

Về mặt Hoàng Đế thản nhiên, có lẽ cũng không cảm thấy lời nói của mình khiến cho người khác ngạc cỡ nào.

"Đúng đúng đúng!" Thái Hoàng Thái Hậu thật vui vẻ, "Xưng hô như vậy là đúng!"

Bà quay đầu nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu: "Xưng hô của Xu nhi cũng nên sửa lại, luôn là thần nữ thần nữ, nghe quá xa lạ, nếu đã là người một nhà, xưng một tiếng "ta" thì đã sao?"

Tiết Tĩnh Xu quay đầu lại, nhẹ nhàng cung kính: "Vâng."

Thái Hoàng Thái Hậu tươi cười đầy mặt, lại giả vờ nghiêm mặt nói: "Hoàng Đế, ngươi hay ra lệnh sai khiến người ta như vậy, lão thái bà ta ở đây nói trước với ngươi, Xu nhi là cháu dâu của ta, ta vô cùng vừa lòng với nàng. Chờ đầu xuân nàng chính thức vào cung, không cho ngươi khi dễ nàng, có nghe hay không?"

Hoàng Đế ngoan ngoãn đồng ý, "Tôn nhi không dám."

Thái Hoàng Thái Hậu lại nói: "Xu nhi ngươi đừng lo lắng, nếu sau này Hoàng Đế có khi dễ ngươi, cứ đến tìm ta, Hoàng tổ mẫu sẽ làm chủ cho ngươi."

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Dạ..... Hoàng tổ mẫu."

"Tốt tốt tốt....." Thái Hoàng Thái Hậu cười đến trong mắt hiện lên sóng nước, bà lau khóe mắt, thở dài một tiếng, "Chỉ cần các ngươi sống tốt, ta đã an tâm rồi....."

Xảo ma ma tiến lên tiếp nhận chén thuốc trong tay Tiết Tĩnh Xu, nói: "Ta thấy ngài an tâm quá sớm rồi, còn phải đốc thúc Bộ hạ và nương nương sinh mấy tiểu hoàng tử tiểu công chúa bồi ngài chơi nữa mà."

"Đúng vậy," Thái Hoàng Thái Hậu lại có tinh thần, ngồi dậy lôi kéo tay Tiết Tĩnh Xu, hết nhìn trái lại nhìn phải nàng, "Xu nhi của chúng ta có dung mạo xinh đẹp như vậy, ít nhất phải sinh một đôi tiểu công chúa lớn lên giống ngươi, như vậy mới không lãng phí."

Nàng lại quay đầu nhìn về phía Hoàng Đế, mang theo vài phần ghét bỏ nói: "Hoàng Thượng như vậy, liền tùy tiện sinh cho hấn vài tiểu hoàng tử giống hấn đi."

Hoàng Đế cũng không để ý bị trượng bối trêu chọc, khóe miệng cong lên rất khó nhận thấy.

Δ Chú thích:

[Click để xem ảnh](#)

Sản phẩm làm từ len hoa nhung (Cashmere)

Chương 18: Bày tỏ

Edit: Tiểu Pi ft Tử Lam.

Thân thể Thái Hoàng Thái Hậu rất yếu, chỉ một lát bà đã mệt mỏi, nên Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu lui ra ngoài điện.

Bên ngoài gió lạnh kèm theo tuyết lớn, gió thổi tới quét ngay lên mặt, cơ hồ muốn từng đợt từng đợt cắt mặt người ta ra.

Tiết Tĩnh Xu liền kéo áo choàng vây kín lại, đường viền lông xù trên áo choàng khinh khinh nhu nhu vây quanh ở bên cổ nàng, mang theo một chút cảm ứng mềm mại ấm áp.

Đức công công đã chờ ở ngoài điện, thấy hai người đã ra tới, hần vội tiến lại trình lên một cái lò sưởi cầm tay cho Hoàng đế.

Hoàng Đế đưa tay ra nhận, rồi quay đầu đưa cho Tiết Tĩnh Xu: "Cầm để làm ấm tay."

Có thể thấy lò sưởi này không giống với những chiếc lò sưởi cầm tay bình thường. Nó khá nhỏ, cầm lên còn không lớn bằng bàn tay của Hoàng Đế, toàn bộ đều được đúc từ hoàng kim chạm rỗng, phía trên khảm rất nhiều viên đá quý khác màu, nhìn thoáng qua trông giống như một quả trứng nhiều màu sắc rất tinh tế.

Tiết Tĩnh Xu chần chừ một lúc, nàng đưa tay nhận lấy: "Đa tạ Hoàng Thượng."

Cầm trên tay cái trứng vàng tinh xảo, lập tức nàng cảm nhận được

sự ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay, nhưng không hề nóng chút nào.

Trong lòng nàng tò mò, lặng lẽ cúi đầu quan sát, không biết là nó nóng lên bằng cách nào.

Hoàng đế hình như biết được thắc mắc của nàng, liền giải thích: "Châu hồng thạch lớn nhất ở mặt trên là cơ quan, khi ấn xuống là có thể mở ra, bên trong còn có một cái khay nhỏ, dùng để chứa than hòa."

Tiết Tĩnh Xu đã hiểu, thềm cảm thán tâm tư thợ thủ công thật linh hoạt, tay nghề cũng rất tinh xảo.

Mới vừa rồi Đức công công thấy động tác của Hoàng Đế, liền âm thầm phỉ nhổ chính mình là lão hồ đồ, ngay cả điểm này mà cũng không có mắt. Hiện tại đã có Hoàng Hậu, có thứ gì tốt, tất nhiên là phải đưa đến tay Hoàng Hậu trước mới đúng.

Hiện tại mắt thấy Tiết Tĩnh Xu đang rất hứng thú đối với lò sưởi, hẳn vội tìm cơ hội sửa chữa lại sơ sẩy vừa rồi, ân cần nói: "Cái lò sưởi Bát Bảo này là được chế tác bởi một bậc thầy của tiền triều, trong thiên hạ cũng chỉ có một đôi, đều ở trong cung. Cái còn lại lớn hơn một chút, hiện tại đang ở trong cung Thái Hoàng Thái Hậu. Nó rất tinh xảo, có thể mang theo bên người làm vật tùy thân, khi dùng chỉ cần mở cái trứng nhỏ vàng ở bên trong ra, chỉ cần bỏ một khối than ngân sương vào thì sẽ tỏa nhiệt liên tục suốt hai canh giờ."

Tiết Tĩnh Xu như có cảm giác, vội hỏi: "Là Hoàng Kỳ sư phụ?"

Đức công công nói: "Đúng là hắn."

Trên mặt Tiết Tĩnh Xu có vẻ kích động, thấy Hoàng Đế đang nhìn

mình, vội trấn tĩnh lại, gấp gáp nói: "Trước đó thần nữ còn ở trong núi, khi rảnh rỗi không có việc gì làm thì có xem vài quyển tạp thư, trong đó liền có quyển sách viết về các bậc thầy chế tác «bàn về các cơ quan» , thần nữ ngu dốt, rất nhiều chỗ xem thì cái biết cái không, lại cũng kinh ngạc cảm thán với sự tài hoa của các đại sư phub. Bây giờ được tận mắt nhìn thấy tác phẩm của đại sư, nhất thời thất thố, xin bệ hạ thứ tội."

Hoàng Đế thoáng gật đầu, không biết nghĩ đến cái gì, trầm mặc một lúc mới nói: "Người đi theo ta."

Tiết Tĩnh Xu không rõ nguyên do, đi theo phía sau hẩn rời khỏi Trường Nhạc Cung, ra đến bên ngoài dừng lại, hẩn muốn nàng cùng lên nhuyển kiệu.

Hoàng đế đỡ nàng lên kiệu, tự mình cũng lên ngự liễn, Đức công công đi theo bên cạnh, chỉ huy nhóm nội giám đi đến Sùng Đức điện.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu có chút nghi hoặc, Sùng Đức điện là ngoại điện, là nơi ở hằng ngày của Hoàng đế, nơi triệu kiến công thần. Nữ quyến hậu cung nếu không được triệu kiến thì không được tùy ý đi vào, hiện tại Hoàng Đế gọi nàng đi theo để làm gì?

Sùng Đức điện không phải chỉ có một gian, mà là gồm nhiều gian gộp lại thành một điện lớn, trong đó chính điện gọi là Sùng Đức, còn có rất nhiều thiên điện khác.

Tiết Tĩnh Xu dừng kiệu ở ngoài điện, theo Hoàng Đế đi vào một gian thiên điện trong đó. Cửa điện mở ra, bên trong trưng bày mấy đại bài nhiều bảo giá, trên giá trưng bày nhiều món đồ vật rực rỡ muôn màu, cơ hồ muốn làm hoa mắt người ta.

Những vật phẩm đó cũng không ngoại lệ, đều khám đá quý phát ra

kim quang lấp lánh, ánh kim quang vàng óng chiếu lên mặt, khiến gian nhà ở tràn ngập một loại khí thể đặc biệt.

Tiết Tĩnh Xu đứng ở trong căn phòng tràn đầy hơi thở của vàng bạc, kinh ngạc qua đi trong lòng vừa động, đưa mắt nhìn về phía Hoàng Đế, nói bằng giọng không thể tin: "Những thứ này... đều do Hoàng Kỳ sư phụ làm ra?"

Hoàng Đế gật đầu, cầm một con ngựa con trên giá, thân ngựa vẫn là đúc từ vàng ròng, đôi mắt khảm bằng hai viên đá quý màu lam. Nàng không biết Hoàng Đế ấn vào chỗ nào, đã thấy con ngựa ở trong tay hần bỗng nhiên bước đi.

Hiện tại Tiết Tĩnh Xu đã có thể khẳng định, công nghệ tiên tiến như vậy, ngoài bậc thầy đó, còn có ai có thể làm được? Huống hồ phong cách hoa lệ phú quý đến mức này, cũng xác thật là hần yêu thích.

Điều khiến nàng không dám tin tưởng chính là, tác phẩm của Hoàng Kỳ ngàn vàng khó cầu, sau khi hần qua đời, càng trở nên hiếm hoi. Rốt cuộc Hoàng Đế tốn bao nhiêu công sức, mới có thể thu thập được một phòng đầy trân phẩm thể này?

Hoàng Đế lại bày thêm mấy món đồ chơi nhỏ ra cho nàng xem, như cây quạt tự chuyển động... xe ngựa có thể tự động di chuyển, khóa nghìn tầng, không gì là không tinh xảo, không gì là không tinh diệu.

Tiết Tĩnh Xu tò mò muốn lấy cái khóa nghìn tầng đến xem một cái, bên ngoài điện Đức công công thấp giọng truyền báo, An Thân Vương cầu kiến.

Thấy hần có chính sự, Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Thần nữ xin phép cáo lui trước."

Hoàng Đế nói: "Bảo hấn đến thính sự phòng chờ." Đưa cho Tiết Tĩnh Xu: "Người mang về từ từ xem."

"Này..... Thần nữ vụng về, sợ là bất luận như thế nào cũng không giải được."

"Không sao." Hoàng Đế nói.

Tiết Tĩnh Xu đành phải nhận lấy.

Hoàng Đế gật đầu: "Để Đức Lộc đưa người ra cung." Nói xong cũng nhanh chóng rời đi.

Mắt thấy hấn sắp bước ra đến cửa điện, Tiết Tĩnh Xu chợt nhớ tới một chuyện, vội hỏi: "Hoàng Thượng, không biết thần y trong sự môn của thần võ Đại tướng quân sư khi nào có thể tới?"

Hoàng Đế dừng chân, quay đầu lại nhìn nàng: "Buổi sáng nhận được thư hồi âm, hấn cách kinh thành không đến ngàn dặm, nếu đi đường thuận lợi, trước đêm trừ tịch[1] đã có thể tới nơi."

[1] Đêm trừ tịch: Đêm trừ tịch còn được gọi tên là đêm ba mươi, là khoảng thời gian trước nửa đêm, thời khắc giao thừa giữa năm mới và năm cũ. Đêm Trừ Tịch (除夕 - Chú Xī) với "trừ" nghĩa là thay đổi, hoán đổi và "tịch" là đêm, "trừ tịch" nghĩa là "đêm của sự thay đổi""đêm của thời khắc giao thời".

Tiết Tĩnh Xu yên tâm.

Hoàng Đế rời đi trước, Tiết Tĩnh Xu cũng theo sát đi ra thiên điện, đứng xa trước cửa thính sự phòng, có bóng dáng nam tử trẻ tuổi, từ xa nên nhìn không rõ tướng mạo, nhìn quần áo phẩm giai của hấn, có lẽ chính là người mà vừa rời Đức công công mới nói đến - An

Thân Vương.

Thấy hấn hình như nhìn về phía bên này, Tiết Tĩnh Xu không dám nhìn tiếp, quay lại đầu, nói: "Lại làm phiền công công."

Đức công công vội nói không dám, trên tay cung kính trình lên một cái khay, trên khay có một cái lệnh bài: "Mới vừa rồi bệ hạ phân phó nô tài đưa lệnh bài này cho nương nương, sau này nương nương có muốn ra hay vào cung, cũng không cần đợi được truyền nữa."

Tiết Tĩnh Xu nghe hấn xưng hô như vậy, có chút không được tự nhiên, nhưng nàng cũng biết sớm hay muộn cũng sẽ thành thói quen, nên cũng không nhiều lời. Nhưng điều nàng kinh ngạc chính là, Hoàng Đế thế nhưng lại đưa lệnh bài tự do ra vào cung cho nàng. Ý nghĩa này, sau này nàng lại muốn tiến cung thăm Thái Hoàng Thái Hậu, không cần đợi triệu kiến, trực tiếp vào cung là được.

*****

Trở lại Tiết phủ, Liễu Nhi thấy lò sưởi Bát Bảo kia, cũng là cảm thán không thôi, dè dặt nâng niu trong tay quan sát hồi lâu, chống cằm thờ dãi nói: "Tiểu thư, đồ bên trong cung bên đều thật kỳ diệu."

Tiết Tĩnh Thù thấy hai mắt Liễu Nhi xoay vòng tròn nhìn chăm chăm lò sưởi, buồn cười nói: "Là đồ bên trong cung thì đều quý đáng giá, đúng không?"

Liễu Nhi cười toe toét: "Đúng vậy! Đúng vậy!"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng cười một tiếng, lại chuyên chú nhìn khóa nghìn tầng trên tay. Khi này nàng nói với Hoàng Đế không giải được, cũng không phải là khiêm tốn, lúc trước những tạp thư ở trong am ni cô, thứ nàng xem không hiểu chính là cuốn 《bàn về các cơ quan》

kia. Chỉ là sách ở trên núi quá ít, nên không thể không xem đi xem lại, ít nhiều cũng hiểu được một ít.

Liễu Nhi cũng tò mò mà nhìn qua trong chốc lát, thấy là hộp vuông không thấy có gì khác hơn nữa, thấy không thú vị, nói: "Tiểu thư, người này cũng quá lãng phí rồi, từ khối vàng lớn lại làm thành một cục đá vôi nhỏ như vậy?"

Tiết Tĩnh Xu không ngẩng đầu: "Chúng ta nói hẳn lãng phí, nhưng thứ người ta không thiếu chính là chút hoàng kim này, bao nhiêu người dâng vạn kim lên chỉ cầu một cái tác phẩm của hẳn."

Liễu Nhi líu lười, lại là bộ dạng mơ mộng: "Khi nào thì nô tì cũng có thể giàu có đến mức coi tiền tài như rác thì tốt rồi."

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười không nói.

Liễu Nhi lại nói: "Còn có một chuyện, buổi chiều Vân Hương tỷ tỷ nói với nô tì, dựa theo lệ cũ trước kia, khi đến tết, mỗi cái phòng cái viện trong phủ đều phải thưởng cho hạ nhân trong viện. Theo lý thuyết, chúng ta là ở chung một viện với Nhị phu nhân, nhưng hiện tại lại ở riêng một cái sân, đến lúc đó không biết có ai đến lấy thưởng hay không, nên Vân Hương tỷ tỷ bảo nô tì đến xin chủ ý của tiểu thư."

Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: "Vậy thì chuẩn bị trước đi, cho dù người khác không tới lấy, mấy người chúng ta cũng phải chuẩn bị mấy cái bao lì xì phù hợp với tình hình hiện tại."

"Vâng."

Liễu Nhi đứng dậy đi đến ngăn tủ lấy bạc vụn ra, đổ xuống bàn đếm đếm: "Lúc này nô tì có hỏi qua Vân Hương tỷ tỷ, tỷ ấy nói những cái bao lì xì đó không thể biết trước được số lượng, chỉ có thể đi cửa

hàng mua, bạc này của chúng ta không biết có thể mua được bao nhiêu."

Tiết Tĩnh Xu nhìn số bạc vụn ít ỏi trước mắt, nói: "Trong ngăn tủ không phải còn có mấy cái kim nguyên bảo sao? Người lấy một hai cái ra đổi bỏ vào vài bao, chắc cũng đủ rồi."

Liễu Nhi trừng mắt nói: "Kim nguyên bảo kia một cái mười lượng, tất cả ước chừng cũng gần một trăm lượng bạc, không lẽ mang tất cả đi đổi?"

Tiết Tĩnh Xu biết nàng đau lòng, trong lòng cười thầm, nói: "Vậy không cần toàn bộ, người tới lấy đem đi cắt từng cái hoặc là đi Ngân trang một đổi một."

Liễu Nhi rầu rĩ mà lên tiếng, tuy rằng "tim" đang "rỉ máu", nhưng cũng không thể làm tiểu thư mất mặt, chỉ đành lấy cái rương đựng kim nguyên bảo ra, đặt trong tay sờ soạng, lưu luyến không rời nói: "Tiểu thư, ta liền đi với Vân Hương tỷ tỷ."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Bảo thêm hai cái gia đình đi cùng, trên đường cũng chú ý một ít."

"Nô tì hiểu rồi."

Đợi đến trước bữa tối, Liễu Nhi mới trở về, tâm tình sa sút khi này cũng không còn, hứng thú vội vàng mà móc một bao lì xì ra tới, đổ vào trên khay, bưng đến trước mặt Tiết Tĩnh Xu: "Tiểu thư người xem, bao lì xì này làm thật tinh xảo."

Nàng tuy ngoài miệng nói luyến tiếc, nhưng đổi bao lì xì lại thập phần không tòi, hiển nhiên là ít hơn tiền vốn.

Tiết Tĩnh Xu nhìn thoáng qua, mấy chục cái phong bao rơi trên bàn, hơn phân nửa là bạc, gần phân nửa là kim. Có cái kết hợp làm thành hình hoa mai, cũng cái in hình nguyên bảo có chữ Phúc, còn có cái làm hình bí đỏ, một đám tinh xảo đẹp mắt, khiến người ta yêu thích.

Liễu Nhi nói: "Mấy cái màu bạc này cho những hạ nhân trong viện, còn màu kim thì cho nhóm tiểu thư nhỏ tuổi nhỏ và tiểu thiếu gia. Tiểu thư, người xem như thế có được không?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Người suy xét chu đáo hơn ta."

Liễu Nhi cao hứng cười, nhưng rất nhanh lại ủ rũ: "Toàn bộ kim nguyên bảo toàn đổi cũng không đủ, nô tì lại dùng hết những bạc thừa trên người."

Tiết Tĩnh Xu an ủi nàng: "Phong bao này chưa chắc sẽ phát hết, nếu có dư đều cho người thu lại. Hướng hồ bên này chúng ta đưa ra, nhất định cũng sẽ thu lại một ít bên trường bối. Người xem đi, đến lúc đó so hiện tại chỉ nhiều không ít."

Liễu Nhi liền vui vẻ trở lại.

*****

Ngày thứ hai, Tiết phủ mở cửa từ đường, quét dọn từ đường, rửa sạch đồ dùng cúng tế. Từ trên xuống dưới vội đến chân không chạm đất, người nhàn rỗi duy nhất chính là mấy vị cô nương.

Tần thị bởi vì phải hỗ trợ cho Vương, không rảnh xem chừng Tiết Tĩnh Uyển. Không có ai quản thúc nàng, không làm gì liền dẫn theo Lục tiểu thư và Thất tiểu thư đến viện Tiết Tĩnh Xu.

Lần này mấy người tới, còn mang theo mấy loại điểm tâm. Là thân

cửu cửu của Thất tiểu thư sai người mang đến cho nàng, tiểu cô nương gấp đến mức không chờ nổi, lấy ra mấy cái cho tỳ muội nếm thử.

Nhà mẹ đẻ Tam phu nhân Lâm thị là hoàng thương, cửu lão gia Lâm gia vào Nam ra Bắc, nhìn xa trông rộng hơn người bình thường, thức ăn đưa cho cháu ngoại gái cũng không giống những món ăn trong kinh. Trong đó có một phần bánh lụa dừa, nghe nói là món ăn ngon nhất ở phía Nam, mọi người đều tán thưởng.

Tiết Tĩnh Uyển ăn đến thỏa mãn, liên tục nói: "Thất muội, lần sau người về nhà cửu cửu làm khách, phải mang về cho ta nha."

Thất cô nương còn chưa nói chuyện, Tiết Tĩnh Xu trước nói: "Người là tỳ tỳ, xin thức ăn với muội muội, không biết mắc cỡ sao?"

Tiết Tĩnh Uyển cười hì hì, dịu dàng nói: "Thật sự ăn rất ngon mà. Lục muội, muội nói có đúng không?"

Lục cô nương gật đầu theo.

Thất cô nương chớp chớp mắt, nói: "Ngũ tỳ, nếu sau này tỳ còn muốn ăn, ta có một biện pháp. Trong nhà cửu cửu có một vị biểu ca, năm nay mười một tuổi. Ngũ tỳ, tỳ đem lục muội cho hắn, làm con dâu nuôi từ bé, vậy về sau không phải muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu sao?"

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy, có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Thất tiểu thư một cái.

Tuy Lục tiểu thư và Thất tiểu thư năm nay đều chín tuổi, nhưng Lục tiểu thư từ trước không chịu coi trọng, bị dưỡng đến nhát gan nhu nhược, hiện giờ thả lỏng một chút, nhìn mới có bộ dáng của tiểu nữ

hài.

Mà từ nhỏ Thất tiểu thư chịu ảnh hưởng của nương nàng, ngày thường nói chuyện và làm việc, đều giỏi giang và lưu loát hơn những người cùng lứa. Tiểu cô nương đối nhiều việc, trong lòng đều hiểu không ít.

Nhưng Tiết Tĩnh Xu cảm thấy dù Thất tiểu thư có hiểu chuyện, cũng sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy, chẳng lẽ là nàng nghe thấy người lớn nói chuyện?

Nàng lại quay đầu nhìn về mặt ngây thơ của Lục tiểu thư, tóc máu trên mặt tiểu cô nương còn chưa rút đi, hai má có chút thịt mang theo một đặc điểm của tiểu hài nhi.

Liên tính các trường bối thật sự có tính toán gì, nhưng bây giờ không phải có chút quá sớm?

Lục tiểu thư không kịp phản ứng lại, Tiết Tĩnh Uyển lại kêu lên, nói: "Không được! Không được! Ta thà không ăn, cũng không thể đem Lục muội muội đi đổi!"

Lục tiểu thư không hiểu rõ nguyên do, nghe thấy lời này, lại cũng mặt đầy cảm động nhìn Tiết Tĩnh Uyển: "Ngũ tỷ..."

Mặt Tiết Tĩnh Uyển đỏ lên, nhanh chóng ưỡn ngực: "Ngươi là muội muội của ta, ta nhất định sẽ che chở cho ngươi, không để người khác cướp ngươi đi."

Thất tiểu thư nhú nhú mũi, bất mãn nói: "Ngũ tỷ, ta cũng chỉ là đùa một chút, sao tỷ lại nói muội giống như người xấu vậy?"

Lục cô nương nhìn hai người trái phải, bị kẹp ở giữa, chỉ phải tiểu

tâm hoà giải.

Đợi các nàng rời đi, Liễu Nhi thu dọn mặt bàn, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, Nhị phu nhân thật sự cố ý kết thân với Lâm gia?"

"Người cũng đã nhìn ra?" Tiết Tĩnh Xu hỏi lại.

Liễu Nhi nói: "Ta chỉ là cảm thấy, nếu không phải những người khác nói lên, Thất tiểu thư cũng sẽ không vô cớ nói nói vậy."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng đã nhiều ngày nghĩ lại, vợ cả Đại phòng không con, Tam phòng lại là thứ xuất, bốn vị thiếu gia nhưng chỉ có mình tứ đệ là con vợ cả. Nếu nàng hoàn toàn đi vào cung, tước vị trong phủ, về sau rơi xuống trên đầu ai còn chưa chắc, nhưng chờ nàng làm Hoàng Hậu, đại phòng đó là muốn tranh, cũng hữu tâm vô lực, cuối cùng người có khả năng nhất chính là Nhị phòng bọn họ.

Mà chờ tổ phụ mất, vài vị thúc bá nhất định muốn phân gia.

Trước đây Đại phòng làm quản gia, ít nhiều gì cũng có chút bạc riêng, Tam phòng lại có một nhà hoàng thương là thân thích, càng không thiếu tiền, tính ra người có ít của cải nhất chính là Nhị phòng bọn họ. Nhưng nếu phải vì tính toán vì tứ đệ, nên chuẩn bị gả lục muội vào Lâm gia. Kể từ đó, Tiết phủ sinh kế vô ưu, Lâm gia lại có Thừa Ân công phủ làm chỗ dựa, người ngoài xem ra, xác thật đẹp cả đôi đường.

Nghĩ đến càng là thấu triệt, trong lòng Tiết Tĩnh Xu càng phức tạp.

Nàng biết, nhà giàu người ta thứ nữ không được coi trọng, ngay cả việc hôn nhân cũng là lợi thế gia tộc.

Nhưng nàng nhịn không được nghĩ, nếu nàng không có làm Hoàng Hậu, khả năng tứ đệ thừa kế tước vị liền sẽ nhỏ đi một ít. Vậy Tần thị có phải sẽ không sớm như vậy mà định ra tương lai của Lục muội muội?

Nhưng rất nhanh nàng lại lắc đầu cười khổ, tương lai của chính mình nàng cũng không thể nắm chắc, nơi nào còn có tư cách lo lắng cho người khác?

Chớp mắt một cái liền tới hai mươi chín tháng chạp, trong phủ hoàn toàn dọn dẹp sạch sẽ, khắp nơi đều dán câu đối xuân đảo phúc, treo lồng đèn đỏ thắm, ngay cả hai con sư tử đá ngoài cửa cũng bị người ta chà đến rục rở hẳn lên.

Sáng sớm, Tiết lão thái gia dẫn đám nam đinh trong phủ tiến cung.

Thân thể Thái Hoàng Thái Hậu không khoẻ, miễn các nữ quyến hôm nay đến ngày mai hạ triều hành lễ.

Đợi Tiết lão thái gia trở về, mọi người theo thứ tự tiến lên từ đường bái tế tổ tiên.

Lễ xong, một đám người vây quanh Tiết lão thái gia Chu lão thái quân trở về chính sảnh, hai vị lão nhân gia ở phía trên ngòi, Tiết Đại lão gia mang theo nam đinh, Đại phu nhân mang theo nữ quyến, cùng nhau tiến lên hành lễ.

Sau khi trở lại ngòi, nha hoàn và gia nhân trong phủ đã lạy xong, Đại phu nhân sai người phát lửa tử thích hợp cho từng người, nhất thời trong phòng lại vang lên rất nhiều lời cát tường.

Không bao lâu phòng bếp đến thông báo, tiệc đoàn viên yến đã

chuẩn bị xong, mọi người lại đi đến phòng khách dự tiệc, cho đến khi Tiết lão thái gia mệt mỏi trở về phòng nghỉ ngơi, mọi người mới lục tục rời đi.

Các phòng trở về viện của chính mình, tự nhiên lại muốn cùng nhau đón giao thừa, Tiết Tĩnh Xu cũng đi Tây viện ngồi một lát. Phát cho ba vị đệ muội một đôi như ý bao lì xì vàng hợp với từng người, rồi sau đó liền trở về Nghênh Xuân viện.

Liểu Nhi và Vân Hương gọi hạ nhân hầu hạ trong viện tới, phát cho mỗi người một đôi bạc lỏa tử.

Mọi người không nghĩ tới còn có niềm vui ngoài ý muốn, lại là cảm ơn nói lời cảm tạ.

Bên ngoài đèn lồng treo cao, tiếng vang của pháo trúc, Tiết Tĩnh Xu bảo bọn họ cũng đi ra ngoài xem náo nhiệt, chỉ chừa hai người trông coi hương nến.

Liểu Nhi nằm trên cửa sổ, chống cằm nhìn ra bên ngoài, hai cái đèn lồng màu đỏ treo chính tề trên hành lang, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt hồng hào đậm hỉ khí.

Nàng nhin không được thờ dài: "Thì ra Tết ở dưới chân lại náo nhiệt như vậy.""

Thì ra ở trên núi, Tết hay không Tết cũng không ai để ý, chỉ có tĩnh từ sư tử và nàng là hai người tuổi nhỏ, cho các nàng mỗi người một cái hồng bao.

Nàng cảm thán, trên ngọn cây trong viện hơi rung động, một cái vật màu đỏ nhẹ từ từ bay tới. Liễu Nhi theo bản năng duỗi tay đi tiếp, vào tay mới phát giác đặt biệt nặng, thiếu chút nữa không tiếp được.

Đó là một cái túi thêu đựng tiền, chỉ là kích thước có hơi lớn, lớn bằng hai bàn tay nàng, nhìn khá giống cái túi vải, bên trong cổ túi túi nặng trĩu, không biết đựng cái gì.

Nàng không mở ra, thăm dò nhìn về phía bóng đại thụ kia trong sân, nhỏ giọng thử nói: "Người là ai? Còn ở đây không?"

Gió lạnh thổi qua đầu cành, nứt nẻ rung động, lại không có ai đáp lời nàng.

Liễu Nhi lại đợi trong chốc lát, đánh bạo chạy đến dưới tàng cây nhìn xung quanh, nương theo ánh sáng đèn lồng, chỉ thấy những cành cây đan xen nhau, không thấy bóng người.

Lúc này nàng mới chạy về nội thất, hưng phấn nói: "Tiểu thư, vừa rồi có người ở trên cây ném cho nô tì cái này."

Tiết Tĩnh Xu đang nghiêm cứu thiên trọng khóa, thấy nàng tiến vào ngẩng đầu nhìn qua: "Là ai?"

"Nô tì không biết là ai, nhưng trốn ở trên cây. Người nói có phải là thần võ Đại tướng quân không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, lại hỏi: "Hắn cho người cái gì?"

Liễu Nhi đem túi tiền đặt lên bàn, đồ vật bên trong đồ vật nặng nề dậm chặt lên mặt bàn, phát ra hai tiếng trầm đục, nàng ngạc nhiên nói: "Lúc cái túi tiền này bay về phía nô tì, khinh phiêu phiêu cùng bông tuyết giống nhau, mới nhìn giống như không nặng lắm, không nghĩ tới trên thực tế lại nặng như vậy, thiếu chút nữa làm gãy tay nô tì, tiểu thư người thử xem sao bây giờ lại đến?"

Tiết Tĩnh Xu nguyên bản không xác định, nghe xong lời nói này của nàng, đã có tám, chín phần nắm chắc: "VẬY HẮN LÀ HẮN RỒI, BẰNG KHÔNG CÒN CÓ AI CÓ CÔNG PHU TỐT NHƯ VẬY?"

"Sao hắn lại thích leo cây như vậy? Trời lạnh như vậy, trên cây đều là tuyết và băng, di chuyển không tốt, nếu không cẩn thận rơi xuống, chẳng phải sẽ ngã chổng bó sao?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Công phu người ta tốt thế, sao có thể thất thủ?"

Liễu Nhi bĩu bĩu môi tỏ vẻ vẫn là khó hiểu, bất quá nàng cũng không tiếp tục truy vấn, nhìn túi tiền trên bàn, nóng lòng muốn thử: "Tiểu thư, nô tì có thể mở ra nhìn không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Hắn cho người, chính là của người, không cần hỏi ta."

Liễu Nhi lại nói: "Vô duyên vô cớ, sao lại cho nô tì? Nhất định là cho tiểu thư."

Một mặt nói, một mặt mở túi tiền ra, bên trong lăn ra hai cái bao lì xì bằng vàng, hình dạng không giống với mấy cái các nàng phát cho người khác. Một cái là hải đường, một cái là hoa mai, cái đầu lại rất lớn, một cái to chừng nắm tay Liễu Nhi.

Liễu Nhi cả kinh trợn mắt há hốc mồm, lắp bắp nói: "A, thật lớn!"

Tiết Tĩnh Xu cũng kinh ngạc một chút.

Liễu Nhi nói: "Tiểu thư, hôm nay nô tì đi đổi lửa từ thích hợp, ở trong tiệm cũng thấy này hai cái, là một đôi lớn nhất trong tiệm, được bài ở chỗ cao nhất, lại thấy được lại uy phong. Nô tì còn hỏi quá chủ quán,

hắn nói một cái đến hai trăm lượng bạc, hai cái là bốn trăm!"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Nếu nói chúc tết, lễ này cũng quá nặng. Liễu Nhi, người nói phải làm sao bây giờ?"

Liễu Nhi lưu luyến, bất quá nghĩ cái bộ dáng leo cây của tướng quân kỳ kỳ quái quái kia, sợ lại gây phiền toái cho tiểu thư. Huống hồ lễ nặng như vậy, xác thật làm lòng người ta bất an, nhìn nhìn Tiết Tĩnh Xu, thương lượng nói: "Tiểu thư, chờ lần sau gặp mặt, chúng ta liền trả cho hắn, hôm nay trước cho nô tì ôm ngủ đi?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Người nếu thật sự luyến tiếc, ngày mai chúng ta cũng đi đổi hai cái lớn cho người ôm ngủ."

Liễu Nhi xua xua tay: "Không cần! Không cần! Của chính mình không có ý nghĩa gì, bạc từ người khác cho mới đáng giá a!"

Chương 19: Thân cận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Tiểu Pi

Ngày hôm sau chính là mừng một năm mới, sáng sớm mọi người tập trung lại dâng hương cho thần Phật và ông bà tổ tiên.

Tế bái xong, liền trở lại tiểu viện. Nha hoàn bưng chè trôi nước (nhân) đậu đỏ lên, Tiết Tĩnh Xu ăn mấy viên, Liễu Nhi ăn xong phần của mình, lại đem nửa chén mà nàng ăn còn dư cũng ăn hết, sau còn ôm bụng nói đã no căng.

Tiết Tĩnh Xu đành phải giúp nàng xoa bụng, lại nói Vân Hương đi tìm một ít trần bì^[1].

[1] *Trần bì (vỏ quýt phơi khô): công dụng giúp ích cho việc tiêu hóa.*

"Bánh trôi được làm từ gạo nếp, cũng không dễ tiêu hoá, đậu đỏ lại dễ đầy hơi, đã nói người ăn ít thôi, người lại lên ta ăn đến hai chén, sao có thể không đầy bụng cho được?"

Liễu Nhi nhìn nàng làm ra vẻ tội nghiệp, "Ta thấy nếu ăn không hết thì phải bỏ, rất lãng phí mà."

Tiết Tĩnh Xu vừa tức giận nhưng cũng vừa đau lòng: "Thà rằng lãng phí, còn tốt hơn để người chịu tội."

Nghênh Hương vừa đi vào, nghe thấy lời này liền cười nói: "Liễu Nhi tỷ tỷ yên tâm, hôm nay trong phủ chúng ta phát cháo, còn dư bao nhiêu viên bánh trôi cũng phân cho người nghèo, sẽ không lãng phí đâu."

Liễu Nhi vừa nghe, lập tức nhăn mặt, "Sớm biết như vậy ra đã không cố gắng ăn hết."

Vân Hương tìm trần bì tới, Tiết Tĩnh Xu cho Liễu Nhi ăn hai miếng, lại không có hiệu quả nhanh như vậy, nàng suy nghĩ một chút mới nói: "Đi, theo ta đi dạo hoa viên một chút."

Nghênh Hương vội lấy áo choàng ra khoác lên người Tiết Tĩnh Xu, còn chuẩn bị thêm lò sưởi bát bảo, Liễu Nhi cũng bò dậy, mặc thêm áo khoác vào.

Hai người chậm rãi ra sân, đi đến hoa viên, từ xa thấy Tứ tiểu thư đang ngắm tuyết ở đình thủy tạ^[2] trong vườn.

[2] Thủy tạ: nhà xây trên mặt nước, thường dùng làm nơi trò chuyện hóng mát.

Thấy hai người các nàng, nàng ta quay đầu nhìn sang hướng khác, vẫn chưa lên tiếng chào hỏi.

Tiết Tĩnh Xu cũng không chủ động chào hỏi nàng ta.

Liễu Nhi chun mũi, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, chúng ta chưa từng đắc tội với Tứ tiểu thư, sao lúc nào nàng ấy cũng bày ra bộ mặt như người ta nợ mình tám trăm lượng vậy?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Có lẽ là nàng cảm thấy chúng ta thiếu nàng tám trăm lượng chăng?"

Liễu Nhi lập tức trừng mắt: "Nàng ta nói bậy, ai thiếu bạc nàng ta chứ, ngay cả tám đồng cũng không có thiếu!"

Thấy nàng quả thực giữ của như vậy, Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Vừa rồi ta cũng chỉ là nói đùa, nhìn mắt ngươi đã đỏ như vậy."

Liễu Nhi bẻ đầu ngón tay, nói rất nghiêm túc: "Là tám trăm lượng đó, lúc trước ta bị bán vào phủ cũng chỉ đáng giá tám lượng bạc, nếu vậy phải bán ta đến một trăm lần mới đủ a."

Tiết Tĩnh Xu nghe những lời này, thu lại nét cười, nghiêm túc nhìn nàng, nói: "Liễu Nhi, ngươi còn nhớ người nhà của ngươi không?"

Liễu Nhi khẽ lắc đầu, "Ta không biết, đã sớm quên bộ dáng của bọn họ rồi. Nhưng mà ta nghĩ, nếu sau này có gặp được, khẳng định ta vẫn sẽ nhận ra bọn họ."

Nàng vốn là người phương Nam, lúc nàng năm sáu tuổi quê nhà gặp thiên tai, cả nhà của nàng đi theo người khác đến phương Bắc, nửa đường lại để lạc mất người thân, nàng bị mẹ mìn^[3] đưa tới kinh thành, bán vào Tiết phủ. Từ đó nàng vẫn luôn hầu hạ bên cạnh tiểu thư. Lại nói, tình cảm của nàng và tiểu thư, so với người nhà còn sâu đậm hơn.

[3] *Mẹ mìn: người đàn bà chuyên dụ dỗ buôn người.*

Tiết Tĩnh Xu nghiêm mặt nói: "Chờ lúc ta có năng lực, nhất định sẽ giúp ngươi tìm được bọn họ."

"Vâng." Liễu Nhi gật đầu, lại nói tiếp: "Đã qua nhiều năm như thế, nếu không tìm được cũng không sao, ta sẽ mãi bầu bạn bên cạnh tiểu thư."

Hai người đã đi hơn phân nửa hoa viên, rốt cuộc Liễu Nhi cũng không còn no như vậy nữa, nên cả hai chậm rãi quay trở về.

*****

Sau giờ Ngọ, Hoàng Đế phái một tiểu nội giám đến nói với Tiết Tĩnh Xu, thần y của Thượng Thanh tông đã đến kinh thành, hơn nữa còn ở trong cung.

Tiết Tĩnh Xu vội chuẩn bị một chút rồi cùng tiểu nội giám tiến cung.

Trước đó Hoàng Đế đã cấp lệnh bài cho nàng, đi thẳng một đường đến Trường Nhạc Cung. Cung nhân dẫn nàng vào nội điện, Hoàng Đế đã đến từ lâu. Thái Hoàng Thái Hậu dựa vào đầu giường, một nam tử xa lại đang xem bệnh cho bà.

Nàng muốn hành lễ, bị hoàng đế ngăn lại. Thái Hoàng Thái Hậu nhìn qua, mỉm cười yếu ớt: "Xu nhi đã tới rồi à."

"Vâng, hôm nay Hoàng tổ mẫu cảm thấy như thế nào?" Tiết Tĩnh Xu chậm rãi tới gần, sợ quấy nhiễu thần y nên cách giường hai bước thì dừng lại.

Thái Hoàng Thái Hậu vừa nghe cách xưng hô của nàng, mắt liền sáng thêm vài phần, cười nói: "Thật sự rất tốt, ngươi và Hoàng Đế hiểu thuận như vậy, sao ta lại không khỏe được."

Tiết Tĩnh Xu trò chuyện vài câu với bà, một mặt lại phân tâm đưa mắt nhìn qua vị thần y kia. Điều khiến nàng ngạc nhiên chính là vị thần y này tuổi còn rất trẻ, nhìn qua tuổi hẳn cũng chỉ mới hơn hai mươi. Chỉ là có chút lời thôi lếch thếch, trên mặt râu ria xồm xàm, đầu tóc đen rối tung, còn dính mấy cây cọng cỏ.

Dáng vẻ này, thật sự có chút khác biệt so với dáng vẻ lão nhân râu bạc mà nàng tưởng tượng. Nàng nhin không được đưa mắt nhìn Hoàng Đế một cái.

Hình như Hoàng Đế cũng có cảm giác, đưa mắt nhìn lại nàng, ngừng lại một chút, nói: "Đức Lộc, mang ghế đến cho Hoàng Hậu."

Đức công công vội tự mình đi lấy, vừa nhanh chân chạy đi vừa âm thầm phỉ nhổ chính mình không có mắt.

Nhưng hẳn lại nhin không được mà phản bác lại thay cho bản thân, lần này thật sự không thể trách hẳn được, ngay cả Bệ hạ còn đứng, thì sao hẳn có thể nghĩ đến việc phải chuẩn bị ghế đến cho nương nương chứ?

Nhưng mặc kệ như thế nào, Bệ hạ đã tự mình mở miệng, cũng nói lên là lần này hẳn thất trách. Đức công công vì chuộc tội, chẳng những tự mình đem ghế tựa tới, còn làm người pha trà, bưng trà bánh tới.

Tiết Tĩnh Xu nói đa tạ, nhưng hiện tại nàng không có tâm trạng uống trà, chỉ lo lắng chờ kết quả từ thần y.

Sau một lúc lâu, vị thần y kia mới đứng lên xoay người muốn tìm Hoàng Đế nói chuyện, lại thấy Tiết Tĩnh Xu. Hai mắt hẳn lập tức sáng ngời, cả người đầy hưng phấn, vài bước đi lại đây, mặt dày cười hì hì nói: "Mỹ nhân mỹ nhân, ngươi tên gì?"

Tiết Tĩnh Xu bị hẳn làm cho hoảng sợ, theo bản năng nhìn về phía Hoàng Đế.

Hoàng Đế cũng đi lại đây khi thần y vừa đứng dậy, không chờ hẳn

lên tiếng, viên đậu phộng từ trên xà nhà phóng tới như sét đánh, không nghiêng không lệch trúng giữa mặt thần y, làm hấn kêu rên như quỷ khóc sói gào.

Một người nam tử từ trên xà nhà phi xuống dưới, dùng khoeo mắt liếc thần y kia một cái, cười nhạo nói: "Thật xấu hổ mất mặt."

Tiết Tĩnh Xu nhận ra tên nam tử đến sau này, đúng là thần võ Đại tướng quân, Lệ Đông Quân.

"Sur huynh! Sao ngươi có thể nhẫn tâm như thế?! Đánh hư cái mũi của ta thì sao ta có thể lấy vợ được nữa!" Thần y che mũi lại kêu rên.

Chỉ thấy Lệ Đông Quân đưa đầu ngón tay ra nắm lấy cổ áo thần y, giống như lôi đồng giẻ rách kéo ra ngoài điện.

Tiết Tĩnh Xu không thể không nghĩ, vị thần y kia quần áo lam lũ, là do bị kéo như vậy mà ra?

Hoàng Đế cúi đầu hỏi nàng: "Sao vậy?"

"Không có việc gì." Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu.

Hoàng Đế liền nói: "Ngươi ở đây bồi Hoàng tổ mẫu, ta đi một chút sẽ quay lại."

Tiết Tĩnh Xu nhìn theo hướng mấy người đi ra ngoài, lại quay đầu nhìn về phía Thái Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu mỉm cười nhìn nàng, "Bị dọa rồi sao?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu nói: "Chỉ là nhất thời chưa kịp phòng bị."

"Tiểu Phan không có ác ý, chỉ là tính tình hơi trẻ con một chút, mới vừa rồi cũng làm ta giật cả mình."

Tiết Tĩnh Xu ngạc nhiên nói: "Trước đây ngài đã quen biết hẳn rồi sao?"

Thái Hoàng Thái Hậu lắc đầu cười: "Không quen, nhưng mà đứa nhỏ này rất chân thật, mới vừa rồi có lẽ là sợ ta khấn trương, vừa xem bệnh vừa nói về chuyện của hẳn cho ta nghe. Lúc hẳn được sinh ra không có khóc, bị bà đỡ vỗ mạnh vài cái, thông cổ nên đã khóc được."

Tiết Tĩnh Xu nghe được cũng có chút buồn cười, lúc này hình tượng cao nhân thần y đã hoàn toàn sụp đổ.

Đang nói, Xảo ma ma đã bung chén cháo lại. Tiết Tĩnh Xu nhận lấy rồi nhìn thoáng qua, hỏi: "Ma ma, đây là cháo gì?"

Xảo ma ma nói: "Là cháo nấu theo phương thuốc mà vừa rồi Phan thần y mới cấp, cháo yến mạch nấu cùng hạt sen và củ từ. Đến giờ Thái Hoàng Thái Hậu vẫn không muốn dùng cơm trưa, chỉ nói ăn không vô, thỉnh ngài khuyên người một chút đi."

Trên mặt Thái Hoàng Thái Hậu có chút bất đắc dĩ, nói: "A Xảo, ở trước mặt tiểu bối, tốt xấu gì cũng nên giữ lại cho ta vài phần mặt mũi chứ."

Tiết Tĩnh Xu cười cười, múc một muống cháo thổi cho nguội bớt, đưa tới bên miệng bà: "Ngài phải ăn cháo, như vậy thì ta và ma ma mới an tâm, mặt mũi ngài cũng được bảo vệ, chẳng phải đã vẹn cả đôi đường rồi sao?"

Đa số những người tới tuổi, đều sẽ có chút tính cách trẻ con, Thái

Hoàng Thái Hậu cũng không ngoại lệ. Bà lảm bảm lảm bảm nói vài câu rồi mới chịu ăn cháo.

Ăn xong một chén cháo, Hoàng Đế từ bên ngoài đi vào, sắc mặt vẫn bình thường.

Ai cũng không hỏi hấn kết quả như thế nào, hấn cũng chưa từng nhắc tới.

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn ra ngoài điện, hỏi hấn: "Tiểu Phan đâu?"

Hoàng Đế nói: "Đang ở bên ngoài viết phương thuốc."

"Cũng đừng để cho hấn về sớm như thế, đứa nhỏ này rất đáng yêu, ta còn muốn gọi hấn bồi ta trò chuyện một chút."

Hoàng Đế gật gật đầu, cho Đức Lộc đi truyền lời.

Thái Hoàng Thái Hậu lại kéo tay Tiết Tĩnh Xu, hỏi: "Đêm trừ tịch hôm qua, trong phủ có náo nhiệt hay không?"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười, "Rất náo nhiệt, nơi nơi đều dán câu đối đỏ, treo đèn lồng màu đỏ, còn có người đốt pháo hoa pháo trúc^[4], suốt một đêm đều nghe được tiếng pháo nổ."

[4] *Pháo trúc (bộc trúc), còn gọi là "tiên pháo" hoặc "pháo trượng" đã có lịch sử hơn 2000 năm.*

Thần sắc Thái Hoàng Thái Hậu mang theo chút hoài niệm: "Khi ta còn là một cô nương, còn tự mình châm (đốt) pháo trúc, có một lần một quả pháo bay đến bên chân tổ phụ ngươi rồi nổ tung, làm hấn sợ tới mức oa oa khóc lớn, vì thế ta còn bị một trận giáo huấn."

Tiết Tĩnh Xu kính nể nói: "Lá gan của ngài cũng thật lớn."

"Còn không phải sao." Thái Hoàng Thái Hậu tỏ vẻ đắc ý: "Tuy rằng lúc đó phụ thân giáo huấn ta, nhưng sau lại khen ta một lúc, nói ta không thể so với nam nhi nhược. Ai nha, chớp mắt một cái 5-60 năm đã đi qua, đều đã già rồi....."

Tiết Tĩnh Xu không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng nắm tay bà, Hoàng Đế càng trầm mặc.

Thái Hoàng Thái Hậu bình thường trở lại, hỏi nàng: "Tối hôm qua có được nhận lì xì không?"

Tiết Tĩnh Xu: "Có, mỗi vị trưởng bối đều cho một cái, so với ta cho người khác còn nhiều hơn."

"Vậy cũng không thể thiếu ta." Thái

Hoàng Thái Hậu nói với Xảo ma ma: "A xảo, đem cái hộp bằng gỗ đàn hương^[5] của ta lại đây."

[5] Gỗ đàn hương: sinh trưởng và phát triển chủ yếu tại ấn độ. Cây gỗ có tuổi đời khá lâu trung bình từ 200 tới 300 năm. Những cây gỗ quý nhất, tương truyền chỉ bậc vua chúa mới được sử dụng và có ý nghĩa tâm linh to lớn thường có tuổi đời lên tới 500 năm.

Xảo ma ma mở ngăn tủ, thận trọng ôm một cái hộp ra.

Chiếc hộp kia nhìn qua có vẻ đã có từ nhiều năm trước, các góc của hộp đã tróc sơn, nhưng xung quanh thân lại thập phần bóng loáng, tất nhiên là vì có người thường xuyên chạm đến mà thành.

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Hộp này là tự tay phụ thân làm cho ta,

năm đó ta tiến cung, chỉ mang theo nó."

Tiết Tĩnh Xu ở nhà cũng từng nghe nói, Thái Hoàng Thái Hậu là năm đó được tuyển vào cung. Khi mới vào cung chỉ là phi tần bình thường, một đường thẳng tiến đến ghế quý phi, chờ Tiên Đế đăng cơ, trực tiếp thành Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu mở hộp ra, từ bên trong lấy ra một đôi phong bao bằng vàng, thập phần tinh xảo. So với thứ mà Tiết Tĩnh Xu từng thấy, còn tinh xảo hơn nhiều.

"Đây là đêm trừ tịch cuối cùng trước khi ta vào cung, trong nhà đã tìm người chế tác riêng cho ta, bởi vì công nghệ quá khó, tổng cộng chỉ làm được một đôi này. Lại đây, người nhận đi."

Tiết Tĩnh Xu trịnh trọng tiếp nhận, nhẹ giọng nói: "Cám ơn Hoàng tổ mẫu."

"Ai..." Thái Hoàng Thái Hậu cười ra tiếng, lại nhìn về phía Hoàng Đế, trêu chọc hấn: "Hoàng Đế đã lớn như vậy, cũng không cần mừng tuổi chứ?"

Hoàng Đế nói: "Tôn nhi ở trước mặt Hoàng tổ mẫu, vĩnh viễn đều là tiểu hài tử."

"Ai ha ha..." Thái Hoàng Thái Hậu cười nghiêng ngả: "Nhìn xem, các người nhìn xem, tiểu tử này vì đồ tổ từ nơi này của ta mà, miệng giống như bôi mật! Thôi thôi, ai kêu lão nhân gia ta mềm lòng, của cải đều đưa cho các người."

Bà lại lấy từ hộp đàn hương ra một cái ngọc bội, nói: "Đây là vật năm đó của phụ thân ta, là vật mà ông cố các người yêu thích, hiện tại cho người đi."

Tặng vật cho hai người rồi, Thái Hoàng Thái Hậu vội đưa cái hộp cho Xảo ma ma đi cất, cười nói: "Nếu không đem đi, chỉ sợ ngay cả cái hộp cũng đưa. Ta còn tính chừa lại vài món đồ, chờ đến ngày đại hôn của các người ta sẽ đem ra."

Mới vừa cất xong, thần y Phan Tế theo sau Đức Lộc tiến vào, Lê Đông Quân nhàn nhã đi phía sau.

Thái Hoàng Thái Hậu vẫy tay: "Tiểu Phan mau lại đây."

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy, đứng ở bên cạnh Hoàng Đế.

Phan Tế ai oán mà nhìn nàng một cái, "Mỹ nhân, người đừng sợ, người đã là vợ của người khác, ta sẽ không dây dưa với người." Nói xong càng thêm ai oán mà liếc mắt nhìn sang Hoàng Đế.

Hoàng Đế không để ý đến hắn.

Lê Đông Quân ho một tiếng.

Vừa rồi Phan Tế này không biết có phải đã bị hắn dạy dỗ hay không, chỉ vừa nghe thanh âm của hắn, lập tức rụt cổ lại, không dám nói thêm lời nào.

Thái Hoàng Thái Hậu vui vẻ, "Nhìn bộ dáng đáng thương này của người, nói cho bà bà nghe, người thích mẫu cô nương như thế nào, ta sẽ làm mai cho người."

Phan Tế vừa nghe xong, hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt đầy chờ mong: "Ta thích xinh đẹp giống mỹ nhân như thế!"

"A, vậy thì cũng không phải dễ rồi, giống như Xu nhi của chúng ta, bà

bà ta còn chưa có gặp qua người thứ hai đâu." Thái Hoàng Thái Hậu khó xử nói.

Phan Tế lập tức ủ rũ.

Thấy hẳn thật sự đáng thương, Thái Hoàng Thái Hậu lại nói: "Hay là người hạ thấp tiêu chuẩn xuống một chút đi? Trên đời này cô nương nhiều như vậy, không có được đệ nhất mỹ nhân, vẫn còn có đệ nhị đệ tam mỹ nhân mà."

Phan Tế buồn bã nói: "Cám ơn bà bà, nhưng mà, ta phải tìm một người vợ xinh đẹp nhất, nếu không sẽ bị các sư huynh chê cười."

Lệ Đông Quân lại cười nhạo một tiếng, lúc trước không biết là ai khoác lác, đời này hoặc cưới đệ nhất mỹ nhân, hoặc cô đơn ở vậy cả đời.

Thái Hoàng Thái Hậu đành phải an ủi hẳn, "Người trẻ tuổi phải có mục tiêu, rất tốt."

Mấy người lại trò chuyện với Thái Hoàng Thái Hậu một lúc, thấy bà mệt mỏi, Phan Tế và Lệ Đông Quân cáo lui, Hoàng Đế cũng đi ra ngoài điện.

Hai người Tiết Tĩnh Xu và Xảo ma ma đỡ Thái Hoàng Thái Hậu nằm xuống, chờ bà ngủ mới lui ra.

*****

Bên ngoài đã không thấy bóng dáng của Lệ Đông Quân và Phan Tế, chỉ có Hoàng Đế khoanh tay đứng ở trước cửa điện.

Hình ảnh này giống như đã từng thấy qua.

Tiết Tĩnh Xu dừng bước, nàng nhớ năm trước, là khi lần đầu nàng vào cung, sau khi đi ra từ trong cung của Thái Hoàng Thái Hậu, nàng cũng nhìn bóng dáng Hoàng Đế từ sau lưng như vậy. Nhưng hiện tại thoạt nhìn hần, tựa hồ so với trước kia càng thêm vài phần cô độc.

Nàng nhớ tới bây giờ mình còn chưa biết kết quả chẩn bệnh, trong lòng đột nhiên trầm xuống, chẳng lẽ bệnh của Thái Hoàng Thái Hậu.....

Hoàng Đế nghe được động tĩnh, quay người lại, "Hoàng tổ mẫu đã ngủ?"

"Vâng." Tiết Tĩnh Xu dừng một chút, nhịn không được hỏi: "Hoàng Thượng, Phan thần y nói như thế nào? Bệnh tình Thái Hoàng Thái Hậu có nghiêm trọng lắm không?"

Hoàng Đế nhìn vào nội điện điện, không có trả lời, chỉ nói: "Người đi cùng ta, vừa đi vừa nói."

Hoàng Đế không có cho người đi theo, chỉ đi cùng Tiết Tĩnh Xu, một trước một sau đi trên nền tuyết.

Ngày mừng một đầu năm, đúng là thời điểm náo nhiệt ở ngoài cung, trong cung lại so với bình thường có vẻ quạnh quẽ hơn.

Xung quanh một mảnh yên lặng, chỉ có tiếng giày đạp trên tuyết, phát ra âm thanh kéo kẹt kẹt kẹt.

Hoàng Đế bỗng nhiên mở miệng: "Hoàng tổ mẫu già rồi."

Ngữ khí của hần rất bình thản, giống như chỉ đang nói đến chuyện sinh hoạt bình thường.

Tiết Tĩnh Xu lại nghe ra vài phần áp lực và nghiêm trọng, tâm trạng cũng nặng nề như rơi xuống đáy vực, nàng há miệng thở dốc, giọng nói hơi khàn, "Thời gian còn lại bao lâu?"

"Cố gắng hết sức, cùng lắm cũng chỉ kéo dài một hai năm."

Tiết Tĩnh xu cúi đầu, vội vàng lau khôe mắt.

Nàng cảm giác Hoàng Đế đi về phía mình, người hắn đứng yên trước mặt nàng, hồi lâu sau chỉ có cánh tay dừng trên đầu vai nàng, mang theo một chút an ủi.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, Hoàng Đế lại nhìn về nơi xa, trên mặt vẫn là vẻ bình tĩnh, "Không cần đau lòng quá mức, là người ai cũng phải già đi."

Không biết vì sao, cho dù hắn không để lộ nửa phần cảm xúc, nhưng Tiết Tĩnh Xu lại cảm thấy, ngoài mặt hắn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trong nội tâm hắn trời là cả một trời đau thương và cô đơn.

-----
[1] Trần bì (陈皮), còn có các tên khác như: quất bì, quảng trần bì, tần hội bì, vỏ quýt. Có tên khoa học là Citrus deliciosa Tenore, họ khoa học: họ cam (Rutaceae). Trần bì (Quất bì) dùng làm thuốc, được ghi đầu tiên trong sách "Bản kinh", là vỏ của trái chín của cây Quýt. Nó có nhiều tác dụng dược lý như: Tác dụng đối với cơ trơn của dạ dày và ruột; Tác dụng khu đàm, bình suyễn; Tác dụng kháng viêm, chống loét; Tác dụng đối với hệ tim mạch; Tác dụng kháng khuẩn. Ngoài ra, Trần bì còn có tác dụng chống dị ứng, lợi mật, ức chế cơ trơn của tử cung (Sổ Tay Lâm Sàng Trung Dược).

*Trên đây Pi chỉ tóm tắt một số ý chính để chú thích cho các bạn, thực tế ở google Trần bì còn cả cách bào chế, chi tiết của công dụng, cách dùng.....Nếu các bạn nào chưa biết, khi có thời gian cũng nên lên google xem qua một chút, mình thấy nó rất có ít với chúng ta. ^^*

[Click để xem ảnh](#)

----

[4] Chú thích thêm về pháo trúc (炮竹): Ở Trung Quốc, pháo (bộc trúc) còn gọi là "tiên pháo" hoặc "pháo trượng" đã có lịch sử hơn 2000 năm. Theo truyền thuyết, pháo có nguồn gốc từ cây đuốc lớn thời cổ, được làm từ thân cây trúc (Đình liêu). "Đình liêu", nghĩa đen là (cháy) sém đình. Trong sách Kinh thi – tổng tập thi ca sớm nhất của Trung Quốc – đã thấy có ghi chép "Đình liêu chi quang" (ánh sáng của ngọn đuốc lớn).

Vốn dĩ, khi cây trúc bị cháy, không khí trong các đốt trúc chịu nhiệt nở ra, làm nứt ống trúc, gây ra tiếng nổ lẹt đẹt, ùng ùng. Thời cổ, người ta dùng biện pháp này để đuổi ma trừ dịch. Đây chính là "pháo" sớm nhất, cũng gọi là "bộc can". Trong sách Kinh sử tuế thời ký, tác giả Tông Lãm người nước Lương thời Nam triều (năm 502-557) đã viết về phong tục "đốt pháo" đương thời: Ngày mùng 1 tháng Giêng, gà vừa gáy lần đầu, mọi người trở dậy đốt bộc trúc để xua đuổi ôn thần ác quỷ.

[Click để xem ảnh](#)

----

[5] Chú thích thêm về ổi đàn hương: Đàn hương có tên khoa học là Santalum album L, họ Đàn hương (santalaceae) Cây có nguồn gốc ở Đông Timorr, phân bố ở Ấn Độ, Trung Quốc (Quảng Đông, Quảng Tây, Vân Nam), Indonesia. Tại Việt Nam, cây đàn hương đã được đưa ra nghiên cứu và trồng thử nghiệm thành công ở một số diện tích và vùng miền như: Nghệ An, Hà Tĩnh, Thanh Hóa, Bình Định...

Cây dạng thân gỗ, lá nguyên, dày, có hình trứng hoặc hình mũi mác. Hoa dạng chùm, hoa có màu vàng rơm sau chuyển sang màu đỏ thẫm. Quả có hình cầu, khi chín có màu đen. Thân cây có nhiều nhựa. Gỗ đàn hương có màu vàng nhạt, mùi thơm ngát, vị cay.

Cây ra hoa vào tháng 5-6, đậu quả vào tháng 7-9.

Một số công dụng từ tất cả các bộ phận của gỗ Đàn hương: lõi gỗ sản xuất gỗ thương mại; cành, rễ và rác gỗ nghiền thành bột để làm đẹp; lá chế biến thành trà; quả và hạt dùng để ăn, chế biến tinh dầu hoặc nhang giống.....

[Click để xem ảnh](#)

Chương 20: Cung yến

Edit: Tử Lam

Beta: Tiểu Pi

Bảy tám ngày sau, thân thích lui tới không dứt, Tiết Tĩnh Xu chỉ an tĩnh ở trong Nghênh Xuân viện, chép kinh cầu phúc vì Thái Hoàng Thái Hậu. Nàng không đi ra ngoài tiếp khách, người khác cũng không dám tới miễn cưỡng nàng.

Cách hai ba ngày, nàng tiến cung thăm một lần. Có lẽ là phương thuốc của Phan thần y có hiệu quả, hoặc là trong lòng Thái Hoàng Thái Hậu thoải mái, mắt thấy thân thể càng ngày càng tốt lên, vài ngày sau đã có thể để người đỡ đi dạo Ngự Hoa viên.

Hôm nay Tiết Tĩnh Xu tiến cung, Thái Hoàng Thái Hậu liền kéo tay nàng nói: "Thừa dịp tinh thần ta gần đây tốt lên, trong cung lại vắng vẻ như vậy, Nguyên Tiêu[1] yến 15 tháng giêng năm nay chúng ta làm lớn một chút đi."

[1] Nguyên Tiêu: Tết Nguyên Tiêu (Rằm Tháng Giêng) là ngày lễ hội cổ truyền tại Trung Quốc và là tết Thượng Nguyên tại Việt Nam. Lễ hội trăng rằm từ giữa đêm 14 (đêm trước trăng rằm) trọn ngày 15 (ngày rằm) cho đến nửa đêm 15 (đêm trăng rằm) của tháng giêng Âm lịch.

Tất nhiên Tiết Tĩnh Xu sẽ gật đầu đồng ý.

Thái Hoàng Thái Hậu cười nói: "Đừng nên vui mừng quá sớm, hiện

tại sức khỏe của ta không được như xưa, muốn tổ chức làm cung yến, người phải đến giúp ta một tay mới được."

Tiết Tĩnh Xu liền nói: "Có thể ra sức vì Hoàng tổ mẫu, Tĩnh Xu cầu còn không được."

Thái Hoàng Thái Hậu nghe xong, vui mừng không thôi.

Hàn huyên với bà hết một buổi sáng, thương lượng mấy việc vặt vãnh trong buổi cung yến, chờ dùng xong ngọc thiện, khi Thái Hoàng Thái Hậu đi ngủ Tiết Tĩnh Xu mới chuẩn bị xuất cung.

Cỗ kiệu mới vừa nâng ra tới nội cung, liền bị người ngăn lại.

Tiết Tĩnh Xu vén màn lên, thấy người tới là Đức công công, liền hỏi: "Công công, có việc gì sao?"

Đức công công cười tủm tỉm nói: "Bệ hạ vừa mới thương nghị chính sự với nhóm đại thần xong, hiện tại đang dùng cơm trưa, đặc biệt sai nô tài đến thỉnh nương nương di giá qua đó."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Làm phiền công công dẫn đường."

Thái giám nâng kiệu liền đổi hướng, nâng về phía Sùng Đức điện.

Thời điểm Tiết Tĩnh Xu đến đó, Hoàng đế đã dùng xong cơm trưa, đang nghiêm túc ngồi trước bàn ăn, không biết đang nhìn cái gì.

Thấy nàng tiến vào, Hoàng Đế đứng thẳng người, hỏi: "Chỗ Hoàng tổ mẫu dùng cơm xong chưa?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Dạ, hôm nay lão nhân gia bà ăn thêm một chén cháo, khí sắc so với mấy ngày trước đã tốt hơn vài phần. Quả nhiên

phương thuốc của Phan thần y thật hữu hiệu."

Hoàng Đế gật đầu: "Ta nghe nói Hoàng tổ mẫu bảo người phụ giúp bà tổ chức Nguyên Tiêu yến?"

"Vâng." Kỳ thật nàng biết, Thái Hoàng Thái Hậu bảo nàng hỗ trợ, thật ra là đang dạy nàng.

Hoàng Đế nói: "Nếu có cần gì, ở chỗ Hoàng tổ mẫu không được tìm được thì cứ bảo Đức Lộc đi chuẩn bị."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu đồng ý.

"Người đến xem cái này." Hoàng Đế nói.

Tiết Tĩnh Xu chần chờ một chút, chậm rãi đi đến trước bàn ăn.

Hoàng Đế lại gọi: "Đến bên này."

Tiết Tĩnh Xu đành phải đi qua, ngừng lại đứng cách hẵn một bước.

Hoàng Đế chỉ chỉ vào án mấy quyển trục^[2], nói: "Đây là bản vẽ Lễ Bộ trình lên, chuẩn bị những mẫu thêu tốt nhất cho hôm sau. Vốn là Hoàng tổ mẫu quyết định, nhưng bà sợ không đủ tinh thần, nên đưa tới nơi này. Người xem thích cái nào?"

[2] Quyển trục: Thời xưa, sách vở thường cuộn lại thành trục, nên gọi là quyển trục (卷軸).

Tiết Tĩnh Xu ngơ ngẩn nhìn chăm chăm mấy kiểu trong bản vẽ kia, thấy đều là long phượng trình tường^[3] dùng cho việc mừng hỉ, lại nghĩ đến lời Hoàng đế nói, mới biết là có ý nghĩa... Bản vẽ này, là hình dạng mẫu vẽ khăn trùm đầu được dùng trong ngày đại hôn, mà

hiện tại Hoàng Đế bảo nàng tới chọn.

[3] Long Phượng trình tường: "Long Phượng tốt lành" những điều tốt đẹp. Theo khái niệm Trung Quốc truyền thống, con rồng và chim phượng đại diện cho may mắn, và việc sử dụng con rồng và chim phượng với nhau có nghĩa là những điều vui tươi hơn.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy có chút nóng mặt, quay đầu liếc mắt nhìn Hoàng Đế một cái. Thấy hắn đang nhìn chăm chăm mình, hiển nhiên là đang đợi nàng quyết định. Nàng đành phải nhẹ nhàng hít một hơi, ổn định tinh thần lại, nhìn kỹ một lần, chỉ một kiểu đơn giản, nói: "Thần nữ cảm thấy.. kiểu này không tệ."

Hoàng Đế gật đầu, nhìn ra ngoài điện nói: "Đức Lộc."

Đức công công vội tiến vào, thấy Bộ hạ sóng vai với nương nương đứng ở phía sau ngự án, hắn chỉ cuối đầu, làm bộ không biết.

Hoàng Đế cuốn quyển trục lên đưa cho hắn: "Đi Lễ Bộ truyền lời, tất cả hỉ phục đều theo hình bản vẽ này."

Thấy Đức công công lui ra, Tiết Tĩnh Xu do dự nói: "Hoàng Thượng, nếu không còn chuyện gì khác, thần nữ xin cáo lui trước."

Hoàng Đế hỏi: "Hương lần trước người đưa cho ta, còn không?"

"Còn một hộp." Tiết Tĩnh Xu nói.

"Cũng đưa cho trầm đi. Nơi này của ta có hương khác, người nhìn xem, nếu thích thì cứ lấy."

Tiết Tĩnh Xu nhin không được hỏi: "Hộp ban đầu thần nữ đưa cho ngài đâu?"

Hoàng Đế: "Đã dùng hết lâu rồi."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cả kinh. Huân hương nàng đưa cho Hoàng Đế, nếu sử dụng một lượng bình thường, đủ có thể dùng đến hai ba tháng. Mà hiện tại không đến mười ngày, vậy mà đã dùng hết một hộp rồi?

Nàng có chút lo lắng, nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng, hương kia tuy không có độc, nhưng dùng quá nhiều, chỉ sợ gây ảnh hưởng đến thân thể."

Hoàng đế lại thản nhiên nói: "Không có việc gì. Không châm nó, ban đêm không thể ngủ được."

Ấn đường^[4] Tiết Tĩnh Xu hơi nhíu lại: "Thần nữ cả gan muốn khuyên Bệ hạ một câu, nếu bệnh mắt ngủ của ngài không thể tìm ra và chữa dứt căn nguyên, mà chỉ dựa vào mấy tác dụng ở bên ngoài này, sợ là không thể chữa trị tận gốc. Lúc trước Thái Hoàng Thái Hậu nói Thái y trong cung không có biện pháp, Phan thần y đang ở trong kinh, chi bằng mời hấn đến xem cho ngài một lát?"

[4]Ấn đường: Là khoảng cách giữa hai đầu lông mày, cũng là điểm quan trọng trên khuôn mặt của con người. Nó có thể tiết lộ tính cách bí mật của ai đó.

Hoàng Đế im lặng.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu chần chờ, không biết lời nói của mình có quá phận hay không, chọc cho hấn mất hứng.

Cũng may, sau đó Hoàng Đế lại nói: "Trẫm biết, hai ngày trước Hoàng tổ mẫu cũng bảo Phan thần y xem qua, nhưng hấn nói thuốc

và châm cứu chỉ có thể trị phần ngọn, nếu muốn trị tận gốc, còn phải xem bản thân trầm."

Nghe hắn nói như vậy, Tiết Tĩnh Xu liền hiểu ra. Nghĩ đến bệnh khó ngủ của Hoàng Đế, nguyên nhân chính cũng không phải là vì thân thể mà ra, mà là vì chuyện khác, nhưng không biết là vì cái gì.

Nhưng nàng cũng không có hỏi ra miệng, chỉ nói: "Nếu như thế, vậy sau khi thần nữ trở về sẽ cho người mang hương tới."

Hoàng Đế gật đầu: "Đã để người vất vả rồi."

Hắn sai một tiểu nội giám bưng huân hương đến trước mặt, có đến gần mười loại, bảo Tiết Tĩnh Xu lựa chọn.

Vốn Tiết Tĩnh Xu không muốn tính với hắn, nhưng khi thấy những phần hương được bưng lên, mùi hương kỳ lạ thoang thoảng ở chóp mũi nàng, lại có chút động lòng. Vì thế nàng chậm rãi đánh giá, giống như đang chọn lựa đồ vật yêu thích.

Sau khi trở về nàng đốt hương lên, một cỗ hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra. Lúc đầu nồng đậm, sau đó dần dần thanh đạm, nhưng hương vẫn không tiêu tan.

Liễu Nhi ngửi mấy hơi, nàng cảm thán: "Thơm quá! Giống như hương vị mùa xuân, trăm hoa đua nở."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Cái mũi của người cũng thật tinh, hương này gọi là Bách Hoa yến."

Tròng mắt Liễu Nhi chuyển động, vui rạo rức: "Rất nhiều hoa nên gọi là Bách Hoa yến. Vậy tiểu thư, chúng ta làm một loại hương gọi là Bách Thảo hương đi!"

Tiết Tĩnh Xu cũng đồng tình với nàng: "Cũng coi như chuẩn xác. Liễu Nhi, hương kia là cho Hoàng Thượng, chúng ta lại không có, nên phải làm thêm một ít."

Liễu Nhi gật đầu, buông hộp hương trong tay xuống: "Hoàng Thượng dùng hết nhanh như vậy, chúng ta phải làm nhiều một chút mới được, nô tì phải đi mua thêm mấy loại dược liệu để dùng đó."

Sau khi Liễu Nhi đi không lâu, Tiết Tĩnh Uyển phồng mặt lên âm âm chạy vào, thở hồng hộc mà không nói một lời.

Tiết Tĩnh Xu liếc nhìn Tiết Tĩnh Uyển một cái, ôn tồn nói: "Muội làm sao vậy? Tức giận phồng má như cái ấm trà, là ai chọc giận Ngũ tiểu thư của chúng ta vậy?"

Tiết Tĩnh Uyển quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu, bĩu môi, hốc mắt ửng đỏ: "Tam tỷ, nương muốn gả muội cho biểu ca, nhưng muội không thích hẳn."

Tiết Tĩnh Xu ngồi thẳng thân mình: "Muội nghe ai nói?"

"Mẫu thân nói, bà nói chuyện với nữ mẫu, muội nghe thấy. Muội không thích biểu ca, cũng không thích Trăn biểu tỷ! Bọn họ chỉ biết lén cười nhạo ta không có quy củ, người nhàngoại đều rất đáng ghét!"

Nhà mẹ đẻ Tần thị chính là dòng dõi thư hương, tổ tiên có vài Trạng Nguyên, sau lạpcũng ra vài tên tiến sĩ, là gia tộc mấy đời làm quan văn, gia phong nghiêm khắc.

Chỉ là mấy năm gần đây, tựa hồ không có truyền nhân xuất sắc gì, nhìn sơ qua cũng chỉ có thân huynh trưởng (anh trai ruột/chung mẹ)

của Tần thị sinh ra sở nữ nhi Tần Trăn Trăn. Năm nay vừa mới mười lăm, nghe đồn có tướng mạo xuất chúng, tài nghệ cao, cùng với Tứ tiểu thư Tiết phủ của các nàng, Nhị tiểu thư của quý phủ Vĩnh Ninh quận, và một vị tiểu thư Thâm gia khác cũng khá nổi danh, người ngoài tán thưởng là mỹ nhân tứ kinh.

Tiết Tĩnh Xu không có ấn tượng gì với Tần Trăn Trăn, khách đến nhà đã nhiều ngày, mợ nàng cũng tới, nghe nói còn đến Nghênh Xuân viện tìm nàng, chỉ là không khéo nàng vào cung, không gặp được.

Thấy vẻ mặt Tiết Tĩnh Uyển ủy khuất, Tiết Tĩnh Xu an ủi nói: "Nương chỉ là lén nói thôi, vẫn chưa nhắc ra ở ngoài, việc này theo thuyết minh vẫn chưa được định ra, việc này theo lí thuyết thì vẫn chưa được định chắc, trước hết người đừng nóng nảy."

Hai mắt Tiết Tĩnh Uyển trông mong nhìn nàng: "Thật vậy sao? Nhưng lúc nương nói với bà vú trông rất nghiêm túc. Nói lo lắng muội gả cho người khác sẽ bị ức hiếp, muốn tác hợp muội và biểu ca. Nhưng mà bà không biết, từ nhỏ đến lớn biểu ca luôn bắt nạt muội, còn gọi muội là xấu cô nương, nói muội là dã nha đầu không có quy củ!"

Tiết Tĩnh Xu nghe xong nhú mày, ần ần có chút không vui. Uổng công cứu cứu tự xưng là gia phong thanh chính[5], lại dạy ra một nhi tử không biết tôn trọng người khác như vậy.

[5] Gia phong thanh chính: Gia đình thanh cao chính trực.

Nàng biết không chừng biểu đệ này là con một vợ cả của cứu cứu, được nuông chiều từ nhỏ bị. Nhưng muội muội nàng cũng được nuông chiều mà lớn lên, sao không có thiếu giáo dưỡng như hấn?

Tiết Tĩnh Xu nói: "Trước kia hấn cười nhạo muội, muội không nói lại

với nương sao?"

"Không có!" Tiết Tĩnh Uyển lắc đầu: "Trần biểu tỳ nói cũng chỉ là lời nói giỡn của tiểu hài tử, không cần thiết giống trống khua chiêng đi nói lại cho trưởng bối nghe, ngược lại còn làm bọn họ không vui."

Quả thực Tiết Tĩnh Xu phải vỗ tay khen ngợi đối với hai tỳ đệ kia, nàng vỗ vỗ đầu Tiết Tĩnh Uyển, hận con bé quá tốt bụng: "Muội nha, ngày thường ở nhà giống y như tiểu bá vương, ở bên ngoài bị người khác ức hiếp, tại sao lại không phản kháng? Muội chỉ cần đi khóc lóc kể lể với nương, nói hai đứa con kia của cứu cứu ức hiếp bắt nạt muội trong mấy năm nay thế nào cho nương nghe, xem nương là thương muội hay là tin hai người bọn họ."

Tiết Tĩnh Uyển ủy ủy khuất khuất mà gãi gãi đầu: "Tam tỳ, thật sự hữu dụng sao?"

"Có dùng được không, chẳng phải muội thử xong liền biết?"

Tiết Tĩnh Uyển nghĩ nghĩ, rầu rĩ nói: "Lát nữa muội đi nói với nương."

Tiết Tĩnh Uyển yên lặng trong chốc lát, lại nói: "Tam tỳ, tỳ nói tại sao con người phải lớn lên? Còn nhỏ thật tốt, chuyện gì cũng không lo nghĩ, hiện tại lớn lên phải gả cho phu quân, sinh con, hầu hạ phụ mẫu của phu quân... Mệt chết mệt sống, những nam nhân đó còn nạp một đám thiếp vào nhà."

Tiết Tĩnh Xu hớp một ngụm trà, nói: "Cho nên chúng ta chỉ cần lo cho cuộc sống của chúng ta, cần gì phải nghĩ nhiều? Gả cho phu quân là việc không thể tránh khỏi, muội năm nay mười lăm, biết bao nhiêu người bằng tuổi muội đã làm nương rồi."

"Muội biết." Tiết Tĩnh Uyển gật đầu, lại bĩu môi nói: "Muội sẽ lấy phu quân, nhưng muội chính là không muốn gả cho biểu ca."

Tiết Tĩnh Xu giật mình, nói: "Gần đây thân mình Thái Hoàng Thái Hậu có chuyển biến tốt, tính toán sẽ tổ chức một buổi tiệc đèn lồng ở trong cung, không bằng đến lúc đó muội đi với tỳ?"

Cung yến này thật ra là Hoàng gia chiêu đãi thần tử và gia quyến, sau lại có không ít nam nữ trẻ tuổi ở bữa tiệc hợp ý nhau, thúc đẩy rất nhiều nhân duyên. Bởi vậy liền trở thành nơi những công tử tài tuấn[6] và các tiểu thư khuê các thì cùng nhau dò xét nhau, mà Hoàng gia cũng vui vẻ thúc đẩy mối lương duyên, mỗi năm đều tổ chức rất lớn.

[6] Công tử tài tuấn: Có tài và tuấn tú.

Vốn dĩ năm nay thân thể Thái Hoàng Thái Hậu không khoẻ, Hoàng Đế lại chưa đại hôn, mọi người đều cho rằng sẽ không tổ chức Nguyên Tiêu yến, làm không ít người ngậm thất vọng. Không nghĩ tới qua năm, thân mình Thái Hoàng Thái Hậu trông tốt lên, lại bắt đầu khua chiêng gõ mõ chuẩn bị tổ chức cung yến.

Tiết Tĩnh Uyển nghe xong, đầu tiên là vui vẻ, nhưng rất nhanh sau đó lại chần chừ nói: "Muội có thể đi sao? Năm rồi trong phủ chúng ta chỉ có Tứ tỳ được đi."

"Tại sao không thể đi? Muội lại không kém so với nàng ta, trước kia là muội chưa đủ tuổi, thiệp mời năm nay nhất định sẽ nhắc tới muội, cứ an tâm chờ xem."

Tiết Tĩnh Uyển liền vui vẻ trở lại: "Thật tốt quá! Tam tỳ, cảm ơn tỳ."

Tiết Tĩnh Xuhờn dỗi nói: "Không cần cảm tạ tỳ, chỉ cần muội đừng ở

trước mặt ta thút tha thút thít nước nở khóc nhè thì tốt rồi."

Tiết Tĩnh Uyển đỏ mặt, nâng chung trà lên che dấu sự xấu hổ, nàng bỗng nhiên hít hít cái mũi, ngạc nhiên nói: "Tam tỷ, chỗ của tỷ đốt hương gì vậy? Mùi hương thật thơm."

"Cái này gọi là Bách Hoa yến, hôm nay vừa mới lấy từ trong cung ra."

Tiết Tĩnh Uyển truy vấn: "Là Hoàng Thượng cho tỷ, hay là Thái Hoàng Thái Hậu cho?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn Tiết Tĩnh Xu, nói: "Là Hoàng Thượng cho. Có cái gì khác nhau sao?"

"Khác nhau rất lớn nha!" Tiết Tĩnh Uyển nói: "Sau này tỷ và Hoàng Thượng sẽ là phu thê, Thái Hoàng Thái Hậu là trưởng bối, tại sao lại giống nhau được?"

Tiết Tĩnh Xu bật cười: "Chỉ giỏi nói chuyện không đâu."

Tiết Tĩnh Uyển xua tay, nghiêm trang nói: "Người ta nói với tỷ là thật. Tam tỷ, muội thấy Hoàng Thượng thường xuyên đưa đồ vật cho tỷ, hẳn đối với tỷ tốt như vậy, về sau khẳng định sẽ không khi dễ tỷ."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Chuyện sau này, không ai dám chắc."

Tiết Tĩnh Uyển đang muốn nói gì đó, đột nhiên lại nghĩ tới gì đó, kỳ thật nếu muốn bàn về nam nhân nạp thiếp nhiều ít, Hoàng đế mới là nhiều nhất. Phi tần trong cung, đều là tiểu thiếp của hắn, chờ về sau hắn có người khác, sẽ tiếp tục đối tốt với Tam tỷ như bây giờ sao?

Nàng không dám xác định, cũng không dám nghĩ nhiều. Ngẫm lại

tương lai của Tam tử, ngẫm lại tương lai mù mịch của chính mình, hốc mắt không khỏi đỏ.

Tiết Tĩnh Xu vừa khó hiểu vừa bất đắc dĩ: "Chẳng lẽ hôm nay muội là băng tuyết? Tại sao vừa đến chỗ của tử liền tan chảy?"

Tiết Tĩnh Uyển chớp chớp mắt, nước mắt lăn xuống, "Tam tử, nếu là sau này Hoàng Thượng có rất nhiều phi tử, tử phải làm sao bây giờ?"

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt, nhẹ nhàng ôm Tiết Tĩnh Uyển, nói: "Nha đầu ngọc, đây không phải là chuyện được định sẵn rồi sao? Còn có thể làm sao nữa, đơn giản chính mình đã nhìn thấu, đừng quá chấp nhất, những ngày trước kia đã trôi qua thế nào, những ngày sau này vẫn trôi qua như thế."

Tiết Tĩnh Uyển thút tha thút thít, nức nở nói: "Nói thấy rõ là có thể thấy rõ sao? Nếu là không thông thì phải làm sao bây giờ?"

Tiết Tĩnh Xu im lặng trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Nếu thấy mà không thông, cũng phải làm chủ chính mình, không làm việc ngu ngốc."

Tiết Tĩnh Uyển cái hiểu cái không, nức nở gật đầu.

*****

Đào mắt một cái liền tới mười lăm tháng giêng, Tiết Tĩnh Xu vào cung từ sáng sớm, cùng Thái Hoàng Thái Hậu với Xảo ma ma cùng nhau chỉ huy cung nhân bố trí yến khách cung điện, giữa trưa Hoàng Đế vội xong chính sự, tới dùng bữa cùng các nàng.

Sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu hồng nhuận, vui sướng lôi kéo Tiết Tĩnh Xu, thuộc như lòng bàn tay mà cùng nàng giảng bữa tiệc năm

rồi, thúc đẩy từng mối nhân duyên tốt.

Tiết Tĩnh Xu không nghĩ tới cha mẹ nàng, cũng là ở bữa tiệc Nguyên Tiêu nhìn trúng lẫn nhau, Tiết gia mới cho người đi đề thân.

Lại nói tiếp, tình cảm của hai người bọn họ xác thật không tồi, nghe nói khi mới vừa thành thân, hai người một người đánh đàn một người vẽ tranh, một người luận thơ một người thêm hương[7], trong mắt căn bản không thấy được những người khác, nhất thời trở thành câu chuyện được mọi người ca tụng.

[7] Thêm hương: Trong câu "hồng tỵ thêm hương"; Chỉ việc thư sinh đọc sách có mỹ nữ bên cạnh.

Nhưng tình cảm có sâu đậm đến đâu, cũng sẽ chậm rãi phai mờ theo thời gian. Tần thị vào cửa ba năm mới sinh nàng, lại ba năm sau sinh hạ Tiết Tĩnh Uyển, lại thêm ba bốn năm, Tiết gia liền thu xếp cho cha nàng nạp thiếp. Chuyện tài tử giai nhân trước kia, kết thúc từ đây.

Thái Hoàng Thái Hậu nói trong chốc lát, lại nhìn xem Tiết Tĩnh Xu, lắc đầu nói: "Không được! Không được! Tĩnh nhi người trang điểm quá nhạt, hôm nay có nhiều cô nương như vậy, người cũng không thể thua kém người ta. A Xảo, lát nữa người trang điểm giúp Tĩnh nhi."

Xảo ma ma cười đồng ý.

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Hoàng tổ mẫu, thần nữ hay là thôi đi, nhân vật chủ yếu hôm nay là những công tử tiểu thư trẻ tuổi."

"Aiz..." Thái Hoàng Thái Hậu không tán đồng nói: "Nói gì vậy? Bọn họ trẻ tuổi, người thì không trẻ tuổi? Mười bảy tám tuổi, chính là thời điểm để chăm chút, người đừng so với lão thái bà ta. Hoàng Đế

người nói có đúng không?"

Hoàng Đế nghiêm mặt nói: "Hoàng tổ mẫu nói rất đúng."

Thái Hoàng Thái Hậu nghe xong lời này, không biết xúc động cái gì, càng thêm bất mãn, lẩm bẩm lầm bầm nói: "Nói rất đúng? Người đúng là đầu gỗ, không thể nói vài câu để nghe sao? Người xem nhóm công tử đó, không phải người nào cũng rất giỏi ăn nói sao? Nói đến các cô nương đều vui vui vẻ vẻ, người không thể học theo sao?"

Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu vô cớ vớ phải tai ương, hai người liếc nhau, không khỏi có vài phần đồng bệnh tương liên.

Thái Hoàng Thái Hậu lại tiếp tục quở trách: "Hai người các người đúng là không phải người một nhà không vào cửa mà. Nhìn bộ dáng của các người, có điểm nào là người trẻ tuổi tinh thần phấn chấn? Lát nữa A Xảo trang điểm cho Tĩnh nhi! Đức Lộc, người cũng sửa soạn cho Hoàng Đế! Cũng đừng để cho hắn thua kém người khác quá nhiều, làm cho ta mất mặt."

Đức công công rất sợ vạ lây người vô tội, không ngừng vâng dạ.

Hoàng Đế cùng Tiết Tĩnh Xu hai người giống như chim cút ngoan ngoãn nghe huấn, không dám có dị nghị.

Dùng xong ngọc thiện, Hoàng Đế còn phải trở về xử lý chính vụ. Thái Hoàng Thái Hậu liền giữ Đức Lộc lại, hảo hảo dặn dò một phen, thật vất vả mới thoát khỏi, kế tiếp liền đến phiên Tiết Tĩnh Xu.

Nàng bị Thái Hoàng Thái Hậu cưỡng chế an phận ngồi ở trên ghế, tùy ý để Xảo ma ma chỉ huy hai vị cung nhân bài bố trên đầu nàng, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Thật vất vả giả mới trang điểm xong, nàng chỉ cảm thấy đầu nặng ngàn cân, thiếu chút nữa té ngã, cần đến hai vị cung nhân đỡ mới có thể đi tới trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu.

Xảo ma ma chải cho nàng một búi tóc kiểu Phi Thiên kế, hiện tại nàng vẫn chưa thành thân, cho nên ở sau đầu còn chừa lại một ít tóc chưa bới lên. Trên búi tóc cài một cây trâm phượng gắn trân châu lớn có khảm thêm hồng ngọc, trong miệng con phượng ngậm một viên hồng ngọc hình giọt nước sáng lấp lánh, tua rua rủ xuống đong đưa ở giữa chân mày của nàng, đá quý phản chiếu với ánh sáng bên ngoài, càng thêm kiêu sa đến băng cơ ngọc cốt[8], da trắng môi đỏ, xinh đẹp đến mức rung động lòng người.

[8] Băng cơ ngọc cốt: Da như băng, xương như ngọc, chỉ thân hình dáng dấp người con gái đẹp. Cũng nói là "băng cơ ngọc thể".

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn thấy liền gật đầu, liên tục nói: "Nên như vậy! Nên như vậy!"

Xảo ma ma cũng mạnh mẽ líu lợi tán thưởng: "Trước kia lão nô chỉ cảm thấy nương nương thanh nhã, có chút thanh mỹ (thanh tao + mỹ lệ), không nghĩ hiện tại trang điểm lên, càng làm cho người ta không thể dời mắt được. Ta xem so với những cái màu sắc đó, vẫn là màu đỏ thắm này là thích hợp với ngài nhất."

"Đúng vậy!" Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Chờ khi người vào cung, trong cung này trừ người ra còn có ai dùng được màu đỏ? Nếu người không cần, sẽ hoang phí nhan sắc xinh đẹp kia."

"Đúng là như vậy, nhóm cung phi đó không thể dùng nữa."

Tiết Tĩnh Xu bị hai người luân phiên khuyên nhủ, rất nhanh liền cảm thấy nhan sắc diễm lệ của mình chính là tội lỗi. Nàng không lay

chuyển được Thái Hoàng Thái Hậu, đành phải gật đầu đồng ý: "Vậy thì theo ý Hoàng tổ mẫu."

"Chao ôi, vậy là tốt rồi." Thái Hoàng Thái Hậu cảm thấy thỏa mãn: "Người nói được thì phải làm được nha, ta ở chỗ này nhìn đó."

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ cười khổ.

Nơi này nàng trang điểm xong, một nơi khác Đức công công chính là vẻ mặt đau khổ đến mức lông mày dựng đứng.

Có câu nói "Kẻ trên nói một câu, bề dưới đã vội chạy". Hiện giờ chân hấn không cần chạy, đã sàu đến muốn đoạn trường.

Thái Hoàng Thái Hậu dặn đi dặn lại bảo hấn phải sửa soạn cho Bệ hạ, nhưng lão nhân gia bà tựa hồ đã quên, thường phục và triều phục của Bệ hạ tới tới lui lui cũng chỉ có hai ba kiểu, màu sắc không phải vàng thì đỏ, trắng đen mấy màu. Xảo phụ[9] còn không bột đổ gột nên hồ[10], này muốn hấn hóa trang thành như thế nào đây? Huống hồ chánh chủ kia còn không quan tâm và rất không chịu hợp tác nữa kia.

[9] Xảo: nhanh nhẹn, khéo léo. Phụ: người phụ nữ. Xảo phụ: người phụ nữ khéo léo.

[10] Không bột đổ gột nên hồ (tục ngữ cổ) người đàn bà khéo cũng khó có thể thổi cơm khi không có gạo (ví với thiếu điều kiện cần thiết, thì tài giỏi mấy cũng khó có thể làm nên chuyện).

Hấn nhìn thấy Hoàng Đế vẫn đang phê tấu chương, mày ủ mặt ê nói: "Hoàng Thượng, sắp đến giờ rồi."

Hoàng Đế liếc mắt nhìn sắc trời, vẫn ngồi bất động: "Còn sớm."

Đức công công vội đi ra trước nhìn kỹ, nói: "Không còn sớm, sắp qua giờ Thân rồi, ngài vẫn chưa thay quần áo."

Hoàng Đế không thèm để ý hấn.

Đức công công gãi gãi cái ót, gấp đến mức ứa ra mồ hôi: "Trường Nhạc Cung đã sai người tới hỏi."

Rốt cuộc Hoàng Đế cũng buông tấu chương liếc Đức công công một cái, mang theo vài phần bất mãn.

Trong lòng Đức công công ão nã, đành phải áp lực nói: "Sáng sớm Thái Hoàng Thái Hậu đã dặn dò, nếu ngài không làm theo, lát nữa lại làm lão nhân gia bà không cao hứng."

Đưa ra tòa lệnh bài này, mới chân chính nổi lên tác dụng. Hoàng Đế nhíu mày đứng lên đi về phía nội điện, Đức công công chạy nhanh phân phó mấy cái cung nhân tay chân lanh lẹ đi vào thay quần áo.

Cũng vì nhớ kỹ lời Thái Hoàng Thái Hậu đã nói, thật sự sợ chọc bà không vui, nên cuối cùng Hoàng Đế cũng mặc một bộ thường phục bằng gấm màu đen, có viền hoa văn và đai nạm hồng ngọc, trên đầu đội thêm cái mũ Cửu Long điển châu bằng ngọc thạch, im lặng đứng ở chỗ đó, thật sự là khôi ngô tuấn lãng, uy nghiêm bất phàm.

Đức công công day day cái trán, lão nước mắt doanh tròn, cuối cùng cũng không phụ gửi gắm của Thái Hoàng Thái Hậu, không làm lão nhân gia bà mất mặt.

Hoàng Đế lại đi Trường Nhạc Cung mời Thái Hoàng Thái Hậu đi cùng, thấy Tiết Tĩnh Xu cũng ăn diện lộng lẫy giống hấn, hai người đều có vài phần không được tự nhiên.

Thái Hoàng Thái Hậu chỉ che miệng cười.

Lúc này thời gian đã không còn sớm, đoàn người Thái Hoàng Thái Hậu tới bữa tiệc, mọi người đã đông đủ.

Tiết Tĩnh Xu đỡ Thái Hoàng Thái Hậu đi vào trong điện, Hoàng Đế đi ở bên kia, hai bên đồng loạt quỳ, đông nghìn nghịt, chỉ thấy những cái đầu đen.

Lần đầu tiên tiếp nhận quỳ lại của mọi người, tuy bọn họ quỳ không phải nàng, nhưng Tiết Tĩnh Xu vẫn có chút mất tự nhiên.

Nàng nhin không được hơi hơi quay đầu lại nhìn Thái Hoàng Thái Hậu và Hoàng Đế, lại thấy thần sắc của hai người rất bình thường, hành động tự nhiên.

Nàng lại nhìn các cung nhân tùy thân của Thái Hoàng Thái Hậu, các nàng chỉ cúi đầu, trái phải nhắm mắt đi theo phía sau. Nàng nghĩ nghĩ, tiếp theo cũng rũ mắt, thu lại biểu tình.

Ở trên bày hai cái bàn nhỏ, Thái Hoàng Thái Hậu ngồi ở giữa, bà để Tiết Tĩnh Xu ngồi ở bên cạnh bà, Hoàng Đế ngồi ở bên tay trái.

Mấy người ngồi xong, tư lễ thái giám mới bảo đứng dậy.

Mọi người cùng nhau nói tạ ơn, sau đó đứng dậy về chỗ ngồi.

Phía dưới, hàng ghế chính tề xếp thành hai bên, nam bên trái, nữ bên phải.

Trước mắt hàng bên trái này, chỉ có mấy màu tím xanh trắng, mà một hàng bên phải lại cảnh xuân tươi đẹp muôn hồng nghìn tía, thật náo

nhiệt.

Vốn lúc nãy trong bữa tiệc còn tính náo nhiệt, nhưng thời điểm Hoàng Đế và Thái Hoàng Thái Hậu đến, lập tức trở nên an tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Thái Hoàng Thái Hậu híp mắt nhìn một vòng, điểm mấy vị trưởng công chúa và thân vương có danh tiếng, hỏi qua vài câu việc nhà, lại nói mấy câu với vài vị cáo mệnh phu nhân quen mắt, không khí mới chậm rãi có khởi sắc.

Nhóm thanh niên nam nữ trẻ tuổi đánh bạo lên ngẩng đầu nhìn phía trên, Tiết Tĩnh Xu ngồi ở một bên, liền phát hiện vài đạo ánh mắt dừng ở trên người nàng, nàng chỉ làm như không biết.

Vị trí Tiết Tĩnh Uyển tính như là gần ở phía trước, nàng nhin hồi lâu, rốt cuộc nhin không được mà ngẩng đầu lên liếc liếc mắt nhìn một cái. Thấy rõ người ở trên, mắt nàng khẽ trừng lớn, thờ nhẹ một tiếng.

Tứ cô nương Tiết Tĩnh Viện nhíu mày nhìn Tiết Tĩnh Uyển, bất mãn nói: "Người cho rằng đây là ở nhà, tùy tiện cho người hô to gọi nhỏ?"

Tiết Tĩnh Uyển cũng không cãi lại Tiết Tĩnh Viện, chỉ ngơ ngác nói: "Tam tỷ tỷ trang điểm như vậy quá đẹp, Hoàng Thượng cũng thực trẻ tuổi, còn tuấn tú hơn so với Đại ca nữa, hai người bọn họ thật xứng đôi."

Tiết Tĩnh Viện khịt mũi, coi thường lời nói của Tiết Tĩnh Uyển: "Kiến thức của các người quá hạn hẹp, mỗi ngày treo tên đứa con của di nương sinh ở bên miệng. Tiêu chuẩn? Nói ra cũng không sợ làm người chê cười."

Lúc này Tiết Tĩnh Uyển mới quay đầu lại nhìn Tiết Tĩnh Viện, nhíu mi

nói: "Người nói chuyện cũng thật khó nghe, cả ngày xem thường cái này, xem thường cái kia. Cũng không thấy người có gì tốt hơn người khác, cũng không phải giống như chúng ta ngồi ở phía dưới sao? Một mảnh đen nghìn nghịt, tìm cũng không thấy."

"Người..." Tiết Tĩnh Viện nổi cáu. Người nói vô tâm người nghe cố ý, Tiết Tĩnh Uyển cũng chỉ tùy ý nói móc nàng một câu, không nghĩ tới đã chọc phải chỗ đau của Tiết Tĩnh Viện.

Nhớ năm đó, khi tỷ tỷ nàng ta là Thái Tử phi, vị trí của nàng cách bàn chủ vị chỉ có hai ba bàn. Lúc ấy không ít tiểu thư khuê các hâm mộ nàng ta, trong tối ngoài sáng nịnh hót nàng.

Từ khi Đại tỷ thất thế, đi vị nàngta theo đó xuống dốc không phanh. Đã từng trải qua cái loại phong cảnh này, hiện giờ lại tiêu tan, nàng ta sao có thể cam tâm được?

Cũng có người khác thấy rõ dung mạo Tiết Tĩnh Xu, kinh diễm qua đi chính là hiểu rõ. Trước đây còn có người nghi hoặc, vì sao Tiết gia lại đột nhiên xuất hiện Tam tiểu thư có thể rất được Hoàng Đế sủng ái, hiện tại đều hiểu ra.

Chỉ là bọn họ chưa từng nghĩ đến, Tiết gia đã có một vị tiểu thư dung mạo xuất chúng như vậy, vậy tại sao trước đây vẫn luôn không cho nàng xuất hiện trước mặt người khác? Nói là thân mình không tốt cần tĩnh dưỡng, nhưng trước mắt xem ra, chỉ là nhu nhược hơn người thường vài phần, làm gì mức phải rời nhà tĩnh dưỡng?

Chỉ sợ trong đó có không ít khúc mắc.

Bọn nam tử trẻ tuổi to gan nhìn Tiết Tĩnh Xu, các cô nương thì xấu hổ liếc mắt nhìn trộm Hoàng Đế.

Tự nhiên, cũng có vài người không muốn bầu vúi cành cây cao, dùng ống tay áo che dấu, âm thầm đánh giá người đối diện.

Đang lúc tâm tư mọi người khác nhau, ghế ngồi gần trên hàng bên tay phải, một vị tiểu thư đứng dậy rời chỗ ngồi, đi ra chính giữa hành lễ, thanh tú động lòng người nói: "Trà nhi có một khúc muốn hiến cho Thái Hoàng Thái Hậu và Bệ hạ, chúc Thái Hoàng Thái Hậu an khang trường thọ, phúc vận vô cương."

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn kỹ nàng một chút, cười nói: "Thì ra là Trà nhi. Được, được! Người có lòng."

Hoàng Đế khẽ gật đầu.

Xảo ma ma thấy Tiết Tĩnh Xu hình như không biết người đang nói, liền nhỏ giọng giải thích nói: "Đây là Nhị tiểu thư của quý phủ Vĩnh Ninh quận chúa, khuê danh An Trà."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nhẹ giọng cảm tạ.

Tiểu An Trà lại không lập tức hát, mà là nhìn về phía bên trái, hướng về phía nam nhân đối diện kia điệu dàng nói: "Biểu ca, huynh thổi tiêu cho ta đi."

Tiết Tĩnh Xu lại nhìn theo về phía bên trái, đứng đầu chính là một nam tử tuấn mỹ, mặt mày có vài phần tương tự Hoàng Đế.

Xảo ma ma lại nói: "Đây là An Thân Vương."

An Thân Vương là con thứ tám của Tiên Đế, là bảo đệ của Hoàng Đế, mà Vĩnh Ninh quận chúa chính là đường muội của Tiên Đế. Vậy Tiểu An Trà kêu An Thân Vương một tiếng biểu ca cũng không có sai, nghe nói quận chúa cố ý kết thân với An Thân Vương, nếu việc

này thành, hai nhà này liền thân càng thêm thân. Khó trách Tiểu An Trà lại ở trước công chúng mà tự nhiên biểu hiện thân mật.

An Thân Vương tựa thói quen dung túng biểu muội, chỉ là bất đắc dĩ cười, sai tùy tùng lấy ngọc tiêu tới, đứng dậy bước đến phía trên:
"Tôn nhi bêu xấu."

Thái Hoàng Thái Hậu cười ha hả nói: "Mau bắt đầu đi, đừng làm cho mọi người đợi lâu."

Một khúc qua đi, mọi người đều khen ngợi không ngớt lời.

Có Tiểu An Trà mở đầu, lúc sau cũng có mấy cái thiếu gia tiểu thư khác hiển nghệ, Tiết Tĩnh Viện cũng bắn một khúc đàn cổ.

Sảnh đường không khí tươi vui, bên ngoài hành lang hạ một chiếc lồng đèn cung đình nhỏ sáng lên. Đã là Nguyên Tiêu yến, đương nhiên phải đốt đèn. Thái Hoàng Thái Hậu đang chuẩn bị sai người đưa cái đèn vào, Tiểu An Trà lại đứng lên, nghiêng đầu mở to đôi mắt to nói: "Đã sớm nghe nói mỹ danh Tam tiểu thư Tiết gia, không biết có thể cho mọi người chúng ta mở rộng tầm mắt không?"

[11] Đốt đèn: một trò chơi truyền thống của trung quốc, các câu thơ dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường.

Bữa tiệc tức khắc yên tĩnh, vô số đôi mắt che che dấu dấu mà liếc qua nhìn Tiết Tĩnh Xu và Tiểu An Trà, người có chút nhay bén, liền lén nhìn thần sắc Hoàng Đế.

Tiết Tĩnh Xu liếc mắt nhìn Tiểu An Trà một cái, không biết nàng ta là thiệt tình hay là giả ý. Quay đầu nhìn về phía Thái Hoàng Thái Hậu, đang chuẩn bị mở miệng, Thái Hoàng Thái Hậu lại cười nói: "Mấy ngày gần đây Tĩnh nhi vất vả chăm sóc ai gia, ta không nỡ để cho

nàng phải vừa hát vừa nhảy. Yêu cầu của người, ta đành phải nhấn tâm bác bỏ."

Tiểu An Trà chớp chớp mắt, bĩu môi nói: "Cũng được. Trà nhi biết lão tổ tông bất công, người còn chưa có vào cung mà đã trở thành bảo vật trong lòng, chỉ sợ qua ít ngày nữa, mấy người chúng ta liền không có ai thương, bị ngài quên mất."

Một câu nói dí dỏm liền làm bầu không khí lại vui vẻ lên, mọi người đều che miệng cười.

Thái Hoàng Thái Hậu sai người đưa cái đồ đèn thứ nhất đến Hoàng Đế trước mặt, cười khanh khách nói: "Hoàng Thượng, người làm mẫu cho mọi người xem đi."

Đức công công vội tiến lên, cao giọng đọc câu đố:

"Yêu ma hồn vía còn chẳng,

Mình như cuốn lụa hơi đăng sấm ran.

Ai nghe thấy cũng hết hồn,

Ngoảnh đầu nhìn lại tro tàn khói bay."^[12]

[12] Câu đố nằm trong hồi 22 của Hồng Lôu Mộng, tác giả Tào Tuyết Cần.

Thái Hoàng Thái Hậu vừa nghe liền vui vẻ: "Cái này đơn giản! Tĩnh nhi, mấy ngày trước chúng ta còn nhắc tới đúng không?"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười gật đầu.

Hoàng Đế đề bút viết xuống hai chữ, Đức công công xem một cái, lại lớn tiếng niệm ra: "Đáp án của bộ hạ là, pháo trúc!"

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Nhanh xem có đúng không? Nếu đoán sai, mặt mũi Hoàng Đế bị mất hết."

Một tiểu nội giám vội vàng chạy ra bên ngoài, rất nhanh đã cầm theo ngọn đèn lưu li hình bát giác tiến vào: "Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng Thượng, đáp án đúng là pháo trúc."

Vì thế trong điện lại vang lên rất nhiều tiếng ca ngợi.

Đức công công tiến lên tiếp nhận đèn cung đình từ trong tay tiểu nội giám, xoay người mời Hoàng Đế tặng đèn.

Hoàng Đế nói: "Đưa cho Hoàng Hậu."

Lời này mọi người nghe đều nghe được rõ ràng minh bạch, trong lúc nhất thời đã quên quy củ, sôi nổi ngẩng đầu nhìn tới.

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy tạ ân.

Thái Hoàng Thái Hậu vừa lòng gật gật đầu, lại nhìn mọi người ở đối nói: "Bên ngoài đèn cung đình nếu đã treo lên, mọi người cũng không cần câu nệ, tùy tính tùy tâm là được. Ta mệt mỏi, không thể dính vào các người tuổi trẻ các người được."

Tiết Tĩnh Xu cũng cùng Hoàng Đế rời đi.

Trong điện, mọi người nhìn nghi thức đi xa, bao nhiêu người hận không thể đứng dậy đi cùng.

Ra điện đi không xa lắm, Thái Hoàng Thái Hậu liền nói: "Bọn họ đưa

ta trở về là được, đêm nay ánh trăng rất đẹp, Hoàng Thượng cũng cùng Tĩnh nhi đi dạo một chút."

Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu đồng ý, đợi đến khi Thái Hoàng Thái Hậu rời đi, Hoàng Đế hỏi: "Đức Lộc, Trích Tinh Lâu đã quét dọn sạch sẽ chưa?"

Đức công công vội nói: "Đã quét! Buổi sáng đã sai người dọn qua."

Hoàng Đế gật đầu, cúi đầu hỏi Tiết Tĩnh Xu: "Trích Tinh Lâu là nơi thích hợp nhất để ngắm trăng, người theo ta cùng đi ngắm đi."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu.

Hai cái cung nhân ở phía trước cầm đèn, lại có mấy người cẩn thận đi theo ở phía sau, dọc theo đường đi cũng chưa gặp được người khác, không bao lâu liền đến một tòa tiểu lâu cao ngất.

Tiết Tĩnh Xu ngửa đầu nhìn lại, dưới màn trời màu chàm^[13], tiểu lâu giống như một cái cây, đâm vào vòm trời.

[13] Màu chàm là màu của ánh sáng trong khoảng 440 đến 420 nm, nằm giữa màu xanh lam và màu tím. Giống như màu da cam, tên gọi của nó có xuất xứ từ tự nhiên, do màu này rất gần với màu của chất tanin lấy từ lá hay vỏ cây chàm dùng để nhuộm quần áo.

Mở cửa lâu ra, bên trong cũng không có bài trí gì, ở chính giữa nhà chính là thang lầu, bậc thang làm bằng gỗ xoay tròn bay lên, liên tục đi về chỗ cao.

Đức công công mang theo đèn cung đình, rọi dưới chân, cẩn thận dẫn đường.

Bước vào lầu hai, Tiết Tĩnh Xu mới phát hiện thì ra bốn phía bay bổng, chỉ có lan can che đậy.

Từ nơi này nhìn ra bên ngoài, không thể thấy rõ toàn cảnh nội cung điện, thỉnh thoảng nghe thấy mấy tiếng cười đùa truyền vào trong tai.

Lại lên thêm một tầng, đã có thể cảm giác được một chỗ này cao và lạnh hơn một chút, tầm nhìn so với lúc nãy rộng lớn chút.

Tiết Tĩnh Xu hơi hơi thở dốc.

Hoàng Đế hỏi nàng: "Đi không nổi nữa sao?"

Tiết Tĩnh Xu gật gật đầu, "Còn có thể đi thêm một tầng."

Càng lên cao cầu thang càng hẹp, đã không thể đủ cho hai người đi song song, Hoàng Đế lấy đèn cung đình từ trên tay Đức công công, tự mình đi phía trước dẫn đường.

Lên đến tầng thứ tư, Tiết Tĩnh Xu cảm thấy hai chân có chút mỏi nhừ.

Chỉ là thân thể không khoẻ, so với phong cảnh ở chỗ cao, cơ hồ không có giá trị nhắc tới.

Nàng đứng ở trước lan can nhìn, cả tòa Đô thành đều ở dưới chân nàng.

Ngày Nguyên Tiêu yến, đèn dầu trong cung ngoài cung đều huy hoàng, đèn đuốc rực rỡ.

Dưới bầu trời đêm, một vầng trăng sáng như vòng bạch ngọc nhô lên treo trên cao.

Bầu trời cùng nhân gian, lúc này lại giống như đoàn viên, giống như mỹ mãn.

Tiết Tĩnh Xu cơ hồ xem đến mê man, không tự giác nỉ non: "Thật đẹp....."

Bóng đêm xám sậm, gió đêm cũng càng thêm mát lạnh, Tiết Tĩnh Xu bị thổi đến đánh cái hắt xì.

Lúc này trên người hai người cũng không áo choàng, Hoàng Đế liền nói: "Phía trên lạnh, đi xuống đi."

Tiết Tĩnh Xu lưu luyến không rời, có điều nàng cũng không dám lấy thân thể của mình ra đùa giỡn, chỉ đành phải chậm rãi đi trở về.

Xuống lầu so với lên lầu còn gian nan hơn, nơi này thang lầu lại hẹp, ánh sáng không rõ, Tiết Tĩnh Xu tuy kiệt lực chú ý dưới chân, lại vẫn bị hụt chân, thân mình liền rơi xuống.

Chương 21: Dắt tay

Edit + Beta: Tiểu Pi

Tiết Tĩnh Xu kinh hô một tiếng, theo bản năng muốn bám vào tay vịn, nhưng vẫn không kịp, nàng chỉ đành nhắm mắt lại, chờ đợi thân thể rơi xuống đất, chịu nỗi đau đớn.

Nhưng tất cả dự đoán của nàng vẫn chưa xảy ra, nàng rơi thẳng vào một vòng tay rộng lớn, hai cánh tay kia còn có chút cứng đờ, mũi nàng đập vào phía trên, đau đến mức muốn ứa ra nước mắt.

Đức công công đứng dưới lầu nghe được động tĩnh, vội cầm đèn lồng đi lên, lại ở chỗ ngoặt thấy có hai người đang ôm nhau, hấn sửng sốt một chút, rụt đầu không dám lại gần xem, lặng yên không một tiếng động mà lui xuống.

Trên cầu thang, Hoàng Đế cũng có chút choáng váng, một lát sau mới buông tay ra, lùi lại một bước, cúi đầu xuống nhìn nàng: "Sao rồi? Có bị thương hay không?"

Tiết Tĩnh Xu có chút mất hồn, định thần lại mới nhẹ nhàng lắc đầu: "Thần nữ thất thố, đa tạ Bệ hạ giúp đỡ."

"Không phải tại người, là cầu thang này quá hẹp."

Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, Hoàng Đế cúi đầu đi tìm đèn lồng khi nãy, nhưng vừa rồi tình huống khẩn cấp, đèn lồng bị hấn quăng ngã trên mặt đất, ngọn nến bên trong đã tắt.

Hắn đành phải gọi Đức Lộc đến, nhưng kỳ lạ là ngày thường Đức Tổng quản gọi một tiếng đã có mặt, thế nhưng lúc này lại không xuất hiện.

Tiết Tĩnh Xu đợi một lát, cũng cảm thấy kỳ quái, muốn vịn vào tay vịn cầu thang để đi xuống xem thử, nhưng cả tòa Trích Tinh Lâu đều đen như mực, hiển nhiên người hầu hạ không có ở trong này.

Nàng nhớ mới vừa rồi rõ ràng nàng nghe được giọng của Đức công công, tựa hồ hắn còn đi lên tới.....

Trong đầu chợt có điều gì đó lóe qua, rồi như hiểu ra chút gì đó, sắc mặt nàng đột nhiên có chút không được tự nhiên.

Chẳng lẽ Đức công công bọn họ..... Hiểu làm cái gì?

Có lẽ Hoàng Đế cũng nghĩ đến điểm này, gọi hai tiếng mà Đức Lộc chưa đáp lại, hắn cũng không mở miệng gọi nữa.

Hai người đều trầm mặc đứng trên cầu thang, vì trong bóng tối nên không nhìn rõ được thứ gì, nhưng Tiết Tĩnh Xu vẫn cúi đầu tỏ ra xấu hổ.

Nàng không biết hiện tại trong đầu của những người bên ngoài đã liên tưởng ra cái gì, nhưng thực tế là *trống đánh xuôi, kèn thổi ngược*.

Điều duy nhất nàng chắc chắn, là Hoàng Đế cũng không có bất kỳ cảm giác nào với mình.

Mới vừa rồi, khi hai người tiếp xúc thân thể, nàng có thể cảm giác được, thân mình của Hoàng Đế cứng đờ như một cục đá, tựa hồ hắn rất không thích đụng chạm với người khác. Hoặc có lẽ hắn chỉ là

không kiên nhẫn tiếp xúc với nàng.

Sự trầm mặc lúc này thật sự là một loại tra tấn. Tiết Tĩnh Xu lại ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, tuy rằng không có đèn lồng, nhưng đêm nay trăng rất sáng, ánh trăng soi tỏ vào tận tòa lâu, đọi mắt thích ứng với ánh sáng mờ mờ, nàng có thể nhờ ánh sáng này mà thấy rõ bậc thang dưới chân, nàng nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng, có ánh trăng chiếu sáng, chúng ta cẩn thận một chút, vẫn có thể thấy đường đi xuống."

Hoàng Đế gật đầu, nhưng không có xoay người xuống lâu, mà vẫn đứng tại chỗ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tiết Tĩnh Xu có chút nghi hoặc gọi: "Hoàng Thượng?"

Rốt cuộc Hoàng Đế cũng có động tĩnh, từ từ vươn một bàn tay ra: "Năm tay của ta đi."

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt, lập tức buộc miệng nói: "Không cần, có thể đỡ tay vịn."

Hoàng Đế lại nói: "Lâu rồi Trích Tinh Lâu chưa sửa chữa, cũng không trùng tu lại."

Tiết Tĩnh Xu há miệng thờ dốc, không còn lời nào để nói, đành phải thử đưa tay ra thăm dò.

Hoàng Đế từ từ nắm chặt.

Bàn tay hắn rất dày và rộng, lòng bàn tay có chút thô ráp, cũng không mềm mại, lại khô ráo ấm áp.

Tay Tiết Tĩnh Xu bị tay hắn nắm gọn, hoàn toàn bị bao bọc trong bàn

tay rộng lớn của hắn, không còn một khe hở, cảm giác ấm hơn rất nhiều, có lẽ còn ấm hơn cả khi dùng lò sưởi bát bảo.

Hoàng Đế đi rất chậm, bước từng bước một rất vững, người được hắn nắm lấy, không cần lo sẽ bị té ngã chút nào.

Đến tầng một mới phát hiện, thì ra tất cả những cung nhân nô tì đều đứng bên ngoài tòa lâu, khó trách vừa rồi không người nào nghe thấy.

Hoàng Đế quay đầu lại nhìn Tiết Tĩnh Xu, chờ nàng đứng vững trên mặt đất mới buông tay ra.

Đức công công ở ngoài điện nhón mũi chân nhìn nhìn, trong lòng cân nhắc một phen, cảm thấy bây giờ mà đi vào sẽ không quấy nhiễu đến Bệ hạ và nương nương, lúc này mới vội vàng tiến lên, cúi đầu chờ Hoàng Đế phân phó.

Hoàng Đế lười giải thích chuyện vừa rồi, chỉ phân phó cho hắn:
"Chuẩn bị kiệu đưa Hoàng Hậu ra cung."

Đức Lộc vội lĩnh mệnh rời đi.

Hoàng Đế lại nói với Tiết Tĩnh Xu: "Thời điểm đã không còn sớm nữa, ngươi trở về nghỉ ngơi sớm đi."

"Vâng, cũng thỉnh Bệ hạ chú ý thân thể."

*****

Khi nàng trở lại Tiết phủ thì đêm đã khuya, Tiết Tĩnh Xu hỏi qua Vân Hương biết được Tiết Tĩnh Uyển đã hỏi phủ nàng mới yên tâm, để người chuẩn bị nước ấm cho nàng tắm rửa.

Liễu Nhi vừa gỡ trang sức trên đầu nàng xuống, vừa thở dài: "Tiểu thư, sau này người nên thường xuyên trang điểm đi. Nhìn bộ dáng hôm nay của người, đẹp đến mức ta không muốn rời mắt luôn."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Người nói khế thôi, đừng để người khác nghe thấy được. Người không biết hôm nay Xảo ma ma chải tóc kiểu này cho ta, làm ban ngày ta đầu nặng chân nhẹ, hiện tại cổ còn cứng đây này. Nếu mỗi ngày đều ăn diện lộng lẫy như vậy, chỉ sợ sớm muộn gì cũng có một ngày ta phải ngất xỉu vì mệt thôi."

Liễu Nhi nghe vậy liền xoa xoa cần cổ cho nàng, quả thật có chút tê cứng: "Chút nữa tẩy trang xong, ta sẽ xoa bóp cho người. Búi tóc này tuy rằng đẹp, nhưng sau này đừng chải thì hơn, chải thêm vài lần nữa sợ bả vai tiểu thư cũng muốn sụp."

Tiết Tĩnh Xu bật cười gật đầu: "Được."

*****

Một đêm không có trò chuyện, sang ngày thứ hai, Lục tiểu thư và Thất tiểu thư vây quanh Tiết Tĩnh Uyển đi vào Nghênh Xuân viện. Hai tiểu cô nương quán lấy hai vị tử tử, âm ỉ đòi các nàng kể về buổi cung yến tối hôm qua cho nghe.

Tiết Tĩnh Uyển là lần đầu tiên tham dự cung yến, vì vậy cố ý khoe ra một chút, lúc này cũng không ngưng ngừng, mở miệng liền thoảng nói không ngừng.

Từ bài trí trong cung nói đến đèn ở hành lang, từ điểm tâm trên bàn nói đến người ngồi đối diện. Chờ nói đến khi Thái Hoàng Thái Hậu và Hoàng Đế giá lâm, cả khuôn mặt nàng cũng hăng hái hơn.

"Các người không biết đâu, tất cả mọi người đều phần phật quỳ đầy ra đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, chờ công công ban vị, mới đứng dậy ngồi trở lại vị trí của mình. Ta cúi đầu nghẹn đến mức không chịu nổi, thật sự nhẹn không được nên liếc liếc mắt một cái, các người đoán ta nhìn thấy ai?"

Hai tiểu cô nương vội hỏi: "Là ai? Còn không phải là Hoàng Thượng và

Thái Hoàng Thái Hậu sao?"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhìn nàng khoe khoang.

Tiết Tĩnh Uyển nói: "Tất nhiên là Hoàng Thượng và Thái Hoàng Thái Hậu khó mà nhìn được, ta là nhìn thấy Tam tỷ tỷ của chúng ta, tỷ ấy và Thái Hoàng Thái Hậu ngồi cùng một chỗ đó!"

Tiểu cô nương quay đầu ngạc nhiên nhìn sang Tiết Tĩnh Xu, vội vàng chứng thực: "Thật vậy sao Tam tỷ tỷ?"

Tiết Tĩnh Xu giận Tiết Tĩnh Uyển liếc mắt một cái, khế gật đầu, giải thích: "Ta chỉ ngồi ở bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu, vẫn chưa được ngồi riêng một bàn."

Nhưng đối với hai tiểu cô nương mà nói, như vậy đã là đủ rồi.

Các nàng một người là con thị thiếp, một người là con của Tam phòng, chỉ sợ cả đời này không có duyên bước vào hoàng cung một bước, cũng không thể gặp thiên nhan(*), hiện tại biết được có tỷ tỷ có thể ngồi ở bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu, việc này đối với các nàng mà nói, là mơ cũng không dám mơ đến.

(*)Dung nhan của Hoàng Thượng.

Tiết Tĩnh Uyển ngừng nhai miếng bánh đậu xanh hạt sen, uống một hớp trà lớn, lại nói: "Việc này còn chưa phải chuyện quan trọng sao, càng quan trọng hơn là, tối hôm qua Tam tỷ tỷ thật sự quá xinh đẹp! Có nhiều người cũng giống như ta vậy, lén đưa mắt nhìn tỷ ấy một cái! Hơn nữa diện mạo Bộ hạ cũng anh tuấn, so với đại ca chúng ta còn anh tuấn phi phàm hơn! Hấn và Tam tỷ tỷ đúng là trời sinh một cặp!"

"Oa....." Hai tiểu cô nương kinh ngạc cảm thán không thôi, Hoàng Đế anh tuấn thế nào thì các nàng không thể tưởng tượng được, nhưng Đại ca anh tuấn bao nhiêu thì các nàng biết. Vậy mà Hoàng Đế còn anh tuấn hơn Đại ca, vậy thì hấn là vô cùng xuất chúng rồi? Hơn nữa ngày thường Tam tỷ tỷ xinh đẹp như thế, ăn diện lộng lẫy thêm, vậy rốt cuộc là có bộ dạng như thế nào?

Lần đầu tiên các nàng hận kiến thức của mình quá ít, cho nên cảnh tượng đó như thế nào cũng không thể nghĩ ra được.

Lục tiểu thư đáng thương nhìn Tiết Tĩnh Xu: "Tam tỷ tỷ, lần sau nếu tỷ lại trang điểm, nhớ cho người gọi ta một tiếng, tốt xấu cũng cho ta nhìn qua một cái nha."

"Còn ta nữa!" Thất tiểu thư vội nói.

Tiết Tĩnh Uyển rung đùi đắc ý: "Ta đều đã nhìn thấy, nhưng mà Lục muội và Thất muội đừng vội, chờ đến ngày Tam tỷ tỷ xuất giá, không phải chúng ta đều có thể nhìn thấy thật rõ hay sao."

"Đúng rồi." Thất tiểu thư chỉ chỉ đầu ngón tay ra đếm: "Mười tám tháng hai Tam tỷ xuất giá, hôm nay mười sáu tháng giêng, sắp tới rồi nha!"

Tiết Tĩnh Xu bắt đắ dĩ nhìn Tiết Tĩnh Uyển, nói: "Tối hôm qua vì sao để ngươi tiến cung? Ta thấy ngươi đã sớm quên hết rồi."

Mấy ngày trước còn thút tha thút thít nức nở đi tới tìm nàng, nói không muốn phải gả đến Tần gia. Nhờ nàng nghĩ cách giúp, còn mình thì đi tìm Tần thị khóc lóc kể lể, có vẻ là có tác dụng. Bây giờ nàng ta thì tốt rồi, vừa liền sẹo đã quên đau, lại khôi phục bản tính sôi nổi ồn ào.

Tiết Tĩnh Uyển đảo mắt, liên tục gật đầu: "Nhớ rõ nhớ rõ, ta đều ghi nhớ mà."

"A, vậy nói ta nghe một chút, ngươi đã ghi nhớ được những gì rồi?" Tiết Tĩnh Xu nói.

Tiết Tĩnh Uyển cười hì hì: "Ta phát hiện trong những nam tử ngày hôm qua, trừ Hoàng Thượng ra thì An Thân Vương là anh tuấn nhất. Khi đó Tam tỷ người rời đi trước nên không biết, tới khi giải câu đố đèn, những tiểu thư đài các kia vì muốn được thả đèn cùng với An Khánh vương, thiếu chút nữa đã đánh nhau luôn!"

Tiết Tĩnh Xu nhăn mày: "Không phải ngươi cũng là một trong số đó chứ?"

"Không có không có." Tiết Tĩnh Uyển lắc đầu ngoàỵ ngoạỵ: "Nhiều người như vậy, ta chen cũng không lọt đâu."

Nghe nàng nói vậy, ý là nếu có thể chen vào được thì nàng cũng muốn vào xem náo nhiệt.

Tiết Tĩnh Xu nghiêm mặt nói: "Uyển Uyển, nghe ta khuyên một câu, nếu ngươi muốn tìm một người thật lòng đối tốt với ngươi, An Thân Vương không phải là người thích hợp."

Tiết Tĩnh Uyên ngạc nhiên nói: "Vì sao? Hẳn trẻ tuổi như vậy, diện mạo anh tuấn, lại là một thân vương."

Hai tiểu cô nương kia cũng tò mò nhìn Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn về phía Liễu Nhi, nói: "Liễu Nhi, người còn nhớ năm trước chúng ta ra phủ vô tình thấy được một trò khôi hài kia không?"

Liễu Nhi nghiêng đầu suy nghĩ, lập tức liền nhớ lại.

Chính là một tên tự nhận là cứu gia của An Thân Vương, ý thế hiếp người, ý đồ muốn cưỡng đoạt dân nữ, làm ra chuyện mưu hại mạng người.

Đến nay nàng vẫn còn nhớ tới việc này, vẫn cảm thấy tức giận, hiện tại nhanh chóng kể lại hết cho ba vị cô nương nghe.

Tiết Tĩnh Uyên nghe xong bóp hai bàn tay trắng như phấn: "Thật là quá đáng, Tam tỷ các người nên cho người hung hăng đánh hắn một trận! Còn cái người là An Thân Vương kia, không có mắt nhìn người, đến cùng Vương Phi cũng chưa cưới, đã nạp di nương trước, còn dung túng người bên cạnh làm chuyện xấu, ta thấy hắn chính là một tên hồ đồ! Quý háo sắc! Phi!"

Lục tiểu thư và Thất tiểu thư vừa nghe nàng nói, vừa gật đầu phụ họa.

Vốn Tiết Tĩnh Xu còn lo lắng Tiết Tĩnh Uyên cũng bị bề ngoài mê hoặc, hiện giờ thấy nàng lòng đầy cảm phẫn như thế, vừa vui mừng lại có chút buồn cười, chỉ nói: "Văn nhã một chút."

Tiết Tĩnh Uyên xua xua tay: "Chờ ta mắg hắg xong sẽ vắn nhắ!"

Tiết Tĩnh Xu bật cười, đành phải mặc kệ nàng ấy thôi.

Liều Nhi thay than mới vào lò sưởi bát bảo, đem tới bên cạnh nàng.

Tiết Tĩnh Xu nhận lấy cầm trong tay, nhiệt độ từ bên trong tỏa ra, điều này lại làm cho nàng nhớ đến cảm giác ấm áp của bàn tay tối qua.

Nàng có chút không rõ, không biết rốt cuộc trong lòng Hoàng Đế là nghĩ gì, rõ ràng không muốn tiếp xúc với người khác, vì sao lại tới dắt tay nàng?

Chương 22: Phân cao thấp

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Vài ngày sau, vừa lúc là sinh nhật của Nhị phu nhân Tần thị, tuy không phải chĩnh thọ[1], Chu lão thái quân cũng hạ lệnh cho hạ nhân trong phủ làm một hồi tiểu yến, mời thêm hai gánh hát đến góp vui.

[1]: Theo giải nghĩa trên baidu thì - Kỷ niệm "sinh nhật trọn ngày" còn được gọi là "chĩnh thọ", ở một số nơi, còn được gọi là "bình thọ". Bắt đầu từ 40 tuổi, cứ 10 năm một lần, nghĩa là, 50 tuổi, 60 tuổi, 70 tuổi, 80 tuổi, 90 tuổi, 100 tuổi trở lên, tổ chức một bữa tiệc sinh nhật lớn. Nhân danh pháp luật, 40 tuổi, 50 tuổi được gọi là "sinh nhật", cho tuổi 60, 80 và lớn tuổi lớn đã tổ chức một lễ kỷ niệm sinh nhật, được gọi là "Đại thọ".

Trong đại sảnh, hoa viên nhỏ cạnh bờ hồ bày vài bàn tiệc mà đối diện bên trong đình thủy tạ [2] đang ca hát, diễn vở "Bái Nguyệt Kí" [3].

[2]: Thủy tạ水榭 nhà xây cất bên cạnh hoặc trên nước, dùng làm nơi thưởng ngoạn hoặc nghỉ ngơi.

[3]: là một bộ phim do Trương Thiên Tứ, Từ Thiệu Thanh, Bành Lệ Nông, và các diễn viên khác diễn vở tuồng được chiếu vào năm 1957 (nguồn: baidu).

Con hát xướng đến réo rất thảm thiết, vài vị cô nương trẻ tuổi xem

mà đờ hốc mắt, Tiết Tĩnh Uyển chịu không nổi, liền nhắm mắt bịt tai lại, trong miệng lảm nhảm lải nhải nhấc mãi: "Không nghe không nghe, không nhìn không thấy....."

Lục cô nương tuổi còn nhỏ đối với loại kịch nỗi buồn chia tay biệt ly như thế này có xem cũng cái biết cái không, thấy Tĩnh Uyển như vậy, nàng tò mò hỏi: "Ngũ tử tử, tử làm cái gì vậy?"

Vốn Tiết Tĩnh Xu có chút xúc động, khi nghe tiếng thì quay đầu nhìn lại, nàng vui vẻ nói với sáu, bảy vị cô nương gần đó: "Các người nhìn xem, muội ấy là đang bịt tai trộm chuông[4]".

[4]: Yếm nhĩ đạo linh (掩耳盗铃) - Đây là một sự tích vào thời Tần, mọi người có thể tìm trên mạng. Ngụ ý rằng người đang nói dối cứ nghĩ rằng bản thân thông minh, người khác không thể biết được. Thật ra khi đang dối người, thì cũng là đang tự lừa mình vậy.

Lục cô nương càng thêm nghi hoặc, Thất cô nương lại cười: "Lá gan của Ngũ tử tử thật nhỏ, chỉ như vậy cũng không dám nhìn".

Tiết Tĩnh Uyển nói: "Đó là bởi vì các người xem đều không hiểu".

Thất cô nương không phục: "Sao lại xem không hiểu, không phải là Vương Thượng thư ghét bỏ con rể là tú tài nghèo kiệt xác, hủ lậu, muốn chia rẽ nữ nhi và con rể hay sao. Ta cảm thấy hẳn làm không sai, nếu như ta có nữ nhi, cũng sẽ luyến tiếc không muốn gả nó cho tú tài để chịu khổ".

Tiết Tĩnh Uyển nhú mày, nghiêm túc nói: "Nhưng Thụy Lan và tú tài đã kết thành phu thê, tình cảm của bọn họ tốt như vậy, sao cha nàng lại có thể hứa gả nàng cho người khác chứ?"

Thất cô nương le lưỡi: "Tình cảm có tốt cũng không thể đổi thành

cơm ăn".

Tiết Tĩnh Uyển cũng biết hai người không cùng quan điểm, chỉ nói: "Cho nên ta nói người cũng đều không hiểu, hừ".

Con người Thất cô nương đảo một vòng, bỗng nhiên cười nói: "Ta biết rồi, Ngũ tử tử là muốn lấy chồng, nếu không sao lại đồng cảm giống như chính bản thân mình trải qua vậy?"

"Cái đồ đầu thối nhà người, dám cười nhạo ta!" Tiết Tĩnh Uyển đỏ mặt, làm bộ muốn đánh nàng.

Thất cô nương đứng lên chạy về bàn của những người lớn: "Nhị nương cứu mạng, Ngũ tử tử then quá hóa giận, muốn đánh người kia!"

Vài vị phu nhân cũng liếc mắt sang đây, bị hai người các nàng nháo một chỗ, chưa kịp có không khí gây nhau thì Tần thị liền kéo Thất cô nương ra sau lưng của mình, ngăn Tiết Tĩnh Uyển lại, vừa nói vừa chỉ vào cái trán của nàng ta: "Người đó, còn ra dáng của một cô nương hay không, cả ngày vui đùa âm ỉ. Bắt đầu từ hôm nay, phải ở trong phòng học quy củ cho tốt đi. Không được ta cho phép, ai cũng không được để nó ra ngoài".

Câu nói sau chính là nói với bà vú và nha hoàn bên cạnh Tiết Tĩnh Uyển.

Người hầu vội cúi đầu thưa "Vâng".

Tiết Tĩnh Uyển mất hứng chu miệng.

Tam phu nhân Lâm thị kéo Thất cô nương đến bên cạnh mình, phỉ tâm của bản thân mình trách cứ nói: "Người an phận một chút, đừng

gây chuyện nữa". Lại quay sang nói với Tần thị: "Tụi nhỏ trong nhà hoạt bát một chút cũng tốt, người hà tất gì phải dọa nàng chứ".

Tần thị sửa sang lại xiêm y cho Tiết Tĩnh Uyển, bảo nàng quay trở lại chỗ ngồi, lúc này mới quay đầu lại thở dài: "Ta thật nặng lòng mà, người nói xem nó cũng đã mười lăm, qua mấy tháng nữa là phải cử hành lễ cài trâm, sao lại giống với đám hài tử chưa lớn vậy chứ? Cứ như thế thì ta biết ăn nói với người ta sao đây".

Lâm thị đưa mắt nhìn sang bàn tiểu bối một cái, mỉm cười đầy ngụ ý, nói: "Người chỉ là lo bò trắng răng, chờ Tam cô nương tiến cung, còn sợ thân muội muội không tìm được người tốt hay sao?"

Tần thị chỉ cười lắc đầu, cũng nhìn thoáng qua bàn bên kia, không nói nữa.

Mà bên này Tiết Tĩnh Uyển đã ngồi trở lại, không muốn lại bị nhìn nữa, khề khề Tiết Tĩnh Xu nói: "Tam tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài đi một chút đi".

Đúng lúc Tiết Tĩnh Xu cũng không thích nơi ồn ào, nên đi sang bàn của trưởng bối cáo tội, dẫn theo Vân Hương rời đi với các nàng.

*****

Hai ngày nay tuyết đã có dấu hiệu sắp ngừng rơi, trên mặt đất vốn đã kết băng cũng bắt đầu tan dần. Đường mòn trong hoa viên có nước từ tuyết tan hòa với bùn, bị người hay lui tới dẫm ra càng lầy lội.

Sợ làm bẩn quần áo, mấy người chỉ tìm đến một cái đình gần đó ngồi xuống.

Tiết Tĩnh Uyển dựa vào lan can bên trong đình, bên tai còn nghe

thấy âm thanh náo nhiệt từ cách đó không xa, cảm thán nói: "Tam tỷ tỷ, sau khi tỷ trở về có rất nhiều chuyện đã thay đổi".

Tiết Tĩnh Xu nhìn nước nhỏ giọt rơi từ mái đình, hỏi nàng ta: "Thay đổi chỗ nào?"

Tiết Tĩnh Uyển liền bẻ đầu ngón tay bắt đầu liệt kê ra cho nàng nghe: "Những lần sinh thần trước kia của nương, đều chỉ đãi một bàn tiệc trong viện của người, Tam nương và Thất muội muội sẽ đến cùng ăn mừng, tổ mẫu cùng lắm là cho người đưa phân lễ tới thôi, cũng sẽ không làm đại tiệc ăn mừng náo nhiệt như thế. Còn có trước kia, trong phủ là do Đại nương làm quản gia, nhưng dạo gần đây, tổ mẫu cũng gọi nương đến hỗ trợ. Hiện tại mỗi ngày người đều phải xem sổ sách, nghe những quản sự báo cáo nội vụ. Hơn nữa rất nhiều lần ta đã nghe Tam nương nói, ta có một tỷ tỷ là tỷ, chắc chắn sau này có thể tìm được một nhà nhà chồng như ý".

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, lại hỏi: "Người cảm thấy thay đổi như vậy là tốt hay xấu?"

"Ta không biết". Tiết Tĩnh Uyển nhíu mày, "Nhưng ta biết những thay đổi này đều có liên quan tới Tam tỷ, các nàng đối với chúng ta như vậy, là bởi vì sau này tỷ phải làm Hoàng Hậu, các nàng muốn nịnh bợ tỷ. Tam tỷ tỷ, ta cảm thấy có điểm biệt khác biệt trước kia khi tỷ còn ở trên núi, ta và nương chưa từng đến thăm tỷ, bây giờ lại muốn dựa vào tỷ, lợi dụng tỷ, ta không thích như vậy".

Tiết Tĩnh Xu cười cười: "Đó đều là suy nghĩ từ một phía của người khác, các nàng cảm thấy đối xử tốt với người, để nương làm quản gia, sau này ta sẽ nể mặt hai người mà cho bọn họ một ít đồ tốt, hưởng một chút đặc quyền, người cảm thấy ta sẽ làm vậy không?"

Tiết Tĩnh Uyển có chút chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn lắc lắc đầu.

Không biết vì sao, trong lòng nàng lại cảm thấy, tuy rằng Tam tỷ tỷ đều hòa ái thân thiện với tất cả mọi người, nhưng trên thực tế, người trong phủ này tỷ ấy đều không để trong lòng, mà tỷ ấy cũng sẽ không làm loại chuyện thiên vị người khác.

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ: "Uyển Uyển, thật ra mọi chuyện người đều hiểu, chỉ là có đôi khi người không muốn nhiều lời cũng không muốn nghĩ nhiều thôi. Không nói nhiều là chuyện tốt, nhưng không nghĩ nhiều thì chưa chắc đã tốt đâu. Người đã lớn rồi, có một số việc phải tự mình nghĩ kỹ, tự mình phán đoán thị phi".

Tiết Tĩnh Uyển rầu rĩ mà gật đầu.

*****

Tiết Tĩnh Xu trở về Nghênh Xuân viện, hôm nay Liễu Nhi không có đi theo hầu hạ nàng, thấy nàng về sớm như thế, liền hiếu kỳ hỏi: "Diễn xướng đã xong rồi sao?"

"Chưa xong, ta cảm thấy có chút ồn ào nên về trước". Tiết Tĩnh Xu ngồi lên trên giường, lấy cái khóa nghìn tầng, lại lo lắng tìm cách giải.

Liễu Nhi thấy nàng một lòng một dạ đều tập trung vào cái khóa kia, cũng không quấy rầy, quay đầu đi hỏi Vân Hương cảnh tượng náo nhiệt ở bên ngoài.

Tiết Tĩnh Xu nhíu đôi lông mày mảnh mai lại, rất nhiều lần đều cảm thấy thiếu chút nữa có thể tìm được cách giải, lại cảm thấy thiếu chút ít, không khỏi nhụt chí.

Nàng nhìn về ngăn tủ phía trên cùng có cái hộp nhỏ, rốt cuộc vẫn là không duỗi tay lấy xuống.

Đêm Nguyên tiêu hội đèn lồng đó, Hoàng Đế ngẫu nhiên hỏi nàng có biết cách mở khóa nghìn tầng không, nàng còn nói là không có, qua hai ngày lại tiến cung, Hoàng Đế liền cho nàng cái hộp này, nói cái khóa kia không tính là khó, bên trong phương pháp giải khóa mà hắn đã vẽ, xem vài lần sẽ hiểu ngay.

Tiết Tĩnh Xu vốn dĩ đã định từ bỏ, nhưng nghe hắn nói cái gì đơn giản, không khó này nọ, trong lòng nàng lại có vài phần không cam lòng, giống như muốn cùng ai phân cao thấp, đến nay cũng không mở hộp ra xem, đành tự mình giải cho tới khi ra mới thôi.

****

Ngày kể nàng lại tiến cung vấn an Thái Hoàng Thái Hậu, ngồi ở trên kiệu có cảm giác nhàm chán nên nàng đem theo cái khóa nghìn tầng, dù sao kích thích cũng không lớn, khi hạ kiệu vẫn có thể giấu ở trong ống tay áo.

Thần y Phan Tế vẫn luôn ở kinh thành chưa rời đi, sau lại tới khám hai lần cho Thái Hoàng Thái Hậu, hiện giờ lão nhân gia bà thân thể càng tốt lên, lúc đi lại bình thường cũng không cần cung nhân đỡ, trên mặt cũng hồng hào đôi chút.

Người ngoài không biết, đều cho rằng Thái Hoàng Thái Hậu chống đỡ qua lần này thì sau này sẽ sống lâu hơn. Nhưng Tiết Tĩnh Xu cùng Hoàng Đế lại rất rõ ràng, thực sự không còn nhiều thời gian cho lão nhân phúc hậu này nữa.

Theo thường lệ ở chỗ này của Thái Hoàng Thái Hậu dùng qua ngọc thiện, sau đó lão nhân gia bà sẽ ngủ trưa, Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu cùng nhau rời đi.

Đi đến bên ngoài cửa Trường Nhạc Cung, Tiết Tĩnh Xu chuẩn bị cáo

lui, Hoàng Đế lại nói: "Theo ta đi Sùng Đức điện, có việc thương lượng cùng ngươi".

Vì thế nội giám lại theo hai người đi Sùng Đức điện.

Tới bên ngoài điện rồi nội giám tiến lên đáp lời, có vị đại nhân cầu kiến.

Tiết Tĩnh Xu nhìn mắt Hoàng Đế, nói: "Thần nữ đi trước qua bên Thiên điện chờ".

Hoàng Đế gật gật đầu, phân phó Đức Lộc vài câu, mới nâng bước rời đi.

Đức Lộc cung thỉnh Tiết Tĩnh Xu vào Thiên điện, sai người dâng trà bánh, còn chỉ vào trong một bánh hạt sen Long Tĩnh nói: "Đây là món ăn mà Ngự Thiện Phòng mới sáng tạo ra, nương nương nếm thử có hợp khẩu vị hay không".

Điểm tâm kia là một khối xanh xanh, có đều chỉ là một hai hình vuông lớn nhỏ nhìn rất tinh xảo đáng yêu.

Tiết Tĩnh Xu cầm một khối, để vào trong miệng lập tức tan ra, ở bên trong miệng liền tràn đầy hương trà thanh đạm, không khỏi tán thưởng: "Tâm tư của nhóm Ngự trù quả thật rất thông minh, đem trà cùng điểm tâm kết hợp ở một khối, trước đây chưa từng nghe thấy".

Đức Lộc vội tranh công cho Hoàng Đế: "Là Bệ hạ biết được nương nương thích trà, sai người ở Ngự Thiện Phòng nghiên cứu chế tạo làm riêng".

Tiết Tĩnh Xu cười cười.

Đức công công biết nói nhiều không tốt, liền thối lui đi đến ngoài điện.

Đợi hồi lâu không thấy Hoàng Đế xuất hiện, Tiết Tĩnh Xu lại đem khóa nghìn tầng ra suy nghĩ cách giải.

Nàng cúi đầu chỉ lo tập trung giải khóa, cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên truyền đến một âm thanh ở bên cạnh: "Đừng động đến phần dưới".

Hóa ra là Hoàng Đế tới.

Tiết Tĩnh Xu đang muốn đứng dậy, Hoàng Đế nói: "Như thế nào còn chưa mở được? Có phải không xem đồ ở trong hộp hay không?"

Nàng đứng dậy động tác dừng một chút, đứng lên lưu loát mà hành đại lễ: "Thần nữ bái kiến Hoàng Thượng".

Hoàng Đế nâng nàng lên, khó hiểu nói: "Trước đây đã nói, từ nay về sau không cần hành lễ, ngươi đã quên?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Lễ không thể bỏ. Không biết Hoàng Thượng gọi thần nữ tới đây là vì chuyện gì?"

Hoàng Đế ngồi xuống, cầm lấy cái khóa nghìn tầng, làm vài cái liền tìm đến máu chốt của một cây(*kim*) kia, lúc sau thủ pháp thành thạo đem toàn bộ hộp từng cây một cây tháo dỡ xuống, vừa mở ra vừa nói: "Cái khóa nghìn tầng này là một trong ba bộ khóa và đây là bộ đơn giản nhất, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể phát hiện ra điểm then chốt, ta cho ngươi đồ có lẽ là do vẽ không đủ kĩ càng tỉ mỉ cho nên ngươi mới không xem rõ".

Tiết Tĩnh Xu liền bối rối cứ như thế mà trở mắt nhìn cái khóa nghìn tầng của nàng hồi lâu, bị hấn gỡ hết cuống lại dễ như trở bàn tay,

từng cây kim nhỏ được dỡ xuống ngay ở trước mắt nàng.

Hoàng Đế đem một cây cuối cùng buông xuống, nhìn nàng nói: "Cái này không có gì thú vị, ta còn có hai cái khác nữa, chút nữa về thì sẽ đưa cho ngươi".

Tiết Tĩnh Xu cũng nhìn hẩn một cái, rốt cuộc xác định là hẩn thiệt tình cho là như vậy, mà không có ý bên trong lời nói.

Trong lòng của nàng có một sự cố chấp cảm thấy so với đánh lên bông rất giống nhau, mềm như bông đã không tiếng động vang lên, cũng không đáp lại, thậm chí đối phương căn bản cũng không biết.

Nàng chỉ phải bất đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

****

Editor: Ôi chao ~ cặp này dễ thương ghê, y chang hai đứa nít (◡◡*) mà ta thích.

Chương 23: Sính lễ

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Hoàng Đế lại đem khóa nghìn tầng hợp lại một lần nữa, thủ pháp của hắn hết sức nhanh chóng, gần như khiến người khác không nhìn thấy rõ được.

Tiết Tĩnh Xu nhin không được hỏi hắn: "Ngày thường Bệ hạ thường xuyên giải nó?"

Hoàng Đế lắc lắc đầu, đem khóa nghìn tầng đã được lắp lại đặt ở trên bàn nhỏ: "Giải qua một lần cũng không còn thú vị nữa".

Nghe ý tứ trong lời nói này của hắn, giống như chỉ chơi đùa mấy lần, đã đạt tới trình độ thuần thục như bây giờ.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, lại không nói lời nào.

Hoàng Đế không phát giác điều gì, lấy một số con đang đóng kín đưa cho nàng: "Đây là danh mục sính lễ mà lễ bộ đã trình lên, ngươi xem thử một chút coi còn có chỗ nào cần cân nhắc lại một ít hay không".

"Danh mục sính lễ gì?" Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc.

"Nạp trưng lễ".

Nạp trưng, tức là lúc kết thân nhà trai đưa sính lễ cho nhà gái.

Nếu là ở dân gian, danh mục quà tặng này nên do mai mối đưa đến bên nhà gái, sẽ cùng phụ mẫu nhà gái thương nghị có cần thêm bớt gì hay không.

Nếu là Hoàng thất, là trực tiếp đến cửa hạ sinh(lễ), chưa bao giờ có thương lượng như vừa nói, chứ đừng nói tới việc là phụ mẫu đôi bên ngồi chung một chỗ mà thương lượng. Vào thời điểm này nhà gái nên muốn hấn cho nhiều thêm chút ít, hay là bảo hấn đưa bớt lại chút ít? Dù sao cũng đều không cần.

Tiết Tĩnh Xu tiếp lấy sổ con sau đó thu tay trở về, khẽ nhíu mày, nói: "Chuyện này vẫn nên để Bộ hạ làm chủ".

Hoàng Đế thấy nàng không nhận, liền nói: "Vốn dĩ là nên đưa đến chỗ Hoàng tổ mẫu để cho bà quyết định, chỉ là lão nhân gia bà không đủ sức khỏe, chỉ có thể đại khái nhìn qua, bảo ta cứ dựa theo lệ cũ từ trước đến nay, ta không biết người thích cái gì, để cho người nhìn lại một chút".

Thấy hấn có ý giải thích, Tiết Tĩnh Xu hiểu được là ý tốt của hấn, có thể thật sự để ý loại chuyện như này, nào có ai muốn thành thân là hai người ngồi đối diện nhau để mà thương lượng bao nhiêu sính lễ chứ?

Nàng đành phải nói: "Đã có...có tiền lệ, thì cứ theo lệ mà làm. Bộ hạ không biết...Này không hợp với tập tục dân gian".

Kỳ thật trước đó Hoàng Đế muốn nàng chọn hỉ phục, khăn hỉ trên bản vẽ cũng đã rất không hợp quy củ, chẳng qua là lúc này nàng vẫn chưa kịp ngẫm nghĩ.

Hoàng Đế có vẻ như nhận ra điều gì đó, gạt đầu đem thu lại quyển

sổ con: "Thì ra là như vậy".

Hắn lại nói: "Lễ bộ đã định ngày tốt lành, ngày hai mươi lăm tháng giêng đi Tiết phủ hạ sính".

Hôm nay là hai mươi ba, vậy chính là ngày kia.

Trong nội tâm của Tiết Tĩnh Xu cảm thấy phức tạp, ấn theo tập tục xưa, sau khi hạ sính lễ nàng sẽ không được xuất môn nữa, ở trong cung cũng sẽ phải nữ quan đến phủ để chỉ dạy cho nàng về ngày đại hôn và quy củ ở trong cung. Từ nay về sau nàng sẽ bị canh giữ ở trong bốn bức tường cao, không được tùy ý rời đi.

Hoàng Đế thấy nàng không nói lời nào liền hỏi: "Có phải thời gian hơi vội vàng hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu. Nếu là lúc bình thường thì khẳng định là vội vàng, có thể tình huống bây giờ đặc thù thì tất nhiên lại là chuyện khác.

"Hơn hai mươi ngày sau, thần nữ không cách nào vào cung, nếu như thân thể Thái Hoàng Thái Hậu không khỏe, thỉnh Bộ hạ phái vị công công đến thông báo với ta một tiếng".

Hoàng Đế nghi ngờ nói: "Vì sao không tiến cung?"

Ngược lại hắn vậy mà không biết một cái gì cả.

Tiết Tĩnh Xu đành phải đem những tập tục kia nói với hắn một lần, sau cùng nói: "Nam nữ đôi bên trước ngày thành thân thì không thể gặp mặt".

Lúc này Hoàng Đế mới nhíu mi lại khẽ gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu nói xong, trong lòng liền cảm thấy không biết vì sao có chút không được tự nhiên, lần sau cùng hấn gập lại, chính là đem động phòng hoa chúc rồi, có thể, có thể...

Nàng nhíu mày cúi đầu, trong nội tâm phức tạp suy nghĩ khó nói lên lời.

Hoàng Đế không biết đang suy tư cái gì, cũng không nói gì nữa, hai người im lặng ngồi đối diện.

Sắc trời không còn sớm, Tiết Tĩnh Xu dự định cáo lui.

Hoàng Đế bỗng nhiên nói: "Đây cũng chỉ là chút ít về phong tục dân gian, không phải là tổ tông định ra quy củ tử[1], không cần cứ phải mỗi một chuyện đều phải vâng theo".

[1]: ý chỉ quy củ lâu đời không được thay đổi.

Tiết Tĩnh Xu không biết ý của hấn là gì, chỉ khẽ gật đầu.

Hoàng Đế lúc này mới gọi Đức công công tới, sai hấn chuẩn bị kiệu đưa Tiết Tĩnh Xu xuất cung.

Qua một ngày, trong cung quả nhiên phái ra đoàn nghi thức long trọng đến Tiết phủ hạ sính lễ.

Đội ngũ đưa sính(lễ) đi từ cửa cung ra đến đường đông, hai bên đường phố dùng màn che lại, cách một bước cách một bước liền có binh lính gác cầm đao kiếm trong tay, hai bên cửa hàng sớm đã đóng cửa, trên đường không hề gặp bất kỳ người bán hàng rong nào, chỉ có phòng ốc của lầu các hai bên đường, thỉnh thoảng có người lặng lẽ vén một đường kẻ hở nhỏ của cửa sổ lên để vụng trộm đến xem

chuyện rành rõ khó gặp này.

Tiết phủ từ sớm đã quét sạch sẽ từ trong ra ngoài, dâng hương bố trí bàn thờ, mọi người bên trong phủ theo phẩm cấp mà mặc trang phục lộng lẫy, sáng sớm liền đợi ở ngoài cổng chính.

Liên tục đợi đến giữa trưa, đội ngũ hạ sinh(lễ) song song nhau nâng vào gần cửa bên trong, thái giám đi đầu cao giọng liệt kê ra danh mục quà tặng: "...Hoàng kim hai ngàn hai, bạc trắng hai vạn hai, gấm ngàn xấp, bảo mã mười hai con..."

Danh mục quà tặng trong sinh lễ, ước chừng lên đến bốn năm trăm rương đồ.

Tiết phủ đặc biệt dùng nguyên một sân để đặt sinh lễ, chìa khóa ở sân nhỏ cùng với danh mục quà tặng đều nằm ở trên tay Chu lão thái quân, Hoàng thất này nọ mặc dù làm cho người ta thêm thường nhưng lại không có ai dám động tới, chút ít sinh lễ này chỉ là một phần trong phần lớn, còn cả phần đồ cưới một lần nữa được đưa tiến cung, còn lại dư chút ít thì cũng phải đổi thành vật khác để thêm vào trong đó.

Ngày đó đồng hành với đội ngũ sinh(lễ) còn có một vị nữ quan Tô cô cô bên trong cung cùng nhau đến.

Tô cô cô so với Lý ma ma lúc trước thì có trẻ tuổi hơn chút ít mà phẩm cấp so với bà cũng cao hơn, với lại nàng tuy là người dạy bảo quy cũ nhưng lại không giống như vị nghiêm khắc kia, ngày thường nói chuyện nhẹ nhàng khiến cho người ta vừa thấy thì liền có cảm tình.

Ngày này học quy củ xong, Tô cô cô trở về viện của mình để nghỉ ngơi, Vân Hương sai tiểu nha hoàn đi bưng nước nóng tới để cho

Tiết Tĩnh Xu rửa mặt.

Liễu Nhi ở một bên bóp cánh tay, Tiết Tĩnh Xu bắt gặp liền hỏi: "Có phải mệt mỏi hay không?"

Liễu Nhi lắc đầu, "Không mệt, Tô cô cô so với Lý ma ma tốt hơn rất nhiều, vóc người lại xinh đẹp, nói chuyện lại ôn hòa, cùng nàng học quy củ một chút cũng không mệt mỏi".

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy cười nói: "Từ trước cũng không biết thì ra người vẫn là yêu thích người có nhan sắc, nếu như Tô cô cô lớn lên không tốt có phải người cũng không cảm thấy mệt mỏi hay không?"

Liễu Nhi vạch lên đầu ngón tay hì hì cười nói: "Trên đời có ba điều tốt, ăn uống, mỹ nhân, và tiền là tốt, tiểu thư người cũng không biết sao?"

Tiết Tĩnh Xu sẵn giọng: "Cái gì trên đời có ba điều tốt, rõ ràng là trong lòng người có ba điều tốt mới đúng".

"Đều giống nhau...đều giống nhau mà".

Tiết Tĩnh Xu rửa mặt, lại nghĩ tới một chuyện, "Giao thừa ngày đêm đó nhận được hai phong lì xì, người trả lại rồi sao?"

"Vẫn chưa". Liễu Nhi nhớ tới hai phong lì xì kia đã cầm trên tay của mình rồi lại chạy bay đi mất, cảm thấy có chút đau lòng có điều ngẫm lại cũng không phải của mình này nọ mà cầm trong tay cũng cảm thấy không thiết thực, "Vừa vặn lúc đó tiểu thư người vào cung, hẳn lại tới, ta liền trả lại cho hẳn".

"Hẳn có nói gì hay không?"

Liễu Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

Ngày đó Tiết Tĩnh Xu tiến cung, người hầu hạ bên trong viện đều tranh thủ trở về bên trong phòng, nàng ở trong sân xay phấn hương, chợt nghe trên cây cao có người hắt hơi một cái, làm sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn lại thì hóa ra là vị đại tướng quân kia lại tới, có vẻ như hẳn đối với mùi phấn hương có chút nhạy cảm, hắt xì cái này đến cái khác.

Liễu Nhi gấp rút đem những thứ phấn kia thu lại, rồi nói với hắn chờ một chút, trở về phòng lấy hai phong lì xì kia ra.

Người kia hắt xì hơi mà đỏ bừng cả khuôn mặt, đặc biệt là gương mặt lạnh lùng cũng không thể nào lạnh lùng được, cũng không rảnh cầm lấy mà hung hăng trừng mắt nàng, Liễu Nhi liền đem hai phong lì xì treo lên trên cây, nói với hắn: "Hôm nay ngươi tới thật không khéo, tiểu thư nhà đã đi vào cung rồi, hai phong lì xì này là người bảo ta trả lại cho ngươi, ngươi thu trở về đi".

Sau đó người kia nói cái gì nhỉ?

A, đúng rồi, hắn liên tục liền hắt xì hơi, không rảnh nói chuyện.

Liễu Nhi gãi gãi đầu, nói với Tiết Tĩnh Xu: "Hắn không nói gì, ta xem hắn là bị phấn hương xông cho sợ rồi, trong khoảng thời gian này cũng không có xuất hiện".

Tiết Tĩnh Xu gật gật đầu.

Liễu Nhi vẫn còn có chút nghi hoặc, nói: "Tiểu thư, ngươi nói hắn đến làm cái gì đây? Mỗi lần liền trốn trên cây, không nói câu nào".

Tiết Tĩnh Xu đang muốn nói chuyện, đúng lúc Vân Hương bùng cơn

tối vào, hai người liền dừng câu chuyện lại.

Vân Hương đặc biệt đem một chén nước trong suốt cháo tổ yến bung đến trước mặt Tiết Tĩnh Xu, " Đây là Tô cô cô dặn dò, dựa theo phương thuốc của Ngự Thiện Phòng trong cung nấu hai canh giờ, về sau mỗi ngày, buổi sáng và buổi tối đưa cho cô nương ăn hai chén tổ yến, đợi đến ngày đại hôn thì da thịt của cô nương sẽ trở nên trắng trẻo mịn màng giống như tơ lụa vậy".

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nếu thật có thần kỳ như vậy thì trên đời này tổ yến đều đã bị người ta ăn hết rồi".

Vân Hương không đồng ý, "Cô nương không biết, loại tổ yến này là thứ đồ tốt, lại không phải người nào muốn ăn đều có thể ăn được, trước khi trong phủ có hai vị di nương chỉ vì một chén tổ yến mà đánh nhau ngay ở cửa phòng bếp".

Liễu Nhi nói: "Mặc kệ là có hữu dụng hay không, tiểu thư, người cứ dùng thử một lần xem sao, nếu thật hữu hiệu thì ta cũng được hưởng lợi nha".

Vân Hương che miệng cười, "Cùng với người có liên quan gì chứ, chỉ có Bộ hạ có phúc".

"Ồ?" Liễu Nhi ngạc nhiên nói: "Tiểu thư là tiểu thư của ta, sao lại không liên quan gì đến ta, ngược lại người nói Bộ hạ, có liên quan gì tới Bộ hạ sao?"

Nàng sáu bảy tuổi đã đi am ni cô, mặc dù bây giờ đã mười sáu mười bảy tuổi, nhưng chuyện nam nữ một chút cũng không hiểu, tất nhiên là sẽ không nghe ra ám chỉ trong lời nói của Vân Hương.

Tiết Tĩnh Xu những ngày này được Tô cô cô dạy bảo, mặc dù còn

chưa hiểu toàn bộ, nhưng cũng mơ hồ biết rõ một chút, nàng nhìn Vân Hương một cái.

Vân Hương lời vừa ra khỏi miệng, đã biết quá phận, Tam cô nương trước mắt này tương lai sẽ là Hoàng Hậu tôn quý, không phải là người là nàng có thể tùy ý giễu cợt chơi đùa tởm muội trong ngày thường.

Nàng ta sợ hãi cúi thấp đầu, gặp Liễu Nhi truy hỏi, lại không rõ ý tứ của Tiết Tĩnh Xu khi nhìn nàng ta, lại không biết làm gì chỉ có thể nắm chặt khăn.

Cũng may Tiết Tĩnh Xu cũng không truy cứu, chỉ nói: "Người đi xuống trước dùng bữa đi".

Vân Hương như được đại xá, ngay cả lễ nghi cũng không hoàn toàn chú ý, vội vã lui ra.

Liễu Nhi nhìn nàng ta hoang mang rối loạn chạy đi, lại quay đầu lại nhìn Tiết Tĩnh Xu đang cúi đầu húp cháo một chút, hoang mang cau chóp mũi lại. Có lẽ nàng cũng không nên phải cố gắng truy hỏi nguồn gốc, thấy các nàng không nói nên cũng không có ý định hỏi lại, chỉ đem vấn đề này không hề để tâm đến.

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng ấy tự mình làm việc khác, trong lòng âm thầm thở nhẹ một hơi, nói thật, nếu như Liễu Nhi truy hỏi thì nàng cũng không biết giải thích như thế nào với nàng ấy.

Ngày kế Tô cô cô lại tới, chỉ là lần này, nàng ta lại sai Liễu Nhi đi ngoài phòng, chỉ đơn độc dạy bảo Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu thấy tình huống này, trong lòng khẽ nháy dựng, đã có dự liệu trong lòng.

Quả nhiên, liền nghe Tô cô cô vẫn là nhẹ giọng chậm rãi nói: "Hôm qua nói về lễ hợp cẩn, hôm nay lại đến nói một chút thăm kín".

*****

Lễ cưới trong giới quý tộc, quan lại ở các triều đại phong kiến nhìn chung giống với tục cưới gả của Trung Hoa là căn cứ vào sáu bước (lục lễ), có thể rút bớt hay kết hợp nhưng được sắp đặt cầu kỳ, tỉ mỉ, trang trọng và xa hoa hơn trong dân gian. Có các bước như sau:

Truyền mệnh: vua cử hai đại thần lãnh cờ tiết đến nhà gái thông báo, đúng ngày đã định, cha mẹ cô gái vào cung nhận mệnh, sau đó Khâm Thiên giám chọn ngày tốt để tiến hành hôn lễ.

Nạp thái: trước ngày nạp lễ, có một buổi thiết triều ở điện Cần Chánh để vua truyền cho biết ngày giờ hôn lễ và cử các quan vào trong ban phụ trách việc hôn lễ này. Hai quan đại thần và một số người khác và vài mệnh phụ, quân lính bưng tráp thiếp và lễ vật đến nhà gái. Lễ vật được đặt sẵn trên các án sơn son thếp vàng bao gồm: vàng, bạc, gấm, lụa, nữ trang, trầu, cau, trâu, bò, lợn, rượu. Hòm thiếp đựng giấy ghi danh sách, số lượng vật phẩm và ngày giờ cử hành các lễ tiếp theo.

Nạp trung: Theo ngày tốt đã chọn, nghi thức được tiến hành. Lần này, ngoài những vật phẩm như trên còn có mũ áo, xiêm, hài, kiệu, lọng và "tờ sách vàng" khắc bài dụ của vua. Một nữ quan đọc tờ sách, cô dâu ngồi vào ghế để nhận lạy mừng của mọi người. Lễ xong, một bữa tiệc được nhà gái bày ra để khoản đãi những người tham dự, sau đó rước cô dâu về phủ của hoàng tử. Hai đại thần về điện nạp cờ tiết phục mệnh. Hôm sau, cha mẹ của cô dâu phải vào cung để làm lễ tạ ơn (ông đến tiệp điện và bà đến điện Khôn Đức).

Đây là nghi thức cưới gả vào Hoàng thất, còn việc gả công chúa đi là nghi thức khác.

Chương 24: Tranh khiêu dâm

Edit + Beta: Tiểu Pi

Tuy Tiết Tĩnh Xu không hiểu được rốt cuộc trong đó viết những gì, nhưng nghe được mấy chữ này, nàng đã đỏ mặt trước.

Dường như Tô cô cô không thấy, cho nên khóe miệng vẫn mỉm cười, bình tĩnh từ từ giảng giải.

Tiết Tĩnh Xu thấy thế, cũng chỉ biết kìm chế cảm giác ngượng ngùng xuống, căng da đầu nghe giáo(*dạy*).

Thật vất vả Tô cô cô mới nói xong, nàng chưa kịp thở một hơi nhẹ nhõm lại thấy bà từ trong cái hộp tinh xảo lấy ra một vật được gói trong phần tơ lụa màu vàng, sau khi mở ra, bên trong là mấy quyển tập tranh lớn bằng bàn tay.

Tô cô cô đưa tập tranh tới trước mắt nàng, nói: "Đây là tranh vẽ xuân cung đồ, mời cô nương xem kỹ."

Những người khác trong cung, đều đã sửa miệng theo Hoàng Đế, gọi Tiết Tĩnh Xu là nương nương. Duy nhất chỉ còn Tô cô cô là vẫn tuân thủ theo quy củ của tổ tông, gọi nàng là Tiết cô nương.

Trước kia nghe bà gọi như vậy, Tiết Tĩnh Xu chỉ cảm thấy so người khác thì xưng hô như vậy sẽ thân thiết hơn, lần này lại nghe được thì trái tim run rẩy, ngẩng đầu lên nhìn bà.

Tô cô cô cúi đầu hạ mi mắt, bày ra vẻ cung kính, hơi cúi người dâng

lên, như thể rằng Tiết Tĩnh Xu nàng không được phép từ chối.

Tiết Tĩnh Xu thu hồi tầm mắt, hít vào một hơi thật sâu, hết sức trấn định lại, chậm rãi vươn tay ra lấy mấy quyển tập tranh kia, lại đem đến trước mặt nàng lật mở từng trang ra xem.

Ngoài phòng, Liễu Nhi dựa vào hành lang gấp khúc, buồn chán mà đá thềm gạch dưới chân.

Ngày xưa Tô cô cô giáo quy củ cho tiểu thư, đều để nàng ở một bên nghe cùng, chờ đến lúc tiểu thư luyện tập một mình, cô cô lại đến dạy nàng quy củ của nữ quan, nhưng không biết vì sao hôm nay lại nhất nàng ở ngoài cửa, chẳng lẽ hôm nay có cái gì mà nàng không thể nghe?

Nàng nhìn sang Vân Hương bên cạnh, hiếu kỳ nói: "Vân Hương tỷ tỷ, hôm qua các người nói như đánh đố, là đang nói cái gì vậy?"

Vân Hương rũ mắt, ậm ừ nói: "Không có gì đâu, là ta nói sai thôi."

Tối hôm qua nàng trở về phòng liền thông suốt, hôm nay đến đây hầu hạ, nàng lại khôi phục vẻ câu nệ thường ngày. Nàng hiểu được Liễu Nhi không giống với các nàng, sau này sẽ theo Tam tiểu thư tiến cung, bởi vậy khi nói chuyện với Liễu Nhi, nàng cũng phải cân nhắc trước.

Liễu Nhi thấy nàng ta không muốn nói, cũng không tiếp tục làm khó người khác, chỉ tự mình cau mày trầm tư suy nghĩ.

*****

Buổi sáng đã qua một nửa, mới thấy cửa phòng mở ra, Liễu Nhi vội bung ấm trà đi vào, rót một ly cho Tiết Tĩnh Xu, lại ân cần mà rót

thêm một ly cho Tô cô cô: "Cô cô uống trà, đã mệt mỗi cả buổi sáng, ngài nghỉ ngơi một chút đi."

Tô cô cô cười cười, thấy tính cách Liễu Nhi hoạt bát nên nàng cũng rất thích, nói: "Người là muốn ta để cho tiểu thư của người nghỉ ngơi một chút phải không? Cũng được, hôm nay đã giáo(*dạy*) xong rồi, các người đều nghỉ ngơi một chút, ngày mai ta lại đến."

Bà uống xong một hớp trà liền rời đi.

Liễu Nhi ngạc nhiên nói: "Sao hôm nay lại nhanh như vậy?"

Nàng ta quay đầu lại nhìn Tiết Tĩnh Xu, hoảng sợ, vội đi qua sờ cái trán của nàng: "Tiểu thư, mặt của người thật hồng! Có phải có chỗ nào không khỏe hay không?"

Tiết Tĩnh Xu kéo tay nàng ấy xuống, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có việc gì, ở trong phòng hơi nóng, một lát nữa sẽ hết thôi."

Liễu Nhi liền đi đến mở cửa sổ, lại cầm cây quạt ra quạt khắp nơi trong phòng, muốn xua hết khí nóng ra ngoài.

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng ấy xoay tới xoay lui, trong lòng như được an ủi, từ sáng đến giờ tim đập nhanh cũng từ từ bình tâm lại.

Liễu Nhi quạt xong, quay lại đến bên cạnh bàn, đưa trà bánh nhét vào tay nàng: "Tiểu thư, đây là bánh quai vạc ta vừa mới học với đại nương ở phòng bếp, rất giống với hương vị chúng ta từng ăn trên núi, người nếm thử xem."

Tuy Tiết Tĩnh Xu không có tâm trạng ăn uống, nhưng cũng không đành lòng phụ ý tốt của nàng ấy, đưa tay cầm lấy một miếng.

Bánh quai vạc kia vỏ giòn rụm, cầm ở trong tay liền vỡ ra một ít vụn bánh, khi để vào trong miệng thì hương vị lan tỏa, nhưng gạo giã không kỹ nên còn chút lợn cợn. Dù không tinh xảo bằng điểm tâm trong cung, nhưng đúng thật là hương vị trong trí nhớ của nàng.

Cái này làm cho tâm trạng của nàng yên ổn lại đôi chút.

Liễu Nhi vẫn luôn để ý quan sát nàng, thấy rốt cuộc trên mặt nàng cũng lộ ra một chút ý cười, mới âm thầm thả lỏng.

Tiết Tĩnh Xu ăn xong một miếng thì không ăn nữa, trong đầu toàn những hình ảnh nam nữ xích – lửa – giao – triền[1], trong lúc nhất thời nàng còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, chỉ cảm thấy có chút váng vất buồn nôn.

[1] Xích/lò: trần trụi, lỏa lồ.

Giao: giao hợp.

Triền: quán...

Editor: có lẽ sắc nữ chân chính khỏi cần ta dịch cũng hiểu ha:)) *khụ khụ*

Liễu Nhi liền đưa ly trà tới trước mặt nàng: "Tiểu thư, nếu như người ăn không vô thì thôi, uống một ít trà cho ấm dạ dày."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nói: "Ta không sao, người đừng lo lắng."

"Vâng, ta biết rồi, buổi chiều Tô cô cô không có đến, tiểu thư người phải nghỉ ngơi cho tốt, không được đọc sách cũng đừng chép kinh Phật."

Tiết Tĩnh Xu đều nghe theo nàng ấy.

*****

Đến buổi chiều, Liễu Nhi ngồi ở trong sân, khi có người tới cửa tìm Tiết Tĩnh Xu đều bị nàng khéo léo từ chối gặp.

Nhưng không bao lâu sau, Vân Hương lại dẫn theo một người tiến vào.

Liễu Nhi nhìn hắn có vài phần quen mắt, lại nhìn kỹ, chính là Tiểu nội giám đã từng tới quý phủ truyền lời.

Nàng vội đứng lên thi lễ.

Tiểu nội giám cũng đáp lễ: "Nương nương đang ở trong phòng? Hoàng Thượng mệnh nô tài đến truyền lời."

Liễu Nhi không muốn người ngoài quấy rầy Tiết Tĩnh Xu nghỉ ngơi, nhưng là người từ trong cung tới, nàng cũng không dám ngăn cản, sợ rằng có chuyện gì quan trọng không thể chậm trễ, nên nàng vội mời tiểu nội giám đi vào.

Tiết Tĩnh Xu đã nghe được tiếng động bên ngoài, hỏi: "Công công, là Thái Hoàng Thái Hậu truyền ta vào cung sao?"

Tiểu nội giám lắc đầu, khom người nói: "Là Hoàng Thượng thỉnh nương nương vào cung, có việc cần thương lượng."

Đôi mày Tiết Tĩnh Xu hơi cau lại, hỏi: "Mấy ngày gần đây thân thể Thái Hoàng Thái Hậu có tốt không?"

Tiểu nội giám thành thật nói: "Thái Hoàng Thái Hậu thân thể an

khàng, hôm nay Phúc công công tới Sùng Đức điện hồi báo, nói bữa cơm trưa lão nhân gia ăn được một chén cháo đầy."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nói: "Phiền công công hồi báo với Bệ hạ, trước khi thành thân, ta không tiện gặp ngài."

Tiểu nội giám kia sừng sốt một chút, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn nàng: "Chuyện này, chuyện này....."

Hiển nhiên hẳn không bằng sư phụ hẳn là Đức công công, linh hoạt khéo đưa đẩy. Với tình huống trước mắt, đủ để cho hẳn không biết ứng phó như thế nào.

Tiết Tĩnh Xu thấy hẳn ngây ngốc, tướng mạo còn có vài phần non nớt, ngữ khí nàng hòa hoãn hơn một chút: "Làm phiền công công, người chỉ cần nói với Bệ hạ theo những gì ta nói là được."

Tiểu nội giám đành phải gật đầu.

Liễu Nhi lại đưa hẳn ra cửa, ra tới bên ngoài viện nhẹ giọng nói: "Công công, đã nhiều ngày nay tiểu thư nhà ta học quy củ rất mệt, hôm nay nghỉ ngơi một hồi lâu cũng chưa khỏe hẳn, nhờ công công ở trước mặt Hoàng Thượng nói thêm vài lời."

Lúc này Tiểu nội giám mới bừng tỉnh, Vân Hương dẫn hẳn ra ngoài.

Liễu Nhi trở lại trong viện, thấy Tiết Tĩnh Xu còn đứng ở cạnh cửa, liền đỡ nàng đi vào nhà.

Tiết Tĩnh Xu ngồi ở trước cửa sổ, nhìn con đường đầy bùn ngoài sân, vài giọt mưa lất phất rơi trên cành cây.

Mùa đông lạnh lẽo kéo dài cuối cùng cũng sắp qua, mùa xuân sẽ

nhanh tới.

Liễu Nhi lại sờ cái trán của nàng.

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Yên tâm đi, thật sự không có sốt đâu mà, ăn nhiều thức ăn bổ dưỡng như thế, thân thể ta cũng không đến mức gầy yếu đến vậy."

Liễu Nhi lo lắng nói: "Tiểu thư, người từ chối Hoàng Thượng như vậy, hẳn có thể tức giận hay không?"

Vẻ tươi cười trên mặt Tiết Tĩnh Xu nhạt dần, nàng không tiến cung, thứ nhất quả thật là có chút liên quan đến phong tục, gặp Hoàng Đế là chuyện không tốt; thứ hai, là do hôm nay nàng nhìn thấy những loại tranh khiêu dâm đó, dù nàng có bình tĩnh, cũng không cách nào bình tĩnh đối mặt với Hoàng Đế, thậm chí xem xong những bức họa đó, trong lòng nàng bắt đầu sợ hãi khi phải gặp hắn.

Nhưng nàng chỉ nói: "Không có việc gì, trước đó ta đã giải thích với Hoàng Thượng, hẳn sẽ thông cảm."

Hai người đang nói, đã thấy ở cửa viện thấp thoáng một bóng áo vàng nhạt, lén lút đi vào trong viện, rồi nhanh chóng đóng cửa viện lại, bộ dáng lén lút như ăn trộm kia còn không phải Tiết Tĩnh Uyển thì là ai?

Dạo này nàng ta bị Tần thị nhốt trong phòng học quy củ, đã mất ngày rồi chưa được ra cửa.

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nói: "Uyển Uyển, người làm cái gì vậy?"

"Haizz..." Tiết Tĩnh Uyển vội thở dài một tiếng, lại ghé đầu qua cửa nhìn ra bên ngoài, thấy không có người theo tới, mới vỗ vỗ ngực rón

ra rón rén đi vào trong viện: "Tam tử tử, người cho ta trốn ở trong này một lúc, Cửu mẫu(mợ) tới nhà chơi, nương muốn ta đi qua gặp bà, ta sẽ không đi đâu."

Tiết Tĩnh Xu hỏi nàng: "Cửu mẫu tới đây làm gì?"

Tiết Tĩnh Uyển nhíu nhíu cái mũi, vẻ mặt phiền chán: "Mẫu thân đã không muốn để ta thành thân với biểu ca, nhưng mà Cửu mẫu chưa từ bỏ ý định. Hừ, trước đây sao không thấy bà ấy nhiệt tình như vậy, còn không phải thấy Tam tử tử sắp làm Hoàng Hậu, muốn kết thân với tử sao? Tóm lại ta tuyệt sẽ không gả cho biểu ca, nếu nương lại bức ta, ta sẽ, ta sẽ bỏ nhà ra đi!"

Vốn dĩ Tiết Tĩnh Xu đang mỉm cười lắng nghe, nghe được một câu cuối cùng, liền thu lại vẻ tươi cười: "Lại từ đâu nghe được những lời nói nhảm này, cũng không suy nghĩ đã nói ra miệng?"

Tiết Tĩnh Uyển che miệng lại, chớp đôi mắt nhìn nàng, xin khoan dung nói: "Ta, ta chỉ thuận miệng nói thôi, không thật sự nghĩ như vậy, Tam tử tử đừng nóng giận, ta sẽ không nói bậy nữa."

Tiết Tĩnh Xu liếc nhìn nàng một cái, lắc đầu, nói: "Nếu thật bị buộc phải gả đi, dù người muốn bỏ đi, ta cũng sẽ ủng hộ. Thế nhưng chuyện gì cũng chưa xảy ra, đã vội la lối. Tục ngữ nói "chuyện xấu chưa tới đã vội đi nói bậy", chính là nói người đó. Khi nói chuyện không cân nhắc, lời truyền ra cho người ta nghe thấy, không nên làm trò cười cho đề tài câu chuyện của người khác, kết quả là bị mất thanh danh, vẫn là có hại cho chính người thôi."

Tiết Tĩnh Uyển khiêm tốn lắng nghe, thành thành thật thật gật đầu.

Qua một lát sau, nha hoàn của nàng tìm tới, nói Cửu thái thái đã đi rồi, lúc đó nàng mới trở về.

Liễu Nhi đang chuẩn bị đóng cửa viện, lại thấy bên ngoài có người tới nữa.

Lần này người tới là Đức công công, còn mang theo một vị Thái y.

Đức công công nói: "Bệ hạ nghe nói thân thể nương nương không khoẻ, đặc biệt căn dặn nô tài đưa Trương Thái y đến đây xem bệnh cho nương nương."

Hắn vừa nói, vừa len lén quan sát sắc mặt Tiết Tĩnh Xu, thấy quả thật không tốt lắm, trong lòng thầm gật đầu, trở về có thể hồi báo lại với Bệ hạ.

Thái y nhanh chóng xem mạch cho Tiết Tĩnh Xu, nói vài câu ưu tư quá nặng, tổn thương tâm tì, nói linh tinh vài lời xong, lại kê thêm một phương thuốc.

Đức công công cung kính nói: "Thỉnh nương nương an tâm tĩnh dưỡng, Bệ hạ ngóng trông nương nương sớm ngày bình phục."

Tiết Tĩnh Xu khách khí nói lời cảm tạ.

Đức công công lui ra đến ngoài viện, lại nhờ Vân Hương dẫn hắn đi đến chỗ của Tô cô cô, đến đó trao đổi với Tô cô cô vài câu rồi mới rời đi.

Tô cô cô nhìn theo hắn đi xa, thần sắc có chút vi diệu.

Ngày đó trước lúc tới Tiết phủ, Thái Hoàng Thái Hậu gọi bà tới dặn dò vài câu, thân thể Hoàng Hậu tương lai gầy yếu, để nàng học một chút thôi, ngàn vạn lần không thể quá mức khắc nghiệt với nàng.

Hôm nay Bộ hạ lại phái Đức công công tới, nói những cái quy củ phức tạp đó, nếu nương nương học không hết thì không cần học, Bộ hạ có thể tự mình giáo....Nếu đã như thế, còn muốn cô cô là bà đến giáo làm cái gì? Bộ hạ tự mình tới giáo là được rồi.

Chương 25: Đại hôn

Edit: Tử Lam

Beta: Tiểu Pi

Chỉ chớp mắt một cái đã đến ngày mười bảy tháng hai, ngày mai chính là ngày đại hôn của Hoàng Đế.

Mấy ngày nay đã học xong toàn bộ quy củ, Tô cô cô tạm chưa có hồi cung mà nàng chờ ngày mai cùng vào cung với đoàn người rước dâu.

Mà những ngày này, mọi việc trong Tiết phủ đã bắt đầu rối lên. Vì chuẩn bị cho hôn lễ ngày mai, so với lễ tế tổ năm rồi thì cả tòa phủ đệ lần này còn muồn gấp gấp hơn, mà đương sự Tiết Tĩnh Xu này lại là người nhàn rỗi nhất.

Hôm nay là ngày cuối cùng nàng ở Tiết phủ, nếu như không có gì "ngoài ý muốn", từ nay về sau nàng cũng sẽ không trở về đây nữa.

Nữ tử gả vào trong cung, có thể sẽ không thể về nhà mẹ đẻ. Nếu như may mắn được sủng ái, sau này còn có cơ hội được trở về thăm viếng, đối với phi tần mà nói thì đó chính là ân sủng lớn lao, đối với nhà mẹ đẻ nàng, cũng là long ân cực lớn.

Nhưng trong lòng Tiết Tĩnh Xu rất rõ ràng, bất luận ngày sau như thế nào, nàng đã chuẩn tâm lí sẽ không trở về.

Sau khi nàng tiến cung, nàng sẽ kéo dài vinh quang cho Thừa Ân

công phủ, đây cũng là nàng hồi báo công ân dưỡng dục nhiều năm đối với Tiết phủ. Lại nói, dù nàng không muốn trả, cũng không thể không trả.

Vì nàng sắp phải đi nên mấy tỷ muội cùng nhau đến thăm nàng.

Mấy tiểu nha đầu hốc mắt ửng hồng, nhưng làm Tiết Tĩnh Xu bất ngờ nhất là người khóc dữ dội nhất lại là Lục tiểu thư.

Nàng tự hỏi chính mình đã làm gì cho di nương và muội muội này, tuy rằng có chiếu cố họ chút ít, nhưng cũng chưa từng làm gì nhiều, không nghĩ tới Lục tiểu thư này lại là người trọng tình tọng nghĩa như vậy.

Nàng nhìn mấy người xếp thành một hàng đang khóc với nàng, dờ khóc dờ cười nói: "Hôm nay các người tới, rốt cuộc là tới thăm ta hay là tới khóc cho ta xem?"

Lục tiểu thư lau nước mắt, thút tha thút thít nói: "Tam tỷ, muội không muốn xa tỷ."

Thất tiểu thư cũng chen vào: "Nhị tỷ tuy cũng là xuất giá, nhưng tỷ ấy muốn trở về lúc nào thì về lúc đó. Chúng ta cũng có thể đi thăm tỷ ấy, nhưng Tam tỷ chính là gả vào trong cung, sau này muốn gặp tỷ cũng không thấy được."

Lục tiểu thư vừa nghe, tiếng khóc lại càng lớn hơn.

Tiết Tĩnh Xu đành phải kéo Lục tiểu thư lại gần, lau nước mắt cho nàng ta: "Cũng không phải là sinh ly tử biệt, cũng là ở trong Đô thành, cách đây chỉ có mươi mấy dặm. Tương lai còn dài, ai biết sau này sẽ ra sao? Đừng khóc."

Kỳ thật bây giờ nếu muốn nàng đưa ra một lời hứa, nói sau này sẽ triệu các nàng vào cung gặp nhau. Cũng không phải không được, nhưng nàng lại không nói, vì nàng không định làm như thế.

Không giống như Tiết Tĩnh Uyển, Lục muội muội này là thứ xuất, ngoại tổ cũng chỉ là dân thường, mẫu thân đứa nhỏ này lại không được sung. Nếu thường xuyên ra vào cung, không những không có lợi gì mà còn đưa tới phiền toái cho nó, cũng sẽ làm cho những người trong phủ sinh ra tâm tư không nên có. Không bằng cứ như vậy, những người khác xem nó là thứ muội của Hoàng Hậu, sẽ không dám trêu chọc con bé, sau này xuất giá, nhà chồng cũng không dám khinh thường con bé.

Lục tiểu thư còn nhỏ tuổi, không hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của nàng, chỉ cho rằng sau này còn có thể gặp lại, cho nên ngừng khóc.

Tiết Tĩnh Xu lại nhìn về phía Tiết Tĩnh Uyển, nói: "Uyển Uyển, sau này tỷ không có ở đây, trừ bỏ Tứ muội, người chính là tỷ tỷ lớn nhất. Phải yêu quý các đệ đệ muội muội, không được bắt nạt bọn họ, cũng không thể để cho người khác bắt nạt bọn họ, hiểu chưa?"

Hốc mắt Tiết Tĩnh Uyển hồng hồng: "Tam tỷ người yên tâm, muội sẽ bảo vệ tốt cho bọn họ."

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Cũng phải hảo vệ bản thân muội, đừng để chính mình phải chịu uất ức."

Một câu nói này thành công làm cho nước mắt Tiết Tĩnh Uyển rơi xuống, không tránh được lại khóc rống lên.

Thật vất vả mới đuổi được các nàng đi, thế nhưng Tần thị lại tới.

Tiết Tĩnh Xu hồi phủ hơn hai tháng, đây là lần đầu tiên Tần thị đặt

chân đến tiểu viện này.

Theo lý mà nói, một đêm trước khi nữ nhi xuất giá, nếu mẫu thân có những điều chưa nói xong sẽ nói hết ra mới đúng. Nhưng hai mẹ con này ngồi đối diện, trừ bỏ mấy câu chào hỏi lúc đầu ra, lúc sau lại không có lời nào để nói.

Tiết Tĩnh Xu sớm đã thành thói quen, an an tĩnh tĩnh uống hoa Quế trộn với cây Phật Thủ[1].

[1] Phật thủ: Phật thủ là giống cây ăn quả thuộc chi Cam chanh. Tên gọi của loài cây này xuất phát từ hình dáng của quả chia nhánh trông như bàn tay Phật. Phật thủ là giống cây bản địa của Trung Quốc và Nhật Bản, được trồng khá phổ biến ở Việt Nam.

Nhiều ngày nay nàng ăn uống không được tốt, đây là Liễu Nhi chuẩn bị riêng cho nàng.

Ngón tay Tần thị quấn lấy khăn tay, vài lần muốn mở miệng nhưng đều nuốt trở lại, cuối cùng chỉ nói: "Vào cung rồi phải hiếu kính với Thái Hoàng Thái Hậu, tận tâm chăm sóc cho Hoàng Thượng. Hiện tại hậu cung không có phi tần, ngươi là người duy nhất, lại là Hoàng Hậu, phải nắm chắc thời cơ sớm ngày sinh hạ Hoàng Tử. Bằng không hai năm sau, khi những người khác tiến cung, sủng ái của Hoàng Thượng sẽ chia cho người khác. Ngươi nhớ kỹ, ngàn dựa vạn dựa, cũng không thể dựa vào những người khác, chỉ có chính mình sinh hạ nhi tử mới có chỗ dựa chân chính."

Tiết Tĩnh Xu nghe được trong lòng khẽ nhú mào, trên mặt lại nhàn nhạt nói: "Dạ, nữ nhi đã nhớ lời mẫu thân dạy bảo."

Tần thị định mở miệng nhưng chỉ khẽ thở dài, vừa không còn lời khác để nói, không bao lâu liền đứng dậy rời đi.

Liễu Nhi tiến lên thu dọn chung trà, nhìn sắc mặt Tiết Tĩnh Xu nói:
"Tiểu thư, đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút đi?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, giờ này hẳn là không còn ai đến nữa.

Chu lão thái quân và Tiết lão thái gia sớm đã sai người tới hỏi thăm nàng, phụ thân nàng cũng đến cửa viện hỏi thăm vài câu, sau đó cũng không có ai đến.

Sớm đóng cửa khóa lại, Tiết Tĩnh Xu nằm ở trong, nhìn màn gấm trên đỉnh đầu, không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Ngày mai nàng phải rời khỏi Tiết phủ, đối với nơi này tuy không có nhiều luyến tiếc, nhưng suy cho cùng cũng là máu mủ ruột thịt. Tình cảm có nhạt một chút, nhưng lúc này cũng có một ít phiền muộn.

Hướng hồ... Sau khi vào cung sẽ thế nào? Nàng cũng không rõ.

Trước mắt Thái Hoàng Thái Hậu vẫn còn, đương nhiên không cần lo lắng. Hoàng Đế không có cảm tình với nàng, cũng sẽ khách khí tôn trọng, thậm chí sẽ cố tình biểu hiện sủng ái.

Nhưng Phan thần y nói, Thái Hoàng Thái Hậu sống không qua năm nay. Đợi sau lão nhân gia bà đi, Hoàng Đế đối với nàng - cái người Thái Hoàng Thái Hậu cưỡng ép, đối với Tiết gia - gia tộc vô công vô lao lại có địa vị cao, sẽ là thái độ gì?

Trước kia nàng an ủi Liễu Nhi, nói sau khi tiến cung ít nhất sẽ thanh tịnh hơn trong phủ, so với những ngày sống ở trên núi cũng không khác là bao. Những lời nói này cũng chỉ có một mình Liễu Nhi - chưa từng trải qua chuyện đời mới tin.

Cái gọi là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Đến lúc đó nàng mất đi chỗ dựa, lại cố tình chiếm vị trí Hoàng Hậu, chỉ sợ sẽ trở thành cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt không ít người.

Nếu một ngày kia nàng không giữ được lí trí của mình, Liễu Nhi là người thân cận với nàng, chỉ sợ sẽ phải chịu liên lụy.

Nàng đột nhiên có chút do dự. Rốt cuộc có nên dẫn theo Liễu Nhi vào cung hay không?

Nàng chỉ muốn ở bên cạnh có một người để bầu bạn, nhưng nếu như vì vậy mà làm hại đến Liễu Nhi thì phải làm sao bây giờ?

Tiết Tĩnh Xu bỗng nhiên ngồi dậy, nhẹ giọng nói: "Liễu Nhi, người ngủ rồi sao?"

"Không có." Liễu Nhi trả lời, nghe thanh âm còn rất tỉnh táo: "Tiểu thư, người cũng không ngủ được sao?"

Tiết Tĩnh Xu không trả lời, lại nói: "Liễu Nhi, ngày mai tiến cung, hay là... người đừng đi với ta."

"Tại sao?" Liễu Nhi đứng dậy, cũng không màng không khí ban đêm đầu xuân rét lạnh, mặc một thân y phục mỏng manh nhảy xuống giường nhỏ, chạy vội tới mép giường: "Tại sao muốn bỏ rơi nô tì? Có phải là nô tì học quy củ không tốt, nên tiểu thư người ghét bỏ nô tì? Gần đây nô tì đã rất nghiêm túc học, Tô cô cô cũng khen nô tì, tiểu thư người đừng bỏ lại nô tì mà..."

Nói đến đây đã bắt đầu nghẹn ngào.

Tiết Tĩnh Xu vội kéo Liễu Nhi lên, phát hiện hay tay nàng lạnh buốt, vội vàng kéo chăn mền phủ lên người nàng: "Ta không ghét bỏ

người, ta chỉ sợ sau khi vào cung không bảo vệ được người."

Liễu Nhi lắc như trống bỏi:"Không cần! Không cần! Tiểu thư, người yên tâm. Nô tì sẽ quy quy củ củ, sẽ không gây phiền phức cho tiểu thư. Nô tì... Nô tì cũng sẽ không nói nhiều nữa!"

Tiết Tĩnh Xu thấy Liễu Nhi bị hoảng sợ như vậy, có chút hối hận vừa rồi xúc động nói vậy. Kỳ thật sau khi bình tĩnh ngẫm lại, nếu để Liễu Nhi ở lại, Liễu Nhi ở trong phủ không nơi nương tựa, đối nàng ấy chỉ sợ càng thêm bất lợi.

"Ta chỉ nói đùa thôi. Người yên tâm, ta sẽ không để người ở lại."

Liễu Nhi hít hít cái mũi, đáng thương nói: "Tiểu thư, nô tì nhớ ra rồi. Năm đó không phải là nô tì thất lạc cha mẹ, mà là bọn họ không cần nô tì, người cũng đừng tiếp tục vứt bỏ nô tì."

Lúc ấy ca ca sinh bệnh, cha mẹ nói với nàng, bảo nàng ở trong miếu chờ, bọn họ mang ca ca đi chữa bệnh. Nhưng đây vừa đi là không trở về, sau đó nàng một mình ngồi một đêm, rồi rơi vào tay bọn buôn người.

Trải qua một đoạn thời gian dài quên đi đoạn ký ức này, chỉ cho rằng chính mình là thất lạc người thân, mới bị lừa bán.

Vừa rồi bị tiểu thư dọa một hồi, ký ức năm đó đột nhiên xuất hiện trở lại, cảnh tượng rất quen thuộc, làm cả người nàng lạnh buốt.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, vừa đau lòng vừa áy náy, nhẹ giọng nói: "Người yên tâm, lời nói như thế này, sau này ta sẽ không bao giờ nói nữa."

Liễu Nhi gật đầu, thỉnh thoảng nức nở hai tiếng, nàng trầm mặc hồi

lâu, nói: "Tiểu thư, trước kia người nói giúp nô tì tìm thân nhân. Nhưng kỳ thật nô tì... Cũng không phải là rất muốn gặp lại bọn họ, đã nhiều năm như vậy cũng không còn nhớ bộ dáng bọn họ ra sao, lòng nô tì... Đã xem người là người thân của nô tì, lúc Ngũ tiểu thư các nàng gọi người là tỷ tỷ, nô tì cũng âm thầm gọi người là tỷ tỷ. Nô tì luôn nghĩ, nếu nô tì có tỷ tỷ, nhất định cũng sẽ thương nô tì như vậy."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Ta cũng ước gì người là muội muội ruột của ta, ở trong lòng ta, người so với thân muội muội còn thân hơn."

Liễu Nhi vội vàng nói: "Vậy sau này tiểu thư không được đuổi nô tì nữa!"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Sẽ không."

Liễu Nhi lúc này mới xoa xoa cái mũi, khôi phục bộ dáng hoạt bát thường ngày: "Tiểu thư, người mau ngủ đi. Ngày mai phải làm tân nương, không thể để hai mắt đen thui được."

Nàng nói xong liền nằm xuống giường, chui vào ổ chăn của mình.

Thời điểm ở trên núi, bởi vì than sưởi không đủ nên hai người thường xuyên ngủ chung trong một cái chăn. Nhưng từ khi trở về phủ, Liễu Nhi vẫn luôn cẩn thận thân phận hạ nhân của mình, cũng không làm càn, không để cho người khác có chuyện nói.

Tiết Tĩnh Xu cũng nằm xuống giường lần nữa, náo xong một trận này, nàng cũng không còn tinh lực để nghĩ ngợi, rất nhanh đã ngủ mất.

*****

Rạng sáng ngày kế, Hoàng Đế phái quan viên Lễ Bộ cáo tế thiên địa, Thái Miếu, điện Phụng Tiên. Chính hấn đích thân đi tới Trường Nhạc Cung, thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu, thông báo sắp nghênh thú (đón dâu) Hoàng Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu mặt đầy vui mừng mà lôi kéo tay Hoàng Đế, thờ dài lại cảm thán, cuối cùng chỉ nói: "Đi thôi."

Hoàng Đế bái biệt Thái Hoàng Thái Hậu, đến Sùng Đức điện kiểm tra kim sách kim bảo[2], mệnh cho đặc sứ cầm kim tiết, huề phượng đi phụng nghênh Hoàng Hậu.

[2] Kim sách (sách vàng), kim bảo (ấn vàng).

*****

Lúc này trong Tiết phủ đèn đuốc đã sớm sáng trưng, mấy ma ma trang điểm được trong cung phái tới đã đến, mùi mấy người không nói một lời, một mảnh yên lặng trang điểm và thay y phục cho Tiết Tĩnh Xu.

Sau đó Tô cô cô dẫn Tiết Tĩnh Xu đến sảnh chính, chủ tử Tiết phủ đều chờ ở đó. Tư lễ quan tuyên đọc chế văn với Tiết lão thái gia và Tiết nhị lão gia.

Đợi hấn đọc xong, liền đặt kim sách và kim bảo của Hoàng Hậu lên bàn.

Tiết Tĩnh Xu bị Nữ quan dẫn tới trước bái vị, nghe hầu nghi nữ quan tuyên đọc bảo văn. Hai tay nàng tiếp nhận kim sách kim bảo, sau đó làm lễ "tam quỳ tam bái" (ba quỳ, ba lạy), đại lễ sắc phong coi như hoàn thành.

Sau đó không đợi người Tiết gia nói chuyện với nàng, Khâm Thiên Giám báo giờ lành đã đến, Tô cô cô đội khăn hỉ cho nàng, cùng một đám nữ quan đi ra khỏi sảnh chính, ngồi lên phượng liễn(kiệu) rời đi.

Mọi người trong Tiết gia quỳ ở cửa lớn đưa tiễn.

Sắc trời còn chưa sáng, cung nhân nội thị cầm trong tay đèn lồng, trong màn đêm sáng rực như ban ngày.

Đội ngũ đón dâu đông đảo xuyên qua hoàng thành, tất cả cửa chính trong Hoàng cung mở rộng ra. Phượng liễn dừng lại trước cửa Sùng Đức điện, Tiết Tĩnh Xu được đỡ xuống kiệu, đổi sang kiệu đình đầu hình khổng tước, một đường nâng đến Đông Noãn các - Tê Phượng cung.

Δ Chú thích:

[2] Kim sách (sách vàng), kim bảo (ấn vàng):

- Kim sách: Cuốn sách vàng đề cập đến lịch sử của các hồ sơ của lịch sử của nhà Thanh hoặc con dấu của hệ thống lá vàng. Cuốn sách vàng bắt nguồn từ ngôn ngữ của triều nhà Thanh khi nhà Thanh cấp cho Đạt Lai Lạt Ma. Cuốn sách vàng của Nữ hoàng trong triều nhà Thanh được viết bằng bốn thứ tiếng của Mãn Châu, Hán, Mông Cổ và Tây Tạng.

Hoàng đế ban cho các linh mục, hoàng tử, các thị tộc, nhà sư, và anh hùng để tổ chức các nghi lễ và tổ chức các nghi thức để đọc các con dấu của tên lưu vong. Kiểu kịch bản này được gọi là "sách". Sau khi đọc xong văn bản, tập sách này được gửi cho người được niêm phong cùng với con dấu, được đặt tên như là niêm phong. Lễ tưởng

niệm Nữ hoàng Thanh Li được thành lập, và phần còn lại được gọi là con dấu. Các quy tắc của Cung điện nhà Thanh được thiết lập: Hoàng hậu Hoàng hậu và Hoàng thái hậu đã sử dụng cuốn sách vàng Campbell. Tai Yi đã sử dụng sách vàng và con dấu vàng, và có sách vàng và không có con dấu vàng (sau khi Daoguangchao, sách vàng và con dấu vàng đã được thay đổi từ ngọc bích để ngọc bút), hoàng hậu và hoàng đế, quý tộc và quý tộc được thành lập. Hoàng tử và Hoàng tử là tất cả sách vàng và Jinbao. Sử dụng cuốn sách vàng và con dấu vàng. Có sách vàng và không có con dấu vàng. Người danh dự, luôn và hứa, không có sổ vàng, con dấu vàng. Các vị vua của nhà đóng cửa và các vị vua của quận và các vị vua của Fujin, và các loại mực của Yinduyin được trang trí bằng vàng, và các trưởng lão của quận, Baile, Beizi và các thẩm phán hạt, vua của quận, vua của quận hạt, và vua của quận đều sử dụng sách giấy.

Chương 26: Động phòng

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Tê Phượng cung là tấm cung của Hoàng Hậu Đại Diễn triều, Đông Noãn các cũng không phải là chính điện, mà chỉ là nơi động phòng.

Hôm nay thiên điện được trang trí rất lộng lẫy, một màu đỏ rực trước mắt. Trước giường có treo rèm bách tử^[1], trên giường phủ lớp đệm thêu long phượng song hỷ, bốn phía của hỷ giường treo màn che cũng là long phượng, nó ngăn cách bên trong với bên ngoài.

[1] Theo nghi lễ cổ xưa, trên giường tân hôn sẽ có một bộ chăn đệm màu đỏ "bách tử" được thêu hình một đĩa trè thần thái phi phàm bởi hoàng gia cũng mong muốn "đông con nhiều phúc".

Nữ quan nhận lấy một quả táo đỏ^[2] và cây gậy Như Ý ^[3] từ tay Tiết Tĩnh Xu, lại đưa cho nàng một cái bảo bình^[4].

Tiết Tĩnh Xu ôm bảo bình trong lòng, bước qua một cái chậu than và yên ngựa, lúc này nữ quan mới đỡ nàng vào phòng.

Cùng lúc đó, ở Sùng Đức điện, Hoàng thúc Cung Thân Vương cùng Hoàng Đế chuẩn bị xuất phát, trên người Hoàng Đế mặc Long bào, được mấy vị thân vương đưa đến Tê Phượng cung.

Rõ ràng trong hỷ phòng có đến mười người, nhưng không có bất kỳ tiếng động nào, chỉ có hai cây nến long phượng vẫn đang được đốt,

lâu lâu lại phát ra tiếng nổ lách tách.

Tiết Tĩnh Xu ngồi trên hỷ giường, trên đầu trùm cái khăn voan đỏ, đập vào mắt nàng đều là một màu đỏ vui mừng.

Mũ phượng trên đầu nặng nề, ép tới mức làm cổ nàng mỏi nhừ, nhưng Hoàng Đế vẫn chưa tới nên mọi người chỉ có thể chờ đợi.

Bên ngoài, chỗ hành lang bỗng nhiên truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, một vị nữ quan bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở: "Nương nương, Bệ hạ đã tới."

Phía dưới khăn voan khế đong đưa, Tiết Tĩnh Xu xiết chặt đôi tay.

Chúng thân vương biết ý nên dừng bước bên ngoài Tô Phượng cung, chỉ có Hoàng Đế dẫn theo nội giám đi vào.

"Tham kiến Hoàng Thượng." Cung nhân trong phòng quỳ đầy đất.

Hoàng Đế xua xua tay lệnh cho các nàng đứng dậy.

Các cung nhân đứng dậy lui qua một bên, lúc này chậu than và yên ngựa trên mặt đất sớm đã được đem xuống, Hoàng Đế thuận lợi đi đến đứng trước hỷ giường.

Trước mắt Tiết Tĩnh Xu xuất hiện một đôi ủng thêu hình rồng, trong lòng không khỏi rung lên.

Tư lễ nữ quan^[5] tiến lên, cất cao giọng nói: "Thỉnh nương nương ngồi trướng hành lễ."

[5] Nữ quan chuyên phụ trách các nghi thức lễ nghiã trong cung.

Những lễ nghi này, trước đây Tô cô cô ở Tiết phủ đều đã dạy cho nàng, cái gọi là ngồi trướng lễ chính là nàng phải quỳ hướng về phía Nam[6] hành lễ, để cầu nhiều con nhiều phúc.

[6] Editor: Theo tài liệu Pitra được thò ở thời Tùy Đường tân nương sẽ quỳ hướng về phía Bắc và nói "lễ tốt, hưng", ở nhà Thanh thì không có nghi lễ này. Còn ở đây tác giả để quỳ về hướng Nam, có lẽ là TG dựa theo nghi lễ ở thời khác chăng?!

Vốn dĩ chuyện này cũng không có gì khó, nhưng hiện tại trên người nàng mặc hỷ bào dày nặng, trên đầu còn có mũ phượng, thêm cả cái khăn voan, muốn hoạt động gì đó cũng rất bất tiện.

Tuy có cung nhân tiến lên đỡ nàng, nhưng các nàng ấy sức yếu, Tiết Tĩnh Xu cũng không dựa được bao nhiêu, nàng đành phải vắt hết sức bình sinh của mình để giữ thăng bằng, thật cẩn thận ngồi lên, cũng may không mắc phải sai lầm gì.

Sau đó sẽ đến phần mở khăn voan, các cung nhân lại muốn đỡ nàng xuống ngồi đến bên mép giường.

Nhưng có lẽ cung nữ bên tay trái nàng trong lòng rất khẩn trương, đã để tụt tay, cuối cùng không đỡ được nàng.

Lúc này Tiết Tĩnh Xu đã bước một chân muốn xuống đất, đột nhiên mất đi tay vịn, chợp mắt thân thể liền lao đảo sắp ngã.

Cung nhân liên tục kinh hô, Liễu Nhi đang chuẩn bị nhào lên đỡ lấy tiểu thư nhà nàng, nhưng Hoàng Đế đứng ở mép giường lại nhanh hơn một bước, một tay vòng qua eo Tiết Tĩnh Xu, một tay ôm nàng đỡ lên.

Vì vậy mà khăn voan trên đầu Tiết Tĩnh Xu trượt xuống, từ từ rơi đến

trên mặt đất.

Cung nhân hầu hạ trong phòng đều đã quỳ xuống tạ tội, cung nữ để vụt tay kia sợ đến mức ngắt xiu, không người nào dám ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn một cái.

Tiết Tĩnh Xu đã bị việc ngoài ý muốn này làm cho kinh sợ, hai mắt mở to ngơ ngác nhìn Hoàng Đế.

Hoàng Đế đưa tay ra, tự mình đỡ nàng đến bên mép giường ngồi xuống: "Có bị thương ở đâu không?"

Tiết Tĩnh Xu lấy lại tinh thần, lắc đầu.

Hoàng Đế cúi người nhặt khăn voan lên, nắm chặt ở trong tay, nói: "May mà ta đã đỡ kịp."

Tiết Tĩnh Xu rũ mắt nhìn xuống, lại nhìn đến đám cung nhân quỳ đầy đất, nàng ngẩng đầu lên nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng để các nàng đứng lên trước đi."

Hoàng Đế gật đầu, mở miệng cho phép các nàng đứng lên.

Các cung nữ đứng dậy, nơm nớp lo sợ lui qua một bên.

Đức công công phát phát tay, ra hiệu cho hai tên Tiểu nội giám bên cạnh kéo cung nữ ngắt xiu kia xuống.

Lại có hai nữ quan bưng cái chén đồng tiến lên, trong chậu là sủi cảo nửa sống nửa chín.

Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu hai người cùng nhau ăn.

Ăn hết sủi cảo, bái tế thần linh khắp nơi xong, liền có cung nữ đi lên hầu hạ Tiết Tĩnh Xu gỡ mũ long phượng và hỷ bào xuống, trang điểm lại một lần nữa.

Sau khi trang điểm xong, tư lễ nữ quan dẫn Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu đến trước bàn làm lễ hợp cẩn, hai người ngồi xuống mặt đối mặt, nữ quan dâng rượu hợp cẩn lên.

Trước đây Tiết Tĩnh Xu chưa từng uống rượu, uống được nửa ly xuống bụng, trên mặt đã nổi lên hai áng mây đỏ. Lại uống thêm nửa ly giao bôi với Hoàng Đế nên đôi mắt nàng đã ươn ướt.

Đã làm xong lễ hợp cẩn, cung nhân dẫn Tiết Tĩnh Xu vào một gian khác để thay y phục, cởi bỏ bộ hỷ phục dày nặng kia xuống.

Còn Hoàng Đế thì đi đến gian bên kia thay đổi thành thường phục, lại được cung nhân dẫn đường, cũng đi vào trong trướng.

Cung nhân hầu hạ bên cạnh nhẹ nhàng không một tiếng động lui ra ngoài, hiện tại trong hỷ phòng chỉ còn hai người Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu ngồi ở mép giường, trong phòng có đốt địa long nên rất ấm áp, quần áo nàng mặc có mỏng manh cũng không cảm thấy lạnh. Trên mặt nàng vì mới vừa rời uống rượu, nên còn mang theo nét ửng đỏ, đôi môi đỏ phấn nộn hơi mím lại.

Hoàng Đế chỉ đứng bên màn trướng trước giường, không biết vì sao vẫn chưa lại gần.

Tiết Tĩnh Xu mím môi chờ như bị kềm vào cổ, nhưng đợi nửa ngày cũng không hề có động tĩnh, trong lòng không khỏi càng thêm dày vò. Thật sự nhịn không được nên ngẩng đầu đưa mắt nhìn hẳn

một cái.

Hoàng Đế tuy nhìn bên này nhưng lại đang xuất thần, đôi mắt dừng lại trên người nàng, nhưng tầm mắt lại chưa rơi xuống.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cảm xúc và lý trí đang giao chiến, nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng gọi hắn: "Hoàng Thượng?"

Lúc này Hoàng Đế mới hoàn hồn, từ từ đi lại gần, đến bên cạnh nàng ngồi xuống.

Tiết Tĩnh Xu phát hiện hơi thở trên người hắn có chút nóng, thân thể không khỏi căng thẳng.

Hoàng Đế quay đầu lại nhìn nàng, nói: "Lúc trước nghe nói nàng bị bệnh, hiện tại thân thể như thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu không ngờ vào lúc này hắn lại hỏi chuyện này, sững sốt một lúc mới nói: "Đa tạ Bệ hạ quan tâm, thần thiếp đã khỏi hẳn. Lúc ấy Bệ hạ tuyên ta vào cung gấp, không biết là có chuyện gì?"

Hoàng Đế nói: "Không có gì, mấy ngày đó tâm trạng Hoàng tử mẫu không tốt, tuy rằng bà chưa từng mở miệng nhưng ta thấy trong cung này vắng người, có lẽ là bà thấy quạnh quẽ."

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu không nói chuyện, lúc ấy nàng thoái thác không tiến cung, không biết trong lòng Hoàng Đế có trách nàng hay không.

Nói thật, Hoàng Đế hiểu tâm khiến nàng rất kinh ngạc, cũng có chút cảm phục, xem ra quả thật hắn rất tôn kính Thái Hoàng Thái Hậu. Chỉ mong rằng vì một phân kính ý này, ngày sau nếu Thái Hoàng Thái Hậu không còn trên đời nữa, Hoàng Đế cũng có thể niệm tình cũ, đừng làm cho nàng và Tiết gia thật sự bị đè ép dưới chân.

Hoàng Đế lại nói: "Không còn sớm nữa, đi nghỉ thôi."

Hàng mi Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng run rẩy, vẫn chưa ngẩng đầu nhìn hẳn, chỉ xốc chân lên nằm vào trong.

Không lâu sau Hoàng Đế cũng nằm xuống, khoảng cách của hai người ước chừng chỉ một bàn tay. Tiết Tĩnh Xu có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người hẳn, nhưng một lúc sau hẳn cũng không có tới gần.

Trong màn ánh sáng mờ tối ái muội, Tiết Tĩnh Xu mở to mắt nhìn lên đỉnh màn trướng, trái tim đang treo lơ lửng vốn đã từ từ bình tĩnh lại, lúc này lại trở nên căng thẳng.

Hoàng Đế không có chạm vào nàng.

Nàng không biết giờ phút này nàng nên cảm thấy may mắn hay là tổn thương.

Thật sự nàng không hề chờ mong làm những chuyện đó với Hoàng Đế, nhưng đến khi Hoàng Đế thật sự không động vào nàng, nàng lại không thể không bắt đầu tự hỏi, sắp tới nàng nên làm cái gì mới phải?

Một Hoàng Hậu không được sủng ái, một Hoàng Hậu không có hài tử, một Hoàng Hậu mà nhà mẹ đẻ không thể dựa vào, vậy nàng sẽ có kết cục như thế nào đây?

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cố gắng xua hết những suy nghĩ hỗn loạn đó ra khỏi đầu.

Thôi thôi, lúc trước khi xuống núi nàng cũng đã đoán trước được kết

quả này.

Cũng tốt, với sự hiếu thuận của Hoàng Đế, cho dù sau này hẳn có phế nàng, có lẽ cũng sẽ cho nàng một tòa cung điện hẻo lánh để nàng cô độc sống hết quãng đời còn lại.

Như vậy xem ra, cũng không tính là quá tệ.

Nàng thầm thở dài một hơi, từ từ thả lỏng tâm trạng, chớp mũi người được chính là huân hương mà nàng đưa cho Hoàng Đế, mùi hương quen thuộc khiến tâm trạng nàng dần dần bình tĩnh lại.

Đang chuẩn bị ngủ, người bên cạnh mà nàng cho rằng sớm đã ngủ rồi lại bỗng dưng có động tĩnh.

Hoàng Đế duỗi nốt bàn tay từ chẵn ra, đụng tới thân thể của nàng sau đó dừng lại một chút, cuối cùng vẫn kiên định vòng qua sau cổ nàng, đỡ lấy một bên bả vai khác của nàng, hơi hơi dùng sức, liền ôm toàn bộ thân thể Tiết Tĩnh Xu vào trong lồng ngực.

Thân thể Tiết Tĩnh Xu cứng đờ, nhưng rất nhanh nàng lại nhận ra, thân thể của Hoàng Đế càng cứng đờ hơn cả nàng. Người nàng bị ôm ra khỏi đống chẵn mềm mại, lại bị giam trong một vòng ôm cứng rắn mà ấm áp.

Phát hiện này làm nàng sửng sốt một chút, suy đoán vì sao Hoàng Đế lại làm như vậy, nàng cảm thấy có chút tức cười.

Có lẽ Hoàng Đế còn khó xử hơn cả nàng.

Ít nhất khi nàng vào cung, người ở bên ngoài nhìn vào sẽ thấy là nàng được ân sủng vô lượng, nghĩ rằng muôn vàn phú quý đang chờ nàng ở phía trước. Mà Hoàng Đế là bởi vì hiếu thuận với Thái

Hoàng Thái Hậu nên không thể không cưới nàng, hấn làm vậy thì được cái gì?

Cái gì cũng không có.

Không chỉ có như thế, vì muốn làm Thái Hoàng Thái Hậu vui vẻ, hấn còn cố tình thể hiện sự yêu mến đối với nàng, thậm chí ở thời điểm như hiện tại, còn cố cưỡng ép chính mình phải đụng chạm vào nàng.

Tiết Tĩnh Xu đành cười khổ.

Chỉ là không biết nàng nên cười khổ cho mình, hay là cười khổ thay cho Hoàng Đế đây?

Có lẽ là có vài phần đồng bệnh tương liên, hoặc chỉ là vì bốn phận, nàng cố gắng thả lỏng chính mình, cố làm cho thân thể cứng đờ của mình mềm lại.

Sau khi Hoàng Đế ôm lấy nàng thì không có động tác gì nữa, Tiết Tĩnh Xu không muốn cả đêm nay đều không ngủ được, đành phải chủ động mở miệng gọi: "Hoàng Thượng?"

Hoàng Đế lên tiếng, Tiết Tĩnh Xu đang dựa vào trên ngực hấn nên thanh âm từ trong lồng truyền ra, so với ngày thường càng thêm trầm thấp vài phần.

Hoàng Đế hỏi nàng: "Sao cơ thể của nàng lại lạnh như vậy?"

"Khi còn nhỏ thân thể đã không tốt, một năm bốn mùa tay chân đều lạnh lẽo, năm nay nhờ uống thuốc của Bộ hạ ban nên đã khá hơn nhiều." Tiết Tĩnh Xu trả lời theo đúng sự thật.

Hoàng Đế gật đầu: "Đã có hiệu quả, vậy thì tiếp tục dùng. Hôm khác

ta lại truyền Thái Y tới xem mạch cho nàng, nhìn xem phương thuốc có cần thay đổi hay không."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu có chút cảm động, từ nhỏ đến lớn người quan tâm đến thân thể nàng nhất, ngoài Liễu Nhi ra thì chỉ có Hoàng Đế.

Mặc kệ là vì sao hẳn quan tâm nàng, phần tâm ý này nàng sẽ ghi nhớ.

Mắt thấy Hoàng Đế không nói thêm lời nào, cũng không có động tác nào nữa, Tiết Tĩnh Xu dứt khoát hỏi: "Hoàng Thượng, nên ngủ rồi chẳng?"

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức phát hiện thân thể Hoàng Đế càng thêm cứng đờ hơn vừa rồi.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cảm thấy hẳn thật đáng thương, thân là một vị Hoàng Đế, hà tất phải cưỡng bách chính mình đến nước này?

Nàng thầm than trong lòng, nghĩ nên giúp hẳn tìm bậc thang xuống như thế nào, cũng là tự giúp chính mình.

Cũng may mọi người đều biết thân thể nàng không tốt, lấy cớ có sẵn này hạ bút thành văn, liền nghe thấy nàng do dự nói: "Hôm nay ta..... Thân thể không khoẻ, mong Hoàng Thượng thương tiếc."

Nàng không biết có phải Hoàng Đế nghe thấy lời này mà nhẹ nhàng thở ra hay không, nhưng đúng thật là cánh tay đang ôm nàng cũng buông lỏng ra một chút.

Hoàng Đế nói: "Nếu đã như thế, vậy thì ngủ sớm một chút đi."

Δ Chú thích: vì đây là những chú thích không cần giải nghĩa liền nhưng các bạn vẫn hiểu nội dung nó đang nói gì nên tui gom luôn xuống đây, tránh để các bạn mất hứng vì bị cắt ngang.:-)) À quên, trong lúc tìm thông tin về những vật này, tui có tìm ra được hai bài viết khá hay về các phong tục cưới hỏi của người Trung Quốc cổ xưa và nghi thức động phòng hoa chúc của các bậc quân vương thời xưa, đọc cũng thú vị lắm đó. Bạn nào có muốn biết thêm thì gửi tin nhắn cho nhà, tui sẽ gửi link cho.

[2] Trái táo đỏ như một vật may mắn được đặt trên hỷ giường. Ngoài táo đó thì có thể thay bằng bách hợp, hạt sen...

[3] Cây Gậy Như Ý là một vương trượng nghi lễ và bùa hộ mệnh tôn giáo. Trong hôn lễ, tân lang dỡ khăn che mặt của tân nương bằng một cây gậy Như Ý.

Trên đây là một hình mẫu minh họa, thực tế gậy như ý còn rất nhiều mẫu khác.

[4] Bảo bình: một cái bình quý. (Editor: vật này có tác dụng gì thì Pi chưa tra ra được, Pi nghĩ nó tương tự như trái táo đỏ, có ý nghĩa may mắn.)

Chương 27: Ôn tồn

[1] Ôn tồn: vuốt ve an ủi (thường dùng đối với khác giới tính).

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Ngoài miệng Hoàng Đế nói đi ngủ sớm một chút, nhưng vòng tay đặt trên người nàng lại không buông ra.

Tiết Tĩnh Xu im lặng chờ đợi, lại nhẫn nại tiếp tục đợi chờ, vẫn không thấy hắn có động tác gì khác, nàng đành phải tự mình gỡ tay Hoàng Đế ra, có ý định dịch sang một bên.

Nhưng trong màn nhìn không rõ lắm, khi nàng duỗi một tay ra bắt lấy, thế nhưng lại trở thành nàng nắm tay Hoàng Đế. Hai người đều sửng sốt, nàng đang muốn buông ra, Hoàng Đế lại trở tay nắm chặt.

"Hoàng Thượng?" Tiết Tĩnh Xu có chút không rõ ý đồ của hắn, nếu đã không muốn thân cận, nàng cũng sẽ tìm bậc thang cho hắn, cứ bước xuống là được, vì sao đã xuống được một nửa lại đi lên?

"Nàng....."

Nàng không thấy rõ vẻ mặt của Hoàng Đế, nhưng hơi thở của hắn cứ luẩn quẩn bên cổ Tiết Tĩnh Xu, vẫn khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Có lẽ Hoàng Đế phải đưa ra một quyết định rất gian nan, chỉ nói một

từ, một lát sau mới nói tiếp: "Trên người của nàng không khoẻ, có muốn để Thái y đến xem hay không?"

Tiết Tĩnh Xu mở lớn hai mắt, rớt cuộc Hoàng Đế không hiểu thật hay là giả vờ không biết? Trên người nàng không khoẻ, chẳng phải chỉ là một cái có thôi sao? Nếu để Thái y tới thật, vậy Thái y sẽ chẩn ra nàng có bệnh gì đâu chứ?

Nàng đành phải lắc đầu: "Không cần làm phiền Thái y, chỉ là một chút bệnh cũ, không đáng ngại."

Hoàng Đế lại trầm mặc, khi Tiết Tĩnh Xu cho rằng rớt cuộc hẳn cũng muốn đi ngủ, thì bàn tay hẳn đang nắm tay nàng cũng từ từ di chuyển, dừng lại chỗ cổ áo của nàng.

Tiết Tĩnh Xu hoảng sợ, vội chụp lấy tay hẳn để dừng động tác lại, kinh ngạc cũng có chút mơ hồ gọi: "Hoàng Thượng?"

Hoàng Đế nói: "Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, thỉnh Hoàng Hậu đảm đương một chút."

Này, này, đây là ý gì? Không phải chuẩn bị ngủ rồi sao?

Tiết Tĩnh Xu luống cuống, tuy đã sớm chuẩn bị tốt cho hôm nay, nhưng trước đó lại cho rằng Hoàng Đế sẽ không chạm vào nàng, nàng đã lơ lửng một ít, lúc này Hoàng Đế đột nhiên hồi mã thương[2], quả thật làm nàng trở tay không kịp.

[2] Hồi mã thương (quay đầu lại bắt ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch).

Nàng càng đè chặt tay Hoàng Đế lại, giọng nói có chút run run: "Nhưng mà ngài....."

Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, hay vẫn là thói quen, vừa rồi rõ ràng Hoàng Đế cứng đờ như tảng đá, nhưng lúc này hẳn đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Hoàng Đế nhẹ nhàng tránh ra, ngược lại cầm tay nàng: "Vừa rồi là do ta chậm trễ, Hoàng Hậu chớ trách."

Tiết Tĩnh Xu vội lắc đầu: "Không, thần thiếp không có ý này....."

Thời điểm trong lòng nàng còn rối rắm, Hoàng Đế cũng đã nghĩ kỹ, nếu đã sắc phong nàng làm Hoàng Hậu, vậy thì từ hôm nay trở đi, đối xử tử tế với Hoàng Hậu sẽ là trách nhiệm của hắn.

Cả nước thân mật vốn là chuyện hắn chán ghét vô cùng, nhưng vừa rồi khi hắn ôm nàng vào lòng lại không cảm thấy bài xích. Nếu đêm động phòng hoa chúc này đã không thể nào miễn được, vậy thì cũng không cần tránh nữa.

Hắn thấy Tiết Tĩnh Xu vẫn khấn trương, bàn tay nàng bị hắn nắm cũng lạnh băng, liền an ủi nàng: "Đừng sợ, ta sẽ nhẹ nhàng."

Tiết Tĩnh Xu trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Để thần thiếp thay y phục cho Hoàng Thượng."

Quy củ trên giường, tất nhiên Tô cô cô đã dạy qua cho nàng. Vốn là nàng sẽ tự mình cởi quần áo của mình trước, sau đó sẽ hầu hạ Hoàng Đế thoát y.

Hoàng Đế nhẹ nhàng đè tay nàng lại: "Để ta."

Bên cạnh, Tiết Tĩnh Xu biết là Hoàng Đế đứng dậy cởi quần áo.

Nàng hít mấy hơi thật sâu, cánh tay giơ lên khẽ run, chậm rãi cời y phục trên người mình xuống.

Hoàng Đế lại nằm trở về, duỗi tay một lần nữa ôm lấy nàng.

Trần trụi – lần đầu tiên tiếp xúc với người khác khi lộ da thịt, cả người Tiết Tĩnh Xu có chút run rẩy.

"Lạnh sao?" Hoàng Đế hỏi nàng, một bàn tay hắn đã duỗi đến trên lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu.

Hoàng Đế lại nói: "Đừng sợ."

Hắn vô cùng kiên nhẫn, một bàn tay vuốt ve toàn thân Tiết Tĩnh Xu, tựa hồ muốn gợi nhiệt để xua tan hết khí lạnh trên cơ thể nàng.

Phương pháp này quả thật rất hữu hiệu, mặt Tiết Tĩnh Xu đỏ rần vùi trong lòng ngực hắn, toàn bộ thân thể nàng đều như phủ một lớp màn nhàn nhạt đỏ ửng.

Lúc này Hoàng Đế mới chống thân thể mình lên, như có như không đỡ ở phía trên nàng.

Tiết Tĩnh Xu khấn trương mà cắn môi, hô hấp cũng dồn dập hơn rất nhiều.

Hoàng Đế giữ chặt eo nàng: "Đừng sợ."

Khi một chút đau đớn kia tiến đến, huyết sắc trên mặt Tiết Tĩnh Xu toàn bộ rút hết, đau đến đến mức nàng rơi nước mắt.

Trên tay Hoàng Đế nổi cả gân xanh, nhưng hắn vẫn cố ép mình dừng lại, không có động tác tiếp theo, chỉ đưa tay lau nước mắt cho nàng: "Có phải rất đau hay không?"

Tiết Tĩnh Xu hít vào một hơi, cố hết sức mở miệng nói: "Không đau."

Hoàng Đế phủ xuống dưới, nhẹ giọng nói: "Thỉnh Hoàng Hậu cố chịu một chút."

Tiết Tĩnh Xu chớp chớp mắt, nước mắt vẫn rơi dài trên má.

*****

Bên ngoài Tô Phượng cung, mấy chục cung nhân an an tĩnh tĩnh đứng chờ, dù một tiếng ho khan cũng không nghe thấy.

Đức công công lắng lỗ tai nghe động tĩnh bên trong, nhưng cái gì cũng không nghe được, trong lòng không khỏi có chút hoang mang.

Liễu Nhi cũng đang chờ đợi hai người bên trong, trong lòng nàng rất lo lắng cho tiểu thư nhà nàng, nhưng hiện tại tất cả mọi người đang đợi, nàng cũng chỉ có thể chờ.

Rốt cuộc, khi chờ đến lúc trăng lên, bên trong cũng truyền đến thanh âm của Hoàng Đế.

Đức công công vội phân phó cho nội giám đem nước ấm đi vào, lại chỉ mấy cung nữ lạnh lợi đi vào hầu hạ.

Màn còn chưa vén lên, cung nhân chỉ cúi đầu canh giữ ở bên ngoài trước, không người nào dám tiến lên một bước.

Bên tai truyền đến cuộc đối thoại dứt quãng của Đế Hậu.

"Còn đau hay không?"

".....Không đau."

"Truyền Thái y đến xem đi."

"Đừng, ta không sao mà....."

"Đem nước ấm vào đây, nàng muốn lau mình hay là muốn đi tắm?"

"Hoàng Thượng cho các nàng lui ra đi, ta..... Ta tự mình làm."

"Đức Lộc, các người lui ra."

Đức công công đang nghe đến hăng say, bỗng nhiên nghe được tên của mình, theo bản năng đứng thẳng: "Vâng."

Hắn vội xoa xoa tay, cho cung nhân lui ra.

Nghe được tiếng bước chân đi xa, Tiết Tĩnh Xu mới nhẹ nhàng thờ ra, thân thể đau nhức khó chịu, đặc biệt là chỗ khó nói kia, nàng cảm thấy tựa hồ có cái gì còn ở bên trong, vừa trướng vừa đau.

Nàng vẫn nằm ở trong lòng ngực Hoàng Đế, quần áo trên người hai người cũng chưa mặc vào.

Hoàng Đế ôm nàng ngồi dậy, dựa nửa người vào đầu giường.

Vừa rồi cung nhân đi vào thắp rất nhiều nến ở bên ngoài, ánh nến xuyên thấu qua màn, khiến cho bên trong cũng sáng hơn rất nhiều.

Trước đó nhìn không thấy đối phương, trong lòng chỉ lo khẩn trương,

cũng không cảm thấy xấu hổ. Nhưng hiện tại, lại khiến nàng cảm thấy xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Nàng nhẹ nhàng đẩy Hoàng Đế ra, muốn đứng dậy, nhưng tay chân lại bủn rủn, không còn bao nhiêu sức lực.

Vốn dĩ hôm nay nàng ăn ít cơm, mới vừa rồi lại bị lặn lội một phen, huống hồ lại là lần đầu, mà thân thể nàng lại không tính là dẻo dai, vài cái gập lại, nàng giờ phút này nàng giống như bị bệnh nặng mới khỏi, trên người mềm như bông, một chút sức lực cũng không có.

Hoàng Đế thấy nàng gian nan như vậy, cũng bất chấp thể diện của nàng, duỗi tay ra phủ thêm trung y cho mình, lại cầm lấy quần áo mặc vào cho Tiết Tĩnh Xu, rồi mới bế cả người nàng lên.

Tiết Tĩnh Xu thở nhẹ một tiếng: "Để ta tự mình đi cũng được."

Hoàng Đế không nói chuyện, ôm nàng bước ra ngoài trướng, cũng may trong phòng có đốt địa long nên rất ấm áp, hai người mặc như thế cũng không sợ cảm lạnh.

Hắn đặt Tiết Tĩnh Xu ở trên ghế cạnh bồn tắm, cúi đầu hỏi nàng: "Có muốn vào hay không?"

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt, gật đầu.

Hoàng Đế liền đưa tay cởi bỏ quần áo trên người nàng, lại nhẹ nhàng bế nàng lên thả vào bồn tắm.

Vừa vào trong nước, Tiết Tĩnh Xu lập tức hạ thấp người ngồi xuống, chỉ chừa cái đầu lộ ở trên mặt nước.

Nàng nghĩ, với tình huống hiện tại chỉ một mình nàng có lẽ sẽ không

thể nào tự tắm được, nhưng để Hoàng Đế giúp nàng, chắc chắn hai người sẽ xấu hổ, chi bằng để Liễu Nhi tiến vào giúp nàng.

Nàng nói: "Hoàng Thượng, ngài cho thị nữ Liễu Nhi của ta vào đi."

Hoàng Đế gật đầu, phủ thêm áo ngoài: "Ta đi nơi khác tắm gội, chút nữa lại qua đây."

Thấy hấn bước ra khỏi phòng, Đức công công lập tức tiến lên: "Hoàng Thượng, nước ấm đã chuẩn bị sẵn."

Hoàng Đế nhắc chân đi về phía một thiên điện khác: "Để thị nữ của Hoàng Hậu vào hầu hạ nàng, còn nữa..... đến Thái Y viện truyền lời, truyền Trương Chi Chung đi vào chờ mệnh."

Đức công công vội vàng dạ, một mặt sắp xếp Liễu Nhi đi vào, một mặt phái Tiểu nội giám đi Thái Y viện truyền người.

Liễu Nhi bước vài bước đã vào noãn các, thấy Tiết Tĩnh Xu dựa vào bên cạnh bồn tắm, trên mặt mang theo vẻ mệt mỏi, nàng đau lòng nói: "Nương nương, người có mệt hay không?"

Tiết Tĩnh Xu nghe thấy xưng hô của nàng ấy đầu tiên là sủng sőt, nàng cười khổ nói: "Liễu Nhi, người khác thì không nói, nhưng người vẫn cứ giống như trước đây đi, nếu không ta nghe sẽ cảm thấy rất kỳ quặc."

Liễu Nhi xoa xoa gương mặt, nói: "Ta cũng cảm thấy kỳ quặc, nhưng Tô cô cô nói phải sửa."

Tiết Tĩnh Xu: "Cứ nghe ta, khi chỉ có chúng ta thì cứ giống như trước, nếu có Bệ hạ thì người lại sửa miệng."

"Aizz, được rồi."

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Người đã đứng bên ngoài cả buổi, nhớ uống canh gừng kéo bị cảm lạnh."

Liểu Nhi xối nước tắm cho nàng, nói: "Bên ngoài không lạnh chút nào, tuy rằng không có địa long, nhưng cũng có đốt vài chậu than nữa."

Thật ra trong lòng nàng có chút tò mò, không biết vừa rồi Hoàng Thượng và tiểu thư ở trong phòng làm cái gì, nhưng mà nàng cũng biết nơi này là Hoàng cung, không phải Tiết phủ, càng không phải là am ni cô ngoài thành. Tô cô cô đã dạy nàng, không cần nghe nhiều, ít nói cũng ít hỏi hơn, nếu không sẽ đem lại phiền phức cho chính mình và tiểu thư. Cho nên hiện tại dù có tò mò đến đâu, nàng cũng chỉ để ở trong lòng, không dám hỏi ra miệng.

Tiết Tĩnh Xu tắm xong, để Liểu Nhi đỡ bước ra bồn tắm.

May mắn Hoàng Đế không lưu lại dấu vết gì trên người nàng, nếu không bị Liểu Nhi nhìn thấy sẽ khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng chết mất.

Liểu Nhi cầm khăn vải to rộng lau khô thân thể cho nàng, lại cầm áo trong sạch sẽ để nàng mặc vào.

"Tiểu thư, người nghỉ ngơi sớm một chút đi, ta thấy vẻ mặt người rất mệt mỏi."

Tiết Tĩnh Xu đi lại nằm trên giường, thở phào, thân thể vẫn bủn rủn, nhưng mới vừa tắm qua nước ấm ấm, hiện tại lại nằm ở trong chăn mềm mại, quả thật làm ta người cảm thấy mơ màng muốn ngủ.

Nàng che miệng ngáp một cái: "Người cũng đi ngủ đi, nhớ rõ phải đi theo Tô cô cô."

"Được, ta biết rồi." Liễu Nhi nhìn nàng nhắm mắt lại, liền kéo màn xuống xong mới lui ra ngoài.

Tiết Tĩnh Xu nửa tỉnh nửa ngủ, cảm thấy có người lôi kéo tay nàng không biết làm cái gì, nàng miễn cưỡng mở mắt ra, thấy Hoàng Đế đang ngồi ở đầu giường, liền muốn đứng dậy.

Hoàng Đế ngăn nàng: "Nàng ngủ đi, ta để Trương Thái y xem mạch cho nàng."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới phát hiện tay mình được phủ thêm một lớp khăn lụa, vươn ra bên ngoài màn.

Nàng thật sự đã kiệt sức, vài lần muốn mở mắt ra, lại không thể gượng nổi, cuối cùng cũng ngủ mất.

Thái y xem mạch xong, Hoàng Đế để tay vào lại trong chăn, đi ra ngoài trước, đưa tay ám chỉ với Trương Thái y.

Trương Thái y ngẫm hiểu, khom người đi theo hẳn ra ngoài.

"Như thế nào?"

Trương Thái y nói: "Mạch tượng nương nương vẫn ổn, cũng không đáng lo ngại, chỉ là hôm nay mệt nhọc quá độ, mấy ngày sau cần tĩnh dưỡng thật tốt."

Hoàng Đế liếc hẳn một cái, nói: "Trở về triệu tập người ở Thái Y viện, hội ý cẩn thận một phen, kê một phương thuốc tẩm bổ nhưng không có tác dụng phụ, sau này liền theo phương thuốc này tẩm bổ cho

Hoàng Hậu."

Trương Thái y bị cái liếc mắt kia của Hoàng Đế làm cho lạnh cả sống lưng, vội khom người vâng dạ.

Chương 28: Săn sóc

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Một giấc ngủ thật ngon, khi Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại thân thể còn có chút cảm giác ê ẩm.

Nhưng rất nhanh, cảm giác đau nhức trên người đã nhắc nhở nàng về chuyện tối qua, hơn nữa bên người nàng còn truyền đến hơi thở của một người khác.

Thân thể nàng cứng đờ, không biết có nên ngồi dậy hay không.

Hoàng Đế tỉnh lại còn sớm hơn nàng, thấy nàng có động tĩnh, nói: "Tĩnh rồi sao? Trên người còn khó chịu hay không?"

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn hắn, thấy Hoàng Đế tựa nửa người trên đầu giường, mũ còn chưa đội, tóc rối tung xõa ra, vẻ mặt lạnh lùng trước đó vì có màu đỏ phản chiếu từ bức màn nên có vài phần nhu hòa hơn.

Nàng lắc đầu: "Đã không sao rồi, hiện tại là lúc nào, có phải thần thiếp ngủ quên rồi không?"

Ngày thứ hai sau lễ động phòng, nàng sẽ cùng Hoàng Đế đi tế thần, hơn nữa lúc sau còn phải đi tông miếu hiến tế, xin tổ tiên để được chấp nhận.

Hoàng Đế nói: "Còn chưa tới giờ, hiện tại muốn dậy luôn sao?"

"Vâng." Tiết Tĩnh Xu nói.

Lúc này Hoàng Đế cho gọi cung nhân bên ngoài đứng tiến vào hầu hạ.

Cung nữ đã sớm chờ ở bên ngoài nối đuôi nhau đi vào, có cầm khay, có cầm chậu vàng, từng người đi vào có thứ tự, mười mấy người đi vào, không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Có cung nữ tiến lên kéo màn lên, nắng sớm chiếu vào trong màn.

Hiện tại xuất hiện thêm nhiều người như vậy, Tiết Tĩnh Xu không khỏi mất tự nhiên. Nhưng mà rất nhanh nàng đã phát hiện, các cung nữ đều cúi đầu, dù có tiến lên đáp lời cũng không ai ngẩng đầu lên, càng không có người nào dám nhìn trộm nàng, cái này khiến cho nàng đã cảm thấy quái dị, lại nhẹ nhàng thở ra.

Vài cung nữ chia ra vây quanh nàng và Hoàng Đế, mỗi người ở một phòng riêng mà thay quần áo.

Nữ quan đi đến trang điểm cho Tiết Tĩnh Xu, thay cát phục cho buổi hiến tế, trên đầu lại đội thêm mũ phượng, nhưng so với mũ phượng hôm qua đội vẫn nhỏ hơn chút.

Bên này nàng đã trang điểm xong, Hoàng Đế nơi đó cũng đã chuẩn bị tốt, hai người đi vào chính điện của Tê Phượng cung.

Trong điện đã dọn xong bàn tế, đầu tiên hai người sẽ ba quỳ chín lạy bái thiên địa, lại hành đại lễ lạy thần phật tứ phương.

Lúc sau lại về tới thiên điện, cung nhân đang dọn thức ăn lên, hai

người cùng nhau ăn bữa cơm đầu tiên, gọi là bữa ăn đoàn viên, cần dọn ở trên hiế giường long phượng.

Bởi vì đồ ăn sáng chưa dọn xong, nên cung nhân chỉ bưng trà lên, hai người ngồi ở một bên.

Tiết Tĩnh Xu đột nhiên hỏi: "Hoàng Thượng, khi nào chúng ta sẽ đi thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu?"

Hoàng Đế nói: "Khâm Thiên Giám định ra ngày tốt để triều kiến là hai mươi tháng hai."

Đó chính là ngày mai.

Nghi lễ Hoàng gia, so với dân gian vẫn có chút khác biệt. Nếu là nhà bá tánh bình dân, khi tân nương vào cửa thì ngày thứ hai đã phải bái kiến cha mẹ chồng, nhưng nàng hiện tại lại chờ ngày tốt mới được.

Từ trước lễ hạ sính, nàng cũng chưa gặp qua Thái Hoàng Thái Hậu, tính ra cũng đã được hai mươi ngày rồi.

"Gần đây Phan thần y có tiến cung hay không?"

"Hôm mười lăm tháng hai có đến thỉnh mạch, tình trạng hiện tại của Hoàng tổ mẫu đã ổn định, đừng lo."

Tiết Tĩnh Xu chỉ hơi gật đầu. Nàng biết hai từ "ổn định" này là có ý gì, từ đây về sau, có lẽ Thái Hoàng Thái Hậu sẽ vô bệnh vô đau, nhưng như vậy thì đã sao, cũng bất quá là kéo dài được một hai năm mà thôi.

Kỳ thật, số lần nàng gặp mặt vị lão nhân gia này, còn ít hơn số lần nàng gặp Chu lão thái quân. Nhưng bà với nàng lại có một mối liên

hệ đặc biệt thân cận, thân cận hơn cả những trưởng bối khác trong Tiết phủ.

Sư phụ ở am ni cô cũng coi như là trưởng bối của nàng, nhưng ngại vì thân phận, ngày thường chỉ coi nàng như một nửa tiểu thư một nửa đồ đệ. Tuy cũng có quan tâm, nhưng cuối cùng vẫn không đủ yêu thương.

Mà lúc trước, lần đầu tiên nàng tiến cung, vừa gặp Thái Hoàng Thái Hậu thì ở trong lòng nàng đã nghĩ, vị tổ mẫu này, có lẽ cũng đôn hậu dễ gần.

Nhưng mà trớ trêu cho vị lão nhân gia này, người không còn nhiều thời gian nữa.

Trong lòng đang nghĩ lung tung, bữa ăn đoàn viên đã dọn xong rồi, cung nhân thỉnh Đế Hậu di giá, Tiết Tĩnh Xu vội dẹp hết suy nghĩ trong lòng.

Cung nữ đang chuẩn bị đỡ Tiết Tĩnh Xu lên hỉ giường, Hoàng Đế đã duỗi tay ra trước, vài vị cung nữ hầu hạ vội lui qua một bên.

Tuy là Hoàng Đế đỡ Tiết Tĩnh Xu, nhưng sức lực hẳn rất lớn, tựa hồ là nửa đỡ nửa bế nàng lên.

Sau khi Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống thì không hề nhúc nhích, nhưng thật sự thì thân thể của nàng vẫn còn có chút khác thường, đặc biệt là mỗi lần bước chân đi, đều cảm thấy cọ xát khó chịu. Vốn là cung nữ tới đỡ nàng, nàng còn cảm thấy có chút phiền não, bởi vì giường cao như vậy, cho dù có đỡ, nàng cũng phải tự mở chân ra.

Hoàng Đế trực tiếp nửa bế nàng lên, tuy làm nàng cảm thấy có chút quần bách, nhưng cũng âm thầm nhẹ nhàng thở phào.

Trên một cái bàn không lớn, ước chừng bày 10 đến 20 cái chén đĩa nhỏ, mỗi cái còn không lớn bằng bàn tay nàng, thức ăn bên trong đều có đôi có cặp, rõ ràng là muốn cho nàng cùng Hoàng đế chia ra dùng. Nhưng ước chừng 10 đến 20 món kia, cho dù mỗi món chỉ ăn một miếng, nàng cũng ăn không hết.

Nữ quan hầu thiện đứng ở mép giường, mắt thấy Hoàng Đế nhìn bánh trôi song hỉ, vội vươn đôi đũa bạc ra gắp một viên để vào cái đĩa trước mặt Hoàng Đế, lại gắp một viên khác cho Tiết Tĩnh Xu.

Bánh trôi song hỉ kia nhìn qua cũng tựa bánh trôi bình thường, chỉ là lớn hơn một chút, ước chừng bằng với nắm tay trẻ con, trên mặt ấn chữ song hỉ màu đỏ, lại điểm xuyên thêm một ít màu xanh lá cây, nhìn qua rất vui mắt.

Tiết Tĩnh Xu gắp lên, từ tốn cắn một miếng, bánh trôi da mềm mại dẻo dẻo, hẳn là có pha thêm gạo nếp vào. Phần bên trong nhân ngọt mà không ngán, lại mềm dẻo ngon miệng, không giống khoai lang, cũng không phải hạt sen, không biết rốt cuộc nó được là làm từ nguyên liệu gì.

Nàng ăn một miếng liền bình phẩm trong lòng, khó khăn lắm mới ăn hết một nửa, khi ngẩng đầu lên vừa thấy viên bánh trôi còn lại Hoàng Đế đã sấm cho vào bụng, lúc này hẳn đang ngồi nhìn và chờ nàng ăn xong.

Nàng có chút nóng mặt, cũng ngại khi ăn từ từ bình phẩm nữa, nên vội vàng nuốt vào.

Hoàng Đế đưa chén canh đến tay nàng: "Từ từ thôi."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

Canh mới vừa nuốt xuống, nữ quan hầu thiện lại gấp sủi cỏ cho nàng.

Sủi cỏ kia cũng lớn hơn so với sủi cỏ bình thường, cơ hồ nó lớn bằng nửa lòng bàn tay nàng, da hơi mỏng, thấp thoáng còn có thể thấy được phần nhân bên trong.

Khi miếng đầu tiên được cho vào miệng, Tiết Tĩnh Xu còn nếm được mùi vị của thịt cua, nước canh bồ câu, và cả hương vị của sò điệp.

Lần này Hoàng đế ăn chậm hơn so với khi nãy rất nhiều, chờ Tiết Tĩnh Xu ăn hết miếng cuối cùng, hắn mới buông đũa xuống.

Nữ quan đưa cho nàng một chén chè trân châu, nhìn qua tinh tế óng ánh, hình dạng rất đẹp mắt.

Tiết Tĩnh Xu lại âm thầm nhíu mày, có chút khó xử, bởi vì nàng đã ăn không nổi nữa.

Chén chè trân châu này nàng ăn rất chậm.

Không đợi nữ quan lại chia thức ăn, Hoàng Đế đã nói: "Người lui xuống trước đi."

Nữ quan có chút bất ngờ, lập tức cúi đầu buông đũa, khom người lui ra.

Hoàng Đế lại xua tay, những người hầu hạ khác cũng đều lui ra.

Khi người đã đi hết, Hoàng đế nhìn về phía Tiết Tĩnh xu: "Có phải ăn không vô?"

Tiết Tĩnh Xu có chút ngỡ ngàng, nhỏ giọng nói: "Còn có thể ăn thêm một chút."

Hình như Hoàng Đế hơi mỉm cười.

Tiết Tĩnh Xu nghe thấy thanh âm, kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng chỉ thấy vẻ mặt hắn như thường, cũng không có gì khác thường, không khỏi hoài nghi có phải chính mình nghe lầm hay không.

Hoàng Đế nói: "Đây là quy củ mà tổ tông định ra, cả bàn ăn này phải ăn hết, chút nữa còn có nữ quan tiến vào kiểm tra."

Lần này Tiết Tĩnh Xu thật sự nhú mi, một bàn này đều phải ăn hết, cho dù mỗi người ăn một nửa, nhưng nam tử có sức ăn nhiều thì còn đỡ, những Hoàng hậu trước kia sao có thể chịu nổi vậy? Hay là chỉ có mỗi mình nàng là sức ăn đặc biệt ít?

Hoàng Đế lại chậm rãi nói: "Thế nhưng, quy củ là chết, người mới là sống, hiện tại không có người thấy, tất nhiên cũng có ngoại lệ."

Tiết Tĩnh Xu như óng mào: "Ý của ngài là nói đem đồ bỏ sao?"

"Nàng nhìn xem trong phòng này, có thể đồ ở đâu đây, đồ vào bình bát bảo?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn Hoàng Đế, lại quay đầu đưa mắt nhìn bình bát bảo. Nói thật, nhìn vẻ mặt của Hoàng Đế, nàng thật sự không rõ là hắn đang nói đùa hay nói thật.

Hoàng Đế nói: "Đừng nhìn nữa."

Hắn gấp một cuộn chá giò gạch cua cho Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu mở to mắt trừng cái đĩa, hấn nói có cách, chính là để nàng tiếp tục ăn?

"Nàng ăn một miếng." Hoàng Đế thấy nàng bất động, liền thúc giục.

Tiết Tĩnh Xu đành phải gấp lên cắn một miếng, tuy mùi vị vẫn rất ngon, nhưng hiện tại nàng không có tâm tình để từ từ thưởng thức nữa.

Thấy nàng đã ăn, Hoàng Đế duỗi đôi đũa ra, vẻ mặt thản nhiên mà gấp phần chả giò gạch cua còn lại bỏ hết vào miệng.

Vốn dĩ Tiết Tĩnh Xu đã bình tĩnh, giờ phút này cũng bất chấp lễ nghi, trừng lớn hai mắt nhìn hấn.

Hoàng Đế ăn xong phần còn lại của nàng, rồi lại ăn hết phần của mình.

Cứ lặp lại hành động như vừa rồi, gấp cho Tiết Tĩnh Xu ăn một miếng, phần còn lại sẽ nằm trong bụng của hấn.

(*Editor: ai chê mất vệ sinh thì chịu, còn riêng tui thì thấy ngọt ngào chết đi được, càng ngày tui càng thích anh Hoàng rồi nha. ^^)

Tốc độ hai người ăn cơm rõ ràng đã nhanh hơn, cho nên trong chốc lát, hai mươi đĩa thức ăn trên bàn được tiêu diệt sạch sẽ.

Tiết Tĩnh Xu nhin không được mà nhìn xuống bụng Hoàng Đế, phía dưới đai ngọc vẫn là một mảng rắn chắc, trong lòng nàng bỗng nhiên sinh ra một sự ngưỡng mộ kỳ lạ. Từ nhỏ đến lớn, người ăn nhiều bên cạnh nàng cũng có rất nhiều, Liễu Nhi chính là một trong số đó, nhưng so với Hoàng Đế thì sức ăn của Liễu Nhi lại không đáng nhắc

tới.

Hoàng Đế buông chiếc đĩa xuống, hỏi nàng: "Đã no chưa?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu.

Hoàng Đế liền nói: "Sức ăn của nàng nhỏ hơn người thường, cần phải ăn nhiều hơn nữa mới được. Trong Tê Phượng cung có phòng bếp nhỏ, ta để Ngự Thiện Phòng đúng giờ sẽ đưa nguyên liệu nấu ăn mới đến đây."

Tiết Tĩnh Xu thầm nghĩ, sức ăn của ta so với người bình thường nhỏ một chút, còn sức ăn của ngài so với họ lại lớn hơn không ít đâu.

Nhưng mà lời này tất nhiên không thể nói ra miệng, Hoàng Đế ăn nhiều như thế, không phải là vì ăn giúp nàng sao?

Nàng nói: "Hoàng Thượng ăn no chưa?"

Hoàng Đế gật đầu: "No bảy tám phần rồi."

Tiết Tĩnh Xu không nói nữa.

Hoàng Đế gọi người tiến vào dọn dẹp.

Quả nhiên nữ quan hầu lễ tới xem hai người có ăn hết bữa ăn đoàn viên hay không. Mắt thấy đĩa của Hoàng Đế sạch sẽ, nàng ta không ngạc nhiên, nhưng khi nhìn sang đĩa của Hoàng Hậu nương nương lại không thừa một chút nào, nàng ta có chút hồ nghi.

Nhưng bất luận như thế nào cũng không tới lượt nàng ta có thể nghi ngờ, nàng ta đành phải hành lễ lui ra.

Trên thực tế khi nàng ta đến xem xét, Tiết Tĩnh Xu vẫn có vài phần chột dạ, vì đây là lần đầu tiên nàng nói dối.

Nàng len lén đưa mắt nhìn Hoàng Đế một cái, thấy vẻ mặt hắn vẫn đứng đắn trầm ổn, trong lòng nàng âm thầm bội phục.

Nói đi cũng phải nói lại, thật ra nàng cũng chưa từng thấy qua biểu tình nào khác của Hoàng Đế.

Ngay cả..... Ngay cả tối hôm qua cũng là cái dạng này.

Nàng bỗng nhiên có chút nóng mặt, quay đầu lại nhìn các cung nhân đang bận rộn qua lại.

Hoàng Đế quay đầu sang thấy vẻ mặt của nàng liền hỏi: "Nóng sao?"

Tiết Tĩnh Xu không còn bình tĩnh để nhìn tình hình thực tế, đành phải gật đầu: "Có chút chút."

Hoàng Đế liền sai người mở cửa sổ ra.

Hiện tại đã là giữa tháng hai, tiết trời vào xuân, cây lá bên ngoài cửa sổ cũng xanh tươi hơn. Cây ngọc lan đã nở ra vài nụ hoa tím tím, gió nhẹ thổi vào phòng, mang theo một chút hương thơm của cỏ xanh mới nhú.

Chương 29: An nghỉ

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Buổi chiều nên đi bái tế tổ tiên ở bên ngoài Thọ Hoàng điện.

Đế Hậu đã sớm đi ra ngoài để chuẩn bị nghi thức ở Sùng Đức điện, chừng hơn hai trăm người nâng ngự và phượng liền đuổi theo, lại có hơn mấy trăm người ở phía sau theo hầu. Từ Hoàng cung đến tông miếu, dọc theo đường đi lại có người tránh đi, vén màn che lên, cách vài bước liền có cấm vệ quân cầm trong tay **[1] canh giữ.

[1]: Cái này là tác giả để á (●__●)

Sau khi dâng hương cho liệt tổ liệt tông ở tông miếu xong, về đến trong cung thì lại đi qua Vĩnh Thọ điện của Tiên Hoàng làm đại lễ cung dưỡng, như thế đến trước điện của cung Vua làm lễ mới coi như hoàn thành xong, sau đó ngày mai là nghi thức triều kiến[2].

[2]: Khâm Thiên giám chọn ngày tốt để tiến hành hôn lễ. Sau bước truyền mệnh sẽ là bước nạp thái. Tức, trước ngày nạp lễ, có một buổi thiết triều ở điện chính để vua truyền cho biết ngày giờ hôn lễ và cử các quan vào ban phụ trách việc hôn lễ này.

Đại hôn của Hoàng Đế thì ấn theo lệ sẽ được nghỉ ba ngày không lên triều, có điều quốc sự lại không thể trì hoãn cho nên sau khi hết buổi lễ diện kiến trước cung của vua vào buổi chiều, thì Hoàng Đế liền thay trang phục, như bình thường đi Sùng Đức điện xử lý chính vụ.

Trong Tô Phụng cung, Tiết Tĩnh Xu cũng từ Thiên điện dời đến Chính điện, nữ quan trông coi Tô Phụng cung này đang mang theo cung nhân hành lễ với nàng.

Trong quy chế của cung quy, nữ quan hầu hạ bên người Hoàng Hậu là bốn người, tám cung nữ, ngoài ra còn có thô sử không được ghi danh là cung nhân lại lên đến hơn mười người, trước mắt có thể tới trước mặt Tiết Tĩnh Xu hành lễ chỉ là vài người hầu hạ bên cạnh mà thôi.

Hôm nay thân thể nàng hơi mệt nên chỉ nhìn qua một chút, hỏi tên, lại thưởng cho từng người sau đó liền cho các nàng tạm thời lui ra.

Liễu Nhi lưu lại giúp nàng xoa bóp bả vai.

Tiết Tĩnh Xu hỏi nàng ấy: "Tối hôm qua ngủ có quen không? Có người làm khó dễ gì ngươi hay không?"

"Không có, mọi người đều rất tốt, ta cùng Tô cô cô ở chung một căn phòng, bà ấy rất chiều cố ta. Tiểu thư thì sao, tối hôm qua ngủ có ngon không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta cũng vậy, rất tốt. Tô cô cô là lão nhân bên trong cung, ngươi phải nghe lời nàng ấy nói, cùng nàng ấy học tập nhiều, thường ngày không có việc gì thì đừng đi ra ngoài Tô Phụng cung".

Liễu Nhi gật đầu: "Ta biết rõ, tiểu thư người yên tâm đi".

Hiện giờ nàng đã tiến bộ không ít, biết rõ trong cung không thể so sánh với bên ngoài, ngày thường nói chuyện làm việc đều càng thêm cẩn thận, tính tình âm thầm ỉ ỉ cũng sửa lại không ít.

Tiết Tĩnh Xu được nàng ấy xoa bóp cho thoải mái, cảm giác buồn ngủ ập đến liền dùng tay chống lên trán nhắm mắt trong chốc lát, lại không nghĩ là sẽ ngủ thật.

Liễu Nhi sợ nàng bị sái cổ, nhẹ nhàng đỡ nàng nằm lên trên ghế quý phi, đắp chăn lông bạch hồ lên, rồi mới lui ra ngoài điện.

Đợi lúc Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại, bên trong điện đã thấp đèn, nàng nhìn lên hướng bên cạnh thấy Hoàng Đế cầm quyển sách ngồi ở dưới ánh nến, cũng không biết hấn đến bao lâu rồi.

Tiết Tĩnh Xu vội vàng sửa lại quần áo cho ngay ngắn, chuẩn bị đứng dậy.

Hoàng Đế nói: "Khi đang ngồi hoặc nằm, động tác nên nhẹ nhàng một chút, khí huyết của người không đủ, nếu như đột nhiên đứng lên thì rất có khả năng sẽ bị ngất xỉu".

Tiết Tĩnh Xu nhu thuận nghe theo, lại hỏi: "Hoàng Thượng đến bao lâu rồi?"

Hoàng Đế nói: "Giờ lên đèn mới đến".

Hạ nhân hầu hạ bên ngoài nghe thấy bên trong có động tĩnh, liền nhỏ giọng hỏi thăm thử có muốn truyền thiện hay không.

Hoàng Đế truyền bọn họ bưng vào.

Cung nhân đang bày bữa tối, Hoàng Đế liền nhìn Tiết Tĩnh Xu nói: "Lần sau nếu như muốn nghỉ ngơi thì sai cung nhân nhắc nhở nàng, không thể ngủ quên được nếu không sẽ bỏ qua bữa tối, đến lúc đó buổi tối lại ngủ không được".

Tiết Tĩnh Xu chỉ có thể thừa vâng.

Hai người ngồi ở trước bàn cơm, nữ quan hầu thiện[3] múc cho Đế Hậu một chén canh trước.

[3]: người hầu hạ trong bữa ăn

Đây là quy củ trong cung, khi ăn cơm thì ăn canh trước rất có lợi cho việc khai vị dưỡng sinh[4].

[4]: 開胃 khai vị: Mở đầu vị ngon. Nói về thức uống hoặc món ăn dùng trước tiên. 養生 dưỡng sanh: Nuôi dưỡng thân thể.

Tối nay là canh bồ câu Hoài Sơn[5], Tiết Tĩnh Xu thấy Hoàng Đế uống sạch sẽ một chén canh, nên chính mình cũng múc từng thìa từng thìa uống xong.

[5]: Hoài Sơn: Củ mài, Củ chụp hay khoai mài, hoài sơn là loài thực vật thuộc họ Củ nâu. Loài này được Hook.f. mô tả khoa học đầu tiên năm 1892. Chúng được tìm thấy nhiều ở vùng Nam Trung Quốc, Đài Loan, Thái Lan, Việt Nam, Myanmar và cả ở vùng Himalayas. Công dụng: Trị kém ăn, tiêu chảy lâu ngày, phế hư, ho suyễn, di tinh, đờ hạp, tiêu khát.

Sức ăn của nàng ít, ăn nửa bát cơm, lại thêm vài miếng của những món khác thì đã no bụng.

Hoàng Đế thấy cũng không nói gì, ngược lại hấn ăn rất được, ăn nhiều lại nhanh, gần như bỏ bát đũa xuống đồng thời với Tiết Tĩnh Xu.

Đồ ăn trên bàn được dọn đi thì trà bánh được mang lên.

Tiết Tĩnh Xu chỉ ăn một miếng, Hoàng Đế ăn sạch toàn bộ phần kia của hắn.

Sau đó hai người mỗi người một góc riêng, từng người đọc sách.

Đợi đồng hồ nước vang lên vài tiếng, liền có nữ quan tiến lên nhỏ giọng nhắc nhở, nên nghỉ ngơi.

Hoàng Đế bỏ quyển sách xuống, nói: "Bưng bữa ăn khuya tới cho Hoàng Hậu".

Tiết Tĩnh Xu vừa nghe, kinh ngạc nhìn hắn: "Bữa ăn khuya gì?"

Hoàng Đế nói: "Bữa tối nàng ăn được quá ít, ban đêm vẫn là nên ăn thêm một bữa".

Tiết Tĩnh Xu vội hỏi: "Ta vẫn chưa đói".

Hoàng Đế liền lệnh cho cung nhân nói: "Đặt ở trên bếp lò đi, tạm thời để trên đó giữ nhiệt".

Cung nhân gấp rút đi chuẩn bị.

Tiết Tĩnh Xu hết cách, quả thực không nghĩ phải ăn một bữa ăn lúc nửa đêm như thế này, chỉ thầm nói nhỏ: "Từ trước giờ chưa từng ăn, cũng không thấy đói".

Tai của Hoàng Đế nhạy bén, nghe được liền nói: "Cũng bởi vì trước kia liên tục không được ăn đầy đủ, cho nên mới gầy yếu như vậy, khí huyết cũng thiếu hụt".

Tiết Tĩnh Xu không dám nói nữa.

Nàng không thể đoán được, Hoàng Thượng nhìn có vẻ ít nói nhưng lại rất nghiêm túc, trên thực tế là rất quản chuyện của người khác, hẳn so với Liễu Nhi còn nói nhiều hơn nữa.

Có điều gặp phải việc bất ngờ này, Tiết Tĩnh Xu vừa mới nghe hai chữ "an nghỉ" thì trong lòng liền khẩn trương lên.

Cung nữ hầu hạ hai người thay quần áo, sau đó tất cả đều rút khỏi nội điện, chỉ ở ngoài điện chờ lệnh.

Tiết Tĩnh Xu nằm ở trên giường, trong lòng có chút bồn chồn, đêm nay sẽ không có cái gì chứ?

Cả ngày hôm nay, thân thể nàng mới trở lại bình thường một chút, nếu như lại thêm một lần thì ngày mai không có chắc rằng có thể dậy nổi hay không.

Hoàng Đế cũng nằm xuống, vẫn là nằm cách nàng ước chừng khoảng một bàn tay.

Tiết Tĩnh Xu thở phào nhẹ nhõm, xem ra là nàng suy nghĩ hơi nhiều, nhìn biểu hiện của Hoàng Thượng tối hôm qua, thì đại khái là hẳn cũng giống như mình, vui vẻ thì cái gì cũng đều không cần làm.

Vừa rồi ngủ say sưa, hiện tại ngược lại không có buồn ngủ, Tiết Tĩnh Xu chỉ có thể nhìn lên đỉnh màn trướng đến xuất thần.

Biểu hiện hôm nay của Hoàng Đế có chút ngoài dự liệu của nàng, thoạt nhìn thì hẳn trong tưởng tượng của nàng sẽ khó gần, nhưng kỳ thật thì rất dễ dàng chung đụng.

Nếu những ngày sau trong cung vẫn luôn là bộ dáng như thế này thì nàng sẽ thập phần thỏa mãn.

Hoàng Đế đột nhiên hỏi nàng: "Không ngủ được có phải không?"

Tiết Tĩnh Xu sợ hãi lại muốn dạy bảo, hàm hồ nói: "Qua một lát nữa thì sẽ ngủ được thôi".

Hoàng Đế không lên tiếng, duỗi tay ôm nàng vào lòng, động tác so với tối hôm qua thuần thục hơn nhiều, thân thể cũng không có cứng nhắc như vậy.

Tiết Tĩnh Xu có chút kinh hãi, nhẹ nhàng đẩy lồng ngực của hắn, "Hoàng Thượng?"

Hoàng Đế nói: "Trên người của nàng lạnh, không dễ dàng chìm vào giấc ngủ, ấm lên thì sẽ tốt hơn".

Hắn nói có vẻ chắc chắn giống như rất có kinh nghiệm trong chuyện này, Tiết Tĩnh Xu đang muốn tìm việc để nói đỡ phải lúng túng, liền hỏi: "Ngài làm sao biết? Thái y nói sao?"

Hoàng Đế trầm mặc một lát, nói: "Lúc ta còn nhỏ đã từng trải qua chuyện này".

Trước đây Lục Hoàng tử bởi vì có mẫu phi thất sủng, lại không được Tiên đế yêu thích, gần như là lớn lên ở trong lãnh cung.

Chút chuyện này, Tiết Tĩnh Xu đại khái có nghe qua, bỗng chốc cũng biết rõ việc hắn nói đã từng trải qua là như thế nào.

Chỉ sợ là nhóm cung nhân nâng cao đạp thấp(*), thấy hắn là một Hoàng tử không được sủng, liền cắt xén phân lệ của hắn.

(* *Cung nhân nhỉnh nọt những người được sủng, còn những người thất*

sùng thì bị cung nhân khidẽ.

Thời điểm chính bản thân nàng ở bên trong am ni cô, cũng không phải gặp qua loại chuyện này? Cũng may là ít nhất nàng còn có Liễu Nhi để có thể nương tựa vào nhau mà sưởi ấm, mà Hoàng Đế thì có ai đâu?

Có phải ngay cả một người cũng không có hay không?

Dường như trước mắt nàng liền xuất hiện hình ảnh của một tiểu nam hài gầy yếu, ở trong mùa đông khắc nghiệt, chỉ bọc trong chăn mỏng nhưng bởi vì trên người quá lạnh nên vô luận như thế nào cũng không ngủ được.

Trong lòng nàng có chút đau xót, lại không biết là nên nói cái gì, chỉ sợ Hoàng Đế lúc này cũng không cần người khác an ủi hay đồng tình, tất cả đều vô dụng.

Nàng nhẹ nhàng bỏ chút tâm tình này qua một bên, hỏi: "Trước đây ngài đã từng đọc sách gì?"

"Đại Điển Đồ Chí", trong đó nói rất nhiều đến phong thổ của rất nhiều địa phương, núi non sông ngòi. Chút ít sách này ngày thường đều đặt ở ngoài đình, nếu như nàng muốn xem thì viết tên sách xuống rồi sai người ta đi tìm mang đến cho".

Tiết Tĩnh Xu gật gật đầu, sách trên núi đã sớm bị nàng xem hết rồi, trong Hoàng cung nhiều sách như vậy, vừa vặn làm cho nàng giết thời gian.

Hoàng Đế duỗi tay ở trên người nàng khẽ vuốt.

Tiết Tĩnh Xu lại chấn động, gấp rút dè tay hẳn lại, "Ngài có phải hay

không...".

Hoàng Đế hơi sửng sò, rất nhanh hiểu rõ ý tứ của nàng, lắc đầu nói: "Đừng sợ, trên người của nàng quá lạnh, chà xát một chút thì sẽ ấm hơn".

Tiết Tĩnh Xu vội vàng lắc đầu: "Không cần đâu, bản thân ta sẽ rất nhanh tự mình nóng lên mà".

Hoàng Đế liền ngừng tay.

Tiết Tĩnh Xu lo lắng hẳn lại có động tác gì, thăm dò nói: "Hoàng Thượng, để ta nằm đến bên cạnh đi thôi, ngài cũng ngủ không được ngon".

"Không đâu" Hoàng Đế nói, hẳn cúi đầu ngửi ở trên người Tiết Tĩnh Xu một cái, "Trên người của nàng mang mùi thơm, ngửi thật thoải mái, ta cũng dễ dàng chìm vào giấc ngủ".

Tiết Tĩnh Xu có chút ít không được tự nhiên, mùi hương trên người nàng hẳn là do mùi hương tự chế ngày thường dính vào.

Nàng nhanh chóng lảng sang chuyện khác, "Chúng bệnh mất ngủ của Bộ hạ những ngày gần đây như thế nào?"

Hoàng Đế hồi tưởng một chút, nói: "Hôm qua có đốt hương của nàng một lần nên ngủ rất ngon, đêm nay không có đốt, có đều trên người của nàng có mùi thơm, ước chừng cũng không khác lắm".

Nói đi nói lại còn nói một hồi vẫn là ở trên người mình, Tiết Tĩnh Xu chỉ đành nhắm mắt nói: "Hương trên người của ta, cùng với hương lúc trước đưa cho ngài chỉ sợ là không quá giống nhau".

"Người thấy đều rất tốt". Hoàng Đế nói.

Tiết Tĩnh Xu không biết nên nói cái gì cho phải.

Hoàng Đế im lặng trong chốc lát, lại hỏi: "Hiện tại có buồn ngủ không?"

Tiết Tĩnh Xu mở to mắt, kỳ thật vẫn là rất thanh tỉnh, có đều vì dừng đề tài lại, nàng gật gật đầu: "Có chút".

Hoàng Đế lại ôm nàng ngồi dậy: "Khoan ngủ đã".

Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc, "Vì sao?"

"Còn chưa có ăn bữa khuya".

Hoàng Đế nói xong, không đợi Tiết Tĩnh Xu nói chuyện đã sai cung nhân mang tổ yến được hâm nóng bung vào.

Tiết Tĩnh Xu thật sự không đói bụng, nhìn chén cháo kia có chút cảm giác như bê đá đập vào chân mình vậy.

Hoàng Đế không có cho nàng xuống giường, liền sai cung nữ đặt một cái bàn nhỏ ở trên giường, để Tiết Tĩnh Xu bọc trong chăn mà ăn.

Tiết Tĩnh Xu lại còn muốn giãy giụa một cái: "Ta vẫn không đói bụng".

Hoàng Đế nói: "Không có đói bụng cũng nên ăn, bữa tối ăn một món kia cho đến bây giờ liền không có ăn gì nữa".

Tiết Tĩnh Xu chỉ được cầm lấy thìa chậm rãi múc.

Hoàng Đế thấy nàng ăn một cách gian nan, liền nói: "Có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu vậy".

Tiết Tĩnh Xu hai mắt tỏa sáng, đang muốn bỏ thìa xuống, Hoàng Đế lại nói: "Ít nhất là ăn hết một nửa".

Nàng lập tức nuốt chửng.

Nhưng mà như này còn chưa đủ, Hoàng Đế vẫn ở bên tai nàng cầu nhàu: "Ta đã dọn dò phòng bếp nhỏ là về sau tạm ngưng bữa ăn chính, sau đó cách mỗi một canh giờ, lại cho nàng ăn một vài món điểm tâm ngon, mỗi lần ít nhất là phải ăn xong một nửa".

Tiết Tĩnh Xu nghe không được nữa, nhịn không được nói ra: "Hoàng Thượng, tuy khí huyết của ta không đủ nhưng ăn có nhiều quá hay không, phải biết đạo lý tốt quá hóa dở".

Hoàng Đế lại nói: "Đây là Thái y dọn dò, không có hại cho thân thể của nàng. Huống chi cứ coi như ăn như vậy, dựa theo sức ăn của nàng mà nói thì ăn cả một ngày cũng không bằng kịp người thường nữa là".

Huống chi ăn uống thiếu thốn như vậy làm cho thân thể không có tí thịt nào, ôm quả thật không sướng tay.

*****

Editor: hai người có thể thôi không làm dân FA như tui ăn thức ăn cho chó không ㄟ~ㄟ

Chương 30: Thật lòng

Edit: Tử Lam

Beta: Tiểu Pi

Cuối cùng Tiết Tĩnh Xu vẫn ăn nửa chén cháo tổ yến, sau khi nằm xuống nàng liền giả bộ ngủ, cũng không biết Hoàng Đế đi ngủ lúc nào.

Ngày kế còn phải đi bái kiến Thái Hoàng Thái Hậu, ở dân gian gọi là gặp mặt cha mẹ chồng, Hoàng gia gọi là triều kiến.

Vốn là Hoàng Hậu dẫn phi tần đi thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu, nhưng hiện tại hậu cung không có người khác, chỉ có một mình Tiết Tĩnh Xu.

Nàng mới quỳ xuống hành lễ xong, Thái Hoàng Thái Hậu liền tự mình đứng dậy đỡ nàng đứng lên, trong lòng tràn đầy yêu thích bộc lộ ra ngoài.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Mấy ngày không gặp, khí sắc Hoàng tổ mẫu tốt hơn rất nhiều."

Xảo ma ma nói: "Từ sau khi nương nương tiến cung, mấy ngày nay thân thể Thái Hoàng Thái Hậu càng ngày càng tốt lên. Hôm nay biết nương nương sẽ đến thỉnh an nên ngài đã chờ từ sáng sớm, lúc này còn đi dạo ở trong hoa viên hai vòng nữa."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nếu Hoàng tổ mẫu không chê thần thiếp quấy"

rày thanh tịnh của ngài, thì sau này mỗi ngày thần thiếp đều đến cửa quấy rày."

Thái Hoàng Thái Hậu kéo Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống, cười tủm tỉm nói: "Quấy rày được thì càng tốt!"

Bà nhìn Tiết Tĩnh Xu nhìn trái nhìn phải, càng nhìn càng thích, quay đầu cố ý đe dọa Hoàng Đế: "Hoàng Thượng, ta giao Tĩnh nhi cho ngươi, ngươi chắc là không có bắt nạt con bé chứ?"

Hoàng Đế nói: "Tôn nhi không dám."

Thái Hoàng Thái Hậu cười hừ một tiếng: "Ta tin ngươi cũng không dám. Tĩnh nhi! Con nhớ kỹ, nếu ngày nào đó Hoàng Đế bắt nạt con, hãy đến chỗ Hoàng tổ mẫu, tổ mẫu sẽ giúp con đánh hắn."

Hoàng đế làm bộ dáng thành thật nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy có chút buồn cười, rõ ràng biểu tình của Hoàng Đế là như vậy, nhưng nàng vẫn nhìn ra có vài phần bất đắc dĩ.

Trong lòng nàng có chút vui sướng khi người gặp họa. Còn nhớ buổi sáng hắn nhìn chăm chăm nàng, bắt nàng phải uống hơn một chén cháo xương dê, hiện tại bụng nàng còn rất no.

Hoàng Đế giống như có cảm giác, liếc mắt nhìn nàng một cái.

Tiết Tĩnh Xu lập tức quay đầu, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu.

Thu động tác của hai người vào mắt, ý cười trên mặt Thái Hoàng Thái Hậu càng đậm.

Không lâu sau Đức công công tiến vào nhỏ giọng nhắc nhở Hoàng Đế, thời gian sắp đến, vương công đại thần đều đang chờ ở bên ngoài đình, chờ Hoàng Đế ra chung vui.

Thái Hoàng Thái Hậu nghe thấy, nói: "Người đi đi, Tĩnh nhi ở đây với ai gia."

Hoàng Đế gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài đình.

Thái Hoàng Thái Hậu quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu nói: "Nếu là ở dân gian, con dâu đến đây dâng trà, ai gia hẳn phải cho người một phần lễ vật. Tuy Hoàng gia không có loại quy củ này, nhưng ta cũng có một thứ phải cho người. A Xảo, mang cái hộp kia của ta đến."

Đây là lần thứ hai Tiết Tĩnh Xu nhìn thấy hộp gỗ đàn hương này, lần đầu tiên là ở mừng một đầu năm, Thái Hoàng Thái Hậu cho nàng một đôi kim quả tử.

Lúc này đây, lão nhân gia lấy ra từ bên trong một cây trâm Phượng Hoàng làm bằng bạch ngọc, cực quý trọng đặt vào trong lòng bàn tay, khế vuốt ve: "Đời này của ta, từ một phi tần bình thường trở thành Quý phi, sau đó là Hoàng Thái Hậu, hiện tại là Thái Hoàng Thái Hậu, nhưng chưa làm qua Hoàng Hậu. Cây trâm này, là vật mà Vĩnh Chiêu đế năm đó hứa hẹn lúc phong ta làm Hậu sẽ ban cho, nhưng chiếu thư phong Hậu còn chưa hạ, hẳn đã... Hiện giờ ta tặng nó cho người. Tĩnh nhi, người phải nhớ kỹ, phải nắm giữ người ở hiện tại, đừng để đến lúc già rồi mới hối hận."

Lễ vật này quả thật là cực kỳ quý giá, Tiết Tĩnh Xu trịnh trọng nhận lấy: "Tổ mẫu yên tâm, thần thiếp nhớ kỹ."

Thái Hoàng Thái Hậu gật đầu, lại âm thầm thở dài: "Người là đứa trẻ

ngoan, Hoàng Thượng cũng là một đứa trẻ tốt. Người đừng thấy hấn cả ngày im lặng, trên thực tế chỉ cần là người được hấn đặt vào mắt, hấn đều đặt ở trong lòng. Đứa nhỏ kia giống như người tuyết, trông rất lạnh lùng, không có tình người, nhưng chỉ cần là người có chút tâm, cẩn thận mà che chắn. Hấn cũng giống như tuyết, rất nhanh sẽ tan chảy, còn dư lại là một cái chân tâm.

Tĩnh nhi, thân thể ta ta biết, các người đều nói ta còn tốt, nhưng thực tế trong lòng ta rất rõ ràng, không được bao nhiêu ngày. Hoàng tổ mẫu sống đủ rồi, không sợ chết, lại chỉ một mình Hoàng Đế cô đơn lẻ loi hiu quạnh. Cho nên Hoàng tổ mẫu không có cầu xin nhiều, chỉ hy vọng người có thể đi nhìn đứa nhỏ kia một cái, đừng để một mình hấn ở trong mùa Đông khắc nghiệt."

Tiết Tĩnh Xu nghe được đỏ mắt, nức nở nói: "Hoàng tổ mẫu, ngài phải sống lâu trăm tuổi mới được."

Thái Hoàng Thái Hậu cười lắc đầu: "Người nhìn người khác vừa mở miệng, chính là "Ngô hoàng vạn tuế". Nhưng người nhìn xem, từ xưa đến nay, có Hoàng Đế nào là trường thọ? Có ai thật sự sống đến một trăm tuổi?"

Tiết Tĩnh Xu xoa xoa khóe mắt, thấy Thái Hoàng Thái Hậu nhìn nàng, biết là đang đợi nàng hồi đáp, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp với Bộ hạ là phu thê, từ rày về sau chính là người một nhà, ngài yên tâm, thần thiếp... Sẽ không để hấn một mình."

Thái Hoàng Thái Hậu lúc này mới vui mừng cười: "Tĩnh nhi, ta biết trong lòng người còn rất nhiều băn khoăn. Hoàng tổ mẫu không lường trước được tương lai, nhưng có thể cam đoan một chuyện, Hoàng Đế không giống với người khác, nếu người thật lòng với hấn, hấn cũng sẽ không bao giờ phụ người."

Tiết Tĩnh Xu lảng lạng gật đầu.

Thái Hoàng Thái Hậu lại lôi kéo nàng trò chuyện một hồi, lúc sau mệt mỏi, mới để nàng trở về.

Mới vừa trở lại Tô Phụng Cung, nữ quan hầu thiện liền mang khay đến: "Nương nương, đến giờ dùng điểm tâm rồi."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu vốn tràn đầy phiền muộn, thấy đồ ăn kia, lập tức trở thành một bụng phiền muộn.

Cũng may điểm tâm hôm nay bùng lên không nhiều lắm, nàng miễn cưỡng ăn một nửa, lúc sau lại ở trong điện đi dạo vài vòng, mới cảm thấy thoải mái chút.

Nữ quan hầu nghi (lễ) mang nữ hai bộ triều phục đi vào, hỏi nàng mặc bộ nào trong Diên tiệc tối nay.

Đêm nay là đêm Tiết Tĩnh Xu lần đầu tiên xuất hiện trước mặt tất cả quan lại với cương vị Hoàng Hậu, đương nhiên không thể sơ sài.

Nàng nghiêm túc nhìn một lần, chọn một bộ đơn giản nhẹ nhàng.

Lúc sau nữ quan lại để nàng lựa chọn các vật trang sức, ước chừng hoa nửa canh giờ mới chọn xong toàn bộ.

Chờ các nàng lui ra hết, Tiết Tĩnh Xu nhìn ngọc trâm trên bàn trang điểm do Thái Hoàng Thái Hậu ban, nhin không được lại cầm lấy tới nắm trong tay.

Ý tứ trong câu nói hôm nay của Thái Hoàng Thái Hậu, nàng hiểu.

Lão nhân gia hy vọng nàng có thể chung sống hòa thuận với Hoàng

Đế, thậm chí là muốn bọn họ ở sau những ngày tháng sau này, quan tâm nhau đến bạc đầu.

Trước kia, Tiết Tĩnh Xu chưa từng nghĩ tới.

Nàng nghĩ về sau này. Hoặc vì chiếm vị trí Hoàng Hậu, mà bị người khác mà trừ bỏ; hoặc Hoàng Đế niệm một chút tình cũ, lưu lại cho nàng một cái mạng, nàng và Liễu Nhi hai người sống ở lãnh cung hết sống quãng đời còn lại. Thậm chí nàng còn ảo tưởng, nếu có thể xuất cung, trở lại trên núi, thanh tĩnh sống hết một đời.

Ở trong những tưởng tượng của nàng, không có tưởng tượng nào liên quan đến Hoàng Đế.

Nhưng mới vừa rồi, nàng lại ở trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu đồng ý, sẽ không bao giờ bỏ rơi Hoàng Đế.

Cho nên có một số việc, có nên suy nghĩ một chút hay không?

Nàng nhìn chằm chằm ngọc trâm suy nghĩ đến xuất thần, nhớ tới lời than vãn của Thái Hoàng Thái Hậu nói chính mình không còn nhiều thời gian, lại có chút chua xót.

Vị lão hiền nhân này, kỳ thật bà cái gì cũng biết. Ngày thường nghe bọn hắn nói khí sắc của bà tốt, không biết trong lòng bà nghĩ thế nào?

Bà nói chính mình sống đủ rồi, nhưng kỳ thật trong lòng vẫn có rất nhiều vướng bận, bằng không thì tại sao lại giống như gửi gắm vậy? Nói với nàng nhiều như vậy?

Bà không yên lòng Hoàng Đế, rồi lại không thể nề hà, cho nên mới muốn nàng hứa hẹn. Một cái hứa hẹn không biết trong tương lai có

thể thực hiện được hay không, nhưng ít ra trước mắt một cái hứa hẹn có thể làm bà an tâm.

Đều nói "tấm lòng cha mẹ bao la như biển rộng", Tiết Tĩnh Xu vẫn chưa trải qua. Nhưng hiện tại, nàng cảm nhận được rõ ràng tình yêu và thương tiếc củ một vị trưởng bối đối với vãn bối.

"Trâm này... Là hoàng tử mẫu tặng cho ngươi?"

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến thanh âm củ Hoàng Đế.

Tiết Tĩnh Xu vội đứng dậy, quay đầu tiến tới, muốn hành lễ.

Hoàng Đế ngăn nàng lại: "Ở đây không củ người, không cần đa lễ."

Tiết Tĩnh Xu cũng không kiên trì: "Hoàng Thượng hết bận rồi?"

"Ừ, chiếu thư cũng đã đưa đến Lễ Bộ, qua hôm nay liền khắc bản ban hành chiếu cáo thiên hạ."

Chờ đến ngày mai, chiếu thư sẽ được tuyên bố, không bao lâu nữa toàn bộ thiên hạ đều sẽ biết Hoàng Đế đại hôn, sắc lập Hoàng Hậu.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, thấy Hoàng Đế còn đang mặc triều phục, liền nói: "Để thần thiếp bảo cung nữ vào thay quần áo củ Hoàng Thượng?"

"Không cần." Hoàng Đế tự mình động thủ.

Tiết Tĩnh Xu nghĩ nghĩ, không thể chỉ đứng ở một bên xem, cũng không củ ý định tiến lên giúp hắn cởi đồ, liền đi ra bên ngoài sai người lấy thường phục củ Hoàng Đế ra.

Vì hai ngày nay Hoàng Đế đều nghỉ ở Tê Phượng cung, quần áo giày của hắn đều bên này, rất nhanh liền có tiểu thái giám mang đến.

Hắn đang muốn đi vào bên trong đưa, Đức công công ngằm kéo lấy hắn, tiếp nhận khay đưa đến trong tay Tiết Tĩnh Xu.

Đợi nàng quay trở lại phòng trong, tiểu thái giám nhỏ giọng nghi hoặc nói: "Sư phụ, sao người không cho ta vào hầu hạ? Cũng không cho ta đi vào?"

Đức công công trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: "Tiểu cầu, mắt ngươi đâu? Bệ hạ và nương nương đơn độc ở bên trong, ngươi vào làm gì?"

Tiểu thái giám gãi gãi đầu, có chút ủy khuất. Từ trước hắn tay chân không đủ cần mẫn, sư phụ giáo huấn hắn không có mắt, hiện tại hắn cần mẫn, lại bị huấn.

Đoán tâm tư của sư phụ như mò kim đáy biển!

Tiết Tĩnh Xu cầm quần áo đến, giúp Hoàng Đế mặc vào.

Vì Hoàng Đế cao hơn nàng rất nhiều, nàng không thể không nhón chân ngẩng đầu.

Vì tư thế này, Hoàng Đế nhìn thấy mắt nàng, khẽ ngẩn người, nói: "Tại sao lại khóc?"

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc mà sờ sờ khóe mắt, cũng không có cảm thấy ướt át.

Hoàng Đế nói: "Hốc mắt có chút hồng, mới vừa rồi khóc?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, vừa rồi nàng cũng không khóc, nhưng nói không chừng là nhớ tới lời nói của Thái Hoàng Thái Hậu nên có chút thương cảm, khóe mắt mới đỏ một chút.

Nhưng cũng không thể nói ra nội dung câu chuyện nàng trò chuyện với Thái Hoàng Thái Hậu cho Hoàng Đế nghe, bởi vậy nàng chỉ là trầm mặc lắc đầu.

Lông mày Hoàng Đế hơi nhướng lên, bỗng nhiên chần chờ nói: "Có phải là... Không muốn ăn điểm tâm không?"

Tiết Tĩnh Xu sững sốt một chút, thiếu chút nữa là bật cười ra tiếng. Chẳng lẽ Hoàng Đế nghĩ nàng là tiểu hài tử? Bởi vì không muốn ăn điểm tâm mà ủy khuất sau đó khóc?

Nàng sợ Hoàng Đế lại nghĩ ra cái lý do kỳ quái gì đó, chỉ đành nói: "Không có gì, chỉ là do mới lúc này xoa nhẹ con mắt."

Hoàng Đế rõ ràng là không tin, nhưng cũng không tiếp tục hỏi, chỉ nói: "Nếu thật sự không muốn ăn, ta bảo bọn họ giảm phân lượng điểm tâm lại, số lần cũng bỏ một lần, sau này chạng vạng và bữa ăn khuya mỗi ngày nhiều hơn một chút."

... Xem ra hẳn là thực sự nghĩ nàng vì ăn không vô điểm tâm nên mới khóc.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu tràn đầy bất đắc dĩ.

Chương 31: Dung túng

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Hoàng Đế ở Tê Phượng cung trò chuyện với Tiết Tĩnh Xu một lúc, rồi hai người cùng ăn cơm trưa, sau đó hắt lại đi Sùng Đức điện phê tấu chương.

Tiết Tĩnh Xu một mình ngồi ở nội điện, tiếp tục suy nghĩ về chuyện trước đó.

Thái Hoàng Thái Hậu nói nàng ở bên cạnh Hoàng Đế quan tâm hẳn một chút, nàng sẽ nhận được tấm chân tình của hắn.

Tuy nàng đồng ý, nhưng những việc như vậy nói thì đơn giản, còn làm thì mới khó, nàng phải làm thế nào đây?

Hướng hồ..... Hoàng Đế sẽ giống như lời Thái Hoàng Thái Hậu nói, nàng nguyện ý dùng một trái tim chân thành sẽ đổi lại được tình yêu của hắn sao?

Nếu như..... Nàng làm được, nhưng Hoàng Đế lại không thì nàng phải làm cái gì bây giờ?

Nhiều vấn đề cứ lẩn quẩn trong đầu nàng, Tiết Tĩnh Xu quyết định đứng dậy đi ra khỏi nội điện, để Liễu Nhi bồi nàng đi dạo một chút cho khuây khỏa.

Tiết xuân se lạnh, Liễu Nhi thấy nàng muốn ra ngoài nên vội tìm áo choàng đến khoác thêm cho nàng.

Các cung nhân cũng chuẩn bị thảm, lò sưởi đi theo phía sau.

Tuy Tiết Tĩnh Xu không có thói quen để nhiều người đi theo như vậy, nhưng hiểu được đó là chức trách của bọn họ, nên nàng cũng không nói gì.

Hiện tại trong Ngự Hoa viên náo nhiệt hơn rất nhiều so với lúc trước khi nàng đến. Đầu cành bạch ngọc lan khoe sắc, liễu xanh đâm chồi, chim tước ríu rít, khắp nơi đều có bóng dáng của ngày xuân. Tuy người vẫn không nhiều lắm, nhưng cuối cùng đã có chút sinh khí hơn xưa.

Mấy người leo lên một tòa núi giả, Tiết Tĩnh Xu hơi thở dốc, Liễu Nhi liền đỡ nàng đi vào nội đình. Các cung nhân nhanh chóng trải thảm, đốt lò sưởi lên, đem trà bánh đến.

Gian đình này có địa thế (*vị trí*) hơi cao, nên đứng ở chỗ này có thể thấy được cảnh tượng của một nửa hoàng cung.

Tiết Tĩnh Xu nhìn ra bên ngoài đình, lúc này Hoàng Đế đang ở nơi đó.

Nàng lại nghĩ đến lời Thái Hoàng Thái Hậu nói, không khỏi khe khẽ thở dài.

Liễu Nhi lo lắng hỏi: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Đối với nàng ấy, Tiết Tĩnh Xu không dấu diếm điều gì. Khi thấy nàng ấy hỏi, liền cho tất cả cung nhân lui ra, để bọn họ xuống chân núi giả chờ.

Mọi người đã lui ra hết, nàng liền nói với Liễu Nhi những phiền não của mình.

Liễu Nhi nghe được thì vò đầu, cái gì là thiệt tình giả ý, nàng cũng không hiểu lắm. Thế nhưng xem ra ý tứ của Thái Hoàng Thái Hậu, hẳn là muốn tiểu thư nhà nàng đối xử thật tốt với Hoàng Thượng phải không?

Cứ nhìn vào mấy ngày hôm nay Hoàng Thượng đối với tiểu thư cũng khá tốt. Nàng cảm thấy người khác đối tốt với mình, tất nhiên mình cũng phải hồi đáp lại.

Nàng nói: "Tiểu thư, người cứ nhìn xem Hoàng Thượng đối với người thế nào, thì người đối xử lại như vậy. Hoàng Thượng quan tâm tới việc ăn uống của người, vậy người cũng nên quan tâm quan đến việc ăn uống của hă. Giống như người đối với ta, có đồ ăn ngon sẽ để lại cho ta, mùa đông giúp ta mua áo bông, dạy ta làm rất nhiều đồ vật, lo lắng cho ta có bị người khác khi dễ hay không, người đối xử với ta rất tốt."

Tiết Tĩnh Xu như suy nghĩ, thật ra việc ăn uống hằng ngày của Hoàng Thượng cũng không cần nàng nhúng tay vào, nhưng Liễu Nhi nói nên nhắc nhở hă. Nếu muốn đối xử tốt với một người, không cần cố ý làm việc gì quá lớn lao, ngược lại chỉ cần quan tâm đến những việc vụn vặt bên cạnh họ, chắc chắn đối phương sẽ cảm nhận được.

Đối với vấn đề tấm chân tình của nàng có đổi lại được sự thật lòng của Hoàng Đế, giờ phút này nàng cũng đã nghĩ thông suốt.

Hiện tại Hoàng Đế đối tốt với nàng, tất nhiên nàng cũng phải hồi đáp. Nếu sau này Hoàng Đế không còn đối tốt với nàng nữa, vậy nàng.....

Sẽ thu lại phần tâm ý mà nàng đã dành cho hắn.

Đã suy nghĩ thông suốt nên phiền não trong lòng nàng lập tức tiêu tán. Nàng đang chuẩn bị đứng dậy đi sang nơi khác ngắm cảnh, liền có nữ quan bên ngoài nhỏ giọng nhắc nhở đã đến giờ ăn điểm tâm.

Tâm tình đang tốt lên bị lời này làm bay mất một nửa.

Nàng đành phải một lần nữa ngồi xuống, để nữ quan đem cặp lồng tiến vào.

Là một chén đậu hũ sữa tươi mềm mịn thơm ngát vị hoa hồng.

Nhìn chén điểm tâm này, bỗng nhiên Tiết Tĩnh Xu có chút động tâm, hiện tại có phải là lúc nên quan tâm đến Hoàng Đế rồi không?

Nàng hỏi vị nữ quan kia: "Có đưa qua chỗ Bệ hạ chưa?"

"Chuyện này..... nô tỳ không biết."

Tiết Tĩnh Xu biết nàng ta chỉ phụ trách việc ăn uống của Tê Phượng cung, không biết tình huống chỗ Hoàng Đế cũng là chuyện bình thường. Nàng kêu một tiểu nội giám tới, để hắn đem hộp đồ ăn trước mặt này đưa đến Sùng Đức điện.

Nữ quan vội nói: "Nhưng mà nương nương còn chưa có ăn....."

Tiết Tĩnh Xu cầm một khối bánh trên bàn trà lên cắn một miếng, nói: "Người nhìn xem, ta đã ăn rồi."

"Chuyện này, chuyện này....."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Người đi đi, nếu Hoàng Thượng có hỏi, nói đúng

sự thật là được."

Nữ quan hết cách, đành phải lui ra.

Nàng ta vừa đi, Tiết Tĩnh Xu liền để trà bánh xuống.

Liễu Nhi chớp chớp mắt, nói: "Tiểu thư, người lém lỉnh thật."

Tiết Tĩnh Xu nói dối: "Còn nói nữa, ta sẽ bắt ngươi một ngày cũng ăn sáu buổi."

Liễu Nhi le lưỡi, lập tức im miệng.

Tuy rằng nàng rất thích ăn, nhưng mà hiển nhiên nàng sẽ ăn không nổi sáu buổi, Bộ hạ thật sự xem tiểu thư nhà nàng là heo mà vỗ béo sao.

*****

Ở một nơi khác, tiểu nội giám cầm theo hộp đồ ăn, một đường chạy tới ngoại đình.

Còn chưa bước lên bậc thang, Đức công công đã ngăn hẳn lại: "Ngươi không hầu hạ bên cạnh nương nương, chạy đến đây làm gì?"

Tiểu nội giám liền nói: "Su phụ, nương nương kêu ta đưa đồ ăn qua cho Bộ hạ, ngài xem?"

Đức công công hơi chần chừ, kỳ thật nếu chiếu theo quy củ, hậu cung nếu không được tuyên triệu sẽ không dễ dàng đi tới ngoại đình được, ngay cả thức ăn cũng không thể tùy tiện đưa.

Nhưng quy củ là chết, người là sống, luôn có thời điểm ngoại lệ. Khi Tiên Đế còn tại vị, những vị phi tần được sủng ái cũng tự mình vào bếp, lại ân cần tự mình đưa tới, khi đó đám thái giám chường quản có ai dám cản? Còn không phải là nhìn xem ai đã đưa tới hay sao.

Nhưng từ khi Bệ hạ đăng cơ đến nay, loại chuyện như hôm nay là lần đầu xảy ra.

Trong lòng Đức công công cân nhắc một phen, nói với tiểu nội giám: "Người ở chỗ này chờ, ta đi vào truyền lời với Bệ hạ."

Hoàng Đế đang tập trung xem một quyển tấu chương, Đức công công đứng ở một bên không dám quấy rầy, chờ Hoàng Đế buông tấu chương xuống mới chớp thời cơ lập tức tiến lên nói: "Hoàng Thượng, nương nương cho người đưa điểm tâm tới cho ngài."

Hoàng Đế sửng sốt một chút, mới nói: "Cho vào."

Đức công công được mệnh đi ra ngoài, rất nhanh đã dẫn theo tên tiểu nội giám kia tiến vào, hắn mở hộp đồ ăn ra nhìn, tuy có chút ngoài ý muốn nhưng không dám nói thêm gì, chỉ đem cái chén nhỏ kia đưa đến trước mặt Hoàng Đế.

Hoàng Đế thấy chén kia lại ngắn ra, chén nhỏ như vậy, rõ ràng không phải ngày thường hắn hay dùng.

Hắn quay đầu nhìn về phía tiểu nội giám, nói: "Hoàng Hậu đã dùng điểm tâm chưa?"

Tiểu nội giám không dám giấu giếm, cung kính nói: "Đây là điểm tâm của nương nương."

Đức công công cúi đầu, cảm thấy vị nương nương này tựa hồ lá gan

có hơi lớn. Bệ hạ sai người làm điểm tâm cho nàng, nàng không ăn thì thôi, lại còn để người đưa tới cho Bệ hạ?

Hoàng Đế nhìn chằm chằm cái chén nhỏ kia một lát, ngập ngừng mà bùng lên.

Thôi thôi, không ăn thì không ăn vậy, nếu ép nàng ăn, chỉ sợ nàng lại khóc.

(Editor: *rụng tim* ~(*•v•*)~)

Cho phép tiểu nội giám cầm theo hộp đồ ăn lui ra, Đức công công cũng theo đó lui ra ngoài, ở ngoài điện gọi tên tiểu tử kia lại.

Tiểu nội giám thành thật nói: "Sur phụ, ngài có cái gì phân phó?"

Đức công công: "Cầu tử, hầu hạ nương nương cho tốt."

Tiểu nội giám nghi hoặc: "Sur phụ, không phải trước kia ngài đã dặn ta rồi hay sao?"

Đức công công trừng mắt liếc hắt một cái: "Người phải càng dụng tâm nhiều hơn, hầu hạ nương nương như hầu hạ tổ tông của người đó hiểu chưa!"

Nhìn tình cảnh hiện tại, Bệ hạ đối với nương nương tựa hồ là đặc biệt khoan dung. Mặc kệ sau này trong cung có thể có chủ tử khác hay không, chỉ sợ cũng sẽ không có đái ngộ như vậy, cho nên hắt mới muốn tiểu đồ đệ đặc biệt đối đãi thật cung kính với người ở Tê Phượng cung kia.

Tiểu nội giám cái hiểu cái không gật gật đầu.

Đức công công đá hấn một cái, kêu hấn lặn đi.

Chờ đến chạng vạng tối, Đức công công vào nội điện nhắc nhở Hoàng Đế đã sắp đến giờ khai yến, hấn nên đi thay quần áo rồi.

Hoàng Đế gác bút lông xuống, nói: "Chỗ Hoàng Hậu đã chuẩn bị xong chưa?"

Trong lòng Đức công công thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi đã cho người đi nghe ngóng qua: "Nương nương đã chuẩn bị xong rồi."

Hoàng Đế gật đầu: "Người cho người đi thỉnh Hoàng Hậu tới Sùng Đức điện."

Đức công công vội đi.

Ở một nơi khác, Tiết Tĩnh Xu ăn diện lộng lẫy, một thân toàn đồ trang sức nặng đến mức nàng đi muốn không nổi. Cũng may nàng cũng không cần đi lại nhiều, vì đã có phượng liễn^[1] chờ sẵn bên ngoài.

[1]Phượng liễn: Kiệu, hoặc xe có hình chim phượng, của vua và hoàng gia.

Tới trước Sùng Đức điện mới hạ liễn xuống, hai vị nữ quan một trái một phải dìu nàng đi vào.

Hoàng Đế vừa mới thay triều phục xong, thấy Tiết Tĩnh Xu đi thật gian nan, liền nói: "Hay là đổi sang thường phục?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu: "Đêm nay Vương công và các đại thần đều ở đây, lại là quy củ tổ tông định ra, sao chúng ta có thể tự tiện sửa lại?"

Hoàng Đế tiến lên đỡ lấy nàng, sức lực hẳn rất lớn, một tay đã đỡ hết một nửa trọng lượng của Tiết Tĩnh Xu, so với hai vị nữ quan kia còn hữu dụng hơn.

Tiết Tĩnh Xu âm thầm thở phào một hơi, trên người nàng thật sự hơi nặng một chút.

Hoàng Đế nói: "Tổ tông lại nhìn không thấy, nào biết là ai tuân thủ quy củ, ai lại không tuân?"

Tiết Tĩnh Xu còn chưa nói chuyện, đột nhiên ngoài điện truyền đến một giọng nói đùa: "Hoàng huynh, nhưng lời này có ta nghe được!"

Tiết Tĩnh Xu quay đầu lại, thấy một nam tử trẻ tuổi đi từ bên ngoài vào, dung mạo tuấn mỹ, mặc áo bào của thân vương, đúng là người nàng đã gặp ở buổi Nguyên tiêu yến, là An Thân Vương.

An Thân Vương đi vào, đầu tiên là hành lễ với Hoàng Đế, đứng dậy, sau đó lại hành lễ với Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu thi lễ lại với hắn.

Hoàng Đế hỏi hắn: "Sao ngươi lại ở chỗ này?"

An Thân Vương vui tươi hớn hờ nói: "Thần đệ đã ở bên ngoài chờ Hoàng huynh cả buổi, thật sự kìm nén không được nên mới đi vào nhìn xem, lại vô tình nghe được lời kia. Hoàng huynh, tế tổ năm nay nếu ta ở trước mặt tổ tông cáo trạng người, người nói xem tổ tông có thể tức giận hay không?"

"Ngươi cứ việc đi." Hoàng Đế chỉ đáp lại vài từ ít ỏi, quay sang đỡ Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống một bên.

An Thân Vương ở một bên nhìn động tác của hai người, nhanh chóng quét mắt trên người Tiết Tĩnh Xu vài lần, lại dời đi. Xòe cây quạt ra kêu "phạch" một tiếng, lại cười hì hì nói: "Ta nói Hoàng huynh xưa nay luôn tuân thủ quy củ, sao hôm nay đột nhiên lại nói như vậy chứ? Thì ra là thương tiếc Hoàng tẩu liễu yếu đào tơ. Hiếm thấy hiếm thấy, Hoàng huynh cũng có lúc thương hương tiếc ngọc. Nhưng mà, Hoàng tẩu khuynh quốc khuynh thành như vậy, chỉ sợ gặp người có ý chí sắt đá cũng phải mềm lòng."

Lời này nói thật khéo léo, nếu nói hấn tùy tiện, nhưng chỉ là hấn và Hoàng Đế có tình cảm tốt, nên mới dám nói giỡn. Nếu nói hấn chỉ là đơn thuần vui đùa, lại khiến người nghe không thấy thoải mái.

Trước kia Tiết Tĩnh Xu đã thấy huynh đệ bên nhà tiểu thiếp của An Thân Vương cường đoạt dân nữ, nên đối với vị này Vương gia nhân rồi này không có ấn tượng gì tốt, hiện tại nghe hấn nói như vậy, liền rút tay mình trong từ tay Hoàng Đế ra, nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp cáo lui trước."

Hoàng Đế ngăn nàng lại, quay đầu nhìn An Thân Vương: "Phát ngôn tùy tiện, không biết phân biệt lớn nhỏ, theo trẫm thấy quy củ của người cần phải học lại một lần nữa, ngày mai đến Thân Vương cung, học không xong thì không cần hồi phủ."

Sắc mặt An Thân Vương cứng đờ, nhanh miệng cầu xin tha thứ, nhưng Hoàng Đế đã đỡ Tiết Tĩnh Xu vào nội điện, hấn đứng thẳng bất động trong chốc lát, đành phải lui ra.

Chương 32: Say rượu

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Bên trong nội điện, Tiết Tĩnh Xu vẫn đang hồi tưởng lại ý tứ vừa rồi trong lời nói của An Thân Vương, hần nói Hoàng Đế từ trước tới giờ vẫn giữ quy củ, nhưng hiện tại vì nàng mới có thể nói ra những lời không thềm đếm xia gì đến quy củ của tổ tông.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy không phải là không có chút cảm xúc gì, chỉ là từ xưa đến nay cứ hể là Hoàng Đế làm ra loại chuyện ngu ngốc gì thì nhất định sẽ có người đổ lỗi lên người của một nữ nhân. Cái gì mà hại nước hại dân, Đắc Kỳ tái thế, giống như không có nữ nhân thì tất cả Hoàng Đế đều có thể làm một minh quân vậy.

Nàng nhin không được nghĩ, An Thân Vương kia đến cùng là vô tình nói ra miệng hay là vẫn có ý nhằm vào?

"Tại sao không nói chuyện?" Hoàng Đế hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu liếc hần một cái, nói: "Sau này Hoàng Thượng không cần vì ta mà phá lệ, đỡ phải để người khác biết thì lại nói ra tin đồn thất thiệt."

Hoàng Đế nghe vậy liền hỏi nàng: "Còn để ý lời vừa rồi Bát đệ đã nói sao? Cần gì để ý đến hần. Nàng để ý như vậy thì về sau ta sẽ không cho hần vào cung nữa."

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Như vậy sao được? Bệ hạ ngàn vạn đừng làm như vậy."

Hôm nay cũng chỉ mới dự định vì nàng mà phá lệ, vẫn còn chưa có làm thì đã khiến cho ở trong miệng người ta nói lời trêu chọc rồi. Nếu thật sự đem An Thân Vương bị khước từ ở bên ngoài cửa cung thì sẽ bị người khác truyền ra thành bộ dạng gì nữa? Nàng không muốn phải trở thành yêu tinh yêu hậu trong miệng của người khác.

Hoàng Đế lại hỏi: "Vậy thì cấm túc hẳn một tháng?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Hoàng Thượng mới vừa rồi không phải là đã bắt hẳn đi đến Thân Vương cung học quy củ sao? Vậy là đủ rồi."

Hoàng Đế hơi nhíu ấn đường: "Vậy sao nàng vẫn không vui?"

Tiết Tĩnh Xu liền sửng sờ, nhin không được ở trong lòng xét lại mình, lẽ nào tâm tình của nàng lại lộ ra dáng vẻ ở bên ngoài vậy sao? Hay vẫn là do Hoàng Đế nhạy cảm?

Rõ ràng trước đó chuyện khóa nghìn tầng, chính mình cùng hẳn so tài thì hẳn không nhận biết được chút nào.

Nàng khẽ lắc đầu, nói: "Không có không vui, ta... đang suy nghĩ về chuyện tiệc rượu trong chốc lát."

Hoàng Đế không biết có tin không, cũng không có hỏi tiếp, chỉ nói: "Chuyện bữa tiệc không cần phải lo lắng, nàng và ta ngồi cùng bàn, cứ theo ta là được."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu một cái, tạm thời đem những thứ kia có hay không đều được dần xuống đáy lòng.

Không lâu sau Đức công công ở bên ngoài nhắc nhở, canh giờ đã đến.

Hai người vừa mới ngồi lên ngự liễn, một trước một sau ra bên ngoài chạy tới Vĩnh Hòa điện.

Lần này những người có mặt ở cung yến, so với tiệc Nguyên Tiêu lúc trước có điểm không giống nhau. Dòng họ Hoàng tộc, nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu cùng với văn võ bá quan đều có mặt trong bữa tiệc này.

Hoàng Đế xuống ngự liễn, nhưng vẫn chưa đi vào ngay mà là chờ cung nhân đỡ Tiết Tĩnh Xu tiến lên. Rồi mới dắt tay nàng cùng nhau đi vào bên trong.

Còn chưa bước vào Vĩnh Hòa điện, bên trong điện liền đông đúc quỳ rạp xuống, mọi người miệng nói Hoàng Thượng vạn tuế, sau đó lại hô Hoàng Hậu thiên tuế.

Tiết Tĩnh Xu lần đầu tiên tiếp nhận dạng làm lễ như thế, nghe tiếng vang điếc cả tai kia, đột nhiên trong lúc này cả người đều nổi da gà lên.

Nhưng nàng còn nhớ quy củ mà Tô cô cô dạy, dáng người phải thẳng như đặt bút viết, mắt cũng nhìn thẳng.

Hai người cùng nhau bước lên chỗ ngồi, Hoàng Đế đỡ nàng ngồi xuống, sau đó bản thân mới ngồi xuống, liền nói một tiếng bình thân.

Đám triều thần tạ ân, chậm rãi đứng dậy, Hoàng Đế lại nói ban thưởng ghế ngồi, bọn họ mới quy củ ngồi vào chỗ của mình.

Chỗ ngồi xuống cấp một, hai bên phân loại là chư vị vương công này

nọ, cùng với Tiết gia lão thái gia cùng Nhị lão gia.

Còn lại đủ loại quan lại, cứ theo phẩm cấp mà ngồi xuống, thậm chí còn có ít người ngồi đến ngoài điện.

Tiết Tĩnh Xu quay qua bên tay phải nhìn thoáng qua, tổ phụ nàng cùng phụ thân hơi cúi thấp đầu, mặt mày của hai người hồng hào, vui sướng, mặc dù tận lực thu liễm, đến cùng dáng vẻ vẫn lộ ra chút ít.

Nàng thu hồi ánh mắt lại không nhìn nữa.

Ngoài điện tiếng chuông và trống cùng nhau vang lên, đại yến bắt đầu.

Mọi người lại quỳ xuống, hướng Đế Hậu khấu đầu, trong miệng nói chút ít lời nói chúc mừng, chúc mừng Hoàng Đế đại hôn.

Hoàng Đế nói một tiếng đứng lên ban thưởng ghế ngồi, lệnh cho người ban thưởng rượu.

Chúng đại thần liền cùng nhau nâng chén vì Đế Hậu kính rượu.

Tiết Tĩnh Xu bưng cốc rượu lên trước mặt, nhú mày uống một ngụm, cũng không phải trong dự đoán là đắng cay, mà là vị chua chua ngọt ngọt. Nàng nhìn trộm chén rượu của Hoàng Đế, rõ ràng có mùi rượu nồng bay tới, so với rượu nàng uống rõ ràng là không giống nhau.

Sau khi kính rượu xong, từng món ăn tinh xảo được mang lên, Hoàng Đế mệnh lệnh cho mọi người tùy ý.

Các đại thần cũng hơi có chút buông thả, cùng cụng cốc với người cùng bàn tán gẫu.

Hoàng Đế quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu, nói: "Muốn ăn cái nào?"

Bàn trà trước mặt hai người bọn họ so với triều thần bên dưới thì rộng hơn rất nhiều, có một chút ít đồ ăn bày ở bên cạnh Hoàng Đế nên Tiết Tĩnh Xu căn bản là gấp không tới.

Có điều vốn cũng không cần nàng gấp, mà đã có nữ quan hầu thiện hầu hạ thỏa đáng, Hoàng Đế nói lời này, quả thật là hỏi thêm thôi.

Tiết Tĩnh Xu lại không phụ ý tốt của Hoàng Đế, nói tên món ăn trước mặt hắn, Hoàng Đế liền gấp đến cho nàng.

Thừa dịp Hoàng Đế dựa tới, nàng nhỏ giọng hỏi hắn: "Thứ ta uống là cái gì vậy? Tại sao không có mùi rượu?"

Hoàng Đế nói: "Cũng là rượu, gọi "Bạch quả nhượng"[1], mùi rượu nhạt chút ít."

[1]: ủ từ nhiều trái cây (百果酿: bạch quả nhượng)

Hắn còn nhớ rõ đại hôn đêm đó, nàng uống hai ly rượu hợp cần, mặt cũng hồng, hốc mắt cũng ướt, hôm nay cũng không thể lại để nàng uống.

Tiết Tĩnh Xu nghĩ, có chỗ nào là mùi rượu nhạt chút ít, rõ ràng một chút vị rượu cũng không có.

Hoàng Đế còn nói: ""Bạch quả nhượng" này bên trong chừng hơn bốn mươi loại trái cây, là thái y viện trình phương thuốc lên, đối nữ tử có chỗ tốt hơn, ngày thường Hoàng tổ mẫu cũng thích uống vài ngụm."

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy, sai nữ quan lại rót cho nàng thêm một chén, có công hiệu thật hay không thì không nói, "Bạch quả nhưõng" này ngọt ngào, hương vị cũng không tệ.

Phía dưới mọi người không nghe được hai người bọn họ đang nói cái gì, chỉ là vừa rồi Đế Hậu hai người dặt tay nhau mà đến, thậm chí Bệ hạ còn tự mình gấp thức ăn cho Hoàng Hậu, trước mắt lại ngồi sát nhau vào một chỗ mà nói chuyện, hiển nhiên là đối với Hoàng Hậu hết sức sủng ái.

Người của Tiết gia vui vẻ khi việc thành, trên mặt càng tỏ ra vui sướng. Mà những người khác, lại không nhất định.

Một số người này có chút xung đột lợi ích cùng với Tiết gia, còn có chính là trong nhà vừa hay có nữ nhi đang độ tuổi đề thân, muốn đưa vào trong cung nhưng Hoàng Hậu càng được sủng ái thì đối với họ càng bất lợi hơn.

Rượu qua ba tuần (*lướt*), vài vị Thân Vương đồng loạt đứng dậy mời rượu Đế Hậu. Tiết Tĩnh Xu nhân cơ hội này ở trong lòng ghi nhớ dòng họ nhóm.

Trừ ra chư vị Hoàng thúc không đề cập tới, hiện tại huynh đệ với Hoàng đế ở bên trong kinh thành không nhiều, chỉ có An Thân Vương đứng hàng thứ thứ tám, cùng Mẫn Thân Vương đứng hàng thứ thứ mười.

Trong đó An Thân Vương trước đây đã gặp qua mấy lần, Mẫn Thân Vương này là lần đầu nhìn thấy, nhìn hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, ít nói, bộ dáng có chút thẹn thùng, lại đây mời rượu, rượu còn chưa xuống bụng, mặt đã hồng.

Trong nội tâm của Tiết Tĩnh Xu buồn cười, vẫn là lần đầu gặp mặt lại

còn so với nàng để lên mặt.

Bởi vì nhóm Thân Vương đến mời rượu, bản thân nàng uống lại là rượu trái cây, không có mùi rượu gì, nên không để ý mà uống nhiều thêm mấy chén.

Thấy nàng còn muốn cho người rót tiếp, Hoàng Đế phát tay để nữ quan lui ra, nói: "Trái cây ủ mặc dù nhạt nhưng đến cùng vẫn là rượu, tửu lượng của nàng không tốt, nên uống một chút rồi thì ngừng lại được rồi."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu một cái, trong lòng lại có chút không phục, lại không có vị rượu, sao có thể gọi là rượu? Nàng mới vừa uống một chút thôi, thì đã không cho uống nữa.

Nàng lại không biết, hai gò má của mình lúc này đã ửng đỏ, hai mắt mông lung, khuôn mặt xán lạn như xuân hiểu chi hoa[2]. Toàn thân khí phái lại thanh như bạch ngọc ánh sáng rực rỡ, một cái nhãn mày vừa động liền khiến cho người ta đui mù.

[2]: như hoa của buổi sáng sớm mùa xuân

Nhưng hiện nay ở trong điện, lại không có người dám nhìn nhiều, nếu không cẩn thận ngẩng đầu nhìn thấy thì cũng vội vội vàng vàng rũ xuống, cũng không dám giương mắt lên nhìn nữa.

Ăn uống no nê, lại có màn múa vui mừng dâng lên.

Tiết Tĩnh Xu đoan chính ngồi, mí mắt từ từ rồi lại càng ngày càng trầm, nàng cố gắng trừng mắt, chỉ có thể bình thường qua được một lúc rồi lại dần dần rũ đôi mắt xuống.

Hoàng Đế ở một bên thấy rõ ràng, biết rõ bộ dáng này của nàng, rõ

ràng là bị mời rượu liên tục, vậy mà chính bản thân nàng đến một chút cũng không biết rõ.

Hắn đưa tay vẫy cung nhân tới, sai các nàng đỡ Hoàng Hậu hồi Tê Phụng cung, hiện tại hắn vẫn không thể rời đi.

Đám triều thần gặp Hoàng Hậu nửa đường rời đi, cũng không có người dám nói cái gì.

Đợi đến màn múa vui mừng kết thúc, Tiết lão thái gia mang mọi người Tiết gia dập đầu tạ ơn, lễ bộ dâng tấu để Hoàng Đế cho kết thúc buổi lễ, khung cảnh đại hôn này màn che cuối cùng cũng hạ xuống[3].

[3]: ở đây tác giả ý chỉ là hạ màn kết thúc buổi lễ

Hoàng Đế đi lên ngự liễn, sai người đi về phía cung đình.

Đến Tê Phụng Cung, có chút ngoài ý muốn trông thấy hầu hạ nhân đều ở ngoài điện.

Cung nhân thấy hắn, đang muốn quỳ xuống hành lễ thì Đức công công vội nói: "Chớ lên tiếng."

Vừa mới còn ở ngoài Tê Phụng Cung không xa, Hoàng Thượng liền xuống ngự liễn đi bộ lại đây, hiển nhiên không muốn làm ồn ỉ Hoàng Hậu an giấc, trước mắt sao có thể làm cho các nàng ồn ào?

Hoàng Đế hỏi: "Hoàng Hậu ngủ rồi sao?"

Một nữ quan đứng đầu nhẹ giọng nói: "Nương nương không cho nô tỳ vào bên trong hầu hạ, mới vừa rời còn nghe thấy tiếng vang, hiện tại đã không có động tĩnh."

Hoàng Đế liền bất động đứng tại chỗ.

Đức công công phỏng đoán ý tứ của hắn, thăm dò nói: "Bệ hạ tối nay là nghỉ ở Tê Phượng cung hay vẫn là về Sùng Đức điện?"

"Trẫm vào bên trong xem một chút, các người ở ngoài chờ." Hoàng Đế trầm mặc một hồi, mới nói.

Đốt ngọn nến trong nội điện, màn trướng rủ xuống trên mặt đất, an lặng yên tĩnh. Hoàng Đế chậm rãi tiến lên, từ từ vén màn trướng lên, bên trong Tiết Tĩnh Xu mở to mắt nhìn hắn.

Hắn hơi có chút bất ngờ: "Còn chưa có ngủ?"

Tiết Tĩnh Xu gật gật đầu, nàng vừa mới tắm rửa qua, đầu tóc trên trán vẫn có chút ướt, trên mặt ửng đỏ lại so với lúc nãy còn đỏ hơn chút ít.

Hoàng Đế đến gần một chút, nói: "Lúc nãy nàng uống nhiều rượu, bây giờ có khó chịu không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc lắc đầu.

Hoàng Đế lại nói: "Ta bảo phòng bếp nhỏ làm cho nàng một chén canh giải rượu nhé." Tiết Tĩnh Xu lại lắc đầu, lần này dong đưa được so với lúc nãy nóng nảy hơn chút ít, còn nói: "Ăn không vô ăn không vô."

Hoàng Đế phát giác ra điều gì đó, cúi đầu nhìn nàng trong chốc lát, Tiết Tĩnh Xu cũng lẳng lặng nhìn lại hắn, nếu là bình thường, nàng tuyệt sẽ không làm như vậy.

Hoàng Đế liền chắc chắc suy đoán trong nội tâm, Hoàng Hậu nàng - -
uống rượu say, bởi vì hài tử cũng có thể uống mấy chén "Bạch quả
nhượng".

Hắn ngược lại có chút ngoài ý muốn, lần đầu tiên gặp người uống
rượu say, là bộ dạng không khóc không nháo yên tĩnh nhu thuận
này.

Hắn ngồi ở bên giường nhìn trong chốc lát, đột nhiên vươn tay, ở
trên gương mặt trần mịn của Tiết Tĩnh Xu chọc một cái, cảm xúc
mềm mại làm nóng lên, vừa co giãn vừa mềm, thịt trên mặt nàng, so
với trên người ngược lại nhiều hơn.

Tiết Tĩnh Xu nhú mày nhìn hắn.

Hoàng Đế lại duỗi cánh tay bên kia chọc một cái.

Lông mày nhỏ nhắn của Tiết Tĩnh Xu nhăn càng chặt hơn, bộ dáng
rất là buồn rầu, nhưng cũng không né tránh.

Hoàng Đế bình tĩnh nhìn trong chốc lát, lại đứng dậy đi ra ngoài,
thông báo Đức Lộc tối nay nghỉ ở chỗ này.

Cung nhân vào thay áo quần cho hắn, hắn rửa mặt qua, lại cho các
nàng đều đi xuống.

Chờ hắn lại vén màn trướng lên, Hoàng Hậu của hắn quả nhiên mắt
vẫn mở, tròng mắt ngoan ngoãn linh hoạt nhìn hắn.

A Cảnh: Phi lễ chớ nhìn a~ (○Δ○//) bớ...ớ...á

Diệu đại ca: *đá đít* đi ra chỗ khác cho vợ chồng ta thân mật

A Cảnh: *xoa hông* (ଢ...ଢ)

Chương 33: Dụ dỗ

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Hoàng Đế vén chăn lên rồi nằm vào. Thường ngày Tiết Tĩnh Xu đều vào bên trong trước, nàng cố ý nằm ở mép sườn bên trong, chờ Hoàng Đế nằm xuống thì ở giữa sẽ có một khoảng cách không nhỏ.

Hôm nay nàng uống say, đại khái đã quên những thứ câu nệ kia nên nằm ở chính giữa giường lớn, lúc Hoàng Đế nằm xuống thì hai người liền sát sao ở cùng một chỗ.

Tiết Tĩnh Xu quay đầu qua, nhìn chăm chăm vào Hoàng Đế.

Bên ngoài ánh nến sáng choang, bên trong màn trướng cũng sáng, Hoàng Đế lập tức nghiêng đầu chống lại ánh mắt của nàng.

Cảm giác này có chút mới lạ, trước đây Hoàng Hậu từng nói là nhìn hẩn chăm chăm, ngay cả nhìn thẳng chính diện với hẩn cũng rất ít. Mỗi lần bắt gặp ánh mắt của hẩn thì nàng ngay lập tức quy củ mà cúi đầu xuống.

Hoàng Đế nhìn kỹ nàng.

Mặc dù mặt của Hoàng Hậu hơi nhỏ, còn không bằng một bàn tay cỡ lớn của hẩn, con mắt mở ra sáng ngời lại rất có thần hiem thấy vô cùng. Tròng mắt đen nhánh[1], khóe mắt hơi thoáng cong lên trên, một đôi mắt này như nhìn thẳng tắp chăm chăm vào người khác thì

lại có chút bén nhọn, nhưng Hoàng Hậu ngày thường lại chưa bao giờ nhìn người kiêu như vậy, mặt nàng lúc nào cũng thoáng cúi xuống, trông thì trong trẻo nhưng lại lạnh lùng đoan trang.

[1]: đen và bóng đến mức có thể phản chiếu được ánh sáng

Nhưng mà trước mắt, trong hai mắt có hơi ngấn nước, vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng này khiến cho dung mạo nhiễm lên như rặng mây đỏ thì lại là một cảnh sắc hoàn toàn khác.

Tiết Tĩnh Xu mệt mỏi nhìn chăm chăm hẳn, nháy mắt mấy cái liền dời đi chỗ khác, lại nhìn chăm chăm vào màn trướng.

Hoàng Đế nhìn đôi gò má nàng trong chốc lát, duỗi tay nắm lấy cằm của nàng, lại đem nàng đầu quay lại về phía hẳn.

Tiết Tĩnh Xu liền chớp chớp mi nhìn hẳn, tựa hồ trách hẳn làm phiền thanh tịnh của nàng.

Trong lòng Hoàng Đế có chút cổ vũ khác thường, hẳn biết rõ rằng giờ phút này điều nên làm là dỗ Hoàng Hậu yên tĩnh ngủ ngon giấc nhưng mà hẳn cũng nghe thấy trong đáy lòng còn có một âm thanh nói "không".

Hắn lại đưa cánh tay chọc chọc gò má của Hoàng Hậu.

Tiết Tĩnh Xu tựa hồ bị hẳn chọc không thể nhịn được nữa, lên tiếng chất vấn: "Sao lại liên tục chọc ta?"

Hoàng Đế thành thật nói: "Chính là muốn chọc nàng."

Tiết Tĩnh Xu mím môi, "Ta muốn đi ngủ, ngài đừng quấy rầy ta."

Hoàng Đế lại nói: "Ta không ngủ được."

Lông mày Tiết Tĩnh Xu liền nhíu chặt lại: "VẬY...ngài đi đọc sách đi?"

"Không muốn đọc sách."

"Ừm... Ra ngoài ngắm trăng đi."

"Đêm nay không có trăng."

"Đi ra đi, trong chốc lát thì sẽ có."

"Không muốn rời giường."

Tiết Tĩnh Xu liền hết cách, nàng len lén nhìn Hoàng Đế, thân thể lặng lẽ chuyển về phía giữa giường, chờ chuyển đến nơi an toàn, nàng liền quay lưng đi: "Ta muốn đi ngủ..."

Ý kia như là, nàng muốn đi ngủ, Hoàng Đế không ngủ được thì nàng cũng không có biện pháp, dừng đến chốc nàng nữa.

Nàng dựng thẳng lỗ tai chờ trong chốc lát, cái người kia lại không có tới quấy rầy nàng nữa, vì vậy an tâm nhắm mắt lại chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Nhưng mà được một khắc (15p) sau lại có hai cánh tay đưa qua, ôm nàng vào trong lòng.

Tiết Tĩnh Xu lập tức mở mắt ra, xoay người nhìn Hoàng Đế, trong mắt tràn đầy lên án.

Trong lòng Hoàng Đế không hề áy náy: "Cùng ta nói chuyện."

Tiết Tĩnh Xu dùng tay đẩy hẳn: "Nhưng mà ở trên người của ngài cứng quá."

Hoàng Đế néo néo thịt trên eo của nàng, nói: "Là nàng quá gầy."

Tiết Tĩnh Xu xoa bóp cánh tay mình, lại xoa bóp cánh tay của Hoàng Đế, cố chấp nói: "Ta là mềm còn ngài là quá cứng rắn."

Nàng vẫn đang tiếp tục đẩy Hoàng Đế, một lòng muốn trở lại bên trong ổ chăn mềm mại.

Hoàng Đế trái lại không biết, hóa ra nàng đối với việc hẳn ôm ấp lại ghét bỏ như thế, vậy mà hẳn lại cảm thấy việc đem nàng ôm vào trong ngực, mặc dù hơi gầy một chút, nhưng là mềm mại và mát mẻ, thập phần phù hợp.

Hắn cố gắng thuyết phục nàng: "Ta ấm hơn."

Tiết Tĩnh Xu dừng lại cảm nhận một chút. Đúng thật, vòng tay này ôm ấp ấm áp, bị hẳn ôm, chân lạnh buốt cũng liền ấm áp lại, nhưng mà...vẫn thật cứng nha.

Nàng nói thẳng: "Nhưng mà ngài cần[2] đến ta."

[2]: Cần nghĩa là khi đụng hay tiếp xúc một vật nào đó với cơ thể làm cho cơ thể cảm thấy không thoải mái.

Hoàng Đế nghĩ, Hoàng Hậu lúc say rượu thì lá gan lớn nha, hơn nữa là càng không lừa gạt gì hết, bởi vì căn bản nàng không có nghĩ tới chừa mặt mũi cho người ra, nếu như lúc bình thường thì tại sao nàng có thể ghét bỏ như vậy chứ?

Hắn đành ôm nửa người Hoàng Hậu xoay lại, để cho nàng nằm ở

trên người hắn: "Như vậy thì sao?"

Tiết Tĩnh Xu ở trong ngực Hoàng Đế ấn hai cái, lại đem đầu gối lên thử một chút, miễn cưỡng hài lòng: "Còn có thể."

"Thảm thật người" Hoàng Đế nói: "Hiện tại có thể cùng ta nói chuyện chứ."

Tiết Tĩnh Xu ngáp một cái, hai mắt mông lung, hàm hồ hỏi hắn: "Ngài muốn nói cái gì?"

Hoàng Đế trầm mặc một chút, hắn thừa nhận là do bản thân hắn từ lúc bắt đầu là có ý xấu, chính là không muốn cho nàng đi ngủ, nhưng mà muốn nói cái thì hắn thật không biết.

Tiết Tĩnh Xu lại ngáp một cái: "Ta buồn ngủ quá."

Hoàng Đế chợt nhớ tới, bữa ăn khuya đêm nay còn chưa ăn, hắn chọc chọc gò má Tiết Tĩnh Xu: "Nếu như muốn ngủ, thì ăn bữa khuya trước."

Lời nói này làm cho Tiết Tĩnh Xu lập tức mở to hai mắt, vội vàng lắc đầu: "Không muốn không muốn..."

Hoàng Đế hỏi nàng: "Vì sao không muốn ăn?"

Nàng lộ ra vẻ mặt ủy khuất: "Thật ăn không vô."

Nàng vươn tay khoa tay múa chân một cái: "Trước kia chỉ có ăn chút ít như thế này, bây giờ phải ăn nhiều như vậy, còn bắt ăn nhiều món nữa".

Hoàng Đế nhìn vẻ mặt nàng, không biết tâm tính xuất phát từ cái gì,

lại hỏi: "Hoàng Thượng bắt người ăn mấy thứ đó, có phải người chán ghét hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc lắc đầu: "Hoàng Thượng là người tốt."

Hoàng Đế kinh ngạc khẽ nhưn mày, không nghĩ tới lại có được một đáp án như thế.

Chưa từng có người nào nói Chử Diệu là người tốt. Chứ đừng nói chi đến Hoàng Đế là người tốt.

"Hắn lúc nào cũng ép nàng mà cũng gọi là người tốt?"

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Hoàng Thượng bắt ta ăn mấy thứ đó, là vì tốt cho ta, hắn quan tâm đến thân thể ta, là người tốt."

...Lý do này, cũng không có từ nào để phản bác.

Quan tâm đến thân thể nàng thì cứ nhất định là vì nàng sao? Nếu như có nguyên nhân khác thì sao?

Vì để cho Thái Hoàng Thái Hậu yên tâm, vì thân là trách nhiệm của Hoàng Đế, thậm chí không có mục đích gì, vồn vồn chỉ là một chút công phu ngoài mặt.

Chút ít này, cũng có thể.

Hoàng Đế biết rõ, nàng chưa chắc không rõ ràng lắm, rất nhiều thời điểm, có một số việc lòng dạ của hai người đều biết rõ.

Nhưng... Coi như là vì điều này, ở trong lòng nàng, hắn cũng coi như người tốt sao?

Hoàng Đế lại hỏi nàng: "Ăn này nọ không vô, có phải nàng sẽ khóc hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lập tức nói: "Không có!"

Lần này tiếng phản bác ngược lại rất là vang dội, một chút cũng không có bộ dạng buồn ngủ như hiện tại.

"Vậy lúc nàng ăn không vô thì làm sao bây giờ?"

Tiết Tĩnh Xu từ trong ngực hấn chống lên, ngẩng đầu nhìn hấn.

Hoàng Đế nghi hoặc, đột nhiên liền thấy nàng lộ ra nụ cười giảo hoạt. Nụ cười này ở trên khuôn mặt của nàng lại không hề khiến cho người ta cảm thấy phản cảm chút nào, ngược lại có chút hoạt bát, làm cho gương mặt của nàng thoáng một cái liền linh động hấn lên.

Nàng mang một chút đắc ý, nói: "Ta sai người qua đưa cho Hoàng Thượng ăn. Hấn quan tâm ta như vậy thì ta cũng phải quan tâm lại hấn nha!"

Hoàng Đế nhìn nàng không nói lời nào, đột nhiên trong lòng có chút tò mò rằng ngày mai tỉnh lại thì nàng có còn nhớ chuyện đêm nay hay không?

Nếu như nàng biết rõ bản thân để cho hấn nhìn thấy bộ dáng như bây giờ, thì sắc mặt sẽ rất kỳ diệu phải không?

Tiết Tĩnh Xu thấy hấn không nói lời nào, hỏi: "Có phải ngài không muốn ngủ phải không?"

Hoàng Đế lắc đầu: "Vẫn không muốn ngủ."

Tiết Tĩnh Xu lập tức nhụt chí: "Người như thế là sao, đều không buồn ngủ sao?"

Hoàng Đế biết rõ nàng chỉ là thuận miệng nói một chút, chưa chắc thật muốn biết đáp án, nhưng vẫn là nói: "Thói quen của ta."

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày lại, nghĩ không ra về chuyện còn có loại thói quen như thế này.

Hoàng Đế nghĩ, nếu như hiện tại là lúc nàng tỉnh táo, có phải sẽ hỏi hẳn "vì sao" hay không?

Lấy tính tình cẩn thận của nàng, chỉ sợ là sẽ không.

Hắn ôm nàng trầm mặc một lát, vén màn trướng lên, đưa đầu ra ngoài phân phó: "Đức Lộc, đem canh giải rượu bùng tới."

Bên ngoài lập tức có lời đáp lại, Đức công công tự mình đưa canh giải rượu vào.

Hoàng Đế ôm Tiết Tĩnh Xu ngồi dậy.

Đức công công cúi đầu đem canh dâng lên, không dám nhìn nhiều, nhưng âm thanh bên tai thanh âm thì không cách nào ngăn chặn.

"Ta, ta còn không muốn ngủ, không muốn ăn bữa ăn khuya."

"Này không phải là bữa ăn khuya, là canh giải rượu."

"Cũng không muốn uống... Có thể không uống hay không?"

"Nàng uống rượu, không uống canh giải rượu ngày mai dậy sẽ bị đau đầu."

"VẬY...CÓ THỂ UỐNG ÍT MỘT CHÚT THÔI ĐƯỢC KHÔNG?"

"ÍT NHẤT UỐNG MỘT NỬA."

Trong tâm Đức công công vạn phần kinh ngạc, không nghĩ tới nương nương say rượu lại là bộ dạng khờ khạo đáng yêu như vậy. Càng làm cho hắn không thể tin là Bệ hạ lại có thời điểm có bộ dạng nhu tình kiên nhẫn như này.

Hoàng Đế đặt chén vào khay.

Lúc Đức công công lui ra, lá gan lớn liếc nhìn, liền thấy hai gò má nương nương ửng hồng, đầu tóc rối tung, nằm ngay trên người của Bệ hạ.

Mà Hoàng Thượng là một tay ôm lấy nàng, tay kia thả màn trướng xuống.

Lần này Tiết Tĩnh Xu muốn ngủ, Hoàng Đế cũng không có ngăn cản nữa, có đều một lúc sau, hơi thở của nàng liền thay đổi dần đều đều.

Hoàng Đế cũng nhắm mắt lại.

Nửa đêm, Tiết Tĩnh Xu đột nhiên tỉnh lại, cảm thấy miệng có chút khô, muốn uống nước.

Nhưng ở động tác phía trước, nàng đột nhiên phát hiện ra, bản thân mình vậy mà nằm sấp lên người của Hoàng Đế để ngủ.

Điều này làm cho nàng giật mình không thôi.

Nàng cẩn thận ngẩng đầu, thấy Hoàng Đế đang ngủ say, thờ phào

nhẹ nhõm, rồi sau đó ngừng thở, từng chút từng chút từ trên người hẳn dờ đi. Chầm chầm ra đến giường ngoài, chờ cả người đứng xuống dưới đất, nàng đã nghẹn đến đỏ bừng cả khuôn mặt, trên trán cơ hồ đều đã toát mồ hôi ra.

Nàng cẩn thận quay đầu lại nhìn thoáng qua, xác định Hoàng Đế không có tỉnh, mới khoát áo ngoài đi ra khỏi màn trướng.

Bên ngoài im ắng, chỉ sợ ngay cả cung nhân gác đêm lúc này cũng đã lim dim ngủ rồi.

Tiết Tĩnh Xu không có đánh thức người khác, rón rén đi đến bên cạnh bàn, rót chén trà uống xong, lại quay trở lại.

Nhưng mà đợi lúc nàng vén lên màn trướng, đã thấy Hoàng Đế mở mắt ra nhìn nàng, trong mắt của hắn một mảnh thanh minh, tuyệt đối không phải là bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ.

Tiết Tĩnh Xu hơi kinh hãi, rũ mắt nói: "Có phải ta làm Hoàng Thượng thức giấc hay không?"

Hoàng Đế không lên tiếng, lẳng lẳng nhìn nàng, giống như là đang quan sát cái gì đó.

Tiết Tĩnh Xu có chút ít không được tự nhiên, cúi đầu chẳng hề nhìn thẳng hắn.

Hoàng Đế dờ đi chỗ khác mắt, nói: "Không phải là nàng âm ỉ đến ta, lên đây đi, dưới đất lạnh."

Tiết Tĩnh Xu từ cuối giường trèo lên, vòng qua vị trí của Hoàng Đế, đến trong góc giường nằm xuống. Bên trong này không có nhiệt độ cơ thể của nàng, lúc vừa mới nằm xuống bị đông cứng nên khẽ run

lên.

Hoàng Đế vươn tay ôm nàng lại.

Lần này Tiết Tĩnh Xu không có khước từ, nàng suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi: "Có phải tướng ngủ của ta không tốt hay không, khiến cho Hoàng Thượng ngủ không yên?"

Hoàng Đế liếc nhìn nàng một cái, nói câu giống với lúc nãy: "Ta không ngủ được, là thói quen thôi."

Tiết Tĩnh Xu trầm mặc xuống.

Thật giống như dự đoán của Hoàng Đế.

Hắn không nói thêm lời nào, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Nhưng rất nhanh, hắn nghe được âm thanh chần chừ của Hoàng Hậu: "Chúng bệnh mất ngủ của Bệ hạ, không biết bắt đầu từ lúc nào, chuyện gì đã xảy ra? Nếu Thái y đã nói được thạch vô dụng, có lẽ bệnh này căn bản là không cần dùng thuốc. Hoàng Thượng có nghĩ tới các phương diện bắt đầu khác hay không?"

Hoàng Đế sửng sò, lại mở mắt ra nhìn nàng.

Tối nay, Hoàng Hậu của hắn khiến cho hắn kinh ngạc rất nhiều lần.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 34: Thân mật

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Hồi lâu Hoàng Đế vẫn không nói gì. Ngay cả Hoàng tổ mẫu cũng tưởng tật xấu này của hắn bắt đầu từ sáu năm trước, là sau khi hắn đăng cơ mới bắt đầu bị. Nhưng thực tế hắn đã bị từ sớm hơn rất nhiều, chính là cái đêm..... Mẫu phi của hắn gieo mình xuống giếng.

Nhưng khi đó hắn chỉ là một vị hoàng tử vô danh lại an phận nên không người nào để ý tới, cũng không có người đến quan tâm mà thôi.

Sau khi làm Hoàng Đế, thật ra cũng có rất nhiều người hy vọng được giúp đỡ hắn, nhưng hắn biết, bọn họ làm vậy cũng không phải là vì hắn, mà vì quyền thế và phú quý phía sau lưng hắn thôi.

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn không nói lời nào thì trong lòng có chút bất an, không biết có phải nàng đã quá phận rồi hay không.

Hoàng Đế cúi đầu nhìn nàng, thấy lông mi nàng hơi rũ, khóe miệng khẽ mím, bộ dáng thật im lặng. Hắn nghĩ, Hoàng Hậu của hắn không giống với người khác. Cho dù là như thế, có một số việc cũng chưa phải thời điểm thích hợp để chia sẻ.

Tiết Tĩnh Xu mím môi, nhẹ giọng nói: "Là thần thiếp đã quá phận....."

Hoàng Đế giơ tay chặn ở môi nàng: "Nàng là Hoàng Hậu của ta, ở

trước mặt ta, Hoàng Hậu không có lúc nào là quá phận."

Tiết Tĩnh Xu ngược mắt lên nhìn hấn, nàng hiểu rõ ý hấn là gì.

Ai cũng có bí mật, dù là Hoàng Đế cũng không có ngoại lệ. Hấn có thể lựa chọn không nói, nhưng sẽ không trách nàng lắm lời.

Như vậy là đủ rồi, Tiết Tĩnh Xu nghĩ.

Nàng lại hỏi: "Tối hôm qua không có châm hương, có phải Bệ hạ suốt đêm không ngủ hay không?"

Hoàng Đế lắc đầu: "Trên người của nàng có mùi hương, ngửi vào rất thoải mái. Tối nay là vấn đề của chính ta, bởi vì uống rượu nên công hiệu của hương kia cũng giảm đi."

Tiết Tĩnh Xu có chút lo lắng: "Vậy phải làm sao bây giờ? Ngày mai Bệ hạ còn phải vào triều."

"Không có việc gì, một hai đêm không ngủ cũng không có gì đáng lo, nàng ngủ đi."

Tiết Tĩnh Xu hơi nhíu mày, trong lòng đã quyết định, chờ đến ngày mai nàng thử cải biến phương thuốc huân hương này một chút, xem có cách nào để những yếu tố bên ngoài không ảnh hưởng đến công hiệu hay không.

Suy nghĩ xong nàng chuẩn bị đi vào giấc ngủ, mới phát hiện vừa rời ngón tay của Hoàng Đế để ở bên môi nàng vẫn chưa có rời đi, đầu ngón tay ấm áp, hơi có chút thô ráp, thật sự khiến nàng khó có thể xem nhẹ, nàng đành phải nhắc nhở: "Hoàng Thượng, tay của người?"

Hoàng Đế nhìn chăm môi nàng, đôi môi hồng nhuận căng mọng, vì trước đó nàng đã uống chút nước nên đôi môi có chút ươn ướt, lại giống với thân thể của nàng, hơi lạnh nhưng mềm mại vô cùng.

Hắn bỗng nhiên ấn ấn một chút, quả nhiên, so với thịt trên mặt lại non mềm hơn một ít.

Tiết Tĩnh Xu mở to hai mắt nhìn hắn, giống như không thể tin hắn sẽ hành động như vậy.

Hoàng Đế thừa nhận, về hành động này của hắn có chút...không được hay cho lắm.

Quả nhiên không nên uống rượu, đều là tại rượu mà sai.

Mặt hắn không lộ cảm xúc, nói: "Trước đó nàng nói mình rất mềm, ta chỉ thử thôi, quả nhiên rất mềm."

Tiết Tĩnh Xu há miệng thờ dốt: "Thần thiếp..... Chưa nói....."

Hoàng Đế nói: "Nàng còn nói ta cần làm nàng đau, thì ra trong lòng Hoàng Hậu ghét bỏ ta như vậy, nếu không phải vì nàng say rượu nên mới nói thật lòng, e rằng ta vẫn chưa hay biết gì cả."

Tiết Tĩnh Xu hốt hoảng trợn mắt, hàng mi rung rung, vành tai từ từ đỏ lên.

Quả thật nàng có chút ghét bỏ thân thể Hoàng Đế quá cứng, hắn còn muốn ôm nàng ngủ, lại chưa từng nghĩ sẽ bị Hoàng Đế nghe thấy những lời này.

Lúc nàng say rượu..... Rốt cuộc còn nói cái gì nữa vậy?

Có lẽ Hoàng Đế biết nàng đang suy nghĩ cái gì, lại nói: "Nàng còn nói nàng đem điểm tâm mình không ăn đến cho ta, chính là đang quan tâm ta."

Tiết Tĩnh Xu nhắm mắt lại, chỉ muốn vùi đầu vào trong chăn.

Nếu là ngày thường, khi Hoàng Đế nói những lời này thì chắc chắn trong lòng nàng sẽ sợ hãi, cho rằng hấn muốn trách tội nàng.

Nhưng mà trước mắt, ngữ khí của Hoàng Đế vẫn như bình thường, nàng biết không phải hấn muốn truy cứu, mà chỉ là đang trần thuật lại sự thật thôi.

Nhưng vì là như thế, càng làm cho nàng cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp người nữa.

Hoàng Đế vẫn chưa chịu bỏ qua: "Khi nàng không muốn ăn món nào đó, quả nhiên nàng sẽ khóc."

"Không có!" Cái này Tiết Tĩnh Xu không thừa nhận, lập tức ngẩng đầu phản bác.

Lại thấy Hoàng Đế nhìn nàng, khóe miệng hình như còn mang theo chút ý cười, nhưng lại dường như chỉ là ảo giác của nàng.

Hoàng Đế nghiêm nghị nói: "Bị nàng nhìn ra rồi."

Tiết Tĩnh Xu có chút dở khóc dở cười, cho nên thật sự hấn chỉ là đang đùa nàng thôi sao?

Từ khi nào thì Hoàng Thượng rảnh rỗi nói đùa như vậy? Là bởi vì ngủ không được, nên mới lấy nàng tìm niềm vui?

Nàng đành phải hỏi: "Hiện tại Bộ hạ có buồn ngủ không?"

Hoàng Đế lắc đầu: "Còn chưa buồn ngủ lắm, thỉnh Hoàng Hậu tiếp tục san sẻ với ta."

"..... Thần thiếp nên làm gì?"

Bỗng nhiên Hoàng Đế duỗi tay đặt nàng nằm yên ở một bên.

Tiết Tĩnh Xu còn chưa cảm thấy lạnh, Hoàng Đế đã xoay người nằm phủ lên.

Thân thể nàng lập tức căng thẳng, đôi tay vô lực chống ở ngực hấn, "Hoàng Thượng....."

Hoàng Đế nói: "Hoàng Hậu nằm yên."

Tiết Tĩnh Xu cứng người trong chốc lát, mới chậm rãi buông ra, hai tay xuôi ở bên người, theo bản năng nắm chặt tấm trải giường.

Hoàng Đế trấn an nàng: "Đừng sợ, ta đã hỏi qua nữ quan, chỉ lần đầu tiên mới đau, sau này sẽ không đau nữa."

Vốn Tiết Tĩnh Xu chỉ là khấn trương cứng đờ, nhưng khi nàng nghe xong những lời này, gương mặt lập tức đỏ bừng. Loại chuyện như vậy, lúc trước nàng đã nghe Tô cô cô nói, chỉ nhìn những bức họa đó cũng đã chịu không nổi, sao hấn lại không biết xấu hổ mà trực tiếp mà đi hỏi người ta?

Hoàng Đế cúi đầu, nhìn chăm chăm đôi môi nàng trong chốc lát, nhẹ nhàng hôn lên.

Ban đầu chỉ là không nhúc nhích, rồi sau đó vươn đầu lưỡi ra nhẹ

nhàng liếm láp.

Tiết Tĩnh Xu có chút mất tự nhiên, đang chuẩn bị mở miệng nói hấn dừng liếm, lại bị Hoàng Đế bắt lấy cơ hội này đưa đầu lưỡi đi vào.

Động tác Hoàng Đế thông thả, sau khi đầu lưỡi đi vào, đầu tiên là lướt lướt qua lưỡi Tiết Tĩnh Xu, thấy nàng né tránh, cũng không dây dưa nữa, tựa hồ chỉ là chào hỏi một cái, sau đó đưa đến giữa miệng nàng thăm dò, lướt qua từng cái răng, rồi đảo một lượt ở hàm trên, chuyển sang khối thịt mềm mại bên trong má của nàng, sau đó lại cuốn lấy đầu lưỡi nhỏ, giống như là đang chào từ biệt rồi mới chịu rút về.

Tiết Tĩnh Xu lập tức che miệng nhìn hấn, hai mắt mở lớn, trong mắt đong đầy hơi nước.

Hoàng Đế nói: "Lần trước thật vội vàng nên đã bỏ qua bước này, hôm nay bù lại cho Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu vội lắc đầu: "Không cần bù....."

Nhưng mà Hoàng Đế lại cúi đầu: "Còn đây là của hôm nay."

Hấn lại vừa hôn vừa liếm qua một lần.

Chờ hấn lại ngẩng đầu lên, trên mặt Tiết Tĩnh Xu đã nghẹn đến mức ửng đỏ.

Hoàng Đế liền hỏi: "Hoàng Hậu lại không hít thở hay sao? Lần sau cần phải nhớ rõ, huyết khí nàng không đủ, nếu nín thở trong thời gian dài sẽ rất dễ bị ngất."

Tiết Tĩnh Xu hít một hơi thật sâu, khi nghe thấy lời này, nàng thật sự

nhịn không được liền nói: "Nếu Hoàng Thượng đừng mãi hôn ta, ta sẽ không ngất."

"Nên có từng bước một, làm sao có thể xem nhẹ?" Hoàng Đế nghiêm túc nói, nói xong lại muốn cởi áo Hoàng Hậu.

"Để tự ta....."

Hoàng Đế giữ nàng lại: "Hoàng Hậu nằm yên."

Vốn nàng cũng chỉ mặc áo trong và một bộ áo lót, từ dây áo được cởi bỏ, quần áo liền bị ném qua một bên.

Tiết Tĩnh Xu cực kỳ quẫn bách, đôi tay che ở trước ngực.

Hoàng Đế cởi quần áo, lại qua đây, hai người trần truồng đối mặt.

Hoàng Đế duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve ở trên người nàng: "Tuy rằng Hoàng Hậu không có nhiều thịt, nhưng trên người quả thật rất mềm, nếu nhiều thịt hơn chút nữa, chắc chắn sẽ càng mềm hơn."

"Trên người Bệ hạ thịt nhiều, cũng không thấy mềm chút nào." Tiết Tĩnh Xu nhìn hẳn.

Hoàng Đế gật đầu: "Đây là lời nói thật, thế nhưng ta là nam tử, tất nhiên sẽ không giống nàng."

Hắn càng sờ lại càng lo lắng mình có thể đè Hoàng Hậu bị thương hay không. Hắn xoay người nằm xuống, ôm Hoàng Hậu tới để nàng nằm trên người mình.

Trước đó Tiết Tĩnh Xu mới vừa tỉnh lại, hai người còn ăn mặc quần áo nhưng động tác này đã khiến cho nàng mất tự nhiên, chứ đừng

nói đến hiện tại hai người không mảnh vải che thân. Nàng cảm thấy mình giống như một khối thịt đã nằm trên thớt, mặc người xâu xé, mà phía dưới thớt này tựa hồ đang châm lửa, không ngừng nung chín nàng.

Nàng chống tay trên người Hoàng Đế, nhưng tay vươn ra đều là cảm giác ấm áp trên làn da của hắn, nàng sợ tới mức rút tay lại, cả người cơ hồ cuộn thành một khối trên người của Hoàng Đế.

Hoàng Đế lại không buông tha nàng, từ từ ôm chặt nàng hơn, hai người hòa lại thành một khối.

"Hoàng Thượng....." Tiết Tĩnh Xu vô ý thức gọi hắn, trong giọng nói mang theo vẻ nức nở và bất lực.

"Đừng sợ." Hoàng Đế nói.

Bàn tay hắn nhẹ nhàng du ngoạn trên thân thể nàng, từ từ khơi lên ngọn lửa trên người nàng, một bàn tay bất chợt đi xuống....

Tiết Tĩnh Xu hơi co rúm lại một chút.

"Có thể không?" Hoàng Đế hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu rút đầu vào bên cổ hắn không nói chuyện, chỉ dụi dụi mà gật đầu.

Hoàng đế chậm rãi đưa chính mình thẳng tiến vào.

Thân thể Tiết Tĩnh Xu hơi cương, quả thật hiện tại không cảm thấy đau, nhưng cảm giác trướng ở phía dưới vẫn khiến nàng cảm thấy không quen. Hướng hồ Hoàng Đế không có chừng mực, vẫn luôn tiếp tục thâm nhập vào trong, nàng nhắm nạy trong chốc lát, ảo giác bị

đâm thủng càng thêm rõ ràng, vội ngẩng đầu nhìn hấn, hoảng loạn nói: "Đừng, đừng vào nữa....."

Hoàng Đế liền dừng lại, hai bên thái dương hấn đã có gân xanh nổi lên, nhưng ngữ khí vẫn như bình thường, đưa tay vuốt mồ hôi trên trán của nàng: "Có phải rất khó chịu hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lẳng lẳng áp vào trên người hấn, cố gắng thả lỏng chính mình, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không sao."

Hoàng Đế không có tiếp tục, đợi đến phát hiện thân thể của nàng đã thật sự thả lỏng, mới ôm eo nàng, chậm rãi tiến vào.

*****

Đêm khuya, Đức công công ngủ ở cái giường nhỏ bên ngoài điện. Vốn là tối nay không cần hấn tới gác đêm, nhưng Bệ hạ và nương nương uống rượu, hấn sợ có việc gì ngoài ý muốn, thật sự không yên tâm để một mình Cầu Tử canh gác. Tuy là Tê Phượng cung có nữ quan, nhưng Bệ hạ thường có thói quen để nội giám hầu hạ, tên Cầu Tử kia chân tay vụng về, sợ là sẽ làm trể nải việc gì quan trọng.

Hấn đang ngủ ngon lành, bỗng nhiên giống như bên tai nghe được tiếng Hoàng Thượng gọi người, lập tức thanh tỉnh ngồi dậy, đôi mắt cũng chưa kịp mở, theo bản năng nói: "Hoàng Thượng có gì phân phó?"

Hoàng Đế nghe thấy hấn đáp lại, có chút kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Cho người đem nước ấm tiến vào."

Đức công công hoàn toàn tỉnh ngủ, vội vâng dạ, quay đầu lại thấy tên Cầu Tử kia ngủ thật ngon lành, còn ngáy khò khò. Hấn tiến lên dùng một chân đá tên tiểu đồ đệ kia, Cầu Tử mơ mơ hồ hồ đã bị lôi đi.

May mắn hôm nay có hần ở đây, nếu không tiểu tử này nằm đó chờ ăn cầu đao(bị ban chết) đi.

Nhưng mà..... Đức công công ra đại diện, bị gió đêm đông lạnh đến run lên, theo bản năng ngẩng đầu nhìn xem sắc trời, hiện tại đã hơn nửa đêm, Bộ hạ còn cho người nâng nước ấm đi vào, chuyện này thật là.....

Hướng hồ trước đó rõ ràng nương nương đã say, tuy đã uống canh giải rượu, còn không biết có tác dụng hay không, vậy Bộ hạ xuống tay khi nào? Nương nương đã tỉnh rồi sao?

Nếu không tỉnh, bộ dáng ngây ngốc như vậy, tám phần giống tiểu hài tử, Bộ hạ người..... Cũng xuống tay được sao?

Chuyện này thật là.....

-----
* Editor: Nếu anh Hoàng mà biết được Đức công công nghĩ mình như vậy bảo đảm anh chỉ nói một từ: "Chém!"

Đức công công à, sao người có thể nghĩ a Hoàng như tên biến thái hay ấu d*m vậy chứ?????? →_→

*Beta: E hèm! Ta đã nói là "Phi lễ a~~!!!" *liếc mắt xung quanh*, may quá không có nghe thấy

l3☆)

Chương 35: Đùa giỡn

Edit: Tử Lam

Beta: Tiểu Pi

Ngày kế Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại, bên người đã không còn thân ảnh Hoàng Đế. Chỗ hắt nằm, hơi ẩm cũng sớm tiêu tán.

Bên ngoài nữ quan chờ, nghe được động tĩnh liền nhỏ giọng xin chỉ thị: "Nương nương muốn dậy sao?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Giờ nào rồi?"

"Giờ Mẹo canh ba. Lúc Bệ Hạ thượng triều phân phó nô tỳ không được đánh thức nương nương."

Canh giờ này kỳ thật đã rất muộn, các đời Hoàng Đế Đại Diễn đều là giờ Dần thức dậy, giờ Mẹo thượng triều.

Nếu Hoàng đế nghỉ ở hậu cung, phi tần cần phải dậy sớm hơn Hoàng Đế, hầu hạ hắt thay quần áo thượng triều, sau đó canh thời gian ngủ lại một lát, đợi đến giờ Thìn lại đi thỉnh an Hoàng Hậu.

Hiện tại hậu cung chỉ có một mình Tiết Tĩnh Xu, nàng lại là Hoàng Hậu, tất nhiên không cần chờ người khác tới thỉnh an, nhưng cần đến Trường Nhạc Cung thăm hỏi.

Nghĩ đến đây, nàng chống thân mình chuẩn bị đứng lên, nhưng vừa mới nâng eo, một trận bủn rủn bỗng nhiên kéo đến. Nàng có chút

mất lực, thở nhẹ một tiếng, lại trở vào trong chăn.

Nữ quan vội nói: "Nương nương? Người cần nô tỳ vào hầu hạ không?"

Tiết Tĩnh Xu lại thử một lần, nhưng cơ thể vẫn thật sự bủn rủn vô lực, đành nói: "Vào đi."

Cung nữ vén màn lên, nắng sớm bên ngoài chiếu vào. Tiết Tĩnh Xu theo bản năng cúi đầu nhìn quần áo trên người, thấy dây áo buộc đàng hoàng, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Chuyện của tối hôm qua, đến giờ nàng có chút mơ hồ. Bị Hoàng Đế ôm vào bồn tắm, nàng nhanh chóng tự mình tắm sau đó được hắt ôm lên, nước trên người nàng cũng không lau khô liền thêm thiếp ngủ, ngay cả quần áo được mặc vào như thế nào cũng không biết.

Nhưng lúc ấy Hoàng Đế không có sai người vào hầu hạ, quần áo của nàng, chẳng lẽ là hắt mặc?

Tiết Tĩnh Xu có chút quẫn bách.

Nhóm nữ quan đỡ nàng đứng lên, mấy người trước sau bận rộn. Có người đỡ thân thể nàng, có người giúp nàng thay quần áo, lại có người bưng nước ấm tới, vắt khăn vải, pha nước muối (súc miệng).

Tiết Tĩnh Xu cái gì cũng không cần làm, chỉ cần dựa lên trên người nữ quan là được, cái này làm cho nàng vừa không được tự nhiên lại vừa bất đắc dĩ.

Vốn dĩ sáng sớm nàng khí huyết không đủ, hay choáng váng mệt mỏi, tối hôm qua lại lẫn lộn một hồi, hiện tại càng là đứng cũng đứng không vững.

Cũng may nhóm nữ quan chỉ cúi đầu, im lặng hầu hạ nàng. Khiến nàng chỉ có một chút không được tự nhiên, bằng không nàng cũng thật sự không có mặt mũi gặp người.

Vì hôm nay không có đại sự gì, cũng không phải ngày gì trọng đại. Nàng sai nữ quan chải cho nàng một kiểu tóc bình thường, lại thay một bộ thường phục, trang sức trên đầu chỉ có một bộ san hô đỏ, hơi lộ vẻ long trọng vui vẻ, vừa đủ nhìn ra là tân nương.

Trang điểm chải chuốt xong, Liễu Nhi đi vào nội điện, sau lưng dẫn theo hai cái cung nữ mang hộp đồ.

Liễu Nhi lấy một bộ chén đĩa trong hộp cơm ra, nói: "Nương nương, này là canh gà đen[1] nhân sâm, là nửa đêm hôm qua bệ hạ phân phó Ngự Thiện Phòng hầm cách thủy, lửa nhỏ nấu đến gần một đêm, rất bổ dưỡng, người uống nhiều một chút."

[1] Gà đen: Gà đen hay còn gọi là gà lông đen, ô kê, hắc kê là thuật ngữ chỉ về những biến thể màu lông gà với màu đen là chủ đạo của các giống gà. Chúng có màu đen tuyền và hơi có màu ánh kim, màu ánh kim chuyển sang tông tím.

Người nói vô tâm, Tiết Tĩnh Xu nghe lại không khỏi nghĩ nhiều. Nửa đêm hôm qua, chính là... Sau đó?

Canh gà đen này là bổ thận. Không biết rốt cuộc Hoàng Đế có biết không nữa?

Liễu Nhi thấy Tiết Tĩnh Xu không nói lời nào, cho rằng nàng không muốn uống, liền nói: "Nô tì đã bảo ngự trù vớt hết dầu mỡ trong canh ra ngoài. Nương nương người xem, canh này thật sự thanh đạm, một chút dầu mỡ cũng không có."

Tiết Tĩnh Xu đành phải tiếp nhận, hớp hai hớp, hỏi Liễu Nhi: "Bệ Hạ đã nếm qua chưa?"

Liễu Nhi nói: "Nô tì hỏi qua Đức công công, sáng sớm Bệ Hạ đã uống một chén canh, sau đó phải đợi đến giờ Tỵ hạ triều mới dùng đồ ăn sáng."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, ăn xong đồ ăn sáng, sức lực trên người cũng đã khôi phục chút ít. Sai người đỡ lên Phượng kiệu, đến Trường Nhạc cung thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu.

Đế hậu sinh hoạt vợ chồng là phải ghi vào hồ sơ, vì vậy chuyện đêm qua, Thái Hoàng Thái Hậu đều rõ ràng. Bà gặp Tiết Tĩnh Xu cũng không nói gì, chỉ là nhìn nàng cười, cười đến mức làm người không dám ngẩng đầu lên.

Thái Hoàng Thái Hậu thấy thế mới vui tươi hơn hờ nói: "Từ nay về sau không cần ngày nào cũng tới chỗ ta, bằng không người vất vả, Hoàng Thượng lại đau lòng."

Mặt Tiết Tĩnh Xu khế nóng lên, nói: "Thỉnh an Hoàng tổ mẫu là bổn phận của thần thiếp, sao có thể nói là vất vả."

Thái Hoàng Thái Hậu cười nói: "Cho dù muốn tới cũng không cần tới sớm như thế, các người là người trẻ tuổi, ngủ nhiều một chút cũng tốt."

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy lời nói của Thái Hoàng Thái Hậu là đang trêu đùa: "Đa tạ Hoàng tổ mẫu yêu thương."

Hai người trò chuyện trong chốc lát, có cung nữ tiến vào truyền lời, Phan Thần y đến chuẩn mạch cho Thái Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu cho người mời hấn vào, Tiết Tĩnh Xu đứng dậy tránh sang đến một bên.

Hình tượng hôm nay của Phan Thần y này so với trước kia chuyển biến rất tốt. Trên người mặc quần áo sạch sẽ chỉnh tề, tóc cũng chải đàng hoàng, râu trên mặt cạo sạch, lộ ra diện mạo vốn có.

Thì ra hấn là một gương mặt dài có chút trẻ con, râu ria xồm xàm lúc trước, không nhìn ra tuổi hấn còn trẻ như vậy. Hiện tại không có râu, càng nhìn càng giống một thiếu niên hơn mười tuổi, lớn lên còn thanh tú hơn so với các tiểu cô nương.

Hấn cũng không giống Thái y khác, đi lên liền hành lễ, mà là thân thiết gọi Thái Hoàng Thái Hậu là bà bà.

Thái Hoàng Thái Hậu cũng rất thích hấn, cũng gọi là tiểu Phan.

Hôm nay là chuẩn mạch theo thông lệ, Phan Tế sau khi khám xong dặn dò một số món ăn cấm kỵ, lại trò chuyện một hồi. Trong lúc nói chuyện ánh mắt khẽ liếc về phía Tiết Tĩnh Xu, bộ dáng tiểu ai oán, phối hợp với gương mặt con nít của hấn, một chút cũng không làm người ta cảm động, ngược lại chỉ muốn ôm bụng cười.

Tiết Tĩnh Xu tuy có chút không được tự nhiên, lại không cảm thấy phản cảm, bởi vì ánh mắt của hấn rất thuần khiết, cũng không có ý mạo phạm.

Liền giống như Thái Hoàng Thái Hậu, chế giễu nhìn hấn.

Đợi hấn lui ra, Thái Hoàng Thái Hậu cười nói: "Tiểu Phan đứa nhỏ này không tồi, tính tình tuy có chút trẻ con, nhưng lại là một tấm lòng son. Tĩnh nhi, người giúp ta xem nhà ai có cô gái tốt, ta đáp ứng hấn,

tốt xấu gì cũng muốn xem giúp hần một chút, người nhìn bộ dáng đáng thương của hần kia."

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười gật đầu.

Ở Trường Nhạc cung ngời hết nửa buổi sáng, Tiết Tĩnh Xu trở về cung của mình. Không bao lâu sau nữ quan chưởng cung Tô Phượng Cung vào truyền lời, chưởng sự các cung trong hậu cung đến thỉnh an nàng.

Hậu cung Đại Diễn có mười hai cung, ba mươi sáu điện. Khi phi tần đông đủ, trong mỗi gian mỗi điện đều có người ở. Mà hiện tại, đại bộ phận cung điện đều trống không, nhưng vẫn cần người quét dọn trông coi.

Hiện tại những người này đi lên thỉnh an, hồi báo mình quản lý cung điện nào, trong điện có bao nhiêu gian, cung nhân có bao nhiêu người, đồ cổ tranh chữ có bao nhiêu.

Tiết Tĩnh Xu đều gặp qua, ban thưởng đồ vật, rồi cho bọn họ lui ra.

Sau khi nhóm người rời đi, nàng mới hỏi một nữ quan sau lưng: "Đều đầy đủ rồi sao?"

Nữ quan kia nâng một quyển sổ sách thật dày, nhỏ giọng nói: "Trong Cam Tuyền điện thiếu hai kiện tranh chữ, Vĩnh Nhạc cung thiếu một cái bình lưu li bát bảo, Xương Khánh cung..."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, bình tĩnh gật đầu, nói: "Không cần lộ ra, âm thầm đi dò hỏi. Nếu là thật, cứ chiếu theo quy củ mà xử."

Nữ quan kia "dạ" một tiếng, khom người lui ra.

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Liễu Nhi ở lại, những người còn lại đều lui xuống."

Liễu Nhi thấy các nàng đều lui ra, mới hỏi: "Nương nương, có người trộm đồ vật sao?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Trong cung này lâu rồi không có người quản, Thái Hoàng Thái Hậu lại không có tinh lực hỏi đến, cũng có ít người sẽ không trộm. Trừ bỏ trực tiếp trộm đi ra ngoài bán, còn có chút cao minh là dùng đồ dỏm thay thế bút tích thực, những cái đó ở trong cung lại không chủ nhân vào ở, ai sẽ chú ý tới? Giấu mười năm tám năm, thậm chí giấu cả đời cũng có. Nhưng hiện tại kết luận thì còn quá sớm, có lẽ bọn hắc chỉ nghĩ chính mình đã lọt lưới, chờ điều tra rõ lại nói tiếp."

Nàng lại nói: "Không nói tới cái này nữa. Liễu Nhi, vài ngày nay ta muốn sửa phương thuốc chế tạo huân hương kia."

Liễu Nhi hiếu kỳ nói: "Tại sao người lại muốn sửa?"

"Đêm qua Hoàng Thượng uống rượu xong, hương kia liền trở nên vô dụng với hắn. Ta nghĩ không biết có thể xử lý sạch tai hại này không..."

Liễu Nhi nghe xong, cười nói: "Nương nương, người đối với Hoàng Thượng cũng thật tốt."

Tiết Tĩnh Xu chỉ chỉ cái trán Liễu Nhi: "Không phải người nói với ta, Hoàng Thượng rất tốt với ta thì ta cũng phải đối tốt với hắn sao? Thế nào, bây giờ muốn giểu cợt ta?"

Liễu Nhi vội lắc đầu, cười nói: "Không dám! Không dám! Nương nương thứ tội."

Hai người đang nói giỡn, có một tiểu nội giám Sùng Đức điện tới truyền lời. Hoàng Thượng bận rộn chính vụ, không thể đến dùng cơm trưa với Hoàng Hậu.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong lại thở phào nhẹ nhõm. Không dùng chung với Hoàng Đế, nàng muốn ăn nhiều hay ít thì tùy nàng. Còn khi Hoàng Đế tới, trái lại sẽ quản nàng, ăn cái này đến cái kia, còn phải ăn rất nhiều nữa.

Cả buổi chiều nàng và Liễu Nhi hai người tra y thư (sách y) phân tích thảo dược, phỏng phát giống như những ngày còn ở trên núi.

Nàng cầm quyển sách xem đến mê mẩn, đến khi nghe thấy thanh âm hành lễ của Liễu Nhi, mới phát giác không biết Hoàng Đế đến từ lúc nào.

Hoàng Đế xua tay bảo người lui ra, ngồi ở đối diện Tiết Tĩnh Xu. Nhìn một chồng y thư trên bàn liền cầm lấy lật qua lật lại, nói: "Chẳng lẽ Hoàng Hậu muốn đi Thái Y viện nhận chức?"

Vốn dĩ Tiết Tĩnh Xu chuẩn bị đứng dậy hành lễ, nhưng thấy Hoàng Đế đã ngồi xuống, lại nghĩ tới trước kia hẳn nói lúc chỉ có hai người ở một chỗ thì không cần đa lễ. Dứt khoát không đứng dậy, vẫn ngồi tại chỗ: "Tối hôm qua không phải Hoàng Thượng nói uống rượu xong thì huân hương kia liền vô dụng sao? Ta suy nghĩ không biết có thể cải tiến phương thuốc kia không."

Hoàng Đế gật đầu nói: "Kỳ thật trước nửa đêm hôm qua không ngủ được, đến sau nửa đêm có Hoàng Hậu rồi, rất nhanh ta cũng đi vào giấc ngủ."

Tiết Tĩnh Xu sừng sốt, gương mặt nhanh chóng nóng lên. Nếu là

trước kia, nàng sẽ cảm thấy Hoàng Đế nhắc tới tối hôm qua đều không phải là có dụng ý. Nhưng hiện tại, đã trải qua chuyện đêm qua, nàng hiểu được đôi khi Hoàng Đế cũng đùa cợt. Ý tứ trong lời nói này, không thể là suy nghĩ trong sáng được.

Nàng chỉ nhìn chăm chăm quyển sách trên tay, muốn coi như không nghe thấy hắn nói.

Nhưng Hoàng Đế lại nói tiếp: "Thân thể Hoàng hậu hôm nay thế nào? Không biết còn bủn rủn không? Tối hôm qua ta mặc quần áo giúp Hoàng Hậu, cũng mất hết một phen công phu."

Tiết Tĩnh Xu tránh né không được, đành buông sách xuống, cố gắng không cho mặt đỏ lên: "Thân thể ta ra sao, Bệ hạ còn không rõ ràng sao?"

Hoàng Đế gật đầu: "Là ta không phải, làm Hoàng Hậu bị mệt, lần sau nhất định sẽ nhẹ nhàng."

Cuối cùng Tiết Tĩnh Xu nghe không lọt tai, gọi người vào lấy cờ chạy tới ngoại điện.

Chương 36: Đứng đắn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

Tiết Tĩnh Xu cố ý ở bên ngoài điện tránh né một chút, nàng gọi tiểu nội giám chuyên truyền thiện tới, hỏi xem bữa tối hôm nay có những món nào, làm từ nguyên liệu gì, có tác dụng dược lý gì không... khiến cho tiểu nội giám kia hai chân run rẩy, đổ mồ hôi ướt đầm cả áo.

Nàng cũng phát hiện trong lúc vô tình đã gây khó xử cho người ta. Tuy nói mấy thứ này nội giám truyền thiện đều cần phải ghi nhớ trong lòng, nhưng trước đó nàng chưa bao giờ hỏi qua, bất ngờ hôm nay lại hỏi đến, khó trách khiến người ta trở tay không kịp.

Nàng để nội giám lui ra, trong lòng bình tĩnh lại, lại cảm thấy như mình trốn tránh, như vậy ngược lại càng như ý muốn của Hoàng Đế, nói không chừng hiện tại hắn đang ở nội điện cười trộm nàng cũng nên.

Nghĩ đến điều này, liền khôi phục lại vẻ mặt cho tự nhiên nhất rồi sai người bái thiện(*).

(* *Dọn thức ăn lên.*)

Có Hoàng Đế ở đây, chắc chắn khi ăn cơm sẽ không thoải mái như

khi chỉ mỗi mình nàng. Nàng vốn thích ăn đồ chay, yêu thích loài nấm, nhưng mỗi khi ăn Hoàng Đế đều nói nữ quan hầu thiện gấp đủ loại thịt cho nàng, có thịt có cá, hết ăn cá lại phải ăn thịt động vật, hơn nữa trước khi dùng cơm còn nhất định phải uống thêm một bát canh xương.

Thông thường nàng sẽ ăn mỗi món một ít, trong bụng cũng no rồi.

Hoàng Đế thì vẫn trước sau như một ăn nhiều như vậy, đa số thức ăn trên bàn đều vào bụng của hắn.

Đây cũng là sau khi Hoàng Đế đấng cơ mới đưa ra đề xướng tiết kiệm, giảm mỗi bữa cơm từ 64 món ăn thành một nửa, rồi cuối cùng, giảm thành mười sáu món. Nếu không chỉ sợ hắn có thể ăn, cũng ăn không hết.

Sau khi ăn xong lại uống thêm một chén canh, hôm nay là canh móng ngựa nấu củ từ.

Tiết Tĩnh Xu bị Hoàng Đế nhìn chăm chú, bất đắc dĩ đành uống hết nửa chén.

Hoàng Đế nhìn bộ dáng không tình nguyện của nàng, nói: "Dùng bữa không nên ngồi lâu như vậy, nếu không sẽ bị khó tiêu, Hoàng Hậu bồi ta đi dạo Ngự Hoa Viên một lát đi."

Tất nhiên Tiết Tĩnh Xu sẽ đồng ý.

Hai người không đi kiệu, cũng chưa chuẩn bị nghi trượng^[1] chỉ mặc một thân thường phục, phía sau có vài cung nhân đi theo ra cửa Tê Phượng cung.

[1] 儀仗 [仪仗] Nghi trượng; đồ nghi trượng: vũ khí, quạt, dù, cờ... mà

đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại đi tuần hành thời xưa. (Ở ngữ cảnh này là những vật dụng như quạt, thảm lót, trà, điểm tâm... để mang theo khi HĐ đi dạo.)

Ngự Hoa Viên cách Tê Phượng cung không xa, Đế Hậu hai người sóng vai đi ở đằng trước, cung nhân đi ở phía sau giữ khoảng cách không xa không gần.

Lúc này đã gần bước sang tháng ba, là thời điểm cây cối nảy mầm, trăm hoa khoe nụ sắp nở. Cỏ cây trong Ngự Hoa Viên lúc trước trải qua một mùa đông say ngủ, hiện tại đều đang vận sức chờ phát động, chuẩn bị khoe ra hết vẻ xuân sắc của chúng.

Hai người đi vào rừng mai[2], hoa mai màu trắng tinh khôi, gió nhẹ thổi qua cánh hoa rơi lả tả như tuyết bay đầy trời.

[2] 杏 Mơ Đông Á, mơ mai hay (danh pháp hai phần: Prunus mume) là một loài thuộc chi mận mơ (Prunus) có nguồn gốc châu Á thuộc họ hoa hồng (Rosaceae). Loài cây này có nguồn gốc từ miền Nam Trung Quốc (lưu vực sông Dương Tử), sau này lan sang Nhật Bản, Triều Tiên và Việt Nam. Nó được trồng để lấy quả và hoa.

Bổng nhiên Hoàng Đế chỉ vào một gốc cây cổ thụ, nói: "Nàng nhìn ấn ký này xem."

Tiết Tĩnh Xu tiến lên nhìn kỹ, vì đã khắc từ nhiều năm trước nên không nhìn rõ trên mặt là khắc cái gì.

"Ấn ký trên mặt này là có nghĩa gì?"

Hoàng Đế nói: "Đây là thời điểm năm đó ta tám tuổi, lúc ấy thân ta cao ngang cái cây này."

Tiết Tĩnh Xu trầm mặc một chút, độ cao này cũng cao tương đương với nàng hiện tại.

Hoàng Đế liếc nhìn nàng một cái, nói: "Thời điểm ta tám tuổi lượng cơm ta ăn cũng gấp hai ba lần hiện tại Hoàng Hậu ăn, cho nên mới có thể cao đến như vậy."

Nói tới nói lui vẫn là nói đến sức ăn của nàng, bước tiếp theo khẳng định lại phải ép nàng ăn thêm cơm.

Tiết Tĩnh Xu không phục, nói: "Mười mấy năm qua đi, khẳng định cây này cao thêm cũng không ít, cho nên ấn ký của Bộ hạ năm đó cũng sẽ cao lên theo, trên thực tế chiều cao của ngài năm đó chắc chắn sẽ thấp hơn cái này một chút".

Hoàng Đế gật đầu tán thành, nhưng lại nói: "Hiện giờ ta so với Hoàng Hậu cao hơn một cái đầu, qua hai năm nữa Hoàng Hậu sẽ không còn cao thêm, nên tranh thủ hiện tại ăn nhiều thêm một chút."

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày: "Bộ hạ thân là nam tử, vóc người so với ta cao hơn cũng là lẽ thường. Bộ hạ không biết vóc người này của ta với nữ nhân cũng thuộc dạng trung bình, không cao không thấp vừa thích hợp."

Hoàng Đế nói: "Vóc người ta là thuộc dạng cao trong nhóm nam tử, nhưng Hoàng Hậu chỉ thuộc tầm trung, khó trách ta hai ta không dễ mào hợp[3]."

[3] 卯合, hai từ này ghép cùng không có nghĩa chính xác, chỉ có nghĩa bóng dùng để ám chỉ thôi. Ở ngữ cảnh này nó ám chỉ việc hòa hợp trong chuyện chăn gối của "anh" với "chị" ấy. Hehe

"Cái gì mào hợp....." Tiết Tĩnh Xu đang nghi hoặc, bỗng nhiên nghĩ

đến chuyện gì đó, lập tức im lặng. Nàng khó tin mà nhìn Hoàng Đế, lại chỉ thấy vẻ mặt hần như thường, tựa hồ lời hần nói không có thâm ý gì, nhưng trên thực tế lời này lại rất dễ dàng khiến nàng hiểu sai ý.

Nàng cố gắng trấn định, nhưng trên mặt vẫn đỏ ửng, quay đầu muốn đi ra ngoài, đáng tiếc nàng cũng không phát hiện, hướng kia là hướng đi vào sâu trong rừng mai.

Hoàng Đế không nhanh không chậm theo sau.

Cung nhân hầu hạ phía sau có chút chần chừ, không biết có nên đi theo hay không.

Trong lòng Đức công công cân nhắc một phen, phát tay để mọi người cùng hần canh giữ ở ngoài rừng.

Tiết Tĩnh Xu đi không bao lâu thì phát hiện mình đã đi nhầm, vừa vịn phía sau vang lên tiếng bước chân của Hoàng Đế, nếu nàng cứ như vậy mà quay đầu lại, chẳng phải sẽ bị hần chế giễu sao? Vì thế nàng đành phải căng da đầu tiếp tục đi.

Mặt trời dần dần ngã về Tây, ánh nắng chiều như lửa đỏ rực cả một mảng trời. Tiết Tĩnh Xu bất tri bất giác dừng chân lại, nhìn về phía Tây hơi xuất thần.

Hoàng Đế đi đến phía sau nàng, cùng nàng nhìn về phía Tây.

Trước cảnh đẹp như vậy, nàng cũng đã quên sự lúng túng vừa rồi, thở dài: "Thật đẹp."

Hoàng Đế nghiêng đầu nhìn nàng, khuôn mặt trắng nõn dưới nắng chiều phủ lên màu đỏ ửng.

Hắn bỗng nhiên vươn tay, Tiết Tĩnh Xu theo bản năng né tránh, nghi hoặc nhìn hắn.

Hoàng Đế nói: "Trên tóc nàng dính cánh hoa, ta lấy xuống cho nàng."

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy thoáng cúi đầu, ngoan ngoãn đứng bất động.

Khi ngón tay Hoàng Đế vươn tới cánh hoa, tựa hồ ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua gương mặt nàng, nhưng lại giống như chỉ là vô tình.

Tiết Tĩnh Xu còn không kịp phân biệt rõ ràng, tay Hoàng Đế đã tiếp tục đi xuống, rất tự nhiên mà cầm tay nàng, dắt nhau đi ra ngoài: "Trời sắp tối rồi, đi ra ngoài thôi."

Nàng muốn rút tay nàng: "Hoàng Thượng, để tự mình ta đi, cứ lôi kéo như vậy cũng không dễ đi."

Hoàng Đế nói: "Trời tối đường trơn, con đường nhỏ trong vườn lầy lội nhấp nhô, Hoàng Hậu để ý kéo ngã, vẫn là để ta nắm tay nàng mới an tâm một chút."

Tiết Tĩnh Xu không nói gì chỉ nhìn sắc trời. Tuy mặt trời đã xuống núi, nhưng như Hoàng Đế nói "trời tối đường trơn" thì còn một lúc nữa mới tối đến vậy chứ?

Bên ngoài rừng mai, Đức công công nhìn Đế hậu một trước một sau đi vào, tới khi đi ra lại là tay nắm tay, trong lòng hắn thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi không có nhắm mắt nhắm mũi theo họ vào đó.

*****

Trở lại Tê Phượng cung thì nữ quan tới xin chỉ thị, nước nóng để tắm đã chuẩn bị sẵn, Hoàng Hậu có muốn bây giờ vào tắm luôn

không.

Tiết Tĩnh Xu theo bản năng nhìn Hoàng Đế, thấy hắn đã cầm sách lên xem, hình như cũng không chú ý tới chuyện bên này, nàng mới nhẹ nhàng gật đầu.

Hai lần trước sau khi "mây mưa" với Hoàng Đế xong, nàng chỉ ở trong bồn tắm lau qua thân thể, trên thực tế thì ở thiên điện của Tê Phượng cung còn có một bể tắm hình vuông rất lớn.

Lúc này bên trong bể đã chứa đầy nước ấm, vì mùa này không có hoa tươi nên trong bồn tắm rải hoa khô được trong cung đặc chế. Hoa khô sau khi được rải vào nước thì từ từ nở ra, vẫn xinh đẹp giống như hoa tươi vậy.

Tiết Tĩnh Xu đi vào trong bể tắm, thoải mái mà thờ dài.

Những lần tắm gội trước trên người nàng đều là bùn rùn khó chịu, thậm chí tối hôm qua thần trí còn có chút mơ hồ, nên đã lâu rồi thân thể nàng chưa có tận hưởng được cảm giác sáng khoái như lúc này.

Nhưng khi nàng tưởng tượng đến việc Hoàng Đế còn ở trong điện liền cảm thấy có chút bất an, tự nhiên lại cảm thấy giống như đột nhiên hắn sẽ đi vào đây vậy.

Tuy nói lời nói hay hành động của Hoàng Đế ở trước mặt nàng vẫn giống như trước đây, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào ở trong lòng nàng cảm thấy lời nói của Hoàng Đế giống như có thâm ý gì khác, biểu hiện đứng đắn của hắn có đôi khi chưa chắc gì đã đứng đắn thật sự.

Nhưng nàng lại không có bất kỳ chứng cứ nào, mỗi lần nàng hoài nghi Hoàng Đế xong, liền phải hoài nghi lại mình một lần, có thể là

chỉ do nàng suy nghĩ nhiều hay không?

Giống như vừa rời trong rừng mai nói đến mào hợp, nàng cảm thấy Hoàng Đế là đang ám chỉ lúc hai người "mây mưa", nhưng về mặt hẳn lại không giống như đang nói về chuyện đó.

Nhưng lý trí ngược lại cảm thấy Hoàng Đế không thể nào ở trước mặt nhiều người lại nói những lời như vậy, khẳng định là do nàng nghĩ nhiều.

Nàng tắm gội xong để cung nhân đỡ đi ra ngoài, thấy Hoàng Đế vẫn còn đang đọc sách, thầm nghĩ quả nhiên là nàng suy nghĩ lung tung mà thôi.

Bỗng nhiên Hoàng Đế thì thầm:

"Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh trì,

Ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi.

Thị nhi phù khởi kiều vô lực,

Thủy thị tân thừa ân trạch thì." [4]

[4] Bốn câu thơ trích từ "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị.

Tạm dịch (bản dịch của Trần Nhất Lang):

Mùa xuân lạnh ngâm hồ nước ấm

Da mịn màng suốt tắm người hoa

Nữ tỳ đỡ nhẹ thân ngà

Buổi đầu mưa móc mặn mà vua ban.

Tiết Tĩnh Xu: "....."

Nàng thật sự không nhịn được, tiến lên nhìn thoáng qua, trong tay Hoàng Đế đúng thật là một quyển thi tập, vì thế trong lòng nàng lại bắt đầu rối rắm nan giải.

Vì tránh cho phiền lòng, nàng cầm một quyển y thư né tránh hẳn, ra chỗ xa xa đọc.

Nhưng khi ban đêm đi ngủ, lại khó tránh khỏi việc phải ngủ cùng một giường.

Ba ngày đầu tiên sau đại hôn của Đế hậu, bắt buộc phải cùng chung chăn gối, nhưng sau ba ngày thì không còn bắt buộc như vậy nữa, Hoàng Đế muốn nghỉ ở nơi nào thì nghỉ ở nơi đó.

Nếu như Hoàng Hậu không được sủng ái, thậm chí từ nay về sau chỉ có mừng một mười lăm hàng tháng mới có thể mong Hoàng Đế tới.

Trước mắt không cần hỏi đến vấn đề này, Hoàng Đế xử lý xong chính vụ liền trực tiếp tới Tê Phụng cung, lại vẫn luôn bồi Hoàng Hậu đến tận bây giờ. Tất nhiên cũng không có người nào không biết quan sát mà đi lên xin chỉ thị đêm nay hẳn muốn nghỉ ở nơi nào.

Sau khi Hoàng Đế nằm xuống, việc hẳn làm đầu tiên chính là duỗi tay qua ôm Hoàng Hậu.

Tiết Tĩnh Xu đã sớm quen thuộc với vòng ôm mạnh mẽ này của hẳn, lúc bắt đầu thì cứng đờ chống đẩy, đến bây giờ khi Hoàng Đế ôm thì nàng liền thuận thế dựa vào ngực hẳn, cũng chỉ mới mấy buổi tối mà

thôi.

Chóp mũi nàng ngửi ngửi, nói: "Bệ hạ đêm nay chưa cho người châm hương sao?"

Hoàng Đế nói: "Hương đã huân hết rồi."

Một lần nữa Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc với tốc độ dùng hương của hắn, bất đắc dĩ nói: "Trong rương của thần thiếp còn có một ít, bệ hạ buông ra một chút để ta sai người lấy tới."

Hoàng Đế cũng không buông tay, "Không cần hương, có Hoàng Hậu là được rồi."

"Hôm nay lúc thần thiếp tắm gội có dùng hoa khô, chỉ sợ hương vị huân hương trên người đã sớm bị hòa tan."

"Không sao." Hoàng Đế nói: "Ta cố gắng một chút vẫn có thể ngửi ra được."

Tiết Tĩnh Xu trầm mặc trong chốc lát, nhin không được hỏi hắn: "Bệ hạ là đang nói đứng đắn, hay chỉ là nói đùa?"

Hoàng Đế nhìn nàng, thập phần đứng đắn nói: "Ta không phải đang nói giỡn với nàng."

Tiết Tĩnh Xu càng thêm hoài nghi đưa mắt nhìn hắn trong chốc lát, ở trong lòng ngực hắn xoay người, đưa lưng về phía hắn: "Nếu Bệ hạ không dâng hương, vậy thì không đốt, chỉ hy vọng chờ tối nay ta tỉnh lại thì Bệ hạ đã ngủ say rồi, chớ không phải cứ nằm trừng mắt như tối hôm qua."

Hoàng Đế đưa tay xoay người nàng lại: "Vì sao Hoàng Hậu lại đưa

lưng về phía ta? Cho dù đêm nay cũng khó ngủ như đêm qua thì cũng không cần lo lắng, rốt cuộc sau chuyện tối hôm qua ta đã ngủ được rồi, chỉ là khiến Hoàng Hậu vất vả."

Tiết Tĩnh Xu không để ý những lời này, lại nhích người đi qua, lần này còn dùng tay nắm chặt lấy khăn trải giường, mặc kệ Hoàng Đế kéo như thế nào cũng không quay lại.

Nàng hạ quyết tâm, đêm nay sẽ không nói một chữ nào với Hoàng Đế nữa.

Không phải hẳn đứng đắn nhất, cũng không nói giỡn sao?

Nếu đã đứng đắn vậy thì đừng nói gì nữa.

Hoàng Đế nhìn chằm chằm mái tóc nàng hồi lâu, lâu đến mức Tiết Tĩnh Xu cho rằng hẳn đã ngủ, nàng cũng chuẩn bị ngủ luôn. Kết quả là Hoàng Đế bỗng nhiên đưa tay bắt lấy hai bên sườn của nàng, mượn lực xoay người nàng lại để hai người mặt đối mặt, mắt đôi mắt.

Tiết Tĩnh Xu: "....."

Δ Chú thích thêm:

[1] Ảnh hoa mai/mơ.

[Click để xem ảnh](#)

[3] Để ta dịch nghĩa rõ cho các nàng hiểu thêm "tâm tư" anh Hoàng "sâu" đến mức nào nhé. Hô hô

Tiết xuân lạnh, được tắm ở hồ Hoa Thanh

Sưởi ấm, nước trơn dội trên da trắng mịn như mỡ đông

Thị tỳ nâng dậy, yếu mềm như không còn sức nữa

Ấy là lần đầu tiên được thắm nhuần ơn vua.

Chương 37: Kim nén

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Cuối cùng hai người vẫn ôm nhau ngủ một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Đế tỉnh lại trước, thấy Tiết Tĩnh Xu ở trong ngực vẫn còn ngủ liền rón rén đặt nàng qua một bên, cẩn thận xuống giường.

Nữ quan đang muốn tiến lên hầu hạ, hấn đưa tay ngăn lại, không tiếng động cho các nàng đem y phục bỏ xuống, tự mình cầm lên từng món một mặc vào.

Có đều Tiết Tĩnh Xu vẫn tỉnh lại, nàng nhìn bên ngoài một chút, bầu trời âm u, một tia sáng cũng không có.

Hoàng Đế nghe được động tĩnh, quay đầu lại nói: "Đã đánh thức nàng sao? Ngủ tiếp một lát nữa đi, còn sớm".

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, chậm rãi ngồi dậy, khoác áo ngoài đi đến trước mặt Hoàng Đế, cầm lấy đai lưng trong khay ngọc đeo lên cho hấn.

Hoàng Đế cúi đầu nhìn nàng, nàng rĩ mi mắt, lông mi thật dài như hai cái quạt nhỏ. Trên mặt không bôi phấn, da thịt trắng nõn ở dưới

ánh nền hiện ra khế ửng đỏ.

Hắn nói: "Hoàng Hậu ngủ qua một đêm này, khí sắc so với ngày hôm qua tốt lên hơn rất nhiều. Quả nhiên là trước đó ta không phải, khiến Hoàng Hậu chịu liên nguy quá mức".

Tiết Tĩnh Xu nhắc lông mi giống như hai cây quạt lên, sắc mặt như thường nhìn hắn một cái, lại rũ xuống.

Nàng đã suy nghĩ cả một đêm, cuối cùng là cẩn thận suy nghĩ, mặc kệ người này đến cùng là chân chính hay giả đứng đắn, đối với lời hắn nói, bất luận trong lòng mình nghĩ như thế nào, trên mặt cũng sẽ không thể để lộ sự sợ hãi ra, nếu không sẽ khiến cho hắn cười nhạo nàng.

Hoàng Đế lại nói: "Đêm qua ta cũng ngủ rất ngon, đều là nhờ có Hoàng Hậu".

Tiết Tĩnh Xu vẫn không nói lời nào.

Hoàng Đế thấy nàng không có để ý tới, đang chuẩn bị nói thêm chút gì đó thì đúng lúc này Đức công công cầm theo hộp cơm đi vào, Tiết Tĩnh Xu dựa thế đi qua một bên, hắn đành dừng lại.

Mỗi ngày vào giờ Ngọ(5-7h sáng) Hoàng Đế đều rời giường, giờ Thìn(7-9h sáng) vào triều. Nếu trước khi vào triều mà ăn quá no bụng thì khó tránh khỏi việc gây tâm phiền muộn, nên cái gì cũng không ăn, nhưng để bụng đói thì đến lúc đó ở trên triều mà phát ra tiếng vang, nhue vậy quả thật là mất thể diện.

Bởi vì chuyện lên triều lần trước, cho nên hắn liền dùng một chén canh, đợi lúc xuống triều mới bắt đầu dùng đồ ăn sáng.

Hôm nay là canh hạt sen nắm tuyết, nắm tuyết hầm cách thủy được nghiền nát, canh nấu sẽ đặc, bên trong bỏ thêm chút ít táo đỏ, cầu kỷ[1], nấu xong sẽ khiến người ta có cảm giác muốn ăn.

[1]: Cây cầu kỷ 枸杞, dùng làm thuốc. Người ta thường gọi tắt là kỷ tử 杞子

Hoàng Đế kéo Tiết Tĩnh Xu ngồi vào bàn bên cạnh, rồi múc một chén cho nàng: "Ăn một ít trước, rồi sau đó đi ngủ lại một giấc, canh giờ vẫn còn sớm".

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu: "Bệ hạ sau khi hết bận chính vụ thì nhớ dùng bữa chính, cũng đừng có chậm trễ".

Hoàng Đế nói: "Đây là lời mà ta muốn nói với Hoàng Hậu".

Tiết Tĩnh Xu nhìn hẩn một cái, lại không nói lời nào.

Hoàng Đế uống canh xong, lại nhìn Tiết Tĩnh Xu nằm xuống mới dẫn theo Đức công công cùng vài tên tiểu nội giám đi Sùng Đức điện.

Tiết Tĩnh Xu nằm ở trên giường, cũng không có buồn ngủ bao nhiêu. Tối hôm qua được ngủ sớm, lại một đêm không mơ, hôm nay mặc dù thức dậy sớm nhưng cũng không cảm thấy buồn ngủ.

Hoàng Đế mới vừa nói hẩn ngủ cực kỳ ngon, kỳ thật chính nàng ở trong ngực của Hoàng Đế, cảm giác không phải là như thế này.

Ngày xưa lúc ngủ, trên người nàng đều lạnh, lúc nào cũng ngủ không yên ổn, có đôi khi nửa đêm tỉnh lại, ổ chăn bên trong vẫn là lạnh.

Mà bây giờ bất luận là ban đêm tỉnh lại vào lúc nào đi nữa thì toàn thân đều ấm áp, tự nhiên sẽ ngủ được tốt hơn.

Nếu đã không ngủ được, nàng cũng không miễn cưỡng chính mình ngủ lại, trong đầu lại nghĩ tới một chuyện khác.

Ngày hôm qua đi gặp Thái Hoàng Thái Hậu, trừ lúc cùng bà tán gẫu chút ít chuyện bên ngoài, Thái Hoàng Thái Hậu cũng cùng nàng nói về một chuyện.

Đây cũng là theo lệ cũ, sau đại hôn của Hoàng Đế thì Hoàng Hậu cũng giống như vậy, sẽ có mở tiệc yến chiêu đãi các cáo mệnh phu nhân. Bên ngoài là Hoàng ân mệnh mỏng cuồn cuộn, trên thực tế cũng là thông báo cho các nàng từ nay trung cung đã có chủ.

Có đôi khi, trong yến tiệc này, thậm chí là Hoàng Hậu cùng nhóm phi tần lôi kéo trợ thủ làm chỗ dựa.

Dù sao thì tuổi trẻ qua nhanh, dù cho ngay lúc này được sủng ái thì đến thời điểm nhan sắc già yếu, tất nhiên các phi tần sẽ xem xét tới nữ nhi của các đại thần, đợi tương lai các nàng nhập cung liền cho về dưới trướng của mình. Chỉ vì tranh sủng mà những nữ tử mới vào cung có thể vì vậy mà được che chở một chút.

Đây là quy tắc mà mọi người tự ngầm hiểu lẫn nhau.

Bởi vì ở trên yến tiệc này trừ các vị cáo mệnh phu nhân ra còn có rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp.

Hôm qua Thái Hoàng Thái Hậu đã nói, trước mắt thời tiết đầu xuất rất tốt để đập thanh[2], không bằng liền ở trong Ngự hoa viên xử lý hoa cỏ để đón tiệc xuân.

[2]: Đập thanh: giẫm lên cỏ xanh, (thanh: là cỏ), chỉ việc trai gái đi chơi xuân, giẫm lên cỏ xanh ngoài đồng, do đó mà đi lễ Thanh minh

thì thường có hội Đạp thanh.

Trước đây Tiết Tĩnh Xu chỉ là hỗ trợ Thái Hoàng Thái Hậu làm một qua một chút tiệc Nguyên Tiêu. Hơn nữa đa số thời điểm là do Thái Hoàng Thái Hậu nói, Xảo ma ma phân phó cung nhân đi bố trí, nàng chỉ là ở một bên đứng ngoài quan sát. Bởi vì vậy nên không có bao nhiêu kinh nghiệm, trong nội tâm cũng không nắm chắc được.

Nàng nằm ở trên giường suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là ngồi dậy.

Nhóm cung nhân nghe được động tĩnh, tiến tới hầu hạ nàng thay quần áo.

Nàng gọi vài vị nữ quan chịu trách nhiệm thiết yến trong cung tới, hỏi các nàng thử về quá trình cung yến trước đây, quy củ ra sao.

Cùng nhóm nữ quan thảo luận gần một canh giờ, trong nội tâm nàng mới có một chút tưởng tượng đại khái, vội vã dùng đồ ăn sáng xong liền đi Trường Nhạc cung để thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu. Thuận tiện nói suy nghĩ của mình cho bà nghe, trưng cầu ý kiến của bà.

Thái Hoàng Thái Hậu nghe được gật đầu nói: "Người làm việc ta rất yên tâm, mặc dù nói không có kinh nghiệm nhưng ở trong này có nhiều người có kinh nghiệm, người có thể tham khảo các nàng rồi sai cung nhân đi làm. Bản thân tự mình chủ trì đại cục là được rồi, nếu cái gì cũng tự mình đi làm thì chẳng phải sẽ khiến bản thân mệt chết hay sao. Nếu như người vẫn không yên tâm thì ta sai A Xảo đi giúp người vài ngày".

Tiết Tĩnh Xu vội đáp: "Như vậy sao được? Hoàng tổ mẫu là một khắc cũng không rời bỏ được Xảo Ma Ma, không cần để ma ma đi theo ta đâu. Nếu ta có chỗ nào không hiểu cùng lắm là chạy đến trong cung

của Hoàng tổ mẫu một chuyến, ngài đừng chê ta phiền là tốt lắm rồi".

Thái Hoàng Thái Hậu giả vờ mất hứng nói: "Cả ngày nói toàn lời như này, người nhìn ta khi nào thì thấy người phiền chứ?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Ta biết rõ, trong lòng Hoàng tổ mẫu đang xót cho ta mà".

Thái Hoàng Thái Hậu cũng cười, còn nói: "Ta xót người, còn không phải là bởi vì thương yêu người sao. Trong lòng lúc nào cũng nghĩ tới người khác lại không vì bản thân mà nghĩ một chút. Có câu này Hoàng tổ mẫu đã muốn hỏi người từ ngày hôm qua, hiện tại Hoàng Đế không có ở đây, chúng ta cũng không cần cố kỵ cái gì hết. Xu Nhi, người nói thật cho ta, mấy ngày này ở trong cung có từng bị ủy khuất không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không có, Hoàng tổ mẫu đối với ta rất tốt, Bệ hạ đối ta cũng vậy rất tốt, cung nhân trong cung đều cung kính, hầu hạ cực kỳ chu đáo, không có chỗ nào không ổn".

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Ta cũng biết là người lựa lời để nói. Người khác thì không nói tới, nhưng tính tình của Hoàng Đế là ta biết rõ. Mặc dù bản tính của hắn tốt, nhưng tính cách lúc nhỏ vẫn còn, không phải là người dễ gần gũi, nếu như trong lòng người có ủy khuất gì, có cái gì ngọt ngào, nhất định phải nói ra với hắn. Nếu không trông cậy vào việc để hắn tự mình biết thì lại không biết phải đợi đến tháng năm nào. Giữa vợ chồng, không có lời nào là không thể nói để giữ bền lâu, nếu có chuyện người lại giữ lại không nói, hắn cũng có chuyện giấu ở trong lòng, đem mọi chuyện thành chút hiểu lầm thì nó sẽ làm tổn thương đến tình cảm. Điều quan trọng là phải biết rằng cảm giác yếu đuối và không chịu được tổn thương sẽ khiến cho khiến cho tình cảm nhạt dần và lòng người cũng lạnh dần".

Tiết Tĩnh Xu gật gật đầu: "Hoàng tổ mẫu yên tâm, những lời này ta đã nhớ".

Thái Hoàng Thái Hậu lại nói: "Còn có hạ nhân hầu hạ trong cung này, ít năm nay bên trong cung không có người chủ sự, mà ta lại lớn tuổi cũng không đủ tinh lực quản được nhiều như vậy. Ta hiểu rõ có một số "*trộm gà bắt chó*"[3], ở trước mặt chủ tử cũng có thể làm ra loại chuyện này, chút chuyện này người cần phải bắt lấy không cần phải xem mặt mũi của ai hết. Người còn trẻ tuổi mà da mặt mỏng, không xử trí được bọn họ thì đều đưa tới chỗ ta, thừa dịp Hoàng tổ mẫu còn sống còn có thể làm một chút chuyện cho các người".

[3]: Trộm gà bắt chó (偷鸡摸狗) chỉ hành vi ăn trộm vặt

Tiết Tĩnh Xu hốc mắt ửng đỏ, nhẹ giọng nói: "Hoàng tổ mẫu cũng không nên nói như thế, ta còn muốn đi theo người nhiều mà".

Thái Hoàng Thái Hậu than nhẹ một tiếng, thương yêu sờ sờ đầu nàng.

Từ Trường Nhạc Cung đi ra, ý tưởng trong nội tâm của Tiết Tĩnh Xu trở nên hoàn thiện hơn. Trở lại Tê Phượng cung, nàng bày bút giấy ra, đem ý tưởng của mình viết xuống, sau đó giao lại cho vài vị nữ quan truyền nhau đọc, nghe ý kiến của các nàng, rồi lại tiến hành chỉnh sửa.

Đợi đến thời gian ăn trưa, tiệc đón xuân làm như thế nào cơ bản là đã quyết định xong.

Sau đó cần xác định là sắp xếp người được mời đến bữa tiệc.

Cái này cũng không cần Tiết Tĩnh Xu đi làm, tự có nữ quan hầu lễ đem danh sách đưa lên, nàng chỉ cần xem qua, xác định không chỗ

nào bỏ sót là được.

Hoàng Đế còn đang bận chính sự, không thể lại đây cùng ăn trưa với nàng.

Tiết Tĩnh Xu một mình ăn có tới mười sáu món ăn, mỗi món chỉ ăn có chút ít, hoặc một miếng, thậm chí có món còn chưa động đũa tới nữa, nhưng nàng cũng đã no bụng. Nhìn một bàn thức ăn tràn đầy trên bàn ăn, còn có vài món chưa động đến, đột nhiên nàng có chút hoài niệm về khẩu vị của Hoàng Đế.

*****

Bên kia, trong Sùng Đức Điện, bữa trưa của Hoàng Đế cũng vừa mang lên.

Không có Tiết Tĩnh Xu ở bên cạnh, tốc độ ăn cơm của hắn so với trước thì nhanh hơn một chút. Một đôi đũa làm cho xuất thần nhập hóa[4], dường như khiến cho người ta không nhìn thấy rõ.

[4]: tương tự như câu "Xuất quỷ nhập thần": Biến hóa lạ lùng, không lường được. (Beta: ý nói anh Hoàng dùng đũa lua cơm quán nhanh đó.)

Đang ăn thì hắn chợt nhớ tới cái gì đó, nói với Đức công công: "Người phái một người đi Tê Phụng cung hỏi một chút, trưa nay Hoàng Hậu đã ăn những gì, ăn được bao nhiêu, trước bữa ăn có uống canh chưa".

Đức công công lĩnh mệnh lui ra, đến ngoài điện thì gọi một tiểu nội giám cơ trí tới, dặn dò tốt cho hắn một phen, sai hắn nhất định phải đi tìm nữ quan để hỏi cho rõ ràng rành mạch. Ngoài ra, nếu có thể gặp được Hoàng Hậu thì tốt hơn.

Trong tâm của tiểu nội giám kia cũng không rõ là vì cái gì, nhưng vẫn cố gắng ghi nhớ những gì hần phân phó, sau đó chạy chậm về hướng Tê Phượng cung. Chờ hần trở lại, Hoàng Đế đã dùng xong bữa trưa.

Đức công công mang hần tiến vào trong điện, tiểu nội giám cung kính quỳ trên mặt đất, đem vấn đề Hoàng Đế hỏi trước đó trả lời một lượt.

Chờ hần nói xong, Hoàng Đế lại không bảo hần đứng dậy ngay.

Tiểu nội giám quỳ trong chốc lát, mồ hôi lạnh chảy ròng, hai chân cũng bắt đầu run lên. Sắc mặt hần yếu ớt nhìn Đức công công đang đứng ở chỗ kia, trong mắt đều là xin giúp đỡ.

Đức công công hướng hần làm một cái dấu tay an tâm.

Hoàng Đế buông tấu chương trong tay xuống, lại cầm lấy một quyển khác, giọng chậm rãi hỏi: "Sắc mặt Hoàng Hậu như thế nào?"

Tiểu nội giám vội nói: "Nương nương khí sắc đỏ thắm, nhìn tinh thần tốt cực kỳ".

Hoàng Đế hơi gật đầu, tiếp theo phê sổ con.

Trong nội tâm của tiểu nội giám lại bắt đầu lo sợ bất an.

Đức công công hận sắt rèn không thành thép nhìn hần, miệng làm khẩu âm phát ra âm thanh.

Tiểu nội giám nhìn thấy vất vả, đột nhiên trong đầu linh quang hiện ra, vội hỏi: "Bệ hạ, nương nương còn hỏi Bệ hạ".

"A?" Hoàng Đế ngẩng đầu liếc hần một cái: "Hoàng Hậu hỏi gì?"

Tiểu nội giám kia nói: "Nương nương hỏi Bệ hạ có dùng qua bữa trưa hay không, còn sai nô tài nhắc nhở Bệ hạ nghỉ ngơi thật nhiều".

Hoàng Đế không tỏ rõ ý kiến, lúc này mới nói: "Lui ra đi".

Tiểu nội giám như được đại xá, vội vàng khom người lui ra.

Δ Chú thích:

[Click để xem ảnh](#)

Canh hạt sen nắm tuyết

[Click để xem ảnh](#)

Cây Cầu kỷ/ Kỷ tử

Chương 38: Xoa bóp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Chờ đến buổi tối Hoàng Đế đến Tê Phượng Cung, Tiết Tĩnh Xu liền đem quá trình chuẩn bị tiệc xuân nói cho hắn nghe.

Hoàng Đế nghe xong hơi gật đầu, nói: "Vất vả cho Hoàng Hậu, chút chuyện này giao cho người phía dưới là được, Hoàng Hậu không nên vất vả như vậy".

Tiết Tĩnh Xu nói: "Thần thiếp chỉ viết lung tung trên giấy thôi, nếu thật sự bạn thì những nhóm cung nhân kia bạn mới đúng".

Hoàng Đế gật đầu, lại hỏi: "Hôm nay bữa tối Hoàng Hậu đã ăn gì rồi?"

Bởi vì hôm nay chính vụ bận rộn, hai người trừ buổi sáng ăn một chén canh hạt sen nắm tuyết kia, cũng không có ngồi xuống cùng nhau ăn cơm nữa.

Thời điểm buổi tối Hoàng Đế đến, trời đã tối nên bữa tối sớm đã dọn xuống.

Tiết Tĩnh Xu: "Vẫn là những thứ đó, ăn nửa bát cơm, một khối tử mễ

tùng cao[1], một ít rau xanh, còn có ăn chút thịt".

[1]: bánh gạo tím (hình ảnh cuối chương)

Hoàng Đế nói: "Cơm có thể ăn thêm một ít".

Tiết Tĩnh Xu liếc hẩn một cái, nói: "Bệ hạ phải biết, Trường Thành cũng không phải là xây trong một ngày. Lúc ta vừa mới tiến cung, sức ăn so với hiện tại ít hơn nhiều, trước mắt đã tiến bộ không ít, mọi chuyện phải từ từ, không thể nào ăn nhiều thì sẽ mập mập liền được".

Nàng lại hỏi: "Bệ hạ đêm nay đã ăn gì rồi?"

Hoàng Đế nói: "Mười sáu món ăn kia, ta đã ăn hết sạch".

Nghe giọng nói kia của hẩn giống như còn rất tụt dốc.

Tiết Tĩnh Xu đành phải nói: "Khẩu vị của Bệ hạ thật tốt".

Nàng vừa nói vừa gỡ trang sức nặng nề trên đầu xuống.

Nguyên bản những thứ này đều có thể sai cung nhân tới hầu hạ, nhưng nàng cùng Hoàng Đế hai người vừa vặn có một điểm tương đồng, không thích có người ở bên cạnh hầu hạ. Nếu chỉ có hai người bọn họ ở nội điện, người hầu hạ bình thường đều là ở ngoài điện chờ.

Có một cây ngọc trầm tử[2] có cấu tạo thập phần mới lạ, hôm nay lúc cung nữ đeo lên cho nàng cũng mất rất nhiều công phu. Hiện tại nàng muốn lấy xuống, nhưng bản thân lại không nhìn thấy, có chút ít vất vả.

[2]: Ngọc trâm tử (玉簪子) ý chỉ cây trâm nhỏ, từ "tử" trong nghĩa này là "nhỏ" không phải nghĩa con trai hay nghĩa khác.

Hoàng Đế thấy vậy vội để quyển sách trên tay xuống đi qua, cúi người giúp nàng đem từng sợi tóc quấn lấy cây trâm rút ra từng sợi một, rồi sau đó đem trọn cây ngọc trâm lấy xuống.

Tiết Tĩnh Xu quay đầu tiếp nhận ngọc trâm trong tay hắn, nhẹ giọng nói: "Đa tạ Bệ hạ".

Hoàng Đế duy trì tư thế cúi người không có động, cầm lên một sợi tóc đặt dưới mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, nói: "Mặc dù Hoàng Hậu hơi gầy, nhưng một đầu tóc đen này lại bảo dưỡng được tốt vô cùng".
(Editor: Team ngữi chung với Dịch thiếu à "ợợợ")

Động tác này của hắn rõ ràng là như những công tử ca điển xuất khinh bạc thiếu nữ, mở miệng nói lời này nhưng lại thập phần nghiêm túc, giống như trước mắt bản thân không giống với người đang đùa giỡn vậy.

Tiết Tĩnh Xu khẽ ngược mắt lên nhìn hắn, nhìn thẳng vào mắt của hắn.

Hoàng Đế sắc mặt không đổi quay lại nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu liền bại trận ngay lập tức. Nghĩ thầm, nếu hắn không phải là một người rất đứng đắn thì cũng chính là một người giả tạo, bất kể là loại nào, bản thân mình đều không thể sánh bằng.

Nàng muốn quay đầu đi, Hoàng Đế lại đưa tay giữ lấy cằm nàng, không cho nàng động.

Đôi mắt của Tiết Tĩnh Xu liền nghi ngờ nhìn hắn.

Hoàng Đế chậm rãi cúi đầu xuống: "Môi của Hoàng Hậu có vẻ như so với hôm qua hồng lên chút ít, có phải ăn cái gì rồi không? Để cho ta tới nhìn một chút".

Hắn nói, âm cuối biến mất ở phần môi hai người.

Hai mắt Tiết Tĩnh Xu khế trùng lớn.

Hoàng Đế hôn một lượt, thoáng lui ra một chút, thấp giọng dụ dỗ nói: "Mở miệng ra".

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc mở môi đỏ mọng ra.

Hoàng Đế lại cúi đầu xuống, đưa môi lưỡi của mình vào trong miệng nàng, quét qua từng cái răng một, giống như thật sự đang thưởng thức hương vị trong miệng của nàng, tìm kiếm đến cùng thử xem hôm nay nàng ăn cái gì.

Qua một lúc sau, dường như hắn cảm thấy tư thế này có chút mất sức, dứt khoát vươn tay ra, đem ôm toàn bộ người nàng lên trên người của mình.

Tiết Tĩnh Xu thở nhẹ một tiếng, hai tay dưới ý thức khước từ hắn.

Hoàng Đế một tay ôm nàng, một tay đem hai cái cánh tay của nàng bắt lấy, đặt ở trên gáy: "Ôm ta".

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu có chút không được tự nhiên, hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn là theo lời ôm lấy cái cổ của hắn.

Hoàng Đế lại cúi đầu liếm láp môi nàng, khi thì dùng răng cắn khế lồi kéo, khi thì lại duỗi đầu lưỡi đi vào, truy đuổi một đầu lưỡi khác.

Tiết Tĩnh Xu bị hấn làm cho sắc mặt đỏ lên, cơ hồ sắp không thở nổi, chỉ có thể dùng tay vỗ vào bả vai hấn, hy vọng hấn có thể buông mình ra.

Hoàng Đế thối lui một chút, nhìn chăm chú vào đôi môi thoáng sưng của nàng: "Hoàng Hậu còn chưa có học được cách thở sao? Là ta không phải, cần phải dạy thêm nhiều lần nữa, để cho nàng luyện nhiều một chút".

Tiết Tĩnh Xu mở miệng thở phì phò, chỉ cảm thấy trên môi vừa tê lại nóng, trong mắt lại là bao hàm đầy hơi nước, dịu dàng ướt át.

Hoàng Đế vẫn ôm nàng, hai chân nàng vẫn ở trên không, trong lòng có chút không yên tâm, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, thả ta xuống đi".

Hoàng Đế nói: "Đừng sợ, ta ôm nàng, nếu không sẽ ngã úp mặt".

Tiết Tĩnh Xu lại nghĩ, nàng khi nào thì sợ ngã xuống, nàng rõ ràng là sợ Hoàng Đế lại hào hứng, lại muốn ôm nàng mà hôn lần nữa. Nếu như chờ chút nữa cung nhân vào hầu hạ trông thấy môi vừa đỏ vừa sưng của nàng, búi tóc hỗn loạn không chịu nổi, sao có thể gặp người được?

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài liền có cung nhân xin chỉ thị: "Bệ hạ, nương nương, có muốn tắm hay không ạ?"

Tiết Tĩnh Xu vô ý thức nhìn về phía Hoàng Đế, Hoàng Đế cũng nhìn nàng: "Ý Hoàng Hậu như thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Bệ hạ mau thả ta xuống đi, khiến người ta gặp còn thể thống gì?"

Hoàng Đế hỏi: "Ta không thả thì sao?"

Tiết Tĩnh Xu mím môi nhìn hấn.

Hai người đối mặt trong chốc lát, Hoàng Đế đặt nàng xuống: "Có phải đã tức giận hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc lắc đầu: "Ta chỉ lo lắng để cho người ta trông thấy, nếu như truyền đi, đối với thanh danh Bệ hạ không tốt".

Hoàng Đế đem mấy đồ trang sức còn thừa trên đầu nàng tháo xuống, nói: "Không có người truyền ra ngoài đâu".

Lúc hấn nói lời này, giọng nói so với lúc bình thường giống như lạnh hơn một chút. Tiết Tĩnh Xu nhìn không được từ trong kính nhìn hấn, nhưng sắc mặt của hấn lại cùng với ngày thường không khác, thật giống như lãnh ý vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng.

Nàng xoa một đầu tóc đen nhánh đi Thiên điện tắm rửa.

Đợi nàng trở về, Hoàng Đế cũng từ một chỗ khác tắm rửa xong, mang một thân hơi nước tiến vào nội điện.

Tiết Tĩnh Xu thấy, liền nhìn không được nhăn đầu lông mày: "Bệ hạ sao lại không lau khô đầu tóc vậy? Nếu để như vậy mà đi ngủ thì sáng mai thức dậy sẽ bị đau đầu".

Hoàng Đế nói: "Tốn thời gian, rất mất sức".

Hấn một mặt nói, một mặt cởi bỏ áo ngoài, giống như có vẻ chuẩn bị đi ngủ.

Tiết Tĩnh Xu chỉ đành đi ra bên ngoài, sai cung nữ cầm mấy cái khăn

vải sạch sẽ đưa cho nàng.

Nàng để Hoàng Đế ngồi lên trên mặt ghế ở bên cạnh, còn bản thân thì đứng ở phía sau hắn, dùng khăn vải tinh tế lau tóc cho hắn.

Cổ vai và lưng của Hoàng Đế thật sự cứng ngắc.

Trên thực tế, hắn không yêu đem đầu tóc lau khô, cũng không phải là sợ tốn nhiều thời gian, mà đơn giản là không thích có người làm động tác gì ở sau lưng của hắn, điều này làm cho hắn cảm thấy không an toàn.

Tiết Tĩnh Xu cũng phát hiện hắn cứng ngắc, lại không biết suy nghĩ thật sự của Hoàng Đế, chỉ cho là hắn là một ngày mệt nhọc, trên người mệt mỏi, liền nói: "Lúc trước ta ở trên núi có đọc qua ít chút tạp thư, chút nữa ta xoa đầu cho Bệ hạ, người thấy thế nào?"

Hoàng Đế thoáng kinh ngạc: "Hoàng Hậu còn có tay nghề này? Ta mới mắt mong chờ".

Chờ đầu tóc được lau khô xong, Tiết Tĩnh Xu sai người vào cầm khăn đi. Khi nàng quay đầu nhìn lại thấy Hoàng Đế đã cởi áo ra, để trần trên người nằm sấp ở trên giường.

Nàng quần bách[3] nói: "Bệ hạ, không cần cởi sạch sẽ như thế, mặc y phục là được".

[3]: Bức bách, gặp khó khăn. (quần bách 窘迫 khốn bách)

Hoàng Đế thập phần tự nhiên nói: "Mặc y phục thì sao có thể thấy rõ được? Đến đây đi".

Tiết Tĩnh Xu chỉ có thể nghe theo hắn, vung ống tay áo lên,, ở trên

tấm lưng đang để trần của hắn chậm rãi ấn huyết vị kinh mạch.

Lưng của Hoàng Đế rất rộng và lớn, từ bên trên nhìn bao quát xuống, càng thêm tỏ ra uy vũ cường tráng.

Ngày xưa hai người sinh hoạt vợ chồng, trong trướng ánh sáng đều mờ lung ái muội không rõ. Hơn nữa còn đắp chăn, Tiết Tĩnh Xu chưa bao giờ thấy qua thân thể của Hoàng Đế. Mà nay thân thể cường tráng rắn chắc này lại lộ rõ ràng ngay trước mắt nàng, làm cho mắt nàng không biết là nên nhìn ở đâu.

Hoàng Đế lại có bộ dạng hết sức thản nhiên, liền cứ nằm sấp như vậy, trong tay còn cầm một quyển sách đang xem, thích ý cực kỳ.

Tiết Tĩnh Xu âm thầm hít thở mấy hơi, đem những suy nghĩ hỗn loạn kia ném ra khỏi đầu, chuyên tâm thay hắn xoa bóp.

Nàng sợ đạo lực không đủ, sợ đè nén xuống hiệu quả không tốt, bởi vậy nên mỗi lần ấn xuống đều dùng sức tận lực, cơ hồ là cả người treo lơ lửng ở phía trên áp chế xuống.

Mới đè xuống một lát thôi, Hoàng Đế còn không có cảm giác gì quá lớn, thì trên trán nàng đã rịn ra một tầng mồ hôi che kín.

Ước chừng qua một phút đồng hồ, cảm giác cổ tay vừa đỏ vừa nóng lên, nhưng lúc dơ tay lên thì run nhè nhẹ, đã không có khí lực gì nữa, nàng dừng lại hỏi Hoàng Đế: "Bệ hạ cảm thấy như thế nào?"

Hoàng Đế như phát giác cái gì, đặt sách xuống, lật người đến nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng đỏ bừng, sợi tóc mượt ướt dính ở trên trán, đôi tay rũ xuống ở bên người, liền duỗi tay ra cầm tay nàng tới nhìn kỹ.

Mặc dù trên người Tiết Tĩnh Xu không có thịt gì nhiều, nhưng đôi tay lại có da thịt đầy đặn lại trắng nõn thon dài, trông như một cây hành tây. Hai tay mườì ngón trước mắt lại đỏ rục, cổ tay cũng có chút mất tự nhiên run rẩy.

Hoàng Đế lập tức hướng ra bên ngoài nói: "Đức Lộc, đi thỉnh Thái y".

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Không cần, sẽ tốt ngay thôi, không cần làm phiền Thái y".

Hoàng Đế hai tay khế dùng lực, đem cả người nàng kéo đến ngực mình, cầm hai cổ tay của nàng giơ lên nhìn kỹ: "Đây là ta không phải, khiến cho Hoàng Hậu chịu liên lụy".

Tiết Tĩnh Xu nói: "Là ta hy vọng có thể vì Bệ hạ mà phân ưu[4], không có liên quan gì đến Bệ hạ".

[4]: 分憂 phân ưu: Chia sẻ buồn thương với người gặp nạn hoặc có chuyện đau lòng, giúp đỡ người khác giải quyết khó khăn.

Hoàng Đế không có nói nữa, chỉ lẳng lặng ôm nàng.

Rất nhanh, Thái y đi theo sau lưng Đức công công tới.

Gặp Đế Hậu ôm nhau cùng một chỗ, mặc dù trong nội tâm của hắn cảm thấy kinh hãi cũng không dám nhìn kỹ, chỉ cúi đầu hành lễ.

Tay của Tiết Tĩnh Xu tất nhiên là không có gì đáng ngại, Thái y xem qua cũng chỉ nói để cho nàng nghỉ ngơi thích hợp là có thể lành lại.

Hoàng Đế lại không yên tâm, lại hỏi thêm tận hai lần nữa, mới để cho hắn lui ra.

Tiết Tĩnh Xu có chút thận thùng, vốn dĩ là muốn bản thân mình chủ động vì Hoàng Đế mà xoa bóp, kết quả lại làm không tốt còn phải gọi Thái y tới.

Hoàng Đế thấy nàng cúi đầu không nói lời nào, liền nói: "Ấn bởi tay, khiêu bởi chân[5]. Tay Hoàng Hậu mặc dù không thể dùng, vẫn còn có một đôi chân có thể dùng, ta còn chờ Hoàng Hậu say này tiếp tục thay ta phân ưu, không biết nàng có nguyện ý hay không?"

[5]: 按 (ấn): xoa bóp chủ yếu bằng tay/跷 (khiêu): xoa bóp chủ yếu dùng chân

Hắn vừa nói, một đôi mắt rơi ở trên hai chân của Tiết Tĩnh Xu.

Vừa rồi để cho tiện xoa bóp cho hắn, Tiết Tĩnh Xu cũng cởi giày xuống lên giường, trước mắt trên chân chỉ một đôi vớ lót trắng.

Đôi chân kia nhìn thấy còn không bằng so với một bàn tay dài của Hoàng Đế, cứ như vậy mà lộ ra ở trước mắt hai người

-----

Δ Chú thích:

[Click để xem ảnh](#)

Bánh gạo tím

[Click để xem ảnh](#)

Trâm ngọc

Đôi lời than thở:

A Cảnh: sao cứ bắt tôi ăn thức ăn cho chó hoài vậy *khóc một dòng sông* (ಥಥ)

TiểuPi: tamuốn đình công, muốnđìnhcông a~~~~ *Vung tay đá chân vạ*

Tráitimbénhỏmỏngmanhcủatađâu chịnổicảnh này. Haingười cứ suốt ngày chơi trò tình thú, hết hồn rồi lại liếm, mà cá cảnh này còn dài dài. Tadã không chọn truyện H rồimà làm truyện sủng cũng có đỡ gìmấyđâu. (ಥಥ)

Chương 39: Chân ngọc*

*Chân ngọc: ý chỉ chân đẹp như ngọc

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Tiết Tĩnh Xu nghe lời nói của hắn, cũng vô ý thức nhìn vào chân của mình, chờ hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn, gấp rút đem đôi chân của mình co lại về phía sau, gò má nóng lên, hai má ửng đỏ, nói: "Bệ hạ không nên đùa như vậy".

Hoàng Đế nói: "Ta không nói cười[1]".

[1]: tiểu đàm 笑談 nói cười (có ý chê bai)

Tiết Tĩnh Xu giương mắt nhìn hắn, Hoàng Đế dựa ở đầu giường, trên người khoác một kiện áo trong, dây lưng không có buộc chặt, mở rộng thùng thình, lộ ra lồng ngực cường tráng.

Bộ dáng này cùng với bộ dáng ngày thường y quan chinh tề thì quả thật có khác biệt chút ít. Hướng chi trước mắt ở chỗ này, hai người đều ở trên giường ngủ thì lại có chút ái muội không rõ.

Trong nội tâm của nàng không khỏi hốt hoảng, lẽ nào Hoàng Đế nói là thật?

Nàng lập tức lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ thứ tội, ta...ta không nghĩ..".

Hai chân của nữ tử từ trước tới nay so với nơi khác lại có chút bí ẩn, không cần nói trước mắt nàng giẫm lưng cho Hoàng Đế, cứ coi như là làm một lần cho Hoàng Đế, nàng cũng cảm thấy ngượng ngùng bất an.

Hoàng Đế gật gật đầu, nói: "Thôi thì bỏ đi, có đều Hoàng Hậu cũng nên đền bù tổn thất cho ta chứ".

Tiết Tĩnh Xu cẩn thận hỏi: "Đền bù tổn thất gì?"

Hoàng Đế nói: "Hoàng Hậu đem hai chân cho ta xem một chút như thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu vội vàng lắc đầu: "Như vậy sao được?"

"Nàng và ta, hai người đều đã trở thành phu thê, mà phu thê vốn là một thể, hiện tại ta muốn nhìn hai chân của Hoàng Hậu một chút thì có gì không thể?"

Tiết Tĩnh Xu vẫn là lắc đầu.

Hoàng Đế liền nói: "Không bằng trước hết để cho Hoàng Hậu xem của ta một chút sau đó lại cho ta xem của Hoàng Hậu, vậy thì công bằng rồi".

Tiết Tĩnh Xu trừng mắt, còn có loại chuyện công bằng đáng nói này ư? Huống chi căn bản là nàng không muốn xem chân của Hoàng Đế.

Hoàng Đế tự quyết định, nói xong liền đem hai tấm lót trắng trên chân rút ra, lộ ra một đôi chân to của hắn.

Vóc người của hắn so với người thường thì cao hơn một chút, nên

đôi chân so với người thường cũng dài hơn.

Thường ngày Tiết Tĩnh Xu nhìn giày của hắn thì đã cảm thấy giống một con thuyền nhỏ, trước mắt nhìn lòng bàn chân to của hắn, càng cảm thấy được sự dày rộng thô to.

Hoàng Đế nói: "Vậy giờ Hoàng Hậu có thể cho ta xem một chút không?"

Tiết Tĩnh Xu vẫn nghĩ sẽ lắc đầu cự tuyệt nhưng Hoàng Đế lại không để cho nàng có cơ hội, tự mình duỗi tay đem nàng ôm tới, một tay ngăn chặn nàng chống lại, tay kia đem tất của nàng cởi ra, lộ ra một đôi chân trắng nõn mềm mại.

Hai chân này hàng năm không thấy mặt trời, được bọc tất thật dày ở phía dưới, bọ bọ đến trắng nõn sáng long lanh, phía trên gân xanh tinh tế đều thấy được rõ ràng, cầm bàn chân thì cũng liền nhìn ra chỉ bằng bàn tay to của Hoàng Đế, nhỏ nhắn đáng yêu, móng chân còn có đắp chút ít màu hồng phấn, lúc này đang bắt an mà co lại.

Hoàng Đế bình tĩnh nhìn trong chốc lát không lên tiếng.

Tiết Tĩnh Xu chịu đựng ngượng ngập nói: "Bệ hạ xem xong chưa?"

Hoàng Đế bỗng nhiên nói: "Một loại gạo nuôi trăm loại người, câu này xem như hôm nay ta đã cảm nhận được. Giống như ăn ngũ cốc hoa màu, chân của Hoàng Hậu liền có hình dáng nhỏ nhắn đáng yêu. Chân của ta lại cực kỳ thô to, như đầu gối hèo[2]".

[2]: nghĩa là y như cây hèo dùng để trượng hình ấy.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nói: "Tâm của Bệ hạ vẫn vương thiên hạ, chính vụ bận rộn, ngày thường bận rộn chân không chạm được đất,

mà ta lại ăn không ngồi rồi, sống an nhàn sung sướng, tất nhiên là không giống nhau".

Hoàng Đế khoát khoát tay: "Hoàng Hậu không nên tự coi nhẹ mình".

Một tay của hắn cứ đặt ở trên chân nàng cũng không có thu lại, mà cứ thuận thế đi xuống nhấc lên, đem chân của Tiết Tĩnh Xu nắm ở trong lòng bàn tay.

"A!" Tiết Tĩnh Xu đột nhiên không kịp phòng bị, thở nhẹ ra tiếng.

Hai chân kia ở trong tay hơi lạnh, chạm vào nhãn nhụi, một tay cầm vừa đủ không dư không thiếu.

Hoàng Đế lại nhẹ nhàng néo néo, nốt phòng dày trong lòng bàn tay vô tình đụng qua lòng bàn chân thịt mềm non mịn của Tiết Tĩnh Xu, nàng nhìn không được mà toàn thân đều co rúm lại một cái.

"Sợ ngứa?" Hoàng Đế hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu liền cúi đầu, không lên tiếng.

Hoàng Đế có ý xấu nổi lên, lại bóp hai cái, cào nhẹ ngón út vào giữa lòng bàn chân của nàng.

Tiết Tĩnh Xu dường như nhảy dựng lên ở trong lòng hắn, vội xin tha: "Đừng...".

Hoàng Đế lại hỏi: "Có phải sợ ngứa hay không?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ gật đầu một cái.

Lúc này Hoàng Đế mới buông tha, có điều lại cầm bàn chân của nàng

không có buông ra.

Tiết Tĩnh Xu nhin không được nhắc nhở: "Bệ hạ, buông ra đi".

"Chờ một chút." Hoàng Đế nói: "Chờ ta làm cho nó nóng lên đã".

Hắn nói với vẻ mặt thành thật thản nhiên, nhưng với tư thế này khiến cho Tiết Tĩnh Xu không được tự nhiên. Chỉ là nàng đẩy lại không đẩy ra được, Hoàng Đế cũng chưa chắc chiều theo ý nàng, chỉ đành cúi đầu không nói một lời, làm bộ như không biết rõ.

Tay Hoàng Đế che che, dần dần liền không an phận, chậm rãi thuận theo lưng bàn chân nàng dần tiến lên trên mắt cá chân.

Tiết Tĩnh Xu gấp rút ngăn lại hắn: "Bệ hạ muốn làm cái gì?"

Hoàng Đế nói ra: "Nên đi ngủ".

Âm thanh của hắn chẳng biết từ lúc nào đã khẽ thay đổi có chút khàn khàn.

Tiết Tĩnh Xu không dám nhìn mắt hắn, trong lòng cũng hiểu được hắn nói đi ngủ là có ý gì.

Hoàng Đế hỏi nàng: "Thân thể Hoàng Hậu hôm nay đã khỏe hơn chưa?"

Tiết Tĩnh Xu nói nhỏ đến không thể nghe: "Không có đáng ngại".

Hoàng Đế gật gật đầu, đôi tay kia càng thêm càng rõ.

Tiết Tĩnh Xu vùi mặt ở trên cổ hắn.

Hoàng Đế nói: "Đừng sợ, lần này ta nhất định nhẹ một chút".

Tiết Tĩnh Xu không có lên tiếng.

Sự thật chứng minh, lời nói của nam nhân lúc ở trên giường không thể coi là thật, ngay cả Hoàng Đế lão tử cũng như vậy.

Hai lần trước, Hoàng Đế đều đặc biệt cẩn thận khắc chế, bởi vậy nên bây giờ khiến cho thân thể của Tiết Tĩnh Xu tạo thành gánh nặng không nhỏ.

Chẳng biết tại sao đêm nay hấn lại giống như phá lệ hưng phấn hơn một chút, nhiều lần đều ép buộc người phải rơi lệ.

Tiết Tĩnh Xu nằm ở trên người hấn, một đầu tóc đen sớm đã buông xuống, rối tung ở trên lưng.

Hai mắt của nàng đỏ lên, nhẹ giọng nức nở nói: "Bệ hạ xong chưa?"

Hoàng Đế nghe vậy hôn trán nàng, nói: "Thỉnh Hoàng Hậu phụ trách trong chốc lát".

Trên miệng của hấn thì nói dịu dàng mà phía dưới thông thả lại không cho phép cự tuyệt cứ tiếp tục xâm nhập.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nức nở.

Hai lần trước thì nàng cũng đã chịu đựng được đủ vất vả và nhưng đêm nay mới biết được hóa ra trước giờ Hoàng Đế vẫn để ý đến thân thể của nàng nên cũng không tiến vào toàn bộ.

Mà bây giờ hấn giống như không nhấn nại nữa, nàng lại sắp không chịu nổi

Ngoài điện nhóm cung nhân hầu hạ quy củ cúi đầu, trong nội điện truyền đến tiếng vang như có như không, bọn họ dường như không có nghe thấy.

Đức công công nghe tiếng ghen ngào kia rất nhỏ, trong lòng nhin không được nghĩ, Bệ hạ biết rõ thân thể nương nương không tốt, cũng không săn sóc một chút, đây thật là...

Còn chưa cảm thán hết, đã thấy Hoàng Đế khoác áo ngoài đi ra, hấn gấp rút nghênh đón: "Nước nóng đã chuẩn bị tốt, hiện tại có phải mang lên hay không?"

Hoàng Đế gật gật đầu, còn nói: "Đem bữa ăn khuya mang lên cho Hoàng Hậu".

Đức công công được mệnh, nhanh chóng mang hai người nội giám lui ra.

Hoàng Đế lại quay trở lại, trong nội điện, màn trướng cũng không vén lên, Tiết Tĩnh Xu đắp chăn, đầu đầy tóc đen tùy tiện rối tung ở phía trên.

Hoàng Đế đi lên trước, đem nàng từ trong chăn mềm ôm ra, lấy những sợi tóc trên trán nàng vén ra sau đầu, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Hậu cảm thấy như thế nào? Là ta càn rỡ rồi".

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu rất nhẹ, hai mắt nhắm nghiền, không có ý muốn mở mắt ra.

Đức công công sai người đem nước nóng bùng tới đến, hộp cơm cũng đem vào, đặt lên bàn.

Hoàng Đế khoát khoát tay, để cho tất cả bọn họ lui ra.

Đám người đi rồi, hắn tự mình ôm Tiết Tĩnh Xu, đem bỏ áo khoác ngoài trên người nàng cởi ra, đem người đặt vào trong bồn tắm.

Tiết Tĩnh Xu nhanh chóng trốn vào trong nước, nhưng bởi vì thân thể thật sự bủn rủn vô lực, nàng nhất thời không phòng bị, thiếu chút nữa cả người chìm vào trong nước.

Hoàng Đế tay mắt lạnh lẽo, duỗi tay chặn ngang đem nàng vớt lên.

Tiết Tĩnh Xu vô ý thức ôm lấy cổ hắn, nhưng rất nhanh phát hiện toàn thân mình trần truồng, lại kinh hô một tiếng nghĩ muốn đẩy hắn ra lại đẩy không ra, chỉ có thể che mặt mình lại.

Hoàng Đế nhẹ nhàng đem nàng bỏ vào trong nước, rồi sau đó lại dùng một tay tự cởi y phục trên người của mình xuống, sau đó cũng bước vào.

Thung tắm này tuy lớn nhưng cũng không phải dùng cho hai người cùng tắm, Hoàng Đế lại nhất định bước vào nên nước trong thùng liền ào ào tràn ra ngoài, Tiết Tĩnh Xu cơ hồ bị hắn chen đến vách thùng.

Hoàng Đế duỗi tay kéo qua nàng, để cho nàng ngồi ở chính giữa hai chân mình.

Tiết Tĩnh Xu không phòng bị đụng phải chỗ kia của hắn, kinh hãi một cái liền vội vàng lùi lại một chút.

Hoàng Đế dường như không có phát giác, chậm rãi vẩy nước, giúp nàng tẩy rửa thân thể.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta tự mình làm".

Hoàng Đế nói: "Là ta làm hại Hoàng Hậu trên người khó chịu, tất nhiên nên là ta tự mình thay Hoàng Hậu làm rồi".

Tiết Tĩnh Xu nghĩ đẩy tay hắn ra, khí lực của Hoàng Đế nàng có làm thế nào cũng không thể rung chuyển.

Nàng chỉ có thể theo hắn, dù sao đến hôm nay, trên người nàng xác thực là không có chỗ nào không bị Hoàng Đế thấy qua, không có một chỗ nào không bị hắn chạm qua, thời điểm này lại cảm thấy ngượng ngùng, có vẻ cũng hơi muộn ròi.

Có đều thời điểm tay Hoàng Đế làm chậm rãi đi xuống, nàng vẫn là vô thức nói: "Đừng".

Hoàng Đế liền dừng lại, không có tiếp tục, ngầm sử dụng sức lực để chống đỡ cho thân thể nàng.

Tiết Tĩnh Xu liền mượn hắn chống đỡ, nhanh chóng đem thân thể của mình tẩy rửa sạch sẽ.

Hoàng Đế lại ôm nàng ra khỏi thùng tắm rửa, một tay ôm nàng, tay kia cầm lấy khăn vải treo ở một bên, đem cả người nàng bọc lại, thả tới bên giường, rồi tự mình cũng khoác lên áo ngoài sạch sẽ.

Sau đó, hắn đem bữa ăn khuya bung tới, đưa đến trước mắt Tiết Tĩnh Xu: "Ăn một chút đi, bổ sung thể lực".

Đêm nay Tiết Tĩnh Xu phá lệ cảm thấy đói, không có cự tuyệt.

Đợi nàng ăn xong, Hoàng Đế lại ôm nàng lên, cùng nhau nằm dài trên giường.

Tiết Tĩnh Xu nằm ở trong lòng hấn không nói gì, Hoàng Đế ôm lấy nàng, cánh tay ở trên lưng khẽ vuốt vuốt nhẹ.

Hấn đột nhiên nói ra: "Ngày mai không cần phải đi thỉnh an Hoàng tổ mẫu, ta sai Đức Lộc đi Trường Nhạc Cung xin chỉ thị một tiếng".

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Như vậy sao được?"

Hoàng Đế nói: "Hoàng tổ mẫu mà biết rõ, cũng nhất định là không cho nàng đi".

Tiết Tĩnh Xu có chút ngượng ngùng, bởi vì loại nguyên nhân này không thể đi thỉnh an trưởng bối, nàng đích thật là cảm thấy quẫn bách. Nhưng nàng cũng biết rõ, nếu ngày mai đi Trường Nhạc Cung thì Thái Hoàng Thái Hậu nhất định bắt lấy chuyện này mà giễu cợt nàng, vậy thì càng làm cho người ta cảm thấy xấu hổ vô cùng, không bằng cứ vậy cho nàng trốn tránh được một lần.

Hoàng Đế còn nói: "Có điều ngày mai ta đi thỉnh an Hoàng tổ mẫu, bà nhất định muốn giáo huấn ta, nhất định phải nói ta không đủ sẵn sàng, khiến Hoàng Hậu chịu liên lụy".

Tiết Tĩnh Xu không có ý muốn nói chuyện.

Trong lòng Hoàng Đế suy nghĩ, so với những bản thoại của những người kia, hấn đã đủ sẵn sàng, chỉ là thân thể Hoàng Hậu thật sự có chút yếu ớt, việc cấp bách chính là phải hảo hảo dưỡng dưỡng.

A Cảnh: Sao edit chương nào cũng ăn phải thức ăn cho chó, còn chưa kể đang đuối sức thì cứ tui chỉ cố tìm niềm vui trong edit thôi

mà...Tại sao a~~~~ (≡~~~~≡)

TiểuPi: Xinnénbithương. ⊙v⊙

Chương 40: Cổ vũ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tử Lam

Beta: TiểuPi

Nghênh Xuân yển định tổ chức ngay ngày mừng ba tháng ba Tết Hàn Thực[1], thời gian có chút gấp gáp. Mấy ngày sau đó, Tiết Tĩnh Xu chuyên tâm lo liệu chuyện này.

Ngày ấy, nữ quan mang danh sách khách mời dự tiệc cho nàng xem qua. Ở phía trên danh sách nàng thấy tên mẫu thân nàng - Tần thị, cùng với Tứ tiểu thư Tiết phủ và Ngũ tiểu thư. Nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo nữ quan dựa theo mệnh phẩm các vị cáo mệnh phu nhân mà an bài, còn những vị tiểu thư đó, đương nhiên là ngồi cùng chỗ với mẫu thân bọn họ.

Chớp mắt một cái liền đến ngày chính, một ngày này cũng như những ngày bình thường. Tiết Tĩnh Xu thức dậy cùng với Hoàng Đế, hầu hạ hẩn thay quần áo.

Hoàng Đế nói: "Hôm nay nếu chính vụ không vội, ta đi cổ động Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu đang cúi đầu thủ sẵn đai lưng, nghe vậy nhấc lông mi lên nhìn hẩn một cái, nói: "Lúc này bệ hạ nên lấy chính sự làm trọng, đừng vì chuyện hậu cung mà chậm trễ triều chính."

Hoàng Đế gật đầu: "Có Hoàng Hậu nội trợ hiền thực như vậy, ta không dám chậm trễ chính vụ."

Mấy ngày nay Tiết Tĩnh Xu nghe không ít những lời nói đùa giỡn người như thế này, đã có chút vân đạm phong kinh, vẫn không nhanh không chậm thắt đai lưng cho hẵn, sau đó sửa lại vạt áo.

Hoàng Đế cầm tay nàng, cùng đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, hai người cùng dùng canh.

Lúc sau, Tiết Tĩnh Xu liền đưa Hoàng Đế ra cửa Tô Phượng cung.

Hiện tại trời vẫn còn chưa sáng, canh giờ còn sớm. Nhưng nàng không có trở lại giường, mà là ở trong lòng nghĩ chuyện lại Nghêh Xuân yến, yên lặng lặp lại những lời nói chính mình cần phải nói ở trong lòng vài lần, lúc này mới bảo nhóm nữ quan tiến vào hầu hạ nàng thay quần áo trang điểm.

Trang dung hôm nay đương nhiên không giống ngày thường, càng thêm trang trọng hoa lệ, quần áo cũng càng thêm long trọng hoa mỹ.

Tiết Tĩnh Xu ngồi ở trước bàn trang điểm, tùy ý để mấy cái nữ quan trước sau vây bện rộn quanh nàng. Bận rộn đến hơn nửa canh giờ, mới trang điểm xong cho nàng.

Liễu Nhi tiến lên, đỡ Tiết Tĩnh Xu đứng dậy.

Nếu là lúc mới tiến cung, một thân trang điểm này, phải có hai người đỡ nàng mới có thể đi được, hiện tại đã tiến bộ không ít.

Người ở bên ngoài xem ra, dáng vẻ hiện giờ của nàng đã coi như đoan trang ổn trọng, thành thạo.

Nhưng chỉ có nàng và Liễu Nhi đỡ nàng biết, cái nắm tay kia của hai người cuối cùng đã dùng hết bao nhiêu sức lực.

Đến giờ liền ngồi Phượng liền đi Trường Nhạc cung thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu. Nghe lão nhân gia bà dạy dỗ, lúc sau lại trở về Tê Phượng Cung nghỉ ngơi.

Không bao lâu liền có nữ quan tới hồi báo, ngoài cung có vài phu nhân và mấy tiểu thư chờ thỉnh an Hoàng Hậu.

Tiết Tĩnh Xu bảo người tuyên các nàng tiến vào, chính mình di chuyển qua chính điện Tê Phượng cung, chuẩn bị triệu kiến người tới.

Đến đầu tiên là nương của nàng - Tần thị và Đại phu nhân - Vương thị, cùng với Tứ tiểu thư và Ngũ tiểu thư.

Mấy người đi theo nữ quan, sau khi tiến vào, còn chưa mở miện đã quỳ xuống hành đại lễ trước, trong miệng khen: "Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế." "

Tiết Tĩnh Xu hơi khom người lên, dừng một chút, lại chậm rãi ngồi trở lại đi, nói: "Đỡ hai vị phu nhân lên, ban ngồi."

Mấy người lại tạ ân, mới câu nệ mà xuống ghế thêu.

Tầm mắt Tiết Tĩnh Xu chậm rãi chuyển qua các nàng. Bốn người đều cúi đầu, ngay cả Ngũ tiểu thư từ trước đến nay luôn hoạt bát, lại vui vô cùng thân cận với nàng cũng cúi đầu không dám nói lời nào.

Ngày đó trước khi vào cung, nàng đã biết sau này cảnh tượng thân nhân gặp lại sẽ ra sao. Hướng hồ nàng đối với Tiết phủ, tình cảm vốn

không quá sâu đậm, hiện tại cũng không cảm thấy có bao nhiêu thương cảm. Chỉ là không tránh được, tâm tình vẫn có chút phức tạp.

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Gần đây sức khỏe của tổ phụ và tổ mẫu có tốt không?"

Tần thị và Vương thị liếc nhau, Tần thị mở miệng nói: "Thân thể lão thái gia và lão thái quân đều còn rất mạnh khỏe, chỉ là thường xuyên nhớ nương nương. Quý phủ hết thảy đều tốt, nương nương không cần lo lắng."

Tiết Tĩnh Xu liền gật đầu.

Tần thị nghĩ rồi lại nghĩ, chần chờ nói: "Nương nương ở trong cung có tốt không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta ở trong cung mọi việc an ổn, Thái Hoàng Thái Hậu và Bệ hạ đối đãi với ta rất tốt, phu nhân cứ an tâm."

Mấy người liền không còn gì để nói.

Tiết Tĩnh Xu thấy Tứ tiểu thư đang âm thầm đánh giá bố trí trong điện, mà Ngũ tiểu thư thì đang lén nhìn trộm chính mình, không khỏi nhìn về phía nàng cười nhẹ, hỏi: "Hôn sự của Ngũ muội việc đã định ra chưa?"

Tiết Tĩnh Uyển bị Tiết Tĩnh Xu bắt ngay tại trận, nhìn về phía nàng nhoãn miệng cười. Tần thị ở phía trước nhìn qua, vội vàng cúi đầu.

Gần đây Tiết Tĩnh Uyển ở trong nhà, bị Tần thị ép học chút quy củ, hôm nay trước khi ra cửa, Tần thị lại dặn dò lần nữa, nếu nàng ở trong cung gây phiền toái, sau này sẽ cấm túc nàng mãi mãi. Cho

nên nàng mới quy quy củ củ như vậy.

Thấy Tiết Tĩnh Xu đặt câu hỏi, Tần thị vội nói: "Vẫn còn đang quan sát, người được chọn vẫn chưa định ra. Đến lúc đó sẽ trình lên cho nương nương xem qua."

Tiết Tĩnh Xu chỉ gật đầu, cũng không nói là không thể.

Đối với hôn sự của thân muội nàng, nàng đương nhiên ngầm sẽ chú ý, nhưng là trên mặt đối với người nhà Tiết gia lại không nói quá nhiều, miễn cho bọn họ có cái ý nghĩ gì khác. Ví dụ như muốn nàng tìm cho Tiết Tĩnh Uyển một vương công đại thần gì đó.

Đang nói, lại có nữ quan tiến vào bẩm báo, nói Vĩnh Ninh quận chúa mang theo Nhị tiểu thư quý phủ đến thỉnh an Hoàng Hậu.

Vĩnh Ninh quận chúa trẻ tuổi đã ở góa, trượng phu của nàng cũng không phải hạng người quyền cao chức trọng gì, gia tộc cũng không hiển hách. Vì vậy, người khác nhắc tới con cái hai người bọn họ, cũng sẽ không nói là tiểu thư Tiểu phủ, mà là nói tiểu thư quý phủ Vĩnh Ninh quận chúa.

Tiết Tĩnh Xu đối với đại danh vị Vĩnh Ninh quận chúa này đã sớm nghe qua, ngày ấy ở Nguyên Tiêu yến, ấn tượng đối với nhị nữ nhi Tiểu An Trà của càng sâu sắc. Bởi vì đúng là vị cô nương này lúc ấy chỉ mặt gọi tên, muốn biết bản lĩnh của nàng.

Tuy không biết Tiểu An Trà cuối cùng là cố ý hay vô tình, Tiết Tĩnh Xu vẫn là nhớ kỹ tên nàng.

Vĩnh Ninh quận chúa là một mỹ nhân trung niên, xem ra tính tình cũng rất cởi mở, sau khi tiến vào liền sáng khoái hành lễ.

Tiết Tĩnh Xu cũng vội sai người đỡ đứng dậy, ban ngồi.

Tiểu An Trà an vị ở dưới tay nương nàng. Ước chừng từ nhỏ nàng thường xuyên vào cung, đối mặt với quy củ trong cung cũng không cảm thấy câu nệ, lúc này tùy tiện ngẩng đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu phảng phất như không phát hiện, thoải mái hào phóng mà thăm hỏi hàn huyên với Vĩnh Ninh quận chúa.

Thấy không ai phản ứng lại, Tiểu An Trà tựa hồ cảm thấy có chút không thú vị, lại quay đầu nhìn Tứ tiểu thư Tiết Tĩnh Viện và Tiết Tĩnh Uyển của Tiết phủ ở đối diện.

Tiểu An Trà nhìn nhìn, bỗng nhiên vỗ tay vui vẻ nói: "Nương người xem, tuy Ngũ tiểu thư Tiết phủ là thân tử muội với Hoàng Hậu nương nương, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy giống nhau."

Lời nói này làm mấy người Tiết phủ không đáp lời.

Vĩnh Ninh quận chúa vỗ vỗ tay Tiểu An Trà, sủng nịch nói: "An phận một chút. Người xem hai vị tiểu thư Tiết phủ đều rất đoan trang, nhìn lại người đi, giống như con khỉ vậy."

Tiểu An Trà bĩu môi, nói: "Có quan hệ gì? Hoàng Hậu nương nương lại không ngại, đúng không nương nương?"

Tiết Tĩnh Xu chỉ nhàn nhạt cười.

Tiểu An Trà lại ngạc nhiên nói: "Ồ, Tĩnh Viện muội muội, hôm nay người trang điểm cũng thật đặc biệt."

Lời này nói ra làm mọi người theo bản năng nhìn về phía Tiết Tĩnh Viện.

Tiết Tĩnh Xu cũng không khỏi nhìn thoáng qua, quả nhiên phát hiện một chút bất đồng.

Lúc này sau khi Tiết Tĩnh Viện tiến vào vẫn luôn cúi đầu nên nàng không để ý, đến bây giờ nàng mới phát hiện. Hôm nay Tiết Tĩnh Viện chải kiểu tóc rất nhã nhặn, nàng ta lại mặc một thân váy dài màu xanh, thoạt nhìn cả người nàng ta như cành liễu đang độ tháng ba đâm chồi, xinh đẹp xuất trần.

Nghênh Xuân yến hôm nay, sau khi Hoàng Hậu vào cung trở thành chủ nhân hậu cung lại là lần đầu tiên triệu kiến các vị phu nhân, tất cả mọi người trang điểm long trọng vui mừng. Tiết Tĩnh Viện lại này lại ăn mặc trang nhã, càng thêm nổi bật khác người.

Mọi người ở đây nghĩ đến cái gì, sắc mặt khẽ động.

Sắc mặt Tần thị càng thêm khó coi.

Ai cũng ý nghĩa đằng sau yến hội này là gì.

Hôm nay các cô nương trẻ tuổi đến đây, có lẽ là thật sự không có ý nghĩ vào cung, nhưng đại bộ phận đều ôm ý nghĩ bay lên cành cao.

Này cũng không có gì đáng trách, dù sao con người lúc nào cũng nghĩ tới muốn bám vào cành cây để đi lên cao.

Tất cả mọi người đều có thể bám víu. Nhưng người này không thể là muội muội Hoàng Hậu, cho dù là đường muội cũng không được. Đây không phải là làm trò cười cho thiên hạ xem sao?

Người khác nghĩ thế nào về Tiết phủ bọn họ?

Mà Hoàng Hậu nương nương, có thể sẽ nghi ngờ sự trung thành của người nhà mẹ đẻ đối với nàng không?

Tần thị nghĩ đến này, âm thầm trừng mắt nhìn Vương thị và Tiết Tĩnh viện một cái.

Tần thị so với người khác càng chán ghét hai người này hơn, vì hiện giờ nữ nhi thân sinh của nàng là Hoàng Hậu, dù cho không mấy thân cận cùng với bà, nhưng bà cũng không thể cho phép người khác tới đoạt đi vinh hoa phú quý của nữ nhi bà.

Tiết Tĩnh Viện có chút hoảng loạn, dù sao cũng chỉ là cái thiếu nữ. Tuy tâm không an phận, nhưng là không có tự tin lớn như vậy đi chống đỡ.

Vương thị cố tự trấn định, nhìn sắc mặt Tiết Tĩnh Xu, thấy nàng không nói gì, trong lòng thoáng trấn định, miễn cưỡng cười nói: "Cũng chỉ là giống ngày thường, không có gì đặc biệt, Tiểu tiểu thư nói đùa."

Tiểu An Trà cười như không cười nói: "Đúng vậy. Ta chỉ là thuận miệng nói, mọi người đừng coi là thật."

Trên mặt Tiết Tĩnh Xu trên mặt cũng không có gì khác thường, nàng biết nếu Hoàng Đế đã coi trọng người nào đó, dù là ai cũng không cản được. Sau này trong cung sẽ càng có thêm nhiều nữ tử trẻ tuổi xuất hiện, không phải này một cái chính là một cái, nàng sớm đã chuẩn bị tâm lý.

Lúc này người tới càng lúc càng đông đủ, Tiết Tĩnh Xu liền đứng dậy chuẩn bị đi Ngự Hoa Viên.

Nàng ngồi Phượng liễn, những phu nhân tiểu thư đó đương nhiên

không có vinh dự này, chỉ có thể đi bộ theo sau lưng nàng.

*****

Bên kia, trong Sùng Đức điện, Đức công công mới vừa hô bãi triều.

Hoàng Đế trở lại nội điện, sai người mau mang tấu chương của hôm nay đến, một mặt lại sai người đi Ngự Hoa Viên tìm hiểu tin tức.

Đức công công đến gần hồi báo, nói: "Bệ hạ, Lưu đại nhân bên ngoài cầu kiến."

"Lưu Sùng Chí?" Hoàng đế hỏi.

"Dạ."

Hoàng Đế vẫy vẫy tay: "Bảo hắn trở về đi, hôm nay không gặp hắn."

Đức công công liền đi ra bên ngoài truyền lời với Lưu đại nhân kia.

Trong lòng hắn tuyệt không có ý nghĩ khác.

Hôm nay ở Tê Phượng Cung, nghe bệ hạ nói muốn đi cổ vũ cùng Hoàng Hậu nương nương. Biểu hiện hôm nay của bệ hạ ở trên triều, người khác nhìn không ra nhưng hắn lại nhìn ra được, so với trước kia càng thêm mau lẹ. Mà này Lưu đại nhân này lại rất dài dòng, thường xuyên cầu kiến, muốn Bệ hạ góp ý kiến gần hết nửa ngày.

Nếu là ngày bình thường Bệ hạ cũng sẽ tùy hắn, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, muốn đi giữ thể diện cho Hoàng Hậu nương nương, sao có thể làm hắn chậm trễ được.

Δ Chú thích:

[1] Mừng 3 tháng 3

Tết Hàn Thục: Tết Hàn Thục là một ngày tết vào ngày mùng 3 tháng 3 Âm lịch. "Hàn Thục" nghĩa là "thức ăn lạnh". Ngày tết truyền thống này xuất hiện tại một số tỉnh của Trung Quốc, miền bắc Việt Nam và một số cộng đồng người gốc Hoa trên thế giới. Ở Việt Nam (gọi là Tết Thanh Minh) cũng theo tục ấy và ăn Tết Hàn Thục ngày mùng 3 tháng 3. Tuy nhiên, người ta chỉ làm bánh trôi hay bánh chay để thế cho đồ lạnh, nhưng chỉ cúng gia tiên, và có ít liên hệ đến Giới Tử Thôi và những kiêng kỵ khác.

[2] Ảnh minh họa củaghế thêu.

[Click để xem ảnh](#)

Chương 41: Xuân yến

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

Yến tiệc được mở bên cạnh bờ hồ trong Ngự Hoa Viên. Sau khi Tiết Tĩnh Xu yên vị, chư vị phu nhân dẫn theo nữ nhi từng người một hành lễ với nàng, được nàng ban tọa[1] mọi người mới ngồi xuống.

[1] Ban ngồi.

Đa số những người đang ngồi ở đây đều là trước kia nàng vẫn chưa gặp qua bao giờ, nhưng từ trước Tiết Tĩnh Xu đã sớm đem các vị trí trình tự sắp xếp xong. Bởi vậy mà nhìn một đám ghế lúc này nàng vẫn có thể biết người ngồi chỗ đó là vị phu nhân nào.

Nàng theo thứ tự hỏi thăm vài vị phu nhân của thân vương quận vương[2], cùng với phu nhân của vài vị trọng thần trong triều.

[2] Theo Wikipedia:

• *Thân vương (親王): tước hiệu được ban cho anh/em của vua.*

• *Quận vương (郡王): tước vương phong cho con cháu thuộc hoàng tộc.*

Mọi người ở Tiết phủ tuy là nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu nhưng hiện giờ Thừa Ân công vẫn là Tiết lão thái gia, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân là Chu lão thái quân. Còn phẩm cấp của Vương thị và Tần thị cũng không cao, cho nên vị trí đặt bàn của Tiết phủ không trước không sau, là nơi tuy có thể xem là trên nhiều người, nhưng nếu muốn trò chuyện với người khác thì lại có chút khoảng cách.

Tiết Tĩnh Uyển vui sướng khi người khác gặp họa, nàng liếc mắt nhìn Tiết Tĩnh Viện một cái.

Trước khi vào cung, nàng không nghĩ vị Tứ tỷ này lại có lòng dạ xấu xa như vậy.

May mắn lúc này các nàng ngồi ở vị trí ở trên, cho dù chút nữa Hoàng Thượng có tới thì muốn chú ý tới các nàng cũng không dễ dàng, nên nàng ta sẽ không đạt được mục đích.

Sắc mặt Tiết Tĩnh Viện lúc xanh lúc trắng, nàng không nghĩ tới Tiết Tĩnh Xu sẽ sắp xếp cho các nàng ngồi ở một vị trí như vậy.

Trong lòng nàng oán hận mà nghĩ, vị Tam tỷ này chắc chắn là sợ nàng được Bộ hạ chú ý.

Nàng ta cho rằng với bộ dáng này, là nàng ta có thể giữ được ân sủng mãi sao?

Tiết Tĩnh Viện nàng vừa xinh đẹp lại tài năng, ở Đô Thành này có người nào không khen ngợi nàng? Dựa vào cái gì mà phải bắt nàng cúi đầu trước Tiết Tĩnh Xu?

Rõ ràng đại phòng bọn họ mới là dòng chính của Tiết phủ, nhị phòng thì có tư cách gì để vênh váo tự đắc mà đập lên đầu bọn họ?

Nàng không cam lòng!

Tiết Tĩnh Uyển trừng mắt nhìn Tiết Tĩnh Viện một cái, tuy khinh thường phải nói chuyện với nàng ta. Nhưng mà nàng thấy nàng ta không nói lời nào, lại cảm thấy nàng ta đang nghĩ ra ý xấu gì khác, liền đề thấp giọng nói: "Tỷ lại ở có ý đồ xấu gì? Tỷ còn biết xấu hổ hay không! Hoàng Thượng là tỷ phu của chúng ta, vậy mà tỷ lại muốn giành trượng phu của Tam tỷ, mặt mũi của Tiết gia chúng ta đều bị tỷ làm mất hết!"

Tiết Tĩnh Viện nhìn nàng khinh thường: "Yến tước làm sao biết chí lớn của thiên nga." [3]

[3] Trích từ sử ký "Trần hiệp thế gia" của Tư Mã Thiên. Câu này ý nói người bình thường phạm tặc nào đâu biết được chí lớn của những anh hùng.

Tuy Tiết Tĩnh Uyển không thích đọc sách, nhưng những lời này có ý gì nàng vẫn hiểu, lập tức nói: "Tỷ mới là chim! Đừng đánh đồng ta giống như tỷ vậy."

"Ngươi....." Tiết Tĩnh Viện chán nản: "Thô tặc."

Tiết Tĩnh Uyển nói: "Thô tặc cũng tốt hơn so với người không biết xấu hổ như tỷ, không biết xấu hổ!"

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiết Tĩnh Viện tức đến đỏ bừng, rồi lại sợ bị người khác nghe thấy mà làm mất hình tượng của nàng ta, cho nên không lớn giọng phản bác lại nữa, chỉ ghen một bụng tức.

Đang nói thì ở chỗ phía trước, không biết Tiểu An Trà đã nói câu gì mà chọc cho các vị phu nhân đều bật cười.

Tần thị ngằm kéo vạt áo Tiết Tĩnh Uyển, ra hiệu nàng an phận một chút.

Tiết Tĩnh Uyển le lưỡi, lúc này mới quy quy củ củ ngồi yên.

Hôm nay có rất nhiều tiểu thư cô nương đến đây, nhưng hiện tại Hoàng Đế vẫn chưa tới nên tự nhiên các nàng sẽ không thể hiện mình trước mặt Hoàng Hậu, ngoại trừ Tiểu An Trà.

Nàng trò chuyện với chư vị phu nhân rất sôi nổi, trong lúc nhất thời tựa hồ muốn đảo khách thành chủ[4], giống như trong buổi yến hội này nàng ta mới là chủ nhân thật sự.

[4] Phản khách vi chủ (反客為主): Từ chỗ là khách biến thành vai chủ, lấn dần dần đất của địch để đến chỗ địch không còn chỗ đứng. (Trích từ kể 30 trong bộ Ba mươi sáu kế.)

Khóe miệng Tiết Tĩnh Xu ẩn hiện một nụ cười nhạt, nhìn xuống chỗ mọi người và Tiểu An Trà.

Có vài vị phu nhân ngằm quan sát nàng, nghĩ thầm Hoàng Hậu nếu không phải tính tình cực trầm ổn thì chính là yếu đuối vô dụng.

Thế nhưng các nàng nhìn đến khí chất của Hoàng Hậu, xinh đẹp hơn người, nghĩ thầm, Nương nương nhất định là nhân vật không thể xem thường.

Như vậy nghĩ, vài vị phu nhân vẫn luôn cùng Tiểu An Trà cười đùa cũng bắt đầu thu liễm lại, không trả lời nàng ta nữa.

Không ai cùng đáp lại nàng, rốt cuộc Tiểu An Trà cũng không thể tiếp tục âm ỉ nữa, đành phải ngồi trở về.

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới nói vài câu sau đó cho người ban yến, lại có một đám nữ tử mặc cung trang tiến vào, nhảy một khúc 《đạp ca vũ》.[4]

[4] Đạp ca (踏歌): một hình thức nghệ thuật vừa múa vừa hát. Hình thức này ban đầu là xuất hiện từ dân gian, vào thời nhà Hán khoảng 2000 năm trước.

Lúc này, không khí ở buổi yến hội mới từ từ náo nhiệt hơn.

Ca vũ vừa dừng lại, bên ngoài nội giám bỗng nhiên hô lớn: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Mọi người ở bữa tiệc đều bất ngờ, sôi nổi đứng dậy quỳ gối ở hai bên.

Có mấy người vẻ vui sướng trên mặt không giấu được, lại sợ bị người khác nhìn ra nên phải cúi đầu xuống thật thấp.

"Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Nơi này đều là nữ tử, một câu vạn tuế cũng hô đến lả lướt uyển chuyển.

Tiết Tĩnh Xu cũng đứng dậy hành lễ.

Hoàng Đế dẫn theo vài vị thái giám bước vào, bước nhanh tiến lên đỡ lấy nàng: "Hoàng Hậu không cần đa lễ." Lại đỡ nàng cùng ngồi xuống rồi mới nói với mọi người phía dưới: "Đều đứng dậy ngồi vào vị trí đi."

Tiết Tĩnh Xu vốn là một mình ngồi một bàn ở trên, cũng xem như thoả mái, nhưng sau khi Hoàng Đế ngồi xuống liền có vẻ có chút co

quắp chặt chội.

Hoàng Đế còn cố tình muốn ngồi thật gần với nàng, phía dưới có nhiều người nhìn như vậy, nàng hơi mất tự nhiên.

Có lẽ Hoàng Đế chưa phát giác, cũng không nhìn đám người phía dưới mà chỉ nghiêng đầu qua nhìn nàng, hỏi: "Buổi sáng Hoàng Hậu dùng cái gì?"

Tiết Tĩnh Xu có chút bất đắc dĩ, mỗi ngày hai người gặp mặt thì nhất định hẳn sẽ hỏi nàng ăn cái gì, ăn nhiều hay ít, hỏi xong lúc sau còn bồi thêm một câu, nói nàng phải ăn nhiều thêm một chút.

Chuyện này với nàng đã quá quen thuộc, nên lúc này nàng cũng quen thuộc mà nói với hắn thực đơn buổi sáng của mình.

Quả nhiên Hoàng Đế lại nói lần sau nàng phải ăn nhiều một chút.

Khi Hoàng Đế nói chuyện vẫn chưa đè thấp âm lượng, cho nên lúc này hầu hết những người đang ngồi ở dưới đều nghe thấy cuộc đối thoại của Đế Hậu. Có không ít người trong lòng kinh hãi, không ngờ Bệ hạ lại sủng ái Hoàng Hậu tới như vậy, ngay cả một ngày ba bữa cơm cũng phải tự mình hỏi đến.

Một lần nữa trong lòng các nàng thầm đánh giá lại rất nhiều sự việc.

Tiết Tĩnh Uyển liếc mắt nhìn Tiết Tĩnh Viện một cái, thấp giọng nói: "Có thấy không? Hoàng Đế tử phụ đối xử với Tam tử thật sự rất tốt, tử nên tỉnh lại đi! Dung mạo Tam tử như vậy, toàn bộ Đô thành này không có người nào so được với tử ấy, Hoàng Thượng sao có thể không thích tử ấy, ngược lại đi thích người khác đây?"

Tiết Tĩnh Viện cắn môi đến trắng bệch, không nói gì. Nàng sẽ không

cứ như vậy mà chịu thua được, Bệ hạ còn chưa có gặp qua nàng, ai thua ai thắng còn chưa biết đâu.

Sau khi Hoàng Đế tới, rõ ràng các vị tiểu thư đang ngồi cũng hoạt bát hẳn lên, một đám "xảo tiểu thiển hề, mỹ mục phán hề" [5], cả tòa Ngự Hoa Viên đều bởi các nàng mà càng nhiều thêm vài phần xuân sắc.

[5] Xảo tiểu thiển hề, mỹ mục phán hề (巧笑倩兮, 美目盼兮). Đây là hai câu thơ cuối trong bài thơ Thạch Nhân 2 (Người đẹp 2) của Khổng Tử. Dịch nghĩa hai câu thơ trên: Nàng cười rất khéo, trông rất đẹp ở bên khoe miệng có duyên. Mắt của nàng đẹp để, trông đen, trông trắng phân biệt long lanh.

Lập tức có một vị mỹ nữ bước ra khỏi hàng, cúi đầu đứng ở giữa dụi dàng hạ bái: "Hộ Bộ Thượng Thư chi nữ Võ Thu Lan bái kiến Bệ hạ cùng Nương nương, thần nữ có một khúc muốn hiến cho Bệ hạ cùng Nương nương."

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn Hoàng Đế một cái.

Hoàng Đế nhìn lại nàng, nói: "Hôm nay Hoàng Hậu làm chủ, không cần nhìn ta, ta chỉ tới cổ động cho Hoàng Hậu mà thôi."

Tiết Tĩnh Xu chỉ nói: "Võ cô nương, mời."

Đến khi khúc nhạc cuối cùng dừng lại, thật sự giọng hát ấy vẫn vẫn vương không dứt.

Theo lý thì lúc này phải thưởng, Tiết Tĩnh Xu liền hỏi Hoàng Đế: "Bệ hạ nghĩ như thế nào?"

Hoàng Đế vẫn là câu nói kia: "Hoàng Hậu làm chủ, nghe theo nàng."

Tiết Tĩnh Xu liền cho người thưởng một đôi ngọc như ý.

Rõ ràng trong ánh mắt Võ Thu Lan có chút mất mát, nhưng cũng chỉ có thể lui ra.

Lúc sau lại có mấy người tiến lên hiến nghệ, Tiết Tĩnh Xu đều thưởng ngọc như ý.

Vốn dĩ nàng cho rằng Tiểu An Trà muốn tới làm nổi bật, không ngờ nàng ấy lại chỉ an tĩnh ngồi đó, so với khi nãy thì quy củ hơn nhiều.

Tiết Tĩnh Xu nhớ tới biểu hiện của nàng ấy ở bữa tiệc nguyên tiêu, thầm nghĩ nàng ấy thật sự đã động tâm với An Thân Vương, chỉ là vô tình vào cung mà thôi.

Mắt thấy yến hội đã qua một nửa thời gian, Tiết Tĩnh Viện khẽ cắn môi, rồi cũng đứng lên, nói có một khúc đàn cổ muốn dâng lên.

Tiết Tĩnh Xu cũng không nhiều lời, chỉ nói nàng ấy có thể bắt đầu.

Một khúc tấu xong, nàng vẫn như cũ quay đầu hỏi qua ý tứ của Hoàng Đế trước.

Hoàng Đế nhìn Tiết Tĩnh Viện thêm một chút, hỏi: "Đây là muội muội của Hoàng Hậu?"

Một câu hỏi chuyện ngoại lệ này làm người ở bữa tiệc sinh ra đủ loại tâm tư.

Trong lòng Tiết Tĩnh Viện càng hồi hộp, trên mặt hiện lên hai vệt đỏ ửng, hận không thể trực tiếp ngẩng đầu để Hoàng Đế nhìn rõ nàng. Nàng đã dùng hết sức mới có thể kìm chế được ý định mà không ngẩng đầu lên.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Vâng, đây là Tứ cô nương của phủ Thừa Ân công."

Hoàng Đế gật đầu, mọi người cho rằng là hấn nổi lên hứng thú với Tiết Tĩnh Viện, rồi lại nghe hấn nói: "Có vẻ muội muội của Hoàng Hậu không giống Hoàng Hậu chút nào."

Sau đó hấn cũng không nói thêm lời nào nữa.

Câu này hấn nói không rõ ý tứ, mọi người không khỏi phỏng đoán rốt cuộc là hấn có ý tứ gì. Cái gọi là không giống chút nào, rốt cuộc là cảm thấy Tiết Tĩnh Viện này hơn Hoàng Hậu, hay là không bằng Hoàng Hậu?

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hoàng Đế lại cúi đầu, không biết đang nói gì với Hoàng Hậu, trong lòng không khỏi nghĩ, chỉ sợ là ý của vế sau rồi(*).

(*) Ý là Tiết Tĩnh Viện không bằng Hoàng Hậu.

Vệt đỏ trên hai má của Tiết Tĩnh Viện liền biến mất, lại trở nên trắng bệch. Nàng ta cứ đứng ở trong điện, quỳ xuống tạ ơn cũng không phải, trực tiếp lui ra cũng không được.

Tiết Tĩnh Xu theo thường lệ ban ngọc như ý, lại cho nàng ta ngồi xuống.

Nàng ta vội vàng ngồi trở lại vị trí của mình, cúi đầu cuống, lúc sau cũng không còn ngẩng đầu lên nữa.

Tiết Tĩnh Uyển vui sướng mà nhìn nàng ta, hừ một tiếng, nói: "Đây là kết cục của những kẻ không biết tự lượng sức mình, chỉ bằng tỷ mà

cũng dám so với Tam tỷ tỷ?"

Tiết Tĩnh Viện cắn răng, nắm chặt nắm tay, lúc này cũng không có cãi nhau với Tiết Tĩnh Uyển nữa.

Lúc sau, cho đến khi tàn buổi yến hội Hoàng Đế cũng không nói thêm lời nào với mọi người, chỉ đôi khi thấp giọng thì thầm với Hoàng Hậu vài câu. Điều này làm người ta càng thêm hoài nghi, rốt cuộc là họ nói cái gì mà có thể nói lâu như vậy? Lại nói, tình cảm của Bộ hạ cùng Nương nương đã tốt tới mức không nói chuyện thì không chịu nổi sao?

Kỳ thật Tiết Tĩnh Xu cũng có chút bất đắc dĩ, nếu nàng nói với mọi người là Hoàng Đế chỉ đang hỏi nàng bữa tối phải dùng cái gì thì chỉ sợ chẳng có ai tin đúng không?

Nhưng thực tế lại chính là như vậy, thật sự là Hoàng Đế đang dùng vẻ mặt nghiêm túc, ngữ khí nghiêm trang cũng chỉ để nói với nàng những chuyện không có ý nghĩa đó.

Cuối cùng cũng kết thúc buổi yến hội, các vị phu nhân sôi nổi tạ ơn ra cung, tâm trạng hiện tại của các nàng ấy rất khác so với buổi sáng khi vào cung.

Các nàng không thể không bắt đầu cân nhắc lại một lần nữa, có nên ở thời điểm Hoàng Hậu đang được Hoàng Đế cực kì sủng ái như hiện tại mà đưa nữ nhi của mình vào cung hay không?

Thế nhưng các nàng lại nghĩ, Hoàng Hậu được sủng ái như vậy thì tất nhiên sẽ có lúc mang thai, chờ nàng ấy có thai thì không thể tiếp tục hầu hạ Bộ hạ nữa, khi đó nữ nhi của các nàng cũng không cần lo lắng không được hưởng chút mưa móc nào rồi.

*****

Khi Tiết Tĩnh Xu trở lại Tê Phượng cung thì trong lòng mới thật sự thả lỏng, hôm nay cuối cùng nàng không phạm sai lầm gì cả.

Nàng gấp gáp gọi cung nữ vào hầu hạ thay quần áo, muốn cởi ngay bộ trang sức nặng nề này xuống.

Hoàng Đế lại xua xua tay, xung phong nhận việc: "Để ta."

Đám Nữ quan cúi đầu liếc nhau, lần lượt lui ra.

Tiết Tĩnh Xu nhìn Hoàng Đế, có chút hoài nghi.

Hoàng Đế gỡ cái mũ phượng nặng nề trên đầu nàng xuống trước.

Lập tức Tiết Tĩnh Xu cảm thấy nhẹ đi rất nhiều, cẩn thận tiếp nhận mũ phượng rồi đặt ở trên bàn trang điểm.

Nàng ngồi đó vẫn không nhúc nhích, chờ Hoàng Đế tiếp tục, nhưng Hoàng Đế lại không có động tĩnh gì, nàng không khởi nghi hoặc quay đầu nhìn hắn.

Hoàng Đế nhẹ nhàng dùng tay vuốt bộ diêu[6] hồng ngọc trên đầu nàng, nói: "Hoàng Hậu còn nhớ hay không, ngày đó ở trong cung của Hoàng tổ mẫu, cũng là lần đầu tiên ta gặp ta thấy nàng mặc màu đỏ và đeo trang sức màu đỏ."

[6] Bộ diêu (hay dao): bộ_bước chân, diêu_rung động. Là loại trâm cài có đính chuỗi ngọc của nữ tử cổ đại, mỗi khi bước đi chuỗi ngọc trên kim bộ diêu sẽ lay động theo bước chân thiếu nữ, tạo dáng vẻ uyển chuyển thướt tha.

Hắn vừa nói, Tiết Tĩnh Xu đã lập tức nhớ tới, đó là hôm cung yến nguyên tiêu, nàng gật gật đầu.

Hoàng Đế nói: "Lúc ấy ta thấy nàng thì ở trong lòng thầm nghĩ, Hoàng Hậu của trẫm quả thật là mỹ nhân hiếm có."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu khẽ run, trên mặt có chút nóng lên.

Nàng cố gắng giả vờ như không có việc gì mà liếc mắt nhìn Hoàng Đế một cái, trong lòng lại nghĩ, nói thật là Hoàng Thượng càng ngày càng không đứng đắn, cũng may nàng đã quen rồi.

Hoàng Đế thấy phản ứng của nàng thì trong lòng lại âm thầm nhíu mày.

Không biết là sai ở đâu, rõ ràng trong thoại bản sau khi nam tử nói những lời này thì phản ứng của nữ tử không phải như thế mà.

Chẳng lẽ là hắn xem chưa hết sao?

Δ Chú thích:

[Click để xem ảnh](#)

Ảnh minh họa củabộdiêuhồngngọc.

Editor: How to nịnh vợ?

- Xem thoại bản, xem thoại bản, xem thoại bản.... (điều quan trọng phải nói đến ba lần).

P/s: có thành công hay không thì không đảm bảo, phải xem diễn biến tâm lý của vợ với tác giả có giống nhau hay không! (Đôi khi còn có tác dụng phụ không mong muốn, như cảnh trên chúng ta vừa xem đấy, há há há há.....)

Chương 42: Tính tình

Edit: Tử Lam

Beta: Tiểu Pi

Hoàng Đế chưa từ bỏ ý định, lại sờ sờ hồng ngọc (ru-bi) trên đầu Tiết Tĩnh Xu, truy vấn nói: "Tại sao Hoàng Hậu không nói chuyện?"

Tiết Tĩnh Xu cho rằng hấn là muốn mình cũng khen hấn, vì thế cũng theo phép tắc xã giao, cắn da đầu nói: "Bệ hạ cũng là vị nam tử khí chất hiên ngang."

Phản ứng của Hoàng Đế cũng không giống với ý nghĩ, hấn lại trấn định tự nhiên gật đầu: "Ánh mắt của Hoàng Hậu rất tốt."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng bật cười, không biết nên nói cái gì mới phải.

Hoàng Đế lần lượt tháo trâm cài hồng ngọc xuống đặt vào trong tay nàng: "Màu sắc này rất hợp với Hoàng Hậu, Hoàng Hậu hấn phải mang thường xuyên."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Màu sắc sắc sỡ như vậy, kiểu dáng lại phiền phức như thế, ngày thường mang thì quá long trọng rồi."

Hoàng Đế liền nói: "Quả thực quá nặng, ta bảo người Thượng Y cục mang vài món trang sức tinh xảo khác tới cho nàng."

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Nơi này của ta còn không ít trang sức chưa dùng tới nữa."

Hoàng Đế nói: "Đây là phân lệ của hậu cung, mỗi một phi tần vốn là phải có chút ít quần áo trang sức mới. Hoàng Hậu không nên từ chối."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu cũng không nói gì, lại hỏi: "Vậy phân lệ của Bệ hạ đâu?"

Hoàng Đế gỡ cây trâm phượng cánh mẫu đơn đính đá trên đầu nàng xuống, nói: "Phân lệ của ta tính riêng, không gộp chung vào hậu cung."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, lại chần chờ nói: "Ta nhớ rõ Bệ hạ có một khối bạch ngọc, trông rất sáng."

"Ta phân phó người ta làm mấy cái kiểu dáng khác, sau đó sẽ mang cho Hoàng Hậu xem." Hoàng Đế nói.

Gỡ toàn bộ trang sức trên đầu xuống, mái tóc đen nhánh của Tiết Tĩnh Xu lập tức xỏa xuống, rối tung ở sau vai.

Nàng xoa xoa da đầu bị tóc xỏa đau, tự mình cầm lấy lược chải tóc, vấn một kiểu tóc đơn giản, dùng một cây trâm để giữ lại.

Sau đó nàng lại đứng dậy, cởi triều phục trên người ra, thay bằng thường phục thoải mái.

Hoàng Đế đứng ở một bên nhìn, cũng không tránh đi.

Nếu là trước kia, Tiết Tĩnh Xu nhất định cảm thấy quẫn bách, hiện tại từ từ cũng thành thói quen.

Thay quần áo xong, Hoàng Đế lôi kéo nàng cùng ngồi xuống.

Tiết Tĩnh Xu nhớ tới yến hội hôm nay, thử nói: "Bệ hạ cảm thấy buổi Nghênh Xuân yến khi nãy thế nào?"

Hoàng Đế nói: "Không tồi. Hoàng hậu tuy là lần đầu tiên bài tiệc đãi khách, lại có thể xử lý mọi việc đều đâu vào đấy, thành thạo. Một chút cũng không nhìn ra là tay mới."

Tiết Tĩnh Xu hơi hơi mỉm cười: "Đa tạ Bệ hạ khích lệ."

Kỳ thật lúc nãy nàng muốn hỏi không phải là cái này. Nàng là muốn thăm dò tâm tư Hoàng Đế, xem hẳn đối với những vị tiểu thư đó là ý nghĩ gì.

Chỉ là hiện tại nghĩ lại, còn chưa phải thời điểm để hỏi vấn đề này. Nhưng là nếu muốn hỏi, cũng nên là hỏi từ chỗ Thái Hoàng Thái Hậu hoặc là các trưởng bối khác.

Hoàng Đế cũng hỏi: "Hôm nay Hoàng Hậu có triệu kiến người Tiết gia không? Nếu sau này nhớ nhà, có thể mời Tiết phu nhân vào cung trò chuyện với Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, lại nói: "Hiện tại mùa Xuân đã đến, trong Ngự Hoa Viên trăm hoa đua nở, sau khi Bệ hạ xử lý chính vụ xong, có thể đi dạo, cũng coi như rèn luyện thân thể."

Hoàng Đế nói: "Có lẽ cây mận lần trước, đến bây giờ hẳn là ra quả rồi? Chờ đến lúc trái chín, ta cùng Hoàng Hậu đi hái trái, cũng coi như thể trải nghiệm thú vui nông gia dân gian một chút."

Hắn nói lại tựa hồ có chút thâm ý nhìn liếc mắt nhìn Tiết Tĩnh Xu một cái: "Thuận tiện để Hoàng Hậu đi so, nhìn xem mấy ngày nay có cao lên hay không."

Tiết Tĩnh Xu thấy hấn lại nhắc tới việc này, có chút dở khóc dở cười. Cũng may nàng là nữ tử, không cần phải để ý nhiều đến chiều cao, nếu nàng là nam nhân, mà Hoàng Đế hai ba lần nói nàng lớn lên lùn như vậy, nhất định sẽ nổi giận.

Nàng nói: "Từ năm trước ta đã thấy không cao lên, làm Bệ hạ thất vọng rồi."

Hoàng Đế nói: "Ta không thất vọng, chỉ là sợ Hoàng Hậu còn phải tiếp tục vất vả."

Tiết Tĩnh Xu cứng lại, trên mặt hiện lên hai đám mây đỏ. Những ngày qua, nàng cảm nhận rõ ràng được Hoàng Đế nói vất vả là ý gì. Tuy rằng nói Hoàng Đế thông cảm thân mình nàng không tốt, sau khi sinh hoạt vợ chồng một lần đều sẽ nghỉ ngơi một ngày hoặc hai ngày. Nhưng cho dù là cái dạng này, vẫn là làm nàng cảm thấy có chút ăn không tiêu.

Nàng thấy Hoàng Đế liên tiếp nhắc tới việc này, nhịn không được nói: "Nếu Bệ hạ lo lắng ta vất vả, cũng có thể làm ta không cần vất vả."

Hoàng Đế lại nói: "Nhưng nếu Hoàng Hậu không vất vả thì chính là ta vất vả.":-))))))

Tiết Tĩnh Xu lại im lặng. Rõ ràng đêm đại hôn đó, hấn còn cứng đờ giống y như tảng đá, không biết từ lúc nào mà trở nên trơn tru như vậy.

Hoàng Đế lại không buông tha nàng, duỗi tay kéo người đến gần, còn hỏi: "Tại sao Hoàng Hậu lại không nói gì?"

Tiết Tĩnh Xu thật không có kháng cự, thuận theo lực tay ngồi vào

trong lòng ngực hắn. Nhưng là vẫn cẩn thận nhìn ra phía ngoài điện, sợ có cung nhân tiến vào truyền lời.

Hoàng Đế nói: "Không cần lo lắng, sẽ không có ai tiến vào. Mới vừa rồi Hoàng Hậu trầm mặc không nói, là suy nghĩ cái gì?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một cái, lại rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Ta suy nghĩ, Bệ hạ của trước kia không giống với hiện tại."

Hoàng Đế hỏi lại nàng: "Vậy Hoàng Hậu cảm thấy, ta của trước kia tốt hay là hiện tại mới tốt?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhấp môi, vành tai hơi đỏ lên. Theo ý nàng, Hoàng Đế trước kia không dễ tiếp cận, cũng khó sống chung; Hoàng Đế hiện tại tuy rằng khá thân mật với nàng, nhưng có khi lại làm nàng cảm thấy chống đỡ không được.

Nàng cảm thấy, nếu hai người có thể kết hợp một chút, vậy không thể tốt hơn. Nhưng ở trước mặt Hoàng Đế đương nhiên không thể nói như thế, nàng chỉ nói: "Mặc kệ Bệ hạ như thế nào cũng đều tốt cả."

Hoàng Đế gật đầu: "Lời này ta thích nghe."

Tiết Tĩnh Xu hỏi hắn: "Bệ hạ có biết hai chữ khiêm tốn viết thế nào không?"

"Cái này...còn không phải như Trẫm đang thể hiện đó sao?" Hoàng Đế nghiêm túc hỏi lại.

Tiết Tĩnh Xu á khẩu không trả lời được, hồi lâu mới nói: "Trước kia Bệ hạ cũng sẽ không bao giờ nói như vậy."

Hoàng Đế nói: "Trước kia ta cũng không phát hiện Hoàng Hậu đáng yêu như vậy."

Tiết Tĩnh Xu thật sự nhịn không được, hỏi hấn: "Mấy ngày gần đây có phải Bộ hạ học thứ gì đó không nên học, xem thứ gì đó không nên xem chẳng?"

Hoàng Đế cũng không phủ nhận: "Ở Tàng Thư Các ta phát hiện mấy quyển thoại bản, tiện tay lấy ra nhìn. Chính là kể mấy câu chuyện tài tử giai nhân, còn rất thú vị vị, ta thấy khi thư sinh bên trong kia nói những lời này với mấy vị tiểu thư đó, mấy vị tiểu thư cô nương đều thật sự rất vui vẻ. Thế nào? Hoàng Hậu không thích nghe sao?"

Tiết Tĩnh Xu sừng sốt hồi lâu mới nói: "Bộ hạ, ngài... Sao ngài lại có thể xem mấy loại sách đó?"

Hoàng Đế nói: "Ta cũng chỉ là tùy tiện lấy ra, nhìn vài lần, sẽ không chậm trễ chính vụ, Hoàng Hậu yên tâm. Ta đọc thấy biểu hiện những nữ tử đó không giống với Hoàng Hậu, nói không chừng các nàng là người không đứng đắn bằng Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu trầm nghĩ, có người mới không đứng đắn ấy.

Hoàng Đế lại nói: "Mới vừa rồi nói Hoàng Hậu đáng yêu, những lời này đó tuy là học người trong sách nói, nhưng cũng là lời trong lòng của ta, Hoàng Hậu đừng hiểu lầm."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng hỏi lại: "Ta... Ta có chỗ nào đáng yêu? Bộ hạ không nên nói bậy."

"Trước mắt không phải đáng yêu hay sao? Nói thật với Hoàng Hậu, trước kia ta không thích thân cận với nữ tử, nhưng đối với Hoàng Hậu lại một chút cũng không bài xích. Ngược lại, ôm Hoàng Hậu vào

trong ngực, vừa mềm vừa mát lạnh, còn cảm thấy rất hài lòng."

Giống như vì chứng minh lời nói của mình, hai tay vòng quanh người Tiết Tĩnh Xu khẽ siết chặt, ôm cả người nàng vào ngực xoa xoa vài cái.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy chính mình giống như bị hấn biến thành một cục bột nếp, tùy hấn xoa viên bóp dẹp.

Trong lòng nàng ngỡ ngàng ngừng, chỉ là nghĩ. Trừ những lúc đầu nàng không quen, sau khi bị Hoàng Đế ôm vào trong lòng ngực, cảm giác hai người cũng rất phù hợp, liền chịu đựng ngỡ ngàng nói: "Kỳ thật ta nằm ở trong ngực Bệ hạ, cũng cảm thấy ngủ rất an ổn."

"Ồ? Ta và Hoàng Hậu thật ra đúng là trời sinh một đôi. Hoàng Hậu nói có đúng không?" Hấn cúi đầu, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Tiết Tĩnh Xu hỏi.

Tiết Tĩnh Xu đành theo ý hấn, nhẹ nhàng gật đầu.

Hoàng Đế lại còn không hài lòng, lại hỏi: "Là xứng đôi thế nào, Hoàng Hậu cũng chưa nói."

Ban ngày ban mặt nói chuyện như vậy, thật sự làm người ta có chút khó xử. Tiết Tĩnh Xu ý đồ dờ đi sự chú ý của hấn, liền hỏi: "Hôm nay sao Bệ hạ hạ triều sớm như vậy?"

Hoàng Đế nói: "Hôm nay không có tấu chương gì, những đại thần đó cũng không thể nói gì hơn."

Hấn nghiêm nhiên đã ném vị Lưu đại nhân kia vào một xó xỉnh nào đó.

"Hoàng Hậu còn chưa trả lời ta." Hoàng Đế tiếp tục truy vấn.

Tiết Tĩnh Xu bị hấn bức đến hết cách, đành nói: "Bệ hạ không phải nói là trời sinh một đôi sao?"

Hoàng Đế gật đầu: "Xem ra Hoàng Hậu cũng nghĩ như vậy. Chỉ là còn một chút, hình thể thật sự có chút không xứng."

Nói đi nói lại, lại nói tới vấn đề này.

Tiết Tĩnh Xu không biết rốt cuộc chấp niệm của Hoàng Đế đối với chuyện này lớn bao nhiêu. Lớn lên lùn nàng cũng đâu có muốn, Hoàng Đế nói nàng lớn lên lùn, tại sao không trách mình lớn lên quá cao?

Hoàng Đế lại nói: "Nhưng chuyện trên đời, luôn luôn không hoàn mỹ, ta cũng không bắt buộc."

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu, bĩu môi, còn có chút ủy khuất.

Lúc sau truyền thiện, Tiết Tĩnh Xu cố ý không để ý đến hấn.

Hoàng Đế hậu tri hậu giác, lúc này mới phản ứng lại: "Hoàng Hậu xảy ra chuyện gì? Có phải tức giận không?"

Lại nói tiếp hấn còn chưa tính là có tiến bộ. Trước kia chuyện cái khóa nghìn tầng làm Tiết Tĩnh Xu ngấm ngầm phân cao thấp, nhưng hấn lại một chút cũng không phát hiện.

Suy cho cùng, kỳ thật trước kia chỉ là không đủ để để bụng, hiện giờ để bụng thôi.

Tiết Tĩnh Xu buông chén đũa, nói: "Bệ hạ chỉ nói ta lớn lên lùn nhưng

tại sao không nói là Bệ hạ lớn lên quá cao?"

Hoàng Đế không ngờ nàng còn nhớ rõ việc này, sừng sốt một chút, nói: "Nhưng vóc người của ta đã định hình, Hoàng Hậu lại còn có cơ hội thay đổi."

Tiết Tĩnh Xu nói thẳng: "Ta sẽ không thay đổi."

Nàng lần đầu tiên ở trước mặt Hoàng Đế dùng ngữ khí như vậy nói chuyện.

Hoàng Đế lại sừng sốt. Từ lúc hấn đăng cơ đến giờ, chưa có ai dám nói chuyện như thế với hấn. Nhưng kỳ quái chính là trong lòng hấn lại không tức giận chút nào, cũng không cảm thấy mạo phạm, ngược lại còn cảm thấy có chút mới lạ. Ban đầu nghĩ Hoàng Hậu luôn là mềm mại yếu điệu, không nghĩ tới, trong đó lại có gai.

Hoàng Đế xoa tay, nói: "Vậy quên đi. Hoàng Hậu không muốn thay đổi thì không cần thay đổi, ai cũng không thể ép buộc Hoàng Hậu."

Sắc mặt Tiết Tĩnh Xu lúc này mới hòa hoãn lại, sau đó hai người có nói có đáp. Hoàng Đế liền cảm thấy chuyện này coi như qua đi.

Sau khi ăn cơm Tiết Tĩnh Xu cảm thấy bụng nhỏ có chút toan trướng, nàng ở trong lòng tính ngày. Đoán được là thế nào, lảng tránh đi đến một nhìn nhìn, quả thật là nguyệt sự tới.

Tư lễ nữ quan biết được, nói: "Nương nương đến nguyệt sự, theo lý nên phân phòng với Bệ hạ."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Người đi nói với Bệ hạ đi."

Nàng theo nữ quan cùng nhau vào nội điện, thấy Hoàng Đế đã cởi áo

ngoài, nghiêm nhiên một bộ dáng chuẩn bị đi nghỉ.

Nữ quan tiến lên truyền lời: "Mấy ngày gần đây thân thể Nương Nương không tiện, thỉnh bệ hạ di giá đến nơi khác."

Hoàng Đế lập tức nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu, thấy sắc mặt nàng như thường, khí sắc cũng không tồi, bộ dáng không giống như là không thoải mái. Đang muốn truy vấn, Đức công công nhớ tới cái gì, vội nhỏ giọng ở bên tai hắn nói một câu, lúc này Hoàng Đế mới bừng tỉnh.

Hắn còn tính toán ở lại, nhưng nữ quan lại dọn quy củ của tổ tông đặt ra, xem như bắt buộc hắn phải tuân theo.

Hoàng Đế lại nhìn Tiết Tĩnh Xu, Tiết Tĩnh Xu lại không nhìn hắn.

Hắn không còn cách nào khác, chỉ đành thu dọn ra khỏi Tê Phượng Cung. Hắn đứng ở ngoài cung, quay đầu nhìn lại, hỏi Đức công công: "Người nói, đuổi trẫm ra ngoài là ý của Hoàng Hậu hay là của nữ quan kia?"

Đức công công cúi đầu, nơm nớp lo sợ nói: "Hoàng Thượng, đây là quy củ của tổ tông."

Hoàng Đế lại cảm thấy, nhất định là Hoàng Hậu không muốn hắn nghỉ ở nơi này. Nếu hắn muốn làm lơ lời nói của cái nữ quan kia cũng không phải không được, chỉ là thấy bộ dạng Hoàng Hậu tựa hồ còn không có nguôi giận, liền không giằng co.

Hắn cũng không nghĩ tới, Hoàng Hậu nhìn ôn ôn nhu nhuận nhu nhuận, tính tình lại còn có chút ươn nhạt.

Đức công công chỉ đứng ở sau lưng Hoàng Đế, thấy hắn không biết nghĩ gì, suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Người đi Thái Y Viện hỏi một

chút, nguyệt sự của nữ tử phải mất mấy ngày mới hết."

Khoé miệng Đức công công co rút, bất đắc dĩ rời đi.

Chương 43: Sùng ái

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Đêm nay hai người họ ngủ riêng.

Tiết Tĩnh Xu nằm trên chiếc giường long phượng to rộng, nhìn sang hai bên, đây là lần đầu tiên nàng không thấy được bóng dáng Hoàng Đế khi ngủ, cảm thấy có chút không quen. Rõ ràng hai người thành thân đến nay còn chưa đến một tháng.

Hiện tại đã là đầu mùa xuân, thời tiết so với vào đông ấm áp hơn không ít, nhưng ban đêm trời vẫn lạnh. Nàng nằm trong lớp chăn đệm mềm mại nhưng hai chân vẫn có chút lạnh, bên cạnh không có người làm lò sưởi ủ ấm cho nàng nên có vẻ có vài phần quạnh quẽ.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới một việc, bò dậy xốc màn lên, gọi một nữ quan đến dọn dò một phen, lúc này mới lại nằm trở về.

*****

Một nơi khác, trong tấm cung của Hoàng Đế ở Sùng Đức điện.

Đức công công đang đáp lời.

"Bệ hạ, Thái y nói nguyệt sự của nữ tử chậm thì ba ngày, nhiều thì bảy ngày mới ngừng thật sự."

Hoàng Đế nghe vậy thì nhíu mày: "Người nói Hoàng Hậu là ba ngày hay là bảy ngày?"

Đức công công cúi đầu: "Nô tài không biết."

Hoàng Đế suy nghĩ một chút, nói: "Sáng mai người đi tìm cung nữ thân cận của Hoàng Hậu hỏi thử xem."

Trong lòng Đức công công cảm thấy khó xử, lại cũng chỉ có thể đồng ý, ai bảo Bệ hạ là Bệ hạ đây? Bệ hạ sai hấn đi làm việc, cho dù hấn có nhiều lời muốn nói nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Hoàng Đế lại nói: "Nguyệt sự này đến nhiều ngày như vậy, thân thể Hoàng Hậu lại là thể nhược, không biết có chịu được hay không. Người nói Thái Y viện viết ra những món có phương thuốc rồi giao cho Ngự Thiện phòng, để cho bọn họ làm nhiều món tẩm bổ Hoàng Hậu."

Tất nhiên Đức công công sẽ đồng ý.

Lúc này Hoàng Đế mới phát tay bảo hấn lui ra.

Ban đêm, Hoàng Đế một mình nằm ở trên long sàng, trong vòng tay trống rỗng, không có ai nằm trong lòng ngực hấn, không khỏi lại nhớ tới thân thể mềm mại của Hoàng Hậu.

Ở trong lòng hấn nghĩ lại, xem ra Hoàng Hậu rất không thích người khác nói nàng lùn, lần sau phải nhớ kỹ, không thể lại ở trước mặt Hoàng Hậu nhắc tới việc nàng lùn, chỉ nên giữ lại ở trong lòng thôi.

Hắn mở to mắt, nghĩ thầm đêm nay không có Hoàng Hậu trong ngực, không biết có thể ngủ được hay không.

Đúng lúc này, Đức công công lại cầm theo cái cái hộp nhỏ tiến vào, vui vẻ nói: "Bệ hạ, Nương nương sợ ban đêm ngài ngủ không được ngon nên đặc biệt sai người tặng hương an thần lại đây. Nghe nói hương này là hương liệu mà mấy ngày nay Nương nương đã cải tiến, so với trước kia còn hiệu quả hơn."

Hoàng Đế xoay người ngồi dậy, vẫy tay bảo hắn đem hương qua đây.

Đức công công vội cẩn thận dâng lên.

Hoàng Đế mở hộp ra, bóc một nắm hương lên ngửi ngửi, hỏi: "Người nói xem có phải Hoàng Hậu hết tức giận rồi hay không?"

"Chuyện này....." Đức công công chần chừ nói: "Nô tài không biết."

Hoàng Đế tự gật gật đầu: "Chắc chắn là không tức giận. Đức Lộc, người đi đốc thúc Ngự Thiện phòng, đêm nay chớ quên bữa ăn khuya của Hoàng Hậu. Còn có Thái Y viện, nói bọn họ suốt đêm nay phải đem phương thuốc giao ra đây."

Vì thế Đức công công đành phải rẽ bóng đêm chạy đi truyền lời.

Hoàng Đế cho người đốt hương an thần lên, hiện tại có mùi hương quen thuộc lại hồi tưởng lại thân thể mềm mại của Hoàng Hậu, rốt cuộc cũng đã ngủ.

*****

Rạng sáng ngày kế tiếp, Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại, phát hiện bên ngoài

tâm cung thật yên tĩnh mới nhớ tới việc tối hôm qua Hoàng Đế không nghỉ ở Tê Phượng cung. Các cung nữ không cần hầu hạ hẳn lâm triều, nàng cũng không cần thức dậy sớm như vậy.

Thế nhưng nàng muốn ngủ tiếp cũng không ngủ được, vì thế liền nằm trên giường, đợi đến giờ rồi mới ngồi dậy.

Cung nữ nghe được động tĩnh, theo thứ tự đi vào hầu hạ nàng thay quần áo rửa mặt.

Liểu Nhi mang theo hai cung nữ đi Ngự Thiện phòng nhận đồ ăn sáng, nửa đường bị Đức công công ngăn lại.

Nàng hành lễ với Đức công công, nói: "Công công có việc gì? "

Đức công công nhìn nhìn hai cung nữ phía sau nàng, nói: "Mời Liễu cô nương qua đây nói chuyện một chút."

Liểu Nhi nghi hoặc, nhưng vẫn nói hai cung nữ đứng tại chỗ chờ nàng.

Lúc này Đức công công mới thần bí hỏi: "Liều cô nương có biết nguyệt sự của Hoàng Hậu nương nương đến mấy ngày mới hết không? "

Loại chuyện tư mật của nữ nhi này, cho dù Liễu Nhi không hiểu chuyện nam nữ đi nữa cũng biết là không thể tùy tiện nói cho người khác, lập tức cảnh giác nói: "Công công hỏi chuyện này làm cái gì?"

Khuôn mặt già nua của Đức công công có chút không nhịn được, căng da đầu nói: "Là Bệ hạ sai lão nô tới hỏi một câu."

Lúc này Liễu Nhi mới buông lỏng cảnh giác. Hiện tại Hoàng Thượng

đã là phu quân của tiểu thư nhà nàng, nếu đã là phu thê, vậy thì Bộ hạ tới hỏi cũng không sao. Nàng liền nói: "Nguyệt sự của Nương nương khoảng bốn năm ngày mới có thể sạch sẽ."

Đức công công: "Đa tạ Liễu cô nương."

Liễu Nhi vội nói: "Công công khách sáo rồi."

*****

Nàng cầm theo điểm tâm sáng trở lại Tê Phượng cung, vừa vào nội điện liền nói: "Nương nương, người có biết ở trên đường ta đã gặp ai không? "

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhìn nàng: "Không phải ta đã nói rồi sao, không cần gọi ta như vậy."

Liễu Nhi xoa xoa mặt: "Vừa rồi ở trên đường ta gặp được Đức công công, ở trước mặt hẳn tất nhiên phải gọi tiểu thư là nương nương, cho nên nhất thời thuận miệng."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu có chút hồi hộp: "Người nói người người gặp được chính là Đức công công? "

Liễu Nhi vội gật đầu: "Đúng, tiểu thư, người có biết Đức công công tìm ta làm gì hay không? "

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu uống ly trà để che dấu vẻ mặt, nói: "Ta không phải là con sâu trong bụng người, làm sao biết người suy nghĩ cái gì?"

Trên mặt Liễu Nhi lộ ra biểu tình ghét bỏ, run run nói "Trong bụng ta mới không có sâu!"

Tiết Tĩnh Xu bật cười nói: "Vậy khi này có việc gì? Người còn nói không nói."

Liễu Nhi vội gạt đầu: "Đúng đúng, thiếu chút nữa đã quên." Nàng nhìn trái nhìn phải thấy không có người mới nhỏ giọng nói: "Đức công công được Bộ hạ phân phó, tới hỏi ta nguyệt sự của tiểu thư khi nào mới có thể hết."

Tiết Tĩnh Xu ngáp ngừng một chút, trên mặt có chút nóng: "Người nói với hấn?"

"Nói chứ." Liễu Nhi nói, nàng nhìn sắc mặt Tiết Tĩnh Xu, lại có chút chần chừ: "Tiểu thư, có phải ta không nên nói hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lại cầm ly trà lên uống, hàm hồ nói: "Không có việc gì."

Liễu Nhi yên lòng, lại đem hộp điểm tâm lên dọn ra: "Tiểu thư, người nhìn điểm tâm hôm nay xem, người ở Ngự Thiện phòng nói đây là làm theo phương thuốc bổ mà đêm qua Bộ hạ căn dặn Thái Y viện nghĩ ra đó, chuyên dùng cho thời điểm tiểu thư có nguyệt sự. Tiểu thư, Bộ hạ đối với người tốt thật. Tiểu thư đối Bộ hạ cũng rất tốt, trước đó vì cải tiến phương thuốc an thần kia, tiểu thư phải xem qua rất nhiều y thư, tìm không ít thảo dược. Thì ra đây là tình cảm phu thê, luôn suy nghĩ cho đối phương, thật tốt."

Tiết Tĩnh Xu bị nàng nói đến mất tự nhiên, cố ý trêu ghẹo nói: "Có phải người hâm mộ ta hay không? Nếu người cũng muốn gả cho người ta, ta phải tìm cho người một nhà chồng thật tốt."

Liễu Nhi lắc đầu như trống bỏi: "Không muốn không muốn, ta muốn bồi tiểu thư à."

Tiết Tĩnh Xu trong lòng ấm áp, lại cười nói: "Nha đầu ngọc, người cũng không thể bồi ta cả đời."

Đây là lời nói thật lòng của Liễu Nhi, sau khi bồi Tiết Tĩnh Xu tiến cung, trong lòng nàng kỳ thật có chút khác biệt. Trước kia ở ngoài cung, tiểu thư chỉ cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau, hầu như lúc nào hai người cũng dính liền với nhau. Hiện tại vào cung, người làm bạn với tiểu thư lại biến thành Bệ hạ.

Hiện giờ công việc nàng làm cũng không khác với các cung nữ bình thường, chính là muốn nói vài câu với tiểu thư cũng phải bận tâm xem có người khác ở đây hay không. Nàng nghĩ, nếu sau này tiểu thư sinh hài tử, vậy hai người các nàng sẽ càng không có cơ hội nói nhiều với nhau nữa.

Thế nhưng chuyện này cũng không sao, chỉ cần nàng có thể bồi ở bên người tiểu thư, nhìn tiểu thư vui vẻ hạnh phúc, vậy thì trong lòng nàng cũng sẽ cảm thấy vui.

Đem những chuyện này ném ra khỏi đầu, Liễu Nhi hầu hạ Tiết Tĩnh Xu dùng bữa, lại lấy ra cho nàng một đĩa bánh táo đỏ long nhãn[1], nói: "Các Thái y nói tiểu thư thể hàn, nên dùng thức ăn có chút tính nóng, bánh táo đỏ long nhãn này tiểu thư thường thường ăn một miếng, coi như ăn vật."

[1] Bánh táo đỏ long nhãn: loại bánh làm từ táo đỏ, long nhãn, đường nâu và bột củ mã thầy. Có tác dụng bổ huyết dưỡng thân, thích hợp cho phụ nữ trong những ngày "đèn đỏ".

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, trong lòng nghĩ có phải nàng nên thay Liễu Nhi lưu ý một chút hay không, nhìn xem có người nào thích hợp, có thể chăm sóc nha đầu ngọc này cả đời.

Trong đầu nàng bỗng nhiên có cái gì đó chợt lóe qua, ngẩng đầu nhìn Liễu Nhi, hỏi: "Vị thần võ Đại tướng quân kia, gần đây người còn gặp hắn không?"

Liễu Nhi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: "Thời điểm ta đi Ngự Thiện phòng lấy thức ăn đôi khi cũng ngẫu nhiên ở trên đường gặp qua một hai lần."

Tiết Tĩnh Xu truy vấn: "Hắn cùng người có nói chuyện không?"

Liễu Nhi lắc đầu: "Có khi hắn ngồi xổm trên cây, có khi ngồi ở nóc nhà, cũng chưa nói chuyện. Cho dù hắn nói chuyện với ta thì ta cũng không dám nói với hắn đâu, nhìn hắn rất hung dữ. Tiểu thư, người nói xem vì sao hắn không thượng triều, cũng không ngồi ở trong nha môn làm việc."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Vị Đại tướng quân này, không giống với những võ quan trong triều khác. Kỳ thật lại nói, thần võ Đại tướng quân cũng không phải chỉ có mỗi một người, mà là riêng cái vị trí kia, mỗi vị tướng quân chỉ tại vị 5 năm, qua 5 năm qua sẽ về lại sư môn, thay một người khác kế nhiệm. Bọn họ không thượng triều, không nghe triệu, chỉ phụ trách bảo vệ an nguy của hoàng triều Đại Diễn. Nếu có ngoại địch tới xâm phạm, người đầu tiên ra chiến trường chính là bọn họ, nhưng thời điểm luận công ban thưởng, bọn họ cũng không thụ phong."

Vẻ mặt Liễu Nhi hứng thú, kính nể nói: "Xem ra hắn thật đúng là một đại anh hùng, khó trách khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng, anh hùng luôn là loại tính tình này sao."

Tiết Tĩnh Xu bật cười, nhìn vẻ mặt ngây thơ của nàng ấy nhẹ nhàng lắc đầu, tạm thời buông ý niệm trong lòng xuống.

*****

Ăn sáng xong đi qua chỗ Thái Hoàng Thái Hậu thỉnh an, lại bồi lão nhân gia bà đi dạo nửa vòng Ngự Hoa viên, Tiết Tĩnh Xu mới trở lại trong điện của mình.

Không bao lâu liền có tin tức từ Sùng Đức điện truyền đến, hôm nay Bệ hạ muốn lại đây dùng cơm trưa.

Gần đây Hoàng Đế bận rộn chính vụ, nên đã lâu rồi không có tới Tê Phụng cung dùng cơm trưa. Ngay cả bữa tối cũng không phải lúc nào cũng đến kịp.

Mà hiện tại, tối hôm qua mới bị thỉnh đi ra ngoài, hôm nay hai mắt liền trông mong muốn lại đây. Trong lòng cung nhân hầu hạ ở Tê Phụng Cung thầm nghĩ, thì ra Bệ hạ một ngày cũng không rời Nương nương được.

Trong cung này có vài người đã hầu hạ cả đời trong cung, trải qua thời kỳ của Tiên Đế, cũng từng biết đến cảnh tượng Sở Quý thi thịnh sủng. Tiên đế rất sủng ái nàng, giống như hiện tại Bệ hạ sủng ái Hoàng Hậu. Nhưng các nàng cũng nhớ rõ, thời điểm Sở Quý phi thất sủng thì Đại Hoàng tử cũng thất thế, đó cũng là kết cục của mẫu tử hai người.

Đế vương sủng ái, há có thể lâu dài?

Chỉ là không biết hiện tại Bệ hạ đối với Nương nương có thể nhiệt tình được bao lâu? Những thiếu nữ mơn mớn ngoài cung như hổ rình mồi, ngày ngày chờ cơ hội tiến cung.

Đương nhiên Tiết Tĩnh Xu không biết những người khác đang suy nghĩ cái gì, nghe nói Hoàng Đế muốn tới, nàng liền phân phó người

đi Ngự Thiện phòng, nói bọn họ làm thêm món canh cá gạch cua mà Hoàng Đế thích ăn.

Δ Chú thích:

[Click để xem ảnh](#)

Bánh táodởlonghãn.

Chương 44: Nguyệt sự

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

Khi Hoàng Đế đến, cơm trưa vẫn chưa được dọn lên.

Tiết Tĩnh Xu đang đùa nghịch trước một gốc hoa lan.

Các cung nữ thấy Hoàng Đế thì muốn hành lễ, liền bị hắc phát tay ngăn lại.

Hắc thả nhẹ bước chân đi đến phía sau Tiết Tĩnh Xu, nhìn trong chốc lát rồi bỗng nhiên nói: "Hoàng Hậu đang làm gì vậy?"

Tiết Tĩnh Xu đang tập trung tinh thần mà nhìn chậu hoa kia nên vẫn chưa chú ý đến tiếng động xung quanh, bất ngờ bị hắc hỏi đến nên hoảng sợ, toàn thân hơi giật mình một chút.

Nàng quay đầu lại, nhẹ nhàng vỗ ngực, nhìn Hoàng Đế nói: "Ta không biết thì ra Bệ hạ là thuộc hồ(*)."

(*) Anh Hoàng tuổi dần đó. (nhìn anh là biết roài. →_→)

Hoàng Đế đi qua cầm lấy tay nàng, nắm thật chặt tỏ vẻ trấn an, cười nói: "Hoàng Hậu nói đúng, ta đúng là thuộc hồ lại là một con hồ lớn. Không biết Hoàng Hậu thuộc cái gì?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Tất nhiên không uy mãnh bằng Bệ hạ, ta là thuộc

dê."

Hoàng Đế liền "À" một tiếng, ý vị sâu xa.

Tiết Tĩnh Xu không cần nhìn hẳn cũng biết hiện tại trong lòng hẳn khẳng định lại nghĩ đến chuyện không đứng đắn.

Quả nhiên, Hoàng Đế nghiêm túc nói: "Trách không được mỗi lần ta nhìn thấy Hoàng Hậu đều cảm thấy đặc biệt mỹ vị(*), thì ra là bản tính hổ ăn dê."

(* *Món ăn ngon và quý.*)

Nếu là bình thường, lúc này Tiết Tĩnh Xu sẽ ngược ngược né tránh. Nhưng mà hôm nay nàng lại hỏi ngược lại hẳn: "Ở trong mắt Bệ hạ có món nào mà không phải mỹ vị?"

Đây là nàng đang nói ẩn ý chuyện Hoàng Đế ăn nhiều, lại là cái gì cũng ăn.

Hoàng Đế nhìn nàng, gật gật đầu: "Lời này không sai, nhưng mà trong mỹ vị còn có đại mỹ vị, tất nhiên Hoàng Hậu là mỹ vị nhất, làm người thèm muốn(*), lưu luyến quên đường về."

(* *Đáng lẽ chỗ này để "thèm nhỏ dãi" cơ, mà ta sửa lại, kéo phá mất hình tượng mỹ nam "nạnh nùng" của anh. (Cơ mà ta thấy anh cũng từ từ mất hình tượng ban đầu rồi, chuyển qua mặt dày vô sỉ. -_-)*

Tiết Tĩnh Xu tự biết nàng đấu võ miệng không lại hẳn, đành phải bại trận trước.

Hoàng Đế lại nói: "Tối hôm qua Hoàng Hậu ngủ ngon không?"

"Không tồi, còn Bệ hạ?" Tiết Tĩnh Xu nói.

"Không tốt." Hoàng Đế nói.

Tiết Tĩnh Xu hơi nhướng mày, vội hỏi hần: "Có phải hương liệu mới kia không có tác dụng không?"

Hoàng Đế: "Hương rất thơm, chỉ là không có Hoàng Hậu nằm trong ngực nên ngủ không được an ổn."

Tiết Tĩnh Xu vừa nghe lời này liền biết hần muốn tối nay ngủ lại đây, vì thế nói trước: "Trước kia khi ta chưa vào cung cũng không thấy Bệ hạ vì vậy mà ngủ không quen."

Hoàng Đế lôi kéo nàng ngồi ở bên cạnh bàn, nghiêm trang nói: "Hoàng Hậu có từng nghe nói "từ nghèo thành giàu thì dễ, từ giàu về nghèo lại khó" không? Nếu ta đã quen với thân thể Hoàng Hậu, bây giờ lại để ta đi ngủ giường lạnh gối chiếc kia, tất nhiên sẽ cảm thấy không được thoải mái."

Lời này Tiết Tĩnh Xu cảm thấy cũng có vài phần đúng. Tối hôm qua không có Hoàng Đế bên cạnh, chăn giường so với ngày thường lạnh lẽo hơn rất nhiều, nàng cũng là qua hồi lâu mới ngủ được.

Nhưng mà da mặt nàng cũng không dày giống Hoàng Đế, sao lại không biết xấu hổ mà có thể mạnh miệng nói ra như vậy, nên nàng đành im lặng.

Nhưng sự trầm mặc của nàng cũng đã cho Hoàng Đế biết đáp án.

Hoàng Đế nói: "Tối nay Hoàng Hậu để ta ở lại đi."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, "Đây là quy củ tổ tông để lại, nếu Bệ

hạ muốn ở lại đây, chỉ sợ là không may mắn."

Hoàng Đế cũng không tán thành: "Quy củ của tổ tông, có cái đúng, cũng có cái không đúng. Nói đến kiêng kỵ vốn dĩ là hoang đường không thể tin. Hoàng Hậu nghĩ sao?"

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cũng là không tin. Nhưng đây là trong cung, Hoàng Đế có thể đi đâu không tuân thủ theo quy củ, còn Hoàng Hậu lại không thể. Bởi vậy mà lời này Hoàng Đế có thể nói, nhưng nàng lại không thể nói.

Nếu không, cho dù Thái Hoàng Thái Hậu có thương nàng nhưng trong lòng cũng sẽ cảm thấy không hài lòng. Nàng chỉ nhẹ nhàng gật đầu: "Nếu Bệ hạ có thể thuyết phục tư lễ nữ quan thì tất nhiên là ta cũng không còn lời nào để nói."

Hoàng Đế tự tin nói: "Vậy thỉnh Hoàng Hậu đêm nay ở tấm cung chờ ta."

Chờ nội giám đi vào dọn thiện, Hoàng Đế liếc mắt một cái nhìn đến món canh cá gạch cua thì ngạc nhiên nói: "Ta nhớ cơm trưa hôm nay vốn không có món này."

Tiết Tĩnh Xu tiếp nhận đôi đĩa bạc từ tay cung nữ rồi đưa cho hắn, nói: "Ngày đó ở Trường Nhạc Cung ta từng nghe Hoàng tổ mẫu nói qua, Bệ hạ thích ăn món này."

Hoàng Đế gật đầu, trong lời nói có chút hoài niệm: "Ta còn nhớ lần đầu tiên được ăn món canh vây cá gạch cua này chính là ở trong cung của Hoàng tổ mẫu. Ta cùng với vài vị hoàng huynh bởi Hoàng tổ mẫu dùng bữa, hầu thiện nội giám múc cho ta một bát canh, đó là hương vị mà ta chưa bao giờ nếm qua. Chỉ tiếc một thời gian dài sau đó cũng không có ăn nữa."

Tiết Tĩnh Xu có lưu ý đến thói quen ăn uống của Hoàng Đế nên phát hiện hẳn thích ăn thịt, hơn nữa thích ăn những món nhiều dầu mỡ. Có thể là vì từ bé hẳn không ăn nên hiện tại mới cố chấp như vậy.

Nhưng đồ ăn nhiều dầu mỡ như vậy, chỉ sợ là không tốt cho sức khỏe. Không biết trước kia từng có người nào khuyên nhủ Hoàng Đế hay không?

Nàng cầm chén lên tự mình múc cho Hoàng Đế một chén canh, nói: "Bệ hạ hiện giờ là Hoàng Thượng, thích ăn nhiều hay ít là tùy người, không có người nào có thể nhiều lời. Nhưng mà bất kể là cái gì cũng "hãng quá hóa dở", bệ hạ cũng nên ăn chút rau nấm mới tốt."

Hoàng Đế tránh nặng tìm nhẹ(*): "Bởi vì ta thuộc hổ nên tất nhiên sẽ muốn ăn thịt. Còn những món ăn từ rau nấm đó đều nên để lại cho Hoàng Hậu thưởng thức."

(*) Tránh nói vào vấn đề chính; trốn tránh gánh vác chuyện trọng đại, chỉ chọn chuyện thứ yếu; chọn việc nhẹ tránh việc nặng.

Tiết Tĩnh Xu cũng không khuyên hẳn nữa. Nàng đã nhận thức được một điều, so về đấu võ miệng thì bất luận như thế nào nói cũng không lại Hoàng Đế. Cho nên muốn sửa hẳn thì vẫn là trực tiếp đi Ngự Thiện Phòng sửa thực đơn của hẳn lại còn nhanh hơn.

Hoàng Đế cho rằng đã thoát được mối nguy, hẳn cũng cầm chén gấp miếng vây cá trong canh cho Tiết Tĩnh Xu: "Hoàng Hậu cũng ném thừ đi."

Đức công công vội nhỏ giọng nhắc nhở: "Bệ hạ, Thái y nói lúc này Nương nương nên ăn ít thức ăn tính hàn lại, gạch cua này tốt nhất không nên ăn."

Hoàng Đế ngừng một chút, nói: "Là ta sơ sót."

Hắn nhìn đồ ăn khác trên bàn, đúng thật có vài món là dược thiện, liền hỏi Tiết Tĩnh Xu: "Thân thể Hoàng Hậu vẫn còn không khoẻ sao?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, "Không có gì đáng ngại."

Tựa hồ Hoàng Đế còn có chuyện muốn nói, nhưng lại chần chờ.

Rất hiếm khi hắn lộ ra biểu tình như vậy, từ trước đến nay có chuyện gì cũng đều nói thẳng.

Tiết Tĩnh Xu không khỏi tò mò: "Bệ hạ muốn nói cái gì?"

Hoàng Đế nói: "Thì ra nguyệt sự của nữ tử là vẫn luôn không ngừng xuất huyết, thân thể Hoàng Hậu lại yếu như vậy, hay là nói Thái y nghĩ ra một biện pháp làm nàng ngừng xuất huyết đi."

Tiết Tĩnh Xu không ngờ được chuyện hắn muốn nói chính là chuyện tư mật như vậy, trên mặt lập tức đỏ lên. Cố nén vẻ ngượng ngùng nói: "Chuyện này làm sao có thể ngừng? Huống hồ nữ tử trong thiên hạ đều là như thế, Bệ hạ không cần lo lắng đâu."

Tuy nàng nói như vậy, nhưng rốt cuộc Hoàng Đế vẫn không an tâm. Trong mắt hắn, Hoàng Hậu vẫn luôn là mảnh mai yếu đuối, Hoàng Hậu mảnh mai như vậy, làm sao có thể chịu nổi xuất huyết liên tục bốn năm ngày? Cho dù là một nam tử cường tráng cũng chịu không nổi.

Tiết Tĩnh Xu thấy bộ dáng hắn tựa hồ còn chưa bỏ ý định, đành phải cứng rắn nói: "Nguyệt sự của ta đã tới ba bốn năm nay rồi, mỗi tháng

đều như thế, cũng không thấy có cái gì. Những nữ tử khác trong thiên hạ đều là như vậy mà."

Hoàng Đế không nói gì nữa, thế nhưng hắn đã ghi nhớ việc này trong lòng, có ý định sẽ tự mình hỏi Thái y một chút.

Hắn lấy chén canh vây cá gạch cua vừa rồi múc cho Tiết Tĩnh Xu lại tự mình uống sạch. Lại cầm một cái chén sạch khác múc cho nàng một chén canh thịt dê hầm dương quy: "Đây là thực đơn do Thái Y viện viết ra, thích hợp với thân thể Hoàng Hậu hiện tại."

"Đa tạ Bệ hạ." Thấy hắn không còn chấp nhất vấn đề này, Tiết Tĩnh Xu mới nhẹ nhàng thờ ra.

Hai người ăn cơm trưa xong, Hoàng Đế nhìn đến chậu hoa lan bên cửa sổ mà khi nãy Tiết Tĩnh Xu đùa nghịch, liền hỏi: "Hoa này là đem tới từ Ngự Hoa viên?"

"Vâng, buổi sáng ta bồi Hoàng tổ mẫu tản bộ trong vườn, thấy hoa này lớn lên không tốt nên mới cho người đem tới thử xem có thể chăm sóc nó tốt hơn hay không."

Hoàng Đế nhìn kỹ chậu hoa kia, chỉ là chủng loại bình thường, không có gì đặc biệt. Hắn nói: "Ở sơn trang tránh nóng có không ít chủng loại hoa lan, chờ thêm hai tháng nữa chúng ta đến hành cung, chắc chắn Hoàng Hậu sẽ thích nơi đó."

Lần đầu tiên Tiết Tĩnh Xu nghe hắn nhắc tới việc này, tò mò hỏi: "Mùa hè ngài muốn xuất cung sao?"

Hoàng Đế gật gật đầu: "Đến mùa hè thời tiết trong kinh rất nóng, Hoàng tổ mẫu đã lớn tuổi nên chịu không nổi, năm rồi đều bồi bà đi hành cung ở hai tháng. Năm nay có Hoàng Hậu đi cùng chắc chắn

Hoàng tổ mẫu càng thêm cao hứng."

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Không biết là tháng mấy mới xuất cung?"

"Chờ tới tháng sáu sẽ lên đường."

Hiện tại là đầu tháng ba, tính ra còn hơn hai tháng nữa.

Hoàng Đế thấy nàng có vẻ hứng thú với chuyện xuất cung, lại nói, "Chờ đến mùa thu, Hoàng Hậu còn có thể cùng ta cùng đi săn thú."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Chỉ sợ ta ngay cả dây cung cũng không kéo nổi, lúc đó lại làm mất thể diện của Bệ hạ, khiến các đại thần chê cười."

Hoàng Đế nói: "Người nào dám cười, ta sẽ cho hắn cười đủ để sau này không cười được nữa."

Tiết Tĩnh Xu không biết lời này của hắn là thật sự hay chỉ là nói đùa.

Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ, Hoàng Đế có thể từ một Hoàng tử không được sủng ái trở thành Cừu ngũ chí tôn như hiện tại thì thủ đoạn của hắn không thể nào vẫn luôn là ôn hòa như vậy.

Hiện giờ Hoàng Đế nguyện ý thể hiện ra trước mặt nàng, chỉ sợ đây chỉ là một góc của núi băng mà thôi.

Sau đó hai người lại trò chuyện một lúc, ngoại đình còn có chính vụ nên trong chốc lát Hoàng Đế lại rời đi, chỉ nói Tiết Tĩnh Xu đêm nay chờ hắn.

Hoàng Đế ra đến cửa Tô Phụng cung liền phân phó Đức công công: "Người đi Thái Y viện triệu Trương Chi Khung tới gặp ta."

Đức công công đã theo hầu hạ Hoàng Đế lâu như vậy, đối với suy nghĩ của hắn cũng đoán được ít nhiều, hiện tại thử hỏi: "Bệ hạ chính là vì chuyện nguyệt sự của nương nương?"

Hoàng Đế gật đầu, cũng không dấu diếm: "Không sai, thân thể Hoàng Hậu mảnh mai như vậy, sao chịu nổi nguyệt sự tàn phá? Gọi Trương Chi Khung đến để tìm ra biện pháp giải quyết."

Đức công công thật sự kinh ngạc và tán thán với suy nghĩ của Hoàng Đế.

Cho dù hắn là một thái giám, cũng biết nguyệt sự của nữ tử là chuyện tự nhiên, trời sinh đã có. Nữ tử khắp thiên hạ này từ già đến trẻ đều là như vậy, chưa bao giờ nghe nói qua có một nữ tử nào không chịu nổi nguyệt sự, không biết rốt cuộc Bệ hạ làm sao lại lo lắng như vậy?

Đương nhiên lời này hắn sẽ không dám nói, chỉ cung cung kính kính lui ra, chạy tới Thái Y viện truyền lời.

Người ở Thái Y viện thấy Đức công công cứ cách hai ba ngày lại tới, nên họ đã thành thói quen. Tối năm tối ba chào hỏi với hắn, còn có vài người quá tập trung vào phương thuốc trên tay nên căn bản không biết có người tới.

Đức công công đi đến bên cạnh Trương Thái y, nhỏ giọng nói: "Trương đại nhân, Bệ hạ cho mời."

Trương Thái y vội đứng dậy thu thập hòm thuốc cùng hắn rời đi.

Đức công công nói: "Trương đại nhân không cần chuẩn bị nhiều như vậy, Bệ hạ chỉ là muốn thỉnh giáo Trương đại nhân một hai vấn đề,

không phải gọi Trương đại nhân đến xem bệnh."

Hai người ra cửa Thái Y viện, Trương Thái y dò hỏi từ Đức công công: "Công công, Bộ hạ truyền ta đến chính là vì chuyện của Hoàng Hậu nương nương phải không?"

Đức công công gật đầu: "Đúng là vì Nương nương."

Từ khi Tiết Tĩnh Xu còn chưa vào cung thì Trương Thái y đã được phân phó chuyên phụ trách xem bệnh cho nàng. Đến khi Tiết Tĩnh Xu vào cung, càng là thường xuyên đi Tê Phượng cung thỉnh mạch.

Bởi vậy nên hẳn hiểu vì sao Hoàng Đế triệu hẳn đến. Ngoại trừ việc của Hoàng Hậu nương nương thì sẽ không có chuyện khác.

Hơn nữa hẳn nhớ rõ lần trước đã thỉnh mạch cho Nương nương, thân thể Nương nương hết thảy đều mạnh khỏe, cũng không có cái gì không ổn. Mà tối hôm qua lại vừa mới suy nghĩ mấy cái phương thuốc có tính nhiệt khắc chế tính hàn cho Nương nương dùng, chẳng lẽ là mấy cái phương thuốc kia xảy ra vấn đề?

Trong lòng hẳn có chút lo sợ bất an, lại nhỏ giọng nói: "Công công có biết Bộ hạ là vì chuyện gì của Nương nương không?"

Đức công công có chút đau đầu nhìn hẳn.

Trương Thái y này làm người không tệ, hướng hồ lại là chuyên xem bệnh cho Hoàng Hậu nương nương, có thể nói là tâm phúc hiện tại của Nương nương nên cũng có thể nói với hẳn. Nhưng nếu lúc này hẳn hỏi là chuyện khác, mình cũng sẽ nói, hôm nay cố tình lại là việc này, Bộ hạ thân là đương sự nên nói ra rất bình thường. Nhưng hẳn lại không có liên quan đến, nên cảm thấy không thể nói được.

Trương Thái y thấy hấn ấp a ấp úng, lập tức khăn trương lên, từ ống tay áo rút ra một tờ ngân phiếu nhét vào tay Đức công công, khẩn thiết nói: "Thỉnh công công chỉ rõ."

Đức công công vội từ chối không nhận, thấy hấn còn muốn đưa thêm, đành phải nói thẳng: "Bệ hạ là muốn hỏi đại nhân một chút, xem có cách nào có thể để Hoàng Hậu nương nương khỏi bị nguyệt sự hành hạ hay không, đại nhân từ từ suy nghĩ đi."

Hấn nói mà trong lòng âm thầm cảm thán. Cả ngày Bệ hạ phân phó hấn bốn ba vì những chuyện như thế này, thật sự là làm cái mặt già này của hấn không biết giấu đi đâu.

Chương 45: Đút ăn

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

Trong Sùng Đức điện, Trương Thái y cung cung kính kính hành lễ.

Hoàng Đế cho hấn đứng dậy, cũng không nói nhiều lời mà trực tiếp hỏi thẳng: "Trương ái khanh có biện pháp nào có thể ngừng nguyệt sự của nữ tử hay không?"

Trương Thái y thềm lau mồ hôi, cũng may vấn đề này mới vừa rồi Đức công công đã tiết lộ với hấn, nếu không hiện tại hấn nghe được những lời này chắc chắn sẽ kinh ngạc đến mức không biết trả lời như thế nào.

Hấn nói: "Hồi Bệ hạ, 《 Nội kinh 》 [1] có nói: "Cứ cách khoảng hai mươi bảy ngày thì kinh nguyệt của nữ tử sẽ đến, Nhâm mạch[2] thông, Thái sung[3] mạch thịnh, nguyệt sự đúng kỳ tới[4] nên mới có con." Nếu nữ tử có thai thì nguyệt sự sẽ tự động ngừng."

[1] Raw chỉ để là "Nội kinh" (內經), nhưng theo mình nghĩ thì đầy đủ là "Hoàng Đế nội kinh".

"Hoàng Đế nội kinh" là quyển y thư cổ, nó nói về quy luật sinh mệnh của mỗi người nam và nữ.

[2] [3] Thái xung, Nhâm mạch là hai mạch thuộc kỳ kinh.

[4] Hai mạch này đều phát sinh từ Tiểu Phúc, do bụng dẫn lên làm một nơi để chứa kinh nguyệt gọi là huyết hải - Nhâm mạch chủ về ràng buộc bào thai, Xung - mạch chủ về huyết hải - Giờ 2 mạch đều đã thông, nên kinh nguyệt mới đúng kỳ xuống mà thụ thai.

(Chú thích [2] [3] [4] theo Hoàng Đế Nội Kinh Cổ Vấn tập 1.)

Hoàng Đế hơi nhíu mày: "Ý ngươi là nói để Hoàng Hậu mang thai?"

Trương Thái y cúi đầu, nói: "Vâng."

Hoàng Đế không nói chuyện.

Trong lòng Trương Thái y lại bắt đầu khẩn trương lên, âm thầm nghĩ có phải Hoàng Đế không hài lòng với câu trả lời này hay không.

Rốt cuộc Tiết gia chỉ là ngoại thích, cũng đã nở mày nở mặt rất nhiều năm. Chờ khi Thái Hoàng Thái Hậu hoẵng(*), Hoàng Đế sẽ tiếp tục dung túng Tiết gia nữa hay không thì vẫn còn chưa biết.

(*) Hoẵng: chết/qua đời.

Nếu Hoàng Đế không muốn dung túng Tiết gia nữa, vậy nhất định sẽ không để cho Hoàng Hậu Tiết gia có cơ hội hoài long tử.

Vừa rồi hẳn nói muốn cho Hoàng Hậu mang thai, không biết có phạm đến kế hoạch của Bệ hạ hay không?

Đúng thật là Hoàng Đế không muốn để Hoàng Hậu mang thai.

Những việc như mười tháng hoài thai này Hoàng Đế vẫn biết đến. Nguyên nhân chính là vì biết cho nên trong lòng hẳn lại lo lắng, Hoàng Hậu gây yếu như vậy, để nàng mang cái bụng đến mười

tháng, nàng sẽ chịu nổi sao?

Huống hồ hài tử kia lớn lên trong bụng Hoàng Hậu, tất nhiên sẽ lấy dinh dưỡng từ Hoàng Hậu mà dưỡng thân nó. Nhìn Hoàng Hậu như vậy, còn không thể tự dưỡng thân thể đến châu tròn ngọc sáng(*), làm sao có dư lực lại đi dưỡng thêm một hài tử?

(*) Nghĩa tương tự như câu "mập mạp trắng trẻo".

Hắn đem những suy nghĩ này nói ra.

Trương Thái y vội thu lại những suy nghĩ vừa rồi, cung kính nói: "Sau khi nữ tử có thai, có thể thông qua tắm bổ để cung cấp dinh dưỡng nuôi hài tử. Hơn nữa hài tử không phải cứ dưỡng càng lớn thì càng tốt, nếu như quá lớn thì khi sinh sản chỉ sợ sẽ có chút khó khăn."

Vì thế Hoàng Đế tạm thời yên tâm, nhưng hắn còn có chút thắc mắc: "Trẫm và Hoàng Hậu hành phòng(*) nhiều lần, cũng chưa từng để Hoàng Hậu dùng canh tránh thai, vì sao đến giờ Hoàng Hậu còn chưa có tin tức gì?"

(*) Sinh hoạt vợ chồng. (Các bạn chú ý nhớ kỹ, sau này bọn mình sẽ dùng luôn từ này, không giải nghĩa nữa. ^^)

"Chuyện này....." Trương Thái y xoa xoa thái dương: "Có lẽ là do thể chất của phu thê hai bên, lại có lẽ là thời điểm hành phòng không đúng lúc. Cũng có phu thê tuy thân thể khỏe mạnh nhưng thành thân mấy năm sau mới có có thai, cũng là chuyện bình thường. Bệ hạ và Nương nương hồng phúc tề thiên, nên không cần lo lắng chuyện hậu tự(*)."

(*) Con cháu.

Hoàng Đế chậm rãi gật đầu, nhú mày không biết đang nghĩ cái gì, hơn nửa ngày mới phát tay bảo hắn lui ra.

Khi Trương Chi Khung đi ra từ Sùng Đức điện, sắc mặt vi diệu, biểu tình phức tạp.

Đức công công nhìn hắn với vẻ mặt đồng cảm, nói: "Trương đại nhân đi thông thả, cẩn thận dưới chân."

Trương Thái y lấy lại tinh thần, nhìn bậc thang dưới chân, chấp tay với Đức công công: "Đa tạ công công nhắc nhở."

Trở về Thái Y Viện, những Thái y có quan hệ tốt với hắn thấy thần sắc hắn kỳ quái thì lo lắng nói: "Là chỗ Hoàng Hậu nương nương xảy ra vấn đề gì sau?"

Trương Thái y khoác tay, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thờ dài.

Việc của Đế Hậu không phải là chuyện mà hắn có thể tùy ý đàm luận, những việc này hắn nên giấu trong lòng thì hơn. Nhưng mà hắn có dự cảm lần này không phải là lần cuối cùng Bộ hạ tìm hắn.

*****

Ở một nơi khác, Hoàng Đế vẫn phê tấu chương như mọi khi.

Thế nhưng Đức công công đã hầu hạ hắn mười mấy năm, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra lúc này Hoàng Đế có chút thất thần.

Hoàng Đế lại phê duyệt tiếp mấy bản tấu chương, hạ bút càng thêm thông thả, cuối cùng thì ngừng tay, xuất thần.

Giọt chu sa từ ngòi bút từ từ rơi xuống quyển tấu chương, loàn thành

một vệt màu đỏ.

Đức công công tay chân nhẹ nhàng tiến lên muốn dời bản tấu chương đó đi.

Hoàng Đế lập tức cảnh giác, mắt nhìn xuống bản tấu chương, để nó qua một bên lại gác bút chu sa xuống, nhìn Đức công công trịnh trọng nói: "Đức Lộc, người nói có phải trong cung quá quạnh quẽ hay không? Nếu thêm mấy tiểu hoàng tử, tiểu công chúa thì thế nào?"

Đức công công vội nói: "Đó chính là phúc của Bệ hạ, phúc khí của Đại Diễn, may mắn của quốc gia."

Hoàng Đế nghe xong, lẩm bẫm: "Còn phải thương lượng với Hoàng Hậu nữa, không biết nàng có vui hay không."

Trong lòng Đức công công thầm nghĩ, từ xưa nữ tử hậu cung chỉ có hận cái bụng mình không biết cố gắng, không hoài được long chủng, nào có ai không vui khi sinh đâu?

Nhưng mà Bệ hạ đã muốn hỏi thì cứ để ngài hỏi đi thôi.

Hoàng Đế lại nói: "Người đi gọi tư lễ nữ quan ở Tê Phượng cung tới gặp ta."

Đức công công vội đi.

*****

Chạng vạng Hoàng Đế vội làm xong chính sự liền bãi giá đến Tê Phượng cung.

Tiết Tĩnh Xu còn đang đùa nghịch cây hoa lan kia, thấy Hoàng Đế tới

mới đứng dậy rửa tay, sai người bái thiện.

Hai người sồng vai ngồi ở bên cạnh bàn ăn, các cung nhân dọn từng món ngon mang lên.

Món ăn trước mặt Đế Hậu có ranh giới rõ ràng, phía Hoàng Đế nhiều dầu mỡ, còn bên này Hoàng Hậu lại chuộng thanh đạm.

Tuy Hoàng Đế thường xuyên muốn Tiết Tĩnh Xu ăn thêm chút thịt, nhưng món mặn mà Tiết Tĩnh Xu ăn lại không giống với món mặn mà hắn ăn. Khẩu vị nàng ăn thanh đạm là nhiều, chỉ ăn gà vịt và ăn đồ thủy sản là chính. Không giống trước mặt hắn, không phải thịt dê thì là thịt bò linh tinh.

Tiết Tĩnh Xu gấp miếng thịt kho tàu đầu sư tử cho hắn [5].

[5] Thịt kho tàu đầu sư tử là món ăn rất phổ biến ở Trung Quốc. Món này làm từ các nguyên liệu thịt heo xay, trứng, củ năng, vụn bánh mì và các loại gia vị nêm nếm khác.

Món thịt kho tàu đầu sư tử kia thật ra chính là một viên thịt lớn bằng nắm tay hài tử, Hoàng Đế thích ăn nhất chính là cắn cả viên, chỉ cắn hai miếng đã nuốt vào bụng.

Trước mắt hắn gấp một viên lên cắn một miếng, lập tức đã phát hiện có điểm không đúng, không khỏi quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu một chút. Thấy khóe miệng nàng mỉm cười, làm sao không biết là do Hoàng Hậu động tay động chân.

"Đây là cái gì?" Hoàng Đế hỏi.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Đây không phải là thịt kho tàu đầu sư tử sao?"

Hoàng Đế nhai nhai rồi miễn cưỡng nuốt xuống, nói: "Miệng đầy mùi vị của rau, không có mùi vị của thịt mà cũng gọi là đầu sư tử?"

Tiết Tĩnh Xu cười thầm trong lòng, hiếm khi thấy Hoàng Đế ăn một cách miễn cưỡng như vậy, nhưng trên mặt vẫn nghiêm túc nói: "Thần thiếp đã hỏi qua Thái y, Bệ hạ ăn uống không cân đối, chỉ sợ không tốt cho sức khỏe. Thái y nói Bệ hạ nên dùng thêm một ít đồ chay, buổi trưa ta đã khuyên Bệ hạ, nhưng người lại không nghe. Vậy ta đành phải nói Ngự Thiện Phòng làm món chay giả vị thịt kho tàu đầu sư tử này."

Hoàng Đế nói: "Có phải Hoàng Hậu còn cho người làm món khác nữa hay không? Cũng nói ra đi để ta còn chuẩn bị trước."

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ: "Bệ hạ yên tâm, hôm nay chỉ có một món này, món khác để ngày mai lại trình lên."

Hoàng Đế bất đắc dĩ nói: "Đa tạ Hoàng Hậu săn sóc."

Tiết Tĩnh Xu hơi mỉm cười, trong lòng lại thật sự có chút vui vẻ, hiếm khi nàng có thể ở trước mặt Hoàng Đế mà chiếm thế thượng phong một lần.

Tuy rằng ngoài miệng Hoàng Đế nói ghét bỏ, nhưng một đĩa bốn viên đầu sư tử lớn bằng nắm tay kia hẳn đều ăn sạch sẽ.

Có qua có lại, hẳn nhìn chằm chằm Tiết Tĩnh Xu ăn hơn nửa chén thịt chân dê.

Một chút vui sướng khi thắng lợi trước đó của Tiết Tĩnh Xu liền tan biến hết.

Sau bữa tối, Tiết Tĩnh Xu tắm gội xong mặc một bộ y phục mềm mại

đi vào nội điện.

Hoàng Đế cũng đã tắm gội xong, đang dùng tay đùa nghịch trước cây hoa lan kia.

Hoàng Đế nghe được động tĩnh liền xoay người lại, thấy trên người nàng mang theo hơi nước, nhíu mày nói: "Hoàng Hậu còn đang xuất huyết, sao có thể vào nước tắm gội? Miệng vết thương dính nước chỉ sợ sẽ phát mủ, những người hầu hạ nàng đều chưa từng nhắc nhở Hoàng Hậu sao?"

(-_-!!!)

Thấy hấn lại nói đến vấn đề này, Tiết Tĩnh Xu quẫn bách nói: "Cái kia không phải là miệng vết thương, hướng hồ ta cũng chưa từng vào nước, chỉ là...chỉ là dùng khăn ướt lau qua thân thể."

Sắc mặt Hoàng Đế buông lỏng, tiến lên nắm tay nàng, hai người cùng nhau ngồi trên giường nệm: "Hôm nay ta đã triệu Thái y đến hỏi qua, hấn nói nếu Hoàng Hậu hoài thai thì có thể ngừng nguyệt sự, không biết Hoàng Hậu có nguyện ý hay không?"

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu nháy dưng, rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Những chuyện như thế này đều là thuận theo tự nhiên, sao có thể nói nguyện ý hay không nguyện ý?"

Hoàng Đế liền nói: "Vậy ta coi như Hoàng Hậu đồng ý rồi, xem ra sau này ta còn phải cần mẫn thêm chút."

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt, đương nhiên biết hấn nói cần mẫn là có ý gì.

Hoàng Đế lại hỏi: "Không biết Hoàng Hậu là thích tiểu công chúa hay là tiểu hoàng tử?"

Tiết Tĩnh Xu nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Ta đều thích."

Hoàng Đế liền nói: "VẬY sinh ít nhất một vị công chúa và một vị hoàng tử đi. Nếu Hoàng Hậu nguyện ý thì sinh nhiều thêm mấy đứa cũng không sao."

Xấu hổ với chủ đề này, Tiết Tĩnh Xu nói sang chuyện khác: "Bệ hạ đã khiến cho vị kia nữ quan kia đồng ý rồi sao?"

Hoàng Đế gật đầu: "Hiện giờ nàng ta đã không phải là tư lễ nữ quan nữa, đương nhiên không quản được chuyện này."

Tiết Tĩnh Xu liếc hẩn một cái, bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ bái chúc nàng, nhưng có một nữ quan khác đến chẳng phải cũng giống nhau hay sao?"

Hoàng Đế nói: "Hoàng Hậu cũng biết đạo lý "giết gà dọa khỉ" chứ? Triệt người đầu tiên làm gương, những người khác nếu không muốn bước vào vết xe đổ của nàng ta thì ít nhiều cũng phải khôn ngoan một chút."

Tiết Tĩnh Xu lo lắng nói: "Việc này nếu truyền tới tai tiền triều, chỉ sợ những vị Ngự Sử đó sẽ nói này nói nọ."

Hoàng Đế xoa xoa tay: "Chuyện này Hoàng Hậu chớ lo lắng, ta nếu đã làm đương nhiên sẽ biết làm thế nào để kết thúc."

Tiết Tĩnh Xu cũng không nói gì thêm.

Hai người cùng đọc sách một lát, đứng dậy đi nghỉ.

Bên trong màn trướng, Hoàng Đế vẫn ôm Tiết Tĩnh Xu vào lòng như

mọi khi, lại thuận tay nhéo nhéo, dùng cái mũi hít sâu mấy hơi.

Hắn ngửi ra một chút khác thường, lặ lại ngửi vài cái, nói: "Hôm nay hương vị trên người Hoàng Hậu không giống với bình thường."

Tiết Tĩnh Xu theo bản năng giơ tay lên ngửi ngửi, không cảm thấy có cái gì khác nhau. Hương nàg dùng vẫn như mọi khi, cũng không có thay đổi mà.

Bỗng nhiên nàng nghĩ đến một khả năng, lập tức sắc mặt khế biến, nhẹ giọng hỏi: "Có phải có một ít mùi tanh hay không?"

Hoàng Đế lại ngửi ngửi vài lần, gật đầu: "Đúng thật có một ít vị tanh ngọt."

Tiết Tĩnh Xu không được tự nhiên nói: "Hay là Bệ hạ về Sùng Đức điện nghỉ ngơi đi?"

"Hoàng Hậu lại nhẫn tâm mời ta ra ngoài?"

Tiết Tĩnh Xu nhỏ giọng nói: "Trên người thần thiếp có mùi không dễ ngửi, sợ Bệ hạ ngủ không an ổn."

Hoàng Đế xua xua tay: "Tuy ở Sùng Đức điện mùi hương tốt hơn nhưng không có Hoàng Hậu ta càng ngủ không được. Huống hồ mùi hương trên người Hoàng Hậu lại không khó ngửi, ta ngửi vẫn cảm thấy thật sự rất tốt."

Tiết Tĩnh Xu cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng dựa vào trong lòng ngực hắn. Một lát sau lại nói: "Nếu tới mùa hè thời tiết rất nóng bức, Bệ hạ ôm ta sẽ không ngủ được."

Hoàng Đế nói: "Chuyện này ta đã sớm nghĩ tới, mùa hè là thời điểm

nóng nhất, Hoàng Hậu theo ta cùng với Hoàng tổ mẫu đi hành cung. So với trong cung này thì hành cung mát hơn rất nhiều, có đôi khi ban đêm còn cần đắp thêm chăn. Nếu vẫn còn cảm thấy nóng, thì bên đặt thêm những khối băng bên cạnh giường, hoặc là trực tiếp tạc một cái giường băng, cũng đủ mát mẻ."

Tiết Tĩnh Xu cũng chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, lại không ngờ Hoàng Đế thật sự đã nghĩ xa như vậy, lại nhìn như rất nghiêm túc tìm ra biện pháp giải quyết.

Nàng lại trầm mặc, đối với suy nghĩ của Hoàng Đế, nàng luôn là không còn lời nào để nói.

Editor: em cũng thế, cũng cạn lời với anh roài. ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Chương 46: Tắm gội

Edit: Tử Lam

Beta: TiểuPi

Ngày kế, Tiết Tĩnh Xu đi Trường Nhạc Cung thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu như bình thường, giữ nàng ở lại nói chuyện.

Hai người bàn luận kinh Phật trong chốc lát, Thái Hoàng Thái Hậu đột nhiên chuyển đề tài, hỏi: "Tối hôm qua Hoàng Thượng ở lại Tê Phượng Cung?"

Tiết Tĩnh Xu trong lòng căng thẳng, gật đầu liền đứng dậy hành lễ, nói: "Là Hoàng Thượng thông cảm thân thể của thần nữ lạnh, sợ thần thiếp buổi tối ngủ không được, cho nên mới vi phạm quy củ. Xin Hoàng tổ mẫu không cần trách cứ Bệ hạ, là thần thiếp không phải."

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn nàng trong chốc lát, cười nói: "Hài tử ngọc, con cho rằng ta muốn trách con? Cái này vốn cũng không là đại sự gì, nhóm quan lại đó muốn nói thì cứ để bọn hấn nói đi. Hoàng Đế cả ngày trăm công ngàn việc, vì Đại Diễn, vì giang sơn, một khắc cũng không được thả lỏng, ở hậu cung cho hấn tùy tính một chút thì có sao? Nếu lúc nào cũng muốn kéo căng hấn, sớm muộn gì cũng có một ngày tan vỡ."

Huống hồ ta biết, con xưa nay rất biết quy củ, nếu không phải Hoàng Đế khăng khăng kiên trì, sao con có thể tùy ý hấn? Ngồi xuống đi,

không cần phải khẩn trương như thế."

Tiết Tĩnh Xu hơi hơi thả lỏng, chậm rãi ngồi trở lại.

Thái Hoàng Thái Hậu lại nói: "Nhìn con bảo vệ Hoàng Đế như vậy, ta thật cao hứng. Phu thê hai người là phải như vậy, người che chở ta, ta che chở người, trong mắt trong tâm đều là đối phương, bộ dáng này ngày qua ngày mới có thể bình yên trôi qua.

Nhưng mà, con cũng không thể cái gì cũng theo ý Hoàng Đế. Có đôi khi, nếu hấn đề ra cái yêu cầu gì không hợp lý, con phải khuyên nhủ hấn. Chức trách của Hoàng Hậu không thể so với phi tử! Những phi tử đó chỉ một lòng muốn lấy được sự sủng ái của Hoàng Đế, sau đó sinh một vài Hoàng Tử, cả đời sẽ vô lo. Nhưng con là Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ, là thiên hạ chi mẫu, phải làm tấm gương tốt cho người trong thiên hạ."

Tiết Tĩnh Xu trịnh trọng gật đầu: "Vâng, con sẽ nghe theo sự dạy dỗ của Hoàng tổ mẫu."

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn nàng một cái, nắm lấy tay nàng vỗ nhẹ, nói: "Chuyện Nghênh Xuân yến ngày ấy, ta đều đã biết. Đán tiểu bối Tiết gia chúng ta, thật sự là không có được mấy người nam nhi có thực tài. Ngay cả những nữ nhi đó, ngoại trừ con, những người khác ta cũng thấy chướng mắt.

Tiết Tĩnh Viện của Đại phòng kia, ta nhìn quá ngả ngớn, qua ít ngày nữa ta cho hấn (Đại lão gia) một cái chỉ hôn, tìm một gia đình tốt gả đi, đỡ phải làm gia trạch không an bình.

Còn có thân muội của con, xưa nay ta nghe nói nàng tính tình kiêu căng bất kham. Nhưng qua lần cung yến này, thấy nàng không nói lời nào, tựa hồ cũng là đứa bé ngoan ngoãn an tĩnh, chỉ là không biết lí

do gì mà thanh danh trước kia lại truyền đi không tốt như vậy."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Hoàng tổ mẫu không biết, muội muội kia của thần thiếp cũng coi như là ngoan ngoãn, nhưng còn an tĩnh thì lại không, cũng chỉ là diễn kịch lừa gạt người thôi."

Thái Hoàng Thái Hậu tựa hồ có vài tia hứng thú: "Hả? Cô nương này thoạt nhìn rất thích con, ta nhìn tuổi nàng cũng không còn nhỏ, nếu con muốn tìm giúp nàng một cái hôn sự cũng được."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, nói: "Hôn nhân đại sự đương nhiên là do cha mẹ làm chủ, làm tử tử như thần thiếp không đến lượt con nói chuyện."

Thái Hoàng Thái Hậu làm sao không biết, nàng đây là sợ chính mình nhúng tay vào, sẽ khiến người Tiết gia lại sinh ra cái vọng tưởng gì đó.

Trong lòng bà khe khẽ thở dài, nhịn không được nghĩ, nếu nhóm nam đình Tiết gia có khí độ như Hoàng Hậu vậy, bà cũng không cần lo lắng tiền đồ sau này của nhà mẹ đẻ.

Bà thở dài: "Con làm rất tốt, sau này cứ như vậy đi. Tuy rằng nói chúng ta ngồi vị trí cao như vậy, nếu muốn cho nhà mẹ đẻ ích lợi nào đó, Hoàng Thượng cũng sẽ không nói cái gì. Nhưng mà Tiết gia thật sự đang không có nam nhi chống đỡ lên, nếu nâng bọn họ lên quá cao, chỉ sợ sẽ rơi càng nặng. Không bằng khiến cho bọn họ giống như hiện tại, đứng trên mặt đất, tuy nói không thể phong cảnh vô hạn như trước kia, nhưng bọn họ cũng sẽ không thiếu vinh hoa phú quý.

Nếu bọn họ an phận ngay từ bây giờ, vậy cũng có thể an an ổn ổn vượt qua cả đời. Nếu bọn họ không an phận, con ở trước mặt Hoàng Đế khuyên nhủ, biếm làm thứ dân cũng được hay đuổi ra khỏi kinh đi cũng tốt, tốt xấu gì cũng lưu lại một mạng cho bọn họ.

Tiết Tĩnh Xu lại gật đầu: "Thần thiếp đều nhớ kỹ, hoàng tổ mẫu yên tâm."

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn nàng, thương tiếc nói: "Đứa trẻ ngoan, đến lúc đó phải làm khó con rồi. Nữ nhân như chúng ta thật khó, nếu thiên vị giúp đỡ nhà mẹ đẻ một chút, vô số mắt nhìn chăm chăm, liền nói chúng ta lấy việc công làm việc tư. Nếu một chút nhân tình cũng không nói, lại có người nói chúng ta vong ân phụ nghĩa."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Người khác nói, thần thiếp đều không thềm để ý. Hoàng tổ mẫu, chúng ta không thẹn với lương tâm của mình là được."

Thái Hoàng Thái Hậu vui mừng cười nói: "Hay, hay cho câu không thẹn với lương tâm."

*****

Qua mấy ngày, nguyệt sự của Tiết Tĩnh Xu cuối cùng cũng hết.

Hiện tại là buổi sáng, trước khi Hoàng Đế thượng triều hai người sẽ cùng nhau dùng canh.

Hoàng Đế đột nhiên hỏi: "Hôm nay thân thể Hoàng Hậu có phải đã khỏi hẳn rồi không?"

Hắn vẫn luôn chấp nhất nhận định, nguyệt sự của nữ tử chính là trên người có vết thương, bởi vậy lúc này mới dùng hai chữ "khỏi hẳn".

Tiết Tĩnh Xu không ngờ nguyệt sự của mình mới qua đi, hắn liền hỏi. Cũng không biết có phải hắn bẻ đầu ngón tay đếm không?

Nàng gật đầu, nói: "Vâng, đã hết."

Hoàng Đế không nói cái gì nữa, cho đến khi hắn chuẩn bị đi thượng triều, trước lúc ra cửa quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu nói: "Hoàng hậu nhớ rõ tối nay phải chờ ta."

Dứt lời, cũng không đợi Tiết Tĩnh Xu lấy lại tinh thần, mang theo nội giám bước đi.

Vành tai Tiết Tĩnh Xu ửng hồng, cảm thấy những lời này của hắn mang theo thâm ý.

Sau bữa ơm trưa hôm nay, bữa tối Hoàng Đế cũng không lại đây.

Tiết Tĩnh Xu một mình dùng xong bữa tối, ở trong cung đi dạo vài vòng cho tiêu thực, liền vào thiên điện tắm gội.

Nhiều ngày nay vì trên người bất tiện, nàng chỉ dùng khăn vải ướt lau mình là xong. Tuy nói thời tiết không còn nóng, có thể đếm được ngày chưa đựng nước, cũng làm người cảm thấy không đủ thoải mái.

Trong bồn tắm đã sớm đầy nước ấm, mấy ngày nay hoa trong Ngự Hoa Viên đã nở, các cung nữ hái những đóa hoa nở đẹp nhất tách cánh hoa bỏ vào trong bể tắm.

Một hồ nước ấm này, nước ấm tỏa nhiệt cùng hương thơm.

Tiết Tĩnh Xu cởi xiêm y vịn tay cung nữ, chậm rãi bước vào bể tắm. Lúc sau xua xua tay, bảo các nàng đều lui ra nghỉ ngơi, không cần ở lại hầu hạ.

Nước nóng ấm áp bao vây lấy toàn thân, làm người vừa thoải mái vừa thích ý. Nàng liền dựa vào cạnh hồ, chậm rãi ngâm nước, thậm

chỉ có chút buồn ngủ.

Nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên nghe được thanh âm của Hoàng Đế ở ngoại điện truyền vào.

Nàng hơi mở mắt ra, còn chưa phản ứng lại, liền nghe được tiếng bước chân quen thuộc đi về phía bể tắm.

Tiết Tĩnh Xu lập tức tỉnh táo, đang muốn đứng dậy đi lấy khăn lau mình, lại thấy màn che hơi nị vén lên. Người tới đã vào được bên trong, nàng đành phải trốn vào trong nước, hai mắt trừng Hoàng Đế.

Hoàng Đế thản nhiên nói: "Ta cũng chưa tắm gội, vậy tắm cùng Hoàng Hậu đi."

Tiết Tĩnh Xu theo thành ao chậm rãi chuyển sang chỗ khác tránh xa chỗ Hoàng Đế, toàn bộ thân mình đều giấu ở dưới nước.

Hoàng Đế thoải mái hào phóng mà cởi áo và nói thất lung.

Nàng cũng cố gắng chống đỡ nhìn Hoàng Đế, nhưng thấy quần áo trên người hắt từng cái từng cái ít dần. Cuối cùng chịu không nổi, trên mặt hiện lên hai đám mây hồng.

Vì đưa lưng về phía Hoàng Đế, nàng chỉ có thể nghe thấy tiếng hắt đi vào trong nước và thanh âm hắt vén nước đi đến.

Tiết Tĩnh Xu khế kéo căng thân mình, không có ý đồ né tránh, Hoàng Đế liền thuận thế ôm nàng vào trong lòng ngực.

Hai người thẳng thắn thành khẩn tương đối có nhiều lần, nhưng đó là đều ở trên giường, ở dưới ánh đèn tối tăm. Không giống hiện tại, ánh nến sáng như ban ngày, nước chậm rãi chảy quanh hai người, càng

tăng thêm một tia kiêu diễm.

Hoàng Đế cúi đầu ngửi ngửi người Tiết Tĩnh Xu, nói: "Trên người Hoàng Hậu thơm quá."

Tiết Tĩnh Xu không được tự nhiên nói: "Bệ hạ ngâm nước ở trong ao này một lát, cũng sẽ thơm như vậy."

Hoàng Đế nói: "Huân bao nào có tư vị tốt như Hoàng Hậu?"

Tiết Tĩnh Xu thấy hấn chỉ lo nói chuyện, thân mình còn chưa hoàn toàn ướt hết, liền cầm gáo ngọc múc nước đổ lên trên người hấn.

Nàng có lòng tốt giúp hấn tắm gội, người nọ lại không cảm kích. Một bàn tay không an phận sờ soạn trên người nàng, dừng lại một chỗ sờ một cái.

Tiết Tĩnh Xu bỗng nhiên bị hấn sờ cái eo mềm, cả người nhất thời run lên, vội tránh ra từ trong lòng ngực hấn, khẽ trừng mắt mắt hỏi: "Bệ hạ làm cái gì?"

Hoàng Đế vuốt cằm, nói: "Là ta sai, đã quên hoàng hậu sợ nhất là ngứa. Hoàng Hậu yên tâm, lần sau sẽ không như vậy."

Nói liền phải duỗi tay tiến lại trêu chọc nàng.

Tiết Tĩnh Xu sao còn dám tin tưởng hấn? Thấy hấn muốn lại đây, vội vén nước đi đến bên kia.

Hoàng Đế không nhanh không chậm mà đi theo sau.

Tiết Tĩnh Xu bị hấn dồn đến trong góc, thật sự không chỗ để trốn, đành phải mở to hai mắt ngấn nước cầu xin tha thứ.

Hoàng Đế nói: "Đừng sợ, ta sẽ không ăn nàng."

Tiết Tĩnh Xu không chỗ trốn, đành lại bị hấn kéo vào trong lòng ngực. Khấn trương phòng bị, sợ Hoàng Đế lại cù nàng.

Hoàng Đế thấy nàng giống như con thỏ, hai lỗ tai dựng thẳng, liền cúi đầu ở bên tai nàng nhẹ nhàng cắn một chút, nói: "Hoàng hậu cũng thật đáng yêu."

Tiết Tĩnh Xu rụt rụt cổ, lại chậm rãi thả lỏng, nhẹ nhàng khước từ hấn: "Bệ hạ tắm gội trước đi."

"Trước?" Hoàng đế thủ sẵn chũr nàng: "Đó có phải là chuyện khác lát nữa cũng có thể không?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hấn một cái, ngữ khí mang theo vài phần sẵn giọng: "Bệ hạ hà tất nói như vậy, ta có lần nào thật sự cự tuyệt ngài chưa?"

Hoàng Đế chậm rãi gật đầu: "Hoàng Hậu luôn luôn là tri kỷ. Rất hiểu ý ta."

Tiết Tĩnh Xu không để ý đến hấn, để gáo ngọc kia trở về, lại múc nước đổ lên trên người hấn. Trong lòng lại nghĩ, nếu nói nàng tri kỷ, lại nói rất hiểu ý hấn, nhưng tại sao lúc lặn lội với nàng, càng ngày càng không thủ hạ lưu tình?

Một lần tắm hoa này tốn rất nhiều thời gian, chờ Hoàng Đế tắm xong, hai tay Tiết Tĩnh Xu đều bị ngâm nhẩn.

Nàng buông gáo ngọc chuẩn bị đi lên.

Hoàng Đế bỗng nhiên ôm nàng từ sau lưng, nói: "Để ta ôm Hoàng Hậu lên."

Không biết có phải hần ngâm trong nước ấm quá lâu hay không, nhiệt trên người tựa hồ ấm áp hơn so với ngày thường.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng dựa vào trên người hần, lại lập tức lại cứng đờ. Bởi vì nàng cảm giác được, có vật gì đó nóng bỏng đâm vào người nàng.

Mà căn bản không cần suy nghĩ, nàng cũng biết vật kia là cái gì.

Hoàng Đế phảng phất không phát hiện biến hóa trên người của mình, ôm nàng bước lên bậc thang bể tắm, chậm rãi đi về phía trên.

Bởi vì động tác đi bộ kia, vật kia trên người hần từng chút từng chút chọc lên móng Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu bị hần "đâm" đến mặt sắp nhỏ ra máu, chỉ cắn môi không ra tiếng.

Hoàng Đế đặt nàng lên giường nệm bên cạnh hồ, chính mình cũng leo lên, chống ở phía trên nàng, hình như có chút buồn rầu nói: "Phải xin Hoàng Hậu giúp ta một chút, bộ dạng này nếu để cho người ta thấy, sẽ bị người chê cười."

Ai dám chê cười người? Huống hồ, người còn sợ người khác chê cười sao?

Còn không phải lại là một thủ đoạn dụ dỗ nàng sao?

Nhưng cho dù biết rõ đây là thủ đoạn của Hoàng Đế, Tiết Tĩnh Xu vẫn nhắm mắt lại, run run mà vươn tay cánh tay, vòng lấy cổ hần.

Tiểu Pi: làm taturởng sẽ có một màn "uyên ương nghí thủy" đặc sắc chớ, aingờ hai người lại đổi đi điểm. Thật là... *tặc lữ i tiếc nuối* $\cong o \cong$

Chương 47: Kiêu diễm

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

Hoàng Đế cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên hàng mi run run như cánh bướm của nàng, hỏi: "Hoàng Hậu đang suy nghĩ gì vậy?"

Tiết Tĩnh Xu hé một con mắt ra liếc liếc hẩn một cái, lại rũ xuống, cũng không mở miệng nói chuyện.

Hoàng Đế vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm láp qua lại trên mí mắt nàng.

Hàng mi Tiết Tĩnh Xu càng run đến dữ dội hơn, đôi tay đang ôm cổ Hoàng Đế cũng ôm chặt hơn chút nữa, nhịn không được nhẹ giọng gọi hẩn: "Hoàng Thượng....."

Nàng rõ ràng là theo bản năng gọi Hoàng Đế, nhưng mà Hoàng Đế lại cố ý xuyên tạc ý nàng: "A? Hoàng Hậu suy nghĩ về ta? Thật là vinh hạnh cho ta."

Tiết Tĩnh Xu mím môi thật chặt, không hề lên tiếng, miễn cho lại bị hẩn nắm thóp, lại nói lung tung một hồi.

Tay Hoàng Đế chậm rãi du ngoạn ở trên người nàng, hiện tại hai người cũng chưa mặc xiêm y vào, cả bọt nước trên người cũng chưa lau khô, cứ như vậy mà dính sát vào một chỗ.

Hoàng Đế lại nói: "Đã dưỡng nhiều ngày thế này, rốt cuộc Hoàng Hậu cũng đã thêm được một chút thịt, cuối cùng ta cũng không cần lo lắng mình sẽ đê hổng Hoàng Hậu nữa rồi."

Khi hắn nói lời này, một bàn tay lại dừng ở trên ngực của Tiết Tĩnh Xu tiếp tục xoa nắn.

Tiết Tĩnh Xu đành phải mở to đôi mắt ra nhìn hắn: "Thì ra Bệ hạ lo lắng, đốc thúc ta ăn cơm lại là vì những chuyện này à."

Hoàng Đế nói: "Để Hoàng Hậu ăn cơm nhiều hơn tất nhiên là vì suy nghĩ cho thân thể Hoàng Hậu. Hơn nữa, nếu có thể thêm chút thịt vào chỗ tốt này, có hưởng dụng một chút thì đã sao đâu?"

Tiết Tĩnh Xu nhỏ giọng lẩm bẩm: "Có phải Bệ hạ lại xem những thoại bản kia hay không? Vì sao miệng lại càng ngày càng tệ....."

Hoàng Đế cúi đầu hôn nàng: "Chỗ nào tệ rồi? Hoàng Hậu thay ta nhìn xem."

Âm cuối biến mất ở giữa đôi môi hai người.

Cung nhân hầu hạ đứng chờ ở xa xa phía bên ngoài.

Tiểu nội giám tiến lên xin chỉ thị Đức công công, có muốn lại nấu thêm mấy thùng nước ấm nữa hay không.

Đức công công liếc mắt trừng hắn một cái: "Chuyện này còn phải hỏi? Thằng nhãi ranh này mau đi đi, ngay cả một chút nhãn lực cũng không có!"

Tiểu nội giám nhanh chân chạy tới Ngự Thiện phòng truyền lời.

Đức công công lắng lỗ tai lên nghe động tĩnh trong điện, vì sao hẳn lại không có nghe được tiếng nước như trong dự đoán. Không khỏi thắc mắc trong lòng: Bệ hạ một mình đi vào, nhưng không phải là vì muốn thân mật với Nương nương sao? Vì sao một chút tiếng động cũng không nghe được? Hai người không thể nào chỉ đơn thuần là đi tắm rồi ngủ một giấc chứ.

Lời này nói ra, cho dù Bệ hạ có tin thì Đức công công cũng không tin.

Lại qua hồi lâu mới nghe được Hoàng Đế ở bên trong phân phó, gọi người đem nước ấm đi vào.

Đức công công vội dẫn theo vài tên nội giám khỏe mạnh đem nước ấm vào bể tắm ở thiên điện.

Hắn chỉ cúi đầu chỉ huy đám nội giám thay nước, khước mắt thấy nước còn đọng một ít bên giường nệm, Nương nương dường như đang nằm trong đống chăn, mà Bệ hạ thì ngồi ở bên giường, tùy tiện khoác thêm cái áo ngoài, ở ngực lộ ra một mảng lớn.

Nổi nghi hoặc trong lòng Đức công đã được cởi bỏ, khó trách không có nghe được động tĩnh, thì ra Bệ hạ cũng không có cùng Nương nương hí thủy(*).

(*) *Nghịch nước.*

Trong lòng hẳn không khỏi có chút vui mừng, xem ra Bệ hạ vẫn là săn sóc Nương nương, không càn rỡ giống như trong tưởng tượng của hắn.

Đám nội giám thay nước ấm xong, Hoàng Đế liền phát tay cho bọn họ lui ra, tự mình ôm Tiết Tĩnh Xu từ trong đống chăn mền lộn xộn kia ra, ôm vào trong nước, tự mình tắm rửa cho nàng.

Tiết Tĩnh Xu cả người vô lực, mềm oặt dựa vào trên người hắn.

Hoàng Đế không biết là lúc này đã nghẹn bốn năm ngày, chỉ buông thả một chút thôi đã không thể kiềm chế được, lúc này không ngờ phía dưới lại có phản ứng.

Tiết Tĩnh Xu vô lực đẩy hắn muốn né tránh.

Hoàng Đế ôm ngang eo ngăn nàng lại đẩy hắn ra, nhẹ giọng an ủi: "Đừng sợ, ta sẽ không làm vậy với nàng ở trong nước đâu, nếu nước đi vào, lại ảnh hưởng đến miệng vết thương của Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu không biết là nên khóc hay nên cười, chẳng lẽ là phải cảm ơn hắn đã không định "làm" mình ở trong nước sao? Nhưng nghe ngữ khí của hắn, rõ ràng là muốn chút nữa lại lên giường tiếp tục lăn lộn.

Đêm nay, ánh nến ở Tê Phượng cung sáng đến sau nửa đêm mới tắt.

Giờ Mẹo(*) ngày tiếp theo, Hoàng Đế tỉnh lại với một tinh thần sáng khoái.

(*) Giờ Mẹo: 5 đến 7 giờ sáng.

Tiết Tĩnh Xu cả mí mắt cũng chưa từng mở một chút, vẫn mê mê man man ngủ, đêm qua nàng thật sự là bị hắn dày vò rất tàn nhẫn.

Hoàng Đế gọi cung nhân đến ngoại điện hầu hạ hắn. Trước khi đi còn phân phó nội giám, chờ đến giờ thì đi Trường Nhạc Cung xin chỉ thị một tiếng, nói hôm nay thân thể Hoàng Hậu không tiện, nên không đi thỉnh an được, chờ hắn hạ triều sẽ đi Trường Nhạc Cung thỉnh tội.

Khi Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại, ánh mặt trời đã lên cao.

Nàng mở mắt ra, hoảng hốt chớp mắt một cái. Chờ thấy rõ sắc trời bên ngoài, lập tức liền tỉnh táo hoàn toàn. Nàng chống thân thể ngồi dậy.

Thế nhưng khi vừa động, nàng phát hiện thân thể này giống như không còn là của mình nữa. Tứ chi bủn rủn vô lực, căn bản không nghe theo điều khiển của nàng, lại ngã về trên gối.

Cung nữ nghe được động tĩnh, các nàng đứng bên ngoài trướng xin chỉ thị.

Tiết Tĩnh Xu há miệng thở dốc, mới phát hiện yết hầu có chút khô khốc, nàng nhẹ nhàng khụ một tiếng, hỏi: "Hiện tại giờ nào? Có phải đã qua thời điểm thỉnh an rồi không?"

Cung nữ nhỏ giọng nói: "Nương nương không cần lo lắng, Bệ hạ đã cho người đi Trường Nhạc cung xin chỉ thị rồi."

Trên mặt Tiết Tĩnh Xu liền có chút nóng.

Trước đó khi nguyệt sự tới, hằng ngày nàng vẫn đi thỉnh an đúng giờ. Hôm qua nguyệt sự mới vừa đi, hôm nay liền không thể rời giường. Không biết trong lòng Thái Hoàng Thái Hậu nghĩ nàng như thế nào nữa.

Vì thế lại âm thầm oán giận Hoàng Đế, đều là tại hắn không biết tiết chế, khiến nàng chậm trễ chuyện thỉnh an.

Nhưng nghĩ lại, cho dù Hoàng Đế không có tiết chế, nhưng chính nàng, dường như cũng không một mực hạ quyết tâm cự tuyệt hắn.

Bởi vậy cục diện hiện tại, chính là một người phóng túng, một người dung túng tạo thành. Chính nàng cũng có đóng góp, nên không thể đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Hoàng Đế.

Nàng che miệng ngáp một cái, thật sự không còn sức lực đứng dậy, đành phải nhẹ nhàng gọi cung nữ tiến vào hầu hạ.

Các cung nữ xốc màn lên, cầm chậu rửa mặt và khăn vải nối đuôi nhau đi vào.

Có vài vị nữ quan hơi lớn tuổi một chút còn bình tĩnh hành lễ, nhưng còn những tiểu cung nữ cùng lắm là hơn mười tuổi, nhìn Hoàng Hậu nương nương hôm nay thần thái lờ lờ nhác không giống mọi khi, vô cớ trong lòng nháy dưng, cảm thấy có vài phần khác thường mà kiêu diễm. Chỉ liếc mắt một cái liền không dám nhìn tiếp, mặt đã nóng đến đỏ bừng.

Cũng may hiện tại Tiết Tĩnh Xu không còn đủ tinh lực để chú ý tới biểu hiện của những cung nữ này nữa. Nếu không chỉ sợ nàng còn ngượng ngùng hơn cả bọn họ, muốn đào cái hố tự chôn mình.

Vì nàng thức dậy muộn nên ăn sáng cũng muộn hơn thường ngày.

Lúc nàng dùng xong đã đến giờ Ty(*), nàng dùng tay chống trán ngồi ở trên trường kỷ, lại cảm thấy có chút buồn ngủ.

(*) Giờ Ty: 9 đến 11 giờ sáng.

Đúng lúc này, một vị nữ quan tiến lên nói: "Nương nương, mẫu thân của người là Tần phu nhân trình thẻ bài tiến cung, muốn gặp Nương nương một chút.."

Tiết Tĩnh Xu mở mắt ra, ngồi thẳng dậy, trong lòng nghĩ đến nguyên nhân Tần thị tìm nàng. Một mặt an bài người đi chuẩn bị triệu kiến.

Nàng lại gọi cung nữ đến chải chuốt cho nàng trịnh trọng một chút, thay đổi một bộ quần áo rồi đến trước điện chờ.

Tần thị đi theo sau nữ quan tiến vào, vừa vào nội điện đã hành đại lễ trước: "Bái kiến Nương nương."

"Mẫu thân không cần đa lễ." Tiết Tĩnh Xu đứng dậy đỡ bà đến chỗ ngồi, cung nữ cũng đến đỡ nàng về lại ghế chủ vị.

Tần thị ngẫm đánh giá Đại nữ nhi của mình, thấy sắc mặt nàng hồng hào, nhìn so với khi còn ở trong nhà thì đầy đà hơn chút, trong lòng không khỏi mừng thầm.... Xem ra Hoàng Thượng thật sự rất vừa lòng với nữ nhi của bà.

Có một nữ nhi ở trong cung được sủng ái thì địa vị của bà ở Tiết gia lại càng thêm củng cố. Hơn nữa còn một nữ nhi khác của bà cũng có tiền đồ sáng lạng hơn chút.

"Sao hôm nay Ngũ muội muội lại không đi cùng với người?"

Tần thị nói: "Nó nháo như vậy, có tới cũng không an phận, là ta để nó ở nhà học quy củ rồi."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ngũ muội muội tính tình hoạt bát, phóng khoáng thiện lương, đây là chuyện tốt, mẫu thân không cần mọi chuyện đều quản nàng, ngược lại làm thay đổi bản tính của nàng."

Tần thị khe khẽ thở dài: "Ban đầu ta cũng cho là như vậy, nhưng khi nó đến tuổi làm mai mới phát hiện người gia đều thích nữ nhi điềm đạm nho nhã, không thích nữ nhi như muội muội người. Nếu còn

không khuyên răn nó, để nó quy củ một chút thì chỉ sợ không gả đi được."

Bà nói xong, lại nhìn Tiết Tĩnh Xu, thử thăm dò nói: "Nương nương ở trong cung, cũng biết những thanh niên của các quan lại trong triều chưa có hôn phối phải không? Nếu việc hôn nhân của Uyển Uyển có thể được Nương nương ưng thuận, chính là vinh hạnh lớn lao của nàng."

Kỳ thật ở Đô Thành này, những nam tử còn trẻ lại chưa có hôn phối thì Tần thị còn biết nhiều hơn so với Tiết Tĩnh Xu. Bà hỏi như vậy chỉ là thăm dò xem Tiết Tĩnh Xu có cố ý chỉ hôn cho Tiết Tĩnh Uyển hay không thôi.

Tiết Tĩnh Xu chỉ nói: "Như mẫu thân cũng nói, chúng ta ở bên trong thâm cung, sao biết được chuyện ở trong triều."

Tần thị chưa từ bỏ ý định, lại nói: "Quý phủ của An Thân Vương kia còn chưa có Vương phi, Mẫn Thân vương cũng đã tới tuổi làm mai....."

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Phải không? Ta cũng chưa từng lưu ý, việc này đều có Thái Hoàng Thái Hậu nhọc lòng."

Tần thị thấy nàng không để mình nói tiếp, đành phải kiềm chế xuống.

Kỳ thật, nếu là mấy tháng trước thì bà sẽ tự mình tìm mối cho tiểu nữ nhi, cũng tuyệt đối không dám hy vọng xa vời có thể với tới An Thân Vương hoặc là Mẫn Thân vương.

Bởi vì khi đó Tiết Tĩnh Uyển tuy là Tôn nữ của phủ Thừa Ân công, nhưng mà một khi phân nhà ra, cha nàng Tiết nhị lão gia cũng chỉ là một vị quan ngũ phẩm. Ở kinh thành này rất nhiều, ai sẽ thèm nhìn

đến?

Nhưng hôm nay nữ nhi con vợ cả của nhị phòng Tiết gia đã làm Hoàng Hậu, Tiết Tĩnh Uyển lại là muội muội ruột của Hoàng Hậu, tất nhiên địa vị sẽ không giống lúc trước.

Tần thị nhin không khỏi nghĩ thầm. Đại nữ nhi của bà có thể làm Hoàng Hậu, vậy thì nhị nữ nhi cũng xứng làm Vương phi của Thân vương, như vậy không tính là trèo cao chứ?

Nhưng Tiết Tĩnh Xu đã không tiếp tục câu chuyện này của bà, vậy thì tạm thời bà cũng đành gác lại suy nghĩ của mình.

Tiết Tĩnh Xu làm sao mà không biết trong lòng bà đang nghĩ gì, thế nhưng cũng không mấy bận tâm. Bởi vì hôn nhân của hai vị Thân vương mà Tần thị vừa nghĩ, trong lòng Thái Hoàng Thái Hậu sớm đã có chủ ý, sao tới lượt người khác khoa tay múa chân.

Nàng đối với vị muội muội Tiết Tĩnh Uyển này rất cuộc có vài phần tình cảm, không đành lòng để cho việc đại sự của nàng ấy bị người khác làm chậm trễ, vì thế nói với Tần thị: "Mấy hôm trước Thái Hoàng Thái Hậu nói với ta, trước đó bà đã nghe nói đến Ngũ muội muội là một người kiêu căng quá quắt, nhưng khi đến gặp mặt mới biết nàng không như lời đồn. Hiện tại mẫu thân thúc giục việc hôn sự của muội muội, ép buộc nàng học cái này cái kia, không bằng đi điều tra một chút, xem là ai bên ngoài đã bôi đen thanh danh của Ngũ muội muội như vậy, lại nghĩ cách tốt làm sáng tỏ mới phải. Nếu không, cho dù nàng có học quy củ thật tốt đi nữa, nhưng người khác không biết thì cũng vô dụng thôi."

Sắc mặt Tần thị thay đổi, vội hỏi: "Điều Nương nương vừa nói là sự thật?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ngay cả Hoàng tổ mẫu đang ở trong cung cũng nghe nói, có thể thấy được bên ngoài đã truyền thành bộ dáng gì, mẫu thân nói là thật là giả?"

Tần thị nghe được tin tức này, rốt cuộc không thể ngồi yên nữa, không bao lâu liền vội vàng đứng dậy cáo từ.

Bà đi rồi, Tiết Tĩnh Xu lại xử lý chút chuyện vặt của hậu cung.

Lần trước ở trong vài tòa cung điện khác của hậu cung bị mất đồ cổ và tranh chữ, mấy người quản sự kia đã bị xử lý, lại đề bạt mấy người trẻ tuổi khác đến.

Tiết Tĩnh Xu nói bọn họ gọi từng người phụ trách trong cung điện một lần nữa kiểm kê lại các vật phẩm rồi ghi vào sổ sách, hai ngày nay lục tục có người tới hồi báo.

Nàng gặp hai gã thái giám quản sự, lúc sau thấy không ai đến nữa liền đi vào nội điện, định nghỉ ngơi trong chốc lát.

Khi Hoàng Đế tới, Tiết Tĩnh Xu vẫn chưa tỉnh.

Hoàng Đế một mình đi vào nội điện, ngồi ở bên giường nhìn Hoàng Hậu khi ngủ, rồi sau đó từ trên đai lưng lấy xuống một cái ngọc bội, dùng tua rua phía dưới nhẹ nhàng lướt qua lướt lại trên mặt Hoàng Hậu.

Tuy Tiết Tĩnh Xu đang trong lúc ngủ mơ, nhưng đôi mày liễu vẫn không chịu nổi, nhíu mày, dùng tay hất bàn tay của người kia ra.

Hoàng Đế liền dời tua rua đi, chờ thêm một lát, thấy Tiết Tĩnh Xu tựa hồ lại ngủ thật an ổn mới lại cầm tua rua làm phiền giấc ngủ của người khác.

Lặp lại vài lần như thế, rốt cuộc Tiết Tĩnh Xu cũng nhú mày tỉnh lại, mở to đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn hấn.

Hoàng Đế không nhanh không chậm cất ngọc bội đi, nói: "Hoàng Hậu nên đến dùng cơm trưa."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hấn trong chốc lát, trở mình quán theo tấm thảm nhung, đưa lưng về phía Hoàng Đế, tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Cơm trưa ai thích ăn thì ăn đi, tối hôm qua không cho nàng ngủ thì thôi, hôm nay thật vất vả lắm mới yên tĩnh trong chốc lát, lại tới trêu chọc nàng, thật sự hấn nghĩ nàng không biết giận hay sao?

Hoàng Đế ngồi đó chờ, không thấy Hoàng Hậu đứng dậy nên nhìn qua thăm dò, liền thấy Hoàng Hậu lại ngủ mất. Hấn liền cởi ngọc bội xuống, tiếp tục giờ chiều cũ.

Hấn quấy rầy đến hăng say, Tiết Tĩnh Xu mắt cũng không mở, chỉ nói: "Thân thể ta không khoẻ, không thể hầu hạ Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng hôm nay một mình dùng cơm trưa và bữa tối, tối nay cũng về Sùng Đức điện an nghỉ đi."

Động tác của Hoàng Đế lập tức cứng đờ.

Beta: Cái này gọi là tạo nghiệp không thể sống nè ^(`▽"*)

Chương 48: Lại đút ăn

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Tiết Tĩnh Xu nói xong, đợi nửa ngày sau cũng không thấy hắn đáp lại, cũng không có nghe thấy động tĩnh Hoàng Đế đứng dậy, nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái. Đang định len lén mở mắt ra nhìn một cái, trên trán lại có bàn tay đưa tới.

Hoàng Đế dùng bàn tay sờ sờ trán Tiết Tĩnh Xu, lại sờ trán của mình. Cảm thấy sờ không ra cái gì khác biệt liền muốn cúi người qua, muốn trực tiếp dùng trán mình chạm vào trán nàng.

Tiết Tĩnh Xu đành phải mở mắt ra, dùng tay đẩy ngực hắn, hỏi: "Bệ hạ làm gì vậy?"

Hoàng Đế nói: "Vừa rồi không phải Hoàng Hậu nói thân thể không khoẻ hay sao? Để ta nhìn xem có phải nàng bị sốt rồi không, cho người đi gọi Thái y đến đây đi."

Tiết Tĩnh Xu sững sốt, có chút dở khóc dở cười. Rõ ràng là nàng đang nói lẫy với Hoàng Đế, không ngờ hắn chỉ nghe một nửa, mà không nghĩ xem vì sao nàng lại tức giận, ngược lại lo lắng cho thân thể của nàng. Nàng có chút bất đắc dĩ, nhưng mà trong lòng lại phảng phất như có dòng nước ấm chảy qua.

Dù sao đã không còn buồn ngủ nữa, nàng xốc thảm lên, chuẩn bị đứng dậy: "Không có chỗ nào không khoẻ, ta chỉ là thuận miệng nói

vậy thôi, Bệ hạ không cần tin là thật, ngài gọi người truyền thiện đi."

Hoàng Đế đè nàng lại không cho đứng dậy, nghiêm túc nói: "Vẫn nên gọi Thái y đến xem đi, đêm qua là ta càn rỡ, làm Hoàng Hậu khó chịu, là ta không phải, ta ở chỗ này nhận lỗi với Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu có chút không được tự nhiên, né tránh ánh mắt hắn, nói: "Bệ hạ nhắc đến chuyện này làm gì? Tục ngữ nói, "một cây làm chẳng nên non" tối hôm qua nếu ta không muốn....."

Nàng không thể nói tiếp được nữa, trên mặt đã nóng lên, lại sửa lời nói: "Không cần làm phiền Thái y, hôm nay ta nghỉ ngơi một ngày đã cảm thấy khá hơn nhiều."

Hoàng Đế nhìn mặt nàng đỏ ửng, vươn đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve: "Khuôn mặt này của Hoàng Hậu so với muôn hoa ở Ngự Hoa viên còn kiều diễm hơn."

Tiết Tĩnh Xu bị hắn sờ đến ngứa, đưa tay ra bắt lấy ngón tay đang tác quái của hắn, nắm ở trong tay. Nàng nhìn Hoàng Đế nói: "Có phải Bệ hạ lại học những lời này từ thoại bản hay không?"

Hiếm khi thấy ánh mắt Hoàng Đế lại có chút dao động, hắn nghi hoặc hỏi: "Thực sự là rõ ràng như vậy à? Vì sao Hoàng Hậu chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra được."

Tiết Tĩnh Xu nghĩ thầm, sao lại không rõ ràng? Hắn đường đường chính chính khen người như vậy, vừa nghe đã biết không phải bản tính của người. Giống như những lần trước, nói nàng là một mỹ nhân, nói nàng đáng yêu. Lại như hôm nay, nói sắc mặt nàng tươi tắn hồng nhuận. Phàm là người bình thường có thể sẽ khen người khác, nhưng nếu từ miệng Hoàng Đế nói ra, vậy nhất định là hắn học được từ nơi khác, không phải là tự hắn nói.

Dù vậy nhưng Tiết Tĩnh Xu không có vạch trần hẳn, dù sao cũng phải giữ cho Hoàng Đế chút mặt mũi, chỉ nói: "Ta cũng là tùy ý đoán mà thôi."

Trong lời nói của Hoàng Đế có chút tán thưởng: "Hoàng Hậu đoán rất đúng, hai ngày nay ta lại "vô tình" xem một thoại bản khác. Bên trong có vị thư sinh kia cất lực khen ngợi vị nữ tử nọ, ta đọc thấy một đống lời mạnh miệng nói suông. Chỉ có một câu này, nói về đẹp của nữ tử như hoa mùa xuân, ta thấy rất thích hợp với Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu bị hẳn khen có chút bối rối, cũng căng da đầu nói: "Nếu ta như hoa xuân, vậy Bệ hạ chính là "tùng xanh bách biếc" uy nghiêm kia."

Hoàng Đế gật gật đầu, không chút khách khí nhận lấy mấy lời ca ngợi này.

Tiết Tĩnh Xu sợ hẳn lại muốn nói gì nữa, vội nói: "Bệ hạ mau cho người truyền thiện đi."

Nàng nói xong thì muốn xuống giường.

Hoàng Đế ngăn lại: "Hoàng Hậu cứ an vị ở trên giường đi, ta cho người dọn cơm trưa vào đây."

Tiết Tĩnh Xu bị hẳn dùng tay áp chế nên không thể nhúc nhích, cũng chỉ có thể tùy ý hẳn.

Nàng chống người ngồi dậy, thuận tay cầm cái gối đầu lót ở dưới eo.

Hoàng Đế mắt tinh liền thấy được động tác này của nàng, vội hỏi: "Eo Hoàng Hậu làm sao vậy?"

Tiết Tĩnh Xu ấp úng: "Không có gì."

Hoàng Đế nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Có phải vì cái tư thế kia đêm qua....."

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Bệ hạ đừng nói nữa."

Hoàng Đế cũng không nói nữa.

Một lát sau, nội giám lục tục dọn cơm trưa vào. Hoàng Đế ngồi ở bên cạnh Tiết Tĩnh Xu, đột nhiên lại nói một câu: "Eo Hoàng Hậu thật là mềm mại."

Trên mặt Tiết Tĩnh Xu nóng đến đỏ bừng, nàng cho rằng vừa rồi bảo hấn đừng nói thì chuyện này cứ như vậy mà cho qua. Đâu nghĩ đến hiện tại hấn còn nhắc lại chứ!

Hoàng Đế không đợi nàng lên tiếng, vươn tay ra sau eo nàng khi mạnh khi nhẹ mà vuốt ve.

Tiết Tĩnh Xu liền quên vừa rồi mình muốn nói cái gì, chỉ nhanh chóng ngăn hấn lại: "Bệ hạ, không được."

Hoàng Đế nói: "Ngày đó thân thể ta mỏi mệt, Hoàng Hậu từng đấm bóp cho ta. Hôm nay, đến lượt ta hầu hạ lại Hoàng Hậu."

"Ở đây có nhiều người nhìn như vậy." Tiết Tĩnh Xu nhỏ giọng nói.

Từ xưa đến nay, Hoàng Hậu hầu hạ Hoàng Đế là chuyện thiên kinh địa nghĩa[1], nhưng nào có chuyện Hoàng Đế hầu hạ Hoàng Hậu. Những chuyện thế này, cho dù có đi nói ra cũng không ai dám nghe, đừng nói đến làm thật.

[1] Thiên kinh địa nghĩa (天經地義): lẽ bất di bất dịch; lý lẽ chính đáng; đạo lý hiển nhiên.

Hoàng Đế an ủi nàng: "Không có việc gì, nàng thử nhìn xem ai dám nhìn nàng?"

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu liếc mắt một cái, quả thật, những tên nội giám và các cung nữ đều cúi đầu, so với nàng thì bọn họ cúi còn thấp hơn. Một đám khác chuyên tâm làm chuyện của mình, giống như thật sự cái gì cũng chưa thấy, cái gì cũng chưa nghe vậy.

Hoàng Đế xoa xoa, cảm thấy tư thế này không thuận tay liền ôm Tiết Tĩnh Xu vào trong ngực mình, hai tay luân phiên ấn sau thắt lưng nàng.

Tuy nội điện đứng đầy người nhưng lại yên tĩnh không một tiếng động. Những cung nữ nội giám đó, ngay cả khi sắp xếp chén đặt lên bàn cũng không phát ra một chút tiếng vang, càng đừng nói đến ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Tuy Tiết Tĩnh Xu đã tiến cung gần một tháng, nhìn cảnh tượng như vậy đã quen, nhưng vẫn không quen với bầu không khí như thế này.

Giống như những người đứng đó đều không phải người sống, nhưng rõ ràng bọn họ lại là đang sống sờ sờ.

Hoàng Đế tựa hồ nhìn ra nàng không được tự nhiên, liền xoa xoa tay để mọi người lui ra, ngay cả nữ quan hầu thiện cũng ra ngoài.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng hỏi hần: "Bệ hạ, trong cung vẫn luôn là như vậy sao? Nhiều người như vậy, nhưng lại giống như một người cũng không có."

Hoàng Đế hỏi ngược lại: "Sao lại không có? Không phải còn có ta và nàng à?"

Tiết Tĩnh Xu liền không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng dựa vào trên ngực hắn.

Nhưng mà nàng lại hiếm khi chủ động thân mật một lần, nên khiến Hoàng Đế có chút hiểu lầm.

Hắn lại sờ trán Tiết Tĩnh Xu, hỏi nàng: "Làm sao vậy? Có phải có nơi nào lại khó chịu hay không?"

Tiết Tĩnh Xu buồn cười lắc đầu, một chút không khí ái muội tình cảm vừa rồi cũng tan mất.

Nàng nói: "Eo ta đã không đau nữa, Bệ hạ dùng bữa trước đi."

"Ta tiếp tục xoa eo cho Hoàng Hậu, Hoàng Hậu dùng bữa cùng ta, thế nào?" Hoàng Đế hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu nghĩ thầm, chuyện này còn không bằng để Hoàng Đế tự mình ăn, nàng ngồi ở một bên tự mình xoa eo cho rồi.

Nàng nhẹ nhàng đẩy Hoàng Đế ra: "Bệ hạ chớ có vui đùa, buổi chiều còn có chính vụ phải làm, không thể ở nơi này chậm trễ quá nhiều thời gian."

Hoàng Đế thấy nàng không đáp ứng, lại xoa trong chốc lát, lúc này mới đặt nàng đặt ở bên cạnh hắn.

Tiết Tĩnh Xu sắp xếp chén đĩa lại cho Hoàng Đế, chỉ vào một đĩa thức ăn trong đó, nói: "Đây là món ăn hôm nay Ngự Thiện Phòng mới trình lên, gọi là thịt bò xào tiêu xanh, thịt bò bên trong là làm từ đậu

nành[2], Bệ hạ phải ăn hết mới được."

[2] Món thịt bò xào tiêu xanh này làm theo công thức món chay, nguyên liệu làm thành thịt bò chay là đậu nành. Ngoài ra còn có các nguyên liệu khác như tiêu xanh, ớt đỏ, cần tây và gia vị nêm nếm.

Hoàng Đế gật đầu, gấp một miếng lên, nhai hai cái liền nuốt hết xuống.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hẩn lắc đầu, nhưng mà Hoàng Đế đã chịu ăn, nàng sẽ không có yêu cầu gì khác.

Hoàng Đế ăn thịt bò xào tiêu xanh xong, lại gấp một miếng thịt bắp bò thật sụ(*), nói: "Hoàng Hậu há miệng."

(*) Là thịt bắp bò thật, không phải là đồ chay giả mặn nữa.:-D

Tiết Tĩnh Xu theo bản năng há miệng, Hoàng Đế liền đút một khối thịt bắp bò mọng nước vào miệng nàng.

Tiết Tĩnh Xu không kịp phòng bị, nước thịt theo khóe miệng chảy xuống, nàng vội dùng khăn lau, lại vất vả nhai hồi lâu mới nuốt vào.

Thấy Hoàng Đế lại muốn gấp tiếp cho nàng, nàng vội xua xua tay nói: "Để ta tự mình ăn, Bệ hạ không cần bận tâm tới ta."

Hoàng Đế chuyển hướng miếng thịt vừa gấp, đặt thịt vào cái đĩa trước mặt Tiết Tĩnh Xu, nói: "Thỉnh Hoàng Hậu gấp lên đút cho ta." (-_-!!!)

Tiết Tĩnh Xu cho rằng mình nghe lầm. Sửng sốt mất một lúc mới hỏi: "Bệ hạ nói cái gì?"

Hoàng Đế lại nói: "Miếng thịt này, hoặc là ta đút cho Hoàng Hậu, hoặc là Hoàng Hậu đút cho ta. Hoàng Hậu chọn cái nào?"

Tiết Tĩnh Xu thử hỏi hần: "Có thể đều không chọn không?"

Hoàng Đế nói: "Đều không chọn, vậy ý nghĩa là đều muốn chọn cả hai."

Tiết Tĩnh Xu không cam lòng nói: "Nào có chuyện bá đạo như vậy?"

Hoàng Đế nhìn nàng, lại hỏi: "Hoàng Hậu muốn chọn cái nào?"

Tiết Tĩnh Xu không nói chuyện.

Hoàng đế nói: "Nếu Hoàng Hậu không chọn, vậy ta tự chọn."

Tiết Tĩnh Xu biết, nếu thật để cho Hoàng Đế tự chọn thì không chừng hần sẽ chọn cả hai.

Nàng hết cách, mà thật sự nàng không muốn lại ăn món thịt bò dai nhách đó nữa, đành phải nói: "Thỉnh Bệ hạ há miệng."

Hoàng Đế theo lời há miệng.

Tiết Tĩnh Xu gấp miếng thịt kia lên, cũng không nhìn đến hai mắt Hoàng Đế mà chỉ nhìn chăm chăm vào miệng hần, đút thịt xong liền muốn rút chiếc đĩa ra.

Nhưng mà động tác của Hoàng Đế còn nhanh hơn nàng, liền cắn chiếc đĩa của nàng.

Tiết Tĩnh Xu dừng một chút không rút ra, đành phải giương mắt nhìn về phía Hoàng Đế.

Lúc này Hoàng Đế mới từ từ buông ra, lại liếm liếm đầu đũa, nói:
"Quả nhiên là mùi vị thật ngon."

Vành tai Tiết Tĩnh Xu nóng lên, nhìn chiếc đũa của mình, giống như có thể nhìn thấy nước miếng của Hoàng Đế còn dính ở mặt đũa.

Đôi đũa này, nàng tiếp tục dùng cũng không phải, mà không dùng nữa cũng không được.

Hoàng Đế không hề phiền não, vui sướng mà ăn uống thỏa thích.

Tiết Tĩnh Xu giằng co trong chốc lát, ý định muốn tự lừa gạt chính mình, coi như không phát hiện động tác vừa rồi của Hoàng Đế. Dù sao, dù sao..... Cho dù thực sự có dính nước miếng của hắn đi nữa, cũng không phải nàng chưa từng ăn.....

Nàng vốn là muốn dùng lời này để tự trấn an chính mình, nhưng mà càng nghĩ thì trên mặt lại càng đỏ lên, đành phải cúi đầu, vội vàng ăn cơm để che dấu.

Ăn cơm trưa xong, chén đũa được dọn xuống. Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu cùng đi tản bộ ở hoa viên nhỏ trong Tô Phượng cung.

Hoàng Đế nói: "Ta nghe nói buổi sáng nay có Tàn phu nhân vào cung."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, cũng không gạt Hoàng Đế, nói đúng sự thật:
"Mẫu thân đến là vì việc hôn nhân của Ngũ muội."

"À?" Hoàng đế hỏi: "Có phải muốn kết thân với nhà ai chẳng, có cần tứ hôn hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Việc này Bệ hạ chớ có nhúng tay vào, vinh dự như vậy, chỉ sợ Tiết gia nhận không nổi."

Vốn dĩ Tần thị là muốn làm nàng tứ hôn cho Tiết Tĩnh Uyển, thậm chí còn nghĩ muốn kết thân cùng một vị Thân vương nào đó. Nếu như để cho bọn họ được Hoàng Đế ban hôn, chỉ sợ có thêm nhiều người nhà Tiết gia lại muốn tứ hôn.

Hoàng Đế lại nói: "Ta nghe nói Tần phu nhân giống như muốn nhắm đến lão Bát cùng lão Thập?"

Việc này buổi sáng Tần thị mới ở Tê Phượng Cung nói qua, hiện tại Hoàng Đế đã biết, hiển nhiên trong Tê Phượng Cung có tai mắt của Hoàng Đế.

Nhưng hắn lại không hề kiêng dè mà nói ra trước mặt Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu thấy Hoàng Đế bỗng đứng thẳng thắn thành khẩn như vậy, cũng không cảm thấy tức giận.

Bởi vì nàng biết, trong cung của nàng chẳng những có tai mắt của Hoàng Đế, mà còn có tai mắt của Thái Hoàng Thái Hậu. Còn có khả năng, trong cung còn có người của vài vị Thái phi khác.

Nàng lắc đầu, nói: "Cũng chỉ là mẫu thân thuận miệng nói ra, Bệ hạ không cần để ý."

Hoàng Đế nói: "Nếu là lão Thập, ta thấy không phải không được, tuổi hắn cũng xấp xỉ tuổi của mọi người. Nhưng còn lão Bát thì không thích hợp, chuyện này trong đó nguyên nhân, hiện tại ta không tiện nói, sau này Hoàng Hậu sẽ biết."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Lời Bệ hạ nói ta sẽ nhớ kỹ."

Hoàng Đế nói: "Lời Hoàng Hậu nói, ta cũng đều nhớ kỹ."

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nhìn hắn: "Ta cũng không nhớ rõ mình từng nói những gì, hay là Bệ hạ nhắc ta một chút?"

Hoàng Đế nói: "Hoàng Hậu mới vừa rồi muốn ta một mình dùng cơm trưa và bữa tối, lại muốn tối nay ta về Sùng Đức điện ngủ. Không biết hiện tại nàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra được hay không, tha cho ta một lần?"

Tiết Tĩnh Xu không ngờ thì ra trước đó hắn đã ghi nhớ những lời này. Thấy lúc đó hắn không trả lời, còn tưởng hắn không để trong lòng. Hiện tại xem ra, tất cả đều là mưu kế của hắn.

Vừa rồi hắn thấy nàng tựa hồ có chút tức giận, nên hắn cố ý không nhắc tới việc này, ngược lại quan tâm thân thể nàng có chỗ nào không khoẻ hay không.

Chờ đến hiện tại, thấy nàng không còn tức giận nữa, lại nhắc tới chuyện này, ý đồ muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất của mình.

Nàng nghĩ thầm, chẳng lẽ Hoàng Đế là đem những mưu trí trị quốc đều dùng ở chỗ nàng?

Thấy hắn vòng vèo uyển chuyển như vậy, sao nàng còn không biết xấu hổ mà nhốt hắn ngoài cửa?

Hoàng Đế đã được nàng cho phép, lúc này mới nhẹ nhàng khoang khoái mà cất bước đi về xử lý chính sự ngoài buổi chiều.

Chương 49: Thân thân*

*Thân trong thân cận, gần gũi/ tiếp xúc, còn có nghĩa là thương yêu trong tương thân tương ái 相親相愛

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Hôm nay trời trong nắng ấm, hoa đào trong ngự hoa viên đều đã nở, Tiết Tĩnh Xu cùng Thái Hoàng Thái Hậu tản bộ ở trong vườn ngắm hoa.

Hai người bước chậm đi dưới tàng cây hoa đào, Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Lần trước đã nói với con một lần, việc xem xét tìm một mối hôn sự cho Tứ muội của con, ta thấy Định Viễn hầu gia Nhị công tử không tệ, con cảm thấy sao?"

Định Viễn hầu Lâm gia là thế gia võ tướng, lấy công trạng phong hầu.

Trong đó, lão Định Viễn hầu, hiện đảm nhiệm Định Viễn hầu cùng với Đại công tử nhà ông ta, đều là thống soái mười vạn quân anh dũng oai vệ.

Chỉ có Định Viễn hầu gia Nhị công tử là không giống với phụ thân và huynh trưởng thích rong ruổi trên chiến trường, mà ngược lại là một thư sinh nhã nhặn học hành xuất chúng. Năm nay vừa mới hai mươi, đã có công danh cử nhân ở trên người, chờ kỳ thi mùa xuân năm sau, e là đứng đầu bản tam giáp[1] cũng là có hy vọng, quả nhiên là một thanh niên tài俊[2].

[1]: Thời đại khoa cử, trong khoa đình thí, chia những người đậu làm ba bậc, gọi là tam giáp 三甲: Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa là đệ nhất giáp, Hoàng Giáp là đệ nhị giáp, Tiến Sĩ là đệ tam giáp.

[2]: Tài tuấn: ý chỉ vừa tài giỏi xuất chúng vừa đẹp zai.

Lâm gia cùng Tiết gia môn đăng hộ đối, mà vị Lâm gia Nhị công tử cùng Tiết gia tứ cô nương, lại một người là anh tuấn tài giỏi, một người là dung mạo diễm lệ, có thể nói là cực kỳ xứng đôi.

Mặc dù trước đó Thái Hoàng Thái Hậu đã nói qua, nữ nhi của Tiết gia, trừ Tiết Tĩnh Xu thì bà không cần phải để ý tới. Nhưng đến cùng thì đó cũng là nhà mẹ đẻ của bà, vì vậy bà mới tuyển phu(chồng) cho những nữ nhi khác ở Tiết gia, cũng đã có tâm rồi.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Con nhớ lúc ở tiệc Nguyên Tiêu, Lâm nhị công tử từng làm bài thơ hay nhất, xác thật là một người tài mạo song toàn. Nếu như Tứ muội muội sánh đôi với hắn, thì hai người cũng gọi là hợp đôi."

Thái Hoàng Thái Hậu gật gật đầu.

Lần này tứ hôn, tức là Hoàng ân, cũng coi như bà cho Tiết gia một cảnh cáo.

Nếu như Tiết Tĩnh Viện từ đấy mà thu liễm lại những tâm tư không nên có kia, thì chuyện chung thân liền là vợ chồng hạnh phúc, sau này dù cho nàng ta không thể phú quý đến cực điểm thì ít những cũng có thể được cái phong hào cáo mệnh phu nhân.

Nếu như nàng ta không biết thỏa mãn, vậy thì Thái Hoàng Thái Hậu sẽ không có ý định quản chuyện này. Về sau tốt hay xấu, tất cả đều

do tạo hóa của mỗi người.

Cung tiến Thái Hoàng Thái Hậu hồi cung. Sau đó Tiết Tĩnh Xu nhìn những bông hoa đào, đột nhiên cao hứng, sai người đi hái một ít nụ hoa về chuẩn bị ủ hoa đào.

Ban đêm lúc Hoàng Đế tới, trong Tô Phượng Cung nồng nặc mùi hương hoa đào vẫn còn chưa tan đi.

Hoàng Đế ngạc nhiên nói: "Hoàng Hậu, không lẽ là đem cây hoa đào trong Ngự Hoa Viên chuyển đến đây luôn à."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Bệ hạ tìm xem, có thể thấy được bóng cây đào nào không."

Dĩ nhiên là Hoàng Đế tìm không ra.

Tiết Tĩnh Xu chỉ một mảnh đất ở dưới hành lang ngoài điện: "Tại đó ta chôn hoa đào được ủ ở bên dưới, chờ năm sau lúc hoa đào nở, mời Bệ hạ cùng uống chỗ rượu này."

Hoàng Đế nói: "Vậy ta cảm ơn ý tốt của Hoàng Hậu trước. Hôm nay Hoàng Hậu đi ở trong Ngự Hoa Viên, có thể biết có một cây mận đã già kia không."

Tiết Tĩnh Xu lắc lắc đầu: "Nhìn thì thấy vẫn còn xanh, có lẽ sẽ rất là chua."

Hoàng Đế nói: "Xanh chát cũng có tư vị của xanh chát. Đức Lộc, người gọi hai người đi hái một mớ mận. Rồi đưa cho Ngự Thiện phòng xử lý đi."

Đức công công nhận mệnh lui ra.

Hoàng Đế ngồi ở bên cạnh Tiết Tĩnh Xu, tựa trên đầu nàng cầm một quyển sách mở ra.

Tiết Tĩnh Xu giải thích: "Ban đầu ở trên núi, ta đã nhìn thấy phương thuốc ủ hoa đào này, chỉ là sư phụ ở trong am ni cô không cho ta uống rượu. Hôm nay nhìn một vườn đầy hoa đào, mới lại nghĩ tới đến, sai Ngự Thiện phòng đưa cho ta mười vò rượu."

Hoàng Đế nghe nàng nói đến rượu liền nhớ lại dáng vẻ say rượu trong đêm đó của nàng, nói: "Hoàng Hậu còn nhớ được bách quả những lần trước không?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hấn một cái, đem cánh tay đang cầm sách thu lại: "Bệ hạ muốn nói cái gì?"

Hoàng Đế nói: "Năm sau lúc uống rượu ủ hoa đào, cũng không thể uống cùng người ngoài được, nếu không, chỉ sợ Phượng uy của Hoàng Hậu không còn sót lại chút gì."

Tiết Tĩnh Xu biết rõ hấn lại muốn cười mình, liền không để cho hấn có cơ hội, đứng dậy cầm sách đi nội điện.

Hoàng Đế cũng đi vào theo.

Tiết Tĩnh Xu cất kỹ sách, đến phía trước cửa sổ nhìn thoáng qua.

Hôm nay đã là mười lăm, còn nhớ một tháng trước lúc nàng còn ở trong nhà đợi gả, trong lòng đối với tương lai tràn đầy mộng lung.

Hiện tại vẫn chưa được một tháng, bản thân nàng ở trong cung, tâm tính cũng đã có biến hóa rất lớn.

Hoàng Đế đứng ở sau lưng nàng, cũng nhìn về phía một vòng trăng tròn trên bầu trời kia

Tiết Tĩnh Xu quay đầu, thấy Hoàng Đế đứng thẳng không nhúc nhích, hai mắt mặc dù xem vàng trăng kia, nhưng ánh mắt dường như đang nhìn đi nơi khác.

Nàng nhẹ giọng hỏi thăm: "Bệ hạ nghĩ tới điều gì?"

Hoàng Đế không biết có phải nghĩ đến xuất thần hay không, cũng không trả lời nàng.

Tiết Tĩnh Xu liền không quấy rầy nữa, lẳng lặng đứng ở bên cạnh hắn.

Sau một hồi, nàng cảm giác Hoàng Đế giống như thở ra một hơi, rồi sau đó nói ra: "Mười năm trước, cũng là một đêm trăng tròn như vậy, mẫu phi ta rơi giếng bỏ mình."

Tiết Tĩnh Xu khẽ trừng lớn mắt, không có đoán được là loại chuyện này, cũng không biết nên đi an ủi Hoàng Đế như thế nào, chỉ có thể trầm mặc mà dựa gần vào người hắn.

Hoàng Đế duỗi tay kéo nàng qua, vỗ nhẹ nhàng, nói: "Hoàng Hậu không cần nghĩ nhiều, chết có đôi khi cũng là giải thoát."

Tiết Tĩnh Xu tựa ở trên lồng ngực của hắn, không nói gì.

Đối với vài người mà nói, chết là giải thoát, nhưng đối với người còn sống mà nói thì tại rất nhiều thời điểm câu nói này chẳng qua chỉ là một lý do để an ủi mà thôi.

Đối với Lệ phi là mẫu thân của Hoàng Đế, bởi vì bà ấy chết sớm, khi

còn sống lại không được sủng ái, ở trong cung Tiết Tĩnh Xu không nghe được bao nhiêu đồn đãi về bà.

Chỉ mơ hồ biết rõ, lúc bà vừa mới vào cung, cũng là khốn quẫn(*).

(*) *Túng thiếu đến mức hết cách xoay xở.*

Hưng thịnh đặc ý, một lần vượt qua danh tiếng của Sở Quý phi. Có điều lúc bà sinh hạ Lục Hoàng tử thì sau đó rất nhanh liền thất sủng.

Tầm cung Cam Lộ điện của bà, về sau thậm chí bị người khác đồn là lãnh cung. Mà bà, cũng bởi vì ở trong lãnh cung đó, kết thúc cuộc đời ngắn ngủi.

Hoàng Đế ôm Tiết Tĩnh Xu rời cửa sổ, cùng nhau ngồi ở trên giường đệm.

Xung quanh còn có cung nhân đang ở sau chờ lệnh. Nếu là bình thường, có người ở đây như vậy mà thân mật thì Tiết Tĩnh Xu nhất định cảm thấy không được tự nhiên, nhưng hôm nay lại chiều theo ý Hoàng Đế.

Hoàng Đế cúi đầu nhìn nàng, dùng đầu ngón tay gầy gầy lông mi Tiết Tĩnh Xu đang ngạo nghễ cong lên, "Nếu như mùa hè đến, bản thân Hoàng Hậu có hai cây quạt nhỏ, có thể không cần phải lo lắng thời tiết nóng bức."

Tiết Tĩnh Xu nhất thời không có phản ứng, không biết hẳn đang nói cái gì.

Hoàng Đế còn nói: "Đến thời điểm cần thì Hoàng Hậu phải nháy mắt nhiều hơn vài cái, coi như quạt gió thay ta."

Vì thế Tiết Tĩnh Xu mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn, lập tức dờ khóc dờ người, chính mình còn đang lo cho tâm tình của hắn, vậy mà hắn còn có tâm tư có thể nói những lời này nữa, đến cùng thì ai mới là đương sự kia chứ.

Có điều thấy Hoàng Đế thư giãn như vậy trong lòng nàng cũng yên tâm hơn nhiều.

Hoàng Đế gảy khiến mí mắt nàng bị ngứa, nàng liền ăn miếng trà miếng, nhẹ nhàng tóm lấy lông mi của Hoàng Đế.

Chỉ là khác hẳn với lông mi của nàng, vừa đen vừa thô, ngắn ngắn thẳng tắp, cực kỳ có bộ dáng kiên cường.

Nàng nói: "Ta là mang theo hai cây quạt nhỏ, Bệ hạ lại mang theo hai hàng lợi(*) kiếm."

(*) *Sắc, bén.*

Hoàng Đế nghiêm túc nói: "Đợi đến mùa thu săn bắn, sẽ dùng hai hàng lợi kiếm này, săn một đầu hươu đưa cho Hoàng Hậu đỡ thềm."

Tiết Tĩnh Xu cười không ra tiếng, không có đoán được Hoàng Đế vậy mà cũng nói ra loại ngôn từ như vậy.

Hai người câu có câu không trêu ghẹo nhau, Đức công công bùng lên một bàn mạn đã được xử lý tốt đi vào.

Quả mạn đã được ngâm qua muối, vỏ ngoài thì sạch và xanh hơn, liếc mắt nhìn một cái liền khiến cho người ta chảy nước miếng.

Hoàng Đế cầm lên một quả dưa cho Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu liền khoát tay: "Bệ hạ tự mình thưởng thức đi, có thể ta không chịu nổi hương vị này."

Hoàng Đế cũng không miễn cưỡng, bỏ vào trong miệng mình, răng rắc rắc cắn vài cái, phun hạt ra.

Tiết Tĩnh Xu nhìn thấy mà nước miếng tràn lan, cảm giác dường như răng muốn gãy thay hẳn, nhin không được kỳ quái nói: "Sao Bệ hạ lại thích ăn loại quả như vậy?"

Hoàng Đế lại hỏi nàng: "Hoàng Hậu còn nhớ được gốc cây mận đã bị ta đánh dấu chứ."

Tiết Tĩnh Xu gật gật đầu.

Hoàng Đế tiếp tục nói: "Trước kia không có rừng cây mận ở trong Ngự Hoa Viên, chỉ có một hai cây mận mà thôi, là mấy năm trước ta sai người đi trồng thêm. Mới trước đây, cứ mỗi xuân hạn đến thì ra quả, ta liền ở dưới gốc cây, những quả mận trên cây đều nằm ở trong bụng ta. Hương vị thì cũng bình thường, ăn nhiều bị chướng bụng, nhưng lại thập phần no bụng."

Tiết Tĩnh Xu chỉ hơi ngẫm lại chút, liền biết rõ Hoàng Đế tại sao phải đi ăn loại quả này.

Nàng vừa nghĩ tới trước đây Hoàng Đế bị người khác hà khắc nên cơm cũng ăn không đủ no, lại cảm thấy thập phần tức giận, nhin không được hỏi hẳn: "Khi đó Hoàng tổ mẫu không biết rõ chuyện Bệ hạ gặp phải hay sao?"

Hoàng Đế lại bỏ một quả mận nhỏ vào trong miệng: "Hoàng tổ mẫu không chỉ có mỗi Phụ Hoàng là con trai, lại càng không có mỗi là là tôn tử(cháu trai). Cho dù bà nên vì ta mà ra mặt, có thể bảo vệ ta

khỏi bị người khác bắt nạt, làm nhục được bao lâu, ta đều ghi tạc ở trong lòng, về sau để cho bọn họ trả giá cao gấp mười gấp trăm lần."

Tiết Tĩnh Xu không nói gì.

Hoàng Đế ngừng động tác trong tay, nhìn nàng, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Hậu cảm thấy ta làm vậy là không ổn."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, nói: "Ta chỉ kính nể Bệ hạ còn nhỏ tuổi đã biết chịu nhẫn nhục, Bệ hạ so với ta mạnh mẽ hơn rất nhiều."

Hoàng Đế bỏ quả mận xuống, đi lại ôm lấy nàng, nói: "Ta biết rõ Tiết gia có vài người từng bắt nạt nàng, ta giúp nàng báo thù được không?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Lúc trước người thất lễ với ta chẳng qua chỉ là đầy tớ bên trong phủ, sau đó Bệ hạ phong ta làm Hoàng Hậu, lão thái quân liền xử lý những người kia, bọn họ không đáng để Bệ hạ ra tay."

Hoàng Đế nói: "Trừ những hạ nhân kia, còn có những người khác."

Tiết Tĩnh Xu vẫn lắc đầu, "Bọn họ không tính là bắt nạt ta, nhiều nhất chỉ là không đếm xỉa đến ta. Chính vì bọn họ lúc trước không đếm xỉa, hiện tại, ta mới có thể đương nhiên không đếm xỉa bọn họ. Nếu Bệ hạ thay ta ra tay, ngược lại làm cho người khác nhìn ta với bọn họ là giống nhau. Có lẽ sau này nếu người của Tiết gia làm ra chuyện phạm pháp loạn kỷ cương gì, Bệ hạ không cần phải nương tay, cũng không cần cố kỵ mặt mũi của ta, nếu không chính là cổ vũ họ có thói không ngay thẳng."

Hoàng Đế gật gù đầu: "Cứ theo như Hoàng Hậu nói vậy."

Cánh tay dài của hắn nhấc lên, từ trên bàn nhặt ra một quả mận, dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy, ở Tiết Tĩnh Xu trước mặt quơ quơ: "Hoàng Hậu thật không nếm thử?"

Tiết Tĩnh Xu nhúu mày ghét bỏ nói: "Chua như vậy, sao có thể ăn chứ."

Hoàng Đế liền bỏ vào trong miệng mình.

Tiết Tĩnh Xu còn chưa xả hơi, liền thấy Hoàng Đế cúi đầu hướng lại gần đến nàng. Hai người răng môi đụng vào nhau, nàng chưa phòng bị, một vật chua xót kia liền bị đẩy vào trong miệng nàng.

Tiết Tĩnh Xu lập tức cau chặt mày liễu lại.

Hoàng Đế còn chưa rời đi, ở môi nàng nghiền vài cái, thấp giọng rỉ tai: "Hoàng Hậu lúc trước cũng xanh chát như vậy, ta cũng ăn vào miệng được đó thôi. Hoàng Hậu không biết, có đôi khi, xanh chát cũng có tư vị của xanh chát*."

*câu này ý ảnh chỉ là tư vị ngây ngô ấy (e hèm đọc chương sau các nàng sẽ hiểu, ô..ô ta trong sáng lắm), nhưng ta cảm thấy giữ nguyên nghĩa trong bản raw thì hay hơn ◻◻

Chương 50: Động tâm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Từ lúc Đức công công trông thấy Đế Hậu hai người ôm nhau ở một chỗ, liền nhanh chóng phát tay, để cho người hầu hạ cùng hấn lui ra ngoài.

Trong lòng hấn không ngăn được mà cảm thán, rốt cuộc Bệ hạ cũng là tuổi trẻ khí thịnh. Mặc dù ngày thường xử chuyện lão luyện, nhưng chỉ cần mỗi lần có thể gặp Hoàng Hậu, thì chưa nói được quá ba câu đã ôm nhau.

Theo tình cảnh trước mắt này, chỉ sợ không quá hai tháng, trong cung có lẽ sẽ truyền ra tin vui.

Tiết Tĩnh Xu vội vàng không kịp chuẩn bị, đã bị Hoàng Đế hôn đến đỏ bừng cả khuôn mặt, vội vàng giãy giụa muốn thoát ra, thấy trong điện không có người ngoài mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Đế lại摸摸 một cái ở trên môi nàng, nói: "Sợ cái gì, về điểm này Đức Lộc vẫn rất cơ trí nhanh nhẹn."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hấn một cái, ngăn không được nhẹ giọng oán hận: "Lần sau Bệ hạ muốn làm cái gì nữa thì cũng phải cho người lui

xuống trước đi rồi nói sau, bị bọn họ trông thấy, còn ra cái thể thống gì?"

Hoàng Đế thuận miệng đáp ứng: "Ta nhớ rồi."

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy trong miệng vẫn còn chút chua chua, hồi tưởng lại lời nói vừa rồi của Hoàng Đế gì mà xanh chát không xanh chát, lại nói: "Bệ hạ nói chuyện càng càng không có căn cứ, sao có thể đem ta so sánh cùng với một quả mận được?"

Khóe miệng của Hoàng Đế thoáng cong lên.

Trên mặt hẳn cực ít lộ ra vẻ mặt gì khác, bởi vì vậy Tiết Tĩnh Xu lập tức liền chú ý tới, hỏi ngay: "Bệ hạ cười cái gì? Là ta nói sai sao?"

Hoàng Đế hỏi ngược lại nàng: "Hoàng Hậu cho rằng, ta mới vừa nói xanh chát, là chỉ quả mận chua sao?"

"Chẳng lẽ không đúng à?"

Đường cong trên khóe miệng của Hoàng Đế càng hiện ra rõ ràng: "Không, là ta nói sai, Hoàng Hậu không phải ngây ngô từ trước, mà là từ trước đến bây giờ, vẫn luôn ngây ngô."

Tiết Tĩnh Xu có chút mất hứng, "Bệ hạ đang bí hiểm cái gì vậy?"

Hoàng Đế ghé sát vào bên tai của nàng, hơi thở nóng hổi phun ở trên vành tai nàng: "Vậy thì liền nói đáp án cho Hoàng Hậu. Ta nói ngây ngô, là nói thân thể của Hoàng Hậu, giống như cây mận xanh của tháng ba, mặc dù ngây ngô nhưng lại có một chút vị ngon khác."

Tiết Tĩnh Xu theo bản năng nhìn nhìn thân thể chính mình, trong đầu xoay chuyển một lượt mới hiểu được ý tứ của Hoàng Đế, liền đẩy

hắn ra ngay lập tức, mặt đỏ tới mang tai, nói: "Bệ hạ, người..người...sao có thể đùa như vậy? Không đứng đắn chút nào."

Tuy Hoàng Đế bị nàng đẩy ra nhưng không có một tia mắt húng, lại sáp đến gần: "Hoàng Hậu nói sai rồi, nơi này là tấm cung của ta và nàng, lẽ nào ngay chính trong tấm cung của mình, ở trước mặt Hoàng Hậu nói đùa một câu cũng phải bận tâm xem có đứng đắn hay không đứng đắn sao?"

Đây, đây là nói ngược lại sao.

Cũng là do mới vừa rồi Tiết Tĩnh Xu bị hắn làm cho thẹn thùng, mới nói một câu qua qua loa để trách hắn, thì đã bị hắn phản bác lại ngay, làm cho không còn lời nào để nói.

Thấy nàng đuối lý, Hoàng Đế càng thêm vẻ cây ngay không sợ chết đứng, một tay ôm lấy người, một tay lấy ngón tay kẹp một quả mận, quơ quơ ở trước mặt Tiết Tĩnh Xu: "Vừa rồi ta đã đút cho Hoàng Hậu một quả, bây giờ nên trả lễ lại, đến lượt Hoàng Hậu đút cho ta."

Tiết Tĩnh Xu ở trong lòng hắn nhẹ nhàng giãy giụa, tất nhiên là tránh không được, nàng đành phải nói: "Bệ hạ tự mình ăn không được sao?"

Hoàng Đế nói: "Một người tự ăn so với hai người cùng ăn sao có thể ngon được?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nói thềm, "Nhưng ta lại không muốn ăn."

Hoàng Đế liền nói: "Xem ra Hoàng Hậu còn không biết được vị ngon của xanh chát, ta phải đút thêm một trái mới được."

Tiết Tĩnh Xu nhanh chóng chặn hắn lại, nói: "Đừng... Ta biết rồi."

Hoàng Đế dừng động tác lại nhìn nàng: "Cho nên ý của Hoàng Hậu là đút ta, hay vẫn là ta đút?"

Tiết Tĩnh Xu thập phần buồn rầu. Đạo gần đây không biết Hoàng Đế xảy ra chuyện gì, rất thích việc chơi trò đút cho nhau cùng với nàng, người đút ta một chút, ta đút người một chút.

Nếu như nàng không đồng ý thì Hoàng Đế có thể dùng rất nhiều thủ đoạn để đạt được mục đích, nàng đã chịu thiệt thòi mấy lần, cũng đã dần dần học được chút ít ngoan ngoãn. Chi bằng từ lúc ban đầu liền đáp ứng ngay khi Hoàng Đế yêu cầu, đỡ phải về sau vừa bị hấn chiếm tiện nghi mà còn phải dựa theo thuyết pháp của hắn mà làm.

Nàng nhìn chăm chăm quả mận ở trên đầu ngón tay của Hoàng Đế, duỗi tay cầm lấy, chậm rãi đưa vào trong miệng.

Hoàng Đế ở một bên thoải mái nói yêu cầu: "Hoàng Hậu nhớ bỏ hột ra đó."

Tiết Tĩnh Xu hơi cúi tròng mắt liếc hắn một cái, chu miệng lên, dùng đầu lưỡi cùng răng cắn lấy quả mận, dè dặt cắn từng chút bỏ hột ra.

Rồi sau đó ngồi thẳng người lên, hai tay đặt ở trên bả vai Hoàng Đế, đỏ mặt đem môi đưa về phía của hắn.

Hoàng Đế dùng một tay ôm lấy thắt lưng nàng, có ý xấu liền ngửa nửa người trên ra phía sau.

Tiết Tĩnh Xu chưa chú ý tới, chỉ liên tục tiến về phía trước. Đợi nàng phản ứng lại được, cả người cũng đã nằm sấp ở trên người Hoàng Đế.

Nàng hiểu được là lại dính kế của Hoàng Đế, liền nâng người muốn đứng lên.

Hoàng Đế một tay ôm lấy thắt lưng nàng, một tay giữ gáy nàng, phần eo dùng lực, lật cả người lại liền đè nàng ngã vào trên giường nệm, chính mình đè ở trên người nàng.

Tiết Tĩnh Xu không hề đề phòng, bị hấn áp chế, trong miệng làm bầm một tiếng, miếng mận trong miệng liền bị nàng nuốt vào.

Nàng cùng Hoàng Đế mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Đường cong trên khóe miệng Hoàng Đế dần dần nhếch lên, càng ngày càng cong, chậm rãi, lại thành một cái mỉm cười rõ ràng.

Tiết Tĩnh Xu chưa bao giờ thấy hấn cười nên nhất thời ngây người trong chốc lát.

Hoàng Đế từ từ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng cắn một cái ở trên chóp mũi của nàng: "Bộ dáng này của Hoàng Hậu thật đáng yêu."

Hấn không phải là người đầu tiên nói Tiết Tĩnh Xu đáng yêu nhưng mà vẫn là lần đầu nghe hấn nói, Tiết Tĩnh Xu nghe được tiếng bịch bịch trong ngực đang nhảy lên.

Nàng cảm giác tim mình tựa hồ muốn từ trong cổ họng nhảy ra, không khỏi duỗi tay ở ngực nhẹ nhàng đè ép, muốn đem nó đè xuống.

Loại cảm giác này hết sức kỳ lạ. Trong lòng nàng hoài nghi có phải bản thân bị bệnh tim gì hay không.

Hoàng Đế cũng không chú ý tới hành động lén lút của nàng, chỉ nói:

"Hoàng Hậu đem quả mận của ta nuốt mất, phải đền bù tổn thất cho ta như thế nào đây?"

Tiết Tĩnh Xu sững sờ nhìn hấn, một hồi lâu mới nghe rõ ý tứ trong lời của hấn, quay đầu nhìn quả mận trên bàn còn thừa lại, ngơ ngác nói: "Ta lại đút Bệ hạ một quả."

Hoàng Đế nói: "Nếu đã là đền bù tổn thất, một quả tất nhiên không đủ, tối thiểu phải được ba quả."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Được."

Lần này đến lượt Hoàng Đế thấy kỳ lạ: "Sao hôm nay Hoàng Hậu dễ nói chuyện như vậy."

Tiết Tĩnh Xu hỏi ngược lại hấn: "Như vậy không tốt sao?"

Hoàng Đế nói: "Tốt thì tốt, ta chỉ sợ ba quả sẽ làm Hoàng Hậu bị ê răng mất, vẫn là một quả thì được rồi."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Theo ý Bệ hạ."

Hoàng Đế liền lại cầm một quả, Tiết Tĩnh Xu há mồm ngậm lấy, như cũ dùng răng cùng đầu lưỡi cạo rớt hạt, sau đó ôm lấy cổ Hoàng Đế, ngửa đầu đem môi đưa lên.

Hoàng Đế cúi đầu xuống, hai người răng môi quấn quýt, quả mận kia, cũng không biết cuối cùng là ở trong bụng ai.

Ngày kế Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại, Hoàng Đế đã đi lâm triều.

Nàng rời giường trang điểm mặc y phục, sau đó đi Trường Nhạc cung thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu.

Lúc trở về đi ngang qua rừng mật, dưới chân liền không tự chủ mà bước vào, tìm được gốc cây mật mà lúc trước Hoàng Đế làm dấu kia.

Nàng nhìn chăm chăm vào dấu mà Hoàng Đế đã khắc lên, do dự trước sau, liền tiến lên dùng thân mình để đo.

Vóc dáng người nàng so với yêu cầu của Hoàng Đế vẫn kém rất nhiều.

Hoàng Đế không chỉ một lần ở trước mặt nàng nói qua, chiều cao giữa hai người không xứng đôi.

Trước đây nàng cũng không để ý, nhưng mà trước mặt nhin không được lại nghĩ, có phải Hoàng Đế thật sự không hài lòng với vóc người của nàng hay không?

Nàng lại nhìn những quả xanh tốt ở trên cây.

Hoàng Đế từng so sánh nàng với cây mật này, nói nàng với cây mật này giống nhau đều ngây ngô, có phải là đang nói nàng chất phác không thú vị hay không?

Nàng quay người lại, chậm rãi đi ra khỏi rừng mật này.

Mới vừa vào Tê Phượng Cung, liền có tiểu nội giám ở Sùng Đức Điện đến truyền lời, buổi trưa Bộ hạ không đến dùng cơm trưa.

Tiết Tĩnh Xu gật gật đầu, lệnh hấn lui ra.

Hoàng Đế bận rộn chính vụ, đã có rất lâu không đến Sùng Đức Điện dùng cơm trưa, có đôi khi ngay cả bữa tối cũng không kịp dùng.

Nàng sớm đã quen một người ăn mười sáu món một mình rồi.

Mỗi ngày ở trong cung, thật sự rất buồn chán.

Buổi sáng sớm mỗi ngày, cung tiễn Hoàng Đế vào triều, lại đi đến cung của Thái Hoàng Thái Hậu thỉnh an, sau đó trở lại Tê Phụng Cung xử lý vài vấn đề của hậu cung.

Sau đó ăn trưa, nàng nghỉ ngơi một chút, sau khi tỉnh thì xem qua tạp thư giết thời gian.

Hiện giờ nghĩ lại nàng mới phát hiện, chỉ có ban đêm sau khi Hoàng Đế đến, tòa điện to như vậy mới có một chút sinh khí.

Nàng nhin không được nghĩ, Hoàng Đế lúc này đang làm cái gì? Là còn đang lên triều, hay là đã hạ triều rồi tiếp kiến triều thần, hoặc là xử lý chính vụ?

Lúc đó ăn trưa dọn lên, nàng lại đang suy nghĩ, có phải Hoàng Đế cũng đang dùng bữa hay không? Hôm nay đặc biệt sai Ngự Thiện phòng chuẩn bị thập cẩm tố viên[1], hẳn đã ăn xong chưa?

[1]: Cà rốt ngò tây giả thịt viên. (Lại là đồ chay giảm mỡ ^v^)

Chờ buổi chiều nàng tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, nghĩ tới Hoàng Đế có thời gian nghỉ ngơi hay không, cuối cùng Tiết Tĩnh Xu phát hiện bản thân khác thường.

Nàng ngồi rất lâu ở trước cửa sổ.

Giữa trưa mặt trời đã về phía Tây một chút, rơi xuống từng chút một, cuối cùng biến mất ở phía đỉnh ngói lưu ly của cung điện.

Nàng đang ngửa đầu nhìn bầu trời, bầu trời vuông vức, giống như một khối bảo thạch màu xanh khổng lồ. Ngẫu nhiên có một hai chú chim chích cực nhanh xẹt qua, biến mất ở chân trời.

Nàng không tự chủ được rướn cổ lên, nhìn qua phương hướng chú chim biến mất.

Phương xa là cái gì, nàng không biết rõ.

Nàng đã từng cho rằng, vào cung, chính là đem bản thân giam vào ở bên trong này, nhưng hiện tại nàng lại phát hiện, tâm của nàng dường như cũng đã bị giam cầm ở bên trong này.

Nàng yêu một vị Đế vương.

Nàng không biết là nên khóc, hay nên cười.

Trước đây không lâu nàng đã từng nói, nàng dùng thật lòng đi đổi đãi với Hoàng Đế, nếu như đến một ngày nào đó, Hoàng Đế đem chân ý cho người khác thì nàng cũng sẽ đem tâm của mình thu hồi lại.

Nhưng mà hiện tại nàng lại hoài nghi, nếu như Hoàng Đế thật sự sủng ái người khác, đã cho tâm đi thì thật sự có thể thu hồi một cách đơn giản được sao?

Cửa cung lại có một vị tiểu nội giám đi vào, hần bước dài một bước trên sàn nhà cẩm thạch của Tê Phượng cung, rõ ràng là đã lặng yên không một tiếng động, nhưng trong cung đang yên tĩnh, một chút động tĩnh, giống như phóng lớn thành gấp mười gấp trăm lần.

Tiết Tĩnh Xu nhận ra hần, buổi trưa chính là hần đến truyền lời, nói Hoàng Đế không thể lại đây dùng bữa.

Nàng sai người đưa tiểu nội giám đến bên cạnh.

Tiểu nội giám nơm nớp lo sợ nói: "Nương nương, Bệ hạ chính vụ bận rộn, chỉ sợ không thể cùng nương nương ăn bữa tối."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gạt đầu, sai người đưa hẳn ra ngoài.

Tên tiểu nội giám này giống như một giọt nước, rơi vào Tô Phượng Cung này khiến cho mặt hồ vốn không gợn sóng lại tạo thành một mảnh rung động nhỏ nhỏ, sau đó chìm vào trong mặt nước, giống như so với vừa rồi càng thêm yên tĩnh không tiếng động.

Δ Chú thích:

[Click để xem ảnh](#)

[1]: Cà rốt hành tây giả thịt viên

Chương 51: Quân tâm

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Đêm nay, Hoàng Đế phá lệ tới chậm một chút.

Tiết Tĩnh Xu dùng qua bữa tối, tắm rửa xong lại xem sách một lát, vẫn không thấy Hoàng Đế lại đây.

Nữ quan tiến lên nhỏ giọng xin chỉ thị nàng có muốn đi nghỉ hay không.

Nàng quay đầu nhìn vào từng dãy đèn mờ nhạt ở bên ngoài cung, nhỏ giọng hỏi: "Sùng Đức Điện có truyền tin tức gì đến hay không?"

Nữ quan cẩn thận lắc đầu.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Chờ thêm một chút nữa đi."

Nữ quan chần chừ một lúc mới nhẹ giọng hỏi nàng: "Nương nương, có muốn nô tỳ ra ngoài đình hỏi thăm một chút tin tức hay không?"

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, nói: "Không cần, không nên quấy rầy Bộ hạ."

"Vâng." Nữ quan cẩn thận lui ra.

Tiết Tĩnh Xu lại gọi nàng lại: "Người bảo phòng bếp nhỏ chuẩn bị

chén súp."

"Vâng."

Chờ nữ quan lại vào thắp thêm nến một lần nữa thì cuối cùng Hoàng Đế cũng đến.

Tiết Tĩnh Xu bỏ sách xuống nghênh đón.

Ấn đường của Hoàng Đế hơi nhăn, giống như hấn vừa mới nhú chặt chân mày vậy.

Hấn cầm tay Tiết Tĩnh Xu, nói: "Để Hoàng Hậu chờ lâu."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, thăm dò hỏi: "Có phải Bệ hạ có chuyện gì phiền lòng hay không?"

Hoàng Đế nói: "Đã xử lý, Hoàng Hậu không cần phải lo lắng."

Hấn không có nói chi tiết, Tiết Tĩnh Xu cũng không tiện hỏi kỹ, dù sao hậu cung cũng không được hỏi đến chuyện triều chính dù chỉ là chuyện đơn giản.

Nàng coi long mào (mũ vua) của Hoàng Đế xuống, đặt ở trên khay ngọc được nữ quan để ở bên canh, lại phân phó người đến phòng bếp bưng chén súp tới.

Hoàng Đế đổi một thân thường phục, đi qua tới kéo nàng ngồi xuống, "Hôm nay là do ta sơ sót, đã quên sai người đi truyền lời. Nếu về sau ta có đến muộn thì Hoàng Hậu không cần chờ ta, tự mình đi nghỉ trước đi."

"Không có gì." Tiết Tĩnh Xu nói: "Dù sao ta cũng không ngủ được."

"A!" Hoàng Đế hỏi nàng: "Hoàng Hậu nói lời này có nghĩa là không có ta ở bên người, cho nên không ngủ được sao?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn nhìn hắn, cười nói: "Nếu Bệ hạ cảm thấy cao hứng thì cứ cho rằng như vậy đi."

Hoàng Đế nói: "Giọng nói Hoàng Hậu nghe có vẻ như đang dụ dỗ ta sao?"

"Ta nào dám?" Tiết Tĩnh Xu cười nói.

"Một ngày không gặp, Hoàng Hậu lại không giống Hoàng Hậu của hôm qua." Hoàng Đế hình như có cảm giác, nếu là ngày thường, Hoàng Hậu cứ một chút liền thẹn thùng thì làm gì có chỗ nào xem hắn như vua.

Tiết Tĩnh Xu hơi sửng sò, vẫn là cười, đúng lúc nữ quan đem chén súp bùng tới, nàng đứng dậy tự tay tiếp nhận, đưa đến trước mặt Hoàng Đế.

"Bệ hạ mấy ngày liên tiếp mệt nhọc, thân thể lại hao tổn, nên dùng súp để bồi bổ một chút."

Hoàng Đế nhìn khay nữ quan đang bùng, "Bữa ăn khuya của Hoàng Hậu đâu?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta đã ăn rồi."

Hoàng Đế nói: "Nếu Hoàng Hậu nói là không đói bụng, không muốn ăn thì đại khái ta còn tin được, nếu nói nàng đã ăn rồi thì ta không tin. Vừa vặn chén súp này phân lượng đủ cho hai người, Hoàng Hậu ngồi xuống ăn với ta đi."

Tiết Tĩnh Xu chỉ đành phân phó nữ quan lại đi lấy cho nàng một bộ bát đĩa nữa.

Hoàng Đế lên tiếng ngăn lại: "Không cần, Hoàng Hậu dùng chung một bộ với ta được rồi."

Tất nhiên Tiết Tĩnh Xu sẽ không đồng ý.

Hoàng Đế liền phát phát tay, nói với đám cung nhân: "Đều đi xuống hết đi."

Người trong điện liền theo thứ tự lui ra.

Tiết Tĩnh Xu hết cách, chỉ có thể quay đầu nhìn Hoàng Đế.

Hoàng Đế múc một muống trong bát súp, đặt trên bờ môi thổi thổi, đưa tới trước mặt Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu cùng hẩn giăng co trong chốc lát, đến cùng vẫn là há miệng ngoan ngoãn ăn.

Hoàng Đế nói: "Ta còn định nếu Hoàng Hậu không chịu ăn, thì liền đổi phương pháp dứt, mà loại phương pháp này sẽ khiến Hoàng Hậu sáng khoái, thật là làm dự liệu của ta bị sụp đổ."

Tiết Tĩnh Xu lập tức rõ ràng việc hẩn nói đổi cách dứt ăn là cái gì rồi, liền đỏ mặt nhìn hẩn, nói: "Đêm đã rất muộn rồi, Bệ hạ định dứt tới khi nào?"

"Tất nhiên là đến lúc cái gì Hoàng Hậu cũng uống hết, đến khi nào xong mới thôi."

Tiết Tĩnh Xu cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ đành phối hợp với hắn, hy vọng nhanh chóng uống xong.

Nàng cùng Hoàng Đế mỗi người một ngụm, khi chén súp lớn kia vơi được một nửa nàng đã uống không nổi nữa: "Bệ hạ, ta đã no bụng rồi."

Hoàng Đế nghi ngờ nói: "No thật à? Cũng đừng có mà gạt ta. Ta phải kiểm tra thử một cái."

Hắn nói xong liền vươn tay tới bụng Tiết Tĩnh Xu sờ soạng.

Tiết Tĩnh Xu để cho hắn tùy ý sờ soạng, cảm thấy ngứa nên vội vàng dùng tay đè chặt, "Bệ hạ không tin sao?"

Hoàng Đế gật gật đầu, "Hoàng Hậu nhỏ bé nên bao tử cũng nhỏ, khó trách không chứa được bao nhiêu thức ăn."

Tiết Tĩnh Xu liền nói: "Bệ hạ lớn lên cao lớn, bát súp chút ít này cần phải kính nhờ Bệ hạ rồi."

Hoàng Đế vớt cái thìa xuống, bưng bát súp lên liền thấy vết hầu trên cổ họng hắn lên xuống vài cái, lúc đặt chén xuống thì một chén canh đã bị uống đến sạch sẽ, không một giọt dư thừa.

Tiết Tĩnh Xu trong lòng thầm nói, nếu Hoàng Đế làm chuyện này sớm thì không chừng hai người đã đi ngủ lâu rồi.

Nàng kêu người vào đem bát đĩa dọn xuống, rồi lại để cho người bưng nước nóng đến, hầu hạ Hoàng Đế rửa mặt.

Chờ lúc hai người đi nghỉ thì đêm đã rất khuya.

Không biết có phải Hoàng Đế rất mệt mỏi hay không, nằm xuống không bao lâu liền ngủ.

Tiết Tĩnh Xu nằm ở trong ngực hắn, nghe được hơi thở đều đều của hắn, sau đó ngẩng đầu lên mượn ánh nến tối mờ quan sát hắn.

Hoàng Đế có một gương mặt anh vũ[1], nhưng giờ phút này vị trí ấn đường lại khế nhăn lại. Nàng vươn tay tới chỗ đó khế vuốt vuốt nhẹ.

[1] Anh vũ (英武): Anh tài vũ dũng.

Trong giấc mộng, không biết có phải Hoàng Đế có cảm giác hay không mà giữa lông mày chậm rãi giãn ra.

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới thu hồi tay lại, lẳng lặng nằm ở trên lồng ngực của hắn.

Nàng đã nghĩ cả buổi chiều, thêm một buổi tối, cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận. Chuyện về sau dù là ai cũng không cách nào biết trước được, cũng không còn cách nào hết, cùng với việc lo lắng những thứ kia có hay không thì cũng không có gì quan trọng, không bằng quý trọng chút ít thời gian trước mắt, quý trọng hiện tại của hai người còn có thể ở chung một ngày.

Ít nhất trong tương lai cũng có thể hồi tưởng lại lúc này, có thể lưu lại một chút hoài niệm về điều này, cũng không tính là phụ lòng một phần tình cảm thanh xuân này.

*****

Ngày kế đi thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu, bà hỏi nàng: "Hôm qua Hoàng Đế ở trên triều phát giận với Cố Đình Ngọc, con có nghe qua chưa?"

Cái tên này Tiết Tĩnh Xu nghe qua đều cảm thấy xa lạ, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Chưa nghe bao giờ. Hoàng tổ mẫu có biết là vì chuyện gì không?"

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Một thời gian trước, Thượng thư Cố Đình Ngọc thỉnh Hoàng Đế chiêu nạp hậu cung, kéo dài con nối dòng. Hôm qua, có người dâng tấu tố Cố Đình Ngọc, nói hắn dung túng người nhà chiếm đoạt đất đai, hoành hành ngang ngược, nhân chứng vật chứng đều đủ. Hoàng Đế liền tước chức quan của Cố Đình Ngọc tại chỗ, giải vào đại lý tự thẩm vấn sau, môn hạ của hắn cũng bởi vì chuyện này mà dính líu đến rất nhiều môn sinh."

Tiết Tĩnh Xu nghe được tim mình đập mạnh.

Thái Hoàng Thái Hậu còn nói: "Hoàng Đế từ trước giờ đều không muốn nạp phi, cũng bởi vì vậy mà mượn cơ phát giận với không ít người. Những đại thần kia có lẽ là thấy con nhập cung mới cho rằng Hoàng Đế đồng ý. Trong nhà mình có nữ nhi, liền không thể chờ đợi được cũng muốn đưa vào cung đến cầu sủng quyến rũ Hoàng Thượng. Lại không biết, Hoàng Đế vẫn là Hoàng Đế, bản tính chưa từng thay đổi. Có đều..."

Thái Hoàng Thái Hậu giọng nói liền thay đổi: "Chuyện này cũng là sớm muộn, Xu nhi, con phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Tốt nhất là trước khi người mới vào cung liền sinh Long tử trước, chỉ có điều này thì vị trí của con mới tính là vững chắc."

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi gật đầu, từ lúc trước khi vào cung thì nàng liền biết về sau sắp sửa đối mặt với chuyện gì. Mà hôm qua, nàng cũng đã tự thông suốt suy nghĩ với bản thân một lần.

Thái Hoàng Thái Hậu còn nói: "Hôn sự của Tứ muội của con và Lâm

gia Nhị công tử, ta đã có ý chỉ rồi, ngày mai liền sai người đi ban chỉ. Thời điểm người của Tiết gia muốn vào cung để tạ ơn, cũng có thể đi đến cung của con để thỉnh an, con nên lưu ý một chút."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Vâng, con biết rồi."

Trở lại Tê Phượng Cung, trong nội tâm của Tiết Tĩnh Xu vẫn muốn như Thái Hoàng Thái Hậu vừa mới nói nói, như đại thần Thượng thư thỉnh Hoàng Đế chiêu nạp hậu cung.

Nàng biết rõ ngày này sớm muộn gì cũng đến.

Nhưng khi nghe đến Hoàng Đế không đồng ý nạp phi, hơn nữa còn tức giận với vị đại thần kia, trong nội tâm nàng vẫn không khỏi có chút mừng thầm. Nhưng việc này nàng cũng rõ ràng, Hoàng Đế làm như thế chưa chắc là vì nàng.

Những ngày này chung đụng với nhau, nàng phát hiện ra rằng Hoàng Đế giống như có chút bài xích với nữ tử, mặc dù không biết nguyên nhân gì dẫn đến chuyện này. Có lẽ, đây chắc cũng là nguyên nhân đại khái liên tục nhiều năm nhiều năm Hoàng Đế không chịu nạp phi.

Nàng nghĩ, nếu không phải lúc trước Thái Hoàng Thái Hậu một mực yêu cầu Hoàng Đế cưới nàng thì có lẽ hậu cung của Hoàng Đế đến nay vẫn là không có ai.

Nàng không biết mình vào cung đến cùng là có phải chuyện may mắn nhất hay không, nhưng hiện tại nàng cũng không hối hận.

Hôm nay trên triều đình tựa hồ không có chuyện gì lớn, buổi chiều Hoàng Đế liền đến Tê Phượng Cung từ sớm, bồi Tiết Tĩnh Xu cùng nhau dùng bữa tối.

Sau bữa tối thì tắm rửa, hôm nay bọn cung nữ vung đầy cánh hoa đào ở trong hồ, cả hồ tắm tựa hồ thành một mảng hồng phấn nhỏ.

Tiết Tĩnh Xu vừa vào nước, những cánh hoa màu hồng phấn kia liền dính vào trên cổ trắng nõn của nàng, cả trên bờ vai và trên cánh tay.

Lúc đầu nàng còn gạt xuống từng mảng, nhưng rất nhanh sau đó nàng phát hiện chỉ cần mình vừa hơi cử động thì trên người lại liền dính đầy cánh hoa, nên dứt khoát mặc kệ, chỉ thoải mái dựa vào thành hồ, chậm rãi vọc nước.

"Bộ dáng này của Hoàng Hậu, giống như hoa tiên tử trong thoại bản vậy." Âm thanh của Hoàng Đế đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn hắn, bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ lại đọc thoại bản gì đó?"

"Trong lúc vô tình tiện tay lật một cái, không nhớ rõ tên."

Hoàng Đế thuận miệng nói, liền muốn cời đai lưng, bộ dáng chuẩn bị bước vào nước.

Tiết Tĩnh Xu đứng ở trong bể nhìn hắn, cắn môi dưới do dự rất lâu, rốt cuộc mới lấy dũng khí duỗi tay cầm lấy váy được treo ở bên cạnh che lại, bước lên bậc ngọc trắng chậm rãi đi ra khỏi hồ tắm.

"Ta đến giúp Bệ hạ thay quần áo."

Hoàng Đế dừng lại động tác lại, nhìn thẳng vào nàng đang chậm rãi đến gần.

Trên mặt Tiết Tĩnh Xu trở nên hồng như màu của hồ hoa đào này, trên thân thể trắng nõn như ngọc, lốm đốm dính chút ít cánh

hoa hồng phấn, váy che thân dính nước, sít sao bọc lấy thân thể càng ngày càng uyển chuyển của nàng, muốn che giấu sự xấu hổ, càng khiến người khác nhìn chăm chú hơn.

Nàng đi đến trước mặt Hoàng Đế, hai tay đặt ở trên đai lưng ngọc của Hoàng Đế.

Hoàng Đế lại đè tay nàng lại, dùng ngón tay trở nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng mịn của nàng, giọng nói tựa hồ có chút hoảng hốt: "Trước đó ta đã nói sai rồi, mặc dù ban đầu Hoàng Hậu giống như tuổi trẻ ngây ngô, hiện tại cũng đã như hoa đào điểm lệ vậy."

Tiết Tĩnh Xu ngược đầu nhìn hắn, khuôn mặt trái qua làn nước ấm chưng mờ mịt, so với xuân hoa còn muốn kiều diễm ba phần.

Nàng khẽ mở miệng chuẩn bị nói chuyện, Hoàng Đế lại không để cho nàng cơ hội, cúi đầu xuống chặn lên môi đỏ mọng của nàng.

Chương 52: Cầu sủng

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Kết thúc nụ hôn, hai người đều có chút thờ dốc.

Hoàng Đế ôm lấy Tiết Tĩnh Xu, bởi vì chiều cao của hai người chênh lệch nên có một người phải ngước đầu, một người phải khom lưng cúi đầu.

Động tác này quả thật có chút khó khăn, Hoàng Đế liền dứt khoát ôm Tiết Tĩnh Xu lên, một tay đặt ở dưới hông nàng, một tay giữ chặt lưng nàng, lại đem hai chân nàng tách ra, kẹp ở ngang hông mình.

Hai tay của Tiết Tĩnh Xu theo bản năng ôm lấy cổ của Hoàng Đế, cảm giác bản thân lúc này giống như mèo con cầu sủng, hai tay hai chân bầu vịu ở trên người Hoàng Đế, quyến rũ nịnh nọt.

Trên người nàng trừ một thân váy mỏng manh che đậy, lại giống như không thể che được gì hiện ra ở trước mặt Hoàng Đế, mà y phục trên người Hoàng Đế lại vẫn hoàn hảo, làm cho nàng cảm thấy càng thêm xấu hổ.

Toàn thân nàng đều xấu hổ, lo lắng động đậy muốn xuống.

Dường như Hoàng Đế cảm thấy nàng không an phận, liền vỗ nhẹ trên hông nàng một cái: "Không được lộn xộn."

Không biết từ lúc nào âm thanh của hắn đã hơi khàn.

Tiết Tĩnh Xu bị hắn vỗ một cái toàn thân liền tê rần, đến đầu ngón chân đều đỏ bừng, cũng không dám cử động nữa, đành phải ủy khuất bấu víu ở trên người hắn.

Hoàng Đế đứng tại chỗ bình tĩnh trong chốc lát, chờ hơi thở vững vàng chút ít mới ôm nàng chậm rãi bước vào hồ tắm.

Tiết Tĩnh Xu nhỏ giọng nhắc nhở: "Y phục của Hoàng Thượng còn chưa có cởi ra đây."

"Không sao." Hoàng Đế nói.

Trong hồ tắm có bậc thang, có thể để cho người ta ngồi tắm rửa, lúc này Hoàng Đế liền chậm chậm ngồi xuống.

Tiết Tĩnh Xu ngồi ở trên người hắn, cảm giác có vật thô ráp nào đó thẳng tắp đâm vào mình, không cần phải nói cũng biết rõ đó là cái gì.

Trong lòng nàng vừa kinh ngạc lại vừa ngỡ ngàng, chẳng qua là hôn có một cái thôi vậy mà Bệ hạ lại... lại như vậy?

Hoàng Đế dựa người vào bậc trên hồ tắm, âm thanh mặc dù khàn nhưng giọng nói lại vẫn bình tĩnh: "Không phải Hoàng Hậu nói muốn giúp ta thay quần áo sao? Hiện tại nàng bắt đầu đi."

Y phục của hắn đã ướt nhẹp, tầng tầng lớp lớp dính ở trên người, phác họa ra khí lực cường tráng, bộ dạng tùy ý dựa vào cạnh bờ hồ này, lại so với trong ngày thường dường như càng thêm khiến người ta khó mà có thể nhìn thẳng.

Tiết Tĩnh Xu mím môi, chậm rãi đưa tay để cởi đai lưng hắn ra, đai

ngọc còn dễ nói, những thứ vải tơ lụa kia khi bị dính nước sẽ dính sát một chỗ, nên hết sức khó khăn để gỡ xuống.

Sức nàng lại nhỏ, ở trên người Hoàng Đế lôi kéo nửa ngày mới cởi xuống được một kiện áo ngoài.

Kiện áo khoác ngoài vốn là thập phần nặng nề, còn thấm đầy nước khiến sức lại nặng gấp đôi.

Nàng đem y phục đặt lên sàn nhà ở bên cạnh hồ tắm, đã mệt mỏi thờ dốc, lại ngồi trở lại trên người Hoàng Đế, dự định cởi áo trong của hấn.

Từ lúc nàng sờ sờ chạm chạm ở trên người mình, Hoàng Đế đã cảm thấy có vài phần không chịu nổi, lúc này liền bắt lấy tay nàng, nói: "Loại giày vò này của Hoàng Hậu, làm tính kiên nhẫn của ta đều giày vò hết sạch rồi."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hấn, có chút bất mãn nói: "Vốn dĩ ở trên bờ ta muốn giúp Bệ hạ thay quần áo, Bệ hạ lại nhất định muốn cởi ở trong nước, hiện tại y phục dính nước không dễ cởi, vậy mà Bệ hạ còn trách ta giày vò. Không bằng ta gọi cho ngài một người nhanh nhẹn đến, để cho nàng ta giúp Bệ hạ thay quần áo."

Chuyện này vốn dĩ là chuyện nhỏ, nhưng nàng nói một hồi, không biết như thế nào cảm thấy ủy khuất liền đứng dậy, đẩy Hoàng Đế ra, tự mình rẽ nước đi qua một bên.

Hoàng Đế sửng sờ một chút, cũng cùng đi qua theo, cúi đầu nhìn về mặt Tiết Tĩnh Xu, "Có phải tức giận hay không? Ta chỉ là giỡn cùng nàng mà thôi."

Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu không nhìn hấn, "Bệ hạ lúc nào cũng về

mặt này, cũng là giọng nói này, ta lại quá mức ngu ngốc, không phải là loại người cơ trí có thể phỏng đoán tâm thánh nhân, làm sao biết được đến cùng Bệ hạ coi là thật hay là nói giỡn với ta?"

Hoàng Đế liền biết rõ là nàng đang thật sự tức giận.

Trước đây Hoàng Hậu không phải là chưa từng tức giận, chẳng qua nàng hoặc là khó chịu ở trong lòng, hoặc là quanh co lòng vòng nói một câu, chưa từng giống như hôm nay vậy, biểu hiện nội tâm rõ ràng của nàng là không vui cùng bất mãn.

Hoàng Đế lại có chút không biết phải làm sao, dù sao thì loại chuyện dễ dàng này hẳn chưa làm bao giờ.

Nếu như có người khác dám thể hiện sắc mặt với Hoàng Đế, hẳn nếu không phát tác thì đã xem như đã ban đặc ân đối với kẻ đó, chứ đừng nói gì đến việc bỏ hình tượng xuống mà đi dễ dàng. Nhưng mà người trước mắt này lại là là người bên gối của hắn, so với tình huống kia tất nhiên là không giống nhau rồi.

Tiết Tĩnh Xu cũng biết rõ lá gan mình bây giờ có lớn hơn chút, nhưng vậy thì đã sao?

Nàng nghĩ, nếu như nàng cũng giống như những nữ nhân khác, cả đời cẩn thận phòng bị, thời thời khắc khắc đều biểu hiện khoan hồng độ lượng với hậu cung ở trước mặt Hoàng Đế, đoan trang văn nhã, cùng với nữ nhân khác không hề có điểm khác biệt, chỉ sợ đến cuối cùng, trừ việc Hoàng Đế nhớ kỹ nàng là một người có vẻ ngoài hiền lành khoan dung, thì không còn cái khác nữa.

Nhưng nàng không muốn chỉ như vậy thôi, nàng muốn hắn nhớ kỹ nàng cười, nhớ kỹ nàng khóc, nhớ kỹ nàng giận, nhớ kỹ nàng vui. Cuối cùng sẽ có một ngày hai người trở thành người lạ thì nàng cũng

muốn chiếm lấy một phần trong ký ức của hắn.

Trước đây, nàng vẫn cho rằng bản thân xem như là một người lạnh nhạt với tình nghĩa, đối với Tiết gia không có bao nhiêu nhân tình, đối với người của sư môn cũng không có quá nhiều tình đồng môn. Chỉ có Liễu Nhi từ nhỏ lớn lên với nàng mới chiếm lấy một phần ở trong tâm trí nàng mà thôi.

Nhưng hiện tại nàng lại phát hiện, hóa ra tình ý nồng nhiệt nhất của nàng đều giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng, chỉ là trước kia không gặp phải người đó mà thôi.

Đời người ngắn ngủi, nàng bị Tiết gia bỏ rơi nhiều năm như vậy, về sau lại thân bất do kỷ[1] nhập cung, hiện tại vì cái gì mà không vì mình sống một lần tùy ý đây?

[1] Thân bất do kỷ: có nhiều khi mình không khống chế được những việc mà mình đang làm, có những chuyện mình không muốn làm mà vẫn phải làm để tồn tại với hoàn cảnh sống hiện tại của mình.

Huống chi là những ngày như vậy cũng sẽ không quá dài lâu.

Sang năm, thậm chí là mùa thu tới đây, sẽ có người mới vào cung. Đến lúc đó, nếu muốn nàng đi tranh sủng với người khác thì chỉ e là nàng không làm được.

Thậm chí nàng có chút tuyệt vọng nghĩ rằng, thừa dịp bây giờ còn có thể độc chiếm Hoàng Đế, vậy thì nên để nàng làm càn một chút đi.

Hoàng Đế lại đến gần một chút, thân thể hai người dính sát một chỗ với nhau, Hoàng Đế duỗi tay kéo nàng qua: "Quả thật là do ta không phải, vốn chỉ định cùng Hoàng Hậu đùa một chút, không nghĩ biến lợn lành thành lợn què, chọc Hoàng Hậu tức giận, không biết Hoàng

Hậu muốn như thế nào mới có thể tha thứ ta?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta nào dám giận với Bệ hạ, ta chỉ là giận bản thân, trách ta ngốc nghếch, không thể hầu hạ Hoàng Thượng cho tốt."

Trong lòng Hoàng Đế nói thầm, nàng quả thật không có tức giận, chỉ có mặt nặng mày nhẹ với ta mà thôi.

Hắn cảm thấy chuyện này vạn phần khó giải quyết, không biết nên dụ dỗ như thế nào để Hoàng Hậu hồi tâm chuyển ý. Hai lần trước Hoàng Hậu có chút mất hứng, hắn chỉ cần nói lời ngọt ngào là được, hôm nay sao lại không thể dùng đến.

Hắn ở trong lòng cân nhắc lời nói với Tiết Tĩnh Xu sơ qua hai lần, rồi thăm dò nói: "Hay là ta hầu hạ Hoàng Hậu thay quần áo, để thỉnh tội với Hoàng Hậu?"

Trên người Tiết Tĩnh Xu chỉ mặc kiện váy che vừa rồi, lúc này quần lụa mỏng đã hoàn toàn ướt đẫm, bọc sát bao ở trên người nàng, không thể che được chút nào da thịt trắng nõn sáng long lanh hết.

"Không dám làm phiền Bệ hạ. Ta đã tắm rửa xong nên muốn đi lên."

Hoàng Đế nhìn nàng muốn đi, nhanh tay ôm cổ nàng lại: "Hôm nay Hoàng Hậu sao vậy? Nàng vừa mới nói về mặt ta vốn như vậy, giọng nói cũng như vậy, khiến cho nàng không thể đoán ra được trong tâm của ta đang suy nghĩ điều gì. Hoàng Hậu như bây giờ cũng khiến cho ta không hiểu rõ Hoàng Hậu đang suy nghĩ gì."

Tiết Tĩnh Xu bị hắn ôm vào trong ngực không thể động đậy, nàng cũng không có ý định giãy giụa.

Vừa rồi mặc dù nàng có chút giận dữ, nhưng một phần ý tứ trong đó

là nàng đang thử thăm dò xem ranh giới cuối cùng của Hoàng Đế giành cho nàng.

Trong lòng nàng có chút bi ai, bắt đầu từ khi nào thì nàng lại muốn dùng loại thủ đoạn này để xác định địa vị của mình trong lòng người khác, đây cũng đã không giống nàng của trước kia rồi.

Nàng nhớ trước lúc vào cung, Liễu Nhi có nói qua với nàng về lời nói của Khởi Tĩnh sư tử, trong thế giới của yêu và hận đều là sự giày gò như thanh đao cùn, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng đôi khi lại khiến người đau người khóc.

Lúc trước nàng không yêu không hận, tự nhận là sống được tự do tự tại, hiện nay nàng rơi vào trong thế giới này, thì không thể không chịu thanh đao cùn tra tấn.

Nàng dựa vào lồng ngực Hoàng Đế không lên tiếng.

Hoàng Đế nhẹ nhẹ vỗ vỗ lưng nàng, lại hỏi: "Hôm nay Hoàng Hậu sao vậy? Có phải phát sinh chuyện gì hay không? Nói cho ta nghe một chút."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, giọng nói mềm xuống, thấp giọng nói: "Mới vừa rồi là ta khó tính, thỉnh Bệ hạ thứ tội."

Hoàng Đế nói: "Hoàng Hậu có tội gì?"

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu lên nhìn hắn, "Ta tiếp tục giúp Bệ hạ thay quần áo đi, còn thỉnh Bệ hạ không cần ghét bỏ."

Nói đến thay quần áo, Hoàng Đế liền nhớ tới vừa rồi mình là đầu sỏ gây nên khiến cho Hoàng Hậu tức giận. Hắn cúi đầu nhìn đối mặt với Tiết Tĩnh Xu, hỏi nàng: "Hoàng Hậu có biết giày vò là có ý gì không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Có phải Bệ hạ không thích ta mè nheo hay không?"

Hoàng Đế trong lòng cảm thán, quả nhiên vấn đề xuất hiện ở chỗ này, hấn nói giày vò, Hoàng Hậu lại cho rằng hấn không thích nàng mè nheo, khó trách muốn tức giận.

Hấn cúi đầu nói một câu ở bên tai Tiết Tĩnh Xu.

Thần sắc Tiết Tĩnh Xu cứng đờ, lập tức vừa ngượng ngùng vừa lúng túng. Xấu hổ là ý tứ trong lời nói của Hoàng Đế, lúng túng lại là chính mình hiểu lầm hấn, còn bởi vì vậy mà tức giận nữa.

Nàng cắn môi, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi là ta cố tình gây sự phải không?"

Hoàng Đế nói: "Không phải là Hoàng Hậu sai, nên trách ta không nghe Hoàng Hậu khuyên bảo, học vài câu trong thoại bản liền tùy tiện sử dụng, khiến Hoàng Hậu hiểu lầm."

Trước đây Tiết Tĩnh Xu đã cảm thấy hấn xem thoại bản không đứng đắn, qua chuyện giày vò hôm nay càng khẳng định là không đứng đắn.

Có điều, trong lòng nàng lại có chút tò mò, không biết trong thoại bản đó viết cái gì, vì sao Hoàng Đế lại thích xem như thế?

Hay là nàng cũng tìm mấy quyển đến xem một chút, để phòng sau này Hoàng Đế có nói những lời như vậy nữa nàng sẽ không hiểu lầm hấn.

Nghĩ tới đây, nàng liền nói: "Ngày thường Bệ hạ xem thoại bản viết

về cái gì? Cũng sai người đưa tới cho ta mấy bản đi."

"Hả..." Hoàng Đế nhất thời cứng họng, ánh mắt dao động: "Chuyện này... Ta cũng chỉ là trong lúc vô tình xem một chút, cũng không nhớ rõ là xem qua cái gì, nếu Hoàng Hậu muốn xem, ta sai Đức Lộc cố gắng tìm xem."

Mấy quyển mà hấn xem không thể cho Hoàng Hậu xem được, nếu không Hoàng Hậu cũng không đơn giản là trách hấn là người không đứng đắn như vậy.

Tiết Tĩnh Xu không nghi ngờ gì, gật đầu nói: "Vậy thì làm phiền Đức công công."

Từ đó, giữa hai người xem như là một bí ẩn đã được hóa giải.

Hoàng Đế thấy nguy cơ đi qua, trong nội tâm lại bắt đầu rục rịch, đôi tay ở trên người Tiết Tĩnh Xu vỗ về chơi đùa qua lại: "Vừa rồi Hoàng Hậu nói muốn giúp ta thay quần áo, không biết còn tính hay không?"

Tiết Tĩnh Xu liếc mắt nhìn hấn, khoe miệng khẽ cười, nói: "Ta có từng lừa Bộ hạ?"

Nàng cũng không ngượng ngùng, duỗi tay cởi bỏ dây lưng cho Hoàng Đế, thay hấn cởi áo ngoài ra.

Tay của Hoàng Đế cũng không có dừng lại, khẩn trương cởi làn váy mỏng bó chặt trên người nàng ra, hai người xích - lĩa* gặp nhau.

(*Editor xin chân thành nhấn mạnh 3 lần: nguyên văn, nguyên văn.....nguyên văn (๓...๓))

Ngoài điện Tô Phượng Cung, đức công công ngẩng đầu nhìn sắc

trời, vàng trắng đã treo trên cao ở không trung, Bệ hạ vừa mới theo đuôi nường nường tiến vào hồ tắm. Đến nay hai người cũng không đi ra.

Trong lòng hấn cảm thán, Bệ hạ thật sự là càng ngày càng không biết chăm sóc mà.

*****

Ngày kế, ý chỉ Thái Hoàng Thái Hậu ban xuống, Vương Đại phu nhân Tiết phủ dẫn theo Tiết Tĩnh Viện tiến cung để tạ ơn Thái Hoàng Thái Hậu.

Tần thị cũng nhập cung, có điều bà không phải đi Trường Nhạc Cung để tạ ơn mà là đến Tê Phụng Cung để thỉnh an Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu đoán được Vương Đại phu nhân cùng Tiết Tĩnh Viện sẽ không tới cung của nàng, dù sao theo như tâm tư trước đây của hai người họ, cửa hôn sự này không thể làm cho các nàng hài lòng, không còn cách nào khác mới đi tạ ơn với Thái Hoàng Thái Hậu, các nàng sao có thể đến cung nàng để thỉnh an tạ ơn với nàng được cơ chứ?

Nàng cũng chưa từng nghĩ Tần thị sẽ tới tìm nàng.

Sau khi Tần thị được ban ngồi, Tiết Tĩnh Xu liền như mọi lần mà hỏi về tình hình trong phủ.

Tần thị cứ đáp từng câu một, hai người người tới ta đi hàn huyên vài câu.

Tần thị liền thăm dò hỏi: "Nường nường có biết việc ngày hôm trước Cố Đình Ngọc đại nhân bị vào ngục?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Có nghe qua, mẫu thân hỏi cái này làm gì?"

Tần thị thấy nàng vẫn còn lạnh nhạt như thế, trong nội tâm sốt ruột nói: "Nếu nương nương đã biết rõ, sao một chút cũng không nói gì? Cố đại nhân kia là vì khuyên Bệ hạ chiêu nạp hậu cung mới bị vào ngục. Bây giờ trong kinh người khác nhìn nương nương nhập cung đều đỏ cả mắt đấy, hận không thể cũng đem nữ nhi nhà mình mau lớn để nhét vào cung, chia sủng ái với nương nương. Có một Cố đại nhân như vậy, sẽ có hai, ba người nữa, Bệ hạ có thể cự tuyệt một người, lại có thể cự tuyệt nhiều người sao? Nương nương nên vì mình mà suy nghĩ một chút.

Xa không nói, liền nói trong phủ chúng ta. Đối với mẹ con các nàng kia tâm tư rất lớn đấy. Hôm nay ý chỉ Thái Hoàng Thái Hậu ban xuống, người trong nhà đều đội ân đội nghĩa, chỉ có hai người các nàng sắc mặt khi đó liền xanh mét, ta nghe nói Tứ cô nương kia sau khi trở về phòng còn đập không ít bình hoa chậu sứ, trong lòng nàng ta không cam lòng đâu, nhận định là nương nương bên trong cản trở, Thái Hoàng Thái Hậu mới lại đột nhiên hạ chỉ tứ hôn, không biết chừng nàng ta còn nguyên rửa chửi nương nương đâu!

Ta thấy hiện tại Bệ hạ đối với nương nương ân sủng có thừa, không bằng nương nương thử thăm dò tâm tư Bệ hạ đến cùng là có ý gì, chúng ta cũng có chút chỗ dựa."

Tiết Tĩnh Xu liếc nhìn bà một cái, nâng chung trà lên uống một ngụm, nói: "Ý tứ của mẫu thân ta biết rõ, chỉ là thánh ý của Bệ hạ, cũng không phải người khác có thể phỏng đoán. Bệ hạ ra quyết định, cũng không thể vì người khác. Nếu như Bệ hạ thật sự muốn làm việc gì, ai có thể khuyên giải được chàng, ai có thể ngăn cản chàng? Điều ta có thể làm là quản tốt chuyện của mình mà thôi. Nhưng thật ra mẫu thân, trước ta đã cùng nói rõ chuyện Ngũ muội với người, mẫu thân

đã thăm dò rõ ràng hay chưa?"

Nói đến cái này thì Tần thị liền tức giận đến mức cắn răng, giọng căm hận nói: "Ta phải mất rất nhiều công sức mới từ trong miệng hạ nhân dò ra được, danh tiếng của Ngũ muội muội người, đúng là hai mẹ con đại phòng không biết xấu hổ phá hư! Các nàng cho là tâm tư của mình thì người khác không biết không hiểu chắc? Còn không phải là Tiết Tĩnh Viện muốn vào cung, lại sợ cùng Ngũ muội người tranh với nàng ta hay sao, cho nên trước làm xấu danh dự của Tĩnh Uyên, cho rằng với chuyện này thì sẽ nắm chắc ư. Các nàng có thể không nghĩ tới, nếu Tĩnh Uyên không tiến cung được, Thái Hoàng Thái Hậu cũng chướng mắt nàng ta, làm gì có cửa mà đòi xếp trước người chứ. Bây giờ, ta cùng với các nàng xem như vạch mặt, chờ sau này ở riêng thì sẽ không cùng lui tới với các nàng nữa!"

Đối với kết quả này, Tiết Tĩnh Xu cũng không tính là quá ngoài ý muốn, nàng chỉ thoáng gật đầu, còn nói: "Nếu Tứ muội đã bắt mãi với hôn sự này thì ta thấy các nàng chưa chắc sẽ bỏ qua, mấy ngày này mẫu thân và Tĩnh Uyên đều cẩn thận một chút, đừng để ý lời nói trước đây của bọn họ nữa."

Tần thị không nghĩ có thể từ trong miệng nàng nghe ra được sự quan tâm như vậy, nhất thời thụ sủng nhược kinh, vội hỏi: "Vâng, ta sẽ cẩn thận, ngược lại nương nương một mình ở trong cung cũng phải cẩn thận mọi chuyện. Hiếu kính với Thái Hoàng Thái Hậu, hầu hạ Bệ hạ thật tốt, nếu có thể sớm ngày sinh hạ long tử, vậy thì cho dù có những người khác tiến cung chúng ta cũng sẽ không sợ."

Tiết Tĩnh Xu không tỏ rõ ý kiến, chỉ thoáng gật đầu một cái.

Tần thị lại ngồi trong chốc lát mới xuất cung.

Lần này bà không nhắc lại hôn sự của Tiết Tĩnh Uyên, chỉ muốn

trước tiên tìm biện pháp cứu vãn danh tiếng của tiểu nữ nhi trở về, sau lại suy tính một chút, đến thời điểm này chỉ với một điều nàng là muội muội ruột của Hoàng Hậu, dù không tính là xứng với các nhóm thân vương. Chẳng lẽ còn không sánh bằng Tiết Tĩnh Viện sao?

Sau khi Vương phu nhân cùng Tiết Tĩnh Viện từ trong cung Thái Hoàng Thái Hậu đi ra, cũng liền trực tiếp xuất cung, quả thật chưa tới Tê Phượng Cung thỉnh an.

Bên kia trong Sùng Đức Điện, Đức công công trong bóng tối nhìn trộm Hoàng Đế đang xuất thần, ở trong lòng lại thêm nghi hoặc.

Hôm nay, đây đã là lần thứ năm Bệ hạ xuất thần rồi.

Ánh mắt của Hoàng Đế mặc dù rơi ở trên tấu chương trước mặt, nhưng suy nghĩ sớm đã không biết bay đi nơi nào, trong đầu tràn đầy bộ dáng tối hôm qua của Hoàng Hậu.

Hôm qua Hoàng Hậu so với ngày thường thật sự không giống chút nào.

Hoàng Đế chưa bao giờ nghĩ tới Hoàng Hậu sẽ chủ động, đúng là làm người khác phải giật mình.

Sáng nay ở Tê Phượng Cung, hấn tỉnh lại trên giường phượng, trong nội tâm tràn đầy ý muốn lần đầu tiên phá lệ không muốn lâm triều.

Có điều, hấn lại nghĩ tới chuyện hôm qua ở trong hồ tắm, Hoàng Hậu giận dữ.

Đêm qua vừa mới bắt đầu, hấn có chút cảm thấy rõ ràng Hoàng Hậu còn dịu dàng muốn giúp hấn thay quần áo, kết quả về sau bởi vì một

câu nói của hắn, lập tức liền tức giận lãnh đạm, nhưng mà cũng không lâu lắm, nàng lại nhiệt tình như lửa.

Hắn cảm giác vào một buổi tối của ngày hôm qua, hắn ở chỗ Hoàng Hậu như đã trải qua xuân hạ thu đông, bốn mùa vậy. Tâm tình cũng từng hồi lên lên xuống xuống, phiêu bạt không biết gì.

Đây là chuyện từ trước tới giờ chưa bao giờ có, hắn cũng không biết rõ, từ khi nào tâm tư của mình lại có thể bị một người khác tác động như vậy.

Dù sao cũng không có lòng dạ nào xử lý tấu chương, Hoàng Đế dứt khoát đặt bút xuống, dựa vào sau thân long tọa, nghiêng đầu nhìn Đức công công hỏi: "Đức Lộc, người nói trong lòng nữ nhân đều đang suy nghĩ cái gì chứ?"

Đức công công khước miệng giật giật, nghĩ rất muốn hỏi ngược hắn một câu, một nữ nhân thì có suy nghĩ gì chứ, thật sự có gì tốt sao?

Nhưng hắn không có can đảm này, chỉ nghiêm túc trả lời: "Bệ hạ, nô tài không biết."

Hoàng Đế mất hứng khoát khoát tay: "Ta cũng nghĩ rằng người cũng không biết. Đúng rồi, hôm qua Hoàng Hậu nói muốn xem thoai bản, hiện tại người đi tàng thư các tìm thử một chút, nhớ kỹ, cái có thể đọc thì đưa qua cho Hoàng Hậu, không cần đưa cái không thể nhìn." :)

Trong lòng Đức công công bĩu môi, những thứ không thể nhìn chẳng phải toàn bộ sớm đã được đặt trên giá sách của Bệ hạ rồi sao, bên trong tàng thư các làm gì còn tìm ra được?

Quả thực hắn không nghĩ tới, trước đây không lâu chẳng qua là Bệ

hạ trong lúc vô tình ở trong tầng thư các lật đến một thoạ bản, về sau lại để tâm tới, mỗi ngày hết bận chính sự liền lấy ra lật lật, nhìn những thứ bên trong khiến người ta mặt đỏ tới mang tai xem như thứ tiêu khiển. Nếu chuyện này truyền đi, còn triều thần nào dám tin một vị Hoàng Đế vó thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn như vậy mà lại thích xem thoạ bản.

Dù trong nội tâm có oán thâm, hấn cũng chỉ có thể cung kính lui ra.

Hoàng Đế một tay chống cằm, sờ sờ râu mới vừa xuất hiện.

Không bao lâu sau lại chuyên tâm vùi vào đồng tấu chương đang chất cao lên. Hấn phải vội vàng xử lý chính sự cho xong mới có thể xem mấy quyển thoạ bản, xem thử người đi trước có biết nữ nhân đang suy nghĩ gì hay không. (-_- """)

Chương 53: Ghen tuông

Edit: Tử Lam

Beta: Tiểu Pi

Buổi tối, Hoàng Đế đi vào Tê Phượng Cung nhưng không thấy Hoàng Hậu chào đón, liền hỏi nữ quan: “Hoàng Hậu đang ở trong cung của Hoàng tổ mẫu sao?”

Nữ quan nhẹ nhàng lắc đầu: “Cả buổi chiều hôm nay nương nương đều ở bên trong điện.”

Vậy thì thật kỳ quái, nếu là bình thường, Hoàng Hậu nghe thấy nội giám bẩm báo hẳn tới sẽ lập tức đi ra nghênh đón. Tại sao hôm nay lại không thấy bóng dáng? Chẳng lẽ thân thể không khoẻ?

Hoàng Đế trong lòng nghi hoặc, bảo mọi người lui ra, một mình tiến vào nội điện.

Tiết Tĩnh Xu ngồi ở trước bàn, cũng không ngẩng đầu lên, không biết đang làm cái gì.

Hoàng Đế đến gần thêm chút nữa, phát hiện trước mặt nàng là một quyển sách, Hoàng Hậu nhìn đến xuất thần, còn chưa phát hiện hắn đã tới.

Trong lòng Hoàng Đế đột nhiên có chút không vui, trước kia Hoàng Hậu chưa bao giờ không để ý tới hắn như vậy.

Hắn hắng giọng một cái, muốn nhắc nhở Hoàng Hậu hắn đã tới.

Nhưng Tiết Tĩnh Xu vẫn cúi đầu, không nhúc nhích.

Hoàng Đế đành phải lại khụ một tiếng.

Tiết Tĩnh Xu vẫn không có phản ứng!

Hoàng Đế biểu tình vi diệu, cũng may vừa rồi hắn bảo tất cả cung nhân đều lui ra, bằng không lúc này để người ta nhìn thấy Hoàng Đế bị "vắng vẻ", hắn sẽ không cảm thấy đơn giản chỉ là vi diệu như vậy.

Hắn đi đến phía sau Tiết Tĩnh Xu, trực tiếp duỗi tay rút lấy quyển sách kia ra: "Hoàng Hậu đang xem cái gì?"

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới phát hiện hắn tới, vội nói: "Bệ hạ mau trả sách cho ta, còn vài trang chưa đọc xong!"

Hoàng Đế thật sự không vui. Người ta đã đứng ở trước mặt, Hoàng Hậu lại chỉ lo đọc sách không để ý tới hắn, hắn thật sự muốn nhìn rốt cuộc là sách gì mà cuốn hút như vậy!

Hắn lật qua bìa sách, thoáng nhìn qua, mấy cái chữ trên bìa là "Hiệp nghĩa anh hùng liệt truyện".

Vừa thấy liền biết không phải sách Hoàng Hậu thường xem.

Hắn cầm lấy sách nhưng vẫn chưa trả cho Tiết Tĩnh Xu, hỏi: "Sao Hoàng Hậu vẫn còn xem cái này?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Đây còn không phải là thoại bản mà Bệ hạ sai Đức công công đưa cho ta sao? Hôm nay ta xem một ít, mới phát giác lúc trước trách lầm Bệ hạ. Những câu chuyện này thật mới lạ, ngôn ngữ

hài hước, quả thật rất hấp dẫn người đọc, khó trách Bộ hạ thích xem.”

Hoàng Đế nghe nói là thoải bản, liền cầm trong tay lật xem, không tìm ra từ ngữ mê tả không đúng đắn.

Cũng may thoải bản này hình như là viết về một số câu chuyện giang hồ hiệp khách, không phải là những thoải bản viết về mấy cái tài tử giai nhân "kinh điển" mà hắn từng xem.:v

Hắn thoáng an tâm một chút, nhưng trong lòng vẫn là có một vướng mắc: “Hoàng Hậu xem đến nhập thần như vậy, ta tới cũng không biết.”

Tiết Tĩnh Xu cười lấy lòng nói: “Là ta sơ sót, lát nữa ta sẽ nhận lỗi với Bộ hạ, Bộ hạ trước trả sách cho ta đi, để ta xem xong mấy trang này đã.”

Trong lòng Hoàng đế càng thêm buồn bực. Hoàng Hậu không phát hiện hắn tới cũng thôi đi, hiện tại người ta đã đứng ở trước mặt, Hoàng Hậu lại còn muốn tiếp tục đi xem thoải bản?

Hoàng Đế cảm thấy mình không phải là loại người tính toán chi li bụng dạ hẹp hòi, không nên so đo với Hoàng Hậu.

Vì thế, hắn mở trang sách ra, nhớ kỹ tên tác giả thoải bản, mới trả lại sách cho Hoàng Hậu.

Chờ Tiết Tĩnh Xu xem xong mấy trang kia, liền truyền thiện.

Trong lòng nàng còn nghĩ đến phần tiếp theo của thoải bản. Ăn cơm cũng không yên lòng.

Hoàng Đế gấp hai lần đồ ăn cho nàng, lại không thấy nàng gấp lại cho hắn, ở trong lòng lại một lần nữa nhớ kỹ tên tác giả thoại bản.:v

Sau bữa tối vốn là thời gian hai người đi tản bộ ở Ngự Hoa Viên, nhưng Tiết Tĩnh Xu buông chén đĩa lại chạy vào nội điện cầm thoại bản lên.

Hoàng Đế một mình ngồi ở trước bàn cơm, ăn sạch sẽ mười sáu món đồ ăn.

Các cung nhân hầu hạ đều rũ đầu, không dám tiến lên.

Sắc mặt Bệ hạ lúc này tuy giống như bình thường, lại làm các nàng cảm thấy từng đợt gió lạnh rét buốt đang kéo tới, phảng phất như hắn không phải ăn đồ ăn, mà là giống như kẻ thù gì đó, thực sự dọa người.

Cuối cùng, trước khi Hoàng Đế ăn xong bàn thức ăn, Tiết Tĩnh Xu lại ra tới.

Nhưng nàng không phải tới tìm Hoàng Đế, mà là tìm Đức công công: “Công công, có phải cuốn "Hiệp nghĩa anh hùng liệt truyện" này chỉ là phần mở đầu, còn phần giữa và phần cuối không?”

“Chuyện này...” Đức công công cẩn thận nhìn sắc mặt Hoàng Đế, cẩn thận nói: “Hắn là có, chỉ là sách trong Tàng Thư Các quá nhiều, trong lúc nhất thời không thể tìm thấy, thỉnh nương nương cho nô tài hai ngày.”

Tiết Tĩnh Xu có chút thất vọng, nhưng vẫn nói: “Vậy làm phiền công công thay ta tìm một chút. Có phải trong Tàng Thư Các còn những thoại bản khác không? Nếu có, cũng thỉnh công công mang hai bản đến giúp ta.”

Đức công công còn chưa đáp lời, liền nghe được tiếng lạch cạch, Hoàng Đế để chén đĩa xuống.

Động tĩnh này của hắn so với ngày thường thật sự có chút lớn.

Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc mà đi qua nhìn.

Sắc mặt Hoàng Đế vẫn bình sắc thường, súc miệng, lau khô miệng, đứng lên, nói: “Hoàng Hậu bồi ta đi dạo Ngự Hoa Viên một chút đi.”

Lúc này Tiết Tĩnh Xu đã xem xong thoạ bản, dù sao cũng không có chuyện gì để làm, liền gật đầu.

Đức công công nhìn Đế hậu đi xa, nhẹ nhàng thở ra, nhưng nhớ lại lúc này khi bệ hạ và nương nương đi còn không quên quăng lại một cái ánh mắt cảnh cáo, trong lòng lại âm thầm kêu khổ.

Rõ ràng là trước kia Bệ hạ bảo hắn đưa thoạ bản cho nương nương, hiện tại nương nương coi trọng, Bệ hạ lại tới trách hắn.

Này thật đúng là... Làm khó hắn nha!

Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu hai người dạo bước ở trong Ngự Hoa Viên.

Đêm qua trời đổ một trận mưa, hoa đào rơi xuống không ít, càng thêm có vẻ lục tươi hồng tàn[1].

[1] Lục phi hồng sấu (綠肥紅瘦): một thành ngữ của Trung Quốc. Giải thích: Lá xanh còn tươi tốt, mà hoa đã héo tàn. Ý chỉ thời tiết cuối xuân. Đặc chỉ: màu xanh biếc thì nhiều, nhưng lại thiếu sắc đỏ.

Tiết Tĩnh Xu đang di chuyển, đột nhiên xì nở nụ cười.

Hoàng Đế nhìn nàng một cái, Tiết Tĩnh Xu che miệng xua xua tay, nói: “Bệ hạ không cần để ý ta, là ta đang nhớ đến một câu trong thoại bản, nhất thời không nhịn được.”

Hoàng Đế mím môi thành một đường thẳng, không nói chuyện.

Tiết Tĩnh Xu thờ dài: “Những tác giả đó, sao có thể viết hay như vậy? Viết hay đến mức có thể làm cho người ta phải ôm bụng cười, lại dẫn người ta nghĩ đến câu chuyện sâu xa.”

Hoàng Đế trong lòng tự nhủ, chỉ toàn là gạt người! Lừa nữ tử ngày thơ như vậy, nào có cái gì là làm người ta hiểu được ý nghĩa sâu xa chứ?

Tác giả kia tên là gì nhỉ?

Phó Văn Hiên đúng không? Hẳn sẽ nhớ kỹ.:))

Tiết Tĩnh Xu lại nói: “Nhân vật chính trong sách can đảm hiệp nghĩa, lại tình thâm ý trọng, thật sự là một nam nhi tốt hiếm có, khiến người ta kính nể.”

Hoàng Đế khịt mũi coi thường, cũng chỉ là nhân vật không có thật, có cái gì để kính nể.

Can đảm hiệp nghĩa, tình thâm ý trọng, bây giờ nhân vật chính nào trong thoại bản không dựa theo bản gốc này mà viết chứ?

Tiết Tĩnh Xu cảm thán xong, hưng phấn trong đầu dần dần lui bước, lúc này mới phát hiện đêm nay Hoàng Đế hình như khá là ít nói.

Nàng quay đầu nhìn Hoàng Đế, hỏi: “Sao bệ hạ lại không nói lời nào?”

Hoàng Đế nói: “Ta thấy Hoàng Hậu nói hăng say, không nở cắt ngang.”

Một câu này không có gì đặc biệt, ngữ khí hẳn dùng vẫn như bình thường, Tiết Tĩnh Xu lại nhạy cảm mà nghe ra một chút bất đồng.

Nàng nhìn kỹ xem biểu tình của Hoàng Đế, thử nói: “Có phải bệ hạ không vui?”

Tình cảnh này có chút quen thuộc, giống như hôm qua khi nàng tỏ ra giận dữ, Hoàng Đế liền tới dỗ dành nàng. Hôm nay hai người lại đảo ngược, tới lượt hẳn giận.

Nhưng tuyệt đối Hoàng Đế sẽ không thừa nhận mình là lòng dạ hẹp hòi.

Hắn nói: “Những lời này viết thật sự hay, nhưng vẫn là chuyện hư cấu không có thật. Hoàng Hậu chớ có quá mức trầm mê.”

Tiết Tĩnh Xu âm thầm bĩu môi, rõ ràng trước kia Hoàng Đế còn cả ngày ở trước mặt nàng nhắc thoại bản. Hôm nay nàng chỉ mới nhắc vài câu, đã bị Hoàng Đế nói, chớ chê mèο lảm lông, cũng không phải bộ dáng buồn cười này.

Bất quá, nhìn dáng vẻ này của Hoàng đế quả thật có chút không vui. Nàng cũng không có nói thẳng, chỉ cười nói: “Vâng, Bệ hạ nói đúng.”

Khoé môi căng chặt của Hoàng đế lúc này mới buông lỏng ra chút, cảm xúc quanh thân cũng cho thấy đã hòa hoãn hơn.

Chờ hai người cùng trở lại Tê Phượng Cung, Hoàng Đế thoát nhìn đã trở lại bình thường.

Cung nhân thấy vậy, tâm cũng âm thầm buông lỏng xuống.

Đế hậu hai người rửa mặt xong, đang chuẩn bị đi nghỉ, Hoàng Đế đột nhiên vẫy tay, sai người bưng đồ ăn khuya của Hoàng Hậu tới.

Tiết Tĩnh Xu có chút không vui: “Không phải mới dùng qua bữa tối không bao lâu sao?”

Hoàng Đế nói: “Vừa rồi Hoàng Hậu một lòng chỉ nghĩ đến thoải bản, không có dùng được bao nhiêu, nửa đêm sẽ đói bụng.”

Tiết Tĩnh Xu tự biết đuối lý, không nói gì thêm nữa, đành cau mày, uống hết một chén canh gà có mùi kì quái do cung nữ bưng tới.

Nàng chỉ lẩm bẩm một câu: "Canh gà thật khó uống." Trên mặt hiện lên hai rặng mây đỏ, cả người choáng váng ngã ra phía sau.

Hoàng Đế duỗi tay ôm lấy nàng, phất tay làm người đều lui ra.

Các cung nhân lặng lẽ rời khỏi ngoài điện.

Có cái tiểu nội giám tò mò hỏi Đức công công: “Sur phó, đó là canh gì vậy? Sao nương nương vừa uống xong liền giống như bị say vậy?”

Đức công công trừng hấn liếc mắt một cái: "Ngươi thật lẩm miệng."

Đó là món gà nấu hoàng tửu[2] mà Bệ hạ đã phân phó làm riêng cho nương nương.

[2] Rượu vàng, rượu Thiệu Hưng (黃酒): một loại rượu nổi tiếng ở

Thượng Hải, được mệnh danh là “hoàng tử” nổi tiếng của Trung Quốc. Ấn tượng đầu tiên về loại rượu này là vị ngọt, mùi vị rượu nồng và thơm.

Món này đặc sắc vì một nửa canh gà còn một nửa là vị rượu vàng.

Cho dù là người bình thường uống vào cũng dễ bị say, hương chi tửu lượng của nương nương lại kém như vậy.

Bệ hạ thật đúng là... Dụng tâm lương khổ(*) nha!

(*) Dụng tâm lương khổ (用心良苦): Dùng nhiều tâm trí lực để suy nghĩ lại.

Tiết Tĩnh Xu quả thật đã say, hai má nhiễm hồng, đôi mắt sáng to tròn lấp lánh như nước mở to, ngốc nghếch nhìn Hoàng Đế.

Hoàng Đế động thủ "giúp" nàng cởi quần áo.

Sáng sớm hôm nay lúc Tiết Tĩnh Xu thay quần áo, là tránh né cung nữ tự thay, chỉ vì hôm qua nàng cùng Hoàng Đế quá mức "nóng" nên ở trên người để lại không ít dấu vết, nàng thật sự xấu hổ không thể để người khác nhìn thấy.

Hoàng Đế dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve một dấu hôn hình đóa hoa trên vai nàng.

Tiết Tĩnh Xu rụt rụt bả vai, cười khanh khách nói: “Thật ngứa.”

Hoàng Đế hỏi nàng: “Hoàng Hậu biết đây là cái gì không?”

Tiết Tĩnh Xu bĩu bĩu môi, nói: “Là dấu răng của Bệ hạ, lúc Bệ hạ cắn ta lưu lại.”

Hoàng Đế chinh nàng: “Không phải cắn nàng, mà là hôn nàng! Ở trên người của nàng hôn để lại dấu vết, là bởi vì ta thương nàng.”

Tiết Tĩnh Xu chớp chớp mắt: “Quả thực có chút đau!”

Hoàng Đế lại hỏi: “Chỗ nào đau?”

Tiết Tĩnh Xu liền nhấp miệng không nói lời nào, nàng tuy rằng say nên lời nói vẫn giống như trẻ con, nhưng vẫn là biết cảm thấy thẹn.

Hoàng Đế liền nói: “Về sau sẽ quen, sẽ không đau.”

Tiết Tĩnh Xu nhỏ giọng nói: “Còn rất trượng.”

Hoàng Đế xoa xoa má nàng: “Ai bảo Hoàng Hậu lại nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, làm ta khó xử.”

Tiết Tĩnh Xu không phục nói: “Đều là do Bệ hạ quá cao lớn! Nếu Bệ hạ lùn một chút không phải tốt hơn sao?”

Hoàng Đế chỉ chỉ chớp mũi nàng: "Nói thật hay ha. Nàng nói thật với ta, thoải bản hôm nay thực sự hay lắm sao? Phó Văn Hiên kia thật sự lợi hại như vậy à?"

Tiết Tĩnh Xu hiển nhiên còn nhớ rõ cái tên này, hai mắt sáng lấp lánh, dùng sức gật đầu: “Lợi hại, thật sự rất lợi hại!”

Hoàng Đế khẽ híp mắt: “So với ta, ai lợi hại hơn?”

TiểuPi: sau câu trả lời của TTX, hoặclàcuộc đờinởhoa, hoặclàcuộc

sống bết tắ. Chứ chể may mắ:v

Chương 54: Chữ Diệu

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

"A....." Tiết Tĩnh Xu không nói chuyện, hai tròng mắt đảo một vòng.

Hoàng Đế từ từ tới gần, ngữ khí trầm thấp, mang theo vài phần dụ hoặc: "Sao Hoàng Hậu không nói lời nào? Cứ nói những gì trong lòng nàng đang nghĩ ra, cho dù nói không hay, ta cũng sẽ không trách nàng."

Hiện tại hai người đang ngồi ở trên giường, Tiết Tĩnh Xu chỉ mặc cái áo trong đơn giản, nàng cảm thấy có hơi lạnh nên cầm tấm chăn mỏng lên quấn quanh người, chỉ để lộ ra cái đầu và đôi chân của mình.

Nàng nghiêng đầu nhìn Hoàng Đế, muốn xác định xem lời hắn nói là thật hay giả: "Người không có gạt ta chứ?"

Hoàng Đế nói: "Quân vô hí ngôn."

Tiết Tĩnh Xu ngọ ngoạy cái chân, mười ngón chân nhỏ nhắn và tinh tế vô thức cuộn tròn.

Hoàng Đế dời tầm mắt nhìn xuống chân nàng.

Tiết Tĩnh Xu lại nhúc nhích ngón chân.

Hoàng Đế liền vươn tay nắm lấy đôi bàn chân trắng như ngọc mà hấn cho rằng đang không an phận kia.

Thân thể Tiết Tĩnh Xu so với người khác thì lạnh hơn một chút nên đôi chân cũng lạnh hơn vài phần, khi nắm trong tay giống như cầm hai khối bạch ngọc.

Hoàng Đế nắm ở lòng bàn tay, cảm thấy còn chưa đủ lại néo néo vài cái.

Tiết Tĩnh Xu muốn rút chân về, nhưng toàn thân nàng đều khóa lại trong chăn. Bởi vì sau lưng không có điểm tựa nên bị giật mình, cả người nàng ngã trên giường, chỉ có một đôi chân còn chổng lên cũng bị Hoàng Đế nắm ở trong tay.

Nàng giống như một cái kén tằm to béo, ngoi ngoi hai cái muốn ngồi dậy, nhưng không ngồi được, cuối cùng chỉ nằm ở đó không dậy nữa.

Hoàng Đế dùng đầu ngón tay thô to gãi gãi lòng bàn chân nàng.

Cả người Tiết Tĩnh Xu đột nhiên run run, vội vàng cầu xin tha thứ: "Không muốn không muốn! Ngứa quá ngứa quá....."

Hoàng Đế nói: "Hoàng Hậu còn chưa có trả lời vấn đề của ta, nếu còn không nói, ta sẽ lại gãi một chút, gãi đến khi nào Hoàng Hậu chịu nói mới thôi."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hấn với vẻ mặt không thể tin nổi: "Sao người có thể như vậy? Người quá xấu rồi!"

Hoàng Đế nhìn nàng, đưa tay ra ôm cả người và chần lên: "Ta nhớ rõ đã có lần Hoàng Hậu nói ta là người tốt, mới đây mà nàng đã quên

rồi sao?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Lần đó người không có gãi ta ngứa, nên là người tốt. Nhưng lần này người gãi gãi ta thì chính là người xấu."

Khóe miệng Hoàng Đế khẽ nhếch: "Mặc kệ là người tốt hay người xấu, ta chỉ muốn biết câu trả lời của Hoàng Hậu. Nếu còn không nói, ta sẽ không lưu tình." Nói xong liền cong cong đầu ngón tay mình về phía Tiết Tĩnh Xu để uy hiếp.

Sau khi làm xong cái động tác này, chính hấn cũng sừng sốt một chút.

Đã bao lâu rồi hấn đã không nói những lời ấu trĩ như vậy, làm ra những hành động không thú vị như thế?

Nhưng mà vừa rồi khi hấn làm vậy, thế nhưng trong lòng không cảm thấy có chỗ nào ấu trĩ hay không thú vị cả, chỉ có chờ mong phản ứng của Hoàng Hậu mà thôi.

Tiết Tĩnh Xu không có chú ý tới hấn đang thất thần, chỉ bĩu môi, nói: "Đều lợi hại...thật lợi hại, người và Phó Văn Hiên đều lợi hại, được rồi chứ?"

Hoàng Đế lấy lại tinh thần, lắc đầu nói: "Không được, cần phải có một người lợi hại nhất."

Tiết Tĩnh Xu rút đầu lại rút ngón chân về, liếc mắt nhìn Hoàng Đế một cái, do dự nói: "Người cũng không có viết thoạ bản cho ta xem, làm sao ta biết người có lợi hại hay không?"

Hoàng Đế cúi đầu kề sát vào nàng: "Chẳng lẽ Hoàng Hậu cho rằng, chỉ có viết thoạ bản mới là nhân tài sao?"

Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc: "Nếu không thì sao?"

Hoàng Đế nói: "Ta có thể cho mười, một trăm, thậm chí hơn một ngàn người khác viết ra thoại bản giống như Phó Văn Hiên vậy. Nàng nói xem, là ta lợi hại hay là hẳn lợi hại?"

Tiết Tĩnh Xu trừng lớn mắt, ngạc nhiên nhìn hẳn: "Thật vậy chẳng?"

Hoàng Đế gật đầu: "Nàng muốn xem cái gì, ta liền sai bọn họ viết ra đó."

Trên mặt Tiết Tĩnh Xu lộ vẻ kính nể: "Người thật là lợi hại, người lợi hại nhất!"

Hoàng Đế nghe được trong lòng thập phần hưởng thụ, nhưng lại có một vấn đề nữa: "Ta là ai?"

"Người là Hoàng Thượng." Tiết Tĩnh Xu nói.

Hoàng Đế lại hỏi: "Hoàng Thượng là ai?"

"Hoàng Thượng còn không phải là Bệ hạ sao?"

"Vậy Bệ hạ lại là ai?" Hoàng Đế tiếp tục truy vấn.

Quả thực Tiết Tĩnh Xu bị hẳn hỏi đến mơ mơ hồ hồ, nhíu mày buồn rầu nói: "Hoàng Thượng chính là Bệ hạ, Bệ hạ chính là người, người chính là Hoàng Thượng mà."

Nhưng mà câu trả lời này cũng không thể làm vừa lòng Hoàng Đế, hẳn lại thay đổi phương thức khác hỏi nàng: "Hoàng Thượng là gì của nàng?" -_-!

Tiết Tĩnh Xu rút hai tay từ trong chăn ra, xoa xoa mặt, xoay đầu qua một bên lẩm bẩm.

"Hoàng Thượng..... Là gì của ta à?" Nàng chần chờ, nhấn mạnh hỏi lại một lần.

Hoàng Đế gật đầu, nói: "Đúng, ta là gì của nàng?"

Tiết Tĩnh Xu nhú mày suy nghĩ hồi lâu, thành thật lắc đầu: "Ta không biết."

Hoàng Đế kéo nàng từ trong chăn ra, hai người kề sát ôm thành một khối, hấn trầm giọng nói: "Hai người chúng ta ngủ cùng một chỗ, là người bên gối. Ta là trượng phu của nàng, nàng nhớ kỹ, Hoàng Đế là trượng phu nàng."

Tiết Tĩnh Xu ngơ ngác mà lặp lại: "Hoàng Thượng là trượng phu của ta."

Hoàng Đế gật đầu: "Đúng."

Nhưng Tiết Tĩnh Xu đột nhiên lại lắc đầu: "Ta không muốn..... Ta không muốn Hoàng Thượng làm trượng phu của ta."

Biểu tình trên mặt Hoàng Đế bỗng nhiên đình trệ, quanh thân chợt có luồng khí lạnh ủa tới.

Hấn cúi đầu nhìn người bị hấn ôm vào trong ngực, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một khuôn mặt nước mắt lưng tròng.

Hấn trầm mặc đối diện với Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu chớp chớp mắt, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Cuối cùng, vẫn là Hoàng Đế đầu hàng trước, lau đi nước mắt hai bên thái dương của nàng, nhẹ giọng hỏi: "Ta còn chưa tức giận, sao nàng ngược lại khóc trước vậy?"

Tiết Tĩnh Xu hít hít cái mũi, nghẹn ngào nói: "Ta không muốn Bệ hạ làm trượng phu của ta, bởi vì sau này Bệ hạ còn phải làm trượng phu của rất nhiều rất nhiều người khác, nhưng mà ta chỉ có một người là hấn."

Hoàng Đế lại sửng sốt một chút, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên đôi mi nàng: "Là ai nói với nàng sau này ta muốn cưới những người khác?"

Tiết Tĩnh Xu khịt khịt một tiếng: "Tất cả mọi người đều nói như vậy. Hơn nữa, Hoàng Thượng vốn dĩ sẽ phải cưới rất nhiều rất nhiều nữ nhân."

Hoàng Đế nói: "Bọn họ lừa gạt nàng, không có rất nhiều rất nhiều người khác, chỉ có một mình nàng. Nàng chỉ có ta, ta cũng chỉ có nàng."

Tiết Tĩnh Xu ngừng khóc, một đôi mắt vừa được nước mắt tẩy rửa, so vừa rồi càng thêm sáng ngời.

Nàng nhìn Hoàng Đế không chớp mắt, ủy khuất nói: "Người không có gạt ta?"

Hoàng Đế nói: "Ta chưa từng lừa gạt Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu lại chu miệng, "Tối hôm qua người đã gạt ta. Người nói một lát sẽ tốt hơn, nhưng chờ ta ngủ rồi người cũng còn không có

dừng."

Hoàng Đế á khẩu không trả lời được, "..... Chuyện đó không tính. Ngoại trừ những lúc ở trên giường, có khi nào ta đã lừa gạt nàng chưa?"

Tiết Tĩnh Xu cố sức nghĩ lại, hình như thật sự không có, cuối cùng nàng thành thật lắc đầu.

Hoàng Đế nói: "Như vậy thì đúng rồi, sau này cũng như vậy. Hoàng Hậu không cần nghe người khác nói, chỉ nghe ta nói là được. Bọn họ sẽ lừa nàng, nhưng ta sẽ không lừa nàng, nàng cũng..... Không nên gạt ta."

Tiết Tĩnh Xu lập tức nói: "Ta chưa từng lừa gạt người."

Hoàng Đế nhẹ nhàng gật đầu: "Ta tin tưởng Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu an tâm, ngáp một cái: "Ta có hơi mệt rồi."

Hoàng Đế nói: "Còn chưa thể ngủ, uống một ít canh giải rượu trước, nếu không chờ ngày mai tỉnh lại thì Hoàng Hậu sẽ bị đau đầu."

Tiết Tĩnh Xu tội nghiệp nhìn hần: "Nhưng mà ta không đói bụng."

Hoàng Đế nói: "Vậy lại bởi ta nói chuyện một chút."

Tiết Tĩnh Xu đành phải đáp ứng: "Người muốn nói gì?"

Hoàng Đế nói: "Ta chưa bao giờ gọi khuê danh của Hoàng Hậu. Khi nàng còn ở Tiết phủ, người trong nhà xưng hô với nàng thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ, nói: "Trưởng bối có đôi khi gọi ta là Xu nhi, đôi

khi kêu Tĩnh Xu. Còn bọn nha hoàn gọi ta là Tam cô nương, Liễu Nhi kêu ta tiểu thư. Người trong cung gọi ta nương nương, chỉ có Bệ hạ kêu ta Hoàng Hậu."

Hoàng Đế không muốn gọi giống mọi người, vì thế nói: "Vậy sau này ta vẫn tiếp tục gọi nàng là Hoàng Hậu đi."

Tiết Tĩnh Xu hỏi hần: "Còn người? Người khác xưng hô với người như thế nào?"

Hoàng Đế nói: "Khi còn nhỏ có người gọi ta Lục Hoàng tử, có người kêu ta lão Lục. Sau này, bọn họ đều gọi như Hoàng Hậu, kêu ta là Hoàng Thượng, Bệ hạ."

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày nói: "Vậy là ta bắt chước bọn họ rồi."

"Ừm" Hoàng Đế nói: "Nếu Hoàng Hậu cảm thấy không hài lòng, những lúc như hiện tại cũng có thể gọi thẳng tên ta."

Nếu như hiện tại Tiết Tĩnh Xu còn tỉnh táo, tất nhiên sẽ nói không dám. Nhưng mà hiện tại, nàng lại tò mò hỏi: "Vậy tên húy[1] của Bệ hạ là cái gì? Ta còn chưa biết."

[1] Tên húy (名諱) hay tục danh, tên thật là một trong những tên gọi của con người trong nền văn hóa Á Đông, được cha mẹ đặt cho từ khi còn nhỏ. Thời cổ, người ta quan niệm dùng húy để gọi người khác là một chuyện vô lễ, chỉ có vua chúa cùng với các trưởng bối gần gũi mới được gọi thẳng tên húy.

Hoàng Đế nói: "Đại Diễn quốc họ Chử, ta tên một chữ một Diệu, nhật tinh ẩn diệu chi diệu(*)."

(*) Ngôi sao chiếu sáng như mặt trời.

Tiết Tĩnh Xu thử gọi: "Chử Diệu."

Hoàng Đế gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu vui sướng mà vỗ tay, lại gọi một lần: "Chử Diệu!"

Hoàng Đế lại gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu lại bất mãn nói: "Sao người không đáp lại ta?"

Hoàng Đế đành phải nói: "Thỉnh Hoàng Hậu gọi lại một lần."

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Chử Diệu."

Hoàng Đế mở miệng lên tiếng.

Tiết Tĩnh Xu vỗ vỗ tay, hai chân thật vui vẻ mà lúc ẩn lúc hiện: "Thật tốt, thật tốt!"

Hoàng Đế cúi đầu hỏi nàng: "Thật tốt cái gì?"

Tiết Tĩnh Xu bụm mặt, thần thần bí bí: "Không nói cho người biết."

Hoàng Đế nhéo nhéo mũi nàng.

Bỗng nhiên trong lòng hắn vừa động, bịa đặt láo toét nói: "Hoàng Hậu cũng biết, nương tử của những gia đình bình thường cũng không gọi thẳng tên trượng phu, mà gọi giống như gọi huynh trưởng vậy, Hoàng Hậu cũng nên xưng hô với ta như vậy."

Tiết Tĩnh Xu hiếu kỳ nói: "Là gọi ca ca?"

Hoàng Đế gật đầu khẳng định: "Phải."

Tiết Tĩnh Xu không nghi ngờ gì hẳn, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái: "Nhà ta cũng có vài vị ca ca, tuy không thường gặp bọn họ, nhưng mà Bộ hạ muốn trở thành ca ca, chuyện này cũng thật kỳ lạ."

Hoàng Đế liền nói: "Không phải chỉ cần gọi ca ca, mà là xưng hô một chữ trong tên lại thêm ca ca."

Tiết Tĩnh Xu nghĩ nghĩ, do dự kêu một tiếng: "Diệu ca ca?"

Thanh âm nàng gọi mềm mại giòn tan, dung mạo xinh đẹp, một đôi mắt cực kỳ hồn nhiên.

Tổ hợp mâu thuẫn như vậy xuất hiện trên người nàng, lại thêm một câu Diệu ca ca, Hoàng Đế nghe được cả người đều ngẩn ra một chút.

Hắn bỗng nhiên mở mắt, háng giọng, sau đó mới từ từ quay lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn Tiết Tĩnh Xu, nhẹ giọng nói: "Lại gọi một lần."

Tiết Tĩnh Xu nghiêng nghiêng đầu: "Diệu ca ca."

Hoàng Đế trong cổ họng giật giật, mới vừa rồi vì háng (giọng) quá nên giọng nói có chút hơi khàn: "Lại gọi một lần."

Tiết Tĩnh Xu nhăn mũi, tuy rằng khó hiểu, nhưng gọi một tiếng.

Hoàng Đế lại nói: "Lại gọi một lần."

Tiết Tĩnh Xu rốt cuộc cũng không kiên nhẫn nữa, cuộn chân lại, xoay người đưa lưng về phía hẳn: "Không gọi, ta mệt rồi, muốn ngủ."

Hoàng Đế lại ôm nàng qua, nói: "Trước tiên phải uống canh giải rượu đã."

Tiết Tĩnh Xu vè mặt đau khổ: "Không muốn uống."

Hoàng Đế nói: "Vậy lại gọi một lần."

Tiết Tĩnh Xu lập tức trừng mắt nhìn hắn, lên án nói: "Người thật xấu! Vẫn luôn bắt ta gọi mãi, nhưng khi ta gọi người lại không trả lời ta!"

Hoàng Đế nói: "Bây giờ ta sẽ trả lời nàng."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nói: "Diệu ca ca."

"Ta ở đây." Hoàng Đế nói.

***

A Cảnh: tận tới bây giờ mới biết tên. Tội nghiệp anh (ノ´з`ノ)

Chương 55: Mỹ vị

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

Hoàng Đế nhìn vào mắt Tiết Tĩnh Xu, nói lại một lần: "Ta ở đây"

Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc nói: "Ta biết người ở chỗ này nha, nếu không khi này ta nói chuyện với ai?"

Nàng che miệng lại ngáp một cái: "Ta thật sự rất mệt, bây giờ có thể ngủ rồi chứ?"

Hoàng Đế nói: "Có thể, nhưng mà phải ăn viên thuốc giải rượu trước."

Tiết Tĩnh Xu trừng mắt: "Người gạt ta! Vừa rồi người nói bồi người nói chuyện thì sẽ không phải ăn canh nữa, người nói chuyện không giữ lời gì hết."

Hoàng Đế cong khóe miệng: "Hình như ta chưa từng đồng ý với Hoàng Hậu. Huống hồ, mới vừa rồi đó là canh giải rượu, ta đã thông cảm cho Hoàng Hậu không cần uống, nên giờ đã gọi người đổi thành thuốc viên giải rượu, chẳng lẽ Hoàng Hậu không muốn ăn thuốc viên, mà là muốn ăn canh?"

Tiết Tĩnh Xu chu miệng ủy khuất: "Không muốn ăn canh."

"Vậy ăn thuốc viên." Hoàng Đế nói, vén màn che lên, phân phó với

người bên ngoài một tiếng.

Tiết Tĩnh Xu ghé vào trong lòng ngực hấn nhỏ giọng nói thầm:
"Người xấu."

Hoàng Đế nghe được, quay đầu néo néo gương mặt nàng, nói:
"Nàng quá khen."

Tiết Tĩnh Xu hừ một tiếng, càng thêm lớn tiếng nói: "Đồ xấu xa!"

Đức công công đang từ bên ngoài tiến vào, nghe thấy những lời này bước chân hấn chột ngập ngừng, mắt nhìn mũi mũi nhìn chân mà đi vào, nhỏ giọng nhắc nhở: "Bệ hạ, nương nương, đã mang thuốc viên giải rượu tới."

Hoàng Đế bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tiết Tĩnh Xu một cái, sau khi Hoàng Hậu say rượu, tuy rằng so với ngày thường càng thêm mềm mại xinh đẹp, nhưng tính tình cũng càng thêm nũng nịu vài phần. Cũng may vẫn là rất đáng yêu.

Hấn tự mình lấy thuốc viên tới, nói với Tiết Tĩnh Xu: "Há miệng ra."

Tiết Tĩnh Xu nhìn viên thuốc đen bóng kia, độ lớn đại khái bằng móng tay cái của nàng.

Nhìn thôi đã cảm thấy đắng, cọ tới cọ lui mà không muốn ăn.

Hoàng Đế uy hiếp nói: "Nếu không ăn thuốc giải rượu thì uống canh giải rượu, Hoàng Hậu chọn một cái đi."

Tiết Tĩnh Xu nhăn mũi hừ một tiếng, không tình nguyện nói: "Ăn thì ăn."

Nàng há mồm ăn thuốc viên giải rượu trong tay Hoàng Đế. Đầu lưỡi không cẩn thận liếm một chút trên ngón tay hắn.

Hoàng Đế động đầu ngón tay, nhìn chăm chăm nàng.

Tiết Tĩnh Xu lại chuyên tâm mà "thường thức" thuốc viên giải rượu trong miệng. Điều khiến nàng ngạc nhiên chính là viên thuốc kia không đắng chút nào, mà là chua chua, có chút giống quả sơn tra.

Nàng dùng đầu lưỡi lừa lừa viên thuốc kia cho lăn qua lăn lại trong miệng mình, hì hì cười nói: "Chơi thật vui, chơi thật vui!"

Hoàng Đế nhìn chăm chăm cái miệng đỏ bừng của nàng trong chốc lát, từ từ cúi đầu xuống lấp kín nó, đưa đầu lưỡi tham lam vào miệng nàng, truy đuổi cái lưỡi của nàng.

Tiết Tĩnh Xu cho rằng hắn muốn tới đoạt viên kẹo của nàng, đầu lưỡi đảo càng thêm hăng say, lại vô tình như ý muốn của Hoàng Đế.

Hai người răng môi quấn quít, viên giải rượu kia cuối cùng cũng tan hết trong miệng bọn họ.

Hoàng Đế lui về một chút, gò má Tiết Tĩnh Xu ửng hồng, thờ hồng hộc nhìn hắn, chỉ trích nói: "Sao người lại đoạt đồ ăn của ta?"

Hoàng Đế cúi đầu lại hôn một lúc lên đôi môi ướt át sưng đỏ của nàng, nói giọng khàn khàn: "Ta còn muốn ăn nàng."

Tiết Tĩnh Xu sợ tới mức vội lăn ra từ trong lòng ngực hắn, trốn vào đống chăn: "Đừng ăn ta, ta không thể ăn được đâu!"

Trong phòng không khí đang ám muội, bị một câu của nàng phá sạch sẽ.

Hoàng Đế đột nhiên có chút hối hận, không nên rót cho Hoàng Hậu uống say như vậy.

Hắn nhìn cái ụ chắn nhô lên kia, lắc đầu, đưa tay vỗ nhẹ hai cái:
"Mau ra đây, đừng giả chết."

Trong chắn vẫn không nhúc nhích, Hoàng Đế lại đợi chờ, sợ nàng thật sự ngủ, liền động thủ xốc chắn lên, lại thấy Hoàng Hậu nằm ở trong chắn đã ngủ mất.

Xem ra vừa rồi là màng thật sự rất mệt.

Hoàng Đế nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, trong máu hình như có tuần mã phi nhanh(*), cả người khô nóng khó chịu. Nhưng mà nhìn Hoàng Hậu đang ngủ say như vậy, rồi lại không ra tay được.

(*) Tương tự như câu "máu huyết sôi trào" trong truyện H ấy.:-D

Hắn đành phải sửa lại tư thế ngủ cho Hoàng Hậu, rồi sau đó nằm ở bên cạnh nàng, ôm cả người vào trong lòng ngực, nhắm hai mắt, tĩnh tâm dưỡng thần.

*****

Đến giờ mẹo ngày hôm sau Tiết Tĩnh Xu tỉnh dậy.

Bình thường giờ này nàng tỉnh lại là bởi vì Hoàng Đế muốn thưởng triều, hôm nay là vì nàng khát nước.

Nàng thật cẩn thận mà ngộ nguậy trong ngực Hoàng Đế, nhúu mày nghĩ lại chuyện đêm qua, lại phát hiện mình một chút cũng nhớ không nổi, chỉ nhớ rõ chén canh gà kia có hương vị hơi lạ, mùi rượu

rất nồng.

Nàng không khỏi hoài nghi là Hoàng Đế cố ý muốn chuốc say nàng, nhớ tới tình huống sau lần say rượu trước đó, nhịn không được mà bồn chồn trong lòng. Không biết đêm qua khi nàng say có lại bị Hoàng Đế dụ nói ra cái gì không?

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi thì Hoàng Đế cũng tỉnh lại.

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Bệ hạ ngủ thêm một chút nữa đi, còn mười lăm phút nữa mới đến giờ mẹo."

"Hoàng Hậu khát nước?" Hoàng Đế hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu gật đầu.

Hoàng Đế liền kêu tiểu nội giám gác đêm tiến vào rót nước.

Tiết Tĩnh Xu uống xong, lại nói: "Còn chưa tới giờ, Bệ hạ ngủ tiếp một lát đi."

Hoàng Đế nói: "Đêm qua Hoàng Hậu cũng không phải gọi ta như vậy."

Vừa rồi Tiết Tĩnh Xu còn hoài nghi có phải mình bị hấn lừa làm chuyện gì rồi hay không, vừa nghe hấn nói như vậy, trong lòng rơi lộp bộp một cái. Nhớ tới việc Hoàng Đế biết rõ nàng không uống rượu được, còn sai người làm canh gà nồng mùi rượu như vậy, liền đánh đòn phủ đầu nói: "Đêm qua Bệ hạ cho ta uống canh đó, không biết là có ý gì?"

Hoàng Đế hỏi lại nàng: "Hoàng Hậu nghĩ sao?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta cũng không biết bấm đốt ngón tay, thì sao biết trong lòng Bệ hạ là nghĩ cái gì?"

Hoàng Đế duỗi tay ra vòng qua sau đầu vuốt ve sau tai nàng, ra vẻ cảm thán: "Hoàng Hậu tỉnh dậy liền trở mặt không nhìn người, một tiếng gọi Bệ hạ, một câu gọi Hoàng Thượng. Tối hôm qua nàng uống say, lại ôm ta luôn miệng gọi Diệu ca ca Diệu ca ca không ngừng, thật biết quẩn (quít) người ta."

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt lên, chần chừ nói: "Cái gì..... gọi ca ca? Sao ta lại gọi như vậy, nhất định lại là Bệ hạ lừa ta."

Hoàng Đế hỏi nàng: "Hoàng Hậu còn nhớ rõ tên của ta?"

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày nghĩ nghĩ, lắc đầu.

Hoàng Đế nói: "Đại Diễn quốc họ Chử, ta tên một chữ Diệu. Đêm qua sau khi ta nói cho Hoàng Hậu biết, Hoàng Hậu liền quẩn lấy ta, một hai phải gọi ta Diệu ca ca, khiến ta cảm thấy thật khó xử mà."

Trên mặt Tiết Tĩnh Xu liền chuyển hồng, ánh mắt dao động không dám nhìn hẳn. Trong lòng nàng cảm thấy mình sẽ không nói như vậy. Nhưng mà nàng lại không nhớ nổi tình huống sau khi say rượu, trong lòng cũng không rõ căn nguyên.

Huống hồ, Hoàng Đế cũng sẽ không vô duyên vô cớ lừa nàng như vậy đi, nhất định là có nguyên nhân mới có kết quả. Nghĩ như vậy, nàng không được tự nhiên hỏi: "Thật, thật sự là vậy sao?"

Hoàng Đế gật đầu: "Thiên chân vạn thật, chỉ sợ đêm qua người hầu hạ bên ngoài điện cũng nghe thấy, nếu Hoàng Hậu không tin có thể gọi người tiến vào đối chất."

Tiết Tĩnh Xu xấu hổ nói không ra lời: "Ta, ta....."

Hoàng Đế lại nói: "Nhưng mà, ta cảm thấy xưng hô như vậy cũng không tồi. Sau này khi không có ai, Hoàng Hậu cứ gọi ta như vậy đi."

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy cách xưng hô này thật sự là làm người xấu hổ luống cuống, có suy nghĩ muốn phản bác. Nhưng rồi ngẫm lại đêm qua mình đã gọi nhiều lần như vậy, căn bản không còn tư cách nói những lời này nữa, đành phải trầm mặc không nói.

Hoàng Đế lại không cho nàng toại nguyện, thúc giục nói: "Sao Hoàng Hậu lại không nói lời nào? Gọi một tiếng cho ta nghe một chút xem nào."

Tiết Tĩnh Xu mấp máy đôi môi, vài lần muốn há miệng, nhưng làm thế nào cũng không gọi được.

Hoàng Đế xoay người chặn nàng, đôi tay chống ở phía trên, cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng: "Mau gọi Diệu ca ca."

Tiết Tĩnh Xu nắm vạt áo hắt, nhắm mắt lại, giống như đang hạ quyết tâm. Cuối cùng thì thầm gọi một tiếng: "..... Diệu ca ca."

Khi nàng say rượu thanh âm mềm mại du dương, ánh mắt hồn nhiên. Hiện giờ lại tinh táo, giọng nói ôn nhu, như một cơn gió xuân thổi vào lòng người, lại như một cọng lông chim trắng tinh, nhẹ nhàng ve vuốt làm động tâm ai. Hai má bởi vì ngượng ngùng nên đỏ ửng, so với ngày thường yên lặng, nàng lại càng thêm vài phần dễ thương.

Hoàng Đế từ từ cúi đầu, nhìn chằm chằm đôi môi nàng: "Lại gọi một lần."

"Diệu ca ca -- ưm....."

Hoàng Đế bỗng nhiên lấp kín môi nàng, trải qua một đêm an tĩnh rất cuộc cũng đã bình ổn máu huyết lại, nhưng giờ phút này lại sôi trào lên lần nữa.

Đêm qua buộc phải nhẫn nại, mà hiện tại, hắn đã không muốn tiếp tục nhẫn nại nữa.

Tiết Tĩnh Xu bị hắn động vài cái liền lột sạch sẽ, nàng vội giãy giụa, nói; "Đừng..... chút nữa chàng còn phải vào triều mà."

Hoàng Đế nặng nề thở dốc, hôn từ cần cổ trắng nõn một đường đi xuống, lưu lại vài vết đỏ trên da nàng.

"Tới kịp." Hắn khàn giọng nói.

Tiết Tĩnh Xu tiếp tục khuyên nhủ: "Có thể sẽ muộn."

"Vậy cứ để bọn họ chờ." Hoàng Đế luôn luôn vững vàng ngữ điệu, nhưng lúc này lại mang theo vài phần nôn nóng không kiên nhẫn.

Đột nhiên hắn lại rướn người hôn lên đôi môi đỏ của Tiết Tĩnh Xu, trong giọng nói có chút trách móc: "Vẫn là nên lấp kín cái miệng này của Hoàng Hậu, đỡ phải để nàng nói những lời gây mất hứng."

Tiết Tĩnh Xu "ưm" hai tiếng, dùng tay ôm vai hắn.

Hoàng Đế lùi lại một chút, hơi thở nóng rực hơi thở phả trên cổ nàng: "Hoàng Hậu muốn nói gì? Nếu vẫn là khuyên ta đi thượng triều, ta sẽ lại lấp kín miệng nàng. Nhưng nếu là muốn gọi ta Diệu ca ca, thì ta sẽ vui nghe nàng gọi."

Khóe mắt Tiết Tĩnh Xu đỏ bừng, mang theo vẻ mị hoặc mà ngày thường không có, nhẹ nhàng mà trừng mắt nhìn hấn một cái: "Đến lúc đó triều thần có hỏi, Bệ hạ đừng lấy thiếp ra làm tấm bình phong là được."

Đôi tay Hoàng Đế theo đường cong trên người nàng lả lướt dờ xuống, trong miệng nói: "Sao lại là Hoàng Hậu sai? Rõ ràng là ta ở trước giường long phượng của Hoàng Hậu té ngã một cái, ngã vào trên giường rồi không đứng dậy được, cho nên hiện tại mới làm trể triều chính." -_-

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, dờ khóc dờ cười mà đánh hấn một cái, đang muốn nói chuyện thì cảm giác ê ẩm trướng trướng đột nhiên kéo đến, nàng cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ nhẹ một chút."

Sau khi Hoàng Đế tiến vào liền dừng lại bất động chờ nàng thích ứng. Nghe thấy lời này, lại cúi đầu tới dụ dỗ nàng: "Nào, gọi Diêu ca ca thì ta sẽ nương tay."

Tiết Tĩnh Xu mắc cỡ đỏ mặt không nói lời nào.

Hoàng Đế nói: "Gọi rồi ta sẽ nhẹ một chút."

Tiết Tĩnh Xu hoài nghi mà nhìn hấn một cái, trên mặt nổi lên hai rặng mây đỏ, do dự nói: "Diêu ca ca..... Chàng nhẹ một chút."

Sự thật chứng minh, khi Hoàng Đế ở trên giường đều sẽ gạt người.

Đức công công cho người hầu hạ lui ra, một mình canh giữ ở ngoài điện.

Bên tai nghe Hoàng Hậu nương nương nghẹn ngào từng tiếng "chàng lại gạt ta". Hấn lắc đầu thờ dài, đi ra ngoài phân phó cung

nhân, gọi bọn họ nấu thêm nhiều nồi nước ấm, một chút nữa nước rửa mặt để dùng kia sợ là không đủ cho Bộ hạ tiêu xài.

Tiểu Pi: xin phép giới thiệu một chút, nhà vừa reup bộ mới, có ảnh thì qua ủng hộ nha chụy em.

Chương 56: Tứ hôn

Edit: Tử Lam

Beta: A Cảnh

Lâm triều hôm nay, Hoàng Đế đến muộn.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu tuy vẫn còn giận hấn buổi sáng nói chuyện lại không giữ lời, tự mình xoa bóp đỡ một hồi, nhưng tâm lý vẫn lo lắng cho hấn ở trước mặt triều thần qua lại không xong.

Vì thế, lúc tới gần giữa trưa, nàng liền phái một tiểu nội giám đi ngoại đình tìm hiểu tin tức.

Không lâu sau, tiểu nội giám kia trở về hồi báo: "Nương nương, hôm Bệ hạ ở trên triều nói, hành động của Cố Đình Ngọc - Cố đại nhân làm ngài ấy thương tâm, ngài ấy cảm thấy thẹn với Tiên Đế. Đêm qua ngồi ở trước linh vị Tiên Hoàng cả đêm, nên hôm nay mới chậm trễ triều chính. Các vị đại thần đều thỉnh bệ hạ đừng quá đau buồn, nói là Cố Đình Ngọc cô phụ thánh tâm, không đáng để Bệ hạ phải hao tổn tinh thần như thế."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, im lặng hồi lâu.

Trong lòng nàng lại một lần nữa được "mở rộng tầm mắt" về bản lĩnh hồ ngôn loạn ngữ của Hoàng Đế. Cũng cảm thấy buồn cười vì lúc này chính mình còn lo lắng cho hấn, da mặt của Hoàng Đế như vậy, nàng còn cần phải lo lắng cho hấn sao?

Nàng hiện giờ xem như càng ngày càng hiểu rõ, cái gọi là Hoàng Đế đứng đắn kia, đều là do da mặt hấn dày giả bộ vô cảm. Trên thực tế người này toàn thân không có một chút gì là đứng đắn!

Uổng công chính mình còn vì một câu lúc nảy của hấn mà nghĩ đông nghĩ tây. Sợ hấn bị hiểu lầm, nhưng trên thực tế hiểu lầm ai, cũng sẽ không hiểu lầm hấn!

Nàng lắc đầu, để chuyện Hoàng Đế qua một bên. Gọi nữ quan đến, dò hỏi tiếp theo phải chuẩn bị phân lệ của đồ vật các trong cung như thế nào.

Vì hậu cung ít người, không có ai tới làm bạn nói chuyện với nàng, cũng không có ai tới tìm nàng gây phiền toái. Mỗi ngày xử lí những chuyện việc vặt vãnh đó, làm nàng mất nửa canh giờ cũng không tệ.

Lúc sau không có việc gì, nàng nhớ tới cuốn thoại bản vừa xem hôm qua. Đức công công nói sẽ giúp nàng tìm, nhưng mà đến hôm nay vẫn chưa mang đến đây, không biết có phải là tìm không thấy hay không.

Lần đầu tiên nàng xem loại sách này, cảm giác thập phần mới lạ, không khỏi có chút mong chờ. Liền sai một người đi ra ngoài hỏi một chút, nàng có thể tự mình đi vào Tàng Thư Các tìm mấy quyển sách xem hay không.

Trong Sùng Đức điện, Hoàng Đế dùng qua ngọc thiện, đang phê duyệt tấu chương, Đức công công đi vào xin chỉ thị.

Hoàng Đế dừng bút lại: "Hoàng Hậu muốn đi Tàng Thư Các?"

"Vâng! Nương nương muốn đi tìm mấy quyển sách để đọc." Đức công công nói.

Hoàng Đế liền hỏi hấn: "Mấy quyển thư mà Hoàng Hậu không thể xem trong Tàng Thư Các, đều đã cất giữ rồi?"

Đức công công nghe hấn nói vậy, khước mắt co giật, nói: "Đều đã cất xong."

Hoàng Đế liền yên tâm: "Người đưa Hoàng Hậu đi Tàng Thư Các một chút đi, chờ Hoàng Hậu chọn thư xong, thỉnh nàng tới Sùng Đức điện."

Đức công công lĩnh mệnh lui ra.

Tàng Thư Các ở vào ngoại đình, là một tòa cung điện ba tầng lầu cao cao lớn, không thuộc về hậu cung. Vì vậy Tiết Tĩnh Xu muốn vào trong đó, mới cần phải xin chỉ thị của Hoàng Đế.

Bên trong trừ bỏ các loại thư tịch, còn có rất nhiều tranh chữ danh gia lịch đại Hoàng Đế trân quý, đồ cổ kỳ trân dị quý.

Tiết Tĩnh Xu chọn mấy quyển du ký, tạp thuyết, lại ở trước kệ sách thoại bản kia tìm tìm, cũng không tìm được phần tiếp theo và phần cuối của "Hiệp nghĩa anh hùng liệt truyện".

Đức công công nói: "Nô tài đã hỏi qua thái giám hầu thư^[1] nghe nói "Hiệp nghĩa anh hùng liệt truyện" này, ở bên ngoài cũng chỉ có phần đầu, phần tiếp theo và phần cuối còn chưa viết ra."

[1] Thái giám hầu thư: người quản lý Tàng Thư Các.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy thất vọng. Có điều, nàng lại tìm được mấy quyển thoại bản khác của Phó Văn Hiên, cũng coi như được an ủi.

Ra khỏi Tàng Thư Các, đi về phía Sùng Đức điện. Nửa đường từ đằng xa thấy một người, nhìn bóng dáng kia, hình như là An Thân Vương.

Đức công công cũng mở miệng nhắc nhở: "Nương nương, đằng trước là An Thân Vương."

Tiết Tĩnh Xu cố ý lảng tránh, nhưng An Thân Vương kia lại nhanh hơn một bước, nói: "Hoàng tẩu xin dừng bước!"

Tiết Tĩnh Xu đành phải dừng lại.

An Thân Vương bước nhanh tới trước mặt, thi lễ với nàng: "Gặp qua hoàng tẩu."

"An Thân Vương khỏe." Tiết Tĩnh Xu đáp lễ.

Từ một lần trước An Thân Vương bị Hoàng Đế phạt đi học quy củ, đã có hơn tháng không vào cung.

An Thân Vương nói: "Lần trước tiểu vương vô tình mạo phạm, xin Hoàng tẩu thứ tội."

Tiết Tĩnh Xu nói: "An Thân Vương nói quá."

"Vậy là Hoàng tẩu tha thứ cho ta?" An Thân Vương hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu vẫn là nhàn nhạt: "Chuyện này đã qua, An Thân Vương không cần để trong lòng. Bộ hạ còn ở trong điện chờ ta, không tiện chờ lâu, không thể ở lâu."

An Thân Vương thấy thế, đành nói: "Cung tiễn hoàng tẩu."

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu, lướt qua hần bước nhanh rời đi.

An Thân Vương đứng tại chỗ trong chốc lát, cũng rời khỏi đó.

*****

Thời điểm Tiết Tĩnh Xu đến Sùng Đức điện, Hoàng Đế đang ngồi ở trước bàn nghiên cứu bản đồ kết cấu trong cung.

Tiết Tĩnh Xu yếu điệu đến gần: "Bệ hạ đang xem cái gì?"

Hoàng Đế vẫy tay, bảo nàng đến kế bên mình, chỉ một chỗ lên bảm đồ nói: "Ta dự định đào một cái ao ở chỗ này, dẫn nước chảy vào, đợi đến mùa hè có thể cùng Hoàng Hậu đến đây nghịch nước."

Tiết Tĩnh Xu vốn nghĩ hần là đang làm chính sự, không nghĩ tới là vậy, lập tức thu hồi tấm bản đồ, chỉ vào tấu chương trên bàn, nói: "Bệ hạ vẫn là phê xong tấu chương trước đi, sau đó lại nghĩ cái khác."

Hoàng Đế cảm thấy Hoàng Hậu có chút lớn mật. Nếu là trước kia, đồ vật của hần đặt ở trên bàn, Hoàng Hậu nào dám động?

Hần cảm thán trong lòng, quay đầu nhìn mấy quyển thư trên tay cung nữ, hỏi: "Hoàng hậu lấy thư gì trong Tàng Thư Các?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Mấy quyển du ký và thoại bản, vốn định tìm phần tiếp theo và phần cuối của cuốn "Hiệp nghĩa anh hùng liệt truyện", không nghĩ đến căn bản còn chưa ra mắt."

Hoàng Đế vừa nghe là thoại bản, lập tức hỏi: "Là ai viết? Chẳng lẽ lại là Phó Văn Hiên kia?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu thừa nhận: "Tài văn chương của hấn không tồi, văn phong lại rất tốt. Tuy nói là thoạt bản, nhưng cũng rất đáng để xem."

Hoàng Đế nghe nàng lại khen người khác, trong lòng không mấy vui vẻ, nên không tiếp tục đề tài này.

Tiết Tĩnh Xu biết hấn không thích mình trầm mê thoạt bản, vì vậy cũng không nói nhiều, lại nói: "Vừa rồi ở trên đường gặp An Thân Vương."

Hoàng Đế nói: "Hấn ở cung Vương thúc học quy củ hơn một tháng, mới vừa thả ra, hôm nay vào cung thỉnh an Hoàng tổ mẫu và Đao Thái Phi."

Đao Thái Phi chính là mẫu thân của An Thân Vương, xuất thân cao quý. Mới vào cung liền phong Tần vị, sau khi sinh hạ An Thân Vương lại sắc phong làm Đao Phi, chờ Hoàng Đế đăng cơ, tôn làm Đao Thái Phi.

Ở triều Tiên Đế, tranh đấu lợi hại nhất là Vương Hoàng Hậu và Sở Quý Phi đều đã hoẵng thệ, mà nay còn lại một vị có phân vị tối cao, chính là vị Đao Thái Phi này.

Ngay cả mẫu phi của Mẫn Thân Vương, vốn chỉ là cung nữ, một sớm thừa nhận mưa móc mang long thai, sau khi sinh hạ Mẫn Thân Vương liền phong làm Hạnh Tần. Đến khi Hoàng Đế đăng cơ, hấn cũng tôn bà lên làm Hạnh Thái Phi.

Chư vị Thái Phi tựa hồ đều có vẻ khiêm tốn, ngày thường đều rất ít đi lại.

Tiết Tĩnh Xu tiến cung lâu như thế, mấy vị Thái Phi nương nương

trong cung, cũng chỉ gặp qua một hai lần ở trong cung Thái Hoàng Thái Hậu.

Nàng vừa thấy An Thân Vương, liền nhớ tới vị di nương ở phủ được hẳn sủng ái kia, liền hỏi Hoàng Đế nói: "Ta thấy An Thân Vương cũng đã tới tuổi luận thân, sao Bệ hạ không tứ hôn cho hẳn?"

Hoàng Đế nói: "Từ nhỏ lão Bát đã thề muốn cưới đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ làm phi, Đaoan Thái Phi lại hy vọng hẳn có thể cưới Nhị tiểu thư của phủ Vĩnh Ninh quận chúa. Mấy năm nay hai người vẫn luôn giằng co lôi kéo, ai cũng không chịu nhường, việc này liền bị trì hoãn."

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Thái Phi nương nương cũng chưa từng tới kêu chàng tứ hôn?"

Hoàng Đế nói: "Gần đây Đaoan Thái Phi có đến tìm ta, lão Bát liền đi tìm Hoàng tổ mẫu khóc lóc kể lể. Cuối cùng vẫn là nghe Hoàng tổ mẫu."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, kỳ thật theo nàng thấy, Tiểu An Trà kia đã có đủ mỹ mạo, nhưng xem tình huống hiện tại, hình như An Thân Vương còn chướng mắt nàng ấy. Nhưng nếu là hẳn chướng mắt, thì tại sao không nói rõ với cô nương người ta? Còn ở trên cung yến cùng người ta một người thổi khúc một người ca hát, đây không phải là làm cho người ta hiểu lầm sao?

Chỉ là, đây là chuyện của người khác, người ta thành thân với ai, cũng không có liên quan đến nàng.

Nàng cẩn thận cuộn cuốn bản đồ kia lại, sau đó đặt lên trên khay cung nữ ở sau lưng, nói với Hoàng Đế: "Vật này trước ta đặt ở chỗ này, nếu Bệ hạ muốn nghiên cứu chuyện cái ao, chờ đến buổi tối tới

trong cung ta, ta lại cùng Bệ hạ nhìn kỹ, hiện tại thỉnh Bệ hạ lấy chính sự làm trọng!"

Hoàng Đế thấy nàng nói chuyện nghiêm túc, không để cho thương lượng, cũng chỉ đành phải gật đầu đồng ý.

Rõ ràng không lâu trước kia, vẫn là hắn nói cái gì, Hoàng Hậu liền nghe cái đó. Vậy tại sao hiện giờ hai người bất tri bất giác đã thay đổi vị trí?

Thời tiết mỗi một ngày càng chuyển ấm, quần áo trên người cũng dần biến mỏng.

Hoa đào trong Ngự Hoa Viên đã sớm rụng hết, trên cây kết ra mấy quả đào nho nhỏ. Lá sen trong hồ nước đã ra mầm non, qua mấy ngày lá liền phủ đầy mặt nước.

Qua trưa, ngày hôm nay. Tiết Tĩnh Xu đang ngồi ở trong đình thủy tạ ngắm nhìn những lá sen tiếp nối nhau trước mắt, Tần thị vội vàng vào cung đến cầu kiến nàng.

Tần thị vẻ mặt sốt ruột, sau khi hành lễ xong còn chưa đứng dậy, đã vội la lên: "Nương nương, lần này ngài phải giúp Ngũ muội của người!"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Mẫu thân đứng lên rồi nói." Lại bảo cung nữ đi đỡ nàng.

"À... Vâng." Tần thị được cung nữ dìu ngồi xuống ghế.

"Trong nhà phát sinh chuyện gì?" Tiết Tĩnh Xu hỏi.

Hốc mắt Tần thị đỏ hồng, giọng căm hận nói: "Còn không phải hai mẹ

con Đại phòng không biết xấu kia sao!? Ngày đó Nương nương nhắc nhở ta, hai mẹ con kia chưa chắc cam tâm, bảo ta và Tĩnh Uyển phải chú ý đề phòng. Ta ngày phòng đêm phòng, lại không phòng người bên cạnh, nha đầu Xuân Hương chết tiệt kia, không biết bị Đại phòng thu mua lúc nào! Hôm qua thời tiết oi bức, ta thấy Tĩnh Uyển học quy củ nhiều ngày như thế, cũng không ra khỏi cửa phòng, nên bảo con bé mang theo nha hoàn đi tản bộ sau bữa trưa. Không nghĩ tới, sau khi con bé uống một ly trà do tiện tì Xuân Hương kia mang đến liền có chuyện!"

Tần thị tâm trạng kích động, lời nói nói ra, có chút không đầu không đuôi. Tiết Tĩnh Xu chậm rãi chuốt lại lời nói của bà một lần, mới hiểu đại khái tiền căn hậu quả.

Thì ra sau khi Tiết Tĩnh Viện được tứ hôn, vẫn luôn ở trong phủ, không có động tĩnh gì.

Thẳng đến ngày hôm trước, Tiết Tĩnh Viện bỗng nhiên đến gặp Đại ca Tiết Chiến bọn họ nói, muốn gặp mặt Nhị công tử Lâm gia kia một lần. Nhưng mà thân là nữ tử không thể chủ động ước hẹn, nên lấy danh nghĩa cá nhân Tiết Chiến, mời Nhị công tử Lâm gia - Lâm Quỳnh đến phủ, nàng ở trong tối xem hấn.

Tiết Chiến không nghi ngờ, mời Lâm Quỳnh đến trung viên đình thủy tạ. Hai người còn chưa đi vào, liền có hạ nhân tới truyền lời, nói Đại thiếu phu nhân Tiết gia động thai khí, mời Tiết Chiến đi xem.

Tiết Chiến và thê tử thành thân nhiều năm, tình cảm thâm hậu. Nghe xong lời này cái gì cũng bất chấp, lập tức vội vàng đi.

Nhưng chờ đến lúc hấn trở lại trong viện của mình, mới phát hiện thê tử không có chuyện gì. Hấn liền liên tưởng tiền căn hậu quả, hiểu được sợ rằng chính mình bị Tiết Tĩnh Viện lừa, lập tức chạy về phía

đình thủy tạ, nhưng đã muộn...

Thì ra, Tiết Tĩnh Uyển không biết lúc nào, lại hôn mê nằm ở trong đình thủy tạ. Lâm Quỳnh bị gia nhân dẫn vào trong đó, hần thấy Tiết Tĩnh Uyển hôn mê, lập tức muốn lui ra ngoài, nhưng cửa đình thủy tạ lại bị người ta khóa chặt.

Lúc sau, nhóm người Tiết gia vội vàng tới, vừa vặn bắt được hai người bọn họ trai đờn gái chiếc ở chung một phòng.

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy nhíu mày: "Đã phong bế tin tức này chưa?"

Tần thị cắn răng nói: "Đã phong bế. Đáng giận Tiết Tĩnh Viện kia còn ở một bên làm bộ làm tịch khóc, nói nếu Ngũ muội của nương nương thích Nhị công tử Lâm gia kia, nàng ta nguyện ý nhường. Ta khinh! Rõ ràng là Uyển nhi và Nhị công tử Lâm gia kia không có chuyện gì, nàng ta vừa nói, liền giống như hai người đã tự định chung thân vậy! Lại nói, ai không biết là Lâm gia không "lọt" vào mắt xanh của nàng ta, mới lập mưu tính kế, hất bát nước bắn lên người Uyển nhi!"

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Nhị công tử Lâm gia kia nói thế nào?"

Tần thị lau lau khóe mắt, nói: "Ta nghe ý tứ trong lời nói của hần, là nguyện ý phụ trách thanh danh của Uyển nhi. Nhưng là hần và Tiết Tĩnh Viện có hôn ước, lại là Thái Hoàng Thái Hậu ban hôn, liền tính hần nguyện ý chịu trách nhiệm thì thế nào? Nương nương, ngài nhất định phải giúp Uyển nhi, việc này nếu truyền ra ngoài, thanh danh con bé liền xong rồi!"

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi gật đầu, nói: "Mẫu thân về trước đi, nhớ kỹ phải trông coi những người đó thật chặt, trước khi chuyện này còn chưa tra ra, ai cũng không thể để lộ tin tức. Còn có, mẫu thân đi nói với tổ mẫu, nói là ý của ta, bảo bà ấy cấm túc tất cả người trong Đại

phòng, đừng để các nàng có cơ hội để lộ tin tức ra bên ngoài."

Tần thị vui vẻ nói: "Được, được! Có mấy lời này của nương nương, lòng ta liền yên tâm."

Tiết Tĩnh Xu phái người đưa Tần thị ra cung, chính mình lại đi tìm Thái Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu nghe hết những lời nói của nàng, hỏi: "Chuyện này, Tĩnh nhi có ý tưởng gì không?"

Tiết Tĩnh Xu nói thẳng: "Tứ muội sợ là không vừa lòng mối hôn sự này, nếu cưỡng chế nàng ta thành thân với Nhị công tử, chỉ sợ sẽ xảy ra trắc trở gì đó. Thần thiếp thấy, nàng ta và Lâm gia đại khái là không có duyên phận."

Thái Hoàng Thái Hậu cười cười: "Cái gọi là duyên phận, còn không phải là do người ta định đoạt? Mà thôi, nếu nàng ta dùng nhiều thủ đoạn như thế, chính là không muốn kết thân với người ta, ta cũng không cần làm người xấu, liền theo ý nàng ta đi. Nhưng trước kia ý chỉ tứ hôn đã hạ, không thể lật lọng, chỉ kia có thể viết tiếp. Truyền khẩu dụ của ta: "Từ hôm nay trở đi, Nhị phòng Tiết gia nâng thành Đại phòng, Đại phòng hạ xuống làm Nhị phòng. Kể từ đó, kết thân cùng Lâm gia, vẫn là Nhị tiểu thư Đại phòng."

Tiết Tĩnh Xu không ngờ Thái Hoàng Thái Hậu sẽ dứt khoát tước đoạt quyền lợi của Đại phòng như vậy. Nói vậy trước kia Tiết Tĩnh Viện thiết hạ thế cục này, cũng không nghĩ tới điểm này đi.

Từ đây về sau, tước vị Thừa Ân Công phủ này, liền triệt triệt để để vô duyên Đại phòng bọn họ!

Không biết rõ đây có phải là ý của Tiết Tĩnh Viện hay không.

Chương 57: Gieo giống

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Thái Hoàng Thái Hậu vừa ban ý chỉ, trên triều đình lập tức chấn động.

Có điều, Thái Hoàng Thái Hậu cũng đã trải qua ba triều Hoàng Đế, là một nhân vật sừng sững không ngã. Những triều thần đó, một chút can đảm đôi co với Hoàng Đế cũng không có, đừng nói đến chuyện đi chỉ trích Thái Hoàng Thái Hậu.

Bởi vậy ý chỉ lần này giống như ném một hòn đá vào nước, sau khi những tia nước nhỏ nhỏ bắn lên thì mặt nước vẫn là một mảng yên tĩnh.

Chỉ có trong Tiết phủ là nổi lên một cơn sóng to gió lớn, nhưng hiện giờ cũng không có người để ý Đại phòng muốn làm âm ỉ như thế nào.

Người ở bên ngoài chỉ nhìn thấy Tiết Đại lão gia lần này đã thất thế hoàn toàn. Mọi người nhìn bọn họ, chẳng qua cũng giống như là đang xem trò hề, chỉ là thêm chút đề tài để nói trong những buổi trà chiều nhàn rỗi mà thôi.

Qua hai ngày, Tiết Tĩnh Uyên vào cung cầu kiến Tiết Tĩnh Xu.

Sau buổi Nghênh Xuân yến lần trước đã cách đây ba tháng, thì đây

là lần đầu tiên hai tỷ muội gặp lại nhau.

Lần trước khi thấy Tiết Tĩnh Uyển, tuy nàng ấy cũng đã bắt đầu học quy củ, nhưng bản tính hoạt bát vẫn còn. Vậy mà lúc này gặp lại, Tiết Tĩnh Xu cảm thấy có lẽ nàng ấy đã hoàn toàn thay đổi.

Không biết có phải bị chuyện kia đã kích hay không, mà thoạt nhìn nàng gầy đi không ít, sắc mặt cũng không hồng nhuận bằng lúc trước, mang theo chút tái nhợt thiếu huyết sắc.

Tiết Tĩnh Xu nhìn thấy vậy liền nhíu mày, nàng tuy rằng đối với Tiết phủ không có quá nhiều tình cảm, nhưng đứa muội muội này khi còn nhỏ cũng đã từng ở chung mấy năm. Hướng hồ, sau khi nàng hỏi phủ cũng chỉ thân thiết với vài vị muội muội này mà thôi. Hiện tại thấy nàng ấy thành cái dạng này, không khỏi có chút đau lòng.

Nàng vẫy tay, ý bảo Tiết Tĩnh Uyển đến trước mặt mình, lôi kéo nàng ấy nhìn kỹ, hỏi: "Đây là làm sao vậy? Khiến mình trở thành chạt vật như vậy à."

Tiết Tĩnh Uyển nghe nàng ân cần hỏi thăm, hốc mắt liền đỏ lên: "Tam tỷ tỷ, tỷ nói có phải muội rất ngốc hay không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Muội lanh lợi hoạt bát như vậy, ai dám nói muội ngốc?"

Tiết Tĩnh Uyển nức nở nói: "Nếu như muội không ngu ngốc, vậy thì sao lại dễ dàng bị người ta lừa như vậy?"

Tiết Tĩnh Xu vỗ vỗ tay nàng, gọi nàng ngồi ở trên ghế thêu bên cạnh mình: "Chuyện này không phải là muội sai, ai sẽ nghĩ đến nha đầu Xuân Hương kia theo muội mưòi mấy năm, lại sẽ phản bội muội?"

"Muội cũng nghĩ không ra, muội và Xuân Hương giống như hai tỷ muội, nhưng vì sao tỷ ấy lại làm như vậy?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Dù muội cảm thấy hai người giống tỷ muội, nhưng người ta lại chưa chắc đã cảm thấy như vậy. Nàng ta ngoại trừ muội, nhất định còn thân cận với người khác hơn, nếu không nàng ta sẽ không phản bội muội. Muội cũng không cần vì thế mà khổ sở, xem như đây là một bài học đi, mua một bài học mà không cần phải trả tiền. Nếu như đã có bài học này, về sau gặp chuyện như vậy mà vẫn bị trúng kế, vậy muội thật sự là một đứa ngốc nha."

Nàng vừa nói vừa chỉ chỉ lên trán Tiết Tĩnh Uyển.

Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi: "Muội biết rồi."

Tiết Tĩnh Xu nhìn bộ dáng nàng ấy bĩu môi, cảm thấy bộ dáng này còn có vài phần giống lúc trước, trong lòng thoáng an tâm, cười nói: "Trước kia ta nói muội hoạt bát làm ầm ĩ, thế nhưng hôm nay muội không làm ầm ĩ nữa, ta cảm thấy không quen. Muội đó, vẫn là nháo một chút sẽ tốt hơn."

Tiết Tĩnh Uyển lại bĩu môi, nhưng rất nhanh cũng cong khóe miệng cười rộ lên: "Tam tỷ tỷ, đã lâu rồi muội không có trò chuyện với tỷ như vậy. Lần trước vào cung với nương, muội cũng không dám nói chuyện với tỷ, sợ khi trở về nương sẽ mắng muội."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Chờ sau này muội xuất giá, có thể thường xuyên tới tìm ta, không cần đến cùng nương nữa."

Nói đến xuất giá, mặt Tiết Tĩnh Uyển lại nhăn. Nàng chần chờ ấp a ấp úng nói: "Tam tỷ tỷ, muội thật sự phải gả cho vị Lâm gia nhị công tử kia sao?"

"Sao vậy, muội không muốn?" Tiết Tĩnh Xu hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Uyển nắm góc áo: "Muội cũng chưa từng gặp hấn, cũng không biết hấn là ai, đột nhiên phải muội gả cho hấn, muội có hơi sợ....."

Hai ngày trước, khi chuyện kia xảy ra, bởi vì nàng bị hạ mê dược, nên vẫn luôn mơ mơ hồ hồ, sau lại bị Tần thị mang về viện, cũng không có chính thức gặp mặt Lâm gia nhị công tử.

"Hiếm khi có thời điểm muội sợ như vậy." Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Cũng có lẽ là muội đã từng gặp hấn, chỉ là không nhớ rõ mà thôi. Trong bữa tiệc Nguyên tiêu trước tết, có vị công tử trẻ tuổi làm một bài "vịnh hoa mai" đó chính là nhị công tử của Lâm gia."

Tiết Tĩnh Uyển cau mày vắt óc suy nghĩ, ngưng ngưng lắc đầu, cười hì hì nói: "Khi đó muội chỉ lo cùng Tiết Tĩnh Viện đấu võ mồm, nên không nghe bọn họ ca hát ngâm thơ."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu đầy bất đắc dĩ, lại nói: "Chưa thấy qua cũng không sao, ta đã thay muội hỏi thăm rồi. Định Viễn Hầu gia phong trong sạch, qua bao thế hệ cũng chưa từng có nam đinh nào nạp di nương sinh con vợ lẽ cả."

Hiện giờ dưới gối Định Viễn Hầu chỉ có hai vị công tử, Đại công tử thì hàng năm đều trấn thủ biên cương, trong phủ chỉ có Định Viễn Hầu phu nhân cùng với đại nãi nãi, còn có Lâm nhị công tử là ở đó thôi. Ta nghe nói Hầu phu nhân cùng Đại nãi nãi đều là nữ nhi nhà tướng môn, phong thái dứt khoát lưu loát, là người rất hào sảng, trong phủ cũng không có chuyện xấu như những quý phủ khác, muội gả đến nhà bọn họ, ta rất yên tâm.

Hướng hồ Lâm gia nhị công tử tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng là thanh

niên tài tuần có tiếng trong kinh thành, kỳ thi mùa xuân năm sau nhất định sẽ được đề danh lên bảng vàng.

Ngày ấy ta nghe mẫu thân nói, sau khi sự việc đó xảy ra, hấn cố ý muốn chịu trách nhiệm với thanh danh của muội, xem ra cũng là một nam tử có trách nhiệm.

Nếu không, nếu hấn là người nhát gan sợ phiền phức, cho dù Thái Hoàng Thái Hậu muốn tứ hôn muội cho hấn thì ta cũng sẽ khuyên lão nhân gia bà thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Vốn dĩ Tiết Tĩnh Uyển vì chuyện này đã kích, lại bất ngờ bị ban hôn, trong lòng không khỏi hoảng loạn, tâm tình đê mê nặng nề, đã nhiều ngày như vậy nên mới nhanh chóng gầy ốm. Hiện giờ được Tiết Tĩnh Xu trấn an, mà nàng lại vốn là người rộng rãi hoạt bát, lập tức liền suy nghĩ thông suốt, vui vẻ cười nói: "Tam tỷ tỷ, may là có tỷ, nếu không muội cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Tỷ không biết trong khoảng thời gian này muội nhớ tỷ bao nhiêu đâu, đã nhiều lần muội muốn vào cung tìm tỷ, nhưng lại sợ làm chậm trễ chính sự của tỷ nên muội mới không dám tới."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Chỉ sợ sau vài ngày nữa muội phải ở nhà đợi gả, càng không có thời gian tới tìm ta. Chờ thành thân xong, nơi này của ta đều hoan nghênh muội tới bất cứ lúc nào."

Tiết Tĩnh Uyển vội nói: "Vậy chúng ta đã định rồi nhé."

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi thăm nàng về Lục cô nương, Thất cô nương và đệ đệ các nàng.

Đang nói, liền nghe bên ngoài tiếng tiểu nội giám hô lớn Hoàng Thượng giá lâm.

Tiết Tĩnh Uyển lập tức quỳ sang một bên.

Hoàng Đế vừa vào trong, liền nói: "Hoàng Hậu mau đến xem bản vẽ này đi."

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy đón nhận: "Bệ hạ cầm cái gì, lại cao hứng như vậy?"

"Ta vẽ ra cái cơ quan quanh ao trong hành cung rồi đây."

Tiết Tĩnh Xu tiếp nhận bản vẽ, còn chưa xem, quay sang nói với Tiết Tĩnh Uyển: "Tĩnh Uyển đứng lên đi."

Tiết Tĩnh Uyển nghe là Tam tỷ tỷ cho phép nàng đứng lên, Hoàng Đế còn không có lên tiếng, chần chờ một chút mới tạ ơn đứng dậy.

Lúc này Hoàng Đế mới phát hiện còn có người ngoài, hấn cho rằng chỉ là một cung nữ bình thường: "Hoàng Hậu đang có khách à?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Là muội muội ta, Bệ hạ cũng đã từng gặp."

Hoàng Đế gật đầu, vẫn chưa nói thêm cái gì.

Tiết Tĩnh Uyển thấy lúc Tam tỷ tỷ ở cùng với Bệ hạ, so với trước đó đã tự nhiên hơn rất nhiều, nhưng cũng bởi vẻ tự nhiên này, lại làm người ta nhìn ra được hai người bọn họ càng thêm thân cận.

Từ khi Hoàng Đế tới, nàng cảm thấy mình giống như người thừa, đứng ở chỗ đó tay chân luống cuống, tự mình còn cảm thấy mình là kỳ đà cản mũi. Nghĩ như vậy, nàng tiến lên cúi đầu hành lễ nói: "Bệ hạ, tam..... Nương nương, thần nữ cáo lui trước."

Tiết Tĩnh Xu biết Hoàng Đế ở chỗ này, chỉ sợ nàng ấy không được

tự nhiên, nên không muốn ở lâu. Nàng cho người đưa nàng ấy ra cung.

Chờ nàng ấy đi rồi, Tiết Tĩnh Xu mới lấy bản vẽ Hoàng Đế đem tới ra nhìn kỹ.

"Chỗ này là cái gì vậy?" Nàng hỏi Hoàng Đế.

Hoàng Đế nói: "Nàng nhìn chỗ cơ quan này đi, kỳ thật chỉ là một cái xe chở nước, có thể tự động mà dẫn nước từ bên ngoài chảy vào cái ao trong nội điện. Phía sau cái ao lại có thêm một cái cơ quan khác, có thể dẫn nước từ ao ra ngoài."

Tiết Tĩnh Xu nghiêm túc nhìn kỹ hai chỗ cơ quan kia, gật đầu khen: "Thủ bút của bộ hạ thật giỏi."

Hoàng Đế thầm hỏi trong lòng, có phải hấn so với Phó Văn Hiên viết thoạ bản kia thì lợi hại hơn không. Lại cảm thấy Hoàng Hậu hiện giờ đang rất tinh táo, hấn hỏi ra miệng như vậy, chỉ sợ ảnh hưởng đến hình tượng của hấn trong lòng Hoàng Hậu. đành phải nuốt lại câu hỏi vừa tới bên miệng, chỉ là rụt rè gật gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Cái ao này nếu muốn bắt đầu thi công thì cần phải mất thời gian bao lâu?"

Hoàng Đế nói: "Ngày mai ta sẽ giao bản vẽ cho Công Bộ, lệnh cho bọn họ gấp rút thi công, độ mười ngày nửa tháng cũng đủ rồi. Sau khi xây xong, còn cần đợi nửa tháng dẫn nước vào mới có thể thật sự sử dụng."

Hiện tại là cuối tháng tư, gần tháng năm, cách tháng sáu đi hành cung tránh nóng còn khoảng hơn một tháng nữa. Dùng để xây cái ao này cũng đủ rồi.

Trong lòng Hoàng Đế đã tính toán rất chu toàn, chờ đến ngày đầu đến hành cung, nhất định hẳn phải cùng Hoàng Hậu hí thủy ở trong cái ao đó.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Mấy ngày nay ta xem thoại bản xem đến choáng váng, nghĩ lại vẫn nên xem chút sách đứng đắn mới tốt. Không cầu giống Bộ hạ tự mình vẽ ra cơ quan này nọ, nhưng ít nhất khi xem phải hiểu mới được."

Hoàng Đế vừa nghe, ung dung thản nhiên nói: "Trước đó ta đã nói với Hoàng Hậu, nội dung trong những cuốn thoại bản đó đều là nghìn bài một kiểu(*), mà người viết thoại bản cũng không có tài cán gì cho cam, không đáng tôn sùng."

(*) Nhiều quyển nhưng nội dung vẫn tương tự nhau.

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhìn hẳn, nói: "Lời này Bộ hạ cũng nhớ thật kỹ ha, sao ta lại cảm thấy, chàng xem thoại bản tựa hồ còn nhiều hơn ta vậy?"

Hoàng Đế hăng hăng giọng, không nói chuyện.

Hẳn xem thoại bản cũng không phải là vì giết thời gian, mà là muốn học hỏi chút kinh nghiệm trong đó, mục đích cũng giống như hẳn xem những sách về thiết kế cơ quan vậy.

Chẳng qua, một loại là có thể quang minh chính đại lấy ra cho Hoàng Hậu xem, còn một cái khác là muốn âm thầm thực hành trên người Hoàng Hậu.

Nói đến cái này, hẳn lại có chút hổ thẹn.

Những lời trong sách đó nói, hắc đều rập khuôn áp dụng ở trên người Hoàng Hậu, nhưng vì sao còn không thấy trong bụng Hoàng Hậu có động tĩnh?

Hắc bấm đốt ngón tay tính ngày, mấy ngày nay là thời điểm nguyệt sự của Hoàng Hậu tới, lại phải đổ máu.

Chẳng lẽ là tư thế hắc hành phòng với Hoàng Hậu không đúng?
Hoặc là hắc không đủ thâm nhập?

Mỗi lần Hoàng Hậu đều nói với hắc trướng, muốn hắc nhẹ một ít, hắc cũng cũng không dám không cương mà vào.

Hiện tại ngấm lại, chẳng lẽ là hạt giống rải không đủ sâu?

Vấn đề này, xem ra vẫn nên đến thỉnh giáo Thái y mới được.

Hoàng Đế đem việc này ghi nhớ trong lòng, định ngày mai gọi Trương Chi Khung ở Thái Y viện tới hỏi một chút.

Chương 58: Tên thân mật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Sắp tới tết Đoan Ngọ, khắp nơi trong cung đều treo ngải thảo và túi trướng ngũ sắc lên.

Vào đúng ngày mừng năm tháng năm, trong cung chuẩn bị tổ chức một buổi cung yến. Đã nhiều ngày nay Tiết Tĩnh Xu đều bận rộn với chuyện này, ban ngày mệt nhọc, ban đêm dính đến giường liền ngủ.

Đã hai đêm liền khi Hoàng Đế đến đều bị cung nhân báo là Hoàng Hậu đã đi vào giấc ngủ, tâm tình của hắn cũng không mấy vui vẻ.

Tuy rằng trên mặt không có thể hiện ra, nhưng người hầu hạ trong cung đều đã thành tinh, sao lại không phát hiện ra tâm trạng Hoàng Đế không tốt cho được? Một đám bọn họ càng thêm chú ý cẩn thận.

Hôm nay đã là ngày mừng bốn tháng năm, rốt cuộc cũng đã làm xong các công tác chuẩn bị, Tiết Tĩnh Xu có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Đế bên ngoài đình biết được Hoàng Hậu đã hết bận rộn, lập tức bỏ hết tấu chương còn thừa xuống, đi đến Tê Phượng Cung.

Tiết Tĩnh Xu mới vừa dùng xong bữa tối, đang chuẩn bị nhắm nháp

bánh chưng mà Ngự Thiện Phòng trình lên, thấy Hoàng Đế tới liền ngạc nhiên nói: "Sao hôm nay Bệ hạ đến sớm như vậy?"

Hoàng Đế nói: "Tại vì không có chuyện gì quan trọng."

"Bệ hạ đã dùng bữa tối chưa?"

Hoàng Đế gật đầu, ngồi ở vị trí đối diện nàng.

Tiết Tĩnh Xu lột cho hắn cái bánh chưng.

Bánh chưng trong cung được làm tinh xảo, một cái cũng chỉ lớn bằng hai ngón tay, Hoàng Đế ăn một lần đã hết một cái.

Hắn ăn cái bánh do Tiết Tĩnh Xu đưa tới, cũng lột cho nàng một cái: "Chuyện cung yến đã chuẩn bị như thế nào rồi?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, buổi cung yến này không thể so với Nghênh Xuân yến trước đó, người tới dự đều là tông thân hoàng tộc trong kinh thành, cùng với nhóm Thái phi trong hậu cung. Tuy xem như buổi cung yến này là buổi gia yến của Hoàng gia, nhưng so với trước đó càng không thể qua loa.

Hoàng Đế nói: "Cuối cùng đêm nay Hoàng Hậu cũng có thể làm bạn với ta rồi."

Tiết Tĩnh Xu lại cười nói: "Chẳng lẽ chàng là trẻ con? Còn cần có người làm bạn."

Hoàng Đế nói: "Ta không phải tiểu oa nhi, nhưng mà, chỉ cần Hoàng Hậu làm bạn với ta nhiều nhiều một chút, rất nhanh thôi là có thể có trẻ con."

Tiết Tĩnh Xu nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, lập tức ngậm miệng không nói, trên mặt hơi nóng.

Hoàng Đế lấy khăn tay tới cho nàng lau hai tay vừa lột bánh chưng: "Sao Hoàng Hậu lại không nói lời nào? Chẳng lẽ ta nói không đúng?"

Tiết Tĩnh Xu hé mắt nhìn hắn: "Bệ hạ là Hoàng Thượng, sao Hoàng Thượng lại có lúc nói sai được?"

Hoàng Đế vừa lòng gật đầu, nhưng lại nhớ tới một vấn đề khác: "Sao Hoàng Hậu lại không gọi tên của ta? Như ngày đó trên giường gọi ta như vậy không tốt sao?"

Tiết Tĩnh Xu hiểu được hắn là muốn mình gọi hắn "Diệu ca ca", thế nhưng loại xưng hô thân mật này, như thế nào có thể tùy tiện gọi đây?

Nàng không muốn ở trước mặt Hoàng Đế thừa nhận mình ngượng ngùng, vì thế hỏi lại hắn: "Bệ hạ cũng suốt ngày gọi thiếp Hoàng Hậu, chưa từng gọi tên của thiếp mà?"

Hoàng Đế nói: "Ngày ấy Hoàng Hậu say rượu từng nói trường bối trong nhà nàng đều gọi tên nàng, ta không muốn gọi giống bọn họ, nên đành phải gọi Hoàng Hậu. Nếu Hoàng Hậu không vui, bên này ta đã nghĩ ra một cái tên thân mật, Hoàng Hậu cảm thấy "Viên Viên" như thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu suýt nữa bật cười ra tiếng: "Cái gì tròn tròn[1] bệu bệu chứ, nào có nữ danh như vậy?"

[1] Viên viên (圓圓) nghĩa là tròn tròn.

"Vậy thì....." Hoàng Đế nhíu mày suy nghĩ: "Bảo bảo?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ thật sự nghĩ thiếp là trẻ con sao?"

Hoàng Đế nói: "Ta so với nàng lớn hơn năm tuổi, năm nay nàng mười tám, ta hai mươi ba. Mười lăm năm trước nàng ba tuổi, ta tám tuổi, không phải có thể kêu Hoàng Hậu là bảo bảo à?"

Tiết Tĩnh Xu cười nhạt nói: "Chẳng lẽ năm nay bệ hạ vẫn là tám tuổi, thiếp cũng chỉ có ba tuổi? Chờ sau này, đến khi thiếp ba mươi tám tuổi, bốn mươi tám tuổi, bệ hạ còn kêu ta là bảo bảo, chỉ sợ đến lúc đó đám con cháu của chúng ta đều chê cười Bệ hạ."

Hoàng Đế nghĩ đến cảnh tượng kia, vài năm sau hẳn cùng Hoàng Hậu đông con nhiều cháu, hẳn gọi Hoàng Hậu một tiếng bảo bảo, kết quả, mấy đứa hài tử cùng nhau trả lời hẳn, nhưng Hoàng Hậu lại không đáp.

Hắn lắc đầu, cái này cũng không được.

Hắn nhíu mày nghĩ thật vất vả, lại suy nghĩ một cái tên khác mà hắn tự nhận là tuyệt diệu: "Hoàng Hậu cảm thấy Kiêu Kiêu[2] thế nào?"

[2] Kiêu Kiêu (嬌嬌): mềm mại; yêu kiều; đẹp đẽ; đáng yêu; làm nũng; nhõng nhẽo. (ý anh là cái nào?:))

Cái này tuy so với hai cái tên trước đó nghe qua có vẻ "đỡ" hơn một ít, nhưng có vẻ cũng không hay lắm. Nếu Hoàng Đế gọi thật, Tiết Tĩnh Xu cảm thấy mình thật mất mặt.

Nàng hỏi Hoàng Đế: "Sao bệ hạ lại nghĩ đến Kiêu Kiêu?"

Hoàng Đế hàm hồ nói: "Chỉ là cảm thấy thuận miệng."

Trên thực tế, hẳn là bị cái gì mà "tiểu Kiều Kiều" "tiểu bảo bối" "tiểu tâm can" trong thoại bản ảnh hưởng.:v

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, nói: "Nếu Bệ hạ có muốn gọi, vậy gọi ta là Mạn Mạn[3] đi."

[3] Mạn Mạn (曼曼): uyển chuyển; mềm mại.

"Mạn Mạn....." Hoàng Đế lặp lại cái tên này một lần: "Có câu "yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu", cũng rất hợp với Hoàng Hậu, không biết tên này từ đâu mà có?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Là phụ thân thiếp lấy nữ danh cho thiếp, khi còn nhỏ ông thường gọi thiếp như vậy. Nhưng mà hiện giờ, tên này đã không còn người gọi nữa."

Hoàng Đế nói: "Vậy sau này ta sẽ dùng tới."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng cười cười.

Hôm nay bỗng nhiên nhớ tới tên này, trong lòng nàng có chút cảm khái. Trước bảy tuổi, nàng và phụ thân kỳ thật cũng rất gần gũi với nhau, đến nay nàng vẫn nhớ rõ, phụ thân bế nàng lên, liên tục gọi "Mạn Mạn" "Mạn Mạn".

Nhưng hiện tại chỉ sợ ngoại trừ nàng, cũng không còn người nào nhớ rõ nữ danh này nữa.

"Mạn Mạn." Hoàng Đế đột nhiên nói.

Nhất thời Tiết Tĩnh Xu không có phản ứng lại.

Hoàng Đế liền nói: "Sao Mạn Mạn lại không để ý tới ta?"

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nhìn hắn, "Bệ hạ đột nhiên kêu một câu như vậy. Nói ta đáp lại thế nào đây?"

Hoàng Đế nói: "Ta gọi nhũ danh của Hoàng Hậu, tất nhiên Hoàng Hậu cũng phải đáp lễ lại ta mới phải."

Nói đi nói lại, cũng là muốn nàng gọi hắn là "ca ca". Tiết Tĩnh Xu nghĩ thầm, dù sao lúc này trong điện không có ai, vừa rời người hầu hạ thấy Đế hậu hai người đang thân mật ở một chỗ nói chuyện, cũng đã tự giác lui xuống.

Nàng kiềm nén vẻ mặt tự nhiên, nhẹ giọng nói: "Diệu ca ca."

Hoàng Đế đứng lên, vòng qua cái bàn đến bên cạnh nàng, một tay bế nàng lên.

Tiết Tĩnh Xu kinh hô, vội vòng lấy cổ hắn: "Bệ hạ làm cái gì vậy? Làm ta sợ muốn nhảy dựng đây này."

Hoàng Đế nói: "Không phải Hoàng Hậu muốn ca ca sao? Nếu muốn, tất nhiên phải cho Hoàng Hậu mới đúng."

Tiết Tĩnh Xu sững sốt một hồi lâu mới phản ứng lại ý tứ trong lời nói của hắn, xấu hổ buồn bực mà đánh hắn một cái: "Bệ hạ lại gạt ta."

Hoàng Đế đặt nàng ở trên giường, đưa tay buông màn xuống. Lại đi gỡ đai lưng của nàng: "Ta chỉ là làm theo lời của Hoàng Hậu nói, làm sao dám lừa gạt Hoàng Hậu?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ hừ nhẹ một tiếng: "Bệ hạ luôn là người có lý."

Hoàng Đế cúi người chống ở phía trên nàng, cúi đầu hôn một cái lên môi nàng: "Nếu không có lý, sao Mạn Mạn có thể thích ta."

Tiết Tĩnh Xu bị hắn gọi đến trong lòng nháy dưng, ngượng ngùng rút vào bờ vai của hắn, cắn môi dưới nói: "Vậy bây giờ Bệ hạ hãy nhẹ một chút, nếu không, nếu không sau này ta sẽ không bao giờ kêu tên Bệ hạ nữa."

Hoàng Đế hỏi nàng: "Mạn Mạn nói thật với ta xem, làm loại chuyện này, thật sự là nàng cảm thấy khó chịu sao?"

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt, thật ra cũng không phải khó chịu, thậm chí còn có chút sung sướng khác thường. Nhưng mà mỗi một lần Hoàng Đế tiến vào, nàng đều có một loại sợ hãi như mình sắp bị hắn đâm thủng, sức lực của Hoàng Đế lại lớn, qua ngày hôm sau sẽ khiến eo hông nàng bủn rủn khó chịu.

Hoàng Đế thấy nàng không nói lời nào, lại hôn nàng một cái: "Lần này ta nhất định sẽ nhẹ một chút, cần phải làm Mạn Mạn của ta vừa lòng."

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt hôn lại hắn, nghĩ thầm, cho dù hắn lại lừa nàng một lần, kỳ thật..... Cũng không phải chuyện quan trọng.....

Điều khiến Tiết Tĩnh Xu ngạc nhiên chính là, hiện tại quả thật Hoàng Đế từ đầu tới cuối đều nhẹ nhàng chậm rãi ôn hòa, chỉ là thời gian tựa hồ so trước đó có dài hơn một chút. Sau khi làm xong, nàng mơ mơ hồ hồ nằm trong đống chăn đệm, trên người có chút dính nhờn, chờ Hoàng Đế ôm nàng đi rửa sạch.

Thế nhưng lúc này Hoàng Đế lại không có động tĩnh gì, ở một bên không biết mân mê cái gì, nàng cố sức mà mở mắt ra: "Bệ hạ đang làm cái gì vậy?"

Hoàng Đế lấy tới một cái gối đầu, nắn nắn, nắn ra một cái hình dạng thích hợp rồi kê cái gối dưới eo Tiết Tĩnh Xu.

"Ta đã hỏi qua Trương Thái y, hắn nói sau khi hành phòng thì lót mười lăm phút để gia tăng cơ hội mang thai."

Tiết Tĩnh Xu lập tức tỉnh táo: "Bệ hạ đã hỏi Trương Thái y thế nào?"

Hoàng Đế nói thật: "Ta hỏi hắn, ta cùng với Hoàng Hậu hành phòng lâu như vậy, trong bụng Hoàng Hậu còn chưa có động tĩnh, có phải khi ta tiến vào quá "cạn" hay không, còn cần phải thâm nhập sâu thêm một chút. Trương thái y trở về suy nghĩ một ngày mới nói cho ta phương pháp này."

Tiết Tĩnh Xu ngượng đến cả người đỏ bừng, nàng không thể nào nghĩ tới Hoàng Đế sẽ đem loại chuyện tư mật như vậy đi hỏi người khác, hơn nữa lại là đi hỏi Trương Thái y. Cứ cách mấy ngày Trương Thái y sẽ phải tới chỗ nàng thỉnh mạch bình an(*), chuyện này nói xem sau này nàng phải đối mặt với hắn thế nào đây?

(*) Thỉnh mạch định kỳ, không nhất thiết phải có bệnh mới thỉnh mạch.

Nàng tức giận cầm lấy gối đầu ném về phía Hoàng Đế.

Hoàng Đế đưa tay bắt lấy, nắn nắn, lại lót dưới eo nàng.

Δ Chú thích:

[Click để xem ảnh](#)

Trứng ngũ sắc

[Click để xem ảnh](#)

Bánh chưng

Chương 59: Thịnh sủng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Vào ngày thứ hai của tiệc Đoan Ngọ, ở trong ngự hoa viên được bố trí đối diện với trong gác của hồ Thu Thủy.

Mọi người ngồi ngay ngắn ở trong gác, có thể nhìn được hết toàn bộ cảnh sắc ở trên mặt hồ.

Nếu đã là gia yến của Hoàng thất, bàn tiệc bố trí so với cung yến bình thường cũng sẽ khác nhau, trong Thu Thủy gác xếp đặt lần lượt từng bàn tròn, phân ra chỗ ngồi nam nữ.

Ở trung tâm bàn tròn lớn nhất, lấy vị trí của Hoàng Đế làm đầu, nhóm các vị Thân vương Hoàng thúc theo sau, một chỗ khác lấy vị trí Thái Hoàng Thái Hậu làm đầu, theo sau có Tiết Tĩnh Xu, chư vị Thái phi ở hậu cung, cùng với chư vị Vương phi, Trưởng Công chúa đồng đều.

Hai bàn tròn này mỗi cái hướng ở hai bên, còn có riêng những cái bàn nhỏ, là dành cho dòng họ Hoàng tộc.

Mọi người trước làm lễ với Thái Hoàng Thái Hậu cùng với chư vị Thái phi, sau lại hành lễ Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu, rồi mới từng người ngồi xuống.

Người trong Hoàng thất đã rất lâu không được tề tựu như hôm nay, Thái Hoàng Thái Hậu híp mắt, nhìn một đám hậu thế của mình, vui vẻ đến không ngậm được miệng.

Có đều, bà nhìn tới nhìn lui lại không thấy bóng dáng vài tiểu hài tử, không khỏi thở dài với vài vị Vương phi, nói: "Các người nhìn bọn trẻ đi, nguyên một đám cũng đã trưởng thành, lại còn không nghĩ đến việc sinh con dưỡng cái, làm cho lão nhân chúng ta đều mỗi cổ mong chờ."

Chỗ ngồi lớn tuổi phụ nhân ào ào phụ họa, mấy người trẻ tuổi thì thẹn thùng cúi thấp đầu.

An Dương Trưởng Công chúa vừa cười vừa nói: "Nếu Hoàng tổ mẫu muốn ôm tăng tôn, có thể nói Bệ hạ gắng thêm chút sức mới được."

Thái Hoàng Thái Hậu kéo tay Tiết Tĩnh Xu qua vổ vổ, cười nói: "Còn cần người nhắc nhở sao? Ta ngày ngày thúc giục đây."

An Dương công chúa còn nói: "Con lớn hơn Bệ hạ mười tuổi, năm nay đã ôm được tôn nhi. Bệ hạ dưới gối vẫn còn trống không, sao không khiến người khác lo lắng cho được? Con thấy Hoàng Hậu cũng nên khuyên Bệ hạ chiêu mộ hậu cung, vì Chử gia ta kéo dài con nối dòng nhiều hơn mới đúng."

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy, trên mặt vẫn cười nhạt: "Hoàng tử nói đúng lắm, chỉ là chuyện Bệ hạ không muốn làm, ai dám buộc người chứ?"

An Dương Trưởng công chúa nói: "Không thể nói như vậy, Hoàng Thượng có muốn làm hay không là một chuyện, Hoàng Hậu có khuyên hay không, có hết lòng với chức trách hay không, lại là một chuyện khác."

Tiết Tĩnh Xu liền nói: "Là ta vô lực, ta thấy Hoàng tử lo lắng như vậy, trong lòng cũng thập phần sốt ruột, chỉ là Bệ hạ chưa chắc đã nghe ta, không bằng Hoàng tử thay ta đi khuyên nhủ đi? Nói không chừng Bệ hạ nể mặt mũi Hoàng tử mà đồng ý, như vậy không phải toàn bộ Hoàng thất sẽ cảm tạ một mảnh tâm ý chân thành của Hoàng tử sao?"

An Dương trưởng công chúa nghe lời nói này, trên mặt liền có vài phần mất tự nhiên. Người nào không biết lúc trước có người khuyên Hoàng Đế chiêu mộ hậu cung, từng người một đều bị Hoàng Đế phát giận, nàng ta sao có thể tự mình đi tìm Hoàng Đế để thảo luận vấn đề không được tự nhiên này chứ?

Thái Hoàng Thái Hậu nói ra: "Chuyện Hoàng tử, trong lòng Hoàng Đế tự mình biết, chúng ta không cần phải ở trước mặt hắn khoa tay múa chân."

Tiết Tĩnh Xu cung kính nói: "Hoàng tổ mẫu nói phải."

An Dương Trưởng công chúa cũng đành phải ngậm miệng.

Tiết Tĩnh Xu biết rõ vì sao An Dương Trưởng công chúa lại thúc giục nàng đi khuyên Hoàng Đế nạp hậu cung. Nàng nghe nói nhà chồng của Trưởng công chúa, có một vị tiểu thư tài mạo song toàn, năm nay đã mười lăm mười sáu, còn chưa có hôn phối, chỉ sợ các nàng ôm tâm tư giống như rất nhiều người trong kinh có nữ nhi vậy.

Không ít người ở đây cũng có suy nghĩ giống với An Dương Trưởng công chúa, có điều nhìn thấy nàng ta nói trước nhưng lại bị Thái Hoàng Thái Hậu đè xuống, những người khác cũng đành phải tạm thời thu hồi tâm tư của mình vào trong bụng đã.

Trên hành lang gấp khúc của Vị Ương hồ, thông với giữa hồ có một đình thủy tạ. Ngay lúc này, trên đình thủy tạ gánh hát đang diễn "Nháo Đoan Dương"[1]

[1]: múa rồng.

Tên vở kịch này là Tiết Tĩnh Xu cố ý vì Thái Hoàng Thái Hậu chuẩn bị, tuy nói không có ý gì, nhưng có thể tạo bầu không khí vui vẻ, đúng là vì làm trò vui cho nhóm lão nhân gia.

Nàng tự tay lột một cái bánh chưng cho Thái Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu thích ăn bánh chưng trắng[2], hơn nữa muốn nhúng đường.

[2]: Bạch tống (白粽): là loại bánh chưng truyền thống ở trung quốc được dùng trong tết Đoan Ngọ.

Ngày thường mặc dù Tiết Tĩnh Xu yêu thích đồ ngọt, nhưng mà bánh chưng ngọt thì nàng lại không ăn.

Tối hôm qua nàng đã ăn bánh chưng nước cốt gà rồi, ăn một miếng liền yêu thích, lúc này trong lòng có chút thèm ăn, nhưng có rất nhiều loại bánh chưng bày đầy ra trên bàn, nàng lại không biết loại nào nhân gì, chỉ sợ trúng loại mình không thích ăn, bởi vậy nên không có đụng đũa.

Bên trong đình thủy tạ hát rất náo nhiệt, đột nhiên có một tiểu nội giám bưng một đĩa nhỏ từ bàn Hoàng Đế đi về phía này.

Hắn cúi đầu dựa vào gần Tiết Tĩnh Xu, nhỏ giọng nói: "Nương nương, đây là bánh chưng mà Bộ hạ đã lột cho ngài."

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Hoàng Đế.

Hoàng Đế đang nghiêng đầu nói chuyện với An Thân vương, giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, cũng xoay đầu lại nhìn nàng.

Hai người liếc nhau một cái, Tiết Tĩnh Xu dời mắt đi chỗ khác trước, trong lòng có chút ngọt ngào, bởi vì lời nói của An Dương Trưởng công chúa mà tâm tình phiền muộn, cũng lập tức vui vẻ không ít..

Thái Hoàng Thái Hậu đứng lúc cúi đầu uống trà, thấy tiểu nội giám bưng bánh chưng lại đây, liền hỏi: "Làm cái gì vậy?"

Trên bàn mọi người nghe thấy tiếng của bà, đều đồng loạt chuyển qua nhìn.

Âm thanh tiểu nội giám phát run, cung kính nói: "Bệ hạ biết rõ nương nương thích bánh chưng nhân nước cốt gà, vừa mới lột một cái, sai nô tài mang tới cho nương nương."

Thái Hoàng Thái Hậu lập tức cười nói: "Hoàng Đế lẽ nào sợ ta khiến Hoàng Hậu của hắn bị đói chết, liền muốn đích thân mang bánh chưng lại đây, chỗ này của ta không có sao?"

Bà chỉ là thuận miệng trêu chọc, trong nội tâm của những người khác cũng liền cảm nhận được ít nhiều.

Hoàng Hậu vào cung hơn hai tháng, Hoàng Đế liền nghỉ ở Tê Phượng Cung hơn hai tháng, ngay cả trong lúc nguyệt sự của Hoàng Hậu tới cũng không ngoại lệ, sự kiện này ở trong Hoàng tộc không tính là bí mật.

Tất cả mọi người biết rõ hiện nay là thời kỳ thịnh sủng của Hoàng Hậu, nhưng đến cùng thì nàng được sủng như thế nào, thì mọi

người cũng chưa được tận mắt nhìn thấy, hôm nay nhìn chi tiết nhỏ này cũng hiểu rõ phần nào.

Nếu như nói các nàng chỉ là cảm thán, vậy thì chư vị Thái phi từng trải là phi tử của Tiên Đế trong lòng liền càng thêm phức tạp.

Vài vị Thái phi không được sủng còn rất nhiều, từng độc sủng qua một khoảng thời gian là Đoan Thái phi nhìn Tiết Tĩnh Xu khuôn mặt tuổi trẻ xinh đẹp kia, thì không khỏi xuất thần.

Lúc trước khi bà vào cung, thời cơ không tính là quá tốt, cũng không tính là quá kém.

Nói không tốt là vì khi đó Tiên Đế đã đến tuổi trung niên, phía trước còn có vài vị Hoàng tử cũng đều đã trưởng thành, bà liền tính sinh hạ Hoàng tử, cũng nhất định cùng với vị trí kia không có duyên.

Nói không tính là quá kém, chính là bởi vì lúc ấy thời kỳ cường thịnh của Sở Quý phi vừa mới đi qua, những người khác cuối cùng cũng có cơ hội ra mặt.

Sau đó bà vào cung, cũng được độc sủng mấy ngày. Khi đó trong hậu cung, nữ nhân nào đối với bà không phải là hâm mộ thì cũng ghen tị chứ? Nếu không phải nhà mẹ đẻ của bà đủ mạnh, chỉ sợ lúc ấy đã bị Sở Quý phi ghi hận loại trừ rồi.

Nhưng cho dù là như vậy thì với bà, cái gọi là độc sủng, chẳng qua cũng chỉ là với Tiên Đế trong vòng một tháng, có năm sáu ngày là nghỉ ở bên trong cung của bà.

Vòn vẹn cũng chỉ có như vậy mà thôi, cũng đã khiến cho những nữ nhân kia đổ mắt đến đầu óc mơ hồ.

Nếu như bây giờ các nàng mà ở trong hậu của vị Bệ hạ này, thấy Hoàng Hậu chiếm được Hoàng Đế hơn hai tháng, chỉ sợ sớm đã muốn điên rồi.

Chính là bản thân bà, cũng chưa hẳn không có một chút suy nghĩ tế nhị gì.

Vì sao có người có thể may mắn như vậy, mà có người nhất định là phải ở chỗ không có khói súng chiến trường chịu cảnh chém giết mưu sinh chứ?

Bà đứng ở góc độ là một người mà quan sát, nhìn thấy hiện nay Hoàng Đế đối với Hoàng Hậu là sủng ái, nhưng lại ngăn không được nghĩ rằng phần sủng ái này có thể duy trì được bao lâu? Tình yêu của Đế vương, có thể tin cậy sao?

Nếu như một ngày kia Hoàng Đế có tân sủng, Hoàng Hậu liệu còn có thể cười ngọt ngào như vậy sao?

Xuất phát từ tâm tư nữ nhân, bà có vài phần hy vọng Hoàng Hậu có thể tiếp tục đơn thuần mà cười ngọt ngào như vậy, nhưng trong nội tâm là nơi âm u, cũng mong có ai đó có thể tới đánh vỡ mộng đẹp của nàng.

Tiết Tĩnh Xu bị Thái Hoàng Thái Hậu trêu chọc, còn người khác hoặc cảm thán hoặc là phức tạp soi mói, từ từ ăn hết cái bánh chưng kia.

Đợi đến chạng vạng, cung yến kết thúc, mọi người theo thứ tự hành lễ lui ra.

Tiết Tĩnh Xu cùng Hoàng Đế đưa Thái Hoàng Thái Hậu về Trường Nhạc Cung, sau lại cùng về Tê Phượng Cung.

Hơn nửa buổi chiều này Tiết Tĩnh Xu vẫn cảm thấy trướng bụng, chờ lúc vào nội điện không có người khác, liền dùng tay nhẹ nhàng sờ sờ.

Hoàng Đế thấy, hỏi: "Sao vậy, thân thể không thoải mái?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Có chút trướng bụng."

Hoàng Đế suy tư một cái, nhíu mày nói: "Chẳng lẽ là tối hôm qua ta..."

Tiết Tĩnh Xu vội vàng cắt đứt lời hăn muốn nói: "Bệ hạ không cần nghĩ bậy, là nguyệt sự của ta sắp tới."

Mặc dù không nghe thấy lời nói sau đó của Hoàng Đế, vốn dĩ dạo gần đây nàng đã có kinh nghiệm, câu nói kế tiếp kia nhất định là không thể để lọt vào tai.

Hoàng Đế nghe nàng nói nguyệt sự sắp đến, nhíu mày nói: "Biện pháp mà Trương Chi Khung nói vẫn không có tác dụng."

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ: "Nào có mau như vậy? Bệ hạ chỉ thử một lần, nếu hiệu quả ngay lập tức vậy thì người trong thiên hạ còn cần lo lắng không sinh được hài tử sao?"

"Cũng đúng." Hoàng Đế gật đầu, "Chờ nguyệt sự Hoàng Hậu qua, chúng ta thử lại lần nữa."

Tiết Tĩnh Xu thấy hăn chấp nhất vấn đề hài tử như vậy, nghĩ đến lời nói mới vừa rồi trên cung yến của An Dương Trưởng công chúa, trong lòng khế trầm xuống, thăm dò hỏi: "Nếu ta không sinh được hài tử, Bệ hạ sẽ làm sao bây giờ?"

Hoàng Đế nói: "Trương Chi Khung nói nữ tử đến nguyệt sự liền có thể sinh con, sao Hoàng Hậu lại lo lắng sẽ không sinh được hài tử?"

Tiết Tĩnh Xu mím môi, chần chừ trong chốc lát, cuối cùng quyết định đem giấu lời muốn nói rất lâu ở trong lòng mở miệng hỏi: "Mọi việc đều có ngoại lệ. Hôm nay trên cung yến, liền có người nói ta khuyên Bệ hạ chiêu mộ hậu cung, kéo dài con nối dòng."

Hoàng Đế trầm giọng: "Là ai nói việc này với Hoàng Hậu?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Là ai nói không quan trọng, ta chỉ muốn cả gan hỏi một câu, Bệ hạ nghĩ như thế nào?"

Hoàng Đế hỏi ngược lại nàng: "Vậy Hoàng Hậu thì nghĩ như thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu không dám nhìn thẳng hắn, cúi đầu nhìn đầu ngón tay mình, thanh âm có chút mơ hồ: "Chỉ sợ thế gian không có nữ tử nào muốn nhìn trượng phu của mình cùng nữ nhân khác sinh con dưỡng cái. Có thể ta cũng hiểu rõ, bản thân hôm nay đang ở vị trí như thế nào. Với thân phận của Bệ hạ, sao có thể so với nam tử bình thường được."

Hoàng Đế cầm tay nàng, bàn tay hắn so với Tiết Tĩnh Xu lớn hơn rất nhiều, có thể đem toàn bộ tay nàng bao bọc trong lòng bàn tay mình.

Hắn nói: "Mạn Mạn cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần, chỉ có ta cùng Mạn Mạn, sẽ không có người nào khác cả."

Chóp mũi Tiết Tĩnh Xu cay cay, nàng vội vàng mở to hai mắt, đem nước mắt thu lại vào trong.

Hôm nay có câu nói này của Hoàng Đế là đủ rồi.

Mặc kệ hấn đối với mình có tình cảm, hoặc là bởi vì hấn chỉ đơn thuần là bài xích nữ tử khác.

Có câu này của hấn là đủ.

Dù rất nhiều năm về sau, hấn đã quên lời hứa hẹn bây giờ, có câu này cũng đủ để làm bạn với mình vượt qua những ngày cô độc về sau.

Nàng cố nén nước mắt, lại nghe Hoàng Đế nói ra: "Cuối cùng ta cảm thấy phương pháp này của Trương Chi Khung vẫn là không đủ ổn thỏa. Không được, ngày mai còn phải bảo hấn tìm thêm biện pháp khác."

Thật không để cho nàng cảm động được một lần thật sao?!

Hoàng Đế nghi ngờ nhìn nàng, thành thành thật thật ngậm miệng lại.

*****

Δ Chú thích:

[Click để xem ảnh](#)

[2] *Bánhchưngtrắng*

Chương 60: Mỹ nhân

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Quả nhiên, sáng sớm ngày thứ hai, nguyệt sự của Tiết Tĩnh Xu đến.

Từ trước ngày nguyệt sự của nàng đến thì trong bụng đều trướng khó chịu, đứng ngồi không yên. Hai tháng này, trải qua việc Hoàng Đế gọi người tới điều dưỡng thì đã dễ chịu hơn rất nhiều rồi.

Có điều, Hoàng Đế đối với nàng vẫn rất cẩn thận, như rất sợ nơi nào đó đụng phải nàng vậy. Trong mấy ngày này, thời gian ăn trưa liền muốn hoãn chính sự, đến Tê Phượng Cung nhìn coi ngó Tiết Tĩnh Xu dùng bữa cho tốt.

Tiết Tĩnh Xu vừa thật sự bất đắc dĩ, vừa thấy ngọt ngào, sợ hấn chậm trễ để lỡ chính sự, lúc nào cũng thúc giục hấn vội vàng về Sùng Đức Điện.

Thời tiết càng lúc càng nóng hơn, cung nhân ở bên trong cung điện đều đã đặt băng.

Ngự thiện phòng cũng làm điểm tâm, đồ uống thích hợp cho ngày mùa hè, ví dụ như nước ô mai ướp lạnh rải một ít vụn băng nhỏ lên.

Không biết Hoàng Đế từ nơi nào nghe nói rằng nữ tử không thích hợp ăn đồ ăn lạnh. Bởi vậy, dù nguyệt sự của Tiết Tĩnh Xu đã hết, cũng không cho nàng ăn dù là chút ít.

Chỉ có mỗi ngày, lúc Tiết Tĩnh Xu đi tới trong cung Thái Hoàng Thái Hậu thỉnh an, mới có thể nhân tiện ăn được một hai miếng.

Hôm nay, Tiết Tĩnh Xu theo thường lệ đi đến cung Thái Hoàng Thái Hậu thỉnh an.

Mới vừa tiến vào Trường Nhạc Cung, liền có tiểu cung nữ tiến lên nhắc nhở nàng: "Nương nương, An Dương Trưởng công chúa mang một vị cô nương họ Tô tới để bồi Thái Hoàng Thái Hậu nói chuyện."

Tiết Tĩnh Xu hơi sửng sờ, gật đầu một cái, nói: "Được, ta biết rồi."

Một mặt nàng mang người đi vào trong, một mặt trong lòng suy nghĩ về vị cô nương họ Tô này.

Nhà chồng Tô gia của Trưởng Công chúa, lúc nàng ta gả đến Tô gia sau đó sinh một trai một gái. Nếu là nữ nhi của nàng ta vào cung, cung nữ tuyệt đối sẽ không chỉ nói là một vị cô nương họ Tô, nghĩ đến vị Tô cô nương này hẳn là nữ nhi khác của Tô gia.

Một nữ nhi khác của Tô gia, có thể làm cho Trưởng Công chúa đặc biệt mang vào cung, chỉ sợ cũng chỉ có vị liên tục giữ ở trong khuê phòng kia, đoán rằng đưa vào trong nội cung là Tô Đình Lan cô nương.

Tiết Tĩnh Xu trong lòng suy nghĩ chuyện này, chậm rãi đi vào nội điện thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu, đứng lên, khẽ gật đầu với An Dương Trưởng Công chúa: "Hoàng tỷ cũng tới à."

An Dương Trưởng Công chúa ủy khuất hành lễ, mà vị cô nương bên cạnh nàng cũng quỳ xuống, trong miệng nói: "Tiểu nữ Tô Đình Lan gặp qua Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế"

thiên thiên tuế."

Quả nhiên là nàng ta, Tiết Tĩnh Xu thầm nghĩ. "Ô cô nương miến lể."

Nàng quay đầu lại cười nói với Thái Hoàng Thái Hậu: "Hôm nay trong cung Hoàng tổ mẫu náo nhiệt như vậy, ta tới có vẻ rất đúng lúc."

Tất nhiên là Thái Hoàng Thái Hậu cũng biết rõ dụng ý của An Dương trưởng công chúa đem Tô Đình Lan mang vào trong nội cung, bà còn sợ Tiết Tĩnh Xu gặp nàng ta thì sẽ không thoải mái, nhưng mà lúc này thấy nàng thanh thản tự nhiên, trong mắt mỉm cười, không khỏi âm thầm tán thành gật đầu một cái.

Không hổ là Hoàng Hậu mà bà nhìn trúng, một phần khí độ này có mấy người có được chứ.

Trên mặt Thái Hoàng Thái Hậu cười hơi hớ nói: "Con tới làm gì mà không đúng lúc chứ? Ta vừa mới gọi người chuẩn bị pho mát sữa dê ướp lạnh, nếu con đã đến, ta thấy là con đã đoán ra đi!"

Tiết Tĩnh Xu cười dài nói: "Vẫn là Hoàng tổ mẫu hiểu con, cũng chỉ Hoàng tổ mẫu hiểu rõ con nhất."

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Hoàng Đế không cho con ăn, là vì nghĩ cho thân thể của con. Nếu như cho hẳn biết ta vụng trộm để cho con ăn, nói không chừng sẽ trách ta đấy."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Con lại không tham ăn nha. Một lần chỉ ăn một hai miếng. Hoàng tổ mẫu không nói, con không nói, sao Bệ hạ có thể biết được?"

Thái Hoàng Thái Hậu lắc đầu cười nói: "Con nha..." Trong giọng nói tràn đầy sủng ái và dung túng.

Hai người người một câu ta một câu, trong lời nói khiến cho người khác không thể chen lọt vào giữa để mà thân mật. An Dương Trưởng công chúa cùng Tô Đình Lan cúi đầu đứng ở một bên, không khỏi khiến người ta cảm thấy lúng túng.

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn hai người, nói: "Sao Hoàng tử cùng Tô cô nương lại không ngồi?"

Thái Hoàng Thái Hậu cũng nói: "Đều ngồi xuống đi, không cần câu nệ."

Hai người mới tạ ơn, ngồi ở trên ghế thêu.

Mà Tiết Tĩnh Xu cùng Thái Hoàng Thái Hậu ngồi ở trên nệm trên giường êm.

Thái Hoàng Thái Hậu cùng Tiết Tĩnh Xu và An Dương Trưởng công chúa nói chuyện, ngẫu nhiên cũng hỏi Tô Đình Lan vài câu.

Tiết Tĩnh Xu mượn cơ hội quan sát Tô Đình Lan kia vài lần.

Ban đầu nàng cho rằng vị Tô cô nương này là một giai nhân xinh đẹp thanh cao, hiện tại gặp mặt mới phát hiện, tướng mạo nàng ta đúng là không thể chỉ dùng "thướt tha yêu kiều" để miêu tả, tư thái hoàn toàn biểu hiện ra bộ dáng phong lưu uyển chuyển, giống như trời cho vẻ xinh đẹp từ trong xương cốt, cộng thêm tính cách ôn nhu, đúng là không chỗ nào không mê người, không chỗ nào không làm cho người ta yêu thương.

Nàng là nữ tử mà khi nhìn thấy nàng ta còn cảm thấy vừa gặp đã

thích. Nếu có nam tử nhìn thấy, chỉ sợ lập tức liền vấn vương, khó có thể quên đi.

Tiết Tĩnh Xu không khỏi nhìn An Dương Trưởng công chúa một cái, thầm nghĩ, cô nương như vậy khó trách Trưởng công chúa đã tính trước mang vào cung.

Chỉ sợ là nàng ta có nắm chắc mười phần, một khi để cho Hoàng Đế gặp cô nương này một lần, liền ngay lập tức thu nàng ta vào hậu cung.

Trong nội tâm của An Dương Trưởng công chúa quả thật là có ý nghĩ này. Nàng ta sớm đã cho người hỏi thăm rõ ràng ngày giờ mỗi khi Hoàng Đế đến thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu, cho nên hôm nay đặc biệt dẫn theo vị chất nữ của nhà chồng này lại đây, chính là muốn để cho Hoàng Đế nhìn một lần.

Mặc dù trong lòng nàng ta không so sánh Hoàng Hậu và Tô Đình Lan với nhau, dù cho Tô Đình Lan không xinh đẹp như Hoàng Hậu nhưng đáng vẻ nhu nhược kia, nàng ta tin chắc không có một người nam nhân nào có thể kháng cự.

Quả nhiên không bao lâu sau nội giám truyền lời, Hoàng Đế đến để thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu.

An Dương Trưởng công chúa vội vàng đứng dậy, Tô Đình Lan là quý ở một bên.

Hoàng Đế sai bước vào bên trong, mắt nhìn thẳng đến bên cạnh, thì lễ với Thái Hoàng Thái Hậu, rồi nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu: "Hoàng hậu cũng ở đây à."

Tiết Tĩnh Xu đứng lên cười nói: "Hôm nay Hoàng tử cũng vào cung,

thiếp liền ngồi thêm chốc lát."

An Dương Trưởng công chúa thấy mình được nhắc tới, vội vàng cùng Tô Đình Lan hai người hành lễ.

"Hoàng tử không cần đa lễ." Hoàng Đế nói.

Hai người An Dương Trưởng công chúa đứng dậy, có lẽ Hoàng Đế còn chưa ngồi, các nàng cũng không dám ngồi xuống.

Hoàng Đế theo thường lệ hỏi về tình hình thân thể của Thái Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu liền đáp lại từng câu, vừa cười vừa nói:

"Hoàng Đế có tâm, ngồi xuống nói chuyện, vừa vặn ta cho người mang pho mát sữa dê lên, tiện đây bụng cho Hoàng Đế một chén."

Hoàng Đế liền nắm tay Tiết Tĩnh Xu đi đến chỗ ngồi bình thường hai người hay ngồi, nghe lời nói này của Thái Hoàng Thái Hậu, mắt nhìn Tiết Tĩnh Xu, hỏi nàng: "Hoàng Hậu cũng vừa mới dùng pho mát sao?"

Tiết Tĩnh Xu trừng mắt nhìn: "Đó là Hoàng tử mẫu dùng."

Hoàng Đế đột nhiên vươn tay ở môi nàng sờ soạng một cái, đưa ra kết luận: "Lạnh này."

Tiết Tĩnh Xu không ngờ ở trước mặt người khác mà hấn đột nhiên làm động tác thân mật như vậy, trên mặt hơi đỏ lên, vội vàng bịt miệng.

Hoàng Đế lại hỏi: "Hoàng Hậu dùng bao nhiêu?"

Tiết Tĩnh Xu bị hấn bắt tại trận, bất đắc dĩ thừa nhận, nói: "Chỉ ăn hai miếng, chàng không tin thì hỏi Hoàng tổ mẫu đi, Hoàng tổ mẫu có thể làm chứng cho thiếp."

Thái Hoàng Thái Hậu cười nói: "Quả thật Hoàng hậu chỉ ăn hai miếng, là ta tận mắt nhìn thấy. Trời nóng như vậy, ăn một miếng băng cũng không có gì, Hoàng Đế quan tâm Hoàng Hậu, thật ý quan tâm là tốt, chỉ là cũng không nên hà khắc quá mức."

Hoàng Đế nói: "Chỉ một lần này thôi, về sau Hoàng Hậu phải nhớ kĩ lời dạy của thái y."

Trong nội tâm của Tiết Tĩnh Xu làm bầm không thôi, bản thân Hoàng Đế cả ngày kén ăn, ngày ngày thịt heo cay, không ăn đồ chay. Lại đối với chuyện ăn uống của nàng thì lại quản chặt, ngày ngày năm mười bước nhân muốn quản trăm bước, sao có thể làm cho người khác tin phục được chứ?

Mấy người các nàng nói chuyện, An Dương Trưởng công chúa cùng Tô Đình Lan không chen miệng được, trong nội tâm của An Dương Trưởng công chúa không khỏi sốt ruột. Thấy tiểu nội giám bưng pho mát đến cho Hoàng Đế, vội nói: "Đình Lan, nhanh đi bưng cho Bệ hạ."

"Vâng." Mặt Tô Đình Lan đỏ bừng nhìn Hoàng Đế một cái, lại rất nhanh rủ xuống, lả lướt lượn lờ đi đến trước mặt tiểu nội giám, bưng chén pho mát lại.

Hoàng Đế vừa mới đi vào, nàng ta lớn gan nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy trái tim dường như đã ngập tràn toàn bộ bóng hình oai hùng phi phàm này rồi.

Lúc nhỏ nàng ta mất cha, liên tục sống nhờ ở quý phủ Nhị thúc, mà

Nhị thúc lại là phò mã của Trương Công chúa.

Từ nhỏ đã sống ăn nhờ ở đậu, khiến cho nàng ta học được nhìn sắc mặt người khác để sống qua ngày, cũng học được làm thế nào để đi nịnh nọt người khác, để đổi lấy vật mà mình muốn.

Đợi đến tuổi, Nhị thúc Nhị thẩm nói với nàng ta là dự định muốn đưa nàng ta vào trong nội cung, trong lòng nàng ta không có kháng cự, chỉ có mừng rỡ.

Nàng ta biết rất rõ "vốn liếng" của mình, cũng biết dạng nữ nhân nào là nam nhân yêu nhất.

Nàng ta có lòng tin, nếu có thể để cho nàng ta vào cung, nhất định có thể khiến cho Bệ hạ độc sủng nàng ta.

Đến lúc đó, dưới một người trên vạn người, tất cả mọi người đều phải cúi đầu với nàng ta, đều phải xem sắc mặt nàng ta mà làm việc, đó là điều mà nàng ta tha thiết ước mơ mỗi ngày.

Bản thân nàng ta thập phần tự tin, chỉ cần Bệ hạ liếc nhìn mình một cái, có thể khiến cho Bệ hạ nhớ kỹ nàng ta.

Nhưng thật sự thì nàng ta có chút lo lắng, Bệ hạ vào lâu như vậy rồi lại chỉ chú ý nói chuyện đến Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Hậu, chưa từng để ý nàng ta một lần.

Bây giờ không hề giống so với dự đoán của nàng ta. Cơ hội vào cung không nhiều, nếu như bỏ qua hôm nay, sẽ không biết lần tiếp theo là tới khi nào, mà nàng ta cũng đã thật sự chịu đủ cảnh ăn nhờ ở đậu rồi, không muốn lại nhẫn nại nữa.

Nàng bưng cái chén đi từng chậm rãi về phía Hoàng Đế, trong nội

tâm nghĩ tới vô số ý niệm trong đầu.

Nghĩ tới làm thế nào lưu cho Bệ hạ một ấn tượng khó quên về lần đầu gặp gỡ, khiến cho hấn lại không quên được mình.

Nàng bày ra tư thế đẹp nhất, gương cao vẻ mặt vũ mị nhất có thể, rồi sau đó dưới chân nhẹ nhàng trẹo một cái, chậm rãi ngã về phía trước.

Có cái gì có thể so với một mỹ nhân nhu nhược không xương, càng làm cho người ta khó có thể quên đây?

Chỉ cần Hoàng Đế tiếp nhận nàng ta, hậu cung kia nhất định sẽ có thêm một vị nương nương, ngày độc sủng của Hoàng Hậu cuối cũng cũng bị chấm dứt rồi.

Nghĩ đến chỗ này, nàng ta không khỏi có chút tò mò, muốn nhìn thử xem một chút vẻ mặt của Hoàng Hậu lúc này là gì.

Lúc Hoàng Hậu vừa mới đi vào, vẫn cứ đoan trang khoan thai như vậy, lại cao cao tại thượng, dường như tất cả chuyện của mọi người nàng ấy đều không để vào mắt hay để ở trong lòng.

Tô Đình Lan nghĩ nếu như bản thân có thể đoạt sủng ái Hoàng Đế, thì Hoàng Hậu còn có thể lạnh nhạt hào phóng như vậy sao?

Quả thật nàng ta có chút không thể chờ đợi được mà muốn nhìn Hoàng Hậu mất đi huyết sắc, và gương mặt yếu ớt thống khổ.

Nàng ta khẽ quay đầu đi, nhìn về phía Hoàng Hậu.

Nhưng mà lần nữa lại ngoài dự liệu của nàng ta là, trên mặt Hoàng Hậu cũng không hề có một vẻ kinh sợ nào, mà chỉ là mỉm cười nhìn

mình.

Sự tình giống như so với dự đoán của nàng ta lại lần nữa không hề giống vậy, Tô Đình Lan nhíu mày, nhưng không kịp cho nàng ta thời gian nghĩ nhiều, mà nàng ta và cái chén đều ngã xuống trên mặt đất.

Hóa ra, vừa rồi thời điểm lúc chân nàng ta bị trượt ngã xuống, Hoàng Đế cũng không có tiến lên để đỡ nàng ta mà là đứng dậy lùi một bước, tùy ý để cho nàng ta nặng nề ngã trên mặt đất.

TiểuPi: bàchịđãquyến zdũ saidối tượng, xinnénbi thương.:v

Chương 61: Mất mặt

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

Cái chén sứ Thanh Hoa từ trong tay Tô Đình Lan bay ra, ở giữa không trung xoay hai vòng rồi đập vào chân bàn phát ra một tiếng giòn vang, vỡ thành mấy mảnh, pho mát sữa dê cũng đổ ra đầy đất.

Trên mặt đất có lót tấm thảm thật dày, khi Tô Đình Lan duyên dáng kinh hô một tiếng rồi ngã xuống, chỉ phát ra một tiếng trầm vang, rồi sau đó cả tòa nội điện đều trầm mặc không tiếng động.

Tô Đình Lan giống như bị ngã đến ngốc, quỳ rạp trên mặt đất. Qua một hồi lâu mới khó có thể tin mà ngẩng đầu lên nhìn về phía hoàng đế, lẩm bẩm nói: "Bệ hạ, ngài....."

Trưởng Công chúa An Dương cũng không dám tin, trên đời này lại có nam nhân sẽ cự tuyệt mỹ nhân nhào vào trong ngực mình.

Không lâu trước đó, với bà thì Tô Đình Lan là vật bảo đảm sự vinh hoa phú quý của bà, mà hiện tại lại thành một thanh kiếm đòi mạng.

Ý bà vốn là muốn đưa Tô Đình Lan vào hậu cung, có mẫu thân của bà ở bên cạnh Hoàng Đế thổi gió bên tai, mưu tính muốn tranh một chút chuyện tốt cho trượng phu và nhi tử của bà, cũng là cho cuộc sống ở kinh thành của bà càng thêm tự tại tiêu dao, nhưng hiện giờ mộng đẹp này toàn bộ bị phá vỡ.

Thái Hoàng Thái Hậu cũng giống họ, không đoán được Hoàng Đế sẽ có phản ứng rõ ràng như vậy, bà hơi nhướn mày, như đang suy tư điều gì mà nhìn Hoàng Đế.

Hoàng Đế khoanh tay đứng ở một bên, tuy không có biểu tình gì, nhưng ai cũng nhìn ra được trong lòng hẳn không vui.

Tiết Tĩnh Xu thấy mọi người đều trầm mặc không nói, mà vị mỹ nhân nũng nịu kia còn chật vật nằm trên mặt đất, đành phải mở miệng nói với cung nữ: "Mau đỡ Tô cô nương dậy, nhìn xem có chỗ nào bị thương hay không."

Cung nữ tiến lên, đỡ Tô Đình Lan đang thất hồn lạc phách lên ngồi trên ghế thêu.

Lại có người đến dọn đồng mảnh sứ vỡ và pho mát trên mặt đất.

Tiết Tĩnh Xu nhìn pho mát dính đầy bụi đất, trong lòng không khỏi tiếc hận. Trước đó nàng mới ăn có hai miếng đã đúng lúc bị Hoàng Đế bắt gặp, không cho nàng ăn.

Hoàng Đế thì lại một chút cũng không biết quý trọng, để nó bị đổ trên mặt đất như vậy.

Nghĩ như vậy, nàng u oán mà nhìn Hoàng Đế liếc mắt một cái.

Hoàng Đế vốn đang trầm mặt như nước, không nói một lời, lúc này thấy Hoàng Hậu ai oán nhìn hẳn, trong lòng căng thẳng, nhíu mày suy tư một hồi, nói: "Nữ nhi Tô gia không hiểu lễ nghi, trực xuất khỏi cung, vĩnh viễn không được vào cung nữa." (Editor::v/ Beta: \ (\omega \overline{ (. .) }))

Hắn lại nhìn về phía Trương Công chúa An Dương, nói: "Hoàng cô

cô cũng nên trở về đi, về sau không có việc gì thì không cần đến."

Tô Đình Lan la lên một tiếng, không thể chấp nhận kết quả này, xông lên quỳ gối bên chân Hoàng Đế xin tha, bị mấy tên nội giám cường tráng tay mắt lạnh lẽo che miệng lại, kéo đi xuống.

Trưởng Công chúa An Dương sắc mặt tái nhợt, không dám nói thêm nữa, cũng cáo tội lui ra.

Không khí vốn đang vui vẻ, lại bị Hoàng Đế biến thành đáng vẻ này, Thái Hoàng Thái Hậu cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu liền nói: "Quấy rầy Hoàng tổ mẫu nghỉ ngơi, thỉnh Hoàng tổ mẫu giáng tội."

Thái Hoàng Thái Hậu xua xua tay, "Thôi, ta cũng mệt rồi, các con đều về trước đi, ngày mai lại đến."

Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu liền cùng nhau cáo lui.

Đợi bọn họ đi rồi, Thái Hoàng Thái Hậu chống trán, nhíu mày suy tư: "A Xảo, người nói xem vừa rồi vì sao Hoàng Đế lại có phản ứng mạnh như vậy?"

Trước kia khi Hoàng Đế chưa thành thân, chúng ta chỉ biết là hấn không muốn thành thân, lại không có suy nghĩ một chút, hấn rốt cuộc vì cái gì lại không muốn. Trong kinh thành nghe đồn ta đều biết, nhưng nếu Hoàng Hậu đã vào cung, cũng cho thấy những lời đồn đó đều là lời nói vô căn cứ. Như vậy, rốt cuộc Hoàng Đế là vì nguyên nhân gì mới không muốn nạp hậu cung?"

Xảo ma ma lắc đầu, hổ thẹn nói: "Nô tỳ cũng nghĩ không ra là vì sao."

Thái Hoàng Thái Hậu vốn cũng không nghĩ sẽ nghe ra được đáp án từ miệng Xảo cô cô, chẳng qua là muốn tìm người để nói một chút thôi, nghe bà trả lời, cũng không nói thêm cái gì, chỉ là thở một hơi thật dài.

*****

Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu cùng trở lại Tê Phượng Cung.

Tiết Tĩnh Xu ngồi ở trước gương gỡ bộ trang sức nặng nề xuống, vừa hỏi hấn: "Bệ hạ không cần phải đi Sùng Đức điện sao?"

Hoàng Đế lắc đầu, nhìn Tiết Tĩnh Xu, tiến lên giúp nàng gỡ một cây trâm ngọc xuống, trong mắt lại có vài phần thấp thỏm khó phát hiện.

Hấn nói: "Hoàng Hậu không tức giận à?"

Tiết Tĩnh Xu liếc hấn qua gương một cái, nghi hoặc mà hỏi lại: "Vì sao ta phải tức giận?"

Hoàng Đế nghe xong lời nàng nói, chẳng những không có nhẹ nhõm mà ngược lại càng thấp thỏm hơn trước, thử nói: "Vừa rồi ở trong cung Hoàng tổ mẫu ta đã xử lý nữ tử kia, nếu Hoàng Hậu cảm thấy chưa hết giận, ta lại thêm vào một đạo ý chỉ, đuổi nàng ra khỏi kinh thành."

Động tác trong tay Tiết Tĩnh Xu hơi ngừng lại một chút, rốt cuộc cũng hiểu ý tứ của Hoàng Đế--hấn cho rằng nàng ăn dấm(ghen) của vị cô nương kia nên tức giận.

Nàng chậm rãi buông tay, nhìn mình trong gương, nàng còn trẻ, chỉ mới mười tám tuổi, là tuổi đẹp nhất của nữ tử, vừa không có vẻ quá ngây ngô, mà nhan sắc cũng còn chưa có già đi.

Nhưng trên đời này thứ không thiếu nhất chính là nữ nhân trẻ tuổi xinh tươi, hậu cung càng là như thế.

Nếu mỗi một nữ tử xuất hiện trước mặt Hoàng Đế nàng đều phải so đo truy cứu, dựa vào địa vị của mình trong cung, khi Hoàng Đế sủng ái người nào thì nàng ghen tị với người đó, như vậy thì địa vị của nàng sao có thể giữ được lâu dài?

Huống hồ, nàng tin tưởng Hoàng Đế, ít nhất hiện tại tin là hắn mới vừa hứa hẹn với nàng, hiện tại giữa hai người sẽ không có người thứ ba chen chân vào, nàng tin lời Hoàng Đế.

Mặc kệ vừa rồi Hoàng Đế né tránh như vậy là vì nàng, hay là vì hắn không thích nữ tử tiếp cận, nhưng suy cho cùng thì biểu hiện của hắn cũng làm nàng vừa lòng.

Một khi đã như vậy, còn có cái gì phải tức giận so đo?

Nàng lắc đầu, cười nói: "Ta không có tức giận, chàng không cần lại đi truy cứu tội của Tô cô nương."

Hoàng Đế nghe nàng nói như vậy, mày vẫn không có giãn ra, lại hỏi: "Hoàng Hậu thật sự không tức giận chút nào sao?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Thật sự không tức giận, không có gì phải giận."

Hoàng Đế liền không nói nữa, chỉ cau mày.

Tiết Tĩnh Xu cho rằng việc này đã đi qua, gỡ hết trang sức trên tóc xuống, một lần nữa chải lại búi tóc đơn giản.

Hoàng Đế vẫn luôn đứng phía sau nàng, chưa từng rời đi.

Tiết Tĩnh Xu lại đứng dậy thay quần áo, mặc vào một bộ thường phục nhẹ nhàng.

Hoàng Đế trầm mặc không nói nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu trang điểm xong, lau sạch tay, chuẩn bị lấy quyển sách tới xem, thấy Hoàng Đế đứng trước giá sách bất động, lúc này mới phát hiện hấn khác thường.

Nàng buông quyển sách trên tay, đi đến trước mặt Hoàng Đế, nghiêng đầu nhìn hấn, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ làm sao vậy?"

Hai mắt Hoàng Đế nhìn chăm chăm nàng, không rõ ý tứ nói: "Có nữ tử khác muốn nhào vào trong ngực ta, Hoàng Hậu thấy, nhưng một chút cũng không tức giận."

Đây là sự thật không sai, nhưng mà Tiết Tĩnh Xu nghe từ trong miệng hấn nói ra, lại phát giác ra ý khác.

Nàng cân nhắc lời này ở trong lòng hai lần, mới dò hỏi: "Chẳng lẽ chàng hy vọng ta tức giận sao?"

Hoàng Đế hỏi lại: "Chẳng lẽ Hoàng Hậu không nên giận?"

"Vì sao?" Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc hỏi hấn.

Hoàng Đế yên lặng nhìn nàng, sau một hồi nói: "Ở Sùng Đức điện còn chút chính vụ, giữa trưa không thể lưu lại cùng Hoàng Hậu dùng cơm trưa."

Hoàng Đế nói xong liền xoay người rời đi.

Tiết Tĩnh Xu ngạc đứng ở tại chỗ, nhìn hẳn đi xa.

Nàng không cách nào biết được suy nghĩ của Hoàng Đế, rõ ràng ngay từ đầu khi Hoàng Đế cho rằng nàng tức giận, ngữ khí còn có chút cẩn thận, tựa hồ không muốn làm nàng giận.

Nhưng sau đó, khi đã xác định nàng không có tức giận, Hoàng Đế ngược lại tự mình tức giận.

Rốt cuộc chuyện này là tại sao?

Tới giờ dùng cơm trưa, Hoàng Đế quả nhiên không đến.

Tiết Tĩnh Xu một mình đối diện với một bàn thức ăn phong phú, miễn cưỡng ăn xong một chén cơm.

Cả buổi chiều, nàng đều ở hồi tưởng lại mỗi một chi tiết mỗi một câu nói của chuyện buổi sáng, nhưng vẫn nghĩ không thông rốt cuộc vì sao Hoàng Đế lại tức giận.

Nàng không tức giận, đối với Hoàng Đế mà nói chẳng lẽ không phải một chuyện tốt sao?

Một vị Hoàng Hậu hay ghen tị dễ tức giận, Hoàng Đế tuyệt đối sẽ không yêu thích Hoàng Hậu.

Hướng hồ nàng đã nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chuyện xảy ra hôm nay đúng thật là không có gì đáng để nàng tức giận mà.

Dù cho ngay từ đầu Trương Công chúa An Dương cùng Tô Đình Lan xuất hiện, làm nàng có vài phần để ý. Nhưng hiện tại nàng vẫn có vài phần tin tưởng Hoàng Đế, tin tưởng hẳn không phải là loại người

đứng núi này trông núi nọ, sớm ba chiều bốn người.

Mà hành động lúc sau của Hoàng Đế, đúng là cũng đã chứng minh được điều này.

Càng quan trọng hơn là, trong lòng nàng cũng rõ ràng, cảm xúc phần nộ cũng không thể giải quyết được chuyện gì. Cho nên đa số thời điểm nàng đều không muốn tức giận.

Nhưng hiện tại nàng nghĩ như thế nào cũng vẫn không thể nào hiểu được rốt cuộc vì sao Hoàng Đế lại tức giận.

Một buổi chiều qua đi với những chuyện rối rắm.

Đến buổi tối, Hoàng Đế vẫn không có tới.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy mình không có khẩu vị gì, nên chỉ dùng nửa chén cơm xong lệnh cho người dọn xuống.

Lúc này ở Sùng Đức điện, Đức công công nơm nớp lo sợ nói: "Hoàng Thượng, nên truyền thiện rồi."

Hoàng Đế không để ý tới, chỉ xé hết từng trang của cuốn thoại bản trong tay, ném vào chậu than trước mặt.

Ngọn lửa nhảy nhót trên gương mặt của hắn, hiện lên vẻ tằm tối quý dị.

Đức công công nhìn mặt hắn, chỉ cảm thấy một trận hải hùng khiếp vía.

Vừa rồi Bệ hạ còn hỏi hắn, nếu nữ tử thấy trượng phu mình cùng nữ tử khác thân cận, sẽ có biểu hiện gì, có phải sẽ giống như trong thoại

bản nói hay không, ghen tuông rồi cái kính tức giận.

Hắn nói một câu "có lẽ vậy", mắt liền nhìn thấy cảm xúc trên mặt bệ hạ trầm ngâm, rồi sau đó liền không nói một lời mà đem thoại bản thiêu hết.

Đức công công nhớ tới cơm trưa Hoàng Đế ăn cũng không nhiều, chỉ phải căng da đầu lại nói: "Bệ hạ, canh giờ không còn sớm, nên dùng bữa tối."

Lúc này Hoàng Đế mới nâng mí mắt lên nhìn hắn một cái: "Ờ Tê Phượng Cung đã truyền thiện chưa?"

Đức công công cẩn thận nói: "Đã truyền rồi."

Hoàng Đế trầm mặc không nói, bỗng nhiên đem thoại bản trong tay toàn bộ ném vào chậu than, phúi phúi tay đứng lên: "Đêm nay không đói bụng, không cần truyền thiện."

Đức công công vội theo sau, còn muốn khuyên tiếp, Hoàng Đế lại nói: "Tối nay ở Sùng Đức điện nghỉ ngơi, không đi hậu cung."

Đức công công liền hiểu việc này ngoại trừ Hoàng Hậu nương nương ra tay thì không ai có thể khuyên Hoàng Đế được.

Đức công công rời khỏi ngoại điện, gọi nội giám khác tới canh giữ, còn mình thì vội vàng đi Tê Phượng Cung tìm viện binh.

Tiết Tĩnh Xu vừa mới rửa mặt xong, khoác một thân áo choàng, nhú mào ngồi ở dưới đèn.

Nghe nói Đức công công cầu kiến, hơi nhướng mày, nói: "Mời công công tiến vào."

Đức công công vừa vào nội điện, nhanh miệng kể khổ cầu viện:

"Nương nương, ngài mau đi khuyên nhủ Bệ hạ đi. Cơm trưa Bệ hạ ăn không nhiều, buổi tối lại nói không ăn. Cứ tiếp tục như vậy, long thể làm sao chịu nổi?"

Tiết Tĩnh Xu đứng lên, hỏi hần: "Bệ hạ muốn ngủ ở đâu?"

"Chuyện này....." Đức công công chần chờ mà liếc nhìn nàng một cái.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Công công cứ nói thật."

Đức công công đành phải nói: "Bệ hạ nói tối nay ở Sùng Đức điện an trí, không tới tẩm cung của nương nương."

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi gật đầu, trong lòng nàng đã đoán trước, tuy không biết vì sao tính tình Hoàng Đế lại khó hiểu như vậy, nhưng nếu hần cơm trưa bữa tối đều không muốn lại đây dùng, đêm không tới an trí cũng là bình thường.

Chỉ là, Hoàng Đế có thể tùy hứng thì cũng tùy ý hần, nàng thân là Hoàng Hậu, cũng không thể mặc kệ hần không để tâm đến thân thể của mình, không nhịn được muốn đi khuyên một chút.

Nàng ngồi ở trước cửa sổ, vừa gọi cung nữ đến trang điểm cho mình, vừa phân phó nói: "Đi kêu Ngự Thiện Phòng chuẩn bị một nồi cháo gạch cua cùng với vài món ăn khác, ta phải đưa đến cho bệ hạ."

Đức công công thỉnh được nàng, trong lòng lập tức vui vẻ, vội đi Ngự Thiện Phòng thúc giục.

Chờ hần lui ra, Tiết Tĩnh Xu nghĩ ngợi, lại nói với cung nữ: "Trang điếm cho ta kiêu hoa đào, lại đem bộ y phục thường ngày màu hồng đào ra đây."

"Vâng."

Tiết Tĩnh Xu tỉ mỉ đánh phấn cho mình, tối nay nếu Đức công công không tới thỉnh nàng, nàng vốn cũng muốn tự mình đi tìm Hoàng Đế.

Có chút mâu thuẫn không thể để qua một đêm, nếu để qua một đêm, sẽ trở thành ngăn cách.

Nàng không thể cho phép người ngoài chen chân vào dưới bất kỳ tình huống nào, còn làm cho Hoàng Đế cùng nàng càng lúc càng xa.

Cho dù là thủ đoạn dụ dỗ thế nào đi nữa, cũng phải dụ được Hoàng Đế nói ra hết những suy nghĩ trong lòng.

Chương 62: Quyển rũ

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

Trời tháng năm, ban ngày thời tiết hanh khô bức bối, nhưng đến buổi tối không khí lại có vài phần lạnh lẽo.

Tiết Tĩnh Xu khoác một cái áo choàng mỏng, chỉ dẫn theo vài cung nữ, cũng không ngồi phượng liễn, soi đèn lồng đi về phía Sùng Đức điện.

Đức công công ở bên ngoài điện Sùng Đức kiến chân ngóng trông, mắt thấy ánh sáng chập chờn của chiếc đèn lồng từ xa đi tới gần, lập tức liền chạy vào trong điện truyền lời.

Hoàng Đế cúi người ngồi trước ngự án, bên phải đặt một cái nghiêng mực, ngòi bút thoăn thoắt, bên cạnh có một đồng giấy bị vo tròn ném lung tung.

Đức công công cẩn thận nói: "Bệ hạ, nương nương tới."

Biểu tình trên mặt Hoàng Đế không hề thay đổi, nhưng mà động tác trên tay thoáng ngừng lại, một giọt mực đen rơi xuống từ đầu bút, loang trên giấy thành một chấm đen.

Hắn nói: "Thỉnh Hoàng Hậu trở về đi, nói ta đã nghỉ ngơi rồi."

Đức công công lập tức nhăn mặt, bỗng nhiên trong lòng nảy ra ý

tưởng, vội nói: "Nương nương đi bộ một đường từ Tô Phượng Cung đến đây, chỉ sợ đã đi mệt, bây giờ lại đi trở về không biết có còn đủ sức hay không?"

Lúc này Hoàng Đế mới gác bút xuống, nhướn mày nhìn hần: "Là ai để Hoàng Hậu đi bộ đến? Phượng liền đâu?"

Đức công công vội giải thích nói: "Là nương nương nói ban đêm mát mẻ, muốn đi bộ."

Hoàng Đế trầm mặc trong chốc lát, lại hỏi: "Hoàng Hậu đã ở ngoài điện?"

Đức công công nói: "Vâng, nương nương còn đặc biệt phân phó Ngự Thiện Phòng làm cháo gạch cua, tự mình đưa tới cho bệ hạ."

Hoàng Đế không nói chuyện, lại đợi một lúc mới nói: "Thỉnh Hoàng Hậu tiến vào."

Đức công công vui vẻ nói: "Vâng." Hần vội vội vàng đi ra ngoài.

"Từ từ." Hoàng Đế lại gọi hần lại: "Gọi người tới dọn hết giấy trên đất đi."

"Vâng."

Khi Tiết Tĩnh Xu đi vào, Hoàng Đế đang ngồi ở trên ngự tòa cao cao, trong tay cầm một quyển sách, tựa hồ hần xem rất tập trung, ngay cả khóe mắt cũng không liếc nhìn nàng một cái.

Nàng gọi người đem hộp đồ ăn đặt ở một bên, lại khoác tay cho bọn họ đều lui ra.

Cung nhân lui ra canh giữ ngoài cửa điện, hiện tại trong đại điện này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tiết Tĩnh Xu không có lập tức đi đến chỗ Hoàng Đế, mà là lấy chén đĩa từ hộp thức ăn bày hết ra bàn.

Hoàng Đế làm bộ làm tịch như đang đọc sách, chỉ dùng khước mắt liếc nàng, chờ khi phát hiện Hoàng Hậu muốn đi qua đây, lại lập tức mắt nhìn mũi mũi nhìn tim mà nhìn chăm chăm sách trên tay.

Tiết Tĩnh Xu dọn xong bàn ăn, nhìn Hoàng Đế liếc mắt một cái, chậm rãi tới gần hẳn, tới trước ngự án mới dừng lại, nhẹ giọng nói: "Thiếp nghe nói tối nay Bệ hạ còn chưa dùng bữa, nên phân phó Ngự Thiện Phòng nấu cháo gạch cua. Bệ hạ qua dùng một ít đi."

Hoàng Đế mắt cũng không động, không mảy may nói: "Là kẻ nào nhiều chuyện như vậy, ta không đói bụng, Hoàng Hậu cho người đem trở về đi."

Tiết Tĩnh Xu lại tới gần một chút, nói: "Bữa tối thiếp ăn cũng không nhiều, hiện tại đói bụng, hay là Bệ hạ coi như ăn cùng thiếp một bữa khuya đi, được không?"

Hoàng Đế nhíu mày: "Bữa tối Hoàng Hậu ăn ít, chẳng lẽ nữ quan cũng chưa từng khuyên nàng sao?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng cười nói: "Là thiếp ăn không vô thì có liên quan gì tới các nàng?"

Hoàng Đế hơi nghiêng đầu, tựa hồ muốn nhìn qua, nhưng mà nửa đường lại ngừng: "Nếu Hoàng Hậu đói bụng, vậy cứ dùng ở chỗ này đi, ta không đói bụng, không cùng ăn với Hoàng Hậu được."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu thầm than một tiếng, nàng cũng không nghĩ tới khi Hoàng Đế nóng giận thế mà lại giống như tiểu hài tử vậy.

Nhưng từ ngữ khí của Hoàng Đế nàng cũng nghe ra, thật sự biểu hiện của hắn cũng không giống như tức giận, nếu không hiện tại đã sớm lệnh cho nàng hồi hậu cung, làm sao lại để nàng ở lại trong điện dùng bữa khuya?

Đã thăm dò rõ ràng, trong lòng Tiết Tĩnh Xu càng có vài phần sáng tỏ. Nàng lại đến gần vài bước, vòng qua ngự án tới trước mặt Hoàng Đế, nhẹ nhàng rút quyển sách trong tay hắn ra.

Hoàng Đế lúc này mới ngưng mắt, lần đầu tiên của đêm nay nhìn về phía Hoàng Hậu.

Tối nay Tiết Tĩnh Xu trang điểm theo phong cách hoa đào, khóe mắt điểm màu hồng phấn, trên đầu cài một cái hoa cài tóc cũng là hoa đào, tóc mây xõa ra hai bên tai. Dưới ánh nến mờ ảo, vẻ mặt tĩnh lặng của nàng còn quyến rũ đáng yêu hơn thường ngày.

Hoàng Đế nhìn nàng một cái liền dời tầm mắt, nhưng mà không bao lâu lại nhìn không được lại tiếp tục nhìn nàng, trong miệng vẫn là giọng nói nhàn nhạt: "Hoàng Hậu làm gì vậy?"

Tiết Tĩnh Xu hỏi hắn: "Bệ hạ cũng không hỏi xem, vì sao tối nay thiếp không dùng bữa tối sao?"

Không đợi Hoàng Đế trả lời, nàng lại nói: "Hôm nay ở Tô Phụng Cung, Bệ hạ bỗng nhiên rời đi, thiếp trái lo phải nghĩ, không biết là chỗ nào lại chọc Bệ hạ tức giận. Muốn đợi đến bữa tối sẽ giải thích rõ ràng với Bệ hạ, nhưng ai biết Bệ hạ là ngay cả nhìn thiếp cũng không muốn. Hiện giờ để thiếp một mình dùng bữa ăn khuya, Bệ hạ cảm thấy thiếp ăn được sao?"

Khi nàng nói lời này, Hoàng Đế cũng nhin không được muốn nhìn khóe mắt nàng. Hấn cảm thấy Hoàng Hậu giống như sắp khóc, muốn sờ thử, xác nhận một chút xem Hoàng Hậu có thật sự khóc hay không.

Cái suy đoán này làm hấn khó có thể tiếp tục lạnh nhạt được.

Tiết Tĩnh Xu thấy biểu tình của hấn hòa hoãn một ít, liền đi đến gần một bước, ngồi ở bên cạnh Hoàng Đế, ôn nhu hỏi: "Hiện tại Bệ hạ còn không muốn nói cho thiệp biết nguyên nhân sao?"

Hoàng Đế nén xúc động muốn sờ má nàng lại, nói: "Ta cũng có một câu muốn hỏi Hoàng Hậu, không biết ở trong lòng Hoàng Hậu, đem ta đặt ở vị trí nào?"

Những lời này vừa nói ra, hấn liền nhớ tới đêm hôm đó khi Hoàng Hậu say rượu, khóc lóc nói không muốn hấn làm trượng phu của nàng. Bởi vì Hoàng Hậu cảm thấy Hoàng Đế sẽ là trượng phu của rất nhiều người, mà không phải của một mình nàng. Có phải ở trong lòng Hoàng Hậu, hấn vẫn như trước kia, là người có mới nói cũ, sớm ba chiều bốn người ư?

Tiết Tĩnh Xu sừng sốt một chút, rồi sau đó mới nhẹ giọng nói: "Bệ hạ trong lòng ta, tất nhiên là vị trí thứ nhất."

"Nếu vậy vì sao có nữ tử muốn nhào vào trong ngực ta, Hoàng Hậu lại thờ ơ? Có phải Hoàng Hậu cảm thấy cho dù ta có nạp nàng ta vào hậu cung cũng không có vấn đề gì phải không?"

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày khó hiểu: "Vì sao Bệ hạ lại cho là như vậy?"

Hoàng Đế nói: "Nếu không nàng giải thích thử xem vì sao Hoàng Hậu

không tức giận cũng không thêm để ý đến việc này?"

"Bệ hạ cho rằng tức giận mới là để ý sao?" Tiết Tĩnh Xu hỏi lại.

Hoàng Đế trầm mặc một chút, nói: "Nếu có nam tử nào động tay động chân với Hoàng Hậu như vậy, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người đó."

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt, rồi sau đó nhẹ nhàng bật cười: "Tâm ý của Bệ hạ thiếp đã biết. Nhưng tâm ý của thiếp, Bệ hạ còn không biết."

Bệ hạ chỉ thấy thiếp không tức giận, liền cho rằng thiếp không thêm để ý. Nhưng Bệ hạ lại không biết, thiếp chỉ là nhớ kỹ lời bệ hạ từng hứa hẹn với thiếp. Bệ hạ đã từng nói, giữa ngài và Mạn Mạn sẽ không có người thứ ba, cả đời này thiếp sẽ nhớ kỹ những lời này.

Nếu đã có lời hứa hẹn của Bệ hạ với thiếp, vậy thiếp sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng Bệ hạ tuyệt đối sẽ không phụ thiếp.

Cho dù nữ tử mỹ lệ kia có muốn nhào vào trong ngực quyến rũ chàng như thế nào, thì trong lòng thiếp biết Bệ hạ sẽ không động tâm, nên thiếp sẽ không có một chút hoài nghi hay không tin tưởng nào cả."

Nàng nhìn vào mắt Hoàng Đế, lại nói một lần: "Thiếp tin tưởng Bệ hạ sẽ không phụ thiếp, sẽ không phụ Mạn Mạn. Bệ hạ có bằng lòng tin thiếp hay không? Có nguyện ý tin thiếp hay không Diệu ca ca?"

Hoàng Đế liếc nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ Hoàng Hậu cho rằng ta là người lật lọng? Lời ta từng nói, tất nhiên ta đều ghi tạc trong lòng."

Tiết Tĩnh Xu nhìn ra hần không được tự nhiên và lúng túng, liền hiểu

mâu thuẫn đã được cởi bỏ, không khỏi cười rộ lên: "Như vậy được rồi, thiếp tin tưởng Bệ hạ, Bệ hạ cũng tin tưởng thiếp, không có gì có thể khiến chúng ta hoài nghi đối phương, một khi đã như vậy, hà tất buồn bực để tổn hại tinh thần chứ?"

Hoàng Đế trầm mặc không nói, đã là đồng ý với lời nàng.

Hắn nghĩ, Hoàng Hậu của hắn quả nhiên không giống với những nữ tử bụng dạ hẹp hòi trong thoại bản, những lời trong đó thật không hẳn là đáng tin, đem đốt là phải.

Ngày khác..... Lại hạ lệnh mua cái mới đi. -_-

Hắn nhìn Tiết Tĩnh Xu, nhin không được hỏi: "Sao khóe mắt Hoàng Hậu lại đỏ như vậy?"

Tiết Tĩnh Xu sờ sờ khóe mắt mình, nói: "Cái này gọi là trang điểm theo phong cách hoa đào, bệ hạ nhìn trên trán thiếp có một đóa hoa đào này, đúng lúc cũng phù hợp với đóa hoa đào hồng ở khóe mắt."

Hoàng Đế nghe đó không phải nước mắt, âm thầm nhẹ nhàng thờ ra.

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Hiện tại Bệ hạ muốn cùng thiếp ăn bữa khuya chứ?"

Hoàng Đế gật đầu, nói: "Nếu Hoàng Hậu đã thỉnh cầu như thế, sao ta có thể phụ sự tha thiết mong chờ của Hoàng Hậu được?"

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn nhanh như vậy đã khôi phục lại bộ dạng làm bộ làm tịch đứng đắn ngày xưa, âm thầm lắc đầu.

Hai người liền ngồi xuống cùng nhau dùng bữa khuya.

Một nồi cháo gạch cua to cùng bốn năm đĩa mì phở điểm tâm, Tiết Tĩnh Xu chỉ uống một chén cháo nhỏ, còn lại đều vào bụng Hoàng Đế.

Nàng nhìn nhìn, nhịn không được lại nghĩ, Hoàng Đế có thể ăn nhiều như vậy, thật sự nhịn đói được sao? Nếu đêm nay nàng không có đưa thức ăn tới, Hoàng Đế có thể nửa đêm chạy tới Ngự Thiện Phòng tìm thức ăn hay không?

Dùng xong bữa ăn khuya, Tiết Tĩnh Xu gọi người tiến vào thu dọn.

Đức công công nhìn chén không tô rỗng trên bàn, trong lòng thờ một hơi nhẹ nhõm, vẫn là nướng nướng lợi hại, sau này nếu Bệ hạ lại không muốn dùng bữa, xem ra còn phải đi thỉnh nướng nướng tới mới được.

Cung nhân dọn dẹp xong, Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn về phía Hoàng Đế: "Vậy thiếp không quấy rầy Bệ hạ nghỉ ngơi nữa."

Hoàng Đế lập tức nhìn nàng: "Hoàng Hậu không ở lại?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Hậu cung xưa nay không có quy củ được ngủ lại Sùng Đức điện, Bệ hạ đã quên rồi sao?"

Hoàng Đế nói: "Quy củ đều là do người nói."

Tiết Tĩnh Xu liền hỏi hấn: "Vậy Bệ hạ là hy vọng thiếp ở lại, hay là không ở lại?"

Hoàng Đế nhìn chăm chăm nàng, lời nói tràn đầy quan tâm và khoan dung: "Ta lo tối nay Hoàng Hậu một mình khó ngủ, nguyện ý nhường một nửa long sàng cho Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu trong lòng bật cười, cũng không vạch trần hẳn, nói: "Vậy thiếp xin tạ long ân của Bệ hạ."

Hoàng Đế liền tới dắt tay nàng, hai người vào sau điện.

Tiết Tĩnh Xu thay quần áo cho Hoàng Đế, Hoàng Đế nhìn áo choàng che đến kín mít trên người nàng, hỏi: "Sao Hoàng Hậu còn chưa cởi áo choàng này xuống?"

Tiết Tĩnh Xu cười mà không nói.

Hoàng Đế nhướn mày, duỗi tay kéo cái nơ lụa trên cổ nàng, áo choàng lụa trên người Tiết Tĩnh Xu liền trượt xuống theo bả vai nàng, lộ ra áo lót màu hồng bên trong.

Cái áo lót kia, là không biết Hoàng Đế lấy từ đâu, màu sắc là màu hồng đào quyến rũ nhất, vải dệt mềm mại, cắt may vừa người, mặc ở trên người nhìn như che lại đường cong, lại giống như không che được cái gì, chỗ cần lòi thì lòi, chỗ nên lồm thì lồm, so với không mặc còn thêm vài phần mê người.

Trước đó Hoàng Đế muốn nàng mặc, nàng nhất định không chịu, Hoàng Đế đành phải tùy nàng, bộ xiêm y cũng bị đè ép dưới đáy hòm, tối nay là lần đầu tiên mặc vào.

Chương 63: Cám dỗ

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

Tiết Tĩnh Xu mặc bộ đồ này tựa hồ đã bọc kín mít, nhưng lại giống như cái áo lót màu hồng kia không che được gì cả, vẻ xinh đẹp hiện ra dưới ánh nến.

Hoàng Đế vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm khó dò.

Tiết Tĩnh Xu quyết định đêm nay muốn chiếm thế chủ động, cho nên chịu đựng sự ngượng ngùng, tiến lên một bước, ngón tay đặt trên vạt áo của Hoàng Đế.

"Bệ hạ làm sao vậy? Sao không nói lời nào? Quần áo trên người thiếp là bệ hạ đưa đến, chàng nói xem thiếp mặc như vậy có đẹp hay không?"

Hoàng Đế nắm tay nàng, giọng nói đã có chút khàn khàn: "Mặc kệ Hoàng Hậu mặc cái gì nhìn cũng đẹp, cho dù không mặc, cũng đẹp."

Tiết Tĩnh Xu bị lời này của hắn làm cho nóng lên, nàng tự hỏi cho dù mình lớn mật buông thả, cũng không làm được giống như Hoàng Đế vậy, không coi ai ra gì mà nói những lời ngượng ngùng đó.

Nàng tránh bàn tay của Hoàng Đế, từ từ lui đến mép giường, ngồi ở trên mép giường, nghiêng đầu nhìn hắn: "Đêm đã khuya, Bệ hạ còn

chưa ngủ sao?"

Hoàng Đế từ từ tới gần, vừa đi vừa cởi bỏ quần áo trên người tùy ý vớt trên mặt đất, hai mắt như gã thợ săn dính chặt trên người Hoàng Hậu.

Tiết Tĩnh Xu nhìn đống quần áo hỗn loạn trên mặt đất, lại nhìn đôi mắt đen láy sâu thẳm của hắn, trong lòng căng thẳng nhảy dựng. Bỗng nhiên có chút hối hận vì hành động lớn mật vừa rồi của mình.

Hoàng Đế chậm rãi tới gần, càng ngày cảm giác bức bách càng bao phủ nàng thêm mãnh liệt.

Nàng đột nhiên xốc chân lên, lập tức chui vào trong ổ chăn, chỉ để lộ cái đầu ra bên ngoài, ý đồ che dấu sự bất an: "Thời điểm không còn sớm, Bệ hạ mau ngủ đi, thiếp cũng muốn ngủ."

Hoàng Đế quỳ một gối ở trên giường, duỗi tay kéo nàng từ trong ổ chăn lôi ra, giữ chặt giữa hai tay mình, cúi người đè lên: "Hiện tại Hoàng Hậu nói lời này có phải đã muộn rồi không, hửm?"

Hắn vừa nói, vừa động thủ cởi bỏ đai lưng bên hông Tiết Tĩnh Xu.

Cái áo lót này, toàn thân chỉ có một cái đai lưng cố định bên hông, trước đó hắn vừa đưa tay nhẹ nhàng kéo một cái, tơ lụa mềm mại liền rơi ra hai bên.

Liền giống như một đóa hoa đang e ấp ẩn giấu, bỗng nhiên lại nở rộ, lộ ra nhụy hoa e lệ ngượng ngùng bên trong.

Tiết Tĩnh Xu hít một hơi, giữ tay hắn lại, vội xin tha: "Bệ hạ....."

"Hoàng Hậu muốn nói gì?" Hoàng Đế ngữ khí bình tĩnh, chỉ là thanh

âm đã khàn tới cực điểm, hai mắt sâu thẳm không thấy đáy, trong miệng đáp lời nàng, đôi tay chậm rãi vuốt ve trên da thịt tinh tế trắng như tuyết của nàng.

Hiện tại Tiết Tĩnh Xu thực sự có chút hối hận khi vừa rồi trêu chọc hắn, nàng cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: "Diệu ca ca, là thiếp sai rồi....."

Hoàng Đế ngân nga nói: "Hoàng Hậu có gì sai? Có sai chính là ta, để Hoàng Hậu ăn mặc quần áo như vậy từ Tê Phượng Cung đi đến Sùng Đức điện. Ta hẳn là nên giam lỏng Hoàng Hậu lại, không bao giờ để cho người ngoài nhìn thấy."

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Thiếp có khoác áo choàng mà, không có người thấy. Diệu ca ca....."

Nàng kêu Hoàng Đế "Diệu ca ca", chỉ là muốn xin Hoàng Đế khoan dung, lại không biết rằng mỗi lần nàng gọi là hai mắt Hoàng Đế càng sâu thêm vài phần.

Hắn nói: "Lại đây hôn ta."

Tiết Tĩnh Xu cắn đôi môi đỏ nhìn hắn, nếu là ngày thường khi Hoàng Đế yêu cầu như vậy thì nhất định nàng sẽ không để ý tới. Nhưng mà đêm nay là nàng chủ động trêu chọc hắn, hiện giờ Hoàng Đế bị nàng chọc cho nổi hứng, ngược lại chính nàng lại sợ.

Nàng cảm thấy bộ dáng hôm nay của Hoàng Đế, mọi thứ đều khác so với ngày thường, khiến nàng có chút run sợ.

Nàng không dám cự tuyệt Hoàng Đế, đành phải do dự vươn tay ôm lấy cổ hắn, dang đôi môi lên hôn một cái lên đôi môi mỏng của hắn.

Nàng lui lại một chút, nhìn mặt Hoàng Đế, hơi thở hai người đan xen.

"Như vậy đã được chưa?" Tiết Tĩnh Xu hỏi hẳn.

Hoàng Đế hỏi lại: "Hoàng Hậu cảm thấy sao?"

Đây là không được.

Tiết Tĩnh Xu cắn cắn môi, lại chậm rãi tiến lên, vươn cái lưỡi mềm mại ra, như chú nai con ngơ ngác nhẹ nhàng hôn lên môi Hoàng Đế, vừa chạm vào liền tách ra.

Nàng ngược mắt lên quan sát vẻ mặt Hoàng Đế, giống như nai con uống nước, mở to đôi mắt tròn xoe ra quan sát động tĩnh bốn phía, e sợ có thú dữ hung mãnh vồ mồi ẩn nấp ở nơi tối tăm nào đó xung quanh.

Nàng nhìn không ra cái gì, Hoàng Đế không nói được, cũng không có nói không được.

Nàng đành tiếp tục ngược lên, dùng đầu lưỡi hồng hồng phát họa đôi môi của hắn.

Lúc này, ở thời điểm nàng sắp sửa đẩy ra, Hoàng Đế đột nhiên duỗi tay ra ôm eo nàng, đem cả người nàng giam cầm ở trên người mình, hẳn hé miệng, hung ác nuốt hết tiếng kinh hô của Tiết Tĩnh Xu vào trong bụng.

Trước kia Tiết Tĩnh Xu cảm thấy ban đêm tinh lực của Hoàng Đế quá mức dồi dào, cho nên mới lăn qua lăn lại tra tấn nàng rất nhiều lần. Nhưng khi đã trải qua một đêm này, nàng mới biết được thì ra trước kia Hoàng Đế vẫn là ẩn nhẫn khắc chế.

Đến thời điểm sau nửa đêm rưng rưng nghẹn ngào đi vào giấc ngủ, nàng vô số lần hối hận trong lòng vì lúc đầu đã trêu chọc Hoàng Đế, sau này nàng sẽ không bao giờ làm loại chuyện ngu ngốc này nữa.

Cứ như thế, mâu thuẫn lần đầu tiên của Đế Hậu được hóa giải tốt đẹp.

Mấy ngày sau, Trưởng Công chúa An Dương và Phò mã bởi vì một chuyện nhỏ bị Hoàng Đế răn dạy, ra lệnh cưỡng chế cấm túc ba tháng.

Những người trong kinh thành biết được nội tình đều nhin không được cảm thán. Vị Hoàng Hậu Tiết gia này rốt cuộc có thủ đoạn gì, có thể giữ chặt được Hoàng Đế như vậy? Thế mà có thể khiến Hoàng Đế ngay cả mỹ nhân đưa tới cửa như vậy mà cũng không nhận.

Phải biết rằng, vị cô nương Tô gia kia trong kinh thành cũng có không ít công tử thế gia theo đuổi. thế nhưng khi tới trước mặt Hoàng Đế lại giống như ngay cả tư cách xách giày cho Hoàng Hậu nàng ta cũng không xứng, làm sao không khiến người khác cảm khái được đây?

*****

Thoáng một cái đã tới cuối tháng năm, mấy ngày nữa Hoàng Đế phải đi giá đến hành cung.

Sơn trang tránh nóng ở bên ngoài kinh thành, chỗ đó ngoại trừ hành cung thuộc về hoàng gia, lân cận còn có không ít biệt trang tránh nóng của vương công đại thần. Lần này Hoàng Đế đi giá, tất nhiên bọn họ cũng muốn đi theo.

Mấy ngày nay Tiết Tĩnh Xu đều vội vàng xử lý công việc đi hành

cung.

Buổi chiều hôm nay, muội muội nàng Tiết Tĩnh Uyển tiến cung cầu kiến.

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng đã không còn tiều tụy như lần trước, sắc mặt khôi phục vẻ hồng hào.

Việc hôn nhân của Tiết Tĩnh Uyển và nhị công tử nhà Định Viễn Hầu được định vào tháng tám. Lần ra cung tránh nóng này tháng sáu sẽ xuất phát, tháng tám trở về. Chờ khi Tiết Tĩnh Xu trở về, việc hôn nhân của Tiết Tĩnh Uyển đã gần ngay trước mắt.

Nàng nói: "Nhiều ngày nay ở trong nhà làm cái gì?"

Tiết Tĩnh Uyển liền kể khổ: "Gần đây nương ngoại trừ bắt muội học quy củ, còn muốn muội tự mình thêu khăn hỉ."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Đây đều là những việc bình thường yêu cầu nữ tử phải làm, sao đến lượt muội lại giống như làm việc khổ sai vậy? Muội chỉ thêu một hai hình bên ngoài, cái này không cần nhiều kỹ năng. Cái khác chắc chắn nương sẽ mời tú nương giúp muội làm tốt, nếu chỉ để muội tự mình làm, chỉ sợ đến lúc đó người khác không dám nhìn(*)."

(*) Ý chê xấu đó.

Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi: "Nương cũng nói như vậy."

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Vị nhị công tử Định Viễn Hầu kia muội đã gặp qua chưa?"

Vẻ tươi cười trên mặt Tiết Tĩnh Uyển nhạt đi, cúi đầu mân mê đầu

ngón tay, nói: "Chưa gặp qua, muội cũng không muốn gặp hấn."

"Lại làm sao vậy? Chẳng lẽ Lâm nhị công tử chọc muội không vui?"

Tiết Tĩnh Uyển nhăn mũi: "Hấn không trêu chọc muội, chỉ là muội cảm thấy hấn vốn là muốn cưới Tiết Tĩnh Viện, hiện tại bắt đắ dĩ nên mới cưới muội, muội đã không có xinh đẹp bằng Tiết Tĩnh Viện, cũng không thông minh như Tiết Tĩnh Viện, tính tới tính lui, tựa hồ là hấn chịu thiệt. Muội không dám gặp hấn, nếu như hấn muốn muội bồi thường cho hấn thì làm sao bây giờ?"

Tiết Tĩnh Xu buông tách trà xuống: "Lời này là ai nói với muội?"

Tiết Tĩnh Uyển nhỏ giọng nói: "Không có ai nói với muội, là muội tự mình nghe được. Hiện tại trong kinh thành đã có lời đồn đãi như vậy, nói nếu không phải Tam tỷ tỷ muội là Hoàng Hậu, Lâm gia nhị công tử sẽ không cưới muội. Là muội đoạt mối nhân duyên của Tiết Tĩnh Viện."

Tiết Tĩnh Xu trầm giọng hỏi nàng: "Lời này muội cũng tin?"

Tiết Tĩnh Uyển vội nói: "Muội không tin."

Tiết Tĩnh Xu lúc này mới giãn mày, nói: "Muội đừng mãi để tâm đến lời người khác nói. Mỗi một người đều có miệng, trên dưới đóng mở đều là muốn nói những lời thị phi. Bọn họ sẽ không để ý đến chân tướng của sự việc là như thế nào, mặc kệ là ai làm sai, ai là có lý, một mực chỉ dùng ác ý của mình đi nghiên ngẫm người khác. Thấy ai có cuộc sống yên ổn thì cảm thấy khó chịu. Thấy ai nghèo túng, liền đi giẫm một cái. Tựa hồ bộ như vậy mới có thể làm cho bọn họ cảm nhận được niềm vui trong cuộc sống.

Trên thực tế, chỉ có những kẻ bất tài vô dụng mới làm như vậy, bọn

họ là người đáng thương nhất trong xã hội.

Nếu muội cứ loay hoay thanh minh với bọn họ, hơn nữa để ở trong lòng, vậy muội đã trúng kế bọn họ, như ý bọn họ.

Uyển Uyển, muội không phải tiểu hài tử, hơn hai tháng sau sẽ phải thành thân, muội phải tự học cách đối mặt. Mặc kệ là người khác khen ngợi hay là chửi bới, muội không thể luôn luôn trốn tránh, trốn tránh cũng không giải quyết được vấn đề gì cả, sẽ chỉ làm muội càng thêm mềm yếu, làm kẻ địch của muội càng thêm càn rỡ."

Tiết Tĩnh Uyển bị tỷ tỷ nói đến hổ thẹn, nhỏ giọng nói: "Muội biết rồi, Tam tỷ tỷ."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, trong đầu thầm nghĩ là ai đi tung lời đồn như vậy.

Chỉ sợ, những người này cũng có liên quan đến Tiết Tĩnh Viện.

Tuy rằng Thái Hoàng Thái Hậu trực đoạt quyền lợi của đại phòng, nhưng mà chỉ cần người của đại phòng còn ở đó, nhất định những tâm tư mờ ám của bọn họ sẽ không dừng lại.

Trừ phi, nghĩ ra được một biện pháp "nhất lao vĩnh dật" [1].

[1] Nhất lao vĩnh dật (一勞永逸): làm một mẻ, khoẻ suốt đời; một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

*****

Chạng vạng, Hoàng Đế giá lâm Tê Phượng Cung.

Tiết Tĩnh Xu chỉ huy người dọn sách trên kệ xếp hết vào rương, đến

lúc đó muốn đem đến hành cung.

Hoàng Đế cũng gọi người nâng cái rương tiến vào.

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Trong rương kia là cái gì?"

"Chỉ là một ít vật dụng."

Tiết Tĩnh Xu cũng không quá để ý, vẫn chuyên chú làm chuyện của mình.

Chờ nàng đi thiên điện tắm gội xong, khi từ trong bồn tắm đi ra lại phát hiện quần áo mình đặt ở bên cạnh ao không biết khi nào đã biến mất.

Có khả năng loại chuyện này, ngoài Hoàng Đế ra thì còn có ai?

Trong lòng nàng thầm mắng, lại thấy Hoàng Đế ôm theo cái rương vừa rời đi vào, Tiết Tĩnh Xu lấy khăn vải bọc mình lại, bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ đem quần áo của ta đặt ở nơi nào rồi? Mau trả lại cho ta."

Hoàng Đế mở cái rương kia ra, nói: "Không phải đều ở chỗ này sao?"

Tiết Tĩnh Xu thăm dò nhìn qua, bên trong có đủ mọi màu sắc, bảy tám bộ quần áo như cầu vồng được xếp chỉnh tề. Nàng tùy ý rút một cái ra giữ giữ, thế nhưng kiểu dáng giống như cái áo lót mà lần trước Hoàng Đế làm hỏng.

Hoàng Đế còn đang nói: "Ta cho người làm tổng cộng chín bộ, màu sắc mỗi một bộ đều không giống nhau. Chờ đến lúc đi hành cung, Hoàng Hậu một ngày đổi một bộ, một ngày cuối cùng có thể nghỉ ngơi."

Tiết Tĩnh Xu xấu hổ buồn bực mà ném quần áo trên tay vào mặt hắn.

Chương 64: Hành cung

Edit: Tử Lam

Beta: TiểuPi

Ngày đầu tiên của tháng sáu, đội ngũ đại diện hoàng gia từ hoàng thành xuất phát.

Đội ngũ mênh mông, ước chừng kéo dài sáu bảy dặm, gần như là hộ vệ, binh lính. Có khi đạt đến vạn người, nên đứng ở phía trước đội ngũ cũng nhìn không tới bóng người ở phía cuối.

Bên trong có rất nhiều nghi thức, ngự giá của Hoàng Đế đi đầu, phía sau hẳn là loan giá của Thái Hoàng Thái Hậu, Phượng kiệu của Hoàng Hậu theo sát phía sau Thái Hoàng Thái Hậu, cuối cùng là chư vị Thái Phi hậu cung.

Theo đuôi đội ngũ đại diện hoàng gia là xa giá của các trung vương đại thần.

Trong Phượng kiệu, Liễu Nhi quy củ ngồi ở bên cạnh Tiết Tĩnh Xu, xuyên qua màn che thấp thoáng nhìn ra bên ngoài. Đã không còn thấy được đội ngũ đi đầu, cũng không thấy được đội ngũ sau cùng, không khỏi cảm thán: "Nương nương, có rất nhiều người đó!"

Một vị nữ quan khác - Trương cô cô khác ngồi quỳ ở một bên khác của Tiết Tĩnh Xu, nghe Liễu Nhi cảm thán, cười nói: "Hiện tại hậu cung này chỉ có một mình nương nương là chủ tử. Lúc Tiên đế còn tại thế, mỗi lần đến hành cung tránh nóng, phượng giá của mấy vị

nương nương cũng có tới mấy chục, đội ngũ kia so với ở hiện tại càng thêm hoành tráng."

Liễu Nhi lú lợ lười không thôi, thầm nghĩ may mắn Bộ hạ chỉ có một vị nương nương là tiểu thư bọn họ. Bằng không nhiều người như vậy, muốn tranh đoạt Bộ hạ nhất định sẽ đánh nhau.

Không nghĩ tới, lúc này trong lòng Trương cô cô cũng đang cảm khái về chuyện này.

Tiên đế phong lưu đa tình, mặc dù có thể tử là Vương Hoàng Hậu, lại sủng ái nhất là Sở Quý Phi. Nhưng nữ tử hậu cung tới tới lui lui, chưa bao giờ ngừng lại.

Khi nhân số nhiều nhất, Phi vị cũng đạt tới số bảy tám người, vượt xa con số quy định bốn người của tổ tông[1].

[1] Phi vị ở đoạn trên là chỉ nói đến phân vị Tông phi, trong Tông phi gồm có Đức phi - Hiền phi - Thục phi - Huệ phi.

Cung phi xinh đẹp như hoa mỗi ngày một nhiều, thị phi cũng nhiều theo. Chỉ lấy chuyện mỗi năm đi tránh nóng để nói, bọn nữ tử trong hậu cung, vì muốn có tên trong danh sách đi theo, có lần nào không phải trở mặt tranh nhau bể đầu chảy máu?

Sao có thể so được với đãi ngộ của Hoàng Hậu nương nương hiện tại, chỉ cần phong khinh vân đạm ngồi ở đằng kia. Bất luận là cái gì tốt, Bộ hạ đều gấp không chờ nổi sao người ta đưa tới.

Trương cô cô ở trong cung mấy chục năm, cũng chưa từng gặp qua tình huống Đế Hậu như hiện giờ. Đành ở trong lòng cảm khái một câu, mỗi một người đều có số mệnh riêng của mình.

Bên ngoài tiếng bước chân đang chình tề, bỗng nhiên có một hai tiếng vó ngựa vang lên xen lẫn vào.

Vó ngựa từ xa tới gần, cuối cùng ngừng ở bên ngoài Phượng khiếu của Tiết Tĩnh Xu.

Mấy người nín thở đi nghe, mới biết thì ra là An Thân Vương đến cầu kiến Hoàng Đế, đi qua Phượng khiếu Hoàng Hậu, nên lại đây thình an.

Tiết Tĩnh Xu ngồi thẳng thân mình, nhàn nhạt nói: "Thân Vương không cần đa lễ. Nếu muốn đi gặp mặt Bệ hạ, ta không thể giữ Thân Vương ở lại chỗ này."

"Vâng. Tiểu vương bái biệt Hoàng tấu."

Xuyên thấu màn che nhìn ra bên ngoài, mơ hồ có thể thấy được An Thân Vương chấp tay hành lễ, sau đó mới mang theo thị vệ rời đi.

Tiết Tĩnh Xu dựa lên trên gối mềm. An Thân Vương này trừ bỏ lần đầu gặp mặt hồ ngôn loạn ngữ thái độ ngả ngớn ra, những lần gặp sau này đều có lễ rất có nghi, rất có chừng mực.

Nhưng cho dù là như thế, nàng đối hắn vẫn không có một chút hảo cảm, cũng không hiểu là vì cái gì.

Ngay cả Mẫn thân vương chỉ có duyên gặp mặt hai ba lần kia, theo nàng thấy, so với An Thân Vương càng làm cho người ta nguyện ý thân cận hơn.

Đến giữa trưa, đội ngũ đại diện ngừng lại dùng cơm trưa. Liễu Nhi dẫn theo hai tiểu cung nữ đi Thiện xe lấy hộp đồ ăn.

Vì ngạ giá của Hoàng Đế và Phượng kiệu của Hoàng Hậu cách nhau khá xa, Hoàng Đế không thể đến đây dùng cơm chung với Hoàng Hậu, hai người đành phải dùng cơm một mình.

Sau khi dùng cơm và nghỉ ngơi, lại bắt đầu đi tiếp.

Lúc buổi chiều, Tiết Tĩnh Xu phát hiện Liễu Nhi hay ngẩn người.

Nàng cho Trương cô cô lui đi, thấp giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy Liễu Nhi? Gặp chuyện gì sao?"

Liễu Nhi nhíu hai hàng lông mi nhỏ nhắn lại: "Nương nương, lúc nãy nô tì đi lấy hộp đồ ăn, khi trở về đúng lúc gặp được An Thân Vương từ chỗ Bệ hạ rời đi. Nô tì cảm thấy tên thị vệ sau lưng Thân Vương nhìn có chút quen quen."

Tiết Tĩnh Xu nghiêm mặt nói: "Sao lại quen mắt? Ai nhìn quen mắt?"

Liễu Nhi nhấp môi, chần chờ nói: "Vốn dĩ là nô tì cúi đầu chờ ở ven đường, định để An Thân Vương đi trước. Nhưng là nô tì phát giác hình như có người nhìn chăm chăm nô tì, liền đánh bạo ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái. Người nhìn chăm chăm nô tì người nọ đúng là thị vệ củ An Thân Vương. Bởi vì kỳ quái, nô tì liền nhìn hẩn thêm lần nữa. Không nghĩ tới càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, gương mặt hẩn hình như.... Giống ca ca nô tì."

Tiết Tĩnh Xu vừa nghe, trên mặt có vài phần vui mừng, nói: "Nếu người cảm thấy quen mắt, có lẽ hẩn thật sự là ca ca thất lạc của người. Nếu không thì tại sao hẩn lại nhìn chăm chăm người như vậy? Ta nghĩ, hẩn là hẩn cũng cảm thấy người quen mắt. Người có nói chuyện với hẩn lần nào chưa?"

Liễu Nhi lắc đầu, nói: "Trong tay nô tì còn cầm hộp đồ ăn của nương

nương, chờ sau khi An Thân Vương lướt qua người nô tì, nô tì liền chạy nhanh chạy về."

Tiết Tĩnh Xu sững sốt một chút, dờ khóc dờ cười: "Người gập ca ca của mình, chuyện lớn như vậy, sao lại chạy đi? Cũng không hỏi một lần."

Liễu Nhi nói: "Nô tì cũng không biết rốt cuộc hấn có phải là ca ca của nô tì hay không, nô tì và hấn thất lạc đã có mười mấy năm, ngay cả hấn trông như thế nào cũng không nhớ rõ, chỉ là cảm thấy quen mắt. Huống hồ lại có An Thân Vương ở đó, nô tì cũng không thể lỗ mãng mà tiến lên nhận thân thích với hấn. Lại nói, nương nương còn chờ nô tì dùng cơm trưa nữa, sao có thể chậm trễ được?"

Tiết Tĩnh Xu thấy Liễu Nhi quan tâm mình như vậy, vừa cảm thấy ấm lòng vừa cảm thấy bất đắc dĩ, đành lắc đầu nói: "Chờ tới hạ cung, ta sẽ phái người tra thân thế của ngươi. An Thân Vương dù sao cũng là ngoại nam, chúng ta không nên trực tiếp với hấn tiếp xúc."

"Nô tì biết!" Liễu Nhi gật đầu, lại bĩu môi nhỏ giọng nói: "Dựa theo thuyết pháp của Ngũ tiểu thư, An Thân Vương là đại bại hoại, đại sắc phôi! Nô tì mới không muốn nương nương nói chuyện với hấn. Nếu thị vệ kia thật sự là ca ca nô tì, hấn cũng đừng đi theo học hư."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Có muội muội tốt như ngươi vậy, ca ca của ngươi sao có thể dễ dàng học xấu?"

Liễu Nhi nghe nàng khích lệ xong, cao hứng thẳng đến vui mừng.

Đoàn người xuất phát từ sáng sớm, chạng vạng cuối cùng cũng đến hạ cung.

Sơn trang tránh nóng nằm gần sông giáp núi, phong cảnh hợp lòng

người, khí hậu mát lạnh. Tuy chỉ cách kinh thành hơn mười dặm, lại giống như hai cái mùa, một cái đã là giữa Hè, một cái vẫn là cuối Xuân.

Sớm đã có cung nhân thu dọn cung điện trước, lúc ngự giá Hoàng Đế đến, có thể trực tiếp vào ở.

Quy cách hạ cung, không giống với hoàng cung, không hề xây dựng theo chế độ Đông Tây Nam Bắc tuần hoàn, các cung điện được xây dựng dựa núi gần sông.

Tâm cung của Tiết Tĩnh Xu gần Hoàng Đế nhất, xung quanh là các hồ nước nhỏ, tên là Yên Ba Tống Sảng điện.

Khi mọi người tới hạ cung, sắc trời đã không còn sớm, lại trải qua một ngày bôn ba mệt nhọc, sớm đều đã mỏi mệt. Bởi vậy sau khi nghỉ ngơi xong, đều ngủ sớm.

Ngày thứ hai, sắc trời còn chưa sáng, Tiết Tĩnh Xu đã tỉnh lại.

Nàng thấy Hoàng Đế còn ngủ say, vội nhẹ nhàng đẩy đẩy, nói: "Bệ hạ, nên thượng triều."

Hoàng Đế cũng không mở mắt, chỉ duỗi tay ôm trọn nàng vào trong lòng, xoa bóp.

Tiết Tĩnh Xu bị hấn bóp đến mặt đỏ tai hồng, vội dùng sức tránh khỏi, lại đẩy Hoàng Đế một phen, dỗi nói: "Đã là giờ nào rồi, mà Bệ hạ còn không đứng dậy."

Lúc này Hoàng Đế mới mở mắt ra, thích ý mà ngáp một cái, nói: "Đêm qua đã quên báo cho Hoàng Hậu, hôm nay không cần thượng triều, chờ sau khi các khanh gia nghỉ ngơi chỉnh đốn xong, ngày mai

mới thảo luận chính sự sự."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, liền đẩy hẳn ra, dùng chần mỏng trùm kín chính mình, lăn qua nằm ở một bên đi: "Ta đây ngủ thêm một lát, Bệ hạ đừng nháo."

Hoàng Đế sao có thể để nàng như ý nguyện, lúc này hẳn không thanh tỉnh đã ôm người tới xoa bóp, hiện tại thanh tỉnh, có thể an phận sao?

Hắn dùng tay kéo kéo chần mỏng của Tiết Tĩnh Xu, đơn giản nhéo một góc chần của nàng, dùng sức run lên, làm cho Hoàng Hậu toàn bộ chấn động rơi ra ngoài.

Tiết Tĩnh xu buồn bực không thôi, xoay người nhìn hẳn: "Nếu Bệ hạ không ngủ nữa, vậy thì thức dậy trước đi."

Hoàng Đế nói: "Ngày đó cho đào cái ao ngay bên trong tòa cung điện nàng, Hoàng Hậu đi xem cùng ta đi."

Tiết Tĩnh Xu chỉ muốn tiếp tục ngủ bù, không muốn đi xem cái ao gì đó, lại cướp chần của chính mình về, lại bọc chính mình thành một cái kén tằm, hơn nữa cảnh giác nhìn chằm chằm Hoàng Đế, nói: "Nếu Bệ hạ còn đoạt chần của ta nữa, ta sẽ tức giận!"

Hoàng Đế thấy nàng quả thực chuẩn bị ngủ tiếp, không muốn để ý đến mình, liền sâu kín than: "Hoàng hậu thay đổi rồi, trước kia Hoàng Hậu đâu có nói chuyện với ta như vậy. Chẳng lẽ Tĩnh nhi đã chán ghét ta? Thật là bạc tình mà!"

Tiết Tĩnh Xu bị thanh âm âm u than thở chẳng ra gì của hẳn đến mức phải nhíu mày, cảm thấy lông tơ của mình đều dựng thẳng lên, dờ khóc dờ cười nhìn hẳn: "Hai ngày nay Bệ hạ lại đọc thoại bản gì?"

Nhưng cũng đừng học cách nói chuyện của người khác, từ ngữ "kỳ quái", thực sự làm người ta sợ hãi."

Hoàng Đế nghiêm túc hỏi nàng: "Ta học không giống sao? Chẳng lẽ không đủ u oán?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Thật ra lời này cũng thật sự u oán, chỉ là biểu tình và ngữ khí của Bệ hạ, lại không thấy gì là u oán, nghe xong chỉ làm người ta muốn cười.

Huống hồ Bệ hạ đường đường cửu ngũ chí tôn, sao lại muốn học mấy câu nói của các tiểu oán phụ khuê phòng?"

Hoàng Đế nói: "Trước kia Hoàng Hậu đối ta chính là ngoan ngoãn phục tùng, hiện giờ ngay mặt cũng muốn phản bác ta, ta cũng không thể oán vài câu sao?"

Tiết Tĩnh Xu bị hấn hồ nháo, một chút buồn ngủ cũng không có, nghe hấn nói chính mình phản bác hấn. Dứt khoát ngồi dậy, nghiêm túc mà phản bác cho hấn nghe: "Bệ hạ nói trước kia ta ngoan ngoãn phục tùng, hiện giờ lại không đủ nhu thuận. Vậy sao Bệ hạ không xem lại chính mình?"

Ta nhớ rõ lúc mới gặp, Bệ hạ đối với mọi người tuy rằng lãnh đạm xa cách, nhưng cũng chỉ là theo quy củ. Đừng nói là một hành động vượt rào, ngay cả một câu không đứng đắn nói cũng chưa từng nói qua.

Nhưng Bệ hạ nhìn lại ngài hiện giờ đi! Ngài trừ bỏ này khuôn mặt vẫn giống như trước, còn có gì giống với trước kia?

Bệ hạ đã không phải lúc Bệ hạ trước kia, sao lại có thể muốn ta vẫn giống như trước?"

Hoàng Đế lắc đầu, một bộ dáng không nghe lời, cố chấp nói: "Tĩnh nhi đúng là đã thay đổi. "Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn, Tà ý huân lung toạ đáo minh"[2]."

[2]: Thơ của Bạch Cư Dị

Này rốt cuộc là cái gì?!

Tiết Tĩnh Xu cầm chân cuốn Hoàng Đế lại, lạnh lùng vô tình nói: "Bệ hạ nói ta thay đổi, vậy thì thay đổi. Ngài vẫn là an phận chút đi."

Chú thích thêm:

[1] (Phi vị) Còn đầy đủ phân vị của Phi thì có chính - tông - sườn, trong chính - tông - sườn lại phân ra mấy cái phi lẻ tẻ khác nữa, ví dụ Chính phi có Hoàng Quý phi, tông có Đức - Hiền - Thực - Huệ, sườn thì phong hào đặt theo họ của vị phi đó hoặc được Hoàng Đế ban tên khác như Diệp phi, Trang phi.... (Nói thì nghe có vẻ rắc rối chứ vẽ sơ đồ nhánh ra nhìn qua là hiểu liền, mà ai ở không đi vẽ, nhờ?!:)))

[2] Thơ gốc:

淚盡羅巾夢不成，

夜深前殿按歌聲。

紅顏未老恩先斷，

斜倚薰籠坐到明。

Hậu cung từ:

Lệ tận la cân mộng bất thành,

Dạ thâm tiền điện án ca thanh.

Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn,

Tà ỷ huân lung toạ đảo minh.

Dịch nghĩa:

[1]:

Lệ dẫm khăn thêu mộng chả thành,

Đêm khuya điện trước vẫn đàn sinh.

Má hồng còn đậm ân tình dứt,

Ngồi tựa lồng hương đợi sáng canh.

[2]:

Nước mắt thấm ướt tấm khăn là, mộng không thành nữa rồi,

Đêm về khuya trước cung điện nghe có tiếng ca.

Hồng nhan chưa già mà ân vua đã tuyệt,

Dựa vào lò hương ngồi chờ đến sáng

A Cảnh: Có câu thơ thôi mà đi kiếm mà muốn xiu 〰 〰 (◆♠ I ♠)

ノ。。

Chương 65: Biểu muội

Edit: TiểuPi

Beta: A Cảnh

Hai người ở trên giường hồ nháo trong chốc lát, cuối cùng vẫn là cùng nhau thức dậy. Tuy rằng hôm nay không có triều chính, nhưng còn cần đến chỗ Thái Hoàng Thái Hậu thỉnh an. Tối hôm qua bố trí hơi vội vàng, nên không biết lão nhân gia bà ngủ có được không, có thoải mái thư thái hay không.

Tiết Tĩnh Xu cùng Hoàng Đế ăn sáng xong liền mang theo vài cung nữ và nội giám chậm rãi đi đến tắm cung của Thái Hoàng Thái Hậu.

Phong cảnh ở hành cung rất khác biệt với phong cảnh trong hoàng cung.

Hai người vừa đi vừa ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh.

Khi Hoàng Đế vẫn còn là Hoàng tử, cũng không được sủng ái, mỗi năm danh sách những người được đi đến hành cung tất nhiên cũng sẽ không có hắn.

Năm đầu tiên hắn đăng cơ, khi bồi Thái Hoàng Thái Hậu đi tránh nóng cũng là lần đầu tiên hắn tới hành cung.

Những năm sau đó, hắn phân phó các cục cải tạo hành cung lại một chút. Năm nay, ở điện Yên Ba đào một cái ao nên rất mát mẻ, năm trước còn xây dựng một cái hành lang gấp khúc quanh bờ hồ trong

hoa viên.

Hiện tại Đế Hậu đang đi trên cái hành lang gấp khúc đó, phía dưới hành lang là từng mảng lá sen xanh biếc, những đóa hoa sen trắng tinh duyên dáng yêu kiều đong đưa trên mặt nước.

Như người xưa có nói, hoa sen "gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn", trơ trọi trên mặt nước mà không ẻo lả.

Nhưng mà, bóng dáng yếu điệu đang đứng cạnh bờ hồ kia so với những đóa sen trắng trong hồ còn thanh lệ rung động lòng người hơn.

Tiết Tĩnh Xu không ngờ đến chỗ này sẽ gặp cô nương ngoài cung.

Nàng và Hoàng Đế còn chưa lên tiếng, Đức công công vội nói: "Bệ hạ, nương nương, vị cô nương phía trước hình như là thiên kim của Vĩnh Bình quận chúa."

Hoàng Đế hao tâm tổn sức suy nghĩ, mới nhớ tới Vĩnh Bình quận chúa và Vĩnh Ninh quận chúa đều là đường tỷ muội(*) của Tiên Hoàng. Chỉ là năm đó Vĩnh Bình quận chúa không được sủng ái bằng Vĩnh Ninh quận chúa, trượng phu của bà cũng không phải là người tài giỏi gì. Bởi vậy, vị quận chúa vẫn luôn an phận.

(*) Đường tỷ muội = chị em họ.

Thân tỷ muội = chị em ruột.

Chỉ là không biết, hôm nay vì sao nữ nhi của bà lại ở đây.

Mắt thấy đoàn người Đế Hậu sắp lại đây, vị cô nương kia tựa hồ hơi luống cuống một chút, rồi sau đó cúi người hạ bái: "Thần nữ Thẩm

An Thiến, tham kiến bệ hạ, nương nương, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Hoàng Đế tựa hồ không có nghe thấy, bước chân cũng chưa từng dừng lại, trực tiếp đi lướt qua nàng ấy.

Tiết Tĩnh Xu đành nói Thảm cô nương miễn lễ. Nàng nghĩ đến lễ tiết gặp mặt, đang chuẩn bị hỏi lại hai câu liền thấy Hoàng Đế dừng lại, quay đầu lại nhìn nàng: "Sao Hoàng Hậu còn chưa đi?"

Nàng đành phải bỏ qua cô nương Thảm An Thiến này, theo Hoàng Đế rời đi.

Thảm An Thiến ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng hai người rời đi không chút lưu luyến, cắn môi dưới.

Có lẽ hôm nay chỗ Thái Hoàng Thái Hậu sẽ rất náo nhiệt.

Bởi vì, hôm qua sau khi các vị Vương phi phu nhân bố trí thỏa đáng xong, sáng sớm hôm nay sẽ tới thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu.

Bên trong vốn dĩ đang trò chuyện, thấy Tiết Tĩnh Xu và Hoàng Đế đến đều đồng loạt quỳ xuống.

Hoàng Đế phát tay cho các nàng đứng lên, tiến lên đi đến trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, cùng Tiết Tĩnh Xu hành lễ, lại hỏi: "Đêm qua Hoàng tổ mẫu ngủ có ngon không?"

Thái Hoàng Thái Hậu cho tất cả mọi người đều ngồi xuống, cười ha hả nói: "Ngon, nhiều người hầu hạ một mình bà già này, như vậy ta còn có cái gì mà ngủ không ngon nữa đây?"

"Vậy thì tôn nhi đã an tâm rồi." Hoàng Đế nói.

Thái Hoàng Thái Hậu vẫy tay, gọi Tiết Tĩnh Xu đi qua: "Con là lần đầu tiên tới hành cung, ngủ có quen không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Vẫn là Hoàng tổ mẫu quan tâm con, trong điện kia bố trí rất giống ở Tê Phượng Cung, con không cảm thấy có chỗ nào lạ lắm, tối hôm qua nằm xuống liền ngủ say."

Thái Hoàng Thái Hậu cười nói: "Vậy là tốt rồi, có thể ăn có thể ngủ chính là phúc."

Vài vị phu nhân nghe xong lời này cũng đều sôi nổi phụ họa.

Những vị phu nhân đó, có mấy người Tiết Tĩnh Xu thấy lạ mắt, Thái Hoàng Thái Hậu liền lôi kéo tay nàng, từng bước từng bước giới thiệu cho nàng.

Đang nói, bên ngoài nội giám lại truyền lời, Vĩnh Bình quận chúa dẫn theo tiểu thư quý phủ tới thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu.

Tiết Tĩnh Xu đưa mắt nhìn lại, liền thấy vị cô nương vừa gặp bên hồ sen, nàng ta cúi đầu đi theo sau một vị phụ nhân trung niên ăn diện lộng lẫy tiến vào.

Hai người quy củ hành lễ, Thái Hoàng Thái Hậu mỉm cười cho các nàng đứng lên, gọi người đến ban ngồi.

Bà híp mắt đánh giá Thẩm An Thiển phía sau Vĩnh Bình quận chúa, hỏi: "Đây là Tiểu Tứ Nhi?"

Vĩnh Bình quận chúa vội cười nói: "Đúng vậy, An Thiển, còn không mau đi dập đầu thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu."

Thái Hoàng Thái Hậu cười nói: "Dập đầu thì không cần, đến trước mặt để ta nhìn xem."

Thẩm An Thiển tựa hồ có chút ngượng ngùng, Vĩnh Bình quận chúa nhẹ nhàng đẩy nàng một cái, nàng mới đi lên trước.

Thái Hoàng Thái Hậu cẩn thận đánh giá nàng, thở dài: "Mới chớp mắt một cái đã lớn như vậy, trở thành một cô nương xinh đẹp, sợ là ngưỡng cửa nhà người cũng bị người ta đập vỡ rồi?"

Vĩnh Bình quận chúa cười làm run run bộ diêu trên đầu: "Thái Hoàng Thái Hậu nói đùa, cô nương nhà con hiền lành ít nói, không làm cho người khác yêu thích đâu."

"Ai, sao lại nói vậy?" Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Ta lại thích những cô nương ít nói, những người cứ hay kêu kêu quát quát (ồn ào), nhìn đã đau đầu. Ta nhớ trước kia Tiểu Tứ Nhi cũng thường xuyên tiến cung phải không?"

"Vâng" Vĩnh Bình quận chúa gật đầu, không biết vô tình hay cố ý lại thoáng nhìn qua chỗ Hoàng Đế, sau mới nói: "Khi còn nhỏ nàng có vào cung, rất thích đi theo phía sau bệ hạ gọi "biểu ca biểu ca". Hiện tại thấy biểu ca nàng, thì lại một câu cũng không dám nhiều lời, ngài nói xem, nàng còn chưa đủ hiền lành sao?"

Thẩm An Thiển bị nương nàng nói liền đỏ mặt, chỉ vô thức mà xoa khăn tay.

Thái Hoàng Thái Hậu cười cười: "Cô nương thì vẫn nên rụt rè một chút."

Tiết Tĩnh Xu và Hoàng Đế ngồi ở bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu, nàng nghe Vĩnh Bình quận chúa nói vậy, ngẩng đầu nhìn Thẩm An

Thiến đang ngượng ngùng, lại nhìn về phía Hoàng Đế không lộ ra chút biểu tình nào.

Hoàng Đế cảm nhận được ánh mắt nàng, quay đầu lại nhẹ giọng nói: "Hoàng Hậu có chuyện gì sao?"

Tiết Tĩnh Xu mím môi cười khẽ, đột nhiên lại mở miệng, không tiếng động mà nói hai chữ.

Hoàng Đế nhíu mày suy nghĩ, không biết nàng nói cái gì, hỏi: "Hoàng Hậu đang giở trò bí hiểm gì vậy?"

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười, lại nói bốn chữ, vẫn là không ra tiếng.

Hoàng Đế vốn đang bày ra vẻ mặt không chút biểu tình, lần này giữa mày hơi nhăn lại, tựa hồ như đang nghiêm túc nghĩ đến chuyện quốc gia đại sự. Nhưng thật ra chỉ là đang hồi tưởng lại khẩu hình vừa rồi của Hoàng Hậu, vắt hết óc nghĩ xem rốt cuộc là Hoàng Hậu muốn nói cái gì.

Thái Hoàng Thái Hậu và Vĩnh Bình quận chúa không biết nói gì đó, mọi người đều cười rộ lên.

Vĩnh Bình quận chúa đánh bạo hỏi Hoàng Đế: "Bệ hạ còn nhớ rõ việc này không?"

Hoàng Đế mặt không biểu cảm nhìn qua: "Chuyện gì?"

Vĩnh Bình quận chúa bị hấn làm hoảng sợ, lập tức im lặng, không dám nói tiếp.

Thẩm An Thiến lo sợ bất an ngồi ở bên cạnh nương của nàng, rụt rè ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Đế, lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

Mọi người xung quanh nhất thời dờ dờ người.

Thái Hoàng Thái Hậu liếc mắt nhìn Hoàng Đế một cái, cười dỗi nói: "Vĩnh Bình đang hỏi bệ hạ, có còn nhớ khi còn nhỏ đưa một quả mận chưa chín cho An Thiển ăn, ngược lại dọa người ta sắp khóc."

Hoàng Đế không chút suy nghĩ, nói: "Không nhớ rõ."

Tình cảnh lại vì một câu nói của hắn liền trở nên xấu hổ, sắc mặt Thẩm An Thiển từ hồng nhuận chuyển sang trắng bệch.

Cái này cả Thái Hoàng Thái Hậu cũng không biết nên nói cái gì, tất cả mọi người cúi đầu trầm mặc không nói.

Tiết Tĩnh Xu đành phải ra tiếng hoà giải: "Quận chúa nói chính là cây mận trong khu rừng ở Ngự Hoa Viên? Năm nay quả mận ta cũng đã ăn, quả thật là vừa chua vừa chát, không thể trách khi còn nhỏ Thẩm cô nương cũng bị nó chua đến khóc."

Vĩnh Bình quận chúa vội nói: "Phải phải, đúng là cây mận kia."

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Cây mận kia thật sự rất chua vậy mà Hoàng Đế lại thích. Ta thấy, còn không bằng quả đào trong rừng đào kia, rất ngon."

Mọi người lại sôi nổi phụ họa, cứ như vậy mà bỏ qua đề tài này.

Không bao lâu sau, Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu hai người cáo từ với Thái Hoàng Thái Hậu.

Mới vừa bước ra khỏi tầm cung của Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng Đế liền hỏi nói: "Vừa rồi Hoàng Hậu nói gì vậy?"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhìn hắn: "Bệ hạ thật sự đoán không ra?"

Hoàng Đế lắc đầu: "Đoán không ra."

Tiết Tĩnh Xu cười mà không nói.

Hoàng Đế lại truy vấn: "Sao Hoàng Hậu lại không nói cho ta đáp án?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Bệ hạ đi hỏi vị Thảm cô nương kia đi, nhất định nàng ấy biết."

Hoàng Đế nhíu mày: "Liên quan gì đến nàng ta?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Quả thật nhìn không ra, bệ hạ lại là một "khối bánh thơm ngon". Một Tô cô nương phong lưu vũ mị vừa mới đi, hôm nay lại xuất hiện một Thảm biểu muội thanh lệ xuất trần, diễm phúc của bệ hạ xài không hết, thực sự khiến người ta hâm mộ."

Hoàng Đế nghe ra lời nói của nàng còn có ý tứ khác, nghiêm mặt nói: "Hoàng Hậu nên biết tâm ý của ta."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Tâm ý của bệ hạ đương nhiên là ta biết, tâm ý của ta hẳn là bệ hạ cũng biết. Chỉ là ta nghĩ, chuyện lần trước của vị Tô cô nương kia ta chưa từng sinh khí, ngược lại là chọc tức bệ hạ. Hiện giờ lại có vị Thảm cô nương này, không bằng ta liền thuận theo dòng nước, sinh khí một lần cho bệ hạ nhìn xem, cũng đỡ phải khiến chút nữa bệ hạ lại cáu kỉnh, chàng thấy thế nào?"

Hoàng Đế hiếm khi sừng sốt một chút, nhìn nàng hỏi: "Hoàng Hậu nói thật?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Sao ta dám nói đùa với bệ hạ? Ta sợ chút nữa

bệ hạ lại sinh khí, nếu tổn hại đến long thể thì sao được? Không bằng lúc này cứ để ta nổi giận cho, thỉnh bệ hạ hôm nay đừng tới điện Yên Ba nữa, ngày mai lại đến.":v

Nàng nói xong, dẫn theo nữ quan của mình đi trước, bỏ lại Hoàng Đế vẫn còn đứng đó.

Hoàng Đế vẫn đứng ngây ngốc ở đó, chờ đến khi Hoàng Hậu dẫn theo người đi xa hẳn mới quay đầu nhìn về phía Đức công công, còn có chút không thể tin được, nói: "Hoàng Hậu sinh khí, vì sao vậy?"

"Nô tài không biết."

Đức công công cúi đầu, trong lòng lại thầm mắng.

Lần trước Tô cô nương đến, Hoàng Hậu không tức giận, ngài lại làm loạn nói Hoàng Hậu không đủ để ý ngài.

Lúc này đến vị Thẩm cô nương, Hoàng Hậu sinh khí, vậy không phải đúng ý bệ hạ rồi sao?

Ngài nhìn xem, Hoàng Hậu rất để ý đến ngài đó nha, để ý đến mức ngài phải phòng không gối chiếu.:v:v:v

Muốn gì được đấy, vậy còn cầu gì nữa?

Thế nhưng Đức công công lại thầm cảm thán trong lòng.

Xem ra, quả thật vị biểu muội này có sức ảnh hưởng không nhỏ, không giống những đóa hoa dại bên đường nha.

Nhưng lại không biết, rốt cuộc nương nương là thật sự tức giận hay chỉ là giả vờ?

Hiện tại bộ hạ đã như ý nguyện, là vui vẻ hay không vui vẻ đây?

Tiểu Pi: chắc zui.:))))))

A Cảnh: zui nà

Chương 66: Chuyện mang thai

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Tiết Tĩnh Xu trở lại tẩm cung, gọi quản sự các nơi ở hành cung tới hỏi vài lời, sau khi xác định cung điện các nơi đều đã được sắp xếp thỏa đáng mới cho mọi người lui ra.

Liễu Nhi nhìn nàng, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, người thật sự tức giận sao?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng cười, không nói gì.

Nói tức giận thì cũng không đến mức đó. Rốt cuộc mà nói, Thẩm cô nương cũng không phải là do Hoàng Đế trêu chọc.

Nhưng nếu nói hoàn toàn không để ý, thì cũng không hẳn. Theo như nàng thấy, vị Thẩm cô nương này không giống với vị Tô cô nương trước đó. Khi nàng ấy còn nhỏ từng có thời điểm quen biết với Hoàng Đế, hai người cũng từng gọi nhau là biểu ca biểu muội, rốt cuộc cũng không giống với người khác mà?

Hơn nữa, trước kia khi Tô Đình Lan nhìn Hoàng Đế, trong mắt không chỉ có mỗi Hoàng Đế mà còn có dã tâm của nàng ta.

Nhưng mà, vị Thẩm cô nương này, khi nàng ấy nhìn Hoàng Đế, trong mắt trong tim đơn thuần chỉ có sự ái mộ.

Điều này lại làm Tiết Tĩnh Xu để ý một chút.

Một người toàn tâm toàn ý yêu mến mình, lại là biểu muội trong sáng khiến người ta yêu mến. Hai người khi còn nhỏ còn có chút tình nghĩa, sao có thể so sánh với những kẻ dung tục đó?

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu có chút mâu thuẫn, lý trí nói cho nàng không có gì đáng bận tâm, nàng hoàn toàn có thể giống như lần của Tô Đình Lan vậy, không cần để ý đến. Nhưng mà tình cảnh lần này lại là một chuyện khác.

Nàng không khỏi có vài phần tự giễu, uống cho lần trước nàng vừa khuyên vừa dỗ Hoàng Đế, còn làm ra bộ dáng hào phóng hiểu lý lẽ. Nhưng trên thực tế, chỉ là chuyện khiến nàng để ý thật sự chưa xảy đến mà thôi.

Nàng lắc đầu, bỗng nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, che miệng ngáp một cái, nói với Liễu Nhi: "Ta đi ngủ một chút, nếu có chuyện gì người cứ gọi ta."

Liễu Nhi vội hỏi nàng: "Nếu như Bệ hạ tới thì sao?"

Trước đó tiểu thư nói hôm nay bệ hạ đừng đến điện Yên Ba, nhưng nếu bệ hạ tới, các nàng nên để cho bệ hạ vào hay ngăn ở ngoài cửa đây?

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nếu Bệ hạ tới, cứ mời chàng vào đây đi."

Nàng cũng không trông cậy vào vài vị nữ quan có thể ngăn Hoàng Đế lại, hơn nữa, Hoàng Đế còn không nhất định sẽ tới.

Tiết Tĩnh Xu vốn chỉ muốn chớp mắt một chút, nhưng không ngờ đã ngủ một giấc thật ngon lành. Khi tỉnh lại, càng thỏa mãn lười biếng

đuổi eo một cái, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ là mấy ngày nay bị Hoàng Đế làm ầm ĩ nên khó có được một buổi yên tĩnh, liền ngủ lâu như vậy.

"Hoàng Hậu đã tỉnh." Đột nhiên bên tai truyền đến giọng nói của Hoàng Đế.

Tiết Tĩnh Xu vừa quay đầu lại đã thấy Hoàng Đế ngồi ở mép giường, mắt cũng không chớp mà nhìn chăm chăm nàng.

Nàng có chút động tâm, hỏi: "Bệ hạ ngồi ở chỗ này đã bao lâu rồi?"

Hoàng Đế nói: "Hoàng Hậu mới vừa ngủ thì ta đã tới rồi."

Tiết Tĩnh Xu liếc mắt nhìn cái đồng hồ nước, nàng đã ngủ hơn một canh giờ, nói cách khác, Hoàng Đế ở chỗ này ngồi hơn một canh giờ rồi.

Nàng có chút bất đắc dĩ nói: "Sao Bệ hạ lại lãng phí thời gian ở đây? Một canh giờ này có thể phê duyệt bao nhiêu tấu chương, xem được bao nhiêu sách đó."

Hoàng Đế nói: "Hoàng Hậu sinh khí thì sao ta nào còn có tâm tình đi làm chuyện khác. Hiện tại Hoàng Hậu đã chịu nói chuyện với ta, có phải đã hết giận rồi hay không?"

Tiết Tĩnh Xu cuộn trong tấm chăn mỏng, chỉ để lộ cái đầu ra nhìn hắn: "Bệ hạ cảm thấy ta thật sự tức giận hay chỉ là giả vờ thôi?"

Hoàng Đế lắc đầu: "Ta đoán không được."

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ: "Bệ hạ không biết là phải rồi, bởi vì ta cũng không biết."

Hoàng Đế vừa nghe liền nhăn mày, Hoàng Hậu nói không biết, vậy chứng tỏ nàng cũng không có thật sự tức giận, lại cũng không phải chỉ đơn giản là giả vờ.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: "Hoàng Hậu không cần để ý đến những người khác, nàng chỉ cần biết tâm ý của ta là được."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu: "Ta biết tâm ý Bệ hạ, cũng nguyện ý tin tưởng chàng, nhưng có một câu vẫn là muốn hỏi, rốt cuộc chàng có mấy biểu muội?"

Hoàng Đế sững sốt một chút, nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu, lại thấy Hoàng Hậu đang mỉm cười nhìn lại hắn.

Hắn không rõ rốt cuộc Hoàng Hậu có phải thật sự là đang đùa hay không, đành phải ở trong lòng nghiêm túc tính lại.

Thân tử muội của Tiên Đế cũng không nhiều lắm, hiện giờ trường công chúa chỉ có ba vị, từng người đều ra sinh nữ nhi. Nhưng đường tử muội của Tiên Đế lại có một đồng, hơn nữa mỗi người lại sinh ra vài nữ nhi, e là có đến mấy chục biểu muội.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn nhíu mày đếm đến nửa ngày, lại còn không có con số rõ ràng, lắc đầu bật cười: "Thôi, vấn đề này có vẻ hơi khó khăn với Bệ hạ. Vậy ta hỏi Bệ hạ, khi còn nhỏ có mấy biểu muội theo sau Nệ hạ gọi "biểu ca biểu ca"? Trong số những biểu muội đó, có mấy người còn chưa thành thân? Bệ hạ đều nói hết ra để cho ta còn chuẩn bị, đỡ phải sau này lại có thêm những biểu muội thân mật, khiến ta trở tay không kịp."

Hoàng Đế nghe nàng hỏi như vậy, mới mơ hồ biết Hoàng Hậu để ý đến chuyện đó. Hắn chính trực nói: "Từ trước ta với bọn họ cũng

không thân cận, chuyện mà hôm nay Vĩnh Bình quận chúa nói, quả thật lúc ấy ta không nhớ rõ, sau lại suy nghĩ hồi lâu mới mơ hồ nhớ lại, đã từng có một việc như vậy. Khi đó không biết vì sao nữ nhi của Vĩnh Bình quận chúa đứng dưới cây mận đó khóc sụt sùi, ta bị nàng ta khóc đến mất kiên nhẫn, mới cho nàng ta một quả mận, sau đó cũng không có nói chuyện với nàng ta nữa."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Ta tin tưởng Bệ hạ."

Nàng tin tưởng Hoàng Đế không có tình ý với vị Thẩm cô nương kia, nếu không chỉ sợ hiện tại cũng không tới lượt nàng làm Hoàng Hậu.

Nàng hỏi Hoàng Đế chuyện lúc trước, bất quá cũng chỉ là muốn biết một ít chuyện lúc nhỏ của Hoàng Đế mà thôi.

Mãi đến hôm nay nàng mới phát hiện, nàng rất để ý đến chuyện trước kia của Hoàng Đế. Trong những năm tháng mà nàng chưa từng tham gia kia, rốt cuộc Hoàng Đế đã gặp người nào, đã xảy ra những chuyện gì, nàng đều muốn biết.

Nhưng những việc này, lại là Hoàng Đế chưa bao giờ mở miệng nhắc đến với nàng.

Nàng biết hiện tại Hoàng Đế có vài phần tình cảm với nàng, nhưng chút tình cảm này, còn chưa đến lúc Hoàng Đế mở rộng lòng mình với nàng.

Nàng nguyện ý chờ, cũng chờ đến khi hẳn chịu mở lòng với mình.

Hoàng Đế nhìn nhìn vẻ mặt nàng, hỏi: "Hoàng Hậu còn tức giận sao?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu.

Hoàng Đế thấy vậy, lập tức lại hỏi: "Vậy có phải Hoàng Hậu cho phép ta tối nay ngủ lại trong cung của Hoàng Hậu hay không?"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhìn hắn một cái: "Bệ hạ chỉ quan tâm đến cái này thôi sao?"

Hoàng Đế thành thật nói: "Không chỉ cái này, ta còn đang suy nghĩ, vừa rồi ở trong cung của Hoàng tổ mẫu rốt cuộc là Hoàng Hậu đã nói gì với ta?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Cũng không có bí mật gì, chỉ là ta nghe Vĩnh Bình quận chúa nói trước kia Thẩm cô nương gọi chàng là biểu ca, trong lòng đột nhiên có chút liên tưởng, ngẫm lại chàng cũng là biểu ca của ta nha."

Lời này nói không sai, Thái Hoàng Thái Hậu cùng Tiết gia lão thái gia là thân tỷ đệ, Tiên đế cùng Tiết gia nhị lão gia chính là đường huynh biểu đệ.

Hoàng Đế cùng Tiết Tĩnh Xu hai người là huynh muội thân thích, vậy cũng được xưng một câu biểu huynh muội.

Hoàng Đế nhướn mày, nhìn Tiết Tĩnh Xu nói: "Cho nên vừa rồi Hoàng Hậu gọi ta là biểu ca."

"Không sai." Tiết Tĩnh Xu gật đầu.

Hoàng Đế lại hỏi: "Sau Hoàng Hậu nói bốn chữ, lại có ý tứ gì?"

Tiết Tĩnh Xu đổi nói: "Sao chàng lại không chịu suy nghĩ vậy, hai chữ là biểu ca, bốn chữ tất nhiên là Hoàng Đế biểu ca rồi."

Hoàng Đế im lặng không nói.

Tiết Tĩnh Xu chón vào trong chăn nhẹ nhàng nhúc nhích, lại ngáp một cái, không biết có phải do không khí ở hành cung này rất hợp lòng người hay không, hôm nay nàng ngủ đến mức mệt rã rời, biếng nhác, cũng không muốn rời giường.

Hoàng Đế bỗng nhiên nói: "Còn ta lại thích Mạn Mạn gọi ta là Diệu ca ca."

Tiết Tĩnh Xu mới vừa ngáp xong, đưa đôi mắt đăm lẹ mông lung nhìn hẳn: "Bệ hạ có rất nhiều biểu muội, nhưng ta chỉ có một Diệu ca ca. Nếu có một ngày bệ hạ để cho người khác gọi Diệu ca ca, ta đây cũng không cần Diệu ca ca nữa."

Hoàng Đế vươn tay, ôm lấy thân thể mềm như bông của Hoàng Hậu và cả tấm chăn mỏng vào ngực. Lời nói vừa rồi của Hoàng Hậu rõ ràng là có vài phần kiêu căng, nhưng khi vào tai hẳn, cũng không cảm thấy mạo phạm chút nào. Ngược lại càng thêm thân mật.

Hắn nhìn Tiết Tĩnh Xu nói: "Sẽ không có người nào khác dám gọi ta như vậy."

Tiết Tĩnh Xu lên tiếng, ở trong lòng ngực hẳn nhúc nhích để tìm một vị trí thích hợp, lại chuẩn bị ngủ.

Hoàng Đế sờ mặt nàng: "Hôm nay Hoàng Hậu làm sao vậy? Lại thích ngủ như vậy à."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hẳn: "Bệ hạ hỏi ta sao, ta còn muốn hỏi lại chàng đó. Không biết là ai ban đêm không cho người ta ngủ, ban ngày mới sáng sớm đã náo loạn khiến người ta tỉnh ngủ."

Hoàng đế lại á khẩu không trả lời được. Một hồi lâu mới nói: "Sắp đến giờ dùng cơm trưa rồi, Hoàng Hậu dậy đi, buổi chiều ngủ tiếp."

Tiết Tĩnh Xu mơ hồ mở mắt, ở trong lòng ngực hấn lười biếng mấp máy một chút: "Ta không ngủ, chỉ nằm trong chốc lát. Đúng rồi, những phu nhân trong cung Hoàng tổ mẫu đã ra cung rồi sao?"

"Còn chưa ra, Hoàng tổ mẫu ban cơm trưa cho các nàng."

Tiết Tĩnh Xu mở mắt ra: "Vĩnh Bình quận chúa và Thẩm cô nương cũng ở lại?"

Hoàng Đế gật đầu.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu nghĩ Thái Hoàng Thái Hậu làm vậy là có ý gì.

Thái Hoàng Thái Hậu thương nàng, đây là điều chắc chắn.

Nhưng Thái Hoàng Thái Hậu càng thương Hoàng Đế hơn, bà hy vọng thấy sớm có người sinh hạ long tử cho hấn.

Nàng vào cung đã hơn ba tháng, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, cũng đủ làm những người đang nhìn chăm chăm bụng nàng cảm thấy sốt ruột, hơn nữa cũng có người ngo ngoe rục rịch.

Nàng không biết Thái Hoàng Thái Hậu có phải cũng đã bắt đầu sốt ruột hay không?

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn về phía Hoàng Đế: "Bệ hạ muốn một tiểu hoàng tử sao?"

Hoàng Đế cùng nàng đối diện, suy nghĩ một chút, nói: "Nếu là tiểu

công chúa cũng không tòi."

Chỉ cần có thể làm Hoàng Hậu mang thai, ngừng nguyệt sự là được.
(-_-!!!)

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Ta vào cung lâu như vậy, trong bụng còn chưa có động tĩnh, có phải chàng sốt ruột rồi không? Người ngoài có thể đang phỏng đoán ta không thể sinh con hay không?"

Ấn đường của Hoàng Đế nhăn lại: "Sao Hoàng Hậu lại nghĩ như vậy? Trước đó Trương Chi Khung đã nói, nếu Hoàng Hậu có nguyệt sự, vậy thì nhất định là có thể mang thai, chỉ là trước mắt thời cơ còn chưa tới mà thôi."

Khi Hoàng Đế nói lời này trong lòng đột nhiên có suy nghĩ khác.

Hắn nhớ rõ Trương Chi Khung đã từng nói qua, không thể mang thai cũng có liên quan đến thể chất của cả hai phu thê.

Hoàng Hậu có nguyệt sự, chứng minh thể chất nàng là bình thường, nhưng lại đến nay không có có thai, chẳng lẽ là thân thể hắn thật sự có bệnh?

Xem ra, còn phải gọi Trương Chi Khung tới hỏi một câu, nếu nam tử không thể sinh con thì nên làm cái gì bây giờ.

Tiểu Pi: hahahahaha..... anh Hoàng là đang nghi ngờ mình "không được" sao? Tội anh Hoàng, chắc ảnh đang hoang mang lắm. =(^□^)=

Chương 67: Có thai

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Tiết Tĩnh Xu lại dựa vào trong chốc lát rồi mới ngồi dậy cùng dùng cơm trưa với Hoàng Đế.

Mặc dù hôm nay không cần lâm triều, nhưng bên trong Đô thành liên tục đưa sổ con tởi, còn cần Hoàng Đế phê tấu chương.

Hắn sáng khoái sai người đem tấu chương tới điện Yên Ba, lúc xế chiều hắn ngồi ở chỗ kia phê tấu chương, còn Tiết Tĩnh Xu lại ngồi ở một bên đọc sách.

Trong hồ nhỏ ở trước điện, lá sen trên mặt nước theo gió đong đưa, hoa sen cao vút lan tỏa mùi hương thơm ngát.

Trên bàn bày ra bánh ngọt hạt sen do phòng ăn đưa tới, Tiết Tĩnh Xu cầm lên một khối, cảm giác hương vị của miếng điểm tâm kia tan thật chậm rãi ở trong miệng, không khỏi thỏa mãn mà nheo mắt lại. Cổ nhân có câu nói, trộm được kiếp phù du nửa ngày nhàn[1], sợ là không có cái gì hơn cái này đâu.

[1]: 終日昏昏醉夢間,

忽聞春盡強登山;

因過竹院逢僧話,

偷得浮生半日閒。

--李涉

Dịch âm:

Chung nhật hôn hôn túy mộng gian

Hốt văn xuân tận cưỡng đặng san

Nhân quá trúc viện phùng tăng thoại

Thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn!

Dịch nghĩa:

Sống say chết mộng mãi mê mang

Chợt nghe Xuân hết, gượng đặng san

Cùng tăng trò chuyện trên sân trúc

Trộm được phù sinh nửa buổi nhàn!

(Lý thiệp đời Đường, Sakya Minh-Quang dịch)

Nàng thấy Hoàng Đế chuyên tâm nhìn chăm chăm vào tấu chương, lại cầm lên một khối bánh ngọt hạt sen, thừa dịp hấn chưa chuẩn bị nhét vào trong miệng hấn.

Đầu của Hoàng Đế cũng chưa từng ngẩng lên, tay trái liền ôm nàng vào ngực mình, Tiết Tĩnh Xu thuận thế dựa sát vào nhau.

"Diệu ca ca." Nàng nhẹ giọng gọi.

Hoàng Đế cúi đầu nhìn nàng: "Mạn Mạn cảm thấy không thú vị sao? Ta dắt nàng ra ngoài dạo đi nha."

Tiết Tĩnh Xu lắc lắc đầu: "Không đâu, chính sự quan trọng hơn, Bệ hạ cứ phê duyệt hết sổ con này đi."

Hoàng Đế lại đề nghị: "Cái ao mà lúc trước đào đã có thể sử dụng rồi, ta gọi người chuẩn bị một chút, lát nữa đưa Hoàng Hậu đi nghịch nước ở trong ao, như thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Bệ hạ xem ta là tiểu hài tử ba tuổi sao? Ta cũng không thích nghịch nước, chàng cứ an tâm phê sổ con đi. Trong khoảng thời gian này, ở kinh thành nóng bức. Cũng không có tâm tình thật tốt để mà xem sách, hiện tại khó có được mát mẻ như vậy, ta tìm được vài cuốn sách hay, chuẩn bị xem đây."

Lúc này Hoàng Đế mới không lên tiếng, Tiết Tĩnh Xu liền dựa vào ở trong lòng hắn bày tư thế ra đọc sách.

Đợi đến chạng vạng, Hoàng Đế xử lý xong chính vụ lại cùng Tiết Tĩnh Xu hai người ở bên trong hạ cung đi dạo bốn phía một chút, tản bộ thưởng thức.

Ban đêm hai người tắm rửa, Hoàng Đế lại bày mấy cái áo lót đủ màu sắc của hắn chuẩn bị ra, muốn Tiết Tĩnh Xu chọn một cái để mặc.

Tiết Tĩnh Xu không thèm quan tâm đến lý lẽ của hắn, lấy khăn vải lau người bọc lại rồi ra khỏi hồ tắm. Chờ Hoàng Đế đi ra, nàng đã đổi thành áo trong mỏng, buồn ngủ nằm ở trên giường.

Hoàng Đế xoay người lên giường, ôm Tiết Tĩnh Xu từ trong chăn vào lòng, chậm rãi vuốt ve thân thể nàng.

Mục đích của hắn là cái gì thì cũng không cần nói nữa, nếu là bình thường Tiết Tĩnh Xu cũng sẽ ỡm ờ nghe theo hắn.

Nhưng mà hôm nay không biết như thế nào, quả thật cảm thấy rất mệt mỏi, lười biếng đẩy tay hắn ra, nói: "Ta có chút mệt mỏi, chàng mau ngủ sớm đi."

Hoàng Đế có chút ỉu xiu, chưa từ bỏ ý định lại hỏi nàng: "Hiện tại thời gian vẫn còn sớm, Hoàng Hậu ngủ được sao?"

Tiết Tĩnh Xu ngáp một cái, "Bệ hạ có tin hay không, nếu như chàng không ằm ỉ để cho ta ngủ, qua một tách trà(15p), ta sẽ ngủ say."

Hoàng Đế thấy nàng quả thật buồn ngủ, đành phải để bản thân nhịn xuống, ôm Tiết Tĩnh Xu vào trong lòng: "Cả một ngày hôm nay Hoàng Hậu đều như vậy, đến cùng là như thế nào? Có phải do hôm qua gấp rút lên đường nên mới mệt mỏi hay không? Ngày mai gọi Trương Chi Khung đến xem một chút đi."

Tiết Tĩnh nhẹ nhàng lắc đầu: "Sợ là mấy ngày trước ngủ không ngon, tích lũy tới hôm nay, tối nay ngủ một giấc cho ngon đại khái ngày mai sẽ tốt hơn thôi, Bệ hạ không cần lo lắng. Ngày mai còn phải dậy sớm vào triều, Bệ hạ cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Hoàng Đế gật đầu, ôm nàng nhắm mắt lại, suốt đêm không nói chuyện.

Ngày thứ hai khi Hoàng Đế tỉnh lại, Tiết Tĩnh Xu vẫn còn ngủ say, hắn không có đánh thức nàng, tự mình rón rén đi ra ngoài.

Chờ Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại, đã gần tới giờ Thìn, sắc trời sớm đã sáng choang.

Nàng ngủ ngon suốt cả đêm, cũng không có tỉnh giấc nửa chừng, lúc này tỉnh lại mới phát giác đã thoả mãn được chút ít, đứng dậy rửa mặt xong lại đi Trường Nhạc Cung để thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu đã thức dậy, được Xảo Ma Ma đỡ đi tản bộ ở tẩm cung trong hoa viên.

Tiết Tĩnh Xu vui vẻ nói: "Hôm nay, tinh thần của Hoàng tổ mẫu thật là tốt."

Thái Hoàng Thái Hậu cười trả lời: "Dưỡng nhiều ngày như thế, cũng sẽ dưỡng ra chút hiệu quả thôi."

Tiết Tĩnh Xu tiến lên đỡ tay kia của bà: "Hôm qua con có xem qua những thứ kia của các phu nhân đến thỉnh an đưa tới, Hoàng tổ mẫu rất cao hứng, không bằng bây giờ lại mời mọi người đến, trong cung cũng náo nhiệt đôi chút."

Thái Hoàng Thái Hậu khoát khoát tay: "Quá nhiều người thì quá ồn, một hai người là được."

"Ý của Hoàng tổ mẫu là?" Tiết Tĩnh Xu thỉnh giáo bà.

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Tuyên tiểu tứ nhi của quý phủ Vĩnh Bình Quận chúa đến đây đi."

Tiết Tĩnh Xu lông mày hơi động một chút, cung kính nói: "Vâng."

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn nàng một cái: "Con không nên suy nghĩ nhiều. Ta gọi tiểu tứ nhi đến không phải là vì tác hợp con bé cùng với

Hoàng Đế. Quả thật có lời muốn nói thật với con một câu, ngày đó vị Tô cô nương của An Dương quý phủ kia đến, ta thấy phản ứng của Hoàng Đế, trong nội tâm kỳ thật có vài phần nghi vấn, giống như Hoàng Đế đối với nữ tử cực kỳ bài xích. Ngày hôm qua tiểu tứ nhi tiến cung, ta ngầm quan sát trong chốc lát, quả thật Hoàng Đế không thích thân cận với nữ tử, con có biết vì sao hấn lại như thế không?"

Tiết Tĩnh Xu không đoán được Thái Hoàng Thái Hậu sẽ trực tiếp giải thích rõ với nàng, sững sờ một chút, cũng thẳng thắn nói: "Trước đó con cũng phát hiện Bệ hạ không thích thân cận với người ngoài, chỉ là, cho tới nay Bệ hạ chưa bao giờ nói qua nguyên nhân, con cũng chưa từng hỏi qua chàng."

Thái Hoàng Thái Hậu hỏi: "Vậy Hoàng Đế có từng bài xích với con chưa? Con mau nói thật với ta, ban đêm hai người các con, thật sự cùng phòng sao?"

Trên mặt Tiết Tĩnh Xu hơi đỏ lên, chịu đựng ngượng ngùng nói ra: "Ngay từ đầu Bệ hạ cũng không quá thích cùng con thân cận, lâu dần về sau cũng tốt hơn. Mỗi lần sinh hoạt vợ chồng...đều là thật."

Thái Hoàng Thái Hậu thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, tính hấn bài xích người ngoài cũng không quá lo lắng, chỉ cần không bài xích con là được. Ngược lại chuyện này đối với con còn có lợi, ít nhất trong thời gian ngắn, không cần phải lo lắng có người mới tiến cung."

Ta bảo tiểu tứ nhi tiến cung, cùng với Hoàng Đế không có quan hệ gì. Kỳ thật hôm đó con cũng đã nhìn ra, con bé đối Hoàng Đế có một ít tâm tư của nữ nhân, Vĩnh Bình chỉ sợ cũng biết rõ, cho nên nàng ta mới có thể dẫn nữ nhi vào.

Có điều, chúng ta đều biết rõ Hoàng Đế sẽ không nạp con bé vào cung, thậm chí sẽ xử lý được nó. Dù sao tiểu tứ nhi so với vị Tô cô

nương kia cũng không phải cùng một loại người, nếu như con bé bị Hoàng Đế khiển trách, thể diện Hoàng thất cũng khó nhìn. Cho nên ta nghĩ, để cho con bé đi vào theo giúp ta trò chuyện, xem chừng tính tình con bé, xem xét cho con bé một người có thể gia tốt, thay nó định ra hôn sự, đỡ phải bị nương con bé cầm đi làm mưu lợi đánh cược."

Tiết Tĩnh Xu gật gật đầu, nói: " Khổ tâm của Hoàng tổ mẫu, Thẩm cô nương sẽ hiểu."

Thái Hoàng Thái Hậu lắc đầu cười cười: "Ta không cần thiết bọn họ biết rõ khổ tâm của ta, chỉ cần nguyên một đám bọn họ an phận chút ít, đừng gây chuyện cho ta, đừng bôi đen lên trên mặt mũi của Hoàng thất là tốt lắm rồi. Đáng tiếc thay, một đám Công chúa, Quận chúa, Thân vương, và Quận vương này đều không phải là đèn đã cạn dầu."

Sau đó, Thẩm An Thiến tiến cung, Tiết Tĩnh Xu cũng cùng nàng ta tiếp xúc vài lần, quả thật phát hiện là cô nương có tâm tư đơn thuần đằm đằm nho nhã này, tất cả đều viết ở trên mặt, kể cả tâm ý nàng ta đối với Hoàng Đế.

Nhưng nàng ta đối với Tiết Tĩnh Xu lại là cung kính, chưa có nửa điểm thất lễ.

Mặc dù không thể nói Tiết Tĩnh Xu cùng với nàng ta hợp ý, có thể lui tới vài lần, thật ra nàng cũng không chán ghét nàng ta.

Trong lòng nàng nghĩ, loại nữ nhân này, vậy mà Vĩnh Bình quận chúa cũng muốn nàng ta vào cung, chẳng lẽ không sợ nàng ta không thể sinh tồn nổi trong cung hay sao?

Hay vẫn là nói, tiền đồ của trượng phu cùng nhi tử sớm đã thắng xa

so với hạnh phúc của nữ nhi chăng?

Thái Hoàng Thái Hậu cũng đã ngầm nói qua với Tiết Tĩnh Xu, cô nương này quá mức đơn thuần, tâm tư như vậy liền để cho người ta nhìn đến đấy. Đừng nói là trong cung, ngay cả khi gả vào nhà quan lại người ta, chỉ sợ mỗi ngày trôi qua đều không tốt lắm, mấy ngày này nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết nên đem nàng ta gả cho ai mới tốt.

Chạng vạng hôm nay, đột nhiên Thái Hoàng Thái Hậu nổi hứng, muốn đến đình thủy tạ trên hồ ngắm sen.

Tiết Tĩnh Xu và Thẩm An Thiển cùng đi với bà.

Đây là thời điểm đúng mùa tốt nhất hoa sen nở. Đầy ao lá sen, làm nổi lên nhiều đóa nụ hồng phấn. Gió nhẹ thổi qua, cạnh viền lá sen tròn trịa khẽ gợn sóng, giống như làn váy của cô nương bị gió thổi tốc lên.

Hoàng Đế xử lý xong chính sự, cũng tới trong hồ làm bạn Thái Hoàng Thái Hậu.

Hắn vừa đến, Thẩm An Thiển lập tức liền thay đổi trở nên rụt rè, ngồi ở một bên, một câu nói cũng không dám nhiều lời, một động tác không dám làm nhiều.

Hoàng Đế hỏi qua Thái Hoàng Thái Hậu xong, liền ngồi vào bên cạnh Tiết Tĩnh Xu, nhẹ giọng hỏi nàng: "Hôm nay Hoàng Hậu cảm thấy như thế nào?"

Mấy ngày này Tiết Tĩnh Xu liên tục có chút mệt mỏi, vào ban ngày còn chưa nhìn ra cái gì, nhưng mỗi khi đến ban đêm vừa vào đã ngủ, liền ngủ say sưa, buổi sáng mấy ngày này thời điểm Hoàng Đế lên

triều lúc nào, nàng cũng không biết.

Hoàng Đế muốn gọi Trương Chi Khung đến xem một chút, có thể Tiết Tĩnh Xu cảm thấy thân thể mình không có vấn đề gì, chỉ là hơi có chút mệt mỏi. Thời điểm trước khi nguyệt sự của nàng đến, cũng có thể như vậy, tính ngày thì những ngày này cũng là thời gian nguyệt sự tới, nên không có đồng ý.

Trước đó Hoàng Đế lại đem chuyện tư mật của nữ nhân đi hỏi Trương Thái y, đã làm cho nàng cảm thấy không có thể diện đối mặt với Thái y. Nếu như lúc này hẳn lại gọi đến bắt mạch, kết quả chỉ ra là nguyệt sự của Hoàng Hậu muốn đến, đúng là như vậy chỉ sợ nàng thật sự sẽ mất hết mặt mũi mất.

Thấy Hoàng Đế hỏi, Tiết Tĩnh Xu lắc lắc đầu, nói: "Không có việc gì, Bệ hạ không cần phải lo lắng."

Trong hồ hoa sen nở rất đẹp, Thái Hoàng Thái Hậu nhìn thấy trong lòng rất yêu thích, liền sai người dùng thuyền nhỏ đi hái vài đóa hoa lại đây.

Đến lúc cung nhân đưa lên, bởi vì Thẩm An Thiển ngồi ở ngay bên ngoài, liền đứng dậy tiếp nhận, đưa đến trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn mấy lần, hài lòng gật gật đầu, lại chọn ra trong đó hai đóa: "Hai đóa này để cho Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu cười tạ ơn.

Thẩm An Thiển cầm lấy hai đóa hoa nở đẹp, muốn hiến tặng cho Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu đang muốn duỗi tay tiếp nhận, cũng không biết như thế nào, trong lòng đột nhiên nổi lên một trận khó chịu, nhin một cái, dùng khăn tay bịt miệng mũi nôn khan.

Hoàng Đế lập tức đứng lên đẩy Thẩm An Thiển ra: "Người làm cái gì vậy?!"

"A!" Thẩm An Thiển không kịp phòng bị, cả người ngã trên mặt đất, bàn tay và khuỷu tay trầy một mảng lớn, bị hù dọa đến lời nói đều nói không nên lời.

Tiết Tĩnh Xu đưa tay ra muốn ngăn cản Hoàng Đế, có thể vì trong bụng quần quai cuối cùng nhin không được, òa một cái phun ra.

Hoàng Đế lập tức ôm lấy nàng chạy ra ngoài: "Mau truyền thái y!"

Cung nữ bọn thái giám nghe tin lập tức đi nhanh.

Thái Hoàng Thái Hậu cũng bận rộn gọi người đỡ mình theo sau.

Trong lúc nhất thời, bên trong nhà thủy tạ người người rời đi, chỉ còn lại Thẩm An Thiển một mình trơ trọi ngã ngòì dưới đất, trên người đau rát, nàng ta ủy ủy khuất khuất rơi nước mắt.

*****

Tác giả có lời muốn nói: bánh bao đến, cầu còn dư lại, gió bão khóc thút thít đi!

ps: Có cô nương nói lo lắng biểu muội gây sự, không cần phải lo lắng, cô biểu muội này là con thỏ, nhát gan, không gây chuyện.

Chương 68: Hi sự

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Tiết Tĩnh Xu vừa phun ra hết, đã cảm thấy thoải mái hơn chút, dường như những thứ ngăn ở ngực đều bị nàng ói ra ngoài.

Nàng thấy trong mắt của Hoàng Đế có chút kinh hoàng hiếm thấy, không khỏi động lòng, vội vàng nói: "Thiếp không sao, Bệ hạ không cần phải lo lắng."

Hoàng Đế nhích môi mỏng, chưa nói chuyện, vẻ mặt nghiêm túc.

Tiết Tĩnh Xu còn nói: "Có lẽ là buổi trưa ăn phải đồ không sạch, hiện tại ói xong đã thoải mái hơn nhiều rồi."

Hoàng Đế vẫn không nói lời nào, động tác dưới chân cũng không ngừng.

Tiết Tĩnh Xu đành phải dựa vào trong ngực hắn, nhỏ giọng nói: "Lần sau thiếp sẽ không ăn những thứ tầm bậy gì đó nữa, Diêu ca ca, chàng đừng nóng giận."

Hoàng Đế nhìn nàng một cái, nói: "Không phải do Hoàng Hậu, là do ta sơ sẩy, mấy ngày này tinh thần Hoàng Hậu uể oải, đáng lý ta nên để ý gọi Thái y đến xem một chút."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nói: "Về sau đều nghe theo Bệ hạ, Bệ hạ nói

thình thái y thì sẽ thình thái y. Nhưng mà hiện tại thiếp quả thật cảm thấy ổn hơn nhiều rồi, Bệ hạ không nên lo lắng, thả thiếp xuống để tự mình đi thôi, ôm cả một đường sẽ khiến Bệ hạ mệt chết mất."

"Không cần". Hoàng Đế nói, "Sức nặng Hoàng Hậu, ta còn có thể ứng phó."

Tiết Tĩnh Xu chỉ đành tùy hấn.

Hoàng Đế ôm nàng về điện Yên Ba, Tiết Tĩnh Xu mới vừa nằm xuống đã thấy Trương Thái y vội vã chạy đến.

Hắn đang muốn quỳ xuống hành lễ, Hoàng Đế khoát khoát tay: "Trước hãy xem cho Hoàng Hậu một chút."

Trương Thái y đang quỳ một nửa lại đứng dậy.

Tiết Tĩnh Xu nằm ở giữa giường, rũ màn trướng xuống, chỉ để lộ một bàn tay ra bên ngoài.

Trương Thái y đặt tay khám bệnh cho Tiết Tĩnh Xu rất lâu, trầm ngâm không nói, một hồi lâu mới nói ra: "Thình nương nương đổi một tay khác."

Tiết Tĩnh Xu liền đưa tay kia ra.

Mà lần này bắt mạch lại rất lâu.

Hoàng Đế chấp tay sau lưng, ấn đường nhíu chặt, đi qua đi lại trong điện.

Tất cả cung nhân đứng hầu bên cạnh đều nơm nớp lo sợ, không dám phát ra một chút tiếng động nào.

Trong nội điện vô cùng yên tĩnh, thời gian bỗng nhiên như kéo dài thêm.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Trương Thái đứng dậy thi lễ với Hoàng Đế: "Chúc mừng Bệ hạ, nương nương. Nương nương có hỉ."

Bước chân của Hoàng Đế đang bước ra liền ngừng ở giữa không trung, cả người cứng ngắc tại chỗ.

Tiết Tĩnh Xu cũng ngơ ngác một chút, cúi đầu ngây ngốc nhìn bụng phẳng lì của mình.

Đức công công có phản ứng trước, dẫn đầu nói: "Chúc mừng Bệ hạ, chúc mừng nương nương!"

Lúc này tất cả cung nhân mới vội vàng cùng nhau quỳ xuống, đồng thanh lên tiếng chúc mừng.

Hoàng Đế đứng ở nơi đó không nhúc nhích, trên mặt một chút biểu cảm cũng không có.

Nội tâm của Trương Thái y rối loạn, đột nhiên đánh bộp một tiếng.

Phản ứng này của Bệ hạ, chẳng lẽ là không hy vọng Hoàng Hậu nương nương có thai à?

Nhưng mấy lần trước đó khi Bệ hạ gọi hấn đến hỏi, rõ ràng không phải là ý tứ này mà.

Tiết Tĩnh Xu đột nhiên che miệng lại nôn khan một tiếng.

Hoàng Đế lập tức tỉnh táo lại, sai vài bước chạy toán loạn đến bên

giường, vén màn trướng lên: "Mạn Mạn cảm thấy như thế nào rồi?"

Tiết Tĩnh Xu lau nước ở khóe mắt, lắc đầu nói ra: "Không có việc gì, đã khiến Bệ hạ lo lắng rồi."

Hoàng Đế cầm tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve, lại quay đầu hỏi Trương Thái y: "Hoàng Hậu mang thai, nhưng tại sao lại nôn mửa liên tục như vậy? Mấy ngày này rất hay buồn ngủ, tinh thần mệt mỏi, có phải trên cơ thể còn có bệnh khác hay không?"

Trương Thái y vội nói: "Lúc nãy bắt mạch thấy nương nương mang thai vừa mới một tháng, bởi vì như vậy không dễ dàng phát hiện, chỉ có một chút bệnh trạng bình thường, có thể tiến hành phán đoán. Thể chất của mỗi người đều không giống nhau, có một số phụ nhân đã mang thai cũng không có biểu hiện gì khác so với người bình thường. Có một số phụ nhân mang thai, sau đó sẽ ăn không vô, tinh thần mệt mỏi, nôn mửa liên tục, tâm tình hay thay đổi, có đều đợi đến sau ba tháng mang thai thì những bệnh trạng này đều sẽ tự động biến mất. Tình huống hiện tại của nương nương là phản ứng bình thường, Bệ hạ không cần phải lo lắng."

Hoàng Đế nhíu mày: "Có biện pháp gì có thể giúp giảm bớt không? Thể chất của Hoàng Hậu yếu, sao có thể chịu được bị hành hạ như vậy chứ."

Trương Thái y cung kính nói: "Bệ hạ không biết, sau khi phụ nhân mang thai bởi vì bào thai trong bụng yếu ớt, trừ thuốc dưỡng thai bên ngoài ra, còn lại những thuốc khác vẫn không nên dùng. Cái gọi là thuốc cũng có ba phần độc, chính là đạo lý này."

Chân mày Hoàng Đế nhíu chặt hơn: "Không có biện pháp khác sao?"

Tiết Tĩnh Xu thấy Trương Thái y khó xử, vội nói: "Bệ hạ, trên đời này

có rất nhiều phụ nhân mang thai đều là như vậy cả, thân thể của thiếp đã được Bệ hạ bồi dưỡng, sớm đã giống như người bình thường khác, tất nhiên là thiếp có thể chịu được. Bệ hạ không nên làm Thái y đại nhân khó xử."

Trương Thái y thấy Hoàng Hậu nương nương khéo hiểu lòng người thì cảm kích không thôi, ngấm lại ngày thường Bệ hạ hay hỏi những thứ vấn đề kia, trong nội tâm dường như muốn lệ rơi đầy mặt.

Hắn lại nói: "Sau khi thần trở về sẽ cùng với chư vị đồng liêu trong Thái y viện thảo luận một phen. Để có thể tìm ra vài phương thuốc được thiện, vì Bệ hạ và nương nương phân ưu."

Lúc này Hoàng Đế mới gật đầu một cái, nói: "Sau khi ngươi trở về, viết ra hết những cấm kỵ trong thời gian Hoàng Hậu mang thai, ngày mai trình cho trẫm."

"Vâng." Trương Thái y lại thi lễ một cái, vội vàng lui ra.

Thái Hoàng Thái Hậu đi bộ chậm, lúc này mới đuối đến, liền vội hỏi: "Xu Nhi như thế nào rồi?"

Hoàng Đế nói: "Hoàng tổ mẫu không cần sốt ruột, Hoàng Hậu có thai."

Thái Hoàng Thái Hậu đầu tiên là sững sờ, sau lại là vui mừng, trong miệng niệm nhiều câu "A Di Đà Phật", xoa xoa khoeo mắt rồi đi đến nắm tay Tiết Tĩnh Xu, thở dài nói: "Mới vừa rồi thật dọa ta mà, may mắn là một tin tức vô cùng tốt. Hài tử ngoan, hiện tại con có khó chịu hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, nói: "Đã khiến Hoàng tổ mẫu lo lắng, con vừa mới ói qua một hồi, hiện giờ đã đỡ hơn rất nhiều."

Thái Hoàng Thái Hậu: "Người mang thai chính là như vậy, những ngày này con muốn ăn cái gì, muốn uống gì, đều không cần nhin. Mặc kệ thời điểm nào, bất kể có phải thời gian dùng bữa hay không, cứ việc phân phó người phòng bếp đi làm là được, người mang thai không thể nào chịu đói được. Nhưng mà có nhiều thứ là không thể ăn, chút nữa ta sai người phân phó phòng bếp, những thứ đó cũng không thể bùng đến trước mặt Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu một cái.

Thái Hoàng Thái Hậu đã thông báo cho nàng, rồi hướng vào bên trong điện dặn dò thêm một lần nữa cho người hầu hạ thật tốt, để cho bọn họ mang điểm tâm tốt nhất lên, cuối cùng nói: "Ta đi thắp nén hương cho Hoàng tổ phụ cùng Tiên đế, nói cho bọn họ biết tin tức tốt này."

Nói xong. Mặt mũi tràn đầy tươi cười rời đi.

Hoàng Đế đi qua cạnh nàng, quay đầu lại hỏi Tiết Tĩnh Xu: "Hoàng Hậu đói rồi sao?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Hiện tại ăn không vô."

Hoàng Đế liền khoát khoát tay, để cho tất cả hạ nhân lui ra.

Bên trong điện cuối cùng chỉ còn lại hai người bọn họ, hai người đối mặt với nhau rất lâu, cũng chưa hề mở miệng. Hoàng Đế vươn tay ôm Tiết Tĩnh Xu vào trong ngực mình, nhẹ nhẹ vỗ về lưng nàng.

Tiết Tĩnh Xu mở trừng hai mắt, hiện tại mới có chút hơi kỳ lạ cùng không dám tin: "Bệ hạ, thiếp mang thai."

Hoàng Đế nhẹ nhàng gật đầu: "Phải, ta và Mạn Mạn có hài tử rồi."

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu sờ bụng của mình: "Hiện tại nó ở trong bụng thiếp, một tiểu tiểu đoàn(*), không nhìn thấy cũng không sờ thấy. Bệ hạ chàng nói, mấy ngày này thiếp mệt mỏi rã rời, không phải là bởi vì con đang nhắc nhở chúng ta sao?"

(*) Đoàn đoàn (tròn tròn), ý ở đây là mới là một cục máu tròn nhỏ vẫn chưa thành hình.

Hoàng Đế bao lấy bàn tay nàng, cùng nàng, cùng nhau vuốt ve bụng, "Nếu là như vậy, là do ta không đủ tỉ mỉ, không có phát giác được gợi ý của con."

Khóe miệng Tiết Tĩnh Xu cong lên cười khẽ: "Con ở trong bụng thiếp mà thiếp cũng không biết, Bệ hạ làm sao có thể biết rõ đây?"

Hoàng Đế hôn lên trán nàng, không lên tiếng.

Bây giờ Tiết Tĩnh Xu sinh ra cảm giác rất hưng phấn, nàng rất hiếu kỳ về sinh mệnh nhỏ trong bụng mình, nàng lại hỏi: "Bệ hạ, chàng nói xem là tiểu Hoàng tử, hay là tiểu Công chúa đây?"

Hoàng Đế nói: "Đều tốt cả, nếu là tiểu Công chúa thì tốt nhất lớn lên giống như Hoàng Hậu vậy."

"Vậy nếu như là tiểu Hoàng tử?"

"Cũng sẽ giống như Hoàng Hậu."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nếu là Hoàng tử, vậy nên giống về oai hùng như Bệ hạ, vậy mới không thẹn là hài tử của Bệ hạ."

Hoàng Đế gật đầu: "Đều do Hoàng Hậu định đoạt."

Tiết Tĩnh Xu lại lờm hẩn: "Đều là ta định đoạt, lẽ nào Bệ hạ cái gì cũng đều không cần nghĩ sao?"

Hoàng Đế yên lặng một chút, không biết sao Hoàng Hậu vừa mới cười, giờ lại biến sắc nhanh như vậy.

Hẩn nhớ trước đó Trương Chi Khung đã nói qua tâm tình nàng sẽ dễ nổi nóng, trong lòng không biết là nên nói hẩn ta liệu việc như thần, hay là mở quạ đen.:v

Hẩn suy nghĩ một chút, còn nói: "Hoàng Hậu nghĩ như thế nào thì ta cũng nghĩ như vậy."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới hài lòng, lại cúi đầu khẽ vuốt bụng mình.

Bởi vì Hoàng Hậu có thai, toàn bộ trên dưới hành cung đều là không khí hân hoan vui mừng. Mặc kệ những người này là vui mừng thật hay chỉ giả vờ vui mừng, ít nhất trên mặt mỗi người đều là cười hớn hở.

Tiết Tĩnh Xu dùng bữa tối với Hoàng Đế, cùng nhau đi dạo một vòng ở hoa viên, mới đi một chút nàng đã mệt rã rời, sau đó trở về điện Yên Ba, rồi rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Mấy ngày nay Tiết Tĩnh Xu hay mệt mỏi nên Hoàng Đế đã có vài ngày chưa được thân cận với nàng, hôm nay biết được Hoàng Hậu có thai, tảng đá trong nội tâm như được bỏ xuống, nên rất hào hứng.

Lúc hẩn vào nội điện thấy Hoàng Hậu đã quán ở trong chăn, liền lôi nàng ra vây lại ở trong lòng mình, hai tay sờ soạn khắp nơi.

Tiết Tĩnh Xu lại đẩy hẳn ra.

Ngày xưa nàng đẩy Hoàng Đế, đều là ỡm ờ muốn, chưa chắc là thật lòng muốn đẩy ra, hôm nay lại không chút do dự, đẩy ra sau đó lại đem mình bọc kín.

Hoàng Đế nhìn tay mình trống rỗng, sửng sờ một cái: "Hoàng Hậu sao vậy?"

Tiết Tĩnh Xu nói ra: "Lời này phải là thiếp nên hỏi Bệ hạ mới đúng, hiện tại thiếp có thai, oa nhi trong bụng lại còn nhỏ, sao chịu được việc Bệ hạ lăn qua lăn lại đây?")

Hoàng Đế chưa bao giờ nghĩ tới có thai cùng với không được hành phòng lại liên quan với nhau, hẳn cố gắng thuyết phục Tiết Tĩnh Xu: "Trương Chi Khung chưa từng nói qua cấm kỵ này, chuyện này hẳn không trở ngại."

Tiết Tĩnh Xu lắc lắc đầu, nói: "Trương Thái y còn chưa đem các việc cấm kỵ trình lên, thỉnh Bệ hạ trước nhịn một chút đi."

Hoàng Đế đã tự giác nhịn vài ngày, hôm nay lại cao hứng, có chút không thể nhẫn nhịn.

Hắn xoay người lại, mặc áo khoác lên đi ra khỏi nội điện, kêu Đức Lộc lập tức đi Thái y viện gọi Trương Chi Khung tới, hẳn muốn ở trước mặt Hoàng Hậu hỏi hẳn ta một câu, tốt nhất là phản bác lại vấn đề của Hoàng Hậu, nếu không về sau mười tháng không thể đụng vào Hoàng Hậu, hẳn nhịn thành bộ dạng gì đây?

***

Tác giả có lời muốn nói: người nào đó hưng trí bừng bừng chuẩn bị

làm mất mặt Hoàng Hậu, kết quả... Mặt rất đau a cầu còn dư lại ~

Editor: Cái này gọi là tự tạo nghiệp không thể sống a~~ O ($\cong \nabla \cong$) O

Beta: #PrayforTruongChiKhung:)

Chương 69: Nghẹn

Edit: Tử Lam

Beta: TiểuPi

Tối nay tới phiên Tương Thái y trực trong cung. Nửa đêm bị người mời đến, Hoàng Đế gọi lại hỏi một vấn đề khiến hấn đổ mồ hôi lạnh, thật vất vả mới có thể lui ra, chân cũng đã mềm nhũn.

Sau khi hấn đi, Hoàng Đế một mình ngồi ở ngoại điện, im lặng hồi lâu.

Đức công công tay chân nhẹ nhàng tiến lên, nhỏ giọng xin chỉ thị: "Bệ hạ, có nên đi ngủ hay chưa?"

Con người Hoàng Đế chậm rãi chuyển động, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm hấn.

Đức công công bị Hoàng Đế nhìn đến lạnh sống lưng, cúi đầu tự hỏi có phải mình đã nói gì sai không.

Hoàng Đế âm thầm mà thở dài, lại thập phần phiền muộn.

Đức công công đi theo bên cạnh Hoàng Đế hơn mười năm, đã từng thấy hấn cắn răng ầm nhẫn, cũng từng thấy hấn sát phạt quyết đoán vô cùng lãnh khốc. Có khi nào thấy u oán như oán phụ trong thâm cung như thế?

Mặc dù hấn đứng ở chỗ đó không động đậy, nhưng là lòng bàn chân

đã run rẩy không thôi.

Hoàng Đế làm bầm lâu bầu: "Hình như chuyện nữ nhân so với việc an bang trị quốc còn khó hơn một chút thì phải?"

Đức công công nghe ra Hoàng Đế không phải là đang hỏi chính mình, vì vậy chỉ cúi thấp đầu.

Hoàng Đế lại thở dài.

Đức công công trong lòng âm thầm kêu khổ, chẳng lẽ tối nay hẳn phải nơm nớp lo sợ như vậy mà đứng bồi bệ hạ suốt một đêm sao? Không biết mạng già này của hẳn còn có thể nhìn thấy ánh sáng ngày mai không nữa.

Hắn đang nghĩ ngợi, liền nghe thanh âm mềm mại của Tiết Tĩnh Xu từ trong nội điện truyền đến: "Sao Bệ hạ còn chưa đi ngủ?"

Hoàng Đế lập tức không thở dài nữa, đứng lên tiến vào nội điện.

Đức công công khẽ thở một hơi dài thả lỏng, móc khăn xoa ra lau mồ hôi lạnh trên trán.

May mà nhờ có nương nương! Hẳn lại một lần được mở rộng tầm mắt, trên đời này ngoại trừ nương nương, chỉ sợ không còn ai có thể khắc chế được bệ hạ.

Tiết Tĩnh Xu dựa trên đầu giường, xốc màn lên nhìn ra bên ngoài. Ánh nến mờ nhạt chiếu rọi trên người nàng, tạo ra khung cảnh mờ lung nhu hòa.

Hoàng Đế thấy nàng, những phiền não trong lòng lập tức tan biến. Ba tháng thì ba tháng! Dù sao, chỉ là không thể cùng Hoàng Hậu làm

chuyện phòng the thôi, cũng không phải là không được ôm nàng.

Hắn tiến lên hỏi: "Sao Hoàng hậu còn chưa ngủ?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Đã ngủ một giấc. Lúc nãy Bệ hạ đi ra ngoài làm gì?"

Hoàng Đế hàm hồ nói: "Chỉ là đột nhiên nhớ tới còn một chút chính sự chưa xử lý, hiện tại đã giải quyết xong. Canh giờ không còn sớm, Hoàng Hậu mau ngủ đi."

Hắn cởi áo khoác xuống, trèo lên giường, cẩn thận kéo Tiết Tĩnh Xu đến ôm vào lòng.

Tiết Tĩnh Xu tìm được một vị trí thoải mái, rất mau chìm vào giấc ngủ.

Hoàng Đế nhìn nàng trong chốc lát, lại quay đầu nhìn chằm chằm nóc giường. Ba tháng.....:)

Chuyện Hoàng Hậu hoài thai không hề dấu diếm, đến ngày thứ hai. Người nên biết đều đã biết, không ít Phu nhân mang thẻ bài tiến cung, muốn chúc mừng Hoàng Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu lấy lí do thai vị Hoàng Hậu hiện giờ còn chưa an ổn, cần phải tĩnh dưỡng nên từ chối tất cả.

Tiết Tĩnh Xu có thể tiếp tục thanh tĩnh.

Nhưng lúc Thẩm An Thiển tới cầu kiến, nàng vẫn là gặp mặt.

Vén vện chỉ một ngày không gặp, nàng nhìn Thẩm An Thiển tựa hồ tiều tụy đi rất nhiều. Sắc mặt trắng bệch, môi cũng không có một chút

huyết sắc.

Thẩm An Thiển vừa tiến đến, liền quỳ xuống trước mặt Tiết Tĩnh Xu, sốt ruột mà giải thích nói: "Nương nương, ngày hôm qua ta thật sự không có làm cái gì, xin ngài tin tưởng ta."

Tiết Tĩnh Xu vội vàng sai người nâng dậy. Nàng đối với vị Thẩm tiểu thư này, tuy không thể nói là thập phần hợp ý nhưng cũng chưa từng chán ghét.

Thẩm An Thiển tuy rằng ái mộ Hoàng Đế, nhưng cũng chưa từng làm ra chuyện người ta không thích, Tiết Tĩnh Xu tự hỏi không có biện pháp cố tình đi làm khó dễ nàng. Huống hồ, chuyện ngày hôm qua xác thật không phải là nàng sai.

Thẩm An Thiển ngồi ở trên ghế thêu, nước mắt lộp độp rơi xuống, hốc mắt có chút sưng, khóe mắt đỏ bừng: "Đêm qua ta trở lại phủ, nương ta hung hăng răn dạy ta một đốn, bảo hôm nay ta quỳ gối ở trước điện Yên Ba bồi tội với nương nương. Nhưng mà ta không biết nương nương có muốn ra cửa hay không, sợ chắn đường ngài. Thỉnh xin nương nương chỉ cho ta một góc hẻo lánh, ta sẽ quỳ ở chỗ đó."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong lời nói của Thẩm An Thiển, lại nghĩ nhiều hơn nàng ta.

Vĩnh Bình Quận Chúa muốn Thẩm An Thiển quỳ gối ở trước điện Yên Ba, chỉ sợ mục đích không chỉ đơn giản là để nàng ta nhận lỗi.

Trước điện của nàng người qua kẻ lại không ít, nếu để người ta thấy nàng phạt một cái tiểu cô nương liễu yếu đào tơ quỳ ở kia, không biết người ta sẽ nghĩ thế nào về nàng. Có lẽ là nghĩ "Hoàng hậu ỷ vào có thai, liền ngang ngược ngoan độc, tùy ý làm khó dễ".

Còn nữa, nàng có thai, ở trong mắt người khác cũng không thể ép Hoàng Đế ngủ lại. Lúc này để Hoàng Đế thấy một cái mỹ nhân hai mắt đắm lệ nhu nhược yếu đuối, còn có thể không để tâm?

Nàng nghĩ, nếu Vĩnh Bình Quận Chúa thật là tâm tư này. Vậy một chiêu này, có thể nói là một mũi tên trúng hai con nhạn.

Chỉ là, nói không chừng Vĩnh Bình không nghĩ tới nữ nhi của bà tâm tư lại thuần khiết thiện lương như vậy. Còn sợ quỳ gối ở trước điện chắn lối đi của nàng, muốn nàng chỉ cho nàng ấy một chỗ hẻo lánh không người lui tới để quỳ.

Tiết Tĩnh Xu trong lòng không khỏi cảm thán. Mẫu thân như Vĩnh Bình Quận Chúa, sẽ sinh ra một nữ nhi trong sáng sạch sẽ như vậy. (Tử Lam: Cây đắng sanh trái ngọt í mà!)

Nàng thấy Thẩm An Thiến vẫn còn đang lau nước mắt, liền an ủi nói: "Chuyện hôm qua, quả thật không liên quan đến ngươi. Là phản ứng bình thường trong thời gian ta mang thai, không phải lỗi của ngươi, ngươi càng không cần bị phạt. Hơn nữa, hôm qua là bệ hạ quá mức xúc động, làm ngươi bị thương, ta sẽ thay bệ hạ bồi thường cho."

Thẩm An Thiến vội vàng xua tay lắc đầu: "Không, không, không. Nương nương, An Thiến không dám."

Tiết Tĩnh Xu cười cười, nói: "Có gì không dám? Nếu lát nữa bệ hạ tới, ta còn phải nói với chàng là ngươi trong sạch."

Nào biết Thẩm An Thiến nghe xong lời này, sắc mặt lập tức càng thêm tái nhợt, hoảng sợ hỏi: "Bệ hạ sẽ tới?"

Tiết Tĩnh Xu phát giác có một chút không đúng, vội vàng nói: "Hiện

tại Bộ hạ đang lâm triều, sẽ không đến đây, người yên tâm đi."

Lúc này Thẩm An Thiến mới thoáng an tâm, nhưng vẫn là một bộ dáng hồn chưa nhập xác.

Theo Tiết Tĩnh Xu thấy, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ là hành động hôm qua của Hoàng Đế làm vị Thẩm tiểu thư này sợ hãi? Tại sao hiện tại vừa nghe nàng nói Hoàng Đế đến, liền khùng hoảng giống như gặp phải mãnh thú hung hãn vậy?

Nàng lại hỏi: "Đã mời Đại phu xem qua miệng vết thương chưa?"

Thẩm An Thiến nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ giọng nói: "Chỉ là vết thương nhỏ, đa tạ nương nương quan tâm."

Tiết Tĩnh Xu sai người lấy ra lọ thuốc do Thái Y Viện dâng lên, đưa cho Thẩm An Thiến: "Thuốc mỡ là loại tốt nhất ở Thái Y Viện, có thể cầm máu, xóa sẹo trừ thâm. Người cầm đi, mỗi ngày sáng chiều thoa một lần, một tháng sau, hẳn sẽ không để lại sẹo gì."

Hai tay Thẩm An Thiến vội vàng tiếp nhận, lại tạ ân.

Tiết Tĩnh Xu nghĩ nghĩ, cũng không còn gì để nói tiếp, vốn định cho Thẩm An Thiến lui ra. Nhưng lại bỗng nhiên nhớ tới lời nói trước kia của Vĩnh Bình Quận Chúa, khi Thẩm An Thiến còn nhỏ có một đoạn giao tình với Hoàng Đế, trong lòng có vài phần tò mò, liền hỏi: "Ngày ấy nghe mẫu thân người nói, khi còn nhỏ người thường đi theo sau lưng bộ hạ gọi biểu ca, vậy sao bây giờ lại sợ hãi như vậy?"

Thẩm An Thiến thật cẩn thận nhìn nàng một cái, nói: "Kỳ thật, cũng không quen thuộc như mẫu thân nói vậy, bởi vì Lục biểu ca không thân với ta. Ta từ nhỏ đã ngốc, thời điểm theo nương tiến cung, các biểu ca biểu tỷ khác đều khi dễ ta, cười nhạo ta. Có một lần, ta lên

núp ở dưới góc cây mạn khóc, Lục biểu ca đột nhiên từ trên cây nhảy xuống, cho ta một trái mạn.

Lục biểu ca tuy rằng không để quan tâm tới người khác, nhưng là chưa bao giờ khi dễ ta, nhưng mà hiện tại..."

Nàng nói, lại sợ hãi mà run lên một chút.

Sau khi Tiết Tĩnh Xu nghe xong cũng không nói gì. Xem ra cô nương này xác thật là nhát gan, khi còn nhỏ bị người khi dễ sợ, hiếm thấy có một biểu ca không khi dễ nàng, liền tâm tâm niệm niệm theo trước theo sau. Kết quả không nghĩ tới, khi biểu ca trưởng thành lại như hung thần ác sát như vậy.

Nàng nghĩ thầm, xem ra hiện tại bệ hạ đã dọa hỏng mắt gan phổi của tiểu cô nương người ta! Khó trách người ta vừa nghe đến hai chữ "Hoàng Đế" liền sợ đến xanh mặt.

Tiết Tĩnh Xu từ miệng Thẩm An Thiển nghe chuyện năm đó, một tia khúc mắt trong lòng đối với hai biểu ca biểu muội này cuối cùng cũng biến mất.

Nàng hấy Thẩm An thiển ở chỗ này nơm nớp lo sợ, như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, mắt thường xuyên nhìn ra phía cửa, tựa hồ sợ Hoàng Đế đột nhiên tiến vào. Trong lòng lại có vài phần buồn cười, lại có vài phần thương tiếc. Không muốn Thẩm An Thiển ở chỗ này chịu dày vò, liền sai hai gã nữ quan cùng nàng đến cung Thái Hoàng Thái Hậu.

Giữa trưa Hoàng Đế lại đây bồi Tiết Tĩnh Xu dùng cơm trưa.

Vì nàng có thai, thực đơn trên bàn ăn cũng thay đổi nhiều. Một ít đồ ăn lạnh và nóng đều bị loại khỏi thực đơn, toàn đổi thành đồ ăn có

tính bình, khẩu vị cũng thanh đạm hơn so với trước kia rất nhiều.

Tiết Tĩnh Xu ăn gần nửa chén cơm, ngực lại có chút không thoải mái, liền buông chén đũa, chờ một trận khó chịu này qua đi.

Hoàng Đế thấy vậy cũng buông đũa, bảo cung nhân dâng trà xanh lên đưa cho Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu súc miệng, nói với Hoàng Đế: "Ta không sao, chàng dùng bữa đi, không cần để ý đến ta."

Hoàng Đế nhíu mày, nói: "Trước kia không biết nữ tử mang thai lại vất vả như thế, sớm biết thế..."

Lời của hắn còn chưa dứt, Tiết Tĩnh Xu buồn cười hỏi: "Sớm biết thế thì thế nào? Sớm biết thế bệ hạ sẽ không cho ta mang thai sao?"

Không cho Hoàng Hậu mang thai? Hình như không có khả năng! Đối với một nữ tử mà nói, nếu không thể sinh dục, chỉ sợ nàng không thể chịu nổi ánh mắt của người đời. Mà nếu nữ tử này thân là Hoàng Hậu, vậy không chỉ đơn giản là có ánh mắt của người khác.

Hoàng Đế nghĩ nghĩ, đành phải nói: "Sớm biết thế sẽ làm nàng mang thai trễ một chút, nếu chờ đến vào Đông, thời tiết mát mẻ, hoàng hậu hẳn là có thể thoải mái một ít."

"Loại sự tình này còn có thể chờ?" Tiết Tĩnh Xu hỏi lại hắn: "Chẳng lẽ chàng muốn ta uống canh tránh thai?"

Hoàng Đế nói: "Ta nghe nói canh kia tổn thương rất lớn đối với nữ tử, thân thể nàng lại không tốt, sao có thể chịu đựng được? Ngày khác phân phó người trong Thái Y Viện sửa lại phương thuốc, xem có thể áp dụng với nam tử hay không, sau này ta sẽ uống."

Tiết Tĩnh Xu cũng chỉ là thuận miệng hỏi, thấy hấn nghiêm túc như vậy. Lại còn vì nàng mà suy nghĩ, trong lòng không khỏi cảm động.

Nhưng nàng nhớ tới một chuyện, lại nói: "Hiện tại không dùng được, ta đã có thai, không cần sai người nghiên cứu canh tránh thai kia."

Hoàng Đế nhìn nàng một cái, nghiêm trang nói: "Hiện giờ nàng có thai, đương nhiên không dùng được. Chờ hoàng hậu ra ở cũ, chỉ sợ không đủ dùng."

Tiết Tĩnh Xu dở khóc dở cười, thai nhi trong bụng nàng hiện tại vừa mới một tháng, Hoàng Đế liền nghĩ đến chuyện sau khi nàng ra ở cũ. Lại còn có nói gì mà không đủ dùng. Chẳng lẽ hấn là chuẩn bị đến lúc đó, đòi lại những "thiếu thốn" phải chịu trong một năm này sao?

Chương 70: Dập lửa

Edit: Tử Lam

Beta: A Cảnh

Qua mấy ngày, Tiết Tĩnh Xu nôn nghén chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng thêm nghiêm trọng, cơ hồ đến mức ăn cái gì cũng đều nôn ra.

Nàng vào cung bấy lâu này dưỡng béo lên, hiện tại lại ốm xuống không ít, khuôn mặt càng ngày càng gầy đi.

Thái Y Viện đối với chuyện này bó tay không có biện pháp, chỉ có thể tận lực nghiên cứu một ít thang thuốc bổ, tốt xấu gì cũng phải bổ sung chút thể lực cho Hoàng Hậu nương nương.

Sắc mặt Hoàng Đế càng thêm khó coi, cứ hai ba ngày là hung hăng xử lý đại thần phạm lỗi.

Trong nhất thời, mọi người trên triều đình và trong hành cung đều cảm thấy bất an, nơm nớp lo sợ, e sợ lộ ra một chút sai sót.

Cung nhân bên cạnh Tiết Tĩnh Xu cũng sốt ruột không thôi, Liễu Nhi nhất mình ở trong Ngự Thiện Phòng mấy ngày, muốn làm ra chút gì đó để tiểu thư nhà nàng có thể nuốt trôi.

Ngày hôm nay, nàng lại làm món cháo trần bì với ô mai dâng lên.

Cháo kia có vị chua chua, có chút ngọt, nhưng thật ra ngoài ý muốn

ngon miệng khai vị, Tiết Tĩnh Xu ăn gần nửa chén, qua hơn nửa khắc cũng không nôn ra.

Liểu Nhi buông lỏng, hít một hơi thật sâu. Nàng thật sự sợ, nhìn tiểu thư càng ngày càng ngày gầy đi, thoát nhìn so với lúc còn ở trên núi còn gầy yếu hơn, giống như là một trận gió nhỏ cũng có thể thổi bay nàng, làm tâm người ta đau không thôi.

Tiết Tĩnh Xu súc miệng, chỉ vào ghế thêu trước mặt bảo Liểu Nhi ngồi xuống, an ủi nàng nói: "Bệ hạ và các người đều quá sốt ruột, ta tuy gầy một chút, nhưng ta cảm thấy tinh thần cũng không tệ lắm. Thái Y cũng chưa nói có chỗ nào không ổn, qua một trận này thì tốt rồi."

Liểu Nhi nói: "Mấy ngày nay nướng nướng cũng không ăn được bao nhiêu, sao có thể tốt chứ? Ta thấy cũng cảm thấy đói thay nướng nướng."

Tiết Tĩnh Xu đành phải cười nói: "Nhưng ta thật sự không có trở ngại gì, không cần trông gà hoá cuốc[1] như vậy."

[1] Trông gà hoá cuốc: Thành ngữ để chỉ người không tinh tường, nhầm lẫn sự vật nọ ra sự vật kia.

Liểu Nhi gật đầu, ở trong lòng lại cân nhắc, các nàng còn có thể làm gì cho tiểu thư ăn ngon.

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Lần trước gặp được thị vệ kia của An Thân Vương, sau đó người có gặp lại hẳn không?"

Liểu Nhi lắc đầu: "Không có. Nô tì cũng không có để ý tới."

Mấy ngày nay, toàn bộ tâm lực nàng đều đặt ở trên người tiểu thư,

nào còn dư sức thừa lực quản chuyện khác?

Tiết Tĩnh Xu nói: "Trước kia ta có nhờ bệ hạ tra xét. Tên thị vệ kia là cô nhi, chừng mười mấy năm trước được ngoại tổ An Thân Vương thu nhận, sau đó dạy hẳn võ nghệ, sai hẳn đến làm việc bên cạnh An Thân Vương.

Thị vệ kia không phải người bản địa, là lưu dân từ nơi khác tới, cha mẹ đều bệnh chết ở trên đường, nghe nói nguyên bản có một muội muội, sau đó cũng bị thất lạc, chỉ còn một mình hẳn. Liễu Nhi, ta xem thân thể của hẳn cùng ca ca người có nhiều chỗ giống nhau, thời gian cũng không chênh lệch lắm, người có muốn giáp mặt với hẳn hỏi một chút không?"

Liễu Nhi trầm mặc hồi lâu, lắc đầu, nói: "Không cần. Cho dù hẳn là ca ca ta, nhưng cha mẹ đã qua đời, ta lại biết hẳn còn sống tốt, như vậy đã đủ rồi."

Nàng còn chưa nói chuyện, hiện giờ nàng là nữ quan bên cạnh Hoàng Hậu nương nương. Mà tên thị vệ kia nếu thật sự là ca ca nàng, lại làm việc cho An Khánh Vương, nếu để người có tâm đã biết, không biết sẽ có hành động gì.

Huống hồ, nàng đối với An Thân Vương kia không có hảo cảm gì, nguyên bản cảm thấy hẳn là cái đồ háo sắc. Hai lần gặp ngẫu nhiên ở trong hành cung này, lại tổng cảm thấy hẳn hình như cố ý xuất hiện trước mặt tiểu thư, đối với hẳn liền càng thêm không thích.

Nàng sợ nếu nhận cái ca ca này, lại rước lấy phiền toái cho tiểu thư, đơn giản liền không nhận.

Dù sao, năm đó nàng bị cha mẹ vứt bỏ, thân duyên với người thân sớm đã cắt đứt. Hiện tại biết được người thân duy nhất vẫn đang

sống tốt, như vậy là được rồi, không cần thiết phải đi nhận.

Tiết Tĩnh Xu thấy thế, còn nói thêm: "Vậy ngươi hãy nghĩ cho kỹ. Nếu lúc nào đó muốn gặp hẳn thì tới nói với ta, ta sẽ thay ngươi an bài."

Liễu Nhi gật đầu đồng ý.

Hai ngày này, vì Tiết Tĩnh Xu nôn ngén dữ dội, Thái Hoàng Thái Hậu liền miễn nàng thỉnh an, mỗi ngày còn sai cung nữ hỏi đến tình hình của nàng.

Hôm nay có chút Tiết Tĩnh Xu thoải mái, lại mấy ngày không ra cửa, nên sai người nâng nhuyễn kiệu, đi đến cung Thái Hoàng Thái Hậu thỉnh an.

Thái Hoàng Thái Hậu thấy nàng, liền lôi kéo tay nàng hỏi thăm một trận, lại ngăn không được đau lòng nói: "Ốm quá, trên mặt thịt cũng không có bao nhiêu."

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ: "Con nghe Thái Y nói, qua mấy tháng đầu này, sau đó sức ăn sẽ tăng nhiều, cũng sẽ nhanh chóng có da có thịt lại. Đến lúc đó con thành một tiểu mập mập, hoàng tổ mẫu không được chê con nha."

Thái Hoàng Thái Hậu dỗi nói: "Ta chỉ sợ ngươi không đủ mập, mập một chút mới tốt, nhìn rất có phúc khí. Mấy cô nương tuổi trẻ hiện nay, không biết nghĩ gì, cả ngày làm chính mình ốm y như cây gậy trúc! Con nói xem, kia có gì đẹp?"

Tiết Tĩnh Xu cười cười: "Tiểu cô nương đều thích đẹp mà."

"Theo ta thấy, một chút cũng không đẹp, vẫn là tròn tròn nhuận

nhuận, nhìn vừa phúc khí vừa đẹp.

Đúng rồi! Mấy ngày nay Tiểu Tứ Nhi có tiến cung cầu kiến con không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, nói: "Đã lâu không thấy Thẩm tiểu thư. Sao vậy? Nàng cũng không có tới cung hoàng tử mẫu sao?"

Thái Hoàng Thái Hậu lắc đầu thờ dài, nói: "Cô nương này nha, quá ngây thơ quá cố chấp cũng không tốt.

Nói vậy người cũng biết, trước kia Tiểu Tứ Nhi đối với Hoàng Đế có vài phần tình ý. Ngọn nguồn chỉ là vì Hoàng Đế cho nàng một trái mận, liền làm cho nàng tâm tâm niệm niệm nhớ lâu như thế. Ngày đó không phải Hoàng Đế không phải đẩy ngã nàng sao? Nàng hiện tại sợ Hoàng Đế, chắc cũng không nhớ hẳn.

Nhưng người không biết, ngày đó nàng bị đẩy ngã ở đình thủy tạ, cũng thật trùng hợp, đúng lúc tiểu Phan tiến cung đến chuẩn mạch cho ta. Gặp được nàng, liền giúp nàng băng bó miệng vết thương.

Cách mấy ngày, tiểu Phan lại đến trong cung ta, đúng lúc Tiểu Tứ Nhi cũng ở đó. Hai người gặp gỡ, ta thấy biểu hiện kia của Tiểu Tứ Nhi, hình như là chuyển hướng đến tiểu Phan.

Tính cách kia của nàng, không hợp với những người quan lại, ta liền nghĩ nàng thành đôi với tiểu Phan cũng không tồi. Bọn họ là người giang hồ, vô câu vô thúc[2], cũng không có như vậy nhiều quy củ.

[2] Vô câu vô thúc: Không bị quản thúc, kiềm chế, tự do tự tại.

Nhưng ai biết, thiếp có tình lang vô tình. Ngày đó ta bảo Tiểu Tứ Nhi tránh ở sau bình phong, ngầm thăm dò ý tứ của tiểu Phan, tiểu tử

ngốc kia lại toàn tâm toàn ý chỉ cần tìm đệ nhất mỹ nhân.

Tiểu Tứ Nhi ngày đó khóc lóc xuất cung. Sau đó liền không đến nữa. Ta sợ triệu nàng tiến cung sẽ là làm nàng thương tâm, cho nên đến giờ vẫn chưa tuyên nàng, cũng không biết đã nhiều ngày như vậy nàng có đến hay không."

Tiết Tĩnh Xu nghe được cũng có chút cảm khái, một vị tiểu cô nương khá tốt, cảnh ngộ lại nhấp nhô như vậy. Nguyên bản ái mộ Hoàng Đế, Hoàng Đế lại không nhớ rõ nàng là ai, sau đó ái mộ Thần y Phan Tế, kết quả Phan Tế chỉ cần đệ nhất mỹ nhân.

Nàng hỏi Thái Hoàng Thái Hậu: "Hoàng tổ mẫu định làm thế nào?"

Thái Hoàng Thái Hậu bất đắc dĩ nói: "Còn có thể làm sao nữa? Chỉ có thể tiếp tục quan sát, tìm cho nàng một người thích hợp, tổng không thể để nàng ở trong tay nương nàng chịu tra tấn. Tĩnh nhi, người cũng giúp ta để ý."

"Dạ." Tiết Tĩnh Xu đồng ý.

Lúc buổi tối, Tiết Tĩnh Xu lại không ăn, chỉ uống một chút canh liền no.

Không biết có phải chịu ảnh hưởng của nàng hay không, mấy ngày nay khẩu vị của Hoàng Đế cũng giảm đi nhiều, còn không bằng một nửa lúc trước.

Hắn nhíu mày nhìn chằm chằm bụng Hoàng Hậu, Tiết Tĩnh Xu lại lo lắng nhìn hắn nói: "Có phải mấy ngày nay chàng mệt mỏi quá sức không? Sao sức ăn lại giảm nhiều như vậy?"

Hoàng đế lắc đầu: "Ta không sao, nàng chớ có lo lắng."

Hắn đứng dậy đỡ Tiết Tĩnh Xu đi về phía nội điện, tự mình tắm gội cho nàng, lại chải đầu rửa mặt giúp nàng. Cẩn thận đối đãi như với một con búp bê sứ, không muốn mượn tay người ngoài.

Tiết Tĩnh Xu có qua có lại, cũng xoa bóp giúp hắn.

Xoa xoa xoa xoa...

Hoàng Đế đột nhiên xoay người, ôm chặt nàng.

Tiết Tĩnh Xu mặc dù có chút bất ngờ, nhưng lại không kháng cự, nhẹ nhàng sờ tóc của hắn, nói: "Chàng không cần lo lắng, ta rất tốt, hôm nay còn đến cung Hoàng tổ mẫu ngồi một lát. Mỗi ngày Trương Thái Y tới thỉnh mạch, đều nói thân thể ta không có gì đáng ngại, chính mình ta cũng cảm thấy tốt."

Hoàng Đế tựa đầu lên vai nàng, nhỏ giọng nói: "Thật muốn không sinh."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng cười: "Chàng chớ có tính trẻ con. Trên đời này phụ nữ sinh dục, có ai không trải qua như vậy? Ta so với các nàng còn may mắn hơn cả ngàn vạn lần, có chàng yêu ta, lại có hoàng tổ mẫu thương tiếc, Thái Y Y trong Thái Y Viện túc trực ta, Ngự Thiện Phòng không ngừng dâng lên thức ăn mới lạ, muốn cho ta ăn nhiều một chút.

Dưới bầu trời này ta là người may mắn nhất rồi, còn có gì không thỏa mãn nữa? Huống hồ, ta thật sự chờ mong con của chúng ta, hy vọng nó có thể sớm ngày đi vào thế giới này."

Bàn tay to lớn của Hoàng Đế phủ lên bụng nhỏ của nàng, chậm rãi vuốt ve: "Hắn bướng bỉnh như vậy, làm nàng vất vả, chờ lúc hắn ra

tới, nhất định sẽ thu thập hẳn."

Tiết Tĩnh Xu vỗ nhẹ hẳn một chút, dối nói: "Chàng cả ngày thu thập cái này, thu thập cái kia, hiện tại ngay cả con mình cũng muốn thu thập luôn sao? Hẳn cũng chỉ mới thành hình, biết cái gì? Ta thấy, bệ nên thu thập chính mình mới đúng!"

Hoàng Đế liền có chút buồn bực, nói: "Hẳn còn chưa ra tới, nàng đã bênh vực hẳn như vậy, chờ khi hẳn tới, địa vị của ta trong lòng nàng là gì?"

Tiết Tĩnh Xu chỉ chỉ vào ngực hẳn, mỉm cười nhìn hẳn: "Bây giờ là chàng đang tranh với con của chính mình? Hừm? Diệu ca ca?"

Âm cuối nàng cố tình nhấn nhẹ, tựa như một phen gãi ngứa, ở trong lòng Hoàng Đế gãi một chút.

Hoàng Đế lập tức nắm ngón tay nàng, kéo tới bên miệng hôn một cái, nói: "Mạn Mạn đừng đốt lửa."

Tiết Tĩnh Xu cũng không sợ hẳn, nàng biết ba tháng đầu mang thai, chuyện Hoàng Đế đụng vào nàng là không thể. Vì vậy, chỉ vào ao nước đầy cười nói: "Hỏa hay không hỏa, ta cũng không sợ. Nhiều nước như thế, chẳng lẽ còn sợ không diệt được lửa của chàng?"

Hoàng Đế ôm lấy eo nhỏ của nàng, kéo thân thể của nàng dán lên ngực mình, để nàng cảm thụ biến hóa của chính mình: "Mạn Mạn nhìn xem, lửa này có thể diệt được sao?"

Cuối cùng Tiết Tĩnh Xu không mặt dày bằng hẳn, nhận thấy được vật chống đỡ của chính mình, mặt liền có chút đỏ, đẩy hẳn ra chuẩn bị lên bờ: "Chàng tự mình diệt đi."

Nào biết Hoàng Đế lại không cho nàng đi, chặt chẽ khóa chặt nàng, cúi đầu ở bên tai nàng nói: "Mạn Mạn cũng biết, dập tắt lửa, không phải chỉ có một loại biện pháp kia."

Hơi thở nóng rực phun lên trên cổ Tiết Tĩnh Xu, nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn, chẳng lẽ Hoàng Đế lại có thủ đoạn mới gì nữa?

TiểuPi: còn gì đau đớn hơn việc tìm được một bộ truyện ưng ý định làm nhưng phát hiện NÓ KHÔNG CÓ RAW.:))

Chương 71: Không ổn

Edit: Tử Lam

Beta: A Cảnh

Tiết Tĩnh Xu thấy được không ổn, cố gắng trấn định nói: "Chàng nói cái gì vậy? Nước sắp lạnh rồi, nên lên thôi."

Hoàng Đế gật đầu, đồng ý nói: "Quả thật là nên lên rồi, ở trong nước hành sự quá bất tiện."

Hắn nói xong, không để cho Tiết Tĩnh Xu có cơ hội nói tiếp, đỡ nàng bước ra khỏi bể tắm.

Vừa lên bờ, Tiết Tĩnh Xu liền lấy khăn vải mềm mại bọc mình lại, cảnh giác nhìn chăm chăm Hoàng Đế.

Hoàng Đế thông thả ung dung lau khô thân thể, lại chậm rãi khoác áo ngoài lên, bộ dáng không giống như chuẩn bị làm chuyện xấu.

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn như vậy, trong lòng nghi hoặc. Chẳng lẽ lời nói lúc nãy của Hoàng Đế chỉ là hù dọa nàng?

Hoàng Đế tự mình xử lí tốt, nhìn bộ dáng thật cẩn thận của nàng, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên một cái, tiến lên một tay chặn nàng bế lên, đi ra khỏi phòng tắm.

Tiết Tĩnh Xu được thả xuống giường, lập tức lăn vào trong chăn.

Hoàng Đế cũng không kéo nàng lại, ngồi ở đầu giường hỏi: "Tĩnh nhi cũng biết biện pháp khác có thể dập lửa nữa à?"

Tiết Tĩnh Xu cẩn thận nói: "Ta không học sâu hiểu rộng bằng chàng, đương nhiên là không biết."

Hoàng Đế nói: "Tĩnh nhi khen nhầm rồi. Ta cũng chỉ mới biết mấy ngày nay thôi."

Hắn cởi áo ngoài rồi leo lên giường, kéo tay Tiết Tĩnh Xu vào trong tay chính mình xoa xoa.

Tiết Tĩnh Xu không rõ nguyên do, nghi hoặc nhìn hắn.

Hoàng Đế chỉ chỉ lòng bàn tay nàng, nói: "Hai tay của Tĩnh nhi này, trừ bỏ viết chữ và lấy đồ vật ra, hắn là còn công dụng khác."

Tiết Tĩnh Xu cũng không hỏi hắn rốt cuộc là còn công dụng gì khác, mạnh mẽ rút tay về.

Hoàng Đế cũng không cản, thấy nàng thu tay lại, cũng nằm theo xuống, xốc chặn Tiết Tĩnh Xu lên, chui vào trong.

Y phục trên người hai người đơn bạc, ở cùng một ổ chăn găt gao dựa vào một chỗ, cơ hồ có thể nói là da kề nhau.

Hoàng Đế sờ soạng một phen, tìm được tay Tiết Tĩnh Xu, kéo xuống dưới.

Tiết Tĩnh Xu mặt đỏ tai hồng chống cự lại lực đạo của hắn, hiện tại nàng hiểu được đôi chút Hoàng Đế định lấy tay nàng làm cái gì.

Hoàng Đế thò lại gần, hôn lên môi nàng một cái, nói: "Lúc này khi

Mạn Mạn đốt lửa, lá gan lớn như vậy. Bây giờ sao lại nhút nhát như thế?"

Tiết Tĩnh Xu hối hận không thôi, thời điểm lúc nàng đốt lửa, nhưng không tính toán chính mình sẽ dập tắt lửa nha. Huống hồ, sao nàng biết được Hoàng Đế lại dễ "cháy" như vậy, đánh liền trúng.

Nàng không kịp ba phần lực đạo của Hoàng Đế, bị hấn lôi kéo đụng phải một "vật thể" nóng như lửa, lập tức xấu hổ nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn Hoàng Đế. Tự lừa mình dối người tay đem tay kia của mình thành của người khác, mặc nó bị Hoàng Đế điều khiển.

Hoàng Đế lại hôn nàng, hô hấp hơi có chút thô nặng: "Trên người Mạn Mạn rất thơm khiến cho tay không ngừng được."

Hấn cúi người ở bên tai Tiết Tĩnh Xu nói mấy chữ.

Tiết Tĩnh Xu mở hai mắt ngấn nước trừng hấn: "Bệ hạ học cái này ở đâu, cái này đó..."

Nhã nhận như nàng, quả thực không thể hình dung ra một từ có thể diễn đạt cũng nghĩ không ra một từ nào về chuyện Hoàng Đế đã nói.

Khoé miệng Hoàng Đế hơi hơi cong lên, mỉm cười không nói.

Sáng sớm ngày thứ hai, các cung nhân ngạc nhiên phát hiện, sắc mặt Bệ hạ lại tốt hơn so với mấy ngày trước, mà nương nương lại là vẻ mặt tiều tụy.

Người trong cung đều là thành tinh, thấy tình cảnh này, trong đầu không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Tiết Tĩnh Xu cả một ngày cũng không cho Hoàng Đế một sắc mặt tốt, Hoàng Đế lại không ngại, cơm trưa bữa tối đều tới báo danh đúng giờ, đích thân hầu hạ Hoàng Hậu dùng canh, ân cần không thôi.

Lại qua mấy ngày, cuối cùng Tiết Tĩnh Xu không nôn nghén kịch liệt nữa, mỗi ngày ít nhiều cũng có thể ăn được vài thứ, trông có vẻ có tiến triển tốt.

Tâm tình của Hoàng Đế cũng theo đó mà tốt lên. Mấy ngày nay các đại thần trên triều đình đều nơm nớp lo sợ, hiện giờ mới dám thở mạnh một hơi.

Liễu Nhi thấy tiểu thư mình cuối cùng cũng có thể nuốt trôi đồ ăn, một ngày ba bữa đều chạy đến Ngự Thiện Phòng. Điểm tâm của bữa ăn chính là súp nóng, có cái gì ăn ngon đều chõng chất đến trước mặt Tiết Tĩnh Xu.

Ngày hôm nay, nàng vẫn giống với bình thường, vội vàng mang theo hộp đồ ăn đến điện Yên Ba.

Lại không phát hiện trên một thân cây cách chỗ đó khá xa, có bóng người nhìn chăm chăm vào phía hậu cung, cho đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh của nàng, mới nường theo bóng cây lặng lẽ rời đi.

Sau người nọ đi sau, trên một cái cây khác ở xa hơn, cũng có một bóng người quý mị như vậy rời theo, đi theo ở sau lưng người nọ.

Đôi mắt của Lệ Đông Quân như mắt chim ưng nhìn chăm chăm người phía trước, không xa không gần đi theo. Chờ đến khi hai người đều ra khỏi hành cung, Lệ Đông Quân mới lộn người một cái, từ trên trời giáng xuống dừng ở mặt người nọ, trong miệng ngậm cọng cỏ dại, không đếm xỉa tới, nói: "Người từ đâu đến?"

Trong lòng Liễu Nghị rùng mình, cẩn thận nói: "Các hạ là?"

Lệ Đông Quân dùng đầu lưỡi trêu đùa cọng cỏ dại, đẩy từ bên trái đến bên phải: "Người không cần biết ta là ai. Ta hỏi người, vừa rồi nhìn chăm chăm ai?"

Ngữ khí và thần thái của Lệ Đông Quân tựa hồ là khinh thường người đối diện. Liễu Nghị bị hấn khiêu khích, nói: "Ta nhìn muội tử nhà mình, chẳng lẽ còn phải báo cáo với các hạ?"

Lệ Đông Quân nheo mắt nhìn Liễu Nghị, một ngụm phun rớt cọng cỏ dại trong miệng: "Muội tử nhà người? Người là cọng cỏ dại kia! Ở đây nhận muội tử lung tung, có được ta đồng ý chưa? Có biết trình tự đến trước đến sau không?"

Liễu Nghị nhìn ra hấn là người tới không có ý tốt, cũng không nói nhiều, động thân thể nhảy vọt lên.

Lệ Đông Quân hừ một tiếng, chậm rì rì vén ống tay áo lên: "Không biết lượng sức! Hôm nay lão tử cho người biết hoa vì cái gì mà hồng như vậy. Hoa nhà người khác mà người cũng dám nhớ thương."

Trận hỗn chiến ngoài cung này, người trong cung đương nhiên là không biết.

Hai ngày nay Tiết Tĩnh Xu có cảm giác tốt lên một chút, cuối cùng cũng có tinh thần, đến truy cứu một chút chuyện.

Nàng gọi một tiểu nội giám đi theo bên cạnh Hoàng Đế tới, biết được Hoàng Đế đang thương nghị triều chính cùng với nhóm đại thần, liền sai người đỡ nàng đến tẩm cung Hoàng Đế.

Nàng nhớ ngày hôm đó Hoàng Đế nói, những thủ đoạn gây phiền lòng của hắn cũng mới xuất hiện gần đây. Trong lòng phân tích một phen, cảm thấy Hoàng Đế không học từ người khác thì chính là từ trong sách mà ra.

Người khác thì hắn là không có khả năng, trong ấn tượng của nàng, Hoàng Đế chưa từng thân cận với ai. Khả năng học ở trong sách thì cao hơn.

Vì Hoàng Đế thường xuyên ở bên tai nhắc tới thoại bản với nàng, nàng chuẩn bị đi tắm cung Hoàng Đế đột kích một phen, nhìn xem cả ngày Hoàng Đế xem thoại bản gì.

Người ở ngoại đình không đoán được Hoàng Hậu nương nương đột nhiên giá lâm, bọn họ lại không trái lệnh của Tiết Tĩnh Xu đi truyền lời cho Hoàng Đế, đành phải trơ mắt nhìn nương nương vào tắm diễn của bộ hạ.

Tắm điện của Hoàng Đế so với điện Yên Ba của Tiết Tĩnh Xu càng thêm đơn giản, nơi đó bố trí cũng thập phần đơn giản thông thoáng.

Tiết Tĩnh Xu đi thẳng đến kệ sách kia, liếc mắt nhìn hàng đầu tiên, đều là đạo trị quốc, bản đồ linh tinh, nhìn rất đứng đắn.

Chỉ là, nàng cẩn thận xem từng cuốn, quả thực phát hiện sách này có chút đứng đắn, nhưng có một chút sách không hoà hợp.

Nàng rút ra một quyển tên là "Ký sự khuê phòng", mới vừa mở trang đầu tiên, liền giống như bị bóng mà vội vàng đóng nó lại.

Thì ra trang đầu tiên của quyển sách này lại là vẽ một bức tranh nam nữ đang hoan hợp.:v

Tiết Tĩnh Xu vừa thấy trang họa kia, liền nhớ tới những tập thư khiêu dân mà Tô cô cô đã giao cho nàng trước ngày đại hôn.

Nàng dừng một hồi lâu, mới tiếp tục lấy sách kia đến, lập tức lật qua hai ba trang. Thấy những trang sau đều là chữ, không có tranh vẽ, mới nhẹ nhàng thờ ra, nhưng lại ngưng thần nhìn những chữ đó, càng xem càng có chút nghi hoặc. Vì nội dung trong này cũng không có chỗ nào khác người, cũng chỉ là một tiểu thư khuê các đi chùa miếu dâng hương, khẩn cầu nhân duyên mà thôi.

Nàng không khỏi hoài nghi có phải là chính mình trông gà hoá cuốc hay không, nhưng một bức tranh sống động của trang đầu tiên kia nhất định là không gạt người, nàng liền kiềm chế tiếp tục nhìn xem mấy trang sau.

Đứng trước Hoàng Đế mới vừa thương nghị chính sự cùng nhóm đại thần xong, Đức công công vội tiến lên nói: "Bệ hạ, hiện tại nương nương đang ở tắm điện của ngài."

Hoàng Đế nghe xong, hỏi hẩn: "Tại sao không dẫn Hoàng Hậu đến đây?"

Đức công công thấy Hoàng Đế nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của hẩn, gấp đến mức dứt khoát nói thẳng: "Nương nương đang xem những "tạp thư" của bệ hạ đó!"

Hoàng Đế lập tức đứng lên, sắc mặt có chút vi diệu, vội vàng đi tới hậu điện.

Vào tắm điện, cung nhân hầu hạ đều ở bên ngoài chờ, chỉ có một mình Hoàng Hậu ở bên trong, cúi đầu không biết xem cái gì.

Hoàng Đế hắng giọng một cái.

Tiết Tĩnh Xu lập tức giống như hoảng sợ, quay đầu nhìn hấn, trên mặt còn có vài tia ửng đỏ.

Hoàng Đế liếc mắt một cái thấy cuốn thoại bản trên tay nàng, biểu tình có chút xấu hổ.

Tiết Tĩnh Xu ném thoại bản kia lên trên bàn, mặt đỏ tai hồng, không biết là xấu hổ hay là tức giận: "Cả ngày Bệ hạ xem mấy thứ này?"

Nội dung "tạp thư" này ở phần đầu vẫn bình thường, nhưng càng về sau, sau khi hoà thượng của chùa miếu thỉnh vị tiểu thư kia đi phòng ăn, liền đột nhiên hạ lưu.

Bên trong chẳng những thủ đoạn chòng chát, mà còn có, còn có... Ba bốn người cùng nhau...

Tiết Tĩnh Xu chưa bao giờ biết, thì ra văn tự cũng có thể tạo ra một hình ảnh dơ bẩn không chịu nổi như vậy.

Hoàng Đế thấy thần sắc của nàng, có chút chột dạ, ý đồ giải thích nói: "Kỳ thật ta... Không có xem nhiều."

Tiết Tĩnh Xu lập tức hỏi lại hấn: "Không có xem nhiều, nhưng vẫn có xem, phải không? Sao chàng lại có thể xem thứ này?"

Hoàng Đế chậm rãi đi lên trước, thấy nàng không có phản ứng gì, lại đến gần thêm một chút, thử thăm dò nắm tay nàng. Thấy không bị hất ra, hấn nhẹ nhàng thở ra, nghiêm mặt nói: "Mạn Mạn không tin ta? Mỗi ngày ta cũng chỉ là tranh thủ xem hai ba trang, cũng không vì việc này mà chậm trễ triều chính. Huống hồ ta cũng chỉ là muốn học đạo nam nữ chung đặng thôi, không phải vì những chuyện đó. Nếu Mạn Mạn không tin, có thể kêu Đức Lộc tới hỏi chuyện."

Tiết Tĩnh Xu nhìn chăm chăm vào hai mắt hắn.

Hoàng Đế cũng nhìn lại nàng, không tránh không né.

Hồi lâu sau, Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Ta tin bệ hạ. Chỉ là sách này, chàng không được tiếp tục xem. Ta muốn tiêu hủy, không biết chàng có chịu không?"

Hoàng Đế gật đầu: "Đương nhiên là đều theo ý Mạn Mạn."

Hắn tức khắc kêu người bưng chậu than tới, lấy thoi bản trên kệ sách xuống, ném vào chậu than.

Tiết Tĩnh Xu lúc này mới gật đầu, lại nói: "Biết sai chịu sửa còn gì tốt bằng. Chỉ là, chuyện chàng đã làm không có cách nào xoá sổ, chàng nhất định phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình. Mấy ngày này, thỉnh Bệ hạ ở một mình trong tấm cung tự kiểm điểm lại bản thân đi."

Chương 72: Trùng phạt

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Người ở hành cung không rõ nguyên do, chỉ thấy Hoàng Hậu nương nương vội vàng đến, lại vội vàng đi. Sau đó sắc mặt Bệ hạ vốn đã vân khai nguyệt minh[1], lại trở nên mây đen giăng đầy.

[1] Vân khai nguyệt minh (雲開月明), đại ý là "mây tan trăng sáng".

Đám người hầu hạ đều âm thầm kêu khổ, có mấy người nhanh trí lên chạy tới điện Yên Ba hỏi thăm tin tức, nhưng cũng không hỏi được gì nhiều, chỉ nghe một câu: Mấy ngày gần đây Nương nương không cho bệ hạ bước vào điện nửa bước.

Mọi người nghe vậy liền líu lợi, nương nương này lá gan cũng quá lớn rồi. Trước nay chỉ nghe nói các chủ tử ở hậu cung đều kiểng chân chờ mong bệ hạ đến lâm hạnh, lại chưa từng nghe có người dám cự tuyệt bệ hạ ở ngoài cửa.

Hoặc là nói, trên thực tế là nương nương phạm phải sai lầm gì đó, chọc bệ hạ sinh khí nên bệ hạ không muốn đến cung của nàng nữa. Nương nương lại không muốn để người khác biết nàng làm bệ hạ tức giận, chỉ sợ thất sủng, nên mới tung ra tin tức để đánh lạc hướng như vậy?

Một vài người càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán này có khả năng là đúng. Bởi vậy, những ai vốn dĩ thấy Hoàng Hậu mang thai mà có ý

ngũ đục nước béo cò thì càng thêm động tâm, ngo ngoe rục rịch.

Trong một biệt viên bên ngoài hành cung, Lệ Đông Quân mới vừa đánh xong một trận, tinh thần sảng khoái hồi phủ.

Sư đệ Phan Tế của hắn ôm cái ấm sắc thuốc ngồi ở giữa bậc thang, bên trong ấm lại không có vị thuốc nào, hai mắt ngây ngốc nhìn xa xăm.

Lệ Đông Quân đi vào, đưa chân đá hắn qua một bên: "Đừng chắn đường của ta."

Phan Tế thiếu chút nữa đã té, ấm sắc thuốc trong tay hắn bị trượt xuống, luống cuống tay chân mới giữ lại được, hắn không khỏi kêu la nói: "Sư huynh, người không thể ôn nhu với ta một chút hay sao?!"

Lệ Đông Quân cầm lấy ấm trà trên bàn thông thả uống từng ngụm, nghe hắn nói vậy ngay cả khóe mắt cũng không thèm bố thí cho hắn.

Phan Tế chậm rãi đứng lên đi vào nhà, đến khi hắn nhìn rõ mặt Lệ Đông Quân thì lập tức trừng lớn hai mắt, hiếu kỳ nói: "Ai dám đánh cho khóe miệng sư huynh người sưng lên như vậy, hắn còn sống không?"

Lệ Đông Quân hừ một tiếng: "Giữ lại một cái mạng quèn cho hắn."

Phan Tế khe khẽ thở dài: "Thô lỗ, quá thô lỗ, cả ngày đánh đánh giết giết, hành động như một kẻ thô lỗ."

Lệ Đông Quân tà ác liếc hắn một cái: "Lải nhải ồn ào như đàn bà."

Phan Tế dậm chân: "Ta là một đấng nam nhi chân chính! Còn có cô nương thích ta đó!"

Lệ Đông Quân không mẫn không nhạt nói: "Có phải ánh mắt của cô nương kia có vấn đề hay không? Thật đáng thương."

Phan Tế tức giận đỏ cả mặt: "Sur huynh, người đừng nói bậy!"

"Aizzz!" Lệ Đông Quân bỏ lại một câu cảm thán này liền đẩy hấn ra đi về phía hậu viện, vừa đi vừa cởi quần áo vút lung tung đầy ra đất.

Phan Tế đi theo phía sau hấn, nhận mệnh nhạt từng món lên, lại lải nhải nói: "Sur huynh người nói ta phải làm sao bây giờ, ta đã chọc một cô nương kia khóc rồi, ta lại làm ra chuyện kém "thương hương tiếc ngọc" như vậy, sao ta có thể làm ra loại chuyện này chứ?"

Ở hậu viện có một cái lu nước rất lớn được đặt cạnh hành lang gấp khúc, Lệ Đông Quân lấy thùng gỗ lấy nước từ trong lu, múc một thùng nước lạnh xối từ trên đầu xối xuống.

Phan Tế thấy vậy lại lắc đầu: "Thô lỗ, quá thô lỗ."

Hấn lại nói: "Sur huynh, người mau nghĩ ra một chủ ý cho ta đi mà!"

Lệ Đông Quân lau mặt, mắt kiên nhẫn nói: "Vậy người cứ làm theo điều mà nàng muốn."

Phan Tế cau mày buồn rầu: "Thái Hoàng Thái Hậu muốn hứa gả nàng cho ta, nếu như muốn để nàng không khóc nữa chỉ còn nước ta phải cưới nàng. Nhưng mà, từ khi ta được ba tuổi đã lập chí muốn cưới thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nếu cưới nàng rồi mỹ nhân của ta phải làm sao bây giờ?"

"Vây đừng cưới, cứ để nàng khóc."

"Nhưng mà làm sao ta có thể làm một nữ hài tử phải khóc chứ? Đó còn là nữ hài tử mà! Ai, ta quá anh tuấn tiêu sái, khiến người ta thích quá cũng là một chuyện đáng buồn rầu a. Những chuyện phiền não như vậy, sư huynh người sẽ không hiểu được đâu."

Lệ Đông Quân xoay người nhìn hấn, lạnh lùng nói: "Chuyện phiền não này ta không hiểu, thế nhưng ta có một biện pháp có thể khiến người vĩnh viễn không còn phiền não như vậy nữa, người có muốn thử hay không, đảm bảo người làm một mẻ mà khỏe suốt đời."

Phan Tế nhìn ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của hấn, rùng mình một cái, vội cười làm lành nói: "Không cần phiền sư huynh, ngài cứ tiếp tục, tiếp tục đi....."

Nhanh như chớp hấn đã chạy đến đằng trước bậc thang ngòi xuống, nhìn vào không trung đến xuất thần, thỉnh thoảng làm bầm lều bầu, trong chốc lát nói: "Sao ta có thể làm một nữ hài tử khóc?" Lát sau lại nói: "Nhưng mà ta muốn chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nha."

Bộ dáng vô cùng ảo não.

Ngày hôm sau, đa số mọi người đều biết tin tức Đế hậu tách ra ngủ riêng.

Từ trước tới giờ, ngay cả khi Hoàng Hậu có nguyệt sự mà Hoàng Đế còn cố chấp nghỉ ở Tê Phượng cung. Hiện giờ lại tách ra, hơn nữa còn là thời kỳ mãn cảm nên Hoàng Hậu không thể hầu hạ Hoàng Đế, không chỉ khiến một số người có cơ hội ảo tưởng. Ngay cả Thái Hoàng Thái Hậu, khi Tiết Tĩnh Xu đến thỉnh an bà cũng hỏi một câu:

"Có phải con và Hoàng Đế cãi nhau hay có khúc mắc gì đúng không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, mỉm cười nói: "Hoàng tổ mẫu yên tâm, con với Bộ hạ vẫn chưa xảy ra vấn đề gì."

Nhưng thấy nàng cười, trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu lại có một ít ý vị sâu xa khác.

Bà không khỏi thở dài trong lòng, đều nói Đế vương vô tình, vốn dĩ bà thấy tình cảm của Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu rất tốt, căn bản không có cơ hội để người khác chen vào, bà còn cảm thán trong lòng.

Nào ngờ hiện tại Hoàng Hậu mới có thai không lâu, hai người liền chia phòng, chỉ sợ là trong lòng Hoàng Đế có tâm tư gì khác.

Nam nhân đều là như vậy, gặp người nào là thích người đó. Những người mà có thể toàn tâm toàn ý đối xử tử tế với thê tử của mình, thật sự là hiếm có khó tìm[2], đốt đèn lồng cũng tìm không ra người nào đâu.

[2] Câu gốc là "Long phượng sừng lân" (鳳毛麟角), ý chỉ những thứ quý hiếm.

Nhưng bà lại không thể ở trước mặt Tiết Tĩnh Xu mà nói Hoàng Đế cái gì, huống hồ nói cũng vô dụng, đành phải an ủi nàng: "Đừng suy nghĩ nhiều, con là Hoàng Hậu, vốn là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ này, hiện giờ lại có thai thì càng thêm tôn quý khó ai sánh được. Mặc kệ là ai đến, cũng không vượt qua được con đâu."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong lời này có chút ngẩn ra, nàng thấy rõ trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu có trấn an cùng thương tiếc, lập tức hiểu ý

bà, không khỏi buồn cười muốn giải thích, rồi lại không thể nào nói được. Huống hồ, chỉ sợ là bà lại nghĩ nhiều, chỉ cần ngày nào Hoàng Đế còn không nghĩ ở chỗ này, Thái Hoàng Thái Hậu cũng không tin, chi bằng không nói, sau này bọn họ cũng sẽ biết.

Thái Hoàng Thái Hậu thấy nàng không nói lời nào thì cho rằng nàng ngầm thừa nhận, càng thêm thương tiếc nàng. Có lẽ là vì đèn bù, cũng là vì trấn an, bà hạ chỉ ban thưởng cho Tiết Tĩnh Xu rất nhiều đồ vật.

Bà lại cố ý căn dặn người bên cạnh Tiết Tĩnh Xu, muốn bọn họ càng thêm dụng tâm hầu hạ, tuyệt đối không thể xảy ra một chút sai lầm nào, nếu không sẽ bị phạt nặng.

Từ trong cung Thái Hoàng Thái Hậu đi ra, Tiết Tĩnh Xu men theo con đường nhỏ trong hoa viên chậm rãi tản bộ, lại thấy trong đình hóng mát phía trước lại có bóng dáng Hoàng Đế ngồi bên trong.

Bước chân ngập ngừng, đang nghĩ là nên vào hay phải rời khỏi, đã thấy Đức công công vội vã chạy tới trước mặt nàng cung kính hành lễ.

"Nương nương, bệ hạ thỉnh ngài vào trong đình ngồi một lúc."

Tiết Tĩnh Xu suy tư không nói chuyện.

Đức công công yên lặng lau mồ hôi trên trán, lại nói: "Nương nương, bệ hạ vừa hạ triều đã ở chỗ này chờ ngài."

Tiết Tĩnh Xu nghĩ nghĩ, lúc này mới chậm rãi đi qua.

Đức công công lại lau mồ hôi, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói mọi người đều chờ bên ngoài đình, không được đi vào quấy rầy Đế hậu.

Tiết Tĩnh Xu đi vào đình hóng mát, ngồi lên ghế đá lót đệm gấm nhìn Hoàng Đế: "Sao Bệ hạ lại ở đây?"

Hoàng Đế nói: "Hôm qua Hoàng Hậu muốn ta một mình ở tấm cung tự kiểm điểm, không được bước vào điện Yên Ba, nên hôm nay ta chờ ở chỗ này, không tính là vi phạm ý nguyện của Hoàng Hậu đúng không?"

"Bệ hạ nói không sai," Tiết Tĩnh Xu gật đầu, rồi lại hỏi: "Bệ hạ đã xử lý xong triều chính chưa?"

Hoàng Đế nói: "Hoàng Hậu chớ có lo lắng, sẽ không chậm trễ chính sự. Hôm nay Hoàng Hậu cảm thấy như thế nào? Đồ ăn sáng dùng nhiều hay ít? Đêm qua ngủ có ngon không?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Tất cả đều tốt, đa tạ Bệ hạ nhớ thương."

Hoàng Đế nhìn nàng, Tiết Tĩnh Xu cũng lảng lạng nhìn lại hắn, hai người đều không nói lời nào.

Một lát sau, Hoàng Đế mở miệng trước: "Cho dù Mạn Mạn muốn phạt ta thì cũng nên cho ta cái kỳ hạn, không biết khi nào nàng mới bằng lòng tha thứ cho ta?"

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ, lại hỏi Hoàng Đế: "Những cuốn thoại bản đó, Bệ hạ xem từ khi nào?"

Hoàng Đế cẩn thận hỏi: "Hoàng Hậu nói chính là những cuốn sách trên kệ đó sao?"

Tiết Tĩnh Xu vẫn chưa nghĩ nhiều: "Không sai."

Hoàng Đế âm thầm thở phào, trước kia có những cuốn vốn đã bị hấn thiêu hủy(*), còn những cuốn trên kệ sách kia là sau khi đến hành cung mới mua, mà chân chính đến tay hấn thì cũng lắm là bốn năm ngày trước mà thôi, hấn thành thật nói: "Năm ngày."

(*) Lời nhắc: là lần anh Hoàng giận chị Hậu sao không ăn dấm chua của Tô cô nương, giận người mà đem sách đốt hết luôn đó.:v

Tiết Tĩnh Xu nói: "Vậy thì thỉnh bệ hạ tự kiểm điểm năm ngày đi, năm ngày sau, mọi thứ cứ theo lẽ thường."

Hoàng Đế ý muốn nàng châm chước một chút: "Vậy ngày thường Hoàng Hậu có cho phép ta đến cung của Hoàng Hậu bởi nàng dùng bữa không?"

Tiết Tĩnh Xu kiên định lắc đầu. Nàng biết nếu để Hoàng Đế vào được cung của nàng, bị hấn năn nỉ ỉ ôi một lúc thì nói không chừng ý chí của nàng sẽ bị hấn làm lung lay mất.

Hiện tại, cứ để Hoàng Đế giữ lại ấn tượng sâu đậm đi. Nếu không mỗi lần giận đối hấn, cuối cùng đều không giải quyết được gì, chỉ sợ Hoàng Đế sẽ càng thêm không thêm để ý.

Hoàng Đế bất đắc dĩ, đành phải hỏi tiếp: "Vậy nếu trùng hợp gặp Hoàng Hậu trong hoa viên hấn là không tính phạm quy chứ?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hấn một cái, khẽ cười nói: "Chỉ cần Bệ hạ đừng vì vậy mà để chậm trễ triều chính. Nếu không, tội thêm một bậc.":)

Hoàng Đế phối hợp chấp tay: "Vâng, cần tuân theo ý chỉ của nương nương."

Từ lúc đó đến bốn năm ngày sau, Tiết Tĩnh Xu tùy ý đi đến chỗ nào

của hoa viên đều có khả năng "trùng hợp" gặp được Hoàng Đế.

Dù vậy, tốt xấu gì Hoàng Đế vẫn còn biết chừng mực, mỗi ngày chỉ gặp một lần như vậy, nếu không Hoàng Hậu lại nói hấn bỏ bê triều chính.

Đã mấy ngày nay, Hoàng Đế cũng chưa từng bước vào điện Yên Ba một bước.

Tin tức này ở trong ngoài cung, thậm chí toàn bộ kinh thành, đều nổi lên một trận sóng to gió lớn.

Tất cả mọi người đều nghĩ trong lòng, lần này sợ là Hoàng Hậu thất sủng thật rồi. Hiện giờ Hoàng Đế còn muốn gặp nàng, hơn phân nửa là bởi vì trong bụng nàng hoài long chủng, nếu không làm sao giải thích mấy hôm nay ngay cả một bước mà Hoàng Đế cũng không muốn bước vào tấm điện của Hoàng Hậu?

Có người sốt ruột, lo lắng, nhưng càng nhiều người là vui sướng nháy nhót.

Vào cung từ tháng hai, ước chừng có đến sáu tháng là Hoàng Hậu độc chiếm Hoàng Đế, rốt cuộc nàng cũng thất sủng. Những người đang chờ đợi đó, cuối cùng cũng đã thấy được ánh bình minh đang le lói.

-----
*TiểuPi: bênhàminhvừauphôngbáo tìm editor cộng táccùnglàmbộ mới, cácbạncóhứng thúthìmờiquaxemthửnhé. ^^*

Chương 73: Lời đồn đãi

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Vào buổi sáng hôm nay, Tiết Tĩnh Xu vẫn giống như thường ngày. Sau khi xử lý xong một chút việc vặt trong cung, đang chuẩn bị đi nghỉ một lúc thì lại có cung nhân đến truyền lời, Ngũ cô nương của phủ Thừa Ân công xin cầu kiến, Tiết Tĩnh Xu sai người ta truyền nàng ấy vào.

Tiết Tĩnh Uyển giống như là một đường chạy đến đây, trên mặt nóng đến đỏ bừng, trán đầy mồ hôi, đầu tóc cũng có vài sợi xõa ra.

Tiết Tĩnh Xu gọi người mang nước đến cho nàng ấy rửa mặt, lại chải đầu búi tóc lần nữa, sau khi làm xong hết thảy, mới ngồi vào chỗ của mình ở trong điện.

Tiết Tĩnh Uyển một hơi uống hết ly nước ô mai, ngẩng đầu thì thấy Tam tỷ tỷ của nàng ta đang nhìn mình, mới phát giác được có vài phần thẹn thùng, lau khóe miệng, nhỏ giọng nói: "Buổi sáng chỉ uống nước qua một chút rồi thôi, sau đó một đường đến đây cũng không có uống nữa, cho nên..."

Tiết Tĩnh Xu cười cười, gọi cung nhân lại bưng lên thêm một ly nữa cho nàng ta, nói: "Chậm rãi uống, cẩn thận bị sặc. Trời nóng như vậy, sao ngươi lại chạy xa như thế?"

Vốn dĩ Tiết Tĩnh Uyển bưng chén nước ô mai thứ hai lên uống từng

ngụm một, nghe thấy lời nói này, động tác ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn nàng, cẩn thận nói: "Tam tử tử, gần đây tử cùng Hoàng Thượng không phải là..."

Tiết Tĩnh Xu khẽ nhíu mày: "Như thế nào? Mọi ở kinh thành nghe được gì sao?"

Nàng biết rõ bên trong cung có người truyền đi tin tức nàng và Hoàng Đế không hòa thuận, lại không biết bên ngoài truyền thành điều gì rồi, mà có thể khiến cho ngay cả thời tiết nắng nóng như vậy Tiết Tĩnh Uyển vội vã đi mười mấy dặm đường tới tìm nàng. Tiết Tĩnh Uyển cắn môi, tâm tình của nàng ta như đang bấn khoăn, chần chừ không muốn nói.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Chúng ta ở trong cung, tin tức ở bên ngoài một chút cũng không nghe được, mọi lại không nói với ta, ta cũng không biết có thể nghe được từ đâu nữa."

Lúc này Tiết Tĩnh Uyển mới cắn răng, nói: "Bên trong kinh thành đều truyền đi việc Bệ hạ không thích Tam tử tử, cho nên những ngày này mới liên tục không ngủ lại trong cung của tử tử. Còn nói...còn nói Bệ hạ sẽ ngay lập tức muốn chọn người mới tiến cung, chờ có người mới, sẽ vắng vẻ Tam tử tử."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, cũng không có phản ứng gì, bởi vì nàng biết rõ những chuyện này chẳng qua là do người khác phán đoán một cách vô căn cứ mà thôi, không hề có chút gì liên quan đến sự thật cả.

Tiết Tĩnh Uyển thấy nàng không có chút phản ứng nào, cho rằng bị bản thân nói trúng chỗ thương tâm, hốc mắt cũng vì vậy mà đỏ lên, nước nờ nói: "Tam tử tử, tử đừng khổ sở. Nương muốn mọi tới khuyên nhủ tử, để cho tử suy nghĩ một chút biện pháp níu kéo tâm

của Bệ hạ. Nhưng mà muội cảm thấy rằng nếu như Bệ hạ không thích người thì không thích thôi, chúng ta cũng không thích hẳn có được không? Mới không cần đi cầu hẳn, Tam tỷ tỷ mới không cần cầu người khác thích mình."

Tiết Tĩnh Xu thoáng kinh ngạc nhìn nàng, vừa cảm động vì nàng bất bình thay mình, nhìn hốc mắt nàng ấy đỏ ửng, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Nàng đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Tiết Tĩnh Uyển, dùng khăn lau nước mắt cho nàng ấy, vừa cười vừa nói: "Cô nương ngọc, muội khóc cái gì?"

"Hu hu hu..." Tiết Tĩnh Uyển dứt khoát khóc thành tiếng: "Tam tỷ tỷ, tỷ đừng khổ sở..."

Tiết Tĩnh Xu dờ khóc dờ cười, dụ dỗ nàng ấy hơn nửa ngày mới tốt hơn: "Những gì người bên ngoài truyền không đúng, ta với Bệ hạ vẫn tốt mà, những ngày này là do ta không cho chàng đến cung của ta, muốn chàng tự kiểm điểm lại bản thân, không như người ngoài nói đâu."

Tiết Tĩnh Uyển nức nở nấc cục một cái, nước mắt ròn ròn nói: "Thật sao?"

Tiết Tĩnh Xu hỏi ngược lại nàng: "Có khi nào ta gạt muội? Ngược lại muội đó, qua hai tháng nữa sẽ xuất giá, còn nói khóc nhè liên khóc nhè, còn trẻ con hơn cả Lục muội muội, để Lục muội muội và Thất muội muội biết được sẽ cười muội."

Tiết Tĩnh Uyển then thùng cúi đầu xuống, lau sạch sẽ nước mắt, lại ngẩng đầu lên xác nhận nói: "Tam tỷ tỷ, thật sự tỷ không gạt muội chứ, thật sự Bệ hạ không có không thích tỷ sao?"

Tiết Tĩnh Xu lại chậm rãi ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, nói: "Không có lừa muội, nếu muội không tin thì chút nữa ăn trưa, ta sai người mời Bộ hạ đến cho muội ở trước mặt chàng hỏi thử xem."

Tiết Tĩnh Uyển vội vàng lắc đầu: "Không cần, không cần, muội tin."

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nói: "Nhìn muội bị dọa kìa, người khác không biết còn tưởng Bộ hạ là mãnh thú hay là dòng nước lũ gì nữa chứ."

Tiết Tĩnh Uyển nho nhỏ nói thầm: "Bộ hạ không phải là con mãnh thú và dòng nước lũ, nhưng khi so với con mãnh thú và dòng nước lũ còn đáng sợ hơn. Gương mặt lạnh lùng như vậy, mà Tam tỷ tỷ không sợ."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong hơi sửng sờ. Trước đây không lâu, nàng cũng nghĩ giống như Tiết Tĩnh Uyển vậy, cảm thấy gương mặt đó của Hoàng Đế, nhìn rất uy nghiêm còn lạnh lùng, không có chút tình người.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã có thể tùy ý cùng Hoàng Đế nói đùa, thậm chí còn đốt bản thoại của hắn, chặn hắn ở ngoài cửa điện. Chút chuyện này nếu là thời điểm mới vào cung thì nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tiết Tĩnh Uyển còn nói: "Nương nghe tin tức này, rất vội vã. Vốn dĩ bà muốn đi cùng muội, nhưng hôm qua Đại nương với Tiết Tĩnh Viện nói bóng gió, nói là Tam tỷ tỷ thất sủng, về sau cha có làm được Thừa Ân công hay không thì cũng chưa biết được. Nương tức giận gặp thêm thời tiết nắng nóng nên chỉ đành ở nhà nghỉ ngơi, mới để cho muội đi một mình."

Tiết Tĩnh Xu khẽ nhíu mày, hỏi: "Thân thể của mẫu thân như thế

nào?"

"Đại phu nói không có cái gì đáng ngại, nghỉ ngơi hai ngày sẽ tốt hơn."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu một cái.

Nàng còn nhớ mới trước đây, trong lúc đại phòng nhị phòng tranh chấp không ngừng, có thể Tần thị đều lạnh nhạt không để ý, sao bây giờ đã lớn tuổi thì tính tình lại có chút thất thường vậy?

Những thứ tôm tép nhãi nhép kia, dù có ầm ĩ cũng không làm được chuyện gì, huống chi hiện nay Đại phòng đã hoàn toàn thất thế, cùng lắm chỉ là lời nói ngoài miệng vài thứ không sạch sẽ mà thôi, cứ mặc kệ bọn họ là được, đừng nên để lời của bọn họ trong lòng, cũng đừng bởi vì bất kỳ lời nói gì liền không vui, đó mới là cách phản kích họ tốt nhất. Cần gì vì bọn họ mà tức giận.

Hay là bởi vì địa vị đã thay đổi, khiến cho tâm tình của Tần thị cũng thay đổi theo, nghe không nổi một câu không hay?

Tiết Tĩnh Xu âm thầm lắc đầu, ném chuyện này qua một bên.

Thời gian gần tới buổi trưa, Tiết Tĩnh Xu giữ Tiết Tĩnh Uyển lại dùng bữa.

Tiết Tĩnh Uyển liên tục từ chối, sợ chút nữa sẽ chạm mặt Hoàng Đế cho nên nói thế nào cũng không chịu, liền đứng dậy chuẩn bị ra cung.

Tiết Tĩnh Xu đành phải hạ mệnh, gọi người chuẩn bị một cỗ xe ngựa cho nàng, trên xe ngựa phủ một khối băng, còn có hai cái hộp đựng thức ăn, hai cái túi nước, để cho nàng không đến mức ở trên đường nóng lên hoặc là đói.

Đưa Tiết Tĩnh Uyên đi xong, liền có cung nhân tiến lên xin chỉ thị có muốn truyền lệnh gì hay không.

Tiết Tĩnh Xu phái một tiểu nội giám đi ngoại đình, thỉnh Hoàng Đế lại đây cùng dùng bữa trưa.

Những ngày này, tuy nói mỗi ngày hai người đều gặp mặt ở vườn hoa, có thể nói cho cùng vẫn là nàng vắng vẻ Hoàng Đế, cho dù hết thấy như vậy cũng là do Hoàng Đế gieo gió gặt bão, nhưng mà thời điểm này cần nên thân thiện nhẹ nhàng, nàng cũng không để ý mà chủ động nhẹ nhàng một chút.

Hoàng Đế rất nhanh đã đến. Tiết Tĩnh Xu tiến lên đón, Hoàng Đế một tay ôm lấy thắt lưng của nàng, tay kia vuốt ve ở trên bụng nàng.

Tiết Tĩnh Xu đè lại hấn tay, hỏi: "Bệ hạ làm gì vậy?"

Hoàng Đế nói: "Ta đang chào hỏi với Hoàng nhi."

Tiết Tĩnh Xu bật cười, bụng của nàng còn chưa có nổi lên, cho nên bé con ở trong bụng vẫn còn nhỏ, Hoàng Đế cùng con chào hỏi, con có thể biết sao?

Chẳng qua là nàng cũng không nói cái gì cả, chỉ là mỉm cười để Hoàng Đế vuốt ve.

Hoàng Đế sờ soạng đủ rồi, mới đỡ Tiết Tĩnh Xu ngồi vào bàn bên cạnh.

Lúc hai người bọn họ dùng bữa, đa phần thời điểm dùng bữa đều không có người khác đứng bên cạnh hầu hạ, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Hoàng Đế gặp một miếng dưa chua ngó sen cho Tiết Tĩnh Xu.

Gần đây nàng đã không còn nôn nghén, chỉ là khẩu vị đồ ăn lại có chút thay đổi, thích ăn đồ mặn, khẩu vị rất nặng. Nên biết trước đây nàng chỉ thích thanh đạm, không nghĩ tới bây giờ không thể không cảm thán bé con trong bụng rất kỳ diệu, chỉ lớn hơn nắm tay thôi lại có thể làm cho nàng có nhiều thay đổi như vậy.

Tiết Tĩnh Xu đang nhai kĩ nuốt chậm, nhớ tới chuyện hôm nay Tiết Tĩnh Uyển đến nói, cười hỏi Hoàng Đế: "Bệ hạ có biết hai ngày nay trong kinh thành đang đồn đại chuyện gì không?"

Ở trong kinh thành Hoàng Đế có mật thám, nếu có chuyện gì lớn thì sẽ có người báo lại cho hắn. Nhưng mà chuyện đồn đại về quan hệ gió trăng trong kinh thành, mà hơn hết đương sự lại là Hoàng Đế, khiến cho những người kia không có can đảm truyền cho Hoàng Đế.

Bởi vậy, Hoàng Đế hỏi: "Đồn cái gì?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một cái, nói: "Mấy ngày này, ta muốn Bệ hạ tự mình kiểm điểm bản thân. Nhưng không nghĩ tới bị người khác truyền đi, nói Bệ hạ đã chán ghét ta, cho nên những ngày này chưa từng đặt chân tới điện Yên Ba một bước. Còn nói Bệ hạ sắp có người mới, đến lúc đó chỉ sợ người cũ là ta đây sẽ bị Bệ hạ vứt ra sau gáy. Có lẽ trong tưởng tượng của các nàng là bây giờ ta đang ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt đấy."

Hoàng Đế khẽ nhíu mày, nói: "Chẳng qua là mấy người lảm mồm thôi, lời nói vô căn cứ, Hoàng Hậu không cần để ở trong lòng."

Tiết Tĩnh Xu gật gật đầu, quả thật nàng không có để ở trong lòng. Trên thế giới này, khó ngăn cản nhất là miệng đời, khó tránh nhất là

lời đồn. Có một số việc, đồ bất như sơ[1].

[1]: Đắp đập không bằng khơi thông, từ chuyện "Đại Vũ trị thủy"

Trong suốt triều đại của Nghiêu, vùng trung tâm Trung Quốc thường xuyên bị ảnh hưởng bởi lũ lụt đã ngăn cản phát triển kinh tế và xã hội. Cha Vũ là Cổn được giao nhiệm vụ xây dựng hệ thống kiểm soát lũ lụt. Ông đã trải qua chín năm xây dựng một loạt các tuyến đê và đập nước dọc theo bờ sông, nhưng không đạt hiệu quả nên bị người kế tục vua Nghiêu là Thuấn xử tử. Khi trưởng thành, Vũ tiếp tục công việc của cha. Vũ đã thành công trong việc phát minh ra một hệ thống kiểm soát lũ lụt rất quan trọng trong việc xây dựng sự thịnh vượng của khu trung tâm Trung Quốc. Thay vì trực tiếp đắp đập ngăn dòng chảy của sông, ông đã thực hiện một hệ thống kênh mương thủy lợi thuyên giảm nước lũ vào các cánh đồng, cũng như chi tiêu lớn trong nỗ lực nạo vét lòng sông.

Chẳng qua là nàng cảm thấy tin tức ở bên trong cung bị truyền đi cũng là hơi nhanh quá rồi.

Tuy nói trong cung nhiều người như vậy, khó mà không có người không truyền tin tức ra bên ngoài, điều này là không ngăn được nhưng mà nếu như không đem một số người răn đe một phen, chỉ sợ về sau bọn họ sẽ càng trở nên can rỡ hơn.

Nàng liền nói với Hoàng Đế: "Ta chuẩn bị sắp xếp lại những người người trong cung, không biết ý của Bệ hạ như thế nào?"

Hoàng Đế gật đầu: "Ta cũng đang có ý đó. Trước mắt Hoàng Hậu đang có thai, không thể vất vả quá, chuyện này liền giao cho Đức Lộc đi làm, mỗi ngày ta để cho hắn đến báo cáo tiến độ với Hoàng Hậu."

"Cũng tốt." Tiết Tĩnh Xu nói, nàng lại nhìn Hoàng Đế một lúc, chọc

chọc nói: "Chỉ sợ không cần quá hai ngày, lại có người dẫn theo mỹ nhân tiến cung, thỉnh Bệ hạ rũ lòng thương xót, Bệ hạ thật có diễm phúc, thật là làm ta hâm mộ."

Hoàng Đế thấy Hoàng Hậu vẻ mặt tươi cười, trong nội tâm đột nhiên cảnh giác, chuyện hai lần trước của Tô Đình Lan và Thẩm An Thiển, hẳn còn để ý trong bụng, lần này lại có người tiến cung nữa, có lẽ nào Hoàng Hậu sẽ không lại để cho hắn ôm gối ngủ một mình đó chứ?

Cái này không được rồi, hắn thật vất vả lắm mới có thể cùng thân cận với Hoàng Hậu, sao có thể để những người không có mắt kia phá hư chuyện tốt được? Lần này lại có người không biết tốt xấu, không thể dễ dàng tha thứ được.

***

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua có thấy một số con yêu nói nữ chủ là người đơn giản mà còn già mồm, *thờ dài* ta phải nói rằng là mặc dù Hoàng Đế không phải là một Hoàng Đế đứng đắn, Hoàng Hậu cũng không phải là một Hoàng Hậu đứng đắn. Một theo khuôn phép cũ là nữ tử đoan trang bảo thủ, còn có thể gặp phải tiểu hòa thượng phong lưu NP đánh thẳng vào? Huống chi là một Hoàng Đế a! Vậy thì quả thật lật đổ tam quan của nàng sao?

Hơn nữa tiểu hoàng thư có thể nói là chuyện lý thú khuê phòng, năm ngày ước hẹn của nữ chủ cùng Hoàng Đế chưa chắc không phải tư tưởng nha? Hai người cũng không có thật sự tức giận chiến tranh lạnh, còn không phải ra vườn hoa hẹn hò đó sao.

Hơn nữa, tiểu hoàng thư có thể nói là khuê phòng chuyện lý thú, nữ chủ cùng Hoàng Đế năm ngày ước hẹn chưa chắc không phải là tư tưởng đâu? Hai người lại không có thật sự tức giận chiến tranh lạnh,

này không còn vườn hoa hện hò sao.

*Hoàng Đế: Có sao? Hện hò chẳng lẽ không phải ở dã ngoại trước oo
lại xx sau đó oox? Ồ... Nghe có vẻ không sai, hôm nào dụ dỗ Mạn
Mạn thử xem.*

Tác giả: Cầu còn dư lại, Mạn Mạn ở phía sau người:)

*Editor: Hai người nói xấu coi chừng Mạn Mạn giận a~~ *cười bí
hiếm**

Chương 74: Nghiêm trị

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Trong cung rất nhanh liền âm thầm bắt đầu thanh tẩy, mỗi ngày đều có người im hơi lặng tiếng biến mất, rồi sau đó có gương mặt mới được bổ sung.

Cả tòa cung điện, trên mặt vẫn sóng yên biển lặng nhưng ở bên dưới mạch nước ngầm so với trước kia thì càng phun trào mãnh liệt.

Mỗi người đều có mối lo nghĩ khác nhau về việc này, người thì không khỏi nơm nớp lo sợ đề phòng, chỉ sợ người mất tích tiếp theo là bản thân mình. Nhưng cũng có người không thẹn với lương tâm tất nhiên không cần lo lắng.

Tiết Tĩnh Xu biết rõ, đối với phương pháp này cũng không sạch sẽ hoàn toàn, rồi những gương mặt mới bổ sung vào thì cũng chưa chắc sẽ không phải là tai mắt nằm vùng của người khác. Nhưng nàng cũng chẳng thèm để ý.

Nàng không thể nghĩ xa đến đó, trước mắt cũng không có năng lực có thể bố trí hành cung thành một cái thùng sắt kín kẽ không một kẽ hở được. Nàng chỉ cần để cho những người kia khi muốn tiếp tục cung cấp những tin tức ra bên ngoài, có thể nghĩ đến vết xe đổ hôm nay và cẩn thận suy nghĩ kĩ lần nữa.

Hậu cung có động tĩnh, tiền triều cũng không bình tĩnh được.

Cuối cùng có người không chịu nổi bị lợi ích mê hoặc, hoặc là giả nhận định Hoàng Hậu đã thất sủng, tự mình đề nghị có thể nhảy vào chỗ tốt của Hoàng Đế, vì vậy có đại thần dâng tấu, thỉnh Hoàng Đế chiêu mộ hậu cung.

Lần này, Hoàng Đế ngay cả chờ cũng không muốn, trên triều lên tước mũ quan của hắn, trách mắng hắn ly gián tình cảm của Đế Hậu, ý đồ dao động căn cơ quốc gia, có tâm hiểm ác như vậy nghĩ thôi cũng đáng hận, đem chức quan tước hắn rồi trục xuất ra khỏi kinh, vĩnh viễn không trọng dụng nữa. Rồi tiếp tục hạ chỉ lần nữa, sau này nếu có người nhắc lại chuyện này thì sẽ cùng tội với người này.

Ý chỉ vừa được đưa ra, lời đồn đãi liền được phá bỏ.

Vốn dĩ có người rục rịch, thời điểm này toàn bộ đều thu mình lại, không dám có động tác gì nữa.

Những nhà có nữ nhi vừa độ tuổi, vốn dĩ tính giữ nữ nhi lại chuẩn bị đưa vào trong cung, trước mắt nghe thánh chỉ này được ban ra, biết rõ ý định này là vô vọng, hoặc nói, ít nhất cũng phải đợi thêm hai năm, thời điểm hiện tại tình cảm Đế Hậu nồng nàn, là không có hi vọng rồi.

Bọn họ không thể không tính toán chuyện khác, đưa mắt nhìn sang còn có những Vương hầu công tử trẻ tuổi.

Trong đó người kiếm lợi nhất là An Thân vương.

Mặc dù hiện tại An Thân vương chỉ là một Vương gia nhà tản phú quý, nhưng hắn còn trẻ, lớn lên lại soái, quan trọng hơn là nhà ngoại của hắn rất cao quý, danh vọng ở trong triều không thấp. Nếu Thân vương muốn vào triều, cũng không phải là không được.

Hiện tại trong kinh thành này có không ít nhóm nam nhân tài tuấn, chỉ là không có ai vượt qua An Thân vương được.

Nhưng vị Thân vương này, cũng có một câu lưu truyền khiến mọi người ai cũng biết, hẳn muốn cưới đệ nhất thiên hạ mỹ nhân làm vợ.

Vì ý nguyện to lớn này, thậm chí ngay cả Nhị cô nương của Vĩnh Ninh Quận chúa, Tiểu An Minh như mỹ nhân vậy hẳn cũng không nhìn trúng, thậm chí còn dây dưa kéo dài bao nhiêu năm với Đoan Thái phi, đến nay cũng không biết ai có thể thuyết phục ai.

Nói cách khác, nếu như người muốn gả nữ nhi của mình cho An Thân vương thì cùng lắm chỉ được làm Trắc phi, có khi chỉ là làm di nương.

Rất nhiều người không quá cam tâm tình nguyện, dù sao giữa việc làm phi tần của Hoàng Đế so với Vương phi của Thân vương thì có sự khác biệt một trời một vực.

Phần lớn mọi người còn có mấy phần tự giác hiểu được nữ nhi của mình so với đệ nhất thiên hạ mỹ nhân không chung đường, bởi vậy lại đem mục tiêu chuyển lên những người trẻ tuổi khác.

Nhưng cũng có một hai người kì lạ, đối với mị lực của bản thân cực kỳ tự tin nên nghĩ có thể đoạt được chiếc ghế An Vương phi, ai ngờ đụng phải bức tường cứng không muốn quay đầu lại.

Chuyện này là nói sau.

Hoàng Đế bị Hoàng Hậu cản ở ngoài cửa điện năm ngày, bây giờ

giải lệnh cấm nên có vài phần giống như tiểu biệt thắng tân hôn. Chẳng những hàng đêm thấp thỏm không yên ở điện Yên ba, trong mỗi ngày ăn trưa cùng ăn tối thì nhiều lần đến ăn cùng với Hoàng Hậu.

Hôm nay sau khi dùng xong bữa tối, Đế Hậu hai người bước chậm rãi bên cạnh hồ sen.

Hoàng Đế đột nhiên vươn tay sờ bụng của Tiết Tĩnh Xu.

Đây là động tác gần đây hấn hay làm, Tiết Tĩnh Xu cũng đã thành thói quen.

Hoàng Đế sờ soạng trong chốc lát, giống như cảm giác đã sờ được cái gì, gật đầu, nói: "Hai ngày nay hoàng nhi đã lớn hơn rồi."

Tiết Tĩnh Xu dờ khóc dờ cười nhìn hấn: "Thiếp mới vừa dùng bữa tối xong, khẳng định bụng sẽ to hơn so với bình thường một chút. Sáng mai Bệ hạ sờ thử lại sẽ phát hiện Hoàng nhi ồm lại đấy."

"Phải không?" Hoàng Đế nói: "Vậy ta thử sờ lại xem."

Lần sờ này lại sờ rất lâu.

Tiết Tĩnh Xu thể nào cũng đoán được vài phần tâm tư của hấn, có lẽ sờ bé con trong bụng của nàng chỉ là cái cốt, Hoàng Đế này đang muốn ăn chút đậu hũ của nàng đây mà.

Chẳng qua, nàng cũng không nói ra, chỉ nói: "Trương Thái y từng nói, bụng của phụ nhân giống nhau, bắt đầu từ tháng thứ ba mới lộ bụng bầu, năm tháng sau đó sẽ như nổi khí lên vậy, lớn rất nhanh."

Hoàng Đế gật đầu, nghĩ đến cái gì, lại quay đầu hỏi nàng nói: "Mạn

Mạn nàng nói, trong bụng này có khi nào có hai Hoàng nhi không nhỉ?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Thiếp làm sao biết được. Nhưng mà trên đời này trăm người phụ nữ mang thai thì chưa chắc đã là song thai. Cơ hội này rất ít, Bệ hạ vẫn không nên ôm hy vọng thì hơn."

Hoàng Đế nói: "Không biết song thai có chuẩn mạch ra được không, ngày khác để Trương Chi Khung tới thỉnh mạch cho Hoàng Hậu, ta hỏi hẩn một chút."

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ liếc hẩn một cái: "Bệ hạ đừng có mà lại hỏi vấn đề khó khăn cho Trương thái y hoặc vấn đề kì quái gì đó nữa. Nếu không sau này thiếp rất khó mà nhìn mặt hẩn."

Hoàng Đế nói: "Này có gì thẹn thùng? Khó trách da mặt của Hoàng hậu quá mỏng."

Tiết Tĩnh Xu âm thầm không còn gì để nói, trong lòng nghĩ, ta nào có da mặt mỏng, rõ ràng là Bệ hạ ngài da mặt dày không ai bằng.

Ban đêm rửa mặt xong, hai người đi ngủ.

Hoàng Đế ôm Tiết Tĩnh Xu, sờ sờ chà xát.

Tiết Tĩnh Xu sao lại không biết ý đồ của hẩn?

Nhưng mấy ngày nay, quả thực hai người đã rất lâu chưa thân cận, thấy Hoàng Đế ghen, trong lòng nàng cũng không đành lòng.

Nhớ tới đã có lần Hoàng Đế nắm hai tay nàng làm qua chuyện đó,

nàng đỏ mặt cắn môi chủ động đưa tay thăm dò xuống dưới.

Nửa chừng thì bị Hoàng Đế cản lại, kinh ngạc nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu quay mặt đi, không dám nhìn thẳng hắn. Làm được bước này rồi, đối với nàng mà nói cũng không dễ dàng gì.

Nhưng sao bỗng dưng Hoàng Đế lại có cái loại chừng mực này vậy?

Trước đây Hoàng Hậu ỡm ờ thì hắn đều muốn cứng rắn kéo tay nàng làm chuyện xấu. Bây giờ khó có được lúc Hoàng Hậu tự chủ động, tất nhiên hắn nên nắm chắc cơ hội, được voi đòi tiên mới đúng.

Hắn cầm tay Tiết Tĩnh Xu, đưa tới bên môi hôn một cái, khàn giọng nói ra: "Lần trước đã khiến tay Mạn Mạn đau hai ngày, hôm nay chúng ta không cần tay, đổi cách khác đi."

Cách khác là cách gì, trước đây Hoàng Đế cũng từng nói với nàng, trừ hai tay ra còn có thể hai chân, thậm chí là...Song-nhũ.

(A Cảnh Nam mô *(((\ (@v@) /)))*)

Đối với Tiết Tĩnh Xu mà nói, làm những chuyện này so với dùng hai tay càng thêm khó có thể坦然 nhiên chấp nhận.

Nàng lập tức hối hận vừa rồi mới chủ động, cố gắng thu hai tay mình về.

Sao Hoàng Đế có thể để nàng như ý, vạt đưa đến miệng rồi còn muốn bay đi?

Hắn thuận thực chặn trên miệng nàng lại, lại chế trụ hai tay của nàng,

để nàng không có lực phản kháng rồi ăn sạch sẽ.

Ngày thứ hai, Hoàng Đế càng thêm ân cần hầu hạ Hoàng Hậu dùng bữa.

Cung nhân đứng hầu ở bên, trong nội tâm đều kinh ngạc không thôi. Vì sao nương nương dùng sắc mặt càng lạnh với Bệ hạ, thì Bệ hạ lại càng ân cần chu đáo? Đây rốt cuộc là chuyện quái gì? Sao khiến người ta xem không hiểu gì hết vậy?

Các nàng chỉ dám ở trong lòng hoang mang, ai cũng không dám biểu lộ ra ở trên mặt.

Hôm nay lũ triều thần cũng phát hiện, Tâm tình của Bệ hạ rõ ràng so với hai ngày trước tốt hơn một chút.

Hiện tại bọn họ mơ hồ biết một quy luật, tâm tình của Bệ hạ chuyển đổi đại khái có quan hệ với Hoàng Hậu.

Hiện tại, cũng không ai còn ngu xuẩn nhận thức rằng nương nương thất sủng trong thời gian ngắn nữa, mất công đem mình chắn trước họng súng.

Hoàng Đế đi rồi, Tiết Tĩnh Xu dẫn theo cung nhân đi đến cung Thái Hoàng Thái Hậu.

Mấy ngày trước Thái Hoàng Thái Hậu còn tưởng rằng tình cảm Hoàng Đế đối với Hoàng Hậu nhạt dần. Sau này mới biết, hóa ra đúng là do Hoàng Hậu không cho phép Hoàng Đế vào thăm cung của nàng.

Trong lòng bà không khỏi cảm khái bản thân già rồi, không theo kịp ý nghĩ của người trẻ tuổi nữa, càng không thể đem kinh nghiệm từ trước tới nay của mình để rập khuôn lên người của Hoàng Đế và Hoàng Hậu.

Dù sao quan hệ giữa Hoàng Đế và Hoàng Hậu cũng hòa thuận, bà nhìn thấy cũng vui mừng.

Ước chừng qua mười mấy ngày, trong kinh liên tục có tin tức truyền đến, nữ nhi vị đại thần nào cùng thanh niên tài俊 nào đó kết hôn.

Thiết nghĩ những người kia cũng biết rõ nữ nhi của mình không leo nổi, nên liền vì các nàng làm mai.

Trong lúc nhất thời, bà mới trong kinh thành là nghề làm ăn tốt nhất.

Nhưng vẫn còn một số người, vẫn còn do dự chọn người.

Một ngày này, đột nhiên Tiết phủ ở kinh thành gửi một phong thư cho Tiết Tĩnh Xu.

Sau khi Tiết Tĩnh Xu xem xong thì nhú mày không nói.

Hóa ra Đại phòng mấy ngày này an phận lại có động thái mới.

Không biết Tiết Tĩnh Viện trong lòng nghĩ như thế nào mà ở bữa tiệc ngắm hoa của phủ Vĩnh Ninh Quận chúa, dùng thủ đoạn, làm chuyện bất chính với An Thân vương lại bị mấy người bắt tại chỗ.

Vậy mà An Thân vương lại sáng khoái nạp Tiết Tĩnh Viện làm di nương, hoặc đưa tới phủ làm Trắc phi cũng được.

Nhưng mà Đại phòng dường như không hài lòng lắm với kết quả

này, liên tục quấy rối suy nghĩ muốn đến hành cung thỉnh Thái Hoàng Thái Hậu làm chủ, hiện tại đã bị Chu lão thái quân cấm túc.

Mà phủ Vĩnh Ninh Quận chúa cũng không muốn từ bỏ ý đồ.

Ai cũng biết nữ nhi của Quận chúa Tiểu An Minh để ý An Thân vương, nhưng Tiết Tĩnh Viện lại câu dẫn An Thân Vương ngay trong quý phủ của nàng ta, đây không phải là hung hăng chà đạp thể diện của nàng ta dưới lòng bàn chân à?

Hai ngày này, tin tức trong kinh thành truyền đi rất khó nghe, thậm chí ngay cả ngâm thơ luận họa cũng bị nói là có cấu kết với thanh niên tài俊 khác, đều có người nói ra.

Chiếu theo tình thế này phát triển tiếp thì nàng ta đừng nói là mơ ước làm vương phi của An Thân vương, mà ngay cả Trắc phi hoặc di nương cũng có thể không làm được.

Bởi vậy, Chu lão thái quân viết thư, cầu chú ý từ Tiết Tĩnh Xu.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cũng không rõ, vì sao Tiết Tĩnh Viện lại cam chịu đầy đọa rơi xuống hoàn cảnh này, chẳng lẽ nàng ta không hiểu, lấy danh tiếng và địa vị hiện tại của Đại phòng, căn bản không đảm nhận nổi vị trí chính phi An Thân vương hay sao?

Hướng chi, nàng ta lại dùng thủ đoạn không chính đáng, chẳng lẽ trông cậy vào việc Đoan Thái phi đồng ý cho một người không biết giữ trong sạch làm con dâu à?

Còn chưa kể nói đến câu nói truyền kì về đệ nhất mỹ nhân của An Thân vương còn không biết là thật hay giả nữa.

Chương 75: Ý chỉ

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Sự việc của Tiết Tĩnh Viện và An Thân Vương liên quan đến rất nhiều người, chẳng những có Tiết phủ, còn có Đoan Thái phi cùng với Vĩnh Ninh quận chúa. Tiết Tĩnh Xu không thể tự tiện đưa ra quyết định, vì thế lại dẫn theo người đến cung Thái Hoàng Thái Hậu

Thái Hoàng Thái Hậu vừa mới ngủ trưa dậy, bà đang bung một chén chè hạt sen chậm rãi nhấm nháp, thấy Tiết Tĩnh Xu tới, cười tiếp đón nàng: "Tới rất đúng lúc, đây là chè nấu từ hạt sen mà năm nay mới thu hoạch, ta đang muốn sai người đưa đến cho con một phần."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Cám ơn Hoàng tổ mẫu đã nghĩ tới con."

Tạm thời nàng đặt chuyện của Tiết Tĩnh Viện qua một bên, bởi Thái Hoàng Thái Hậu đang vô cùng cao hứng dùng xong chè hạt sen, lại trò chuyện một lát.

Thái Hoàng Thái Hậu hỏi nàng: "Con tới tìm ta là có chuyện gì khác?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, lúc này mới nói hết những trò khôi hài đang diễn ra trong kinh thành với bà.

Thái Hoàng Thái Hậu càng nghe, nhíu mày càng chặt, cuối cùng lại là trầm mặt như nước.

Bà hỏi Tiết Tĩnh Xu: "Theo Hoàng Hậu thì việc này nên làm gì bây giờ?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Nếu như theo ý Tứ muội muội mà để nàng làm An Vương phi, vậy thì chỗ Đoan Thái phi nương nương cùng Vĩnh Ninh quận chúa nhất định sẽ không đồng ý. Nếu như theo lời An Thân Vương mà nạp Tứ muội muội làm trắc phi, con thấy nàng ta sẽ không cam lòng."

Thái Hoàng Thái Hậu nhàn nhạt nói: "Chuyện tới nước này, chẳng lẽ còn tùy vào nàng ta cam tâm hay không cam tâm nữa sao? Đã là nữ nhân thì tuyệt đối không được ngốc, chuyện không thể làm nhất chính là chủ động đem nhược điểm của mình đưa vào tay người khác." Trước đây nàng ta cố ý câu dẫn An Vương, lại có nhiều lời đồn đãi theo đó truyền ra như vậy, hiện tại cũng đã mất thanh danh rồi, ngoại trừ An Vương phủ, còn có nhà nào dám cưới nàng ta nữa?

"Nếu nàng ta đã không có lựa chọn nào khác, thì quyền chủ động sẽ không nằm trong tay nàng ta, mà là ở trong tay của An Vương và Đoan Phi. Nếu An Vương muốn nàng ta làm di nương hoặc là trắc phi, nàng ta vui vẻ cũng được, không vui cũng chẳng sao, đều phải vào phủ. Bằng không nếu làm loạn lên, hoặc là muốn sống muốn chết, thì cuối cùng cũng là để cho người khác chê cười."

"Vậy ý của Hoàng tổ mẫu là?"

Thái Hoàng Thái Hậu nói: "Con mới vừa nói để An Vương đón nàng ta vào phủ làm trắc phi, theo ta thấy cách này là khả thi nhất. Có lẽ con không hiểu tính tình của Đoan Phi, trong mắt nàng ấy không chấp nhận được nửa hạt cát. Con nghĩ xem liệu nàng sẽ đồng ý để An Vương nạp một nữ tử có thanh danh không tốt làm trắc phi sao?"

"Vậy là muốn Tứ muội muội làm di nương? Nhưng mà....."

Thái Hoàng Thái Hậu cũng trầm mặt, nói: "Nhưng nữ nhi Tiết gia chúng ta, không lý nào gả làm di nương cho người khác. Cho dù hiện giờ Đại phòng đã không còn quyền lợi hay địa vị, nhưng dù gì cũng là đích tử trưởng tôn. Đường đường là đích nữ lại đi làm di nương cho người khác, dù là di nương của Vương gia cũng làm mất mặt hai người chúng ta.

Chuyện này, ta và Đoan Phi mỗi người sẽ lùi một bước. Mấy năm nay, Đoan Phi muốn An Vương lấy nhị cô nương của Vĩnh Ninh quận chúa, An Vương lại làm loạn không muốn đại hôn. Mỗi lần hấn làm loạn, đều là ta nói đỡ cho hấn. Hiện tại chuyện đã tới nước này, ta cũng không thể nói đỡ cho hấn được nữa.

Lát nữa ta phái người mời Đoan Phi đến, trước sẽ mấp mé thăm dò nàng. Nếu quả thực nàng không muốn thì ta đây sẽ lui một bước, đồng ý hạ chỉ để An Vương cưới cô nương Tiểu gia làm chính phi. Đoan Phi cũng lui một bước, đón Tiết Tĩnh Viện vào phủ làm trắc phi.

Con cứ về trước đi, con có thai, không cần quan đến những việc này, cứ để cho ta là được."

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy tạ lễ, chậm rãi lui ra.

Hai ngày sau, Thái Hoàng Thái Hậu liên tiếp hạ hai đạo ý chỉ.

Một đạo là cưới nhị cô nương Tiểu An Trà của quý phủ Vĩnh Ninh quận chúa làm chính phi của An Vương phủ. Một đạo còn lại là nạp Tứ cô nương của phủ Thừa Ân công làm trắc phi của An Vương, thành hôn cùng một ngày.

Ý chỉ vừa truyền tới kinh thành, tức khắc liền náo nhiệt.

Quý phủ của Vĩnh Ninh quận chúa thì không khí vui mừng, tất nhiên là không cần phải nói.

Còn ở đại phòng của Tiết gia, lại là khung cảnh yên tĩnh.

Tiết Tĩnh Viện đầu bù tóc rối ngồi ở trên giường, hai mắt vô thần, lẩm bẩm tự nói: "Thế nhưng là nàng ta, thế nhưng là nàng ta làm chính phi..... Không được, không được, nàng ta sẽ không bỏ qua cho ta. Không được! Ta muốn đi tìm Thái Hoàng Thái Hậu, ta muốn đi thỉnh cầu Thái Hoàng Thái Hậu thu hồi ý chỉ!" Nàng nói xong liền xốc chăn lên muốn xuống giường.

Nương nàng là Vương thị vội ngăn nàng lại, ngữ khí đau buồn: "Viện nhi của ta, con đừng làm chuyện ngu ngốc. Thái Hoàng Thái Hậu đã hạ ý chỉ, việc này là ván đã đóng thuyền, không có khả năng sẽ thay đổi."

Tiết Tĩnh Viện nắm tay nương của nàng, trạng thái điên cuồng: "Nương, đó là Tiểu An Trà! Nàng ta làm chính phi nương nương, sao có thể sẽ tha cho con được? Mấy ngày nay người có nghe được người ở kinh thành bàn tán gì không? Đó đều là thủ đoạn của nàng ta! Sau này nàng ta là chính phi, con là trác phi, nếu nàng ta muốn hành hạ con, không phải dễ như trở bàn tay sao? Nương, người phải cứu nữ nhi đi mà!"

Vương thị bất lực nhìn sang chỗ khác.

Bên cạnh giường, có một nữ tử trang điểm thành nha hoàn lạnh lùng đứng đó, nhìn kỹ hóa ra lại là Đại cô nương Tiết phủ, Hoài văn Thái Tử phi, Tiết Tĩnh Thiên.

Tiết Tĩnh Thiên nhìn mẫu thân và muội muội của mình đang luống cuống, nhượng đôi mày liễu, nói: "Hiện giờ ý chỉ đã hạ, chuyện muội

muội làm trác phi của An Vương đã không thể thay đổi, nhưng chuyện này chưa chắc đã là kết quả cuối cùng.

Hai người đừng quên, An Vương cưới Tiểu An Trà không phải là hấn tự nguyện, nhưng mà cưới muội muội, lại là tự hấn nói ra. Sau này muội muội và Tiểu An Trà vào phủ, ai được sủng ái nhiều hơn, ai mới là người có quyền lên tiếng trong phủ... chuyện này không thể nói trước được.

Viện Nhi, hiện giờ muội nên nghĩ không phải là nếu Tiểu An Trà tới gây phiền toái cho muội thì phải làm sao, mà nên nghĩ là nên làm thế nào để lay động trái tim của An Vương. Chỉ cần giữ được tim của hấn trong tay, còn sợ trên dưới An Vương phủ không nghe theo lời muội hay sao? Đến lúc đó, sao lại sợ thủ đoạn hèn hạ của An Vương phi nữa?"

Những lời này của nàng ta, khiến Tiết Tĩnh Viện như tìm được tâm phúc, vội lôi kéo tay Tiết Tĩnh Thiên, hỏi: "Đại tỷ, tỷ nói là thật sao?"

Tiết Tĩnh Thiên vỗ vỗ tay nàng: "Ta có thể lừa muội sao? Muội muội ngốc, mau đứng lên rửa mặt chải đầu cho mình thật gọn gàng, cứ để đầu tóc rối loạn như vậy, sao có thể khiến An Vương yêu thích đây?"

"Được được." Tiết Tĩnh Viện liên tục gật đầu: "Đều nghe theo Đại tỷ."

Nàng xoa xoa khóe mắt, xốc lên chăn xuống giường, lại nói với nương của nàng: "Nương, mau gọi người đem cơm tới đi, con đói bụng."

"Ừ ừ, nương đi liền đây."

*****

Ngoại trừ Tiểu gia và Tiết phủ có động tĩnh ra, còn có quý phủ của An Thân Vương cũng hoàn toàn không được yên ổn.

Sau khi An Thân Vương nhận được ý chỉ, lập tức cho người chuẩn bị ngựa, một đường không ngừng chạy tới hành cung.

Hắn phong trần mệt mỏi chạy tới trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu đau khổ cầu xin: "Hoàng tổ mẫu, tôn nhi không muốn cưới Tiểu biểu muội, thỉnh Hoàng tổ mẫu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Trước kia khi hắn cầu xin một chút thì Thái Hoàng Thái Hậu liền đồng ý, nhưng mà hiện tại bà lại không bị thuyết phục, chỉ nói: "Chính người làm ra chuyện đó, lại muốn ta và nường của người dọn dẹp thay người, hiện giờ còn dám nói như vậy?"

Người luôn miệng nói mình muốn cưới thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, kết quả lại có thêm lần lượt từng di nường vào phủ. Để có người nhào vào trong ngực, người đều thu nhận, cũng không cự tuyệt. Hiện giờ rốt cuộc đã xảy ra chuyện, còn không biết hối cải sao?"

"Thỉnh Hoàng tổ mẫu lại cho tôn nhi một cơ hội nữa, bắt đầu từ hôm nay tôn nhi nhất định sẽ giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, chỉ cầu Hoàng tổ mẫu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Hiện tại...."

Thái Hoàng Thái Hậu cắt ngang lời hắn: "Không hiện tại hay sau này gì hết, chuyện lần này ta sẽ nghe theo nường của người, nếu người muốn ta thay đổi chủ ý, trừ phi người thuyết phục được nường của người trước."

An Thân Vương liền ủ rũ cụp đuôi, từ cung Thái Hoàng Thái Hậu đi ra. Bởi vì hắn biết, hắn không có khả năng thuyết phục được Đoan Thái phi.

Tiết Tĩnh Xu biết được An Thân Vương tiến cung là vì chuyện gì, khi nàng tản bộ với Hoàng Đế, liền thuận miệng nói: "Tĩnh tình An Thân Vương phong lưu như vậy, không giống với bệ hạ và Mẫn Thân vương."

Hoàng Đế thì không cần phải nói, còn Mẫn thân vương năm nay đã mười sáu tuổi, nghe nói trước đây có một lần Hạnh Thái phi ban cho hấn hai cung nữ, kết quả sang ngày thứ hai lại bị Mẫn Thân vương đồ mặt trả lại.

Tiết Tĩnh Xu chưa từng gặp qua những huynh đệ khác của Hoàng Đế, nhưng với những người mà nàng đã từng gặp thì vị An Thân Vương này quả thật là khác người.

Hoàng Đế nói: "Hoàng Hậu cũng biết, khi phụ hoàng còn tại thế thì lão Bát từng là hoàng tử mà người kỳ vọng nhất. Sau này khi Đại hoàng huynh tranh quyền đoạt vị với Thái tử, bỗng nhiên lão Bát sa sút tinh thần, cả ngày chỉ biết trầm mê hoan lạc, không làm việc đàng hoàng. Không bao lâu sau Thái tử hoẵng thế, Đại hoàng huynh bị lưu đày.

Đoạn thời gian đó, các vị hoàng tử đều bị liên lụy, chỉ có lão Bát là đứng ngoài cuộc, hơn nữa lại đột nhiên phấn đấu vươn lên, đạt được thành tựu. Lúc ấy đã có không ít đại thần cố ý thương tấu, thỉnh phụ hoàng lập lão Bát làm Thái tử. Thế nhưng, bọn họ còn chưa kịp hành động thì phụ hoàng đã băng hà. Sau khi ta đăng cơ, tĩnh tình lão Bát đã thành như hiện giờ."

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày suy nghĩ về ý tứ trong những lời Hoàng Đế vừa nói. Bỗng nhiên giật mình một cái, hai mắt trừng lớn, nhìn Hoàng Đế bằng ánh mắt khó có thể tin: "Ý bệ hạ là nói, An Thân Vương hấn....."

Hoàng Đế nhàn nhạt nói: "Có tài năng, nhưng cố tỏ ra mình ngu dốt. Có thể hấn sợ ta nghi kỵ, hoặc là, là có tính toán khác."

Hoàng Đế điềm nhiên nói ra những lời này, Tiết Tĩnh Xu lại nghe đến kinh hãi không thôi.

Hai khả năng mà hấn nói, mặc kệ là loại nào, cũng đủ để chứng minh An Thân Vương bất kính Đế vương, thậm chí có tâm làm phản.

Tiết Tĩnh Xu siết chặt khăn tay: "Nếu Bệ hạ đã biết, sao lại....."

Sao lại mặc kệ?

Hoàng Đế quay đầu nhìn nàng, cầm tay nàng vỗ nhẹ trấn an: "Hoàng hậu cũng biết đạo lý "lạt mềm buộc chặt" chứ? Hiện giờ lão Bát đang an phận, ta cũng không thể nắm tóc hấn, cho dù là nắm được thì bất quá chỉ là một ít nợ phong lưu, không đủ động đến gân cốt hấn. Nếu muốn ra tay thì không ngại chờ một chút. Chờ đến khi hấn không kìm nén được nữa, khi đó sẽ tóm gọn hấn và những đồng bọn phía sau, "rút củi đáy nồi", "nhất lao vĩnh dật". [1]

[1] Phủ để trừu tân (釜底抽薪): Rút củi đáy nồi, đánh tiêu hao hậu cần để làm quân địch dần phải thua.

Nhất lao vĩnh dật (一勞永逸): làm một mẻ, khoẻ suốt đời; một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Tiết Tĩnh Xu tim đập bịch bịch, mím môi nhẹ giọng nói: "Mưu trí của bệ hạ làm thiếp bội phục."

Hoàng Đế sờ bụng nàng, nói: "Chuyện này thì tính cái gì? Nếu Hoàng hậu cũng ngồi vào vị trí như ta, tự nhiên không cần thầy dạy cũng hiểu, bản lĩnh của ta cũng chẳng có gì lạ."

Hắn nói xong, lại kề sát một chút chút, thấp giọng nói: "Cũng không thể sánh được với Hoàng Hậu."

Chương 76: Tình thú

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Cho dù An Vương có không cam lòng đi nữa, thì Thái Hoàng Thái Hậu đã hạ ý chỉ, không thể nào sửa đổi. Hấn nguyện ý cũng được, không muốn cũng không sao, cũng đều phải cưới Tiểu An Trà làm chính phi.

Mọi người thấy việc đưa nữ nhi vào hậu cung đã vô vọng, An Thân Vương lại có chính phi, còn lại những người đang mong chờ cũng đều đã chết tâm, đi tìm rể hiền khác.

Trong kinh thành vì vậy mà náo nhiệt hơn mọi khi, ngược lại trong hành cung thì thanh tĩnh hơn một chút.

Thời gian sắp bước qua tháng bảy, ban ngày vẫn nắng nóng như cũ, nhưng ban đêm lại dần dần bớt lạnh hơn.

Hôm nay là Tết Thất Tịch, trong hành cung cũng có tập tục cúng tế nguyệt thần. Rất nhiều tiểu cung nữ len lén nấp chỗ hành lang gấp khúc bên cạnh hòn giả sơn, để nói ra tâm sự của mình với nguyệt thần nương nương.

Trong cung Thái Hoàng Thái Hậu bày một buổi yến tiệc nhỏ, khách mời là vài vị Vương phi, công chúa, quận chúa, cùng với nữ nhi của các nàng.

Vĩnh Bình quận chúa cũng dẫn theo nữ nhi của bà là Thẩm An Thiến tới.

Hiện giờ, những nữ hài tử đủ tuổi trong kinh thành đã bắt đầu làm mai, chỉ có Vĩnh Bình quận chúa là án binh bất động.

Thật ra bà cũng không còn kỳ vọng nữ nhi có thể vào cung, chỉ là những công tử trong kinh thành này không có người nào lọt vào mắt xanh của bà. Gả nữ nhi cho những kẻ đó cũng không giúp ích gì cho sự nghiệp của trượng phu và nhi tử của bà. Lần này bà dẫn theo Thẩm An Thiến đến, là muốn Thái Hoàng Thái Hậu ban cho nàng một mối hôn sự tốt.

Đã mười ngày nay Thẩm An Thiến chưa từng vào cung, Tiết Tĩnh Xu nhìn nàng, tựa hồ so với lần gặp trước nàng càng thêm mảnh khảnh hơn chút. Khuôn mặt nhỏ chỉ lớn bằng bàn tay, đuôi mắt có chút đỏ lên, không biết có phải là vừa đã khóc hay không, nhìn nàng thực sự khiến người đau lòng.

Thái Hoàng Thái Hậu cũng chú ý tới nàng, vẫy tay gọi nàng đến trước mặt mình: "Đứa nhỏ này, mấy ngày nay ta không triệu con, thì con không thể tự mình vào cung thăm ta hay sao?"

Thẩm An Thiến cẩn thận đưa mắt nhìn nương của nàng một cái, không dám nói lời nào.

Vĩnh Bình quận chúa vội nói: "Sắp tới chính là sinh thần của Thái Hoàng Thái Hậu, đứa nhỏ này nói muốn tự tay chuẩn bị cho ngài một phần lễ vật, mấy ngày này vẫn luôn ở trong phòng chuẩn bị đó."

"À?" Thái Hoàng Thái Hậu liếc mắt nhìn Vĩnh Bình một cái, lại nói với Thẩm An Thiến: "Thì ra là như thế, con thật có lòng. Lâu rồi ta chưa gặp con, có chút nhớ con, tối nay con cứ ngủ lại trong cung bởi ta nói

chuyện đi."

Thẩm An Thiển còn chưa đáp lời, Vĩnh Bình quận chúa đã tiến lên một bước, tựa hồ có chuyện muốn nói.

Thái Hoàng Thái Hậu xua xua tay, nói: "Ta biết người luyện tiếc nữ nhi, chỉ cho ta mượn một đêm cũng không đến mức keo kiệt như vậy chứ?"

Đã nói đến nước này, Vĩnh Bình cũng chỉ mỉm cười đồng ý.

Chốc lát sau, Thái Hoàng Thái Hậu mệt mỏi, mọi người đều thức thối lui ra.

Vì bữa tiệc hôm nay đều là nữ nhân nên Hoàng đế không xuất hiện, vẫn luôn ở điện Yên Ba chờ Tiết Tĩnh Xu.

Nhìn thấy Tiết Tĩnh Xu được cung nữ đỡ tiến vào, hần đứng dậy tiếp nhận, lại phát phát tay cho đám người hầu đều lui ra.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nói: "Đã để bệ hạ chờ lâu."

Hoàng đế nói: "Cũng coi như một lần trải nghiệm qua cảm giác ngày thường Hoàng Hậu ở trong cung chờ ta, cô đơn lẻ bóng. Sau này, nhất định ta sẽ không để Hoàng Hậu đợi lâu."

Tiết Tĩnh Xu nghe được lời này của hần thì trong lòng ấm áp mềm như bông, không khỏi thả lỏng thân thể tựa gầy dựa vào trong lòng ngực hần: "Khi thiếp chờ Bệ hạ cũng không cảm thấy cô đơn chút nào, bởi vì thiếp biết, nhất định Bệ hạ sẽ đến."

Nàng ngẩng đầu lên, đưa ánh mắt long lanh ánh nước nhìn về phía Hoàng đế: "Cũng thỉnh Bệ hạ nhớ rõ, bất luận là chàng ở nơi nào,

thiếp cũng sẽ ở chỗ này chờ, chỉ cần Bệ hạ quay đầu lại là có thể thấy thiếp."

Hoàng đế hôn lên cái trán của nàng: "Được, ta sẽ nhớ kỹ, nhất định sẽ không phụ sự chờ đợi của Hoàng Hậu."

Hai người lẳng lẳng ôm nhau trong chốc lát, Tiết Tĩnh Xu nắm tay Hoàng đế tới đứng trước cửa sổ, chỉ vào bóng trăng trên bầu trời, nói với Hoàng đế: "Bệ hạ cũng biết, trong dân gian tương truyền, vào ngày Tết Thất Tịch nói ra những tâm nguyện của mình với nguyệt thần nương nương, vậy nương nương sẽ giúp người đó thực hiện."

Những chuyện này, kỳ thật đa số mọi người đều không tin, nhưng dù sao đó cũng là tập tục nên không thể bỏ. Nhưng Hoàng đế vẫn hỏi: "Tâm nguyện của Mạn Mạn là gì? Nói cho ta nghe một chút."

Tiết Tĩnh Xu mím môi cười: "Nói ra sẽ không linh, chỉ nên giữ ở trong lòng."

Hoàng đế tiến lên ôm chặt nàng: "Sẽ không, nàng cứ nói ra, nếu nguyệt thần nương nương không có nghe thấy, ta sẽ thay nàng thực hiện."

Tiết Tĩnh Xu dựa vào trong lòng ngực hắn, nhẹ nhàng lắc đầu: "Có những lời này của bệ hạ là đủ rồi, tâm nguyện thực hiện được hay không cũng không quan trọng."

Hoàng đế cũng không truy vấn nữa, hạ tay xuống, sờ sờ cái bụng nhỏ của nàng: "Hôm nay hoàng nhi có nháo Hoàng Hậu hay không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Không có, con rất ngoan."

Nàng nhớ tới cái gì, lại cười nói: "Bệ hạ, chàng thử nói xem, có phải

lần trước con nghe được chàng nói muốn "dạy dỗ" con cho nên không dám làm càn?"

Hoàng đế cũng cong cong khóe miệng: "Nếu quả thực hữu dụng, ta lại nói hai lần, tốt xấu gì cũng để con an phận một chút."

Tiết Tĩnh Xu dối nói: "Bệ hạ tha cho con đi, con nó còn nhỏ xíu như vậy, suốt ngày bị chàng dọa thì sao chịu nổi?"

Hoàng đế cúi đầu hôn lên đỉnh đầu nàng.

*****

Ngày thứ hai, Tiết Tĩnh Xu đi tới cung Thái Hoàng Thái Hậu thỉnh an.

Thẩm An Thiên cũng ở đây, thấy Tiết Tĩnh Xu tới liền quỳ xuống hành đại lễ. Tiết Tĩnh Xu vội cho người đỡ nàng lên.

Thái Hoàng Thái Hậu nói với Thẩm An Thiên: "Nếu mẫu thân con không yên tâm thì con cứ đi về trước đi. Nhớ kỹ, những lời ta đã nói với con, không cần nói lại với nàng, chỉ nói ta giữ con lại để nói chuyện phiếm mà thôi."

Thẩm An Thiên cung kính đồng ý, lại hành lễ, mới quy củ lui xuống.

Chờ nàng rời đi, Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Hoàng tổ mẫu, Thẩm cô nương làm sao vậy?"

Thái Hoàng Thái Hậu thở dài: "Vĩnh Bình này, khi còn trẻ thì đỡ một chút, sao hiện tại càng lớn tuổi ngược lại càng thêm hồ đồ, càng nhẫn tâm. Có lẽ là thấy Vĩnh Ninh có con rể là An Vương nên trong lòng nàng ghen tị, cũng muốn để nữ nhi của mình gả vào nhà có quyền có thế. Còn nhớ lần trước ta nói nha đầu Tiểu Tứ Nhi này để ý

tiểu Phan không? Không biết Vĩnh Bình bằng cách nào mà biết được chuyện này, nàng một lòng muốn quyền thế, sao có thể vừa lòng tiểu Phan? Bởi vậy mấy ngày nay vẫn luôn cấm túc Tiểu Tứ Nhi ở trong phủ, sợ con bé vào cung sẽ tới cầu ta tứ hôn. Cho nên hôm qua ta mới giữ nàng lại qua đêm, Vĩnh Bình mới bất an như vậy."

Tiết Tĩnh Xu khẽ nhíu mày, hỏi: "Vậy trong lòng Thẩm cô nương có dự tính gì không?"

"Ai....." Thái Hoàng Thái Hậu thở dài: "Nha đầu này nhu nhược mười mấy năm, cũng là ngàn ấy năm bị mẫu thân nó sắp đặt, có lẽ hiện tại đã bị bức sắp không chịu nổi. Cho nên đêm qua vẫn luôn cầu xin ta, để ta tứ hôn cho nàng gả tới một nơi xa, chỉ cần không ở trong kinh, không chịu sự quản lý của nương nữa thì nơi nào cũng được."

Tiết Tĩnh Xu nhin không được nói: "Nàng còn là một tiểu cô nương, nếu gả đi xa thì bên cạnh nàng không có người chống lưng, sao có thể khiến người khác yên tâm?"

"Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng nhìn bộ dáng hiện tại của nàng, sao có thể chịu được sự khống chế của nương nàng? Với sức khỏe hiện tại của ta, cũng không thể luôn giữ nàng lại trong cung. Hơn nữa, ở trong cung một thời gian lại sợ bên ngoài sẽ có đồn đại những lời không hay. Ta không quản được nàng bao lâu, nếu không tìm một cơ hội gả nàng đi, sớm muộn gì nàng vẫn bị nương nàng giữ trong tay, trở thành nấc thang của cha huynh nàng thôi."

Tiết Tĩnh Xu không khỏi trầm mặc, nàng còn nhớ dịp tết vừa rồi Phan thần y từng nói, Thái Hoàng Thái Hậu chỉ còn sống được một hai năm nữa.

Hiện giờ một năm đã qua được một nửa, vị lão nhân gia phúc hậu này, có thể nói là những ngày còn lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng cho dù là như vậy, bà vẫn không thể không bận tâm đến chuyện của tiểu bối. Cho dù Thẩm An Thiển cũng không quá thân cận với bà, thì với tấm lòng nhân hậu của mình, bà cũng không nhẫn tâm để một tiểu cô nương chịu thiệt.

Hốc mắt của Tiết Tĩnh Xu có chút ướt át, một vị lão nhân gia như vậy, vì sao lại không thể để bà sống lâu trăm tuổi?

Nàng ổn định lại tâm trạng, hỏi: "Hoàng tổ mẫu đã có ý tưởng gì chưa? Không biết con có thể giúp được gì không?"

Thái Hoàng Thái Hậu cười nói: "Đúng lúc ta có một việc muốn giao cho con. Qua vài ngày nữa, võ tướng bảo vệ biên cương sẽ trở về kinh báo cáo công việc, đến lúc đó sẽ có các tướng sĩ diễn võ thi đấu. Hiện tại sức khỏe ta không cho phép, nên không đi, con giúp ta nhìn xem phẩm mạo(*) của Tây Bắc Tần tướng quân như thế nào. Ta đã nghĩ, với tình hình của Tiểu Tứ Nhi, tốt nhất nên tìm cho nàng một nhà chồng có ít người, hơn nữa bản nhân phẩm phải tốt đẹp, gia thế và ngoại hình có thể từ từ xem xét. Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có vị Tần tướng quân này là phù hợp một chút."

(*) *Phẩm mạo: phẩm cách và diện mạo.*

Tiết Tĩnh Xu trịnh trọng gật đầu: "Được, nhất định con sẽ giúp Hoàng tổ mẫu tìm hiểu rõ ràng."

Từ trong cung của Thái Hoàng Thái Hậu đi ra, trong lòng Tiết Tĩnh Xu vẫn còn có chút phiền muộn, liền kêu một tiểu nội giám đi ngoài đình hỏi một chút, Hoàng đế đã bãi triều hay chưa.

Tên tiểu nội giám kia rất nhanh đã vội vàng trở về: "Hồi nương nương, bệ hạ đã bãi triều, hiện tại đang phê duyệt tấu chương."

Tiết Tĩnh Xu gạt đầu, gọi người đến đỡ nàng đi ngoại đình.

Nàng ngẩn không để Đức công công vào trong thông báo, tay chân nhẹ nhàng đi vào đại điện, thấy Hoàng đế không phát hiện mình thì hiếm khi bộc lộ ra bản tính trẻ con, nhón mũi chân, rón ra rón rén đi đến phía sau hắn.

Hoàng đế bỗng nhiên vươn một bàn tay, Tiết Tĩnh Xu liền hoảng sợ, cho rằng mình đã bị phát hiện. Thế nhưng Hoàng Đế cũng không có quay đầu lại, chỉ là vươn tay ra để giữa không trung.

Tiết Tĩnh Xu nghĩ nghĩ, đem chén trà bên cạnh bàn đưa vào tay Hoàng Đế.

Hoàng Đế bưng uống một ngụm, đôi mắt vẫn đang nhìn chăm chăm tấu chương.

Tiết Tĩnh Xu cho rằng Hoàng Đế nghĩ nàng là nội giám hầu hạ bên cạnh, nàng cố nén cười, chờ xem sắc mặt lát nữa khi Hoàng Đế phát hiện là nàng.

Một lát sau, Hoàng đế lại duỗi ra một bàn tay.

Tiết Tĩnh Xu vội ở tìm khắp nơi trên bàn, lại nhìn tấu chương trước mặt Hoàng Đế, nhanh trí lấy một cây bút lông thắm vào chu sa rồi đưa qua.

Hoàng Đế tiếp nhận, quả nhiên dùng bút viết lên tấu chương mấy chữ.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng thở ra, trong lòng thầm nghĩ, mỗi lần nhìn Đức công công hầu hạ đến thành thạo như thế, nàng cũng chưa

từng nghĩ việc hầu hạ Hoàng Thượng của hắn cũng không dễ chút nào.

Nàng vẫn cẩn thận quan sát hành động của Hoàng Đế, thấy hắn lại đưa một bàn tay ra.

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, thật sự không biết Hoàng Đế muốn chính là cái gì, đành phải thử thăm dò lấy một cái cái chặn giấy đưa qua.

Hoàng Đế xua tay bỏ qua một bên.

Nàng buồn rầu một chút, lại cầm một con dấu đưa qua

Hoàng Đế lại đưa tay bỏ qua một bên.

Tiết Tĩnh Xu cũng không biết nên làm sao bây giờ, đang chuẩn bị đưa một quyển sách bên cạnh nàng cho Hoàng Đế. Lại thấy tay Hoàng Đế bỗng nhiên duỗi tay dài ra, nắm cổ tay nàng xoay một cái, liền ôm nàng vào lòng ngực mình.

Tiết Tĩnh Xu hô nhỏ một tiếng, vội che lại miệng mình, vừa ngược mắt lên đã đối diện với đôi mắt đầy ý cười của Hoàng Đế. Sao nàng còn không biết rõ ràng Hoàng Đế đã sớm biết là nàng, cố ý làm nàng khó xử đây mà!

Hoàng Đế lại lắc đầu nói: "Mạn mạn vẫn là không đủ hiểu ta, không biết thứ ta muốn là cái gì."

Tiết Tĩnh Xu không nói gì, ai biết thứ Bệ hạ ngài muốn chính là một người sống cơ chứ!

Chương 77: Đút ta

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Tiết Tĩnh Xu ở trong ngực Hoàng Đế nhẹ nhàng giãy giụa một chút muốn đứng lên. Nhưng Hoàng Đế lại giữ chặt eo nàng, không cho nàng đứng dậy. Nàng đành phải nói: "Bệ hạ buông thiếp ra đi, để người ta thấy không ra thể thống gì."

Hoàng Đế: "Ai dám đi vào đây nhìn? Mạn Mạn không cần lo lắng. Hôm nay sao nàng có thời gian rảnh đến gặp ta vậy?"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười: "Lời này của bệ hạ giống như cả ngày nay chúng ta chưa gặp nhau vậy?"

Hoàng Đế nói: "Đây là lần đầu tiên Mạn Mạn chủ động tới gặp ta, tất nhiên có ý nghĩa khác rồi."

Tiết Tĩnh Xu nghĩ, ngoại trừ lần trước đến tẩm cung của Hoàng Đế đốt thoại bản, thì đúng thật là nàng chưa từng chủ động tới tìm Hoàng Đế, nàng nói: "Thiếp chỉ sợ mình làm chậm trễ chính sự của bệ hạ."

"Mạn Mạn không tin tưởng ta chút nào, tấu chương này mỗi ngày đều phê duyệt, cũng chỉ làm công việc giống như mọi ngày mà thôi, làm sao lại dễ dàng bị chậm trễ được?"

Tiết Tĩnh Xu dựa vào trong ngực hắn không nói gì, mặc dù nói như

vậy, nhưng chưa chắc nàng đến sẽ làm Hoàng Đế chậm trễ chuyện xử lý triều chính. Nếu không mắc sai lầm nào, các triều thần cũng sẽ không nói gì, một khi có chỗ nào lộ ra, ở trong lòng các đại thần kia thì nàng chính là kẻ đầu sỏ gây tội.

Nàng không muốn mạo hiểm như vậy, ngàn vạn lần không muốn Hoàng Đế bị bêu danh là ham mê nữ sắc mà bỏ bê triều chính.

Hoàng Đế vuốt tóc nàng, lại hỏi: "Nàng sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi nói: "Bệ hạ, có phải Hoàng tổ mẫu không còn bao nhiêu thời gian nữa đúng không?"

Vừa dứt lời, nàng liền cảm thấy cánh tay Hoàng Đế đang ôm nàng siết chặt hơn chút.

Nàng nhớ lúc trước Hoàng Đế đã từng an ủi nàng, con người ai cũng sẽ già đi, cuối cùng cũng phải chết, không cần quá mức thương tâm.

Nhưng mấy ngày nay, nhìn Hoàng Đế hiểu thuận và thân cận với Thái Hoàng Thái Hậu, nàng biết trong lòng hẳn đối với chuyện sắp mất đi vị lão nhân gia này cũng không phải bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Tiết Tĩnh Xu nghĩ vậy, cũng vươn tay ôm chặt lấy hắn, nhẹ giọng nói: "Diệu ca ca, Mạn Mạn sẽ luôn ở bên cạnh chàng."

Hoàng Đế không lên tiếng mà chỉ gật đầu, gác cằm lên đỉnh đầu Tiết Tĩnh Xu.

Hai người ôm nhau một lúc, Tiết Tĩnh Xu lại sợ chậm trễ chính sự của hắn, đứng dậy đi ngồi qua một bên cầm quyển sách ở trên tay lật

xem. Hoàng Đế lại tập trung phê duyệt tấu chương.

Chẳng qua, thỉnh thoảng hai người sẽ ăn ý ngẩng đầu liếc mắt với đối phương. Nhưng cũng không ai mở miệng nói chuyện, chỉ liếc mắt một cái, lại cúi đầu làm chuyện của mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không bao lâu sau, Đức công công ở ngoài điện xin chỉ thị có muốn truyền thiện hay không.

Hoàng Đế cho phép, buông tấu chương xuống rồi nắm tay Tiết Tĩnh Xu đến thiên điện.

Mấy ngày nay khẩu vị của Hoàng Đế cũng dần thay đổi theo Tiết Tĩnh Xu.

Còn nhớ khi hai người mới đại hôn, là một người ăn thức ăn thanh đạm, một người lại thích ăn thịt.

Sau này khi Tiết Tĩnh Xu có thai, không ăn được thức ăn quá nóng hay quá lạnh, nàng ăn đều là những thực phẩm tính bình(*) bổ dưỡng, Hoàng Đế cũng ăn giống nàng.

(*) Thức ăn không quá lạnh cũng không quá nóng.

Hiện tại, bởi vì trong bụng Tiết Tĩnh Xu có hài tử nên khẩu vị thay đổi, thích ăn đồ chua và cay, lúc này đồ ăn được bưng lên cũng nhiều vị chua và cay.

Khi hai người dùng bữa vẫn không cho người đứng bên cạnh hầu hạ. Hoàng Đế tự mình gắp thức ăn và múc canh cho Tiết Tĩnh Xu, ân cần chu đáo.

Vốn dĩ Tiết Tĩnh Xu cảm thấy không quen, hẳn là cửu ngũ chí tôn lại

đi hầu hạ nàng dùng bữa, trong lòng khó tránh khỏi có chút bất an. Nhưng hiện giờ nàng đã có thể bình thản ung dung. Hoàng Đế gấp thức ăn cho nàng, nàng cũng gấp lại đáp lễ Hoàng Đế.

Trong lúc hai người dùng bữa, thỉnh thoảng cũng có trò chuyện vài câu.

Tiết Tĩnh Xu nhớ tới chuyện hôm nay Thái Hoàng Thái Hậu giao phó, liền hỏi Hoàng Đế: "Bệ hạ, trấn thủ ở biên giới Tây Bắc có một vị tướng quân họ Tần phải không?"

Hoàng Đế nhướng mày: "Nàng muốn hỏi chính là Tần Hạt Tử?" (*)

(*) *Hạt tử* (瞎子): người mù.

Tiết Tĩnh Xu hơi kinh ngạc: "Vị tướng quân kia lại là....."

Hoàng Đế xua tay, khước miệng hơi nhếch một cái: "Thân thể hần không tàn tật, đôi mắt cũng không bị mù, Tần Hạt Tử là biệt hiệu chư vị tướng sĩ đặt cho hần. Mạn Mạn không biết đâu, người này thân cao tám thước, lưng dài vai rộng, từ xa nhìn lại giống như gấu đen. Ban đầu có người đặt biệt hiệu cho hần là Tần Hùng(gấu), sau đó không biết như thế nào lại kêu thành thành Tần Hạt Tử."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới bừng tỉnh gật đầu.

Hoàng Đế hỏi nàng: "Sao đột nhiên Mạn Mạn lại nhắc tới người này?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Buổi tiểu yến đêm qua Hoàng tổ mẫu có giữ Thẩm cô nương của quý phủ Vĩnh Bình quận chúa ở lại, Thẩm cô nương không thể chịu sự sắp đặt của mẫu thân nàng ấy nữa, khẩn cầu Hoàng tổ mẫu gả nàng ấy đến nơi xa. Hoàng tổ mẫu nghĩ tới nghĩ

lui, chỉ có Tần tướng quân là có vẻ thích hợp.

Hôm nay thiếp đi thỉnh an, bà liền phó thác cho thiếp, trong buổi diễn võ của chúng tướng sĩ thì nhìn xem phẩm tính của Tần tướng quân kia thế nào. Thiếp nghĩ, những việc như thế này so với thiếp tự quan sát thì tới hỏi bề hạ sẽ chính xác hơn."

Hoàng Đế gật đầu, lại nói thêm vài câu: "Người này chí hướng rộng lớn, có phong thái của một đại tướng, nhà có mấy đời trấn thủ biên quan, là một mãnh tướng, cũng là một vị trung thần."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, có thể được Hoàng Đế tán thưởng như vậy chứng tỏ vị Tần tướng quân này phẩm tính đúng thật không tệ.

Chỉ là, nhớ tới lời Hoàng Đế miêu tả vẻ bề ngoài của người này, nàng lại có chút lưỡng lự. Nàng thấy Thẩm An Thiển mong manh yếu đuối như vậy, lại là một tiểu cô nương nũng nịu, ở chung với một viên mãnh tướng lưng hùm vai gấu như Tần tướng quân kia, liệu có ổn không?

Tiết Tĩnh Xu nghĩ trong lòng, khó trách trước đó khi Thái Hoàng Thái Hậu nhắc tới, chỉ nói hiện giờ muốn quan sát phẩm tính trước, gia thế và ngoại hình tạm thời đặt qua một bên, nghĩ vậy, có lẽ bà cũng đã biết diện mạo của vị Tần tướng quân này.

Nhưng nếu Thái Hoàng Thái Hậu đã chưa nói gì, vậy nàng chỉ làm tốt việc mà lão nhân gia phó thác cho nàng là được.

Còn có một việc, sau ngày Hoàng Đế nói với nàng chỉ sợ An Thân Vương có tâm làm phản, Tiết Tĩnh Xu nhớ tới thị vệ bên cạnh An Thân Vương. Nếu hắc quả thật là ca ca của Liễu Nhi, đến một ngày nào đó Hoàng Đế bắt An Thân Vương, vậy có phải tên thị vệ đó cũng

không tránh khỏi tội đồng lõa?

Việc của An Thân Vương có ít người biết càng tốt. Hoàng Đế tin tưởng nàng mới nói với nàng, Tiết Tĩnh Xu biết việc này rất trọng đại. Bởi vậy, cho dù nàng và Liễu Nhi có thân thiết đến mấy đi nữa thì nàng cũng sẽ không thể tiết lộ với nàng ấy.

Chỉ là, nghĩ đến sau này có thể Liễu Nhi sẽ mất đi người thân duy nhất trên đời, nàng có chút áy náy.

Hoàng Đế thấy nàng không nói chuyện, hỏi: "Hoàng Hậu suy nghĩ gì vậy?"

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cân nhắc một lúc, vẫn nói chuyện của thị vệ bên cạnh An Thân Vương với hắn, lại nói: "Có lẽ tên thị vệ kia cũng đã biết quan hệ của mình với Liễu Nhi, thiếp lo là, nếu An Thân Vương đã biết việc này, không biết hắn sẽ lợi dụng tên thị vệ kia làm chuyện gì đó hay không, thỉnh bệ hạ phòng bị thật tốt."

Hoàng Đế gật đầu, lại hỏi: "Hoàng Hậu còn có điều lo lắng phải không?"

Tiết Tĩnh Xu cũng không muốn giấu giếm hắn, lại nói hết những áy náy của mình với Liễu Nhi cho hắn nghe: "Bệ hạ không biết, ngoài mặt thiếp với Liễu Nhi là chủ tớ, nhưng thật sự thì xem nhau như tỷ muội. Từ năm bảy tuổi đến năm mười bảy tuổi, thiếp vẫn luôn ở trong am ni cô ngoài thành. Mười năm đó, những người khác dần dần đi rồi, chỉ có Liễu Nhi và thiếp sống nương tựa lẫn nhau. Thân thể thiếp không khỏe, muội ấy vẫn luôn chăm sóc thiếp rất nhiều. Thiếp biết, tội An Thân Vương phạm phải là không thể tha thứ, chỉ là nghĩ đến thật vất vả Liễu Nhi mới biết mình còn một người thân, lại không bao lâu đã phải mất đi hắn, trong lòng có chút không đành lòng."

Hoàng Đế vỗ vỗ tay nàng, nói: "Hoàng Hậu chớ lo lắng nhiều. Cho dù lão Bát thật sự có dã tâm mưu phản, tổ tông cũng đã sớm lập ra quy củ, con cháu Chử gia vĩnh viễn không thể dùng đao kiếm đối với huyết mạch tình thân của mình.

Giống như lúc trước người bên cạnh Đại hoàng huynh tự ý hạ dược Thái Tử, thậm chí lúc Thái Tử hoảng thệ, không nói đến việc này là thật là giả, phụ hoàng không thể bắt Đại hoàng huynh đền mạng cho Thái Tử, chỉ có thể lưu đày hắn.

Sau này nếu ta muốn xử trí lão Bát, cũng sẽ dùng đến cách này. Nếu chủ mưu cũng có thể giữ lại một mạng, những tên tòng phạm đó cùng lắm thì chịu tội như bọn họ chủ tử, cùng bị lưu đày mà thôi."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng thở ra, tuy nói đã có tiền lệ, mà lưu đày so với tử hình chưa chắc đã tốt hơn bao nhiêu, nhưng đối với thân nhân bọn họ mà nói, chỉ cần người còn sống thì còn có hi vọng. Nếu may mắn, gặp dịp đại xá thì lúc sinh thời cũng còn cơ hội gặp lại người thân.

Hoàng Đế thấy nàng hơi dẫn mày, liền nói: "Hôm nay Hoàng Hậu luôn nhắc tới người khác, có biết trong lòng ta rất không thoải mái không?"

Tiết Tĩnh Xu sững sốt một chút, quay đầu nhìn lại hắn. Hiện tại nàng đã có thể nhìn vẻ mặt không chút cảm xúc của Hoàng Đế mà phát hiện ra sự biến hóa tâm trạng rất nhỏ của hắn.

Giống như hiện tại, nàng biết Hoàng Đế chỉ là đang nói giỡn với nàng, bởi vậy cũng cười nói: "Ngay cả hai tiểu cô nương mà bệ hạ cũng có thể ăn dấm sao?"

Hoàng Đế nói: "Những người vừa rời Hoàng Hậu nhắc tới không chỉ có hai tiểu cô nương đâu."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu cười khế: "Bệ hạ thân là vua của một nước, cửu ngũ chí tôn, sao có thể vô cớ gây sự như vậy? Nếu để thần dân thấy được, không biết họ sẽ cười chàng thế nào."

Hoàng Đế nói: "Vua của một nước cũng là người, ngôi cửu ngũ bất quá thân thể cũng là thai phàm, chẳng lẽ Mạn Mạn không cho phép ta cầu kinh?"

Tiết Tĩnh Xu phối hợp cười nói: "Ha, sao lại không được?"

Hoàng Đế vừa lòng gật đầu, nói: "Hiện tại Hoàng Hậu biết ta sinh khí rồi, nàng nên làm cái gì bây giờ?"

Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu chớp chớp mắt, nói: "Vậy ta xin bồi tội với bệ hạ."

"Như vậy là xong rồi sao?"

"Bệ hạ còn muốn như thế nào?"

Hoàng Đế nói: "Tất nhiên là muốn Mạn Mạn tự mình nghĩ, vậy mới đủ thành ý."

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn thức ăn trên bàn, trong đó có món đậu hủ gạch cua mà Hoàng Đế thích ăn, nàng liền dùng cái thìa múc một miếng để vào cái đĩa trước mặt Hoàng Đế: "Bệ hạ nhìn xem, như vậy có đủ hay không?"

Hoàng Đế không nói lời nào, chỉ dùng ngón tay chỉ vào miệng mình.

Tiết Tĩnh Xu mở to hai mắt nhìn, hỏi hấn: "Bệ hạ muốn ta dứt chàng ăn?"

Hoàng Đế thản nhiên gật đầu: "Không sai"

Tiết Tĩnh Xu mím môi, nghĩ có nên phối hợp với Hoàng Đế hay không. Thế nhưng, cũng đã đến nước này, chịu theo ý hấn thì có sao đâu?

Nghĩ như vậy, nàng lại cầm lấy thìa gạch cua đậu hủ kia, đưa tới bên miệng Hoàng Đế.

Hoàng Đế lại hơi ngã người về sau, nói: "Mạn Mạn nên nói cái gì?"

Này quả thực là được một tắc lại muốn tiến thêm một trượng mà!

Tiết Tĩnh Xu nhẫn nại, suy nghĩ rồi cất giọng dịu dàng, nói: "Diệu ca ca, mời há miệng."

Lúc này Hoàng Đế mới chuẩn bị ăn nó, nhưng đang muốn há miệng, tựa hồ hấn lại nghĩ tới cái gì, một lần nữa lui lại một chút, nói: "Mạn Mạn dùng miệng dứt cho ta."

Rốt cuộc Tiết Tĩnh Xu không nhịn được, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn hấn một cái: "Nếu bệ hạ không ăn, vậy ta đi đây."

Hoàng Đế thấy không thể đòi hỏi được nữa, đành phải thỏa hiệp, há miệng muốn ăn.

Lúc này Tiết Tĩnh Xu lại không làm, buông cái thìa xuống: "Diệu ca ca có biết câu "qua thôn này, sẽ không còn khách điểm nào khác" không? Khi nãy tay ta cầm lâu nên giờ hơi tê, hiện tại không cử động được, thỉnh bệ hạ tự ăn."

Hoàng Đế trừng mắt nhìn cái thìa đặt trên đĩa trước mặt, không nói chuyện.

Chương 78: Hơi say

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Giữa tháng bảy, thời tiết dần dần chuyển lạnh.

Nhóm võ tướng hồi kinh báo cáo công việc, lần lượt đến sơn trang tránh nóng, các tướng sĩ sẽ chuẩn bị cho đại hội võ thuật sắp tới được cử hành ở trong quân doanh gần hành cung.

Hoàng Đế cùng Hoàng Hậu nương nương đích thân tới quân doanh xem thi đấu, chư vị tướng sĩ tự nhiên càng thêm khí thế ngút trời, tư thế oai hùng.

Đại hội võ thuật chia làm thuật cưỡi ngựa, bắn tên và tay không đấu võ.

Tuy rằng Tiết Tĩnh Xu là người ngoài đạo, chỉ đến xem náo nhiệt, nhưng cũng nhìn ra được các tướng quân của Đại Diễn triều đều là người có bản lĩnh.

Qua hai phần thi đấu, chư vị tướng quân bất phân thắng bại. Hiện tại, chỉ còn lại có tay không đấu võ.

Bởi vì Thái Hoàng Thái Hậu phó thác, nàng đặc biệt chú ý đến vị Tàn tướng quân kia.

Nàng thấy dáng người Tàn Tướng quân cường tráng, cho rằng khi

hắn thi cưỡi ngựa sẽ có chút mệt, không ngờ là không thể trông mặt mà bắt hình dong, động tác kỹ xảo của Tần Tướng quân rất thành thạo và nhanh nhạy, khiến người ta phải mở mang tầm mắt.

Ở đây ngoại trừ Đế hậu vào chầu tướng sĩ, còn có văn võ bá quan trong triều đình, cùng với tông thân hoàng tộc.

Hiện tại, An Thân Vương an vị ở một chỗ cách chỗ Hoàng Đế không xa. Tiết Tĩnh Xu nhìn đến tên thị vệ phía sau hắn, đúng là người nàng nghi là ca ca của Liễu Nhi.

Mà lúc này, Liễu Nhi cũng đứng ở phía sau Tiết Tĩnh Xu, thế nhưng nàng ấy cũng không nhìn nhiều, chỉ hơi rũ mắt.

Trên lôi đài đánh đến xuất sắc, dựa vào thao tác có thể nhìn ra khả năng của mỗi người. Vốn dĩ các tướng quân chẳng phân biệt thắng thua, trước mắt đã có mấy người bị đánh rớt khỏi lôi đài.

Vị tướng quân trên đài kia võ nghệ phi phàm, đã đánh với mấy người nhưng vẫn còn rất hăng hái, rốt cuộc cũng đến phiên Tần tướng quân đấu lôi đài với hắn.

Tiết Tĩnh Xu mở to xem rất cẩn thận, phong cách của hai vị tướng quân không giống nhau, Tần tướng quân làm đâu chắc đấy, còn một vị tướng quân khác lại nhạy bén linh hoạt, dựa vào sự nhanh nhẹn và sức mạnh.

Cuối cùng Tần Tướng quân vẫn hơn một chút, thế nhưng khi hắn đánh một trận lôi đài khác vẫn bị tướng quân khác đánh bại.

Hơn mười vị tướng quân thay phiên lên đài, cuối cùng trên đài còn lại một người, người cuối cùng là người thắng. Tiết Tĩnh Xu nghe người ta thông báo, vị tướng quân này họ Lôi.

Diện mạo Lôi Tướng quân có vài phần ngang ngạnh, hấn hành lễ với Đế Hậu, nói: "Bệ hạ, nương nương, lúc ti chức ở biên quan từng nghe nói đến uy danh của thần võ Đại tướng quân, không biết hôm nay có thể để ti chức mở rộng tầm mắt hay không?"

Tiết Tĩnh Xu có chút bất ngờ, nhưng nghĩ đến câu nói "văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị" [1], đám võ tướng này chỉ sợ ai nấy đều hứng thú với việc phân cao thấp cùng người khác.

[1] 文無第一, 武無第二: Văn chương thì chẳng có ai dám xưng ta là đệ nhất. Nhưng mỗi võ phái hay mỗi người luyện võ đều có điểm độc đáo để có thể tự hào.

Hoàng Đế chậm rãi nói: "Lệ tướng quân có ở đây không?"

Hấn nói xong những lời này, lập tức xung quanh đều yên tĩnh. Rất nhanh mọi người đã thấy có một bóng dáng từ cây cổ thụ đằng xa bay tới như chim vậy, vững vàng dừng trên lồi đài.

Sau khi Lệ Đông Quân đến, chấp tay hành lễ với hướng về phía Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu.

Hấn hành động như vậy, cũng không có ai nói gì thêm. Ở đây mọi người đều biết danh hiệu thần võ Đại Tướng quân có ý nghĩa cái gì, không giống như bọn họ tích góp công lao từ quân lính.

Hoàng Đế nói: "Lệ Tướng quân, Lôi Tướng quân muốn luận bàn với ngươi, không biết ý của ngươi thế nào?"

Lệ Đông Quân nhìn trên dưới đánh giá Lôi Tướng quân, lắc đầu nói: "Ngươi không phải đối thủ của ta."

Sắc mặt Lôi Tướng quân đỏ bừng, không biết là tức hay vì cái gì, nhưng hắn cũng cắn răng thừa nhận, vừa rồi khoảnh khắc Lệ Đông Quân đáp xuống hắn đã biết võ nghệ của hai người không thể so sánh với nhau được: "Không sai, tại hạ không phải là đối thủ của tướng quân, nhưng vẫn muốn tỷ thí một lần với tướng quân, thỉnh tướng quân thành toàn."

Lệ Đông Quân thấy hắn nói rất nghiêm túc, cũng phun cọng cỏ đuôi chó trong miệng ra, đứng thẳng thân thể, nói: "VẬY ĐẾN ĐÂY ĐI."

Hai người đều được xưng là cao thủ, bọn họ không giống với các tướng quân tỷ thí vừa rồi, người xem hoa cả mắt, trố mắt cảm thán.

Thế nhưng, cũng giống như lời Lệ Đông Quân đã nói, Lôi Tướng quân đều không phải là đối thủ của hắn, sau mấy mươi hiệp thì hai người đã phân được thắng bại.

Lôi tướng quân lui về phía sau một bước, trong mắt đã không còn vẻ không phục như trước đó, cam tâm tình nguyện chấp tay hành lễ: "Tại hạ đã thua."

Lệ Đông Quân thoáng gật đầu, tầm mắt đảo một vòng quanh đây rồi dừng lại phía sau Hoàng Hậu một chút, lại ở nhìn phía sau An Thân Vương một chút nữa, "hừm" một tiếng, thì ra tiểu tử kia là người của An Thân Vương, lần sau gặp còn phải đánh.

Hoàng đế nói vài câu hợp cảnh rồi ban thưởng cho từng người.

Sau đó là yến tiệc luận công, Tiết Tĩnh Xu không tham gia nên trở về hành cung trước.

Trong tấm điện, nàng cho người hầu hạ lui xuống, chỉ giữ mỗi mình Liễu Nhi ở lại, cầm tay nàng ấy, hỏi: "Hôm nay ngươi cũng thấy hắn

rồi, nếu khi nào muốn gặp mặt hẳn thì cứ tới nói với ta bất cứ lúc nào."

Liểu Nhi từ trong lòng ngực móc ra một tờ giấy, thành thật nói: "Nương nương, mới vừa có người đưa cái này cho ta."

Tiết Tĩnh Xu nhận lấy rồi mở ra, trên giấy chỉ viết mấy chữ nhỏ: Bảo Nhi, là muội sao? Ta là ca ca của muội.

Nàng ngẩng đầu nhìn Liễu Nhi.

Không biết từ khi nào hốc mắt Liễu Nhi đã đỏ bừng, dùng ống tay áo lau nước mắt, nức nở nói: "Chính là hẳn, chỉ có ca ca mới gọi ta như vậy."

Tiết Tĩnh Xu khe khẽ thở dài, tự mình cầm khăn lau nước mắt cho nàng: "Liểu Nhi ngốc, người khóc cái gì? Gặp được ca ca, hẳn là cao hứng mới phải."

Liểu Nhi nức nở nói: "Vốn dĩ ta đã nghĩ mình không muốn gặp bọn họ, hiện tại mới phát hiện, cũng không phải như vậy. Cho dù lúc trước bọn họ vứt bỏ ta, ta cũng không hận, ta còn sẽ nhớ bọn họ nữa."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nói: "Nếu nhớ thì đi gặp một lần. Cha mẹ người đã không còn nữa, chỉ còn một vị ca ca này, nếu không đi gặp hẳn, sau này sẽ hối hận."

"Nhưng mà... Nhưng mà huynh ấy là người bên cạnh An Thân Vương, An Thân Vương lại là kẻ xấu xa, nương nương người nói liệu ca ca huynh ấy có thể cũng là người xấu hay không? Nếu như huynh ấy đã như vậy, ta cũng không cần huynh ấy nữa"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng cười cười, tất nhiên nàng biết, có lẽ so với Liễu Nhi nghĩ thì An Thân Vương còn xấu hơn, thế nhưng vì an ủi ngốc cô nương này, nàng không ngại nói vài lời hay. Dù sao hiện tại nàng và Hoàng Đế đều đã có phòng bị, không sợ An Thân Vương hoặc người bên cạnh hắn có hành động gì.

Nàng nói: "Kỳ thật nếu cẩn thận suy nghĩ thì An Thân Vương hơi háo sắc một chút, vẫn chưa làm chuyện xấu gì khác, không phải người có tội ác tà trời gì."

Liễu Nhi hít hít mũi, nói: "Háo sắc cũng đã rất xấu, nếu ca ca cũng học theo thì phải làm sao? Biết đâu hiện tại huynh ấy đã cưới cho ta mười tám tẩu tử rồi hay không?"

Tiết Tĩnh Xu "xùy" một tiếng cười rộ lên: "Di nương hay thị thiếp trong phủ An Thân Vương tổng cộng còn không đến mười tám người, ca ca ngươi thân là thị vệ, sao có thể hơn chủ nhân được? Huống hồ, cho dù hắn thật sự cưới mười tám người, chỉ cần là đôi bên tình nguyện, không có ép buộc người khác, chúng ta cũng không thể nói gì được đúng không?"

Liễu Nhi chun mũi, nói: "Không được, nếu thật sự huynh ấy cưới mười tám tẩu tử, ta cũng không để ý tới huynh ấy nữa. Trên đời này nhiều nam nhân hư như vậy, nếu như bộ hạ cũng giống bọn họ, vậy nương nương phải làm sao đây?"

Tiết Tĩnh Xu vuốt tóc chỉnh lại hoa cài tóc cho nàng, cười thờ dài: "Yên tâm đi, bộ hạ sẽ không làm như vậy, ngươi cũng nên tin tưởng ca ca ngươi một chút."

Liễu Nhi dần dần ngừng khóc, suy nghĩ gì đó, lại hỏi: "Ta gặp mặt huynh ấy, nếu như bị người khác nhìn thấy, có thể sẽ truyền ra những lời không hay với nương nương hay không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Sẽ không, chờ khi nào người quyết định muốn gặp hẳn thì ta sẽ sắp xếp thật tốt cho người, sẽ không để người ngoài thấy. Huống hồ, cho dù người khác có truyền nói cái gì thì thế nào? Ta tin tưởng người sẽ không làm ra cái gì bất lợi với chuyện của ta, bệ hạ cũng tin tưởng ta, vậy cũng đủ rồi."

Lúc này Liễu Nhi mới gật đầu, nghiêm túc nói: "Thôi cứ từ từ, chờ ta viết phong thư hỏi hẳn rốt cuộc có mười tám tẩu tử hay không đã, rồi quyết định có gặp huynh ấy hay không."

Tiết Tĩnh Xu bật cười nói: "Được rồi, theo ý người."

Đến tối Hoàng đế mới trở về, Tiết Tĩnh Xu đã đi nằm trước, nhưng còn chưa ngủ.

Khi Hoàng Đế tới, trên người còn mang theo mùi rượu. Tiết Tĩnh Xu khoác thêm áo ngoài đứng dậy nghênh đón, gọi người đem canh giải rượu canh tới, lại tiến lên phía trước, tự mình thay quần áo cho Hoàng Đế:

"Bệ hạ uống nhiều hay ít?"

Hai mắt Hoàng Đế có chút mơ màng, hẳn xoa xoa thái dương, nói: "Đám người này ai nấy cũng đều là hủ rượu, mà tất cả đều thật lòng tới kính rượu, ta không thể không uống."

Tiết Tĩnh Xu hiểu điều đó, nàng gật đầu, tiếp nhận canh giải rượu từ tay cung nữ, nhẹ nhàng thổi nguội rồi đưa đến tay Hoàng Đế: "Bệ hạ uống canh này đi, nếu không ngày mai sẽ bị đau đầu."

Hoàng Đế một tay ôm lấy nàng, một tay bưng canh, lui đến mép giường ngồi xuống: "Hôm nay Mạn mạn còn không chịu dứt ta sao?"

Hắn vừa uống rượu xong, hơi thở so ngày thường còn nóng rực hơn vài phần, Tiết Tĩnh Xu dựa vào trên người hắn, giống như đang dựa vào một bức tường sắt.

Hơn nữa..... Không biết từ khi nào Hoàng Đế đã có phản ứng, phía dưới mạnh mẽ chống trên người nàng.

Nàng đỏ mặt, hờn dỗi nói: "Chẳng lẽ Bệ hạ cứ như vậy mà đi tới đây?"

Hoàng Đế dựa trán mình vào trán của nàng cọ cọ, cất giọng cười trầm thấp: "Không cần thận uống một chén rượu nhưng hươu[2], Mạn Mạn thứ lỗi."

[2] Rượu nhưng hươu có công dụng chính là bổ thận tráng dương.:))

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn như vậy, liền biết hắn thật sự có hơi say rồi, đành phải cầm lấy cái muỗng, múc một muỗng canh giải rượu, nhẹ nhàng thổi thổi, đưa tới bên miệng Hoàng Đế: "Bệ hạ mau uống đi."

Hoàng Đế lại gần làm nũng với nàng, lắc đầu nói: "Mạn Mạn dùng miệng đút ta."

Nếu là ngày thường, Tiết Tĩnh Xu sẽ buông chén canh xuống mà mặc kệ hắn, nhưng đêm nay Hoàng Đế say rượu, càng thêm có vài phần dính người, cũng càng làm cho người ta không nhẫn tâm vứt bỏ.

Nàng nhìn ra bên ngoài, thấy các cung nhân sớm đã lui ra, liền đỏ mặt, hớp một ngụm canh giải rượu vào trong miệng, đôi tay đặt trên vai Hoàng Đế, dang đôi môi mình lên.

Hoàng Đế liền ngậm lấy, bàn tay to lớn cách lớp áo ngoài tùy ý vuốt ve nàng, nhóm lên ngọn lửa như thiêu đốt nàng.

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Bệ hạ từ từ, từ từ..... Uống canh trước đã."

Hoàng Đế mắt đếc tai ngơ, ý đồ lừa dối để qua ải.

Tiết Tĩnh Xu dùng sức tránh hấn, nói: "Nếu bệ hạ không uống canh, tối nay cũng đừng ngủ ở nơi này của thiếp, mất công sáng mai đau đầu lại oán giận người ta."

Chiêu này quả nhiên hữu dụng, Hoàng Đế dừng một chút, miễn cưỡng ngẩng đầu tiếp nhận chén canh kia hợp một ngụm, sau đó đặt chén sang một bên, bế Tiết Tĩnh Xu lên đặt ở trên giường.

Tiết Tĩnh Xu mặt đỏ tai hồng, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ cẩn thận nhẹ một chút."

Hoàng Đế gật đầu, vuốt bụng nàng thì thầm: "Trong bụng Hoàng Hậu có hoàng nhi, vì nó, Mạn Mạn đã chịu khổ nhiều như vậy, tất nhiên ta sẽ cẩn thận, không thể làm Mạn Mạn khó chịu."

Tiết Tĩnh Xu vươn cánh tay vòng qua cổ Hoàng Đế, vùi mặt mình ở cổ hấn: "Không chỉ đơn giản là vì thiếp, cũng vì bệ hạ, vì con của chúng ta."

Hoàng đế nghiêng đầu ngậm lấy hai cánh môi đỏ thắm của nàng, hàm hồ nói: "Đúng, vì Mạn Mạn của ta, cũng vì nàng cho ta tất cả."

Chương 79: Khó nhin

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Hai ngày sau, đột nhiên Thái Hoàng Thái Hậu hạ ý chỉ xuống, hứa hã nữ nhi thứ tư của Vĩnh Bình Quận chúa cho tây bắc Trấn quan Tần Tướng quân làm thê. Đặc biệt sau khi thành hôn xong Tần Tướng quân có thể mang theo gia quyến ra biên quan.

Ý chỉ vừa hạ, có không ít người đều đang suy đoán dụng ý của Thái Hoàng Thái Hậu.

Có người nghĩ có phải vị cô nương gia Vĩnh Bình Quận chúa đã chọc giận Thái Hoàng Thái Hậu, bị chán ghét mà vứt bỏ, cho nên muốn đem nàng ta xua đuổi đi xa hay không.

Cũng có người nghĩ, chẳng lẽ vị Tần Tướng quân có danh xưng Tần gấu chột này sẽ nhanh được thăng chức? Nếu không sao có thể xứng đôi tông thân chi nữ? (*Dòng nữ con vợ cả*)

Phản ứng kịch liệt nhất không ai bằng là bản thân Vĩnh Bình Quận chúa. Tiết Tĩnh Xu nghe cung nữ đến báo khi ý chỉ Thái Hoàng Thái Hậu vừa ban xuống, Vĩnh Bình Quận chúa liền vào cung cầu kiến, lại bị Thái Hoàng Thái Hậu ngăn cản từ bên ngoài cửa cung không gặp.

Quận chúa liền quay đầu muốn đến gặp nàng, Tiết Tĩnh Xu dựa theo ý Thái Hoàng Thái Hậu, cũng lấy lý do thân thể của mình bất tiện mà cự tuyệt.

Còn có một người phản ứng cũng không nhỏ, đó chính là bản thân Tần tướng quân. Nghe nói thời điểm hần đi tạ ơn Hoàng Đế, còn sững sờ hỏi Hoàng Đế, sao đột nhiên lại tìm cho hần một người vợ?

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nhìn tiểu nội giám khoa chân múa tay học lại cảnh tượng lúc đó.

Vĩnh Bình Quận chúa cầu kiến xin gặp không được, lại không biết có phải hết hy vọng hay không mà qua ngày thứ hai để cho nữ nhi Thẩm An Thiển của nàng ta tiến cung. Lúc Thẩm An Thiển đến vừa lúc Tiết Tĩnh Xu đang ở trong cung của Thái Hoàng Thái Hậu.

Nếu như là một nữ tử bình thường, biết được mình bị hứa hôn cho một mối hôn sự như vậy, khẳng định trong lòng sẽ uất ức, mất ăn mất ngủ. Nhưng nhìn Thẩm An Thiển có vẻ như cuộc hôn sự cũng đã xong, sắc mặt so với lần trước tốt hơn chút, ánh mắt cũng thêm vài phần linh động.

Nàng ta đến trước mặt hai người, nghiêm túc quỳ xuống, cung kính hành lễ: “An Thiển tạ Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Hậu nương nương long ân.”

Thái Hoàng Thái Hậu sai người đỡ nàng ta lên, ban thường ngồi, lại nhìn kỹ nàng ta một chút, thở dài nói: “Mẫu thân của con không làm khó gì con chứ?”

Thẩm An Thiển nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Nương nương muốn con tiến cung thỉnh cầu Thái Hoàng Thái Hậu thu hồi ý chỉ. Qua một tháng nữa, con sẽ phải rời nhà, trong lòng nương tức giận, liền làm cho bà hạ giận, về sau chỉ sợ cũng không có cơ hội nữa rồi.”

“Đứa nhỏ ngốc.” Thái Hoàng Thái Hậu nói: “Không bằng ta lại hạ

thêm một ý chỉ, để cho con ở trong cung đợi gả đi.”

Thẩm An Thiến liền vội vàng lắc đầu: “Đa tạ Thái Hoàng Thái Hậu, nhưng An Thiến không nhận nổi sự ưu ái này. Huống chi, thời gian ở bên cạnh với người nhà không nhiều, nên con nghĩ muốn nhìn họ nhiều thêm chút nữa.”

Thái Hoàng Thái Hậu lắc đầu: “Nương của con không biết tích phúc gì lại có một nữ nhi tốt như vậy nhưng lại không biết quý trọng, sau này sẽ hối hận.”

Thẩm An Thiến cúi đầu không lên tiếng.

Thái Hoàng Thái Hậu lại cùng hai người nói vài lời sau đó mới nói: “Ta mệt mỏi, con đi dạo trong vườn cùng với Hoàng Hậu một chút đi.”

“Vâng.” Tiết Tĩnh Xu và Thẩm An Thiến cùng nhau lui ra.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu biết rõ, Thái Hoàng Thái Hậu muốn Thẩm An Thiến đi dạo với nàng một chút, trên thực tế chính là muốn mình nói cho nàng ta biết một chút về tình huống của vị Tàn tướng quân kia, cũng để cho trong lòng nàng ta hiểu thêm về phu quân của mình.

Hai người dọc theo hồ nước chậm rãi tản bộ, Thẩm An Thiến nhỏ giọng hỏi: “Nương nương gần đây thân thể tốt không?”

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: “Đa tạ nương quan tâm, ta vẫn tốt. Nói đến đây thì vị Tàn tướng quân kia, ta cũng gặp qua một lần.”

Nàng quay đầu nhìn Thẩm An Thiến, Thẩm An Thiến lại cúi đầu níu lấy khăn tay.

Tiết Tĩnh Xu còn nói: “Không biết là ngươi có nghe một ít tin đồn về vị Tàn Tướng quân này không?”

Thẩm An Thiến không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt yếu ớt gật đầu một cái.

Tiết Tĩnh Xu cười nhẹ: “Thái Hoàng Thái Hậu sợ ngươi hiểu lầm cho nên mới muốn ta nói với ngươi về tin đồn của những người bên ngoài, khó tránh có chỗ không chính xác cũng có không ít người tung tin đồn thất thiệt, nói liều.”

“Thân hình của Tàn tướng quân hấn cao lớn, thể trạng cường tráng, khuôn mặt mặc dù không thể nói là anh tuấn nhưng cực kỳ chính nghĩa. Tính cách của hấn cũng rất tốt, nghe Bệ hạ nói, hấn đối đãi với người khác rất rộng rãi, mặc dù là tướng quân có thể bị người ta dùng biệt hiệu xưng hô nhưng cũng không hề ngần ngại.”

“Hơn nữa hôm đó diễn võ, ta nhìn kỹ một chút thì tướng quân có thân võ nghệ phi phàm, ở trong phần đông tướng sĩ là cực có triển vọng. Trong nhà hấn trên không có trướng bối, ngươi gả cho hấn rồi cùng hấn theo quân. Điều kiện Tây Bắc tuy có gian khổ một chút nhưng cũng không giống như người khác nói gì mà gặm rễ cây ăn vỏ cây này kia, nên ăn mặc vẫn không cần lo.”

Nàng vừa nói, Thẩm An Thiến bên cạnh gật đầu, nghe nàng nói xong, cảm kích nói: “Đa tạ nương nương, ta...ta không sợ khổ.”

Tiết Tĩnh Xu chụp vỗ tay của nàng ta, cười nói: “Ngươi là tiểu cô nương xinh đẹp như này, ai mà nỡ lòng để cho ngươi chịu khổ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm An Thiến nhất thời ửng hồng.

Lúc nàng vào cung bước chân có chút ít nặng nề, thời điểm xuất

cung trong lòng cũng có vài phần mong đợi đối với tương lai.

Mắt thấy tháng tám sắp tới, mùa hè đã qua, thời điểm cũng nên trở về kinh.

Mấy ngày này, bên trong hành cung bốn phía đều bận việc.

Tiết Tĩnh Xu đang có thai, Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Đế đều không cho nàng quản nhiều. Nàng đành ngồi trên ghế, chỉ huy các cung nhân phía dưới mỗi viện đều tổng quan thu thập sửa sang lại, rồi nghe họ báo lại lần nữa.

Hoàng Đế cố ý sáng khoái đào một cái ao ở điện Yên Ba, nên lại có vài phần tiếc nuối. Khi đó hấn chuẩn bị cùng Hoàng Hậu nghịch nước với nhau, kết quả vừa tới hành cung thì Hoàng Hậu liền có thai, ao này liên tục không được sử dụng đên, xem ra đành chỉ có thể chờ năm sau.

Tiết Tĩnh Xu đoán được ý nghĩ trong lòng hấn, kéo cánh tay hấn lôi ra ngoài, cười nói: “Bệ hạ than thở với cái ao cũng vô dụng, không bằng đến giúp thiếp nhìn thử một chút, bản vẽ tả lót của Hoàng nhi nên làm gì nè.”

Mấy ngày này trong lúc rảnh rỗi, nàng có kêu tú nương ở thượng y cục tới để học cách làm y phục.

Có lẽ nàng vốn có chút thiên phú, sau khi làm hồng hai xấp tơ lụa thì cuối cùng cũng làm ra hình dáng vài món tả lót của hài nhi.

Nàng lại muốn làm thêm nữa, học giống ở dân gian vậy, ở trên quần áo của hài nhi thêm thêm một ít Phúc Lộc Thọ Hi, chờ bản vẽ được thêu thì sẽ có tác dụng cầu phúc trừ tà.

Hoàng Đế đem vài món đồ nhỏ lên nhìn nhìn, mỗi một cái so với bàn tay của hắn nhỏ hơn chút.

Trong đầu hắn tưởng tượng thấy sau này khi Hoàng nhi mặc tiểu y phục sẽ có bộ dáng viên tròn vo, trong lòng đối với tiểu tử trong bụng Hoàng Hậu có thêm vài phần mong chờ.

Nhưng mà hắn lại nghĩ tới một chuyện, nói: “Hoàng Hậu còn chưa từng làm y phục cho ta, lần đầu tiên lại bị con chiếm mất.”

Tiết Tĩnh Xu đang cầm vài mẫu thêu khoa chân múa tay, nghe được lời này liền cười nói: “Chút tài này của ta sao có thể làm quần áo cho Bệ hạ? Huống chi, thân hình của Bệ hạ cao lớn như vậy, muốn ta làm được một bộ y phục chưa tới mười ngày nửa tháng chưa chắc đã làm được.”

Hoàng Đế bước lên một bước dựa vào gần người nàng, cùng nàng nhìn mấy tấm mẫu thêu, nói ra: “Ta không để ý, Mạn Mạn cũng làm cho ta một bộ.”

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu nghĩ, tất nhiên là chàng không để ý, vì người làm không phải là chàng.

Hoàng Đế thấy nàng không đáp ứng, một tay kéo thắt lưng của nàng, bàn tay còn lại đặt trên bụng nàng vuốt ve nhẹ nhàng, nói với bụng nàng: “Hoàng nhi, mau van cầu mẫu hậu của con, để cho nàng làm cho phụ hoàng một bộ y phục đi, nếu không phụ hoàng liền lấy y phục của con đấy.”

Tiết Tĩnh Xu dờ khóc dờ cười: “Lời nói như vậy mà Bệ hạ không biết xấu hổ nói với đứa nhỏ, cũng không sợ làm trò cười cho con, làm cha mà đi đoạt đồ của con.”

Hoàng Đế cây ngay không sợ chết đứng nói: “Hoàng hậu nói vậy sai rồi. Vốn dĩ Hoàng Hậu là của ta, hiện tại trong bụng có hài tử thì Hoàng Hậu chỉ quan tâm con mà không để ý ta, rõ ràng là con cướp Mạn Mạn của ta đi mà.”

Tiết Tĩnh Xu cười lắc đầu: “Bệ hạ đừng quên, hài tử này cũng là con của chàng. Cho nên hết thảy đều do tự Bệ hạ tạo nên nha.”

Lời nói này liền chặn lại khiến Hoàng Đế không nói được gì, sự thật không đúng như vậy à? Nếu không phải lúc trước hấn quyết liệt muốn nguyệt sự của Hoàng Hậu ngừng, thì Hoàng Hậu cũng sẽ không nhanh như vậy mà có thai, hấn cũng không cần chia sẻ Hoàng Hậu với hài tử.

Nhưng nói đi nói lại, đều là tại Trương Chi Khung sai. Lúc trước cũng không có nói với hấn rằng sau khi Hoàng Hậu mang thai lại có nhiều bất tiện như vậy. -_-

Tiết Tĩnh Xu thấy bộ dáng không còn lời nào để nói của hấn, trong lòng lại có chút mềm lòng, dựa vào trong lòng hấn nhẹ nhàng cọ một cái: “Nếu Bệ hạ thật muốn, thiếp sẽ làm cho Bệ hạ một cái áo lót trong, mặc lên người dù làm không tốt cũng không có người nhìn ra.”

Mặt mày Hoàng Đế liền giãn ra rất nhẹ khó có thể nhận ra, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Tiết Tĩnh Xu một cái, nói: “Nếu như Mạn Mạn cảm thấy vất vả thì không cần làm.”

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cười thầm hấn, ngoài miệng nói rất hào phóng, nếu thật không làm cho hấn được, không biết muốn nháo loạn ra như nào đây nữa.

Nàng nói: “Không khổ cực, mấy ngày này cũng không có việc gì làm, chỉ còn chờ hồi kinh. Trước khi hồi kinh, có thể làm kịp một kiện áo

cho Bệ hạ rồi. Đúng rồi, trước tiên Bệ hạ để cho thiệp đo vóc dáng của chàng đi, mới biết làm cho vừa.”

Nàng từ trong đồng bức tranh thêu ở trước mặt tìm thước đo, bảo Hoàng Đế đứng yên tại chỗ, hai tay mở ra, tự mình đo cho hắn.

Bởi vì thân hình Hoàng Đế cao lớn, cánh tay Tiết Tĩnh Xu lại ngắn, thời điểm đo đạc, khó tránh khỏi chần chừ chậm chạp, gần đây thân thể dần dần đẩy đà liền kề sát vào Hoàng Đế, thỉnh thoảng cái bụng cứ cọ xát chỗ này một cái, chỗ kia chạm một cái.

Hầu yết Hoàng Đế lên xuống mấy lần, Tiết Tĩnh Xu vẫn còn chưa phát giác.

Đến lúc đo trước ngực của Hoàng Đế, nàng không thể không giang hai tay vòng ra phía sau để đo.

Động tác này tương đương với việc cả người nàng dán thật chặt ở trên người Hoàng Đế, trước ngực hai khối thịt mềm, cũng theo động tác cọ xát trên dưới.

Cuối cùng Hoàng Đế không nhịn được, liền ôm nàng, thanh âm khàn khàn: “Mạn Mạn đốt lửa trên người của ta, thì nên làm cái gì bây giờ?”

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, lập tức hiểu rõ lời nói của hắn, nhẹ nhàng đẩy hắn ra, sẵn giọng: “Định lực của Bệ hạ không đủ, sao lại hỏi ta nên làm gì bây giờ? Bên trong hồ nước kia lạnh sẵn đấy, đúng lúc giúp Bệ hạ diệt dập lửa.”

Hoàng Đế hôn mặt nàng một cái: “Tâm của Mạn Mạn thật độc ác.”

Tiết Tĩnh Xu giận hắn, nói ra: “Vừa rồi muốn ta làm y phục cũng là

Bệ hạ, nhịn không được phát hỏa cũng là Bệ hạ, chẳng qua ta chỉ đề nghị cách dập lửa cho Bệ hạ mà thôi, sao tính là nhẫn tâm được?”

Hoàng Đế đột nhiên nói ra: “Còn có ba ngày.”

Tiết Tĩnh Xu không có đuổi kịp lời hấn, hoang mang nói: “Cái gì ba ngày?”

Hoàng Đế nói: “Còn có ba ngày, hài nhi trong bụng của Mạn Mạn đủ ba tháng. Trương Chi Khung đã nói qua ba tháng sau...”

Tiết Tĩnh Xu đột nhiên duỗi tay che miệng hấn, trên mặt nổi lên một tia ửng đỏ: “Cả ngày Bệ hạ đều suy nghĩ cái gì? Ngày ngày lấy chuyện này đếm để sống qua ngày?”

Hoàng Đế hôn lòng bàn tay nàng, chân thành nói: “Không chỉ cái này, ta còn muốn thời gian ba tháng tới đó, như thế ngày mới trôi qua nhanh một chút.”

Tiết Tĩnh Xu đẩy ra hấn, nói: “Bệ hạ vẫn là nên đi dập lửa đi, đỡ phải khiến điện Yên Ba của thiếp bị nhiễm khói bụi.”

Hoàng Đế cong khóe miệng, nghĩ thầm, chút sẽ gọi Trương Chi Khung tới để chuẩn mạch cho Hoàng Hậu, xác nhận thử có thể...sau ba ngày không. Nếu như còn không được thì lão thái ý này nên cáo lão hồi hương đi.

Tiểu Pi: Bệ hạ ngài cho Trương Thái ý cáo lão hồi hương ngược lại còn là một đặc ân với người ta đó ạ. :)

Chương 80: Song thai

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Quả nhiên Hoàng Đế gọi thái y tới để bắt mạch cho Hoàng Hậu, sau đó thừa lúc Tiết Tĩnh Xu nghỉ ngơi, hắn một mình gọi thái y ra ngoài điện, hỏi thăm về vấn đề mà hắn quan tâm nhất.

Trên trán Trương Thái y đổ mồ hôi, chần chừ nói: "Chuyện này...Nếu Bệ hạ muốn ổn thỏa hơn, không bằng đợi thêm vài ngày nữa."

Hoàng Đế nhíu mày: "Qua ba ngày nữa là đủ ba tháng rồi, còn không được nữa sao?"

Trương Thái y cẩn thận nói: "Nữ tử mang thai ba tháng, chỉ là dù nói là ba tháng, có thể có dư hoặc có thể không đủ. Vì để bảo vệ phải hết sức cẩn thận, thỉnh Bệ hạ đợi thêm ít ngày nữa." Mặt của Hoàng Đế không chút thay đổi ngồi yên, không nói lời nào.

Trương Thái y cảm thấy chân có chút mềm ròi, trong đại điện rõ ràng thập phần mát mẻ nhưng mà sau lưng của hắn lại không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Cuối cùng, Hoàng Đế nói ra: "Người nói thử một ngày thỏa đáng nhất đi."

"Này..." Trương Thái y nhìn nhìn sắc mặt của hắn, cẩn thận chầm chước nói: "Thêm mười ngày nữa để ổn thỏa."

Hoàng Đế vừa trầm lặng yên một lúc, mới nói: "Trương Khanh nên nhớ lời đã nói hôm nay, đừng có mười ngày sau lại thêm mười ngày nữa đấy."

Trương Thái y vội nói: "Cựu thần không dám."

Hoàng Đế khoát tay, cho hấn đứng lên: "Chỉ cần giữ cái thai này của Hoàng Hậu thuận lợi sinh ra, vị trí Viện Sử Thái y viện không phải là Trương Khanh thì không ai có thể cả."

Tâm tư Trương Thái y kích động, lại quỳ xuống rồi dập đầu: "Cựu thần nhất định không phụ sự chờ đợi của Bệ hạ cùng nương nương."

Hoàng Đế gật đầu, cho hấn lui ra.

Bên trong hành cung cũng đã thu xếp thỏa đáng, qua một ngày nữa sẽ phải trở về kinh.

Tiết Tĩnh Xu đặc biệt lại hỏi Liễu Nhi có quyết định gặp mặt ca ca của nàng ấy hay không.

Lúc trước Liễu Nhi viết thư cho ca ca của nàng xong, trình lên cho Tiết Tĩnh Xu xem qua, rồi an bài người đưa thư ra ngoài.

Hôm qua ca ca của nàng hồi âm, Tiết Tĩnh Xu cũng không mở ra xem, trực tiếp sai người giao cho Liễu Nhi.

Liễu Nhi nói: "Ca ca nói đến nay huynh ấy vẫn một thân một mình, cũng không chịu sự ảnh hưởng của An Thân vương."

Tiết Tĩnh Xu cười hỏi: "Vậy người quyết định cùng hấn gặp mặt

sao?"

Liễu Nhi gật đầu: "Đang chuẩn bị nói chuyện này với nương nương, ta nghĩ chờ sau khi về kinh mới gặp, trong cung cũng đang thu dọn này kia, sợ là không tiện."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu nói: "Cũng tốt, mấy ngày này nhiều chuyện cần chuẩn bị, đề phòng có vài người đục nước béo cò, xác thực không dễ an bài cho các người gặp mặt. Chờ sau khi hồi cung, ta liền ra tay chuyện này."

Liễu Nhi cảm kích nói: "Tạ ơn nương nương."

Tiết Tĩnh Xu chỉ chỉ trán của nàng ấy: "Người cũng muốn khách sáo với ta vậy à?"

Liễu Nhi che trán, cười.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy có chút cảm thán, từ trong cảnh ngộ xấu có thể tôi luyện người, không câu nệ quan hệ chủ tớ. Hiện tại mới tiến cung có mấy tháng, hai người đã khách khí như vậy. Chẳng biết từ lúc nào Liễu Nhi đã bỏ đi hoàn toàn dáng vẻ tính con nít lúc trước, mà trở thành một nữ quan nghiêm cẩn đạt tiêu chuẩn.

Lúc hồi kinh, đường đi cũng giống như lúc đến vậy. Đội ngũ danh dự của Hoàng thất vẫn tầng tầng lớp lớp, điều không giống duy nhất chính là bởi vì Hoàng Hậu có thai, số người nâng xe phượng tăng lên gấp đôi, ngang bằng với quy cách cho Hoàng Đế và Thái Hoàng Thái Hậu.

Về đến cung, đầu tiên là nghỉ ngơi và hồi phục một ngày. Ngày thứ

hai, lại có rất nhiều cáo mệnh phu nhân trong kinh thành vào cung thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu.

Buổi sáng Tiết Tĩnh Xu triệu kiến nửa ngày, ngay cả mẫu thân của nàng cũng đã gặp, buổi chiều lại gọi một mình Tiết Tĩnh Uyển vào cung.

Khi Tiết Tĩnh Uyển đến liền nhã nhận hành lễ với nàng.

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng ấy như vậy, ban thưởng ngồi, hiếm lạ nói: "Gần đây ở nhà học quy củ?"

Tiết Tĩnh Uyển giống như tất cả tiểu thư khuê các vậy, ngồi rất ngay ngắn, nghe nàng đặt câu hỏi, trên mặt lộ ra vẻ cười khổ ha ha:

"Nương nói muội sắp thành thân rồi, không thể giống như tiểu hài tử, gần đây bà còn mời vị Lý cô cô dạy Tam tỳ tỳ quy củ hồi trước đến dạy cho muội, mà muội lại ăn thức của cô cô hơi nhiều."

Tiết Tĩnh Xu nhớ lại vẻ mặt nghiêm khắc của Lý cô cô kia, cũng vẫn còn vài phần khiếp sợ, nói ra: "Có muốn ta nói với mẫu thân một chút không, để cho bà đổi cô cô khác đến."

Tiết Tĩnh Uyển bất đắc dĩ lắc đầu: "Không nên nha, muội đã quen với Lý cô cô rồi, nếu đổi vị cô cô khác tới lại phải đi thích ứng với người ta."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Cũng phải, mà cũng không còn nhiều ngày nữa muội muội nhà ta sẽ thành tân nương tử nhà người khác rồi."

Tiết Tĩnh Uyển cúi đầu không lên tiếng.

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Muội đã gặp mặt Lâm nhị công tử chưa?"

Tiết Tĩnh Uyên nghe đến vấn đề này trên mặt có vài phần xấu hổ của một cô nương. Nàng ấy níu lấy khăn tay, nhăn nhó nói: "Đã gặp rồi, hẳn còn đưa cho ta một con mèo nhỏ, lông xù nhìn rất đáng yêu, ta gọi nó là Mao mao."

Tiết Tĩnh Xu nhìn vẻ mặt của nàng ấy liền biết rõ muội muội đã động tâm. Nàng cười nói: "Gặp rồi thì tốt, cũng đỡ lại có người nào đó tới tìm ta khóc sưng mắt nói vị hôn phu thích người khác, không thích nàng ta."

Tiết Tĩnh Uyên vội làm nũng: "Tam tỷ tỷ, tỷ tha cho muội đi, đừng trêu muội."

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười, nhưng trong lòng cũng có vài phần cảm khái. Nửa năm trước, vị muội muội này là một cô nương cái gì cũng không hiểu, hiện tại cũng đến lúc lập gia đình.

Nàng nghĩ tới một chuyện, lại hỏi: "Buổi sáng nhiều người, ta không tiện hỏi mẫu thân, gần đây quý phủ có chuyện gì hay không?"

Kể từ lần trước, Thái Hoàng Thái Hậu hạ chỉ ban Tiết Tĩnh Viện cho An Thân Vương làm Trắc phi, sau đó Đại phòng cũng không có động tĩnh gì, thật sự là hết hy vọng hay vẫn còn có toan tính khác.

Tiết Tĩnh Uyên nói: "Gần đây Đại nương cùng Tiết Tĩnh Viện đều thành thật. Muội thấy Tiết Tĩnh Viện như vậy, giống như thật sự an tâm chuẩn bị đợi gả, có điều kỳ quái là vốn dĩ tỷ ấy không phải muốn làm An Thân Vương phi à, sao bây giờ lại nhận mệnh?"

Tiết Tĩnh Xu lại nghĩ đến mưu đồ An Thân vương, không biết Đại phòng có biết rõ ràng dã tâm của An Thân vương hay không? Chẳng qua cho dù các nàng có rõ ràng hay không thì chỉ cần Tiết Tĩnh Viện gả cho An Thân vương, sau này có chuyện xảy ra với An Thân vương

thì Tiết gia nhất định cũng sẽ dính líu đến.

Mặc dù nàng đối với người Tiết gia không có tình cảm gì sâu đậm, nhưng tuyệt đối cũng không muốn nhìn thấy cốt nhục thân nhân có liên quan tới tội danh mưu phản.

Huống chi, nếu bọn họ dính líu đến thì chính nàng nhất định không thể chỉ lo cho thân mình. Vì vậy chỉ có thể tách Đại phòng và Nhị phòng ra.

Nàng nói với Tiết Tĩnh Viện: "Khi trở về muội nói với mẫu thân, để cho bà thổi gió bên tai phụ thân, nói ý tứ của ta, để cho Nhị phòng ra ở riêng."

Tiết Tĩnh Viện kinh hãi, theo lý mà nói tổ phụ tổ mẫu các nàng còn tại thế thì không nên nhưng dạo thời gian này không cần nói lý, nàng cũng không hỏi gì nhiều, ngoan ngoãn gật đầu: "Được, muội nhớ kỹ."

Chờ thời gian bận rộn trong cung tạm thời chấm dứt, Tiết Tĩnh Xu liền an bài cho Liễu Nhi gặp mặt ca ca của nàng ấy.

Lúc đi Liễu Nhi có vài phần thấp thỏm, lúc trở thì hốc mắt đỏ bừng trên mặt lại mang theo ý cười.

Nàng ấy cao hứng bưng bưng kể cho Tiết Tĩnh Xu nghe biểu hiện của ca ca mình, mang cho nàng ấy một gói đồ ăn nhỏ, bên trong có mút quả, món đồ chơi nhỏ làm bằng đường, hạt dẻ xào, hạt thông khô, đồ ăn vặt khoảng mười loại.

Liễu Nhi cao hứng nói: "Ca ca còn nhớ rõ trước đây ta thích ăn mấy cái này."

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng ấy có vài phần hoạt bát như trước, trong nội

tâm cũng vui thay nàng ấy.

Liễu Nhi còn nói: "Ca ca nói huynh ấy muốn tích góp tiền để mua một gian nhà nhỏ trong kinh thành, đợi đến khi ta hai mươi lăm tuổi thì đón ta ra ngoài ở chung. Nhưng ta nói với huynh ấy là ta muốn tiếp tục hầu hạ nương nương."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Nếu như có người thích hợp, không cần đợi đến hai mươi lăm, ta hy vọng sẽ gả người cho người ta, còn có thể hầu hạ ta thì có rất nhiều người chiếu cố, chẳng phải vẹn toàn đôi đường sao?"

Liễu Nhi chỉ lo lắc đầu: "Không muốn không muốn, ta không cần gả. Những đại nam nhân kia, không có một người so được với nương nương, ta muốn bồi nương nương."

Tiết Tĩnh Xu bật cười, trong lòng nghĩ tâm tính nàng ấy còn nhỏ, mình từ từ để ý giúp nàng ấy là được.

Qua mấy ngày nữa chính là mười lăm tháng tám, ngày trung thu gia đình đoàn viên, trong cung còn chưa xếp đặt tiệc khiến cho các vị quan lại trở về nhà đoàn tụ gia đình, cùng nhau ngắm trăng.

Tiết Tĩnh Xu, Hoàng Đế cùng vài vị Thái Phi, bồi Thái Hoàng Thái Hậu bái tế nguyệt thần, lại ăn bánh trung thu, chờ Thái Hoàng Thái Hậu mệt mỏi muốn đi nghỉ thì từng người mới hồi cung.

Vào ban đêm ngày mùa thu có chút lạnh, Hoàng Đế cùng Tiết Tĩnh Xu hai người đồng hành, hấn cầm tay nàng ủ trong lòng bàn tay của mình.

Đến Tô Phụng Cung, sau khi rửa mặt, hai người đi nghỉ.

Hài tử trong bụng Tiết Tĩnh Xu đã hơn ba tháng, bụng khế nhô lên. Hoàng Đế áp bàn tay của mình lên trên bụng nàng, vừa ngay chỗ nhô lên khớp với lòng bàn tay của hắn.

Trong nội tâm của Tiết Tĩnh Xu kì thật có chút nghi hoặc, trước đây Hoàng Đế đếm ngày chờ tới hạn đủ ba tháng, nhìn bộ dạng của hắn cực kỳ khó nhìn, nàng còn tưởng khi đủ ba tháng thì hắn liền muốn thân cận với nàng. Lại không nghĩ đến hiện tại đã qua chừng mười ngày, nhưng Hoàng Đế vẫn không có động tĩnh.

Chẳng qua nàng nghi hoặc thì nghi hoặc vậy thôi, muốn nàng chủ động đề ra thì tuyệt đối không được.

Hôm nay trên người Hoàng Đế mặc áo lót trong, chính là cái mà Tiết Tĩnh Xu đã làm một bộ cho hắn, đường may không tính là tỉ mỉ, chế tác cũng không đủ tinh xảo nhưng Hoàng Đế cực kỳ yêu thích. Sau khi tắm xong là mặc vào ngay.

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn thích như thế, trong lòng có kế hoạch, chờ sau khi thêu xong bộ đồ lót cho Hoàng nhi, lại may cho hắn thêm một bộ.

Hoàng Đế sờ bụng Hoàng Hậu xong, nói chuyện với Hoàng nhi một chút, bàn tay liền bắt đầu mò mẫm tứ phía.

Tiết Tĩnh Xu run lên một cái, dựa trên cổ hắn, nhỏ giọng hỏi: "Có phải hôm nay Bệ hạ muốn hay không..."

Hoàng Đế ngậm vành tai của nàng trong miệng, hàm hồ nói: "Trước đó Trương Chi Khung đã nói, nếu để ổn thỏa, tốt nhất nên chờ thêm mười ngày. Hiện tại, cuối cùng cũng đến."

Tiết Tĩnh Xu sợ ngửa, nghiêng đầu để vành tai của mình thoát khỏi miệng hắn, lại chủ động hôn môi hắn, nhỏ giọng nói: "Nếu như thế,

còn thỉnh Bộ hạ thương tiếc."

Hoàng Đế trầm thấp đáp một tiếng, đổi khách thành chủ, ngậm đôi môi đỏ mọng của nàng nuốt vào trong miệng.

Đào mất là tới ngày thành thân của Tiết Tĩnh Uyển cùng Lâm gia Nhị công tử.

Bởi vì hai người bọn họ là do Thái Hoàng Thái Hậu tứ hôn, ngày đó đón dâu, hai người liền từng người một tiến cung, chia ra hướng tạ ơn Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Đế.

Tiết Tĩnh Xu ở trong nội cung của Thái Hoàng Thái Hậu chờ Tiết Tĩnh Uyển, thấy nàng ấy một thân hỉ phục đỏ thắm đi vào, cũng không kịp nói vài lời đã bị ma ma dìu tân nương rời đi.

Thái Hoàng Thái Hậu híp mắt, thờ dài nói: "Bọn nhỏ cũng đều trưởng thành rồi."

Trong nội tâm của Tiết Tĩnh Xu cũng có vài phần phiền muộn.

Trong lòng nàng nghĩ, nếu như chính mình cũng có một nữ nhi, ngàn kiêu trăm sủng nuôi lớn, khẳng định giao cho ai cũng không yên tâm.

Qua mấy ngày, nàng lại gọi Tiết Tĩnh Uyển tiến cung.

Lần trước đến, Tiết Tĩnh Uyển vẫn ăn mặc như thiếu nữ, hiện tại đã giống như một vị phụ nhân (*gái đã có chồng*).

Tiết Tĩnh Xu nhìn kỹ sắc mặt nàng ấy, lại hỏi chút ít, xác định người Lâm gia đối xử không tệ với nàng ấy, mới yên lòng.

Thời điểm lá cây rụng hết trên cành thì Thẩm An Thiển cũng xuất giá. Nàng ta theo như lệ cũ tiến cung để dập đầu tạ ơn Thái Hoàng Thái Hậu và Tiết Tĩnh Xu.

Từ lúc Thái Hoàng Thái Hậu tứ hôn đến lúc nàng ta xuất giá, cũng chỉ trong vòng một tháng. Sở dĩ vội vàng như vậy là bởi vì biên cương Tây Bắc không thể thiếu Tần Tướng quân, sau khi hai người thành hôn chờ Thẩm An Thiển lại mặt thì lập tức rời kinh.

Trong cung Tiết Tĩnh Xu nghe nói, ngày Thẩm An Thiển lại mặt, Vĩnh Bình Quận Chúa từ chối không gặp nàng ta. Thẩm An Thiển chảy nước mắt ở ngoài cửa phủ dập đầu, chiều cùng ngày đi Tây Bắc với Tần Tướng quân. Lần từ biệt này, tiếp theo không biết đến khi nào mới gặp lại.

Sau khi vào thu, hiếm có ngày được nhân nhã dạo chơi.

Tiết Tĩnh Xu có một thói quen, sáng sớm và chạng vạng đều nằm trên giường phơi nắng.

Lúc Hoàng Đế đến đã thấy bộ dạng lười biếng của nàng.

Hoàng Đế tiến tới kéo nàng qua, để cho nàng tựa trên người mình, bàn tay vô cùng tự nhiên đặt ở trên bụng nàng.

Con mắt Tiết Tĩnh Xu cũng không mở ra, lười biếng nói: "Cả ngày Bệ hạ cứ vuốt ve như này, có thể làm ra gì đây?"

Hoàng Đế nói: "Mỗi lần như vậy phát giác ra Hoàng nhi so với hôm qua lại lớn hơn một chút."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nào có rõ ràng như Bệ hạ nói. Thái y nói trước ba tháng so với người bình thường không khác mấy, sau ba tháng bắt đầu chậm rãi lớn lên. Đợi tới năm tháng sẽ lớn lên nhanh lắm."

Hoàng Đế: "Mạn Mạn không tin, tự mình sờ một cái, quả thật mỗi ngày đều nhìn ra được biến hóa."

Hắn nói, đột nhiên lông mày hơi nhướng lên, nói: "Thái y nói là tình huống mang thai chẳng lẽ trong bụng Mạn Mạn thật sự có hai Hoàng nhi?"

Tiết Tĩnh Xu mở mắt ra, cúi đầu nhìn nhìn bụng của mình. Bị câu nói vừa rồi của Hoàng Đế cảm thấy quả thật có chút nhanh.

Nàng chần chừ nói: "Có phải những ngày này khẩu vị lớn nên bụng mới to thịt thêm?"

Hoàng Đế nói: "Gọi thái y tới đây hỏi một chút liền biết."

Vì để bảo vệ ổn thỏa, trừ Trương Thái y bên ngoài ra, Hoàng Đế lại triệu vài vị lão Thái y khác cùng nhau đến đây.

Chờ vài vị Thái y từng người tiến lên khám qua, Hoàng Đế bảo bọn họ tạm thời không nói kết quả ra, chờ mỗi người bắt mạch xong, mới hỏi: "Các vị thái y có thể bắt mạch ra được trong bụng Hoàng Hậu có mấy Hoàng nhi không?"

Vài vị thái y hai mặt nhìn nhau.

Trương Thái y nhíu mày nhớ lại mạch tượng vừa rồi, trên mặt đột nhiên vui mừng, nói ra: "Bệ hạ, theo cự thần xem thì trong bụng

nương nương là song thai, chỉ là hiện tại thai nhi còn nhỏ, nhịp đập còn kém, không dễ dàng phát giác."

Sau khi hắn nói xong đã có hai gã thái y có kết quả giống như vậy, chỉ có hai người khác vẫn cho rằng chỉ có một thai nhi.

Hoàng Đế liền để cho bọn họ lại khám lại thêm lần nữa, để Trương Thái y ở trong, bốn vị Thái y đều kết luận rằng Hoàng Hậu có song thai, chỉ có một vị Thái y không thể xác định.

Trong nội tâm của Hoàng Đế như hiểu rõ, để người Thái y viện trở về thương thảo phương án an thai cho Hoàng Hậu, rồi mới cho bọn họ lui ra.

Người hầu hạ trong Tê Phượng Cung đều quỳ xuống chúc mừng, Hoàng Đế ban thưởng, lại gọi Đức Lộc đi đến cung Thái Hoàng Thái Hậu báo tin mừng.

Mọi người đi rồi, Tiết Tĩnh Xu vẫn vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, ngờ ngác nhìn bụng của mình.

Mặt mày Hoàng Đế hiện lên sự vui vẻ khó nhận, trong giọng mang theo vài phần đắc ý nói: "Mạn Mạn có thể nghe rõ rồi đấy, chúng ta có hai Hoàng nhi, ta đã nói đúng."

Hắn nghĩ lại đám con cháu trong các triều Đế Hậu, hình như không có vị phi tử nào của Hoàng Đế từng sinh hạ song thai. Không khỏi có chút tự đắc, các chư vị tổ tiên có hậu cung phồn thịnh thì thế nào? Nhiều người như vậy cộng lại còn không sánh bằng Mạn Mạn của hắn.

Hắn ôm Tiết Tĩnh Xu, hôn trán nàng, nói: "Mạn Mạn của ta cũng thật là lợi hại."

Tiết Tĩnh Xu cuối cùng có chút ít phản ứng, sững sờ quay đầu nhìn Hoàng Đế: "Bệ hạ, thật sự chúng ta có hai đứa bé?"

Hoàng Đế gật đầu: "Thiên chân vạn xác, bốn vị thái y cũng đã chẩn đoán chính xác, nếu Mạn Mạn không tin, ta gọi Phan thần y tiến cung đến khám bệnh một lần nữa."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Không phải là không tin, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

Tiết Tĩnh Xu đột nhiên vén chăn mỏng dưới nệm giường lên, trực tiếp đi vào trong điện.

Hoàng Đế lập tức đuổi kịp, liền nghe Hoàng Hậu vừa đi vừa lầm bầm lầu bầu nói: "Lại thêm Hoàng nhi, trước làm quần lót không đủ dùng, còn làm được một ít, vốn dĩ định làm thêm cho Bệ hạ một bộ, hiện tại chỉ sợ không có thời gian làm, thôi để qua một bên đi, cái đó cũng không cần gấp gáp..."

Hoàng Đế: "..."

Chương 81: Trướng đau

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Trong bụng Hoàng Hậu mang song thai, tin vui này đủ để khiến trên dưới triều đình vui mừng khôn xiết.

Xưa nay hoàng gia đều lấy con nối dõi hưng thịnh là thể hiện điềm lành. Vốn dĩ Hoàng Đế đăng cơ năm sáu năm nay nhưng hậu cung không có một bóng người, dưới gối càng không có con nối dõi, đã khiến cho rất nhiều lão thần lo lắng.

Lúc này, đừng nói là Hoàng Hậu có thai, cho dù là một cung nữ có xuất thân thấp hèn hoài long chủng thì chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không để ý, càng đừng nói đến Hoàng Hậu còn hoài song thai.

Rất nhiều phu nhân tiến cung chúc mừng.

Khi Tiết Tĩnh Xu mới vừa mang thai, người còn ở hành cung, khi đó liền có người muốn tới chúc mừng nhưng đều bị Thái Hoàng Thái Hậu lấy cớ là thân thể nàng không tiện mà từ chối. Hiện giờ không thể lại cự tuyệt nữa, hưởng hồ thai vị đã ổn, nên bà đơn giản chỉ ban một buổi ngắm hoa yến ở Ngự Hoa viên.

Các vị phu nhân nhìn Hoàng Hậu nương nương đang ngồi ngay ngắn trên tòa thượng, trong lòng ai nấy đều cảm thán.

Còn nhớ trong một buổi Nghênh xuân yến khi nương nương mới vào

cung, lúc ấy tuy nhìn nương nương có vài phần ngây ngô, nhưng khí chất trên người lại yên lặng đoan chính đã khiến mọi người kinh ngạc cùng ái mộ. Hiện giờ đã ngồi ở vị trí này được một thời gian, càng thêm vài phần ung dung, tuy đang có thai nhưng khí sắc lại rất tốt, sắc mặt hồng nhuận, da dẻ sáng bóng, so với trước đó còn xinh đẹp hơn vài phần.

Hiện tại nàng có cả phong thái và dung mạo, khó trách có thể độc sủng không suy. Chờ khi Hoàng Hậu sinh hạ được song thai, chỉ sợ sau này không còn ai có thể lay động được địa vị của nàng.

Mọi người nghĩ đến đây, trên mặt càng thêm cung kính.

Sau khi kết thúc buổi cung yến, Tiết Tĩnh Xu chỉ giữ mỗi mình Tần thị ở lại, cho người hầu hạ lui xuống, nói với mẫu thân nàng: "Trước đó ta đã nói với Uyển Uyển, muốn mẫu thân nói chuyện phân nhà với phụ thân, không biết mẫu thân đã nói hay chưa?"

Tần thị mặt mày hồng hào, nữ nhi của mình là Hoàng Hậu, được sủng ái vô cùng, lại mang song thai. Hiện giờ trong kinh thành này, không ai có thể hãnh diện bằng mẫu thân của Hoàng Hậu như bà.

Bà nói: "Ta cùng phụ thân ngài đã bàn luận qua một lần, nhưng hiện tại tổ phụ tổ mẫu của ngài đều còn khoẻ mạnh, chỉ sợ tạm thời không dễ thực hiện."

Tiết Tĩnh Xu chưa nói thêm gì, lại hỏi bà một vấn đề khác không liên quan đến việc này: "Mẫu thân cảm thấy chờ khi Tiết Tĩnh Viện gả vào phủ An Thân Vương thì nàng ta sẽ an phận làm trắc phi của mình không?"

Tần thị lập tức lắc đầu: "E là sẽ khó."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, lại nói: "Nhị cô nương Tiểu gia kia cũng không phải là đèn cạn dầu, chỉ sợ đến lúc đó hậu viện của An Thân Vương phủ hậu sẽ bị hai người các nàng tranh đấu đến chướng khí mù mịt. Nhưng dù sao Tiểu An Trà cũng là chính phi của An Thân Vương, lại là kim chi ngọc diệp[1] của hoàng gia, nếu Tiết Tĩnh Viện làm ra chuyện gì bị người khác bắt được, Vĩnh Ninh quận chúa cùng Đoan Thái phi đều sẽ không chịu để yên. Đến lúc đó, thậm chí là ta hay Tiết phủ chúng ta đều phải chịu liên lụy. Thỉnh mẫu thân nên cân nhắc đến quan hệ thiệt hơn trong đó. Đại phòng cùng Nhị phòng của Tiết gia, đúng sai cần phải tách biệt."

[1] Kim chi ngọc diệp (金枝玉葉), chỉ con cái nhà quyền quý trong xã hội phong kiến. Từ đồng nghĩa: Cành vàng lá ngọc.

Tần thị nghe lời xong nàng nói, trên mặt liền biểu hiện vẻ nghiêm túc, cẩn thận suy nghĩ, chậm rãi gật đầu rồi nghiêm mặt nói: "Nương nương nói có lý, chờ ta trở về sẽ hảo hảo trừ tính một phen, nhất định phải thuyết phục được phụ thân ngài, sẽ phân nhà trước khi Tiết Tĩnh Viện xuất giá."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, lại nói thêm vài câu với bà, liền để bà ra cung.

Bụng nàng đã gần năm tháng, so với bụng năm tháng của những thai phụ bình thường thì lớn hơn không ít. Hiện giờ bụng đã lớn nên có chút vất vả, hơn nữa trong thời gian mang thai lại lười nhác, càng thêm không muốn nhúc nhích.

Nhưng Thái y đã góp lời, nếu ngày thường nàng ít đi lại, chỉ sợ mười tháng sau sẽ rất khó sinh.

Hoàng Đế nghe vậy càng bận tâm hơn cả nàng. Mỗi ngày ngoại trừ bữa cơm chiều thì sẽ theo thường lệ tản bộ với nàng, hiện tại buổi

sáng sau khi hạ triều, hấn cũng sẽ tới Tê Phượng cung lôi kéo nàng đi vài vòng trong hoa viên.

Ngoài ra, nàng còn phải đi đến cung Thái Hoàng Thái Hậu hai lần mỗi ngày.

Sau khi vào thu, thân thể Thái Hoàng Thái Hậu nhìn qua có chút suy yếu. Tiết Tĩnh Xu biết sắp đến ngày đó nên mỗi ngày nàng đều tận lực đi bồi bà, còn đem tả lót mà nàng làm cho hoàng nhi mang đến chỗ Thái Hoàng Thái Hậu xin chút ý kiến.

Chạng vạng hôm nay, Hoàng Đế đi vào Tê Phượng cung lại không thấy Hoàng Hậu, biết Hoàng Hậu ở trong cung Thái Hoàng Thái Hậu nên hấn lại chuyển hướng đi Trường Nhạc cung.

Lúc hấn đến, Tiết Tĩnh Xu đang thảo luận với Thái Hoàng Thái Hậu xem trên yếm của đứa nhỏ nên thêu cái gì lên.

Hoàng Đế thỉnh an với Thái Hoàng Thái Hậu, Thái Hoàng Thái Hậu dựa vào đầu giường, cười ha hả nói hấn đứng lên, lại giả vờ không kiên nhẫn nói: "Hiện tại Hoàng Đế đã tới thì mau kêu Hoàng Hậu trở về đi, nàng náo loạn ta một buổi trưa, không cho người ta yên tĩnh được một chút mà."

Tiết Tĩnh Xu ủy khuất nói: "Con đã biết Hoàng tổ mẫu bất công, Bệ hạ đã đến ngài liền muốn đuổi con đi."

Thái Hoàng Thái Hậu vỗ vỗ tay nàng: "Đứa nhỏ không có lương tâm này, cho dù là bất công thì ta cũng là thiên vị con. Được rồi, hiện giờ con là người có thai, bồi lão thái bà này ngồi nửa buổi chiều cũng đã đủ rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới cười đứng lên: "Vậy ngày mai con lại đến

bồi Hoàng tổ mẫu."

Thái Hoàng Thái Hậu gật đầu, lại nói những người hầu hạ bên cạnh nàng phải cẩn thận hơn chút.

Hoàng Đế cùng Hoàng Hậu chậm chậm đi qua Ngự Hoa Viên, sau khi qua một mùa ra quả, cây mận cũng dần dần rụng hết lá.

Tiết Tĩnh Xu đi đến chỗ kí hiệu được khắc trên cây mận kia, dùng tay đo chiều cao của mình, quay đầu cười với Hoàng Đế, nói: "Thiếp nghe Hoàng tổ mẫu nói lúc nữ nhân ở cũ còn có thể lại cao thêm một chút. Chờ đến thời gian này năm sau, chắc chắn thiếp có thể vượt qua chiều cao này của bộ hạ."

Hoàng Đế đỡ bụng nàng, gật đầu nói: "Ta sẽ rửa mắt mong chờ."

Tiết Tĩnh Xu có chút lười biếng, nửa thân trên dựa vào người hấn, để hấn đỡ mình đi: "Gần đây có phải thiếp nặng hơn rất nhiều đúng không? Mỗi buổi sáng nhìn lại thiếp cũng không nhìn thấy được mũi chân của mình nữa rồi."

Hoàng Đế nói: "Mạn Mạn không nặng chút nào, có phải đi mệt rồi hay không? Để ta ôm nàng trở về."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Thái y nói thiếp nên đi nhiều một chút, cũng không phải nói bộ hạ ôm thiếp đi nhiều một chút đâu. Hơn nữa, với thân thể của thiếp hiện tại, sợ rằng bộ hạ sẽ ôm không nổi đâu."

Hoàng Đế cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Có ôm nổi hay không, ban đêm Mạn Mạn thử một lần sẽ biết."

Tiết Tĩnh Xu đẩy miệng hấn ra, nhẹ giọng nói dối: "Không đứng đắn gì cả."

Nàng nói xong, cảm giác ngực có chút không thoải mái nên thân thể hơi co rúm lại.

Hoàng Đế thấy được, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Không có việc gì."

Kỳ thật là ngực nàng có chút trướng, lại có hơi ngứa, nhưng loại chuyện như vậy khó mà nói ra lời được.

Ban đêm, hai người dựa vào một chỗ đọc sách.

Tiết Tĩnh Xu nhớ tới buổi sáng khi mẫu thân nàng cho người đưa tin vào cung về chuyện phân nhà, Tiết lão thái gia và Chu lão thái quân đã có vài phần dao động, có lẽ qua một khoảng thời gian nữa là có thể phân nhà thành công.

Nàng lại nghĩ đến An Thân Vương tâm không phục, nhỏ giọng hỏi Hoàng Đế: "Bệ hạ có biết mấy ngày gần đây bên phía An Thân Vương có hành động gì hay không?"

Hoàng Đế hôn lên búi tóc nàng, nói: "Việc này Mạn Mạn không cần lo lắng, nước cờ của lão Bát đều nằm trong tầm kiểm soát của ta. Nhưng mà, ta thấy hắn quả thật không nhịn bao lâu nữa đâu."

Mấy năm trước hắn có thể nhẫn, vì dưới gối ta không vó con nõi dãi, nếu ta xảy ra chuyện thì ngôi vị Hoàng Đế sẽ thuộc về hắn, cho nên hắn cũng không cần sốt ruột.

Hiện giờ Mạn Mạn có thai, chờ sinh hạ hoàng nhi xong, dù thế nào đi

nữa cũng không tới phiên hấn ngồi vào vị trí này. Nếu ta là hấn, chậm nhất là qua mùa đông này sẽ bắt đầu hành động, mà thời cơ tốt nhất là khi Hoàng tổ mẫu qua đời. Khi đó trong cung sẽ không có phòng bị, nếu ta gặp bất trắc gì, hấn cũng có thể nói là vì hoàng tổ mẫu mà bi thương quá mức."

Tuy rằng Tiết Tĩnh Xu biết Hoàng Đế đã có phòng bị kỹ lưỡng, nhưng nghĩ tới An Thân Vương như một con rắn độc, lại nhìn chăm chăm nàng và Hoàng Đế như hổ rình mồi, vẫn là không nhịn được mà rùng mình một cái.

Hoàng Đế quấn tẩm thảm trên người nàng chặt thêm một chút, an ủi nói: "Mạn Mạn không cần lo lắng, sẽ không có việc gì đâu."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, dụi dụi vào lồng ngực của Hoàng Đế.

Chốc lát sau, nàng có chút mệt mỏi nên che miệng ngáp một cái.

Hoàng Đế liền khép cuốn sách trong tay lại, ôm nàng an trí ở trên giường long phượng.

Tiết Tĩnh Xu buồn ngủ mông lung, vừa dán lên giường đã ngủ mất.

Hoàng Đế theo nàng lên giường, theo thói quen đưa tay ra muốn kê dưới đầu nàng làm gối, một cái tay khác đặt trên eo bụng nàng.

Nhưng lúc này cái tay đặt không chuẩn xác, không cẩn thận đụng tới ngực Tiết Tĩnh Xu. Nàng lập tức rên đau một tiếng, che ngực, hơi cuộn người lại.

Hoàng Đế sửng sốt, lập tức khấn trương nói: "Sao vậy? Có phải đụng phải bụng Hoàng Hậu rồi không?"

Tiết Tĩnh Xu cắn môi, nhẫn nại chịu đựng cảm giác trướng đau này, chờ khi đau đớn qua đi mới lắc đầu nói: "Không có gì."

Sao Hoàng Đế lại tin được, động tác nhẹ nhàng kéo thân thể nàng ra, nhớ lại vị trí mình vừa đụng phải, hỏi nàng: "Có phải là chỗ này không thoải mái?"

Tiết Tĩnh Xu bị hấn đoán trúng, tuy rằng cảm thấy có chút ngượng ngùng nhưng cũng không giấu diếm nữa, gật đầu, nhỏ giọng nói: "Không biết sao lại thế này, mấy hôm nay có chút sưng to, chỉ chạm nhẹ một cái đã đau vô cùng."

Hoàng Đế nhìn chăm chăm vị trí phồng lên kia một lúc lâu, từ từ tiến lại gần, đưa tay muốn sờ đai lưng và áo trong của nàng: "Để ta nhìn xem."

Tiết Tĩnh Xu lập tức dè tay hấn lại, cắn môi nói: "Bệ hạ lại không phải thái y, nhìn có ích lợi gì?"

Hoàng Đế nói: "Ta nhìn trước, ngày mai lại đi hỏi Trương Chi Khung đây là bệnh trạng gì."

"Đừng mà." Tiết Tĩnh Xu quẫn bách nói: "Thiếp, để thiếp đi hỏi Hoàng tổ mẫu được rồi, có lẽ là lão nhân gia bà sẽ biết."

Hoàng Đế tránh tay nàng, nói: "Vậy cũng cho ta xem trước."

Tiết Tĩnh Xu không lay chuyển được hấn, hướng hồ hai ngày nay một mình nàng chịu đựng đau đớn, trong lòng có chút ủy khuất khó nói rõ, đang muốn muốn được Hoàng Đế an ủi hai câu, không đủ kiên định để cự tuyệt hấn, cuối cùng cũng để Hoàng Đế sờ áo trong.

Từ khi mang thai nàng đã cảm thấy ngực mình dần dần bắt đầu

trướng to hơn, mấy ngày gần đây thì trướng đến có chút đau đớn, quả anh đào đỏ ửng trên đỉnh cũng to hơn không ít, lúc này lộ ra dưới ánh nến, phản xạ với ánh sáng nên nhìn có vẻ trơn bóng.

Hoàng Đế kiên kè sát vào, nhìn chăm chăm cũng không chớp mắt.

Tiết Tĩnh Xu cố chịu ngược ngùng hỏi hấn: "Bệ hạ nhìn ra cái gì rồi?"

Hoàng Đế làm ra vẻ rành rọt nói: "Ta nghe nói, nữ tử sau khi có thai thì hai bầu vú sẽ bắt đầu có sữa. Lúc này ngực Hoàng Hậu đã trướng to, bên trong nhất định là sữa đã căng đầy. Hiện tại hoàng nhi còn chưa ra đời, nên ta phải san sẻ với Hoàng Hậu mới được."

Hấn vừa nói vừa cúi đầu lại gần, dụng ý quá rõ ràng.

Chương 82: Chủ động

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Bệ hạ lại chọc giận nương nương.

Nhìn bệ hạ tìm mọi cách ân cần với Hoàng Hậu, nương nương lại đáp lại bằng vẻ mặt lạnh lùng, người hầu hạ ở Tê Phượng cung đều nghĩ như thế.

Những chuyện như này, trước lạ sau quen, đã thấy nhiều lần nên các nàng cũng đã quen rồi.

Từ lúc bắt đầu thì ngạc nhiên đến kinh hãi, còn bây giờ, các nàng đã có thể mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không nghe không thấy. Chỉ là nhịn không được nên tò mò muốn hóng bát quái một chút, sôi nổi ngầm suy đoán, rốt cuộc bệ hạ đã làm cái gì?

Tuy rằng Tiết Tĩnh Xu lạnh mặt, nhưng vành tai vẫn luôn đỏ, hai mắt cũng không dám đối diện với Hoàng Đế. Nàng còn chưa thoát khỏi cảm giác thẹn thùng của tối hôm qua.

Hoàng Đế khi này khi khác như hai người khác nhau, nàng cũng biết điều này, cũng đã sớm quen với vẻ không đứng đắn của hắn. Nhưng hắn lại lần lượt phá vỡ giới hạn của nàng, vậy mà hiện tại, hiện tại hắn còn làm ra được loại chuyện như vậy.....

Nàng thầm nghĩ trong lòng, cả người không khỏi khô nóng, vẻ đỏ

ứng lan đến trên mặt. Nàng đẩy khay bánh mà Hoàng Đế mang đến, đôi mắt long lanh ánh nước trừng mắt liếc hắt một cái, đứng dậy trở lại nội điện.

Ngực còn cảm giác sưng to tê dại, đặc biệt hai điểm mảnh mai kia, có lẽ là đêm qua bị Hoàng Đế mút vào đến rách da, rõ ràng là nàng đã van xin hắt như vậy, lại còn bị hắt khi dễ nhiều thêm.

Hoàng Đế lấy có dờ dờ cho hai hoàng nhi mà làm ra chuyện này với nàng, sau này khi sinh hoàng nhi ra, làm sao nàng còn dám nhìn thẳng vào bọn trẻ khi cho chúng nó bú sữa đây?

Hoàng Đế phát tay cho đám người hầu hạ đều ra ngoài điện, không nhanh không chậm đi theo nàng tiến vào.

Tiết Tĩnh Xu làm như không phát hiện hắt cũng vào, trên tay đang nàng thêu áo lót cho hoàng nhi trong bụng.

Hoàng Đế lại gần ngồi phía sau Hoàng Hậu, duỗi tay ra ôm chặt nàng, cúi đầu hôn lên vành tai trắng nõn của nàng.

Tiết Tĩnh Xu khẽ run lên. Từ khi mang thai nàng cảm thấy thân thể mình hẳn cảm hơn trước rất nhiều, Hoàng Đế tùy ý đụng chạm vuốt ve là có thể khiến nàng rùng mình.

Hoàng Đế gác cằm trên vai nàng, sườn mặt cọ cọ sườn mặt mịn màng căng mượt của Tiết Tĩnh Xu, giọng nói trầm thấp: "Mạn Mạn còn không chịu tha thứ cho ta sao?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ hừ nhẹ một tiếng: "Khi Bệ hạ nói lời này sao không nghĩ tới hành động tối hôm qua vậy?"

Hoàng Đế sáng khoái nói: "Đêm qua là ta sai, nhưng mà, nếu quay

lại một lần ta chỉ sợ là mình vẫn không tìm chế được."

"Chàng --" Tiết Tĩnh Xu chán nản, buông áo lót xuống, xoay người trừng mắt hắn.

Hoàng Đế hôn lên đôi môi hơi sưng đỏ của nàng, nói: "Mạn mạn quyến rũ như vậy, lại không hề phòng bị mà nằm ở dưới thân ta, kêu ta tìm nén thế nào đây."

Tiết Tĩnh Xu cả giận: "Ta không phòng bị với bệ hạ đều là vì tin tưởng vào ngài, nào biết bệ hạ sẽ làm ra chuyện này?!"

Hoàng Đế nói: "Mạn Mạn đúng thật là nên tức giận, nhưng hiện giờ sai cũng sai rồi, nàng cũng phải cho ta một cơ hội chuộc lỗi đi mà."

Tiết Tĩnh Xu chớp chớp đôi mi nhìn hắn, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ, tiến lại cắn một cái lên khóe miệng của Hoàng Đế.

Hoàng Đế than nhẹ một tiếng, nhưng không có đẩy nàng ra.

Tiết Tĩnh Xu lui lại một bước, nhìn khóe miệng hắn bị chính mình cắn ra một dấu răng nhỏ nhỏ, đã có vài phần đắc ý, lại cảm thấy mình có chút trẻ con quá mức.

Có đôi khi, nàng cũng cảm thấy từ khi mình mang thai tới nay tính nết thay đổi rất nhiều, đặc biệt là khi đối mặt với Hoàng Đế đã không có suy tính cẩn thận như trước kia, càng thêm tùy hứng hơn.

Hoàng Đế sờ khóe miệng, hỏi: "Như vậy Mạn mạn đã hết giận rồi phải không?"

Tiết Tĩnh Xu lại khẽ hừ nhẹ một tiếng, xem như ngầm thừa nhận.

Hoàng Đế làm nàng đau, nàng cũng làm Hoàng Đế bị đau xem như đồng cảm với mình.

Vì thế, mấy ngày nay Hoàng Đế đem khước miệng đi rêu rao khắp nơi, đến cả văn võ bá quan trong triều đình cùng với các cung nhân hầu hạ trong cung nhìn thấy, cả đám muốn nói lại thôi, thần sắc phức tạp. (-_-!!!)

Mà đây là tình thú giữa Hoàng Đế và Hoàng Hậu, sao lại đến lượt người ngoài như bọn họ xen vào?

Lại qua mấy ngày, An Thân Vương đại hôn.

Chính phi và Trắc phi vào cửa cùng ngày, điều này trước đây không phải chưa thấy, nhưng mười mấy năm qua cũng chỉ thấy có một lần này thôi.

Không ít người đều chờ xem náo nhiệt, chuyện Chính phi và Trắc phi của An Thân Vương không hòa thuận, người trong thành đều có nghe thấy. Hơn nữa nghe nói hình như vị Vương gia này thích Trắc phi nhiều hơn Chính phi, chỉ là ngại với áp lực của trưởng bối nên mới không thể không cưới biểu muội làm Chính phi.

Bọn họ còn nghe nói hai vị nương nương này đều không phải là đèn cạn dầu, chỉ sợ sau này phủ An Thân Vương sẽ "náo nhiệt" vô cùng.

Quả nhiên, ngày thứ hai sau đại hôn liền có tin tức truyền đến trong cung.

Đêm đại hôn đó, theo lý thuyết An Thân Vương hẳn là phải an nghỉ ở trong viện của Chính phi, nhưng đến nửa đêm tiểu nha hoàn bên cạnh Trắc phi tới cầu kiến, nói nương nương đau bụng khó chịu, thỉnh Thân vương đi qua nhìn một chút.

An Thân Vương này vừa đi liền không trở về, lại là trực tiếp nghỉ ở chỗ đó. Nghe nói An Vương phi tính tình ngang ngạnh, lập tức quăng hết những vật dụng bài trí trong phòng, lại cầm roi da muốn đến viện của Trắc phi tính sổ, được hạ nhân hầu hạ bên cạnh khuyên can mãi mới ngăn lại được.

Lúc này, Tiết Tĩnh Xu và Đao Thái phi đều ở trong cung Thái Hoàng Thái Hậu, chờ người mới tiến cung kính trà.

Nghe nói tin tức này, Thái Hoàng Thái Hậu liền nhịn không được nhú mày lại.

Bà biết hai nha đầu mà bà chỉ hôn cho An Thân vương đều không phải là loại người ngoan ngoãn an phận, lại không nghĩ ngay buổi tối đầu tiên đã náo loạn thành bộ dáng này.

Sắc mặt Đao Thái phi cũng rất khó coi, vốn dĩ bà đã không thích Tiết Tĩnh Viện, nghe nói nàng ta dùng thủ đoạn như vậy, nửa đêm dụ dỗ nhi tử mình qua đó, trong lòng càng thêm khinh thường nàng ta. Nếu không phải ngại nàng ta là biểu muội của Hoàng Hậu, e rằng đã lập tức đã nói hết những bất mãn của mình ra ngoài.

Còn về An Vương phi, bà thấy nàng ta không đủ bản lĩnh. Trong đêm thành thân đã náo loạn như vậy, nào có phong thái đao trang mà Vương phi nên có? Vô duyên vô cớ để người ta nhìn rồi chê cười.

Chỉ có Tiết Tĩnh Xu cúi đầu uống trà, khước miệng mỉm cười, không có biểu tình gì khác.

Không bao lâu sau, An Thân Vương dẫn theo An Vương phi tiến cung. Còn về trắc phi của An Vương cũng không được coi là con dâu chính thức của hoàng gia, không có tư cách vào cung kính trà.

Tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của An Thân Vương, vốn nên là chuyện vui mới đúng, hẳn lại cưới hai vị nương tử xinh đẹp có tiếng, càng là song hỷ lâm môn mới phải. Nhưng nhìn sắc mặt của hẳn lại không phải như vậy. Vào đại điện, thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Hậu và Đoan Thái phi, từ đầu đến cuối hẳn cũng không nói nửa câu với An Vương phi Tiểu An Trà bên cạnh.

Trong lòng Tiểu An Trà vừa ủy khuất lại tức giận, nàng nhớ rõ trước kia Bát biểu ca đối xử với nàng rất tốt, sai hiện tại lại đối xử với nàng như vậy?

Nàng ta lại không biết, là một người nam nhân nhưng hẳn phải cưới nữ nhân mà mình không muốn cưới, đối với nam nhân mà nói thì đó là một loại sỉ nhục.

Trước khi thành thân, đối với An Thân vương thì Tiểu An Trà cũng xem như bộ dáng xinh đẹp, tính cách cũng coi như đáng yêu. Tuy rằng có vài phần kiêu căng, nhưng còn có thể nhẫn nại chịu đựng biểu muội. Nhưng sau khi thành thân, nàng ta đối với An Thân Vương cũng chỉ là một Vương phi không hợp tâm ý hẳn mà thôi.

Hai người hành lễ xong, lại đi kính trà, Thái Hoàng Thái Hậu ban ngồi cho bọn họ.

Đoan Thái phi làm bà bà(*), hôm nay cho dù là Thái Hoàng Thái Hậu cũng sẽ không cướp đi nổi bật của bà, bởi vậy bà mở miệng dạy bảo trước, nói: "Hai người các ngươi đã làm phu thê của nhau, về sau nên nâng đỡ lẫn nhau, yêu kính nhau mới phải, những chuyện hoang đường như vậy, không nên lại có lần thứ hai."

(*) *Mẹ chồng.*

An Thân Vương không thể không gật đầu, miệng cũng vâng dạ.

Tiểu An Trà cũng gật đầu, nhưng lại mang theo vài phần ủy khuất nói: "Mẫu phi, tối hôm qua --"

Đoan Thái phi cắt ngang lời nàng: "Chuyện tối hôm qua ta đã biết. An Thân Vương và Trắc phi không đúng, nhưng người thân là Vương phi, cũng không nên quăng ngã đập đánh như vậy, còn ra thể thống gì?"

Tiểu An Trà nghẹn họng, rất không cam lòng mà cúi đầu. Nàng cảm thấy từ khi thành thân, Bát biểu ca không ngừng thay đổi, mà Thái phi nương nương luôn luôn hiền hòa dễ gần với nàng cũng không còn hiền lành như trước.

Thái Hoàng Thái Hậu đành lên tiếng giảng hòa: "Đoan phi không nên quá mức nghiêm khắc, đều là tiểu hài tử, cãi nhau ầm ĩ cũng giống tiểu hài tử mà thôi, không thể tránh được. Chờ khi ba người bọn chúng hòa hợp thì tốt rồi."

Đoan Thái phi thở dài, nói: "Con rất hâm mộ Thái Hoàng Thái Hậu, có một cháu dâu tốt như Hoàng Hậu vậy."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng cười, nói: "Đoan mẫu phi nói vậy khiến con rất thương tâm nha, con là cháu dâu của Hoàng tổ mẫu, chẳng lẽ không phải cũng là con dâu của mẫu phi hay sao?"

Thái Hoàng Thái Hậu nghe vậy cười rộ lên, kéo tay Tiết Tĩnh Xu qua thân mật mà vỗ vỗ.

Đoan Thái phi cũng cười, nhưng lời Tiết Tĩnh Xu nói bà không dám đáp lại. Tuy rằng Hoàng Đế và Hoàng Hậu đều gọi bà một tiếng mẫu phi, nhưng bà lại không thể không biết tự lượng sức mình mà thật sự

xem mình trở thành mẫu thân của Hoàng Đế, bà bà của Hoàng Hậu.

Vốn là vai chính nhưng hai người cứ như vậy mà bị quên lãng ở một bên, ba người ở chỗ đó vừa nói vừa cười.

An Thân Vương thì không sao cả, vừa uống trà, ánh mắt hẩn khó phát hiện nhìn về một hướng.

Tiểu An Trà thì thầm hận đến cắn răng nghiêng lợi.

Chờ khi An Thân vương cùng An Vương phi cáo lui, không bao lâu sau, Tiết Tĩnh Xu cũng trở về Tô Phượng cung.

Thời gian đã là giữa trưa, cung nữ tiến lên xin chỉ thị nàng có muốn truyền thiện hay không.

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Bệ hạ có đến dùng bữa không?"

Cung nữ vì đề phòng nàng sẽ hỏi điều này nên đã sớm tìm hiểu rõ ràng, lúc này vội nói: "Còn chưa dùng, mới vừa rồi có công công ở Sùng Đức điện tới truyền lời, nói hôm nay bệ hạ bận rộn chính vụ, thỉnh nương nương không cần chờ người."

Tiết Tĩnh Xu liền nói: "Bãi giá ngoại đình, bãi thiện ở Sùng Đức điện đi, ta muốn dùng cơm trưa với bệ hạ."

Nếu là thời kỳ của tiên đế, nữ tử hậu cung muốn đi ngoại đình thì nhất định trước tiên phải hỏi qua Hoàng Đế. Nhưng khi tới lượt Tiết Tĩnh Xu, hiển nhiên là không cần tuân thủ quy củ này.

Từ lâu bọn người hầu hạ đã quen, không dám hỏi nhiều một câu, vội phân phó đi xuống chuẩn bị.

Hoàng Đế mới vừa buông một phần tấu chương xuống, xoa nhẹ ấn đường, liền nghe được giọng nói của Hoàng Hậu: "Bệ hạ bận rộn chính vụ cũng không nên chậm trễ dùng bữa, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi."

Hoàng Đế lập tức mở mắt ra, đứng dậy đỡ nàng, Tiết Tĩnh Xu rất tự nhiên mà đặt tay mình vào tay hắn.

Hoàng Đế đỡ nàng ngồi xuống giường: "Sao hôm nay Mạn Mạn lại rảnh rỗi tới tìm ta vậy?"

Tiết Tĩnh Xu dựa vào trong lòng ngực hắn, nghiêng đầu mỉm cười liếc hắn một cái: "Bệ hạ không đến, sao thiếp có thể một mình dùng cơm chiều được."

Hoàng Đế ngẩn ra, không phải Hoàng Hậu chưa từng đến tìm hắn, nhưng mà nàng chủ động nói lời thân mật như vậy thì rất hiếm thấy.

Hắn hôn lên tóc Tiết Tĩnh Xu, nhin không được hỏi: "Mạn mạn làm sao vậy?"

Tiết Tĩnh Xu ngửa đầu, hôn lên môi hắn một cái: "Trong lòng thiếp cao hứng, muốn đến xem Bệ hạ, muốn cùng chàng dùng bữa, muốn gần gũi với chàng, như vậy không được sao?"

Hoàng Đế lập tức hôn lại nàng, hai người triền miên hôn nhau một hồi lâu mới buông ra, đều có hơi thở dốc.

"Được, Mạn Mạn muốn như thế nào cũng đều được."

Chương 83: Máy thai

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Hai vị nương nương trong phủ An Thân Vương quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, liên tiếp làm ra không ít trò khôi hài, thực sự đã để mọi người trong kinh xem được nhiều trò hay.

Hai ngày trước nháo đến lợi hại, chính phi An vương tát trắc phi một cái.

Lại không khéo, khi đó trắc phi vừa lúc đứng ở bên cạnh bậc thang, bị nàng tát một cái nhào xuống bậc thang, lập tức hôn mê.

Đến khi nàng tỉnh lại, tất nhiên là khóc nháo đòi sống đòi chết với An Thân Vương.

Mà An Thân Vương đối với mỹ nhân luôn mềm lòng, thấy mỹ nhân nũng nịu ở trong lòng ngực mình khóc như hoa lê đá vũ, trong lòng liền tức giận, cảm thấy vị chính phi đúng thật là không ra gì, lập tức muốn đi tìm nàng tính sổ.

Tiểu An Trà lại nhận được tin tức trước, khóc sụt sùi về nhà mẹ đẻ của nàng. Vĩnh Ninh quận chúa tất nhiên sẽ không thể để nữ nhi của mình chịu ủy khuất, lại dẫn theo nàng tiến cung tới thỉnh Thái Hoàng Thái Hậu cùng Đoan Thái phi làm chủ.

Nhiều ngày nay Thái Hoàng Thái Hậu nghe từ An Thân Vương phủ

truyền đến bao nhiêu trò khôi hài nên có chút phiền, trực tiếp hạ ý chỉ, làm An Thân Vương, An Vương phi còn có trác phi ba người phân biệt cấm túc, lúc này bọn họ mới an phận một thời gian.

Các cung nhân sợ Hoàng Hậu nương nương nhàm chán, đều đem những việc này coi như một câu chuyện tiêu khiển mà nói cho nàng nghe.

Tiết Tĩnh Xu nghĩ, tình cảnh của Tiểu An Trà có vài phần tương tự với nàng lúc trước.

An Thân Vương cưới Tiểu An Trà là vì bị Đoan Thái phi tạo áp lực, còn Hoàng Đế cưới nàng là thuận theo ý chỉ của Thái Hoàng Thái Hậu.

Hai cuộc hôn nhân này đều không phải xuất phát ý nguyện của đương sự, nhưng mà hiện giờ kết quả lại hoàn toàn khác biệt.

Mấy hôm nay nàng nghe trò khôi hài ở quý phủ An Thân Vương liền nghĩ, nếu lúc trước nàng gả cho An Thân Vương, có lẽ hiện tại cũng sẽ rơi vào tình cảnh giống Tiểu An Trà hiện giờ.

Duy nhất không giống chính là, Tiểu An Trà thầm mến An Vương, hơn nữa nàng ta cũng không cam lòng bị nữ tử khác cướp đi nổi bật của mình. Nhưng nếu là nàng, có lẽ sẽ như giả thiết lúc trước nàng từng nghĩ, không tranh không đoạt, một người một viện, quạnh quẽ sống hết đời này.

Nhưng ai có thể nghĩ được rằng, nhìn bề ngoài Hoàng Đế lạnh lùng, nhưng nội tâm lại rất ấm áp. Mà vị An Thân Vương kia, mặt ngoài nhìn vui vẻ ôn hòa, nhưng nội tâm lại lãnh khốc như rắn độc.

Mỗi khi so sánh An Thân Vương với Hoàng Đế, càng cho thấy Hoàng

Để tốt, cũng càng làm đáy lòng nàng dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

Sau vài lần xem kịch vui thì Hoàng Đế cũng biết được vài chuyện. Khi An Thân Vương được giải trừ lệnh cấm túc, cũng không biết trong lòng hẳn là nghĩ như thế nào lại có thể tặng cho người ta hai vị mỹ nhân để làm quà chúc mừng.

Như thế rất tốt, Tiểu An Trà cùng Tiết Tĩnh Viện mới vừa bị cấm túc xong nên sức lực dồi dào, đang chuẩn bị tiếp tục chiến đấu, lại phát hiện sự chú ý của An Thân Vương đã bị mỹ nhân mới tới đoạt đi.

Vì thế, An Thân Vương phủ càng thêm náo nhiệt hơn.

Tiết Tĩnh Xu biết việc Hoàng Đế làm, không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ dờ khóc dờ cười nói: "Bệ hạ sợ thiên hạ không loạn như vậy, ta lo Hoàng tổ mẫu sẽ dạy bảo chàng."

Hoàng Đế lại nói: "Ta chỉ là thấy lão Bát cưới hai nương tử nhưng lại không vừa ý người nào, lo lắng hẳn không có người hầu hạ nên mới đưa cho hẳn hai người thôi. Đây là ta quan tâm tới huynh đệ thủ túc thôi mà, sao Hoàng tổ mẫu lại trách móc ta được?"

Tiết Tĩnh Xu véo véo da mặt hẳn, nói: "Trên đời này có vật nào nhất sắc nhọn nhất, nhất định là râu của bệ hạ rồi, chỉ có nó mới có thể ngoan cường xuyên qua da mặt bệ hạ mà thôi.":v

Hoàng Đế bắt lấy tay nàng, cắn đầu ngón tay một cái, chậm rãi tới gần, ngữ khí có vài phần nguy hiểm: "Râu của ta có sắc nhọn hay không, Mạn Mạn thử một lần sẽ biết."

Nói xong, hẳn liền dùng cằm cạ cạ lên cổ và ngực Tiết Tĩnh Xu một hồi.

Tiết Tĩnh Xu sợ nhất là ngựa, bị hấn chọc một lúc lập tức liền đầu hàng, thở hồng hộc mà ôm đầu của hấn, cười đến khóe mắt ứa nước mắt, liên tục xin tha.

Rồi nàng lại nghĩ tới một vấn đề: "Bệ hạ biết tình huống trong phủ An Thân Vương, nhưng lại tặng hai cô nương qua đó, sau này các nàng phải làm sao bây giờ?"

Hoàng Đế hôn trán nàng, Mạn Mạn cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức lương thiện. Thế gian này có rất nhiều người vì vinh hoa phú quý mà có thể nguyện ý đi hầu hạ An vương, so với không ít cung nhân chỉ ở trong cung chờ đến hai mươi lăm tuổi được ra cung thì tốt hơn nhiều.

Hấn chỉ nói: "Mạn Mạn còn có tâm trạng quan tâm đến người khác, xem ra là râu của ta không đủ lợi hại." Nói xong hấn ôm lấy Hoàng Hậu lại xoa bóp một hồi.

Người hầu hạ ngoài điện nghe trong điện vọng ra tiếng cười vui vẻ, cũng nghĩ đến chuyện nếu Hoàng Hậu là phụng chỉ lấy An Thân Vương sẽ ra sao. Bọn họ đều thầm lắc đầu, đây là người khác nên mệnh cũng khác mà.

Từ lần trước Tiết Tĩnh Xu an bài cho Liễu Nhi gặp mặt ca ca đến bây giờ, cũng không nghe Liễu Nhi thỉnh nàng lại an bài gặp ca ca nữa, nàng nhịn không được hỏi nàng ấy nguyên nhân.

Liễu Nhi nói: "Ta đã vào cung, nên tuân thủ quy củ trong cung, lần trước được gặp ca ca là nương nương đã phá lệ khai ân, sau này nếu muốn gặp lại, nên làm giống những người khác trong cung."

Trong cung có ân điển, cung nhân vào cung một năm có thể gặp thân nhân một lần, một lần cũng chỉ gặp được một canh giờ.

Tiết Tĩnh Xu liền nói: "Nếu ngươi là người bên cạnh ta, tất nhiên sẽ không cần giống bọn họ."

Liễu Nhi mỉm cười giảo hoạt: "Thật ra ca ca có lên tới thăm ta vài lần, nhưng huynh ấy đều tránh ở trên nóc nhà mà không có lộ diện, ta cũng chưa từng nói chuyện với huynh ấy, như vậy là đủ rồi."

Tiết Tĩnh Xu vừa nghe, không khỏi nhớ tới một người khác cũng có hành vi như vậy, trong lòng không khỏi cảm thán, không biết duyên cớ gì mà hai người bên cạnh Liễu Nhi nhà nàng, đường lớn thông thoáng không đi, mỗi ngày đều leo lên đi trên vách tường trốn trốn tránh tránh.

Lần nói chuyện này đã là hai ngày trước. Hôm nay Liễu Nhi thờ hồng học từ bên ngoài trở về, trong lúc nhất thời cũng quên sửa cách xưng hô, bực bội nói: "Tiểu thư, người nói vị thần võ Đại tướng quân kia là bị gì vậy, thế nhưng hấn lại vô duyên vô cớ đánh ca ca của ta, còn không chỉ đánh một lần! Nếu không phải thấy trên mặt ca ca bầm tím thì căn bản ta cũng không biết. Sao lại có người như vậy chứ? Bực bội quá!"

Tiết Tĩnh Xu sững sốt, trong lòng nghĩ tới mấy khả năng, lại hỏi: "Tướng quân có biết quan hệ của huynh muội ngươi không?"

Liễu Nhi nhăn mũi, nói: "Ta cũng không biết hấn có biết hay không, ta cũng chưa nói chuyện với hấn, ta hỏi ca ca, ca ca cũng nói không quen biết hấn, sao hấn có thể vô cớ đánh người như vậy?"

Tiết Tĩnh Xu đành phải nói: "Có lẽ là hấn thấy ca ca ngươi trốn ở nóc nhà và trên nhánh cây nên cho rằng ca ca ngươi không có ý tốt, mới

có thể ra tay."

Liểu Nhi cũng biết ca ca nàng làm như vậy là không hợp quy củ, thời điểm hai lần đầu nàng phát hiện còn lên nói với huynh ấy sau này không nên đến nữa.

Nhưng ca ca không nghe, mỗi lần đều trốn trốn tránh tránh mà cho rằng nàng không phát hiện, nàng cũng không có cách nào, đành phải làm lơ không nói chuyện với hắn, tránh bị người khác thấy.

Thế nhưng, rõ ràng tên Đại tướng quân kia cũng là trốn ở nóc nhà người ta, dựa vào đâu lại cho rằng ca ca nàng là người xấu?

Nàng lầm bầm nói: "Chính hắn cũng leo cây, lại không cho người khác bò, hắn cũng quá bá đạo mà."

Tiết Tĩnh Xu không nói gì thêm, chỉ an ủi nàng hai câu, cũng may Liễu Nhi nhanh tức giận mà cũng mau hết, thực mau đã bị nàng dẫn xuống.

Ban đêm, Tiết Tĩnh Xu nhắc tới việc này với Hoàng Đế: "Bệ hạ, ta có thể bảo đảm, sở dĩ ca ca của Liễu Nhi trốn tránh chỉ là muốn nhìn Liễu Nhi một chút, không có dụng ý khác."

Hoàng Đế gật đầu, loại chuyện trên nóc nhà hay có người này hắn sớm đã thành thói quen, cũng có nhiều ám vệ ngồi xổm trên đó. Tên thị vệ kia của An Vương cũng là hắn nói mọi người cho vào, nếu không không có khả năng nhiều như vậy mà vẫn không ai phát hiện.

Tiết Tĩnh Xu thầm nghĩ trong lòng, xem biểu hiện của thần võ Đại tướng quân kia, hiển nhiên là có ý với Liễu Nhi. Nhưng nàng thử Liễu

Nhi rất nhiều lần, biết hiện tại Liễu Nhi cũng không nghĩ đến tình yêu nam nữ, chỉ sợ cũng hiểu không hiểu ý tứ của Đại tướng quân kia, càng đừng nói đến chuyện chấp nhận hẳn.

Hiện giờ Đại tướng quân lại đánh ca ca nàng, sau này chỉ sợ con đường càng thêm gian nan.

Nàng theo thói quen vuốt bụng, bỗng nhiên cả người cứng đờ.

Hoàng Đế đang ôm nàng, lập tức thấy được biến hóa của nàng, hỏi: "Làm sao vậy?"

Tiết Tĩnh Xu ngơ ngác mà quay đầu nhìn hẳn: "Bệ hạ, vừa rồi hoàng nhi đá thiếp....."

Hoàng Đế cũng sửng sốt một chút, ngay sau đó xoay người ngồi dậy xốc màn lên, cầm theo nến bên ngoài vào, mắt hẳn nhìn chăm chăm bụng Tiết Tĩnh Xu không chớp.

Tiết Tĩnh Xu lại rên một tiếng.

Hoàng Đế thấy trên bụng nàng hơi nhô lên một chút, vội hỏi: "Nàng có đau không?"

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi bình thường trở lại, lắc đầu, nói: "Không đau, chỉ là mới vừa rồi không phòng bị nên bị dọa một chút thôi."

Nàng nói xong, cũng ngồi dậy nhìn chăm chăm bụng mình, vừa vui sướng vừa hiếu kỳ nói: "Bệ hạ thấy không? Hoàng nhi chúng ta vừa cử động đó."

Hoàng Đế gật đầu, trầm mặc không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau một hồi, mới thấy hẳn chần chờ vươn một bàn tay ta bao trùm lên

bụng Tiết Tĩnh Xu.

Từ khi Hoàng Hậu có thai, bụng nàng bị hấn sờ qua không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng không có khẩn trương và chờ mong như vậy, đây là lần đầu.

Hai người cứ như vậy mà bất động chờ đợi. Cũng không biết trải qua bao lâu, Hoàng Đế phát hiện lòng bàn tay mình hơi chấn động một chút, tựa hồ giống như bị lửa đốt, lập tức rút tay về.

Hấn nhìn vào mắt Tiết Tĩnh Xu, rất ngạc nhiên nói: "Mạn Mạn thật là lợi hại."

Tiết Tĩnh Xu đã bao giờ thấy qua biểu tình mới lạ này của Hoàng Đế? Trong lòng cảm thấy ngọt ngào và xúc động, cầm tay hấn, cười nói: "Nếu không có bệ hạ, một mình ta cũng không thể nào có hoàng nhi."

Tay Hoàng Đế bị nàng lôi kéo bao trùm lên bụng nàng, trùng hợp lúc này oa nhi trong bụng dùng sức đá một cái, Tiết Tĩnh Xu ai nha một tiếng.

Hoàng Đế vội bế nàng lên: "Có phải đá nàng bị thương rồi không? Sao bọn chúng lại cứ đá không ngừng như vậy, ta gọi Trương Chi Khung tới."

Tiết Tĩnh Xu ngăn hấn lại, nói: "Trước đó ta đã hỏi Hoàng tổ mẫu, sau bốn năm tháng thai nhi ở trong bụng có chút động tĩnh là chuyện bình thường, bệ hạ không cần khẩn trương."

Hài tử đã ngừng đập, hiện tại Hoàng Đế nhin không được nhúu mày, nói: "Nhưng bọn chúng vẫn đá không ngừng, sao Mạn Mạn có thể nghỉ ngơi được?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, cười nói: "Người lớn chúng ta buồn ngủ, bọn hoàng nhi cũng sẽ buồn ngủ, có lẽ hiện tại bọn chúng tỉnh ngủ nên mới hoạt bát một chút, chờ một lát lại ngủ là được rồi."

Khi nàng nói lời này, không biết có phải hai thai nhi trong bụng cảm giác được cha mẹ đều ở bên cạnh hay không, lại có thể cùng nhau cử động.

Tiết Tĩnh Xu cắn môi nhẫn nại, tuy rằng không quá đau, nhưng cảm giác có người ở trong bụng nàng tay đấm chân đá không thoải mái tí nào.

Hoàng Đế thấy thế, mày càng nhíu chặt, bỗng nhiên nói với bụng nàng: "Lại lăn lộn trong bụng mẫu hậu các ngươi, khi nào ra đời phụ hoàng sẽ cho các ngươi một trận."

Không biết có phải trùng hợp hay không, sau khi hắn nói xong, trong bụng Tiết Tĩnh Xu thoáng an tĩnh, rồi sau đó tay đấm chân đá càng thêm kịch liệt.

Nàng thật sự không được nhịn được nữa, vỗ nhẹ tay Hoàng Đế: "Bệ hạ đừng nói chuyện, ta không sao."

Hoàng Đế không nói nữa, thời điểm Hoàng Hậu không chú ý hắn hơi mất tự nhiên mà lẩm bẩm: "Sao bọn chúng còn đánh người? Không giống ta chút nào."

Chương 84: Bướng bỉnh

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Lúc Tiết Tĩnh Viện nháo đến ồn ào, sau khi nàng ta Thái Hoàng Thái Hậu cấm túc thì Tiết lão thái gia rốt cuộc cũng đồng ý phân nhà.

Xưa nay khi huynh đệ phân nhà, nếu cha mẹ còn sống sẽ chuyển qua sống cùng với trưởng tử. Mà hiện tại, đại phòng vừa mới bị Thái Hoàng Thái Hậu trách phạt, đã không còn quyền lợi của trưởng tử nên bị phân ra đi tất nhiên chính là bọn họ.

Còn về tam phòng, vốn là là thứ xuất, mặc kệ trước đó hai phòng như thế nào, tóm lại bọn họ cũng phải ra đi.

Chờ sau khi đại phòng và tam phòng dời ra, trong Tiết phủ lập tức liền thanh tĩnh hơn nhiều.

Cụ thể Tiết gia phân như thế nào, Tiết Tĩnh Xu cũng không quan tâm, nàng chỉ cần xác định đại phòng đã bị phân ra đi là được.

Sau này Tiết Tĩnh Viện có làm loạn, hoặc là An Thân Vương thật sự mưu phản, người cùng chịu liên lụy cũng chỉ có đại phòng. Nhị phòng cũng không còn quan hệ ràng buộc với bọn họ, Hoàng Đế cũng không cần vì nàng mà khó xử.

Nàng khẳng khẳng muốn đại phòng cùng nhị phòng tách ra, đó cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất. Để không cho đám quan lại

trong triều có thể dùng nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu làm cơ gây khó xử cho Hoàng Đế.

Sau khi phân nhà, Tiết Tĩnh Uyên có tiến cung gặp Tiết Tĩnh Xu một lần.

Nàng gả đi Lâm gia đã gần hai tháng, cả người được dưỡng đến mướt mà hơn trước, càng có vẻ mềm mại yêu kiều khiến người ta yêu thích.

Tiết Tĩnh Xu nhìn nàng đánh giá một chút mới ban nàng ngồi xuống, hỏi: "Muội ở Lâm gia thế nào? Có ai gây khó dễ cho muội không?"

Tiết Tĩnh Uyên lắc đầu: "Không có, nương cùng đại tẩu đều đối xử với muội rất tốt."

Tiết Tĩnh Xu cười hỏi: "Vậy còn muội phu? Hắn đối xử với muội có tốt không?"

Tiết Tĩnh Uyên hơi đỏ mặt: "Cũng rất tốt."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nói: "Lúc trước Thái Hậu muốn đổi cho muội và Tiết Tĩnh Viện, thật sự trong lòng ta còn thờ phào nhẹ nhõm. Dòng dõi Lâm gia, tuy rằng ở trong kinh thành không được tính là cao quý nhất, nhưng gia phong lại là trong sạch hiếm có, trong nhà lại không quá đông người, nghe nói xưa nay Lâm lão phu nhân và Lâm đại nãi nãi tính tình ngay thẳng, trong nhà không có nữ quyến nào khác, rất thích hợp với tính cách của muội.

Ngày thường muội nên cần mẫn hơn chút, siêng đi thỉnh an lão phu nhân, trò chuyện cùng bà. Muội phu muốn tham gia kỳ thi mùa xuân sang năm, muội cũng phải quan tâm đến sinh hoạt và ăn uống của hắn, có chuyện cũng nên nói với hắn, đừng vì một chút chuyện nhỏ

mà giận dữ, biết không?"

Tiết Tĩnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu, "Tam tử tử, muội đã nhớ kỹ."

Tiết Tĩnh Xu cười cười, lại nói: "Nhưng nếu có người can đảm dám làm cho muội khó chịu, muội cũng đừng chịu đựng, dù thế nào, muội cũng thân muội muội của ta, bệ hạ là thân tử phụ của muội, ai không có mắt muốn khi dễ muội, trước tiên phải hỏi ý kiến của ta."

Tiết Tĩnh Uyển chớp chớp mắt, vẻ mặt sùng bái nhìn nàng: "Tam tử tử, vừa rồi tử nói câu này, thật là uy phong, khí phách thật lớn nha!"

Tiết Tĩnh Xu nói dối: "Ta nói muội nhớ kỹ chưa? Muội là muội muội của Hoàng Hậu, cũng đừng để cho người ta khi dễ rồi khóc sưng mắt đến tìm ta. Có ân oán gì, muội phải tự giải quyết với người ta trước, nếu muội thật sự gây họa, cứ đến nói với ta."

Tiết Tĩnh Uyển liên tục gật đầu: "Nhớ rồi, Tam tử tử yên tâm, muội nhất định không để người khác khi dễ, làm mất thể diện của tử đâu."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, một bàn tay không tự giác đưa lên xoa bụng mình.

Nàng hiện giờ mang thai hơn năm tháng, bụng lại lớn bằng bụng sáu bảy tháng của thai phụ bình thường, nên chỉ ngồi một lát đã cảm thấy hơi mệt.

Tiết Tĩnh Uyển tò mò nhìn bụng nàng, nóng lòng thử nói: "Tam tử tử, muội có thể sờ một chút hay không? Tử yên tâm, nhất định muội sẽ nhẹ nhàng."

Tiết Tĩnh Xu cười vẫy tay với nàng ấy: "Lại đây, chào hỏi cháu ngoại trai của muội này."

Tiết Tĩnh Uyên đi lên trước, nhẹ nhàng nhích lại gần, cẩn thận đưa tay ra đặt lên bụng Tiết Tĩnh Xu vuốt ve một chút, lập tức rút tay về.

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nói: "Nó còn có thể đá muội nữa."

Tiết Tĩnh Uyên ha hả cười một tiếng, lại duỗi tay ra muốn sờ một lần nữa. Lần này, tay nàng mới đụng đến bụng Tiết Tĩnh Xu liền cảm thấy lòng bàn tay bị đá một cái, sợ tới mức nàng vội lui ra sau, không cẩn thận dẫm đến làn váy mình liền ngã trên mặt đất, kêu "ai nha" một tiếng.

Tiết Tĩnh Xu sững sốt, vội gọi người đỡ nàng ấy lên. Trên mặt đất có trái thảm dày, nàng không lo lắng Tiết Tĩnh Uyên bị ngã đau, lại không nhin được mà cười đến đau cả bụng.

Tiết Tĩnh Uyên lúng túng ngượng ngùng, mặt đỏ tai hồng, nhưn hai mắt lại sáng lấp lánh, vô cùng ngạc nhiên, nói: "Tam tỷ tỷ, nó còn có thể động nữa sao?"

Tiết Tĩnh Xu thật vất vả mới nín được cười: "Hai hoàng nhi còn có thể duỗi người đó."

Tiết Tĩnh Uyên không dám sờ nữa, chỉ là hai mắt cũng không hề rời khỏi bụng nàng, trong mắt tràn đầy kinh ngạc cảm thán.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Không cần tò mò, sau một thời gian nữa chờ khi muội mang thai, tự mình sẽ biết đây là cảm giác gì."

Nghe nàng nói đến việc này, Tiết Tĩnh Uyên đỏ mặt, nhìn quanh bốn phía, đến gần bên tai nàng nhỏ giọng hỏi: "Tam tỷ tỷ, chỉ cần làm loại chuyện này, là có thể mang thai được sao?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, trêu chọc nói: "Chỉ cần mỗi ngày muội ở cùng một chỗ với muội phu, bảo đảm không đến hai tháng nữa muội sẽ có thai."

Tiết Tĩnh Uyển ngược ngùng cúi đầu, nắm chặt khăn tay không nói chuyện.

Những chuyện như vậy, kỳ thật nàng và hấn không làm nhiều lắm, bởi vì nàng cảm thấy rất kỳ quái, có đôi khi hấn dựa lại gần, nàng liền né tránh, chỉ có một hai lần là trốn không thoát.

Vốn dĩ nàng còn buồn rầu, không biết nên nói những phiến não này với ai. Hiện giờ nghe Tam tỷ tỷ nói như vậy, giống như làm thêm nhiều lần mới dễ dàng có bảo bảo, vậy lần sau..... Lần sau chờ hấn lại đến, mình không né tránh là được.

Lá cây dần dần rụng thưa thớt, sau trận tuyết rơi đầu tiên, Thái Hoàng Thái Hậu liền ngã bệnh.

Tất cả mọi người đều biết bà không còn kéo dài được bao lâu, chính bà cũng biết, nhưng tất cả mọi người đều ăn ý mà cũng không nhắc tới.

Tiết Tĩnh Xu vẫn hay lui tới như bình thường, buổi sáng đi thỉnh an bà, bồi bà ngồi một buổi sáng, nói chuyện đút thuốc cho bà, buổi chiều lại cùng Hoàng Đế đến một lần. Hiện giờ, thời gian ban ngày nàng ở Trường Nhạc Cung còn nhiều hơn ở Tô Phụng Cung

Nhiều lần Thái Hoàng Thái Hậu đều ngơ ngẩn nhìn đến bụng nàng.

Những lúc bà không chú ý, Tiết Tĩnh Xu lặng lẽ quay đầu gạt lệ. Nàng biết Thái Hoàng Thái Hậu vẫn luôn chờ hài nhi trong bụng nàng ra đời, nhưng có lẽ bà đã đợi không được nữa rồi.

Buổi sáng hôm nay, bỗng nhiên ở ngoại đình có tiểu nội giám đưa một phong thư đến hậu cung, thì ra là thư của Thẩm An Thiển từ Tây Bắc gửi về.

Tháng chín nàng thành thân, liền cùng Tần Tướng quân đi Tây Bắc, sau khi yên ổn chỗ ở, lập tức viết một hong thư gửi cho Thái Hoàng Thái Hậu. Thời điểm phong thư đến nơi đã là tháng 11.

Thái Hoàng Thái Hậu nhận lấy, nhìn kỹ hai lần mới cười đưa cho Tiết Tĩnh Xu, nói: "Tiểu Tứ Nhi là đứa trẻ ngoan, đi ra ngoài cũng chưa quên chúng ta."

Tiết Tĩnh Xu nhìn qua, trong thư Thẩm An Thiển gởi đại ý là nói nàng đã yên ổn. Tây Bắc so tướng tượng của nàng cũng tốt hơn nhiều, phủ của Tần tướng quân tuy không tráng lệ tinh xảo bằng kinh thành, nhưng cũng rất rộng, tướng quân đối xử với nàng rất tốt.

Trong thư nàng còn nói, chờ đến sang năm khi tướng quân hồi kinh báo cáo công tác, nàng sẽ cùng hắn trở về, vấn an Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Hậu. Gửi tới theo bức thư còn có một rương đặc sản Tây Bắc.

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Thái Hoàng Thái Hậu thương nàng, trong lòng Thẩm cô nương cũng biết."

Thái Hoàng Thái Hậu gật đầu, kéo tay nàng qua vỗ nhẹ, thở dài: "Các con đều phải sống tốt, phải sống tốt..... Ta đã an tâm rồi."

Tiết Tĩnh Xu hốc mắt đỏ lên, vội cúi đầu che dấu.

Thân thể Hoàng Thái Hậu không khỏe, làm tâm trạng của Tiết Tĩnh Xu cũng đi xuống, mấy ngày nay luôn không muốn ăn gì, nhưng vẫn

cố ép bản thân ăn một chút.

Nàng còn có thai, không thể bị bệnh, lại làm lão nhân gia lo lắng.

Hoàng Đế thấy nàng ăn đến vất vả, ôm nàng qua nhẹ giọng nói:
"Mạn Mạn muốn ăn cái gì thì cứ phân phó Ngự Thiện Phòng đi làm.
Nếu thật sự không muốn ăn thì thôi, đừng miễn cưỡng mình."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, mỉm cười: "Ta không sao, bệ hạ đừng lo lắng."

Hoàng Đế nói: "Hoàng tổ mẫu tuổi đã lớn, bà sống cùng chúng ta lâu như vậy, hiện tại là thời điểm để bà nghỉ ngơi một chút, đi bồi Hoàng tổ phụ. Mạn Mạn còn có ta, không cần quá mức thương tâm."

Tiết Tĩnh Xu thấp giọng nức nở nói: "Hôm nay Hoàng tổ mẫu nhìn chăm chăm bụng thiếp thật lâu, chắc chắn là bà muốn nhìn hoàng nhi chúng ta trông như thế nào, nếu ta có thể mang thai sớm một chút thì tốt rồi."

Hoàng Đế hôn lên trán nàng, nói: "Mạn mạn có nghe qua lời này chưa, sau khi trưởng bối qua đời, nếu trong nhà vừa lúc có hài tử được sinh ra, vậy đứa nhỏ này chính là vị trưởng bối kia chuyển thế. Trời cao cho ta và Mạn Mạn có hai đứa nhỏ, có lẽ chính là Hoàng tổ mẫu luyến tiếc chúng ta, về sau còn muốn ở lại bên cạnh chúng ta."

Những lời như vậy nói không có căn cứ, nhưng hiện tại Tiết Tĩnh Xu lại nguyện ý đi tin tưởng, nàng xoa xoa khóe mắt, nói: "Bệ hạ nói đúng, ta hẳn là nên vui vẻ một ít, Hoàng tổ mẫu thấy cũng cao hứng."

Hoàng Đế thấy tâm trạng nàng đã tốt hơn, lại sờ bụng nàng, hỏi:
"Hoàng nhi hôm nay có ngoan không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ng ngoan lắm. Bệ hạ, ta cảm thấy tuy rằng bọn nhỏ

còn chưa có sinh ra, nhưng lại cảm giác được, tựa hồ có một đứa đặc biệt hơi bướng bỉnh một chút, một đứa khác lại rất an tĩnh. Cái đứa bướng bỉnh kia, nhất định là tương đối giống bệ hạ."

Hoàng Đế lập tức nói: "Ta cũng chưa từng bướng bỉnh."

Tiết Tĩnh Xu hỏi lại hắn: "Đều nói hài tử giống cha mẹ, đứa bướng bỉnh kia nếu không giống bệ hạ, chẳng lẽ là giống ta sao? Bệ hạ cảm thấy ta rất bướng bỉnh?"

Hoàng Đế quan sát sắc mặt nàng, thức thời mà yên lặng lắc đầu.:v

"Đúng rồi, nếu ta không bướng bỉnh thì đứa bé kia không giống ta, chỉ có thể là giống bệ hạ. Ngày mai ta phải đi hỏi Hoàng tổ mẫu xem khi còn nhỏ bệ hạ đều có "công trạng hiển hách" nào hay không." Tiết Tĩnh Xu liếc mắt nhìn hắn.

Hoàng Đế thầm cố nhớ lại chuyện hồi nhỏ của mình. Hắn thật tình cảm thấy mình không bướng bỉnh nha.

Trèo cây đào lấy trứng chim, xuống nước hái hoa sen, trốn ở núi giả hù dọa cung nữ nội giám, cắt bộ quần áo mà mẫu phi hắn yêu thích nhất để làm áo choàng cho chó con, lén bỏ thêm muối vào điểm tâm, lệnh cho tiểu nội giám ăn sạch vân vân mây mây..... Những chuyện này không phải những nam hài tử bình thường đều hay làm sao? Chỉ vậy thì làm sao có thể nói là bướng bỉnh? Hắn chính là một đứa trẻ ngoan nha!

Chương 85: Đông chí

Edit: Tiểu Pi

Beta:A Cảnh

Qua mấy ngày sau chính là Đông chí(1), hai ngày nay tinh thần Thái Hoàng Thái Hậu bỗng nhiên lại tốt hơn một chút, so với trước kia trên mặt đã có thêm chút huyết sắc.

[1] Tiết Đông chí, theo lịch Trung Quốc cổ đại, là tiết khí khởi đầu bằng điểm giữa của mùa đông, nó là một trong hai mươi tư tiết khí trong nông lịch. Đông Chí bắt đầu từ ngày 21 hoặc 22.12 dương lịch kết thúc vào ngày 05.01 dương lịch năm sau.

Tiết Tĩnh Xu không muốn nghĩ nhiều, chỉ thấy bà đang có nhiều chuyển biến tốt đẹp.

Thái Hoàng Thái Hậu nói trong cung đã lâu chưa có dịp náo nhiệt, thừa dịp đông chí, triệu vài vị Vương gia công chúa ở kinh thành tiến cung, làm một buổi gia yến nho nhỏ.

Bên ngoài tuyết rơi mấy ngày nay, trong điện lại rất ấm áp.

Tiết Tĩnh Xu cùng Hoàng Đế một trái một phải ngồi ở hai bên bồi Thái Hoàng Thái Hậu, ngồi phía dưới chính là An Thân Vương, Mẫn Thân vương, Trưởng công chúa An Dương, cùng với gia quyến của bọn họ.

Tiểu An Trà và Tiết Tĩnh Viện cũng tới, còn những cơ thiếp khác của

An Thân Vương không có tư cách xuất hiện ở chỗ này.

Trước đó Thái Hoàng Thái Hậu cấm túc ba người bọn họ, mục đích là muốn để cho bọn họ an phận một chút, nhưng Hoàng Đế lại ban thêm hai mỹ nhân, so với trước kia phủ An Vương càng nháo đến lợi hại hơn.

Hiện giờ, Tiểu An Trà và Tiết Tĩnh Viện đang ở đây nên còn có thể miễn cưỡng duy trì bình thản, chỉ là ánh mắt hai người vẫn âm thầm lóe lên sự chán ghét dành cho đối phương.

An Thân Vương ngồi ở giữa hai người các nàng, phảng phất không có phát hiện hai nữ nhân bên cạnh mình đang gợn sóng, hắn chỉ lo bung chén rượu uống, hoặc là nói vài lời chọc cho Thái Hoàng Thái Hậu và Đoan Thái phi vui vẻ.

Tiết Tĩnh Viện thấy hắn xa cách như vậy, trong lòng nàng ta càng thêm oán hận.

Lúc trước, khi mới vừa thành thân, An Thân Vương vẫn sủng ái nàng, ít nhất là hơn nhiều so với Tiểu An Trà. Nhưng sau này khi hai tiểu yêu tinh kia vào phủ, An Thân Vương hoàn toàn bị các nàng câu đi mất, bộ dáng hắn đối với nàng không nóng không lạnh. Trước kia một tháng có thể nghỉ ở chỗ nàng hơn mười ngày, hiện giờ được bốn năm ngày đã xem như hiếm.

Ngược lại nàng không phải oán hận An Thân Vương, mà là oán hận Tiết Tĩnh Xu. Bởi vì hai mỹ nhân kia là do Hoàng Đế ban thưởng, nhưng vì sao Hoàng Đế lại vô duyên vô cớ ban thưởng mỹ nhân? Nhất định là vị tỷ tỷ tốt của nàng cố ý làm khó dễ, không muốn thấy nàng được sủng ái, không muốn thấy nàng sống tốt.

Nàng xoắn chặt cái khăn trong tay, lại nhìn bộ dáng ung dung cao

quý của Tiết Tĩnh Xu, trong lòng càng nghiến răng nghiến lợi.

Cứ chờ đi, chờ nhìn xem rốt cuộc ai mới là người có thể cười đến cuối cùng!

Dời ánh mắt xuống, thấy bụng Tiết Tĩnh Xu hơi nhô lên, nàng cũng rũ mắt sờ sờ lên bụng mình, trong lòng nảy ra rất nhiều ý nghĩ, bỗng nhiên che miệng nôn khan.

Thái Hoàng Thái Hậu đang nói nói cười cười với Tiết Tĩnh Xu, bỗng nhiên nghe được tiếng nôn khan kia, liền nhíu mày nhìn qua: “Trắc phi của An vương làm sao vậy?”

Tiết Tĩnh Viện lại nôn một tiếng, mới cuống quýt đứng dậy, đến giữa đại điện quỳ xuống, kinh hoàng nói: “Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, thần thiếp cũng không biết bị làm sao, vừa rồi bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn, nhất thời thất lễ, thỉnh Thái Hoàng Thái Hậu thứ tội.”

Đoan Thái phi nhướn mày, vội hỏi: “Hôm nay ngươi mới cảm thấy buồn nôn, hay là trước đây cũng đã có?”

Tiết Tĩnh Viện nói: “Đã mấy ngày nay vẫn luôn cảm thấy không thoải mái, chỉ nghĩ là việc nhỏ nên cũng không để ý, không ngờ lại để đến hôm nay thất lễ ở trên điện.”

Đoan Thái phi nhìn về phía Thái Hoàng Thái Hậu, trên mặt đã có vài phần vui mừng: “Lão tổ tông, ngài nói trắc phi nàng có phải.....”

Thái Hoàng Thái Hậu chậm rãi gật đầu, nói: “Kêu Thái y đến xem trước đi.”

Tiểu nội giám vội chạy tới Thái Y Viện gọi người. Những người trong điện thấy như vậy, trong lòng đều đã đoán được vài phần, ánh mắt

nhìn về phía Tiết Tĩnh Viện cũng khác trước.

Không ngờ vị trắc phi của An vương này mang thai còn sớm hơn cả chính phi, nhưng lại không biết trong bụng nàng đang mang là nam hài hay là nữ hài, nếu là nam hài, sau này phủ An vương càng có thêm nhiều trò hay để xem.

An Thân Vương đứng dậy, tự mình đỡ Tiết Tĩnh Viện đến ngồi xuống bên cạnh mình. Lúc này là lần đầu tiên của đêm nay hấn nhìn thẳng vào Tiết Tĩnh Viện, nàng không khỏi e lệ đỏ mặt, rĩ mi mắt.

Tiểu An Trà thấy thế, hung hăng cắn răng nghiêng lợi. Mẫu thân nàng, Vĩnh Ninh quận chúa đưa mắt ra hiệu nên nàng mới kiềm chế xuống.

Thái Y rất nhanh đã tới, trong đại điện mọi người đều nôn nóng chờ đợi kết quả.

Chỉ có trong lòng Tiết Tĩnh Viện biết rõ. Nàng đã sớm biết mình mang thai, thời điểm không có nguyệt sự, nàng cũng đã về nhà mẹ đẻ lén thỉnh đại phu xem qua. Nếu không có nắm chắc, sao hôm nay nàng dám diễn trò ở đây? Nàng đã nhẫn nại một thời gian để đợi đến hôm nay chiếm sự nổi bật.

Quả nhiên, Thái y khám ra nàng đã có thai.

Trong điện liền có rất nhiều câu chúc mừng, vui mừng nhất chính là An Thân Vương cùng Đoan Thái phi. Đặc biệt là Đoan Thái phi, trước kia bà vẫn luôn không thích vị trắc phi này của An Vương, nhưng hôm nay biết được trong bụng nàng ta có tôn nhi của mình, lại nhìn nàng liền cảm thấy thuận mắt hơn trước rất nhiều.

Thái Hoàng Thái Hậu cũng rất vui mừng nên thưởng cho Tiết Tĩnh Viện không ít đồ.

Tiểu An Trà thấy vậy càng tức giận, nhưng nàng vẫn luôn giữ vẻ tươi cười, thậm chí còn đi chúc mừng Tiết Tĩnh Viện.

Tiết Tĩnh Viện hưởng thụ sự quan tâm của An Thân vương cùng mọi người dành cho mình, trong lòng nàng nghĩ, đây là thứ nàng muốn bấy lâu, cũng là thứ nàng nên có.

Không lâu sau, mọi người rời đi, Tiết Tĩnh Xu cũng cùng hoàng đế bồi Thái Hoàng Thái Hậu về Trường Nhạc Cung. Đợi Thái Hoàng Thái Hậu ngủ rồi hai người bọn họ mới rời đi.

Bước ra đến cửa cung, Tiết Tĩnh Xu bỗng nhiên ngoảnh lại nhìn thoáng qua. Không biết vì sao trong lòng nàng lại có chút bất an.

Hoàng Đế cũng dừng lại, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu.

Hoàng Đế cầm tay nàng, đỡ nàng cùng ngồi lên ngực liễn.

Bên ngoài gió rét, cũng may vòng ôm của Hoàng Đế vẫn ấm áp như bình thường.

Tiết Tĩnh Xu bị hấn ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ còn nhớ không, lần đầu tiên chàng gặp ta cũng là một ngày tuyết rơi như thế này, Hoàng tổ mẫu muốn Bệ hạ đưa ta ra cung, khi đó chàng tặng ta một cành hồng mai.”

Hoàng Đế khẽ gật đầu: “Vẫn còn nhớ.”

Hình ảnh đó phảng phất như còn ở trước mắt, Tiết Tĩnh Xu nhẹ cong khóe miệng: “Vì sao lúc đó bỗng nhiên Bệ hạ muốn tặng hoa mai cho

ta vậy? Ta trở về suy nghĩ thật lâu, lúc ấy, có lẽ là Bệ hạ muốn Hoàng tử mẫu vui lòng đúng không?”

Hoàng Đế thành thật thừa nhận: “Đúng một nửa.”

Tiết Tĩnh Xu truy vấn: “Vậy một nửa nguyên nhân còn lại là gì?”

Hoàng Đế kéo cao cổ áo choàng bằng lông cáo lên cho nàng, nói: “Hồng mai rất hợp với nàng.”

Đến nay hắn vẫn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên gặp Mạn Mạn, khi đó nàng khoác một tấm áo choàng lông cáo trắng như tuyết, lúc ấy hắn đã cảm thấy nếu trong tay Mạn Mạn lại cầm thêm một nhánh hồng mai, thì sẽ là một bức tranh tuyệt đẹp giữa trời đông.

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhẹ nhàng vuốt ve bụng.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua khe cửa, một năm trước, cũng vào một ngày trời đầy tuyết như thế này, nàng vội vàng trở về từ am ni cô ngoài thành, vào hoàng cung, rồi gặp được người quan trọng nhất đời nàng.

Khi đó, sao nàng có thể nghĩ đến người mặt mày lạnh lùng này sẽ trở thành một người quan trọng nhất trong sinh mệnh của nàng.

Ngự liễn đã tới Tê Phượng Cung, Hoàng Đế đỡ nàng xuống.

Bụng nàng đã hơn sáu tháng, thân thể càng thêm nặng nề, có đôi khi tự nàng tắm rửa nhìn thấy cái bụng cực lớn như vậy cũng cảm thấy có hơi kỳ dị.

Nhưng Hoàng Đế lại không thấy vậy, mỗi ngày hẳn đều muốn ôm nàng, một cái tay khác thuần thực vuốt ve bụng nàng, cũng không để ý bụng nàng quá lớn đến kỳ dị.

Vừa rời tại buổi gia yến hai người cũng ăn không nhiều nên hiện tại lại kêu phòng bếp nhỏ dọn thêm mấy món ăn lên.

Hiện giờ sức ăn của Tiết Tĩnh Xu lớn hơn nhiều so với lúc mới tiến cung, nhưng như vậy cũng chưa thể so được với Hoàng Đế.

Hoàng Đế cho nàng ăn trước, còn mình thì sẽ tiêu diệt hết những phần còn thừa lại.

Dùng xong bữa khuya, hai người rửa mặt chuẩn bị ngủ.

Tiết Tĩnh Xu dựa vào trong ngực Hoàng Đế, trong đầu không ngừng nghĩ đến chuyện trước kia, bỗng nhiên phát hiện chứng mất ngủ của Hoàng Đế đã lâu rồi chưa bị lại. Những cái huân hương đó, từ khi nàng mang thai đã không còn dùng nữa, nhưng Hoàng Đế vẫn ngủ được như bình thường.

“Nàng đang suy nghĩ gì vậy?” Hoàng Đế hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu liền nói ra những phát hiện của mình.

Hoàng Đế hơi cong khóe miệng, nói: “Tới bây giờ Mạn Mạn mới phát hiện sao?”

Tiết Tĩnh Xu nói: “Trước kia Bệ hạ mất ngủ cũng nhắm mắt, mà hiện giờ ngủ được cũng nhắm mắt, ta không phát hiện được không phải cũng rất bình thường sao?”

Hoàng Đế gật đầu: “Mạn Mạn nói đều đúng.”

Tiết Tĩnh Xu nhìn hấn một cái: “Lời này của Bệ hạ, dường như vốn dĩ là ta không đúng, ngài chỉ là nhường ta nên mới cảm thấy ta đúng mà thôi.”

Hoàng Đế lại gật đầu, nói: “Mạn Mạn nói cũng đúng.”

Tiết Tĩnh Xu vỗ nhẹ hấn một cái, cười nói: “Bệ hạ đang đùa với ta à.”

Hoàng Đế bắt lấy tay nàng kéo lại hôn: “Đã lâu rồi Mạn Mạn không gọi ta là Diệu ca ca, nàng gọi một tiếng cho ta nghe đi, nha?”

Tay Tiết Tĩnh Xu bị hấn bắt lấy, cũng không rút về, thuận thế sờ râu trên cằm Hoàng Đế: “Bệ hạ đã sắp làm phụ hoàng người ta, vậy mà sao chàng còn không biết xấu hổ muốn ta gọi chàng là ca ca? Nếu như bị hài tử nghe thấy, sẽ để cho bọn trẻ chê cười.”

Hoàng Đế nói: “Nếu chúng dám cười, ta sẽ đánh mông bọn chúng.”

Tiết Tĩnh Xu nghe hấn lại nói muốn đánh hài tử, ngửa đầu lên cắn cằm hấn một cái: “Bệ hạ dám đánh bọn chúng thì ta liền đánh Bệ hạ.”

Nàng dùng lực đạo rất nhẹ, không đau không ngứa, Hoàng Đế lại sờ sờ cằm, âm thầm thở dài một hơi: “Trong lòng Mạn Mạn càng ngày càng không có vị trí dành cho ta nữa.”

Tiết Tĩnh Xu cười nói: “Bệ hạ cũng càng ngày càng không có bộ dáng Bệ hạ nên có. Hiện giờ lại còn muốn tranh cùng bọn nhỏ, chờ khi bọn chúng lớn lên, nhất định ta sẽ học lại những lời này cho chúng nghe, để cho chúng biết, phụ hoàng của chúng ngoài mặt đứng đắn nhưng trong lòng lại tương phản cỡ nào.”

“À? Mạn Mạn đã nhận định là ta không đứng đắn, nếu ta đây không

để Mạn Mạn thấy được vẻ không đứng đắn của ta thì đã phụ sự kỳ vọng của nàng."

Nói xong, hắn liền giơ bàn tay ra sờ soạng rải ngứa khắp người Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu vội trốn, lại trốn không thoát vòng ôm của hắn, đành phải chịu thua xin tha.

Hai người đang vui đùa, ngoài điện bỗng nhiên truyền đến động tĩnh.

Hoàng Đế mới vừa vén màn lên liền thấy Đức công công té ngã lộn nhào mà chạy vào, nước mắt nước mắt nước mũi tèm lem, run rẩy quỳ xuống, lại khóc không thành tiếng: "Bệ hạ, nương nương, Thái Hoàng Thái Hậu..... Quy thiên....."

Chương 86: Trời đông giá rét

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Tuyết rơi suốt cả đêm, cả tòa hoàng thành đều bị che trắng tuyết toàn bộ. Những bông tuyết nhẹ bay lượn lờ, cùng với gió rét trong đêm, dường như đang kể về một mùa đông đầy chuyện bi thương.

Trong linh đường đầy Vương tử Hoàng tôn đang quỳ, ngoài điện các văn võ bá quan nằm sấp, tiếng khóc nỉ non cùng tiếng kêu rên giống như sóng triều liên tiếp. Đế Hậu hai người một thân mặc đồ tang đang quỳ ở hàng đầu.

Hốc mắt Tiết Tĩnh Xu sưng đỏ, sắc mặt yếu ớt, nước mắt cứ rơi, bỏ từng tờ giấy tiền vào trong chậu than.

Thần sắc Hoàng Đế chết lặng, quỳ yên không nhúc nhích.

Thái Hoàng Thái Hậu qua đời, dựa theo tổ chế sau khi đủ năm ngày, đủ loại quan lại khóc nức nở thì đặt đậy nắp đặt linh cữu bốn mươi chín ngày.

Hôm nay đã là ngày thứ hai.

Thần sắc Tiết Tĩnh Xu hoảng hốt, đứng không vững đột nhiên nghiêng về một bên.

Liễu Nhi cúi đầu quỳ ở ngay bên cạnh, phát hiện có chuyện không

ồn, hô nhỏ một tiếng, quỳ gối tiến lên đỡ nàng: "Nương nương, ngài sao rồi?"

Tiết Tĩnh Xu dựa vào người nàng ấy quỳ ngay ngắn, nhẹ nhàng lắc đầu, âm thanh khàn khàn: "Không sao."

Hoàng Đế nghe được động tĩnh, đã tỉnh táo lại quay đầu nhìn nàng, cất lời đầu tiên trong hai ngày này: "Đỡ Hoàng Hậu hồi cung nghỉ ngơi."

Tiết Tĩnh Xu vẫn lắc đầu, khàn giọng nói ra: "Ta cùng Bệ hạ bồi Hoàng tổ mẫu."

Liễu Nhi lo lắng nhìn bụng nàng: "Nhưng mà nương nương, thân thể ngài..."

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu, vuốt ve bụng đang nhô lên của mình: "Khẳng định là Hoàng tổ mẫu muốn nhìn nhiều hài nhi trong bụng ta, để cho Hoàng nhi và ta cùng nhau bồi bà cố của bọn họ đi."

Hoàng Đế không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên đứng dậy.

Hắn quỳ hai ngày, thời điểm đứng dậy có chút lão đảo, thiếu chút nữa không có đứng vững, Đức Lộc vội đứng lên trước đỡ hắn.

Hoàng Đế ổn định trong chốc lát, đẩy hắn ra, đi đến trước mặt Tiết Tĩnh Xu, khom lưng ôm nàng lên. Chậm rãi đi ra khỏi linh đường.

Tiết Tĩnh Xu ôm cổ Hoàng Đế không lên tiếng.

Thật sự không phải là nàng không biết tự ái mà lấy thân thể của mình mạo hiểm, thật sự biểu hiện hai lần của Hoàng Đế làm cho nàng kinh

hãi.

Nàng biết rõ Hoàng Đế coi trọng Thái Hoàng Thái Hậu, mặc dù trước đây hẳn hay tự an ủi chính mình nói rằng đời người cuối cùng cũng phải chết, để cho nàng không cần vì Thái Hoàng Thái Hậu rời đi mà thương tâm. Nhưng chờ sau khi lão nhân gia thật sự bỏ bọn họ đi, Hoàng Đế lại đau thương vô cùng, so với tất cả mọi người đều sâu nặng hơn.

Hắn quỳ ở nơi đó đã hai ngày hai đêm, không nói một lời, một hạt cơm chưa ăn, giọt nước chưa uống. Bất luận là ai tới khuyên bảo hẳn cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Tiết Tĩnh Xu không có biện pháp, chỉ có thể đánh cuộc một lần. Đánh cuộc phân lượng của nàng cùng hài tử ở trong lòng Hoàng Đế, đánh cuộc rằng Hoàng Đế không nở cho mình quỳ cùng với hẳn, dùng chuyện này bức cho Hoàng Đế đứng dậy đi nghỉ ngơi một chút.

Bên ngoài gió rét tàn sát bừa bãi, đồ tang đơn bạc mỏng manh không chịu nổi gió tuyết xâm nhập, Đức công công vội vàng cầm một áo choàng lông cáo tới.

Hoàng Đế che kín Tiết Tĩnh Xu, còn mình thì không khoác áo quần giữ ấm gì lên người.

Tiết Tĩnh Xu thấy thế giang hai cánh tay ra để to áo choàng mở ra, dùng hết sức ôm lấy Hoàng Đế.

Gió tuyết bao trùm hoàng thành, càng khiến khung cảnh vắng lạnh tiêu điều.

Ngự liễn đưa Đế Hậu hai người trở lại Tê Phượng Cung, để cung nhân dâng trà gừng lên.

Tiết Tĩnh Xu nhận lấy đưa đến trước mặt Hoàng Đế, vô cùng lo lắng, nói: "Bệ hạ dùng ít nước gừng đi."

Hoàng Đế nhìn nàng, sau đó thở ra một hơi: "Ta không sao, Mạn Mạn không cần phải lo lắng."

Tiết Tĩnh Xu không nói, chỉ là cố chấp dâng trà gừng đến trước mặt hắn.

Hoàng Đế đành phải nhận lấy.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn uống xong, lại gọi người đem bữa trưa bung tới. Nàng để cho tất cả cung nhân hầu hạ lui ra, tự mình chăm sóc bữa ăn cho Hoàng Đế.

Hai ngày nay Hoàng Đế chưa ăn cơm, nên đồ chuẩn bị đều là thức ăn mềm dễ dàng tiêu hóa.

Hoàng Đế kéo nàng ngồi xuống, để cho nàng cùng dùng với mình.

Tiết Tĩnh Xu cũng không từ chối, kỳ thật nàng không muốn ăn cái gì, chỉ là bận tâm hài tử trong bụng, không dám tùy hứng, miễn cưỡng nuốt xuống một chút.

Dùng xong bữa trưa, Hoàng Đế lại ôm nàng đi vào nội điện.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Bệ hạ thả ta xuống tự mình đi thôi."

"Đừng động, trên đầu gối của Mạn Mạn bị thương, để ta nhìn xem."
Hoàng Đế đặt nàng ở trên giường nệm, sẵn ống quần nàng lên.

Quả nhiên, trên đầu gối trắng như tuyết của Tiết Tĩnh Xu thành linh in

hai vết tích xanh tím chuyển thành màu đen, lo do quỳ hai ngày mà ra.

Hoàng Đế nhìn kỹ, đứng dậy từ trong ngăn tủ tìm ra một lọ thuốc mỡ, cẩn thận xoa lên.

Tiết Tĩnh Xu cắn môi dưới nhẩn nại.

Hoàng Đế nói: "Là do ta không đúng, không nên khiến cho Mạn Mạn cùng ta chịu tội như vậy."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Không liên quan tới Bệ hạ, là do thân thể ta mảnh mai. Trên đầu gối của Bệ hạ có phải cũng có máu ứ đọng hay không? Để ta bôi thuốc cho Bệ hạ."

Hoàng Đế đặt thuốc mỡ qua một bên, ngồi ở trên giường ôm nàng: "Không cần đâu, ta da dày thịt béo, cũng không đáng lo ngại."

Tiết Tĩnh Xu vuốt ve cánh tay cường tráng của hắn, lẳng lặng dựa vào ở trong lòng hắn, hai người không ai nói chuyện.

Ngoài phòng gió lạnh đang gào thét thổi qua, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng kêu khóc mơ hồ ở xa xa bay tới.

Đại ái vô thanh, đại bi vô lệ[1].

[1]: Đây là triết lý trong phật giáo, đầy đủ gồm 4 câu: "Đại ái vô biên, đại tiểu vô thanh, đại bi vô lệ, đại ngộ vô ngôn". Diễn sơ ý: Tình yêu vĩ đại sẽ không có bên bờ. Nụ cười không thành tiếng là nụ cười vui vẻ nhất. Nỗi đau sâu sắc nhất là nỗi đau lặng thầm không giọt nước mắt. Hiểu đến mức không diễn tả thành lời.

Từ khi Thái Hoàng Thái Hậu qua đời, Tiết Tĩnh Xu chưa từng thấy

Hoàng Đế rớt một giọt nước mắt nào. Nhưng nàng biết rõ nội tâm của hắn bi thương cũng không kén so với những âm thanh đang gào thét khóc thương ở ngoài kia.

Nàng run rẩy thật sâu hít một hơi, nuốt nước mắt chảy ngược vào trong.

"Bệ hạ, Bệ hạ..." Nàng ở trong lòng Hoàng Đế nhẹ giọng nỉ non.

Hoàng Đế không nói gì, chỉ càng thêm dùng sức ôm chặt nàng.

Tiết Tĩnh Xu dùng đỉnh đầu cọ cái cằm Hoàng Đế, nhỏ giọng nói ra: "Bệ hạ trò chuyện với ta đi."

"Nói cái gì?"

"Cái gì cũng có được." Chỉ cần có thể tạm thời đem Hoàng Đế từ trong hố sâu đau thương kéo về, nói cái gì cũng được.

Hoàng Đế ôm lấy Tiết Tĩnh Xu, trong đầu trống rỗng, đột nhiên hiện lên rất nhiều chuyện trước đây, vui vẻ, yêu thương, phẫn nộ, tuyệt vọng.

Hắn bắt đầu chậm rãi kể rõ, từ thời điểm hắn biết nói, ba tuổi, năm tuổi, tám tuổi, mười tuổi...

Đại Diễn triều có quy củ để cho mẹ đẻ nuôi dưỡng Hoàng tử Hoàng nữ, từ lúc mẫu thân Hoàng Đế Lệ Phi thịnh sủng cho đến thất sủng, rồi chán nản đến lãnh cung, Hoàng Đế thân là Lục Hoàng tử được đãi ngộ cũng từ hàng đầu rồi lại bị giáng xuống. Từ khi bị mọi người nịnh bợ cho đến coi thường, rồi lại bị người khi dễ, cho đến về sau Thái Hoàng Thái Hậu thương tiếc Hoàng tôn tầm thường này thì mọi đãi ngộ của hắn mới chuyển biến tốt đẹp.

Hắn nói đến những chuyện trước đây của mình với giọng nói bình thản mà lạnh lùng, dường như chỉ là một người đứng ngoài quan sát, điều duy nhất không ổn định chính là lúc hắn nói đến bản thân phát hiện ra Lệ Phi thông gian với người khác.

Tiết Tĩnh Xu cả kinh trừng lớn hai mắt. Nàng không cách nào tưởng tượng được Hoàng Đế khi còn nhỏ trốn ở trong núi giả, trơ mắt nhìn mẫu thân mình cùng một nam nhân xa lạ mây mưa.

Đại khái cũng chính từ thời điểm này về sau, Hoàng Đế thay đổi tính cách không thích thân cận với người khác bất kể là nam hay nữ.

Nhưng chuyện của mẫu thân hắn – Lệ Phi, không chỉ bấy nhiêu đó.

Hoàng Đế trầm trầm nói ra: "Về sau, bà ấy hoài thai của người nam nhân kia, ta từng trông thấy bà ôn nhu nói chuyện với bụng của mình."

"Nhưng người nam nhân kia là loại hèn nhát, hắn sợ hãi, dám làm không dám chịu, lại một lần nữa vứt bỏ bà. Không có làm theo ước định ban đầu làm mang theo bà cao chạy xa bay, khiến cho bà suy sụp."

Hắn lừa cho bà uống thuốc phá thai. Sau đó bà liền thay đổi, thần trí không còn minh mẫn, liên tục ở trong điện tìm hài tử. Ngày đó trăng tròn, ta nhìn thấy bà tìm đến bên cạnh giếng, bà nhìn ta cười cười rồi sau đó nhảy xuống."

Nói đến đây hắn ngưng lại rất lâu, mới chậm rãi nói tiếp: "...Ta nhìn thấy nhưng không có giữ chặt bà."

Tiết Tĩnh Xu khiếp sợ không có từ nào diễn tả, chỉ có thể dùng tay

ôm chặt lấy Hoàng Đế.

"Mỗi ngày vào buổi tối, ta cũng sẽ mơ thấy cảnh tượng kia. Bà lại một lần nữa đứng ở trước mặt ta, tươi cười rồi tung người nhảy xuống, nhưng ta lại chưa từng một lần giữ chặt lấy bà. Mạn Mạn, nàng nói thử xem ta như vậy có phải quá xấu xa không?" Hoàng Đế nhẹ giọng hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu dùng sức lắc đầu, nức nở nói: "Không, không..."

Hoàng Đế nâng cằm nàng lên, dịu dàng lau những giọt nước mắt trên mặt nàng: "Đừng khóc, Mạn Mạn đừng khóc. Đã là chuyện cũ, kể từ khi có Mạn Mạn, ta đã không còn nằm mộng nữa."

Hắn cúi đầu hôn một chút lên đôi môi run rẩy của Tiết Tĩnh Xu, thấp giọng nói: "Đừng rời khỏi ta."

Tiết Tĩnh Xu khóc thút thít lên tiếng: "Sẽ không, ta vĩnh viễn sẽ không rời khỏi chàng, sẽ không bỏ Diệu ca ca của ta."

Hoàng Đế cầm tay nàng, mười ngón tay của hai người đan chặt, lẳng lẳng ôm nhau. Gió cuốn mạnh tốc mái ngói lên, ngói lưu ly rơi trên thềm đá cẩm thạch, âm thanh vỡ thanh thúy vô số mảnh.

Bên ngoài rất nhanh vang lên âm thanh rào rạt, có lẽ là có cung nhân quét dọn.

Hoàng Đế lại hôn lên búi tóc của Tiết Tĩnh Xu, đột nhiên nói ra: "Lão Bát ra tay rồi."

Tiết Tĩnh Xu lập tức ngẩng đầu nhìn hắn.

"Chén thuốc vừa rồi đã bị động tay động chân." Hoàng Đế bình thản

không gợn sóng nói đến, lại nghe được Tiết Tĩnh Xu "a" lên sợ hết hồn hết vía.

Chén thuốc vừa rời ở trên bàn kia, là chén duy nhất Hoàng Đế không cho nàng ăn, nàng sợ muốn hô gọi Thái y.

Hoàng Đế ngăn lại nàng, lắc đầu nói ra: "Mạn Mạn không cần phải lo lắng, hết thầy ta đều nắm trong lòng bàn tay. Ta đã từ chỗ Phan Thần y lấy thuốc giải rồi. Chỉ vì muốn bắt được toàn bộ thể lực của lão Bát, chúng ta cần tương kế tựu kế."

Tiết Tĩnh Xu cố tự trấn định lại, hỏi: "Ta có thể làm gì cho Bệ hạ?"

Hoàng Đế vuốt ve gò má nàng, nói: "Từ giờ đến hơn mười ngày sau, ta sẽ ngủ mê không tỉnh. Sân khấu đã dựng xong, muốn người tới diễn thì tất nhiên sẽ có nguyên đám người nhảy lên. Mạn Mạn cần làm là bảo vệ chính mình cùng Hoàng nhi trong bụng cho tốt, chờ ta tỉnh lại."

Tiết Tĩnh Xu hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng gật đầu: "Được, ta chờ Diêu ca ca."

Trong linh đường, Đế Hậu cùng nhau rời đi, nhưng sau đó cũng chỉ có một mình Hoàng Hậu trở lại.

Lúc này mọi người cũng chưa nghi ngờ, Hoàng Đế ở linh đường Thái Hoàng Thái Hậu quỳ hai ngày hai đêm, tất cả mọi người quá rõ ràng. Trước mắt Hoàng Đế quỳ không nổi nên đi nghỉ ngơi trước cũng là bình thường.

Chỉ có An Thân vương ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào thân ảnh của nàng quỳ trên đệm, ánh mắt không rõ hẳn đang suy tư điều gì.

Ngày thứ hai, vẫn không thấy Hoàng Đế xuất hiện.

An Thân Vương tiến lên một bước, hỏi: "Hoàng tẩu, sao không thấy Hoàng huynh đâu?"

Tiết Tĩnh Xu giọng nói bình tĩnh: "Mấy ngày liên tiếp Bộ hạ đau thương quá độ, đang tĩnh dưỡng ở trong cung của ta. Thân vương có gì dị nghị không?"

"Tiểu vương không dám." An Thân vương cúi đầu lui ra, nhưng trong lòng hẳn đang suy nghĩ gì, người khác không thể nào biết được.

Tiết Tĩnh Xu cũng không liếc nhìn hẳn một cái, tự mình quỳ trên bờ đoàn.

Cũng may chuyện của Thái Hoàng Thái Hậu, trong tông tộc có trường bối đức cao vọng đến chủ trì, Hoàng Đế cũng không ở đây làm trễ nãi cái gì.

Ngày thứ ba, Hoàng Đế vẫn chưa xuất hiện.

Mọi người đã nhìn ra, biểu hiện trầm ổn của Hoàng Hậu dường như có vài phần lo âu. Vì vậy, âm thanh nghị luận càng thêm huyên náo, còn có vẻ như càng khuếch tán ra bên ngoài.

Điều này đều có trong dự liệu của Tiết Tĩnh Xu.

Ngày đó Hoàng Đế nói sẽ mê man, trong lòng nàng liền suy tư, bản thân mình sắp sửa lấy thái độ nào để xuất hiện trước mặt các quan lại.

Ngay từ đầu, nàng chuẩn bị làm cho mình có vẻ thất kinh. Đây cũng là thói thường của con người, Hoàng Đế mê man, Hoàng Hậu không

biết nội tình, tất nhiên chỉ có thể kinh hoàng.

Nhưng về sau nàng suy nghĩ một chút, Hoàng Đế từng nói An Thân vương đa nghi, lại giỏi về nguy trang. Nếu như nàng biểu hiện vô cùng kinh hoàng, có lẽ còn khiến cho hắc hoài nghi phản ứng của nàng là thật hay giả.

Bởi vậy nàng muốn làm ra vẻ trấn định, Hoàng Hậu cố gắng che giấu chân tướng. Nàng càng trấn định thì lấy tính đa nghi của An Thân vương thì sẽ càng cho rằng Hoàng Đế gặp chuyện không may, độc kế của hắc đã có kết quả, chỉ có như vậy hắc mới không đợi được mà triển khai hành động tiếp theo.

Quả nhiên, Hoàng Đế hai ngày liên tục không xuất hiện, ngoại tổ phụ của An Thân vương là Lễ bộ thượng thư cầm đầu một đám quan văn, bắt đầu nghi ngờ an nguy của Hoàng Đế.

Tiết Tĩnh Xu liên tiếp không chống đỡ được, không có biện pháp nào, đành chỉ nói rằng Hoàng Đế đã ngủ mê man không tỉnh, hơn nữa Thái y cũng nói không có cách biết rõ nguyên nhân chân tướng.

Đủ nhóm loại quan lại hỗn loạn một hai ngày, dần dần vài đoàn thể chia ra, từng người có từng mục đích, từng người có từng ích lợi, nào có quan tâm đi tìm Thái y mong Hoàng Đế sớm ngày tỉnh lại. Cũng tính toán nếu Hoàng Đế ngủ mê không tỉnh, triều đình nên xử lý như thế nào?

Tiết Tĩnh Xu gọi thần y Phan Tế tiến cung.

Thần y biểu lộ rõ ràng, Hoàng Đế cùng Thái Hoàng Thái Hậu tổ tôn tình thâm, không chịu nổi đả kích Thái Hoàng Thái Hậu qua đời, chỉ muốn từ đây ngủ mãi không tỉnh dậy.

Các quan lại sau khi biết được, những quan viên quan tâm đến vấn đề này chỉ có một ít, dần dần có âm thanh của một nhóm nhỏ, muốn đẩy An Thân vương lên tạm thời xử lý triều chính.

Tiết Tĩnh Xu chỉ lạnh mặt nhìn hết tất cả, thời điểm không cần túc trực bên linh cửu của Thái Hoàng Thái Hậu thì nàng chỉ ở trong Tô Phương Cung của mình, ở bên cạnh Hoàng Đế, yên tĩnh sắm vai một vị Hoàng Hậu mộng lung bất lực.

Đủ loại quan lại khóc nức nở năm ngày, từng người tản đi, trong linh đường người càng ngày càng ít, không ngừng có người cáo bệnh, đến ngày thứ mười chỉ còn dư lại hai người Tiết Tĩnh Xu cùng Mẫn Thân vương.

Tiết Tĩnh Xu thấy sắc mặt vị thiếu niên kia tái nhợt, nhẹ giọng khuyên hấn đi về nghỉ.

Khuyên mấy lần, rốt cục Mẫn Thân vương mới cáo lui, trước khi rời đi hấn muốn nói lại thôi, cuối cùng hạ quyết tâm, nhỏ giọng nói: "Hoàng tẩu phải bảo trọng thân thể, cẩn thận Bát ca." Nói xong câu này, hấn vội vã lui ra.

Tiết Tĩnh Xu bảo Liễu Nhi đỡ mình đi thiên điện nghỉ ngơi.

Mấy ngày này, An Thân vương càng lúc càng hấn hái, đã không cần che dấu dã tâm của mình nữa.

Mặc dù hấn còn không đồng ý đề nghị của lũ triều thần ra đại diện triều chính, nhưng có người cố ý nhìn ra được, rõ ràng hấn đang có lưỡng lự, chỉ là muốn duy trì cái danh hiên lương mà thôi. E rằng chỉ cần triều thần lại thỉnh thêm lần nữa, hấn cũng không thể chờ đợi thêm được nữa.

Liễu Nhi không rõ chân tướng, những ngày này đã vụng trộm không biết bao nhiêu lần khóc vì tiểu thư, nhưng mà trước mặt Tiết Tĩnh Xu, nàng không dám biểu lộ chút nào, sợ tiểu thư lo lắng.

Nàng đỡ Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống, lại bưng canh an thần đang còn ấm tới.

Tiết Tĩnh Xu uống hai hớp liền bỏ xuống.

Vành mắt Liễu Nhi đỏ lên nước nở nói: "Nương nương, vì các Hoàng tử trong bụng, ngài nên uống thêm một chút nha."

Tiết Tĩnh Xu lắc lắc đầu: "Ta không đói bụng."

Liễu Nhi còn đang muốn khuyên lại, đột nhiên bên ngoài truyền tiếng bước chân theo sát đó rèm cửa của thiên điện ở cửa bị người nhắc lên, An Thân vương cùng thị vệ của hắn đi tới.

Thị vệ kia ở ngay sau lưng của An Thân vương, nhìn thẳng về phía Liễu Nhi.

Liễu Nhi quay mắt đi, không để ý tới hắn.

An Thân vương đi đến bên cạnh Tiết Tĩnh Xu, chấp tay thi lễ một cái: "Tiểu vương gặp qua Hoàng tẩu."

Tiết Tĩnh Xu không để ý tới.

An thân vương cũng không để ý, đôi mắt tùy ý nhìn chăm chăm mặt nàng.

Cho đến khi Tiết Tĩnh Xu nhíu mày, hắn mới nói: "Mấy ngày gần đây Hoàng tẩu gầy đi không ít, quả thật làm cho người ta đau lòng."

Tiết Tĩnh Xu không vui nói: "Chuyện này không liên quan gì đến An Thân vương, An vương quá phận rồi."

An thân vương cười cười: "Trước mắt Hoàng huynh ngủ mãi không dậy, thay người xử lý triều chính, chiếu cố Hoàng tẩu đều là trách nhiệm của ta, sao lại không có quan hệ gì với ta chứ? Mỹ nhân như Hoàng tẩu, chỉ sợ người có tâm địa sắt đá, cũng không thể có cách nào nhìn người tiều tụy như vậy."

"An vương tự trọng." Tiết Tĩnh Xu lạnh lùng nói.

An Thân vương nghe xong, chẳng những không thu liễm, ngược lại càng thêm làm càn vượn tay ra giống như dự định đụng vào nàng.

Liểu Nhi dũng mãnh xông lên trước, bỗng chốc đẩy hắn ra, hung dữ nhìn chăm chăm hắn.

An Thân vương chưa phòng bị, lui hai ba bước mới đứng vững, ngẩng đầu lên đang muốn phát hỏa thì thấy tiểu mỹ nhân mắt hạnh tròn xinh đẹp, cơn tức tán đi vài phần, nhướn mày cười nó: "Không hổ là người bên cạnh Hoàng tẩu, tùy tiện cũng là tiểu nha hoàn đẹp nhất, đều xinh đẹp như vậy nha."

Hắn gật đầu, lại chuẩn bị đi bắt Liễu Nhi.

Đột nhiên thị vệ của hắn ở phía sau bước lên một bước, che trước mặt hắn, trầm giọng nói: "Vương gia."

An Thân vương ngừng tay, dường như nhớ tới cái gì, đơn giản có vài phần tiếc hận nói: "Ta nhớ rồi, nha đầu này chính là người vừa ý nhĩ, mà thôi ta cũng không tranh với người."

Hắn lại chuyển hướng về Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu đột nhiên đứng lên, nói: "An vương còn nhớ được nơi này là linh đường Hoàng tổ mẫu, người đang nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của An vương đấy, nếu như muốn lão nhân già bà ở dưới cửu tuyền không được yên lòng thì Vương gia cứ việc làm càn."

Nàng chưa dứt lời thì An vương đã nhìn xung quanh tứ phía, mơ hồ cảm thấy lạnh lẽo, trên lưng đột nhiên dâng lên một cỗ hàn khí.

Có câu "không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa".

Nhưng hiển nhiên An Thân vương không phải là loại người như vậy, trong lòng có quỷ, nhìn cái gì cũng đều cảm thấy có quỷ.

Đúng lúc này có một trận gió lạnh thổi đến, bên tai dường như có giọng nói trầm thấp nức nở, hoảng hốt nghe được Thái Hoàng Thái Hậu đang tự nói lầm bầm, càng khiến cho hắn lạnh cả người.

Hắn không tự giác lui một bước, lại nhìn Tiết Tĩnh Xu một cái, không cam lòng đi ra ngoài.

Thấy hắn rời đi, Tiết Tĩnh Xu nhăn mày lại, vuốt ve bụng. Có lẽ mấy ngày liên tục túc trực bên linh cửu Thái Hoàng Thái Hậu, nên nàng vô cùng mệt nhọc, hôm nay trong bụng cũng cảm thấy không thoải mái lắm.

Liễu Nhi vội tiến lên trước vịn lấy nàng, xoa xoa khóe mắt, mang theo giọng mũi nghèn nghẹn nói: "Nương nương, ta đỡ ngài hồi cung đi nghỉ ngơi."

Tiết Tinh Xu vỗ lên tay nàng: "Vừa rồi đã ủy khuất ngươi. Ngươi đừng lo lắng, trong lòng ta có tính toán, hôm nay là ngày cuối cùng bồi Hoàng tổ mẫu rồi, ngày mai sẽ chỉ ngậy ngốc ở trong cung không đi ra ngoài."

Dù lá gan An Thân vương có lớn hơn nữa, cũng bận tâm về việc đám Ngự sử, trước mắt còn chưa có can đảm tự tiện xông vào hậu cung, ở bên trong Tô Phượng cung của nàng vẫn là an toàn.

Liễu Nhi gật gật đầu, nhìn lò sưởi không có than trong tay mình, liền cầm lên, chuẩn bị đến phòng bên cạnh đổi một cái khác.

Nàng vừa mới bước ra ngoài điện, liền nghe được có người gọi nàng, quay đầu nhìn lại là ca ca của nàng – Liễu Nghị.

Nghĩ tới động thái mấy ngày này của An Thân vương, và cả chuyện vừa xảy ra, nàng trừng Liễu Nghị một cái, quay đầu bước đi.

Liễu Nghị sai vài bước đuổi theo nàng, nhỏ giọng nói ra: "Bảo nhi, mọi đừng khóc."

Liễu Nhi ngoảnh mặt không nhìn, thời điểm quay đi nước mắt chảy ra, dùng sức đẩy hẳn ra, nức nở nói: "Ta chán ghét ca ca!"

Liễu Nghị kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn nàng chạy đi xa.

Trong Tô Phượng cung quả thật yên tĩnh hơn rất nhiều, Hoàng Đế ở trên giường phượng mê man, hai mắt nhắm nghiền, không ăn không uống, chỉ có ngực phập phồng rất nhỏ, cho thấy hẳn còn sống.

Tiết Tinh Xu mỗi ngày đều giúp hẳn lau mặt lau người, lại để cho phòng bếp nhỏ làm thức ăn lỏng, từng chút từng chút dứt cho Hoàng Đế.

Mặc dù Hoàng Đế trước đó đã từng thông báo cho nàng, sau đó hẳn mê man không cần ăn uống. Nhưng mười mấy ngày này, nàng đều cố chấp tự mình đút cho hắn ăn, chỉ có thời điểm này mỗi ngày trong nội tâm nàng mới có thể yên ổn một chút, mới có thể không ngừng tự nói với mình, Hoàng Đế còn rất tốt, hết thảy đều nằm ở trong lòng bàn tay.

Đút Hoàng Đế ăn đồ ăn sáng xong, cung nữ hồi bẩm, Trắc phi An Thân vương cầu kiến.

Tiết Tĩnh Xu thu thập thỏa đáng, ở ngoài điện tiếp kiến nàng ta.

Vừa nhìn thấy bộ dạng của Tiết Tĩnh Viện, nàng liền nhăn mi: "Đang trong thời kì quốc tang, Trắc phi lại ăn mặc như vậy, thật không có phép tắc."

Tiết Tĩnh Viện đỡ bụng không lộ ra ngoài, đứng trong điện cũng không hành lễ, chau mày lại, bộ dáng có vẻ như thập phần buồn rầu: "Nương nương không biết, một thân da thịt này của ta không biết dưỡng như thế nào mà vừa chạm đến đồ tang thì trên người liền bị bệnh sởi, Vương gia thương tiếc ta, đặc biệt cho ta phá lệ, còn thỉnh nương nương thứ lỗi."

Tiết Tĩnh Xu lãnh đạm nói: "Quả nhiên thân thể Trắc phi được chiều chuộng, chỉ là chiều chuộng thân thể như vậy, không biết quý mệnh có thích hợp nhận sự chiều chuộng đó hay không."

Khóe miệng Tiết Tĩnh Viện cong lên cười rộ: "Nương nương tin mệnh sao? Ta thì không tin. Mười mấy năm trước, thuật sĩ tha phương kia nói Đại tỷ tỷ và nương nương đều có phượng mệnh, nhưng nhìn đến hôm nay, sợ là một người cũng không có."

"Lời nói này của ngươi có ý gì?"

Tiết Tĩnh Viện cười lắc đầu, sai người hầu hạ đỡ nàng ta ngồi xuống, mới nói: "Nương nương cần gì giấu diếm giả bộ hồ đồ, hiện tại trên dưới cả triều đình, ai chẳng biết Hoàng Đế ngủ mãi không tỉnh, chỉ muốn đi theo Thái Hoàng Thái Hậu. Chỉ sợ mấy ngày nữa, người ngồi trên bần tọa kia chính là phu quân của ta."

Nàng ta vừa nói vừa quay đầu quan sát tòa cung điện: "Tê Phượng Cung này, Tê chính là phượng hoàng. Chờ Vương gia leo lên đại bảo, nương nương cảm thấy ngươi còn có tư cách ở lại bên trong tòa cung điện này sao?"

Tiết Tĩnh Xu không mẫn không nhạt nói: "Ta có tư cách hay không cũng không phải do ngươi định đoạt, nhưng ngươi không có tư cách là đều khẳng định, cho dù ta thật sự không ở được bên trong này, thì chỉ là một Trắc phi chẳng lẽ có thể hy vọng xa vời bước chân vào trong Tê Phượng Cung này à?"

"Ngươi..." Tiết Tĩnh Viện cắn răng, kể từ khi gả vào An vương phủ, nàng ta hận nhất là người khác ở trước mặt nàng ta nói chuyện nàng ta không phải là Chính phi của An vương. Một Trắc phi liền khiến cho nàng ta không thể không khuất phía dưới người khác. Mỗi lần thấy Tiểu An Trà, nàng đều phải nhịn nhục, tính tình còn vênh vang đặc ý.

Tiểu An Trà là Chính phi thì đã sao? Bây giờ nàng mang thai trước, hài tử nàng về sau là trưởng tử, là đứa nhỏ đầu tiên của Vương gia, cùng với hài tử khác không cách nào sánh bằng.

Mà bây giờ Tiết Tĩnh Xu là Hoàng Hậu thì thế nào? Sắp không còn được làm nữa rồi. Chờ Vương gia đăng cơ, bản thân mình ít nhất cũng có thể được phong làm Quý Phi, đợi khi hài tử của nàng được sinh ra, địa vị Hoàng Hậu của Tiểu An Trà có thể ngồi yên ổn hay

không còn chưa biết được.

Một tòa cung điện này cùng với địa vị Hoàng Hậu kia, đều là vật trong lòng bàn tay của nàng.

Tiết Tĩnh Xu ngược mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng ta, nhất thời dội chậu nước lạnh xuống: "Trời còn chưa tối, Trắc phi đã bắt đầu mơ mộng hảo huyền sao?"

Tưởng tượng tương lai tốt đẹp của Tiết Tĩnh Viện bị nàng cắt đứt, lại giận đến cắn răng, cũng không dài dòng, nói thẳng: "Hiện tại Tam tỷ tỷ đối với ta tốt nhất nên khách khí một chút, nếu không sau này hai người chúng ta phong thủy luân chuyển, cũng đừng trách ta không hạ thủ lưu tình."

Đáp lại là Tiết Tĩnh Xu phát phát tay, gọi hai cung nhân cường tráng tới, phân phó nói: "An vương Trắc phi bị gió bên ngoài thổi đến hồ đồ, hai người các ngươi còn không nhanh đỡ nàng đi xuống, gọi Thái y tới khám bệnh thật tốt cho nàng."

"Vâng." Cung nhân một trái một phải mang theo Tiết Tĩnh Viện, nửa đỡ nửa kéo mời nàng ta ra ngoài.

Tiết Tĩnh Viện tức giận đến giậm chân, chẳng qua không đủ khí lực vắn vẹo, chỉ gào lên: "Tiết Tĩnh Xu! Hôm nay ngươi đối với ta như thế, sau này ta nhất định trả lại gấp mười, gấp trăm lần cho ngươi...."

Thanh âm dần dần đi xa, Tiết Tĩnh Xu vuốt vuốt trán.

Mặc dù áp chế được Tiết Tĩnh Viện, nhưng trong nội tâm nàng lại không có một tia thắng lợi vui sướng.

Nàng đứng lên, chậm rãi đi vào nội điện, chuẩn bị lại cùng trò chuyện

với Hoàng Đế.

Thần sắc Hoàng Đế không khác đang ngủ là mấy, trên thực tế hẳn cũng có thể nói là ngủ thật sự, nhưng lại có người nào có thể ngủ lâu như vậy chứ?

Tiết Tĩnh Xu sờ sờ râu trên cằm của Hoàng Đế, nhẹ nhàng đứng lên, tựa ở trên ngực hắn, thấp giọng nói: "Diệu ca ca, thiếp nhớ chàng..."

Mạch nước ngầm ở trên triều bắt đầu khởi động, hậu cung tạm thời được gió êm sóng lặng, nhưng chỉ sợ một phần yên tĩnh này, rất nhanh bị người khác đánh vỡ.

Liễu Nhi mang theo hộp cơm, cẩn thận đi từ Ngự Thiện phòng về Tê Phượng Cung, đi được một nửa thì xa xa trông thấy vài bóng người, nàng lập tức cúi đầu, né tránh ở một bên.

Nhưng nàng muốn né tránh hết lần này tới lần khác lại có người không cho nàng được như ý nguyện.

Tiết Tĩnh Viện mới từ chỗ Đoan Thái Phi rời đi, nhìn cung nữ ven đường có vài phần nhìn quen mắt, suy nghĩ một chút, mới nhớ tới đây không phải là cung nữ bên cạnh Hoàng Hậu sao?

Trước mắt nàng ta không có biện pháp gì với Tiết Tĩnh Xu, nhưng đối phó với một nữ quan nhỏ chẳng lẽ còn không được sao?

Nàng ta nháy mắt với cung nữ bên cạnh, cung nữ kia lập tức bước lên một bước, vênh váo tự đắc nói: "Người là ai? Gặp Vương phi chúng ta lại dám không hành lễ?"

Trong cung gặp quý nhân, nếu không phải chạm mặt gặp gỡ, thì chi cần né tránh một bên liền có thể. Nhưng cung nữ trước mắt này nhất định xoi mói nàng, Liễu Nhi cũng không thể tránh được.

Hiện tại thời buổi rối loạn, tiểu thư nhà nàng cơ hồ bản thân khó bảo toàn, nàng không muốn gây nhiều chuyện, chỉ đánh quỳ xuống thi lễ một cái: "Nô tỳ gặp qua Trắc phi nương nương."

Lời nói nàng vừa ra miệng, liền bị người đánh một bạt tai.

"Trắc phi là để cho người gọi? Một cung nữ không có quy củ như vậy, ta thay Hoàng Hậu nương nương dạy dỗ, chắc hẳn nương nương cũng sẽ không nói cái gì. Cho người một cơ hội nữa, nếu còn gọi sai, nương nương chúng ta sẽ tức giận." Cung nữ kia lắc tay đau do đánh nàng, thần sắc đắc ý.

Tiết Tĩnh Viện đứng ở một bên, mỉm cười nhìn.

Liễu Nhi chỉ cảm thấy trên gương mặt đau rát, hai chân quỳ ở trong tuyết, tuyết tan ra thành nước, thấm ướt xiêm y của nàng, hàn khí như đang muốn chui vào xương tủy nàng.

Nàng mím môi nhịn xuống, lại cung kính nói: "Nô tỳ gặp qua nương nương."

"Bốp!" Gò má bên kia lại bị một bạt tai.

"Gọi không đủ vang dội, lẽ nào trong lòng người mất hứng, cho nên mới không cam không nguyện như vậy?"

Liễu Nhi cắn răng, hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: "Nô tỳ gặp qua nương nương!"

"Lớn tiếng như thế làm cái gì? Trong bụng nương nương đang mang tiểu hoàng tôn, nếu bị người hù, người dọa đương không nổi đâu!"

Cung nữ kia lại nói, đang muốn đánh nàng tiếp, nửa đường bị người chặn lại.

Nàng ta quay đầu liền muốn mắng, chờ đến khi thấy rõ người, lập tức ngưng ngừng cười: "Hóa ra là Liễu thị vệ, cung nữ này không biết tốt xấu, mạo phạm nương nương, ta thay nương nương dạy bảo nàng ta thôi."

Tiết Tĩnh Viện thấy là thị vệ đặc lực bên cạnh An Thân vương đến, cũng mở miệng khách khí nói: "Liễu thị vệ có chuyện gì?"

Liễu Nghị cúi đầu, nói ra: "Nương nương, Vương gia cho mời."

Trên mặt Tiết Tĩnh Viện vui mừng, nhìn Liễu Nhi một cái. Cung nữ kia lập tức nói: "Nương nương chúng ta đại nhân đại lượng, lần này tạm tha cho người, nếu như tái phạm đến nương nương thì sẽ không đơn giản như thế."

Nói xong, nàng ta lại xấu hổ nhìn Liễu Nghị một cái, mới theo Tiết Tĩnh Viện rời đi.

Không đợi người đi xa, Liễu Nghị ngòì xồm người xuống, cẩn thận đỡ Liễu Nhi dậy, thấy hai gò má nàng sưng đỏ, trong mắt liền hiện lên một tia hung ác nham hiểm, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve một cái.

Liễu Nhi khàn một tiếng, giương mắt rưng rưng nhìn chăm chăm hắn.

Liễu Nghị thấp giọng hỏi: "Bảo nhi, có đau hay không?"

Liễu Nhi không đáp, lại hỏi hấn: "Tại sao ca ca phải giúp loại người như An Thân vương làm việc? Tại sao phải nổi giáo cho giặc?"

Liễu Nghị trầm mặc không nói.

Liễu Nhi chậm rãi đẩy hấn ra, đưa tay gạt nước mắt, cầm theo hộp cơm rời đi.

Liễu Nghị đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh nàng lẻ loi cô độc, không tự giác đuổi theo hai bước rồi dừng lại lầm bầm lầu bầu: "Bảo bảo đừng khóc, ca ca báo thù cho ngươi."

Xế chiều hôm đó, ngoài cung đột nhiên truyền tin tức đến, Trắc phi An Thân vương vô ý rơi xuống nước, bào thai trong bụng khó giữ được.

Thái y quả quyết, Trắc phi nương nương hàn khí nhập vào cơ thể, chỉ sợ sau này khó có thai được.

Tiểu Pi: chương này dramahơi nhiều, đọc đã ghê, haha. Đặt biệt là đoạn Pi đọc mà há dạ ghê gớm, đáng đời mụ Viện, mụ "chưa đỡ ông ghê đã del

Chương 87: Thức tỉnh

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Phủ An Thân vương đang rất loạn, dù sao trong bụng của Tiết Tĩnh Viện cũng là đứa nhỏ đầu tiên của An Thân vương, cho dù là hấn hay Đoan Thái phi cũng đều rất mong đợi. Đột nhiên hài tử không còn, chuyện này tất nhiên phải điều tra kỹ lưỡng.

Tra tới tra lui lại liên quan tới An vương Chính phi Tiểu An Trà.

Hóa ra, Tiết Tĩnh Viện trượt chân xuống nước là do thị nữ bên người nàng ta lúc đang đỡ nàng ta đi trên đường, không biết tại sao lại đau chân, thuận tay đẩy phía bên cạnh, liền đẩy nàng ta rớt vào hồ.

Mà người thị nữ kia ngay từ đầu chỉ kêu bản thân là vô tội, về sau không chịu nổi bức cung mới bị hỏi ra là người của Vương Phi.

Tất nhiên Tiết Tĩnh Viện khóc rống không ngừng, nhưng sau đó chuyện này lại không giải quyết được gì, chỉ đem thị nữ kia loạn côn đánh chết, Tiểu An Trà cũng không có bị dính líu đến.

Dù sao hiện tại hai người, một người là trác phi không thể sinh con mà nhà mẹ đẻ đã ra ở riêng không có quyền thế, còn một người là Chính phi được tám người nâng kiệu rước về, hơn nữa trong kinh thành Vĩnh Ninh Quận chúa lại có lực ảnh hưởng nhất định, tất nhiên nên bỏ ai chọn ai đã quá rõ ràng.

Ở trong cung Tiết Tĩnh Xu nghe được tin tức này, cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng thờ dài.

Lúc trước thị nữ bên người Tiết Tĩnh Viện đánh Liễu Nhi, nàng cũng tức giận không thôi, nhưng chỉ cố ghi nhớ lại, sau này nàng sẽ từ từ lên kế hoạch lấy lại công bằng cho Liễu Nhi. Hiện tại nghe được nàng ta có kết cục này, lại cảm thấy quả thật đáng thương, đáng buồn mà cũng đáng hận.

Cung nữ bưng thuốc dưỡng thai tới, Liễu Nhi tiếp nhận sau đó để một bên, sai người lui ra.

Sau lưng Tiết Tĩnh Xu liền có hai cung nữ xa lạ đi ra, cẩn thận dò xét chén thuốc kia một lúc mới lắc đầu nói: "Nương nương, thuốc này không thể uống."

Trước khi xảy ra chuyện, Hoàng Đế đã chia một nửa ám vệ của mình cho Tiết Tĩnh Xu. Cũng chính là lúc ấy, Tiết Tĩnh Xu mới biết được, hóa ra ngày thường trừ lúc ở trong tấm điện của nàng ra, còn những nơi khác, chỉ cần Hoàng Đế xuất hiện, ám vệ nhất định như hình với bóng.

Hai cung nữ này cũng chính là thành viên của ám vệ, đối với phán đoán của các nàng thì Tiết Tĩnh Xu rất tin tưởng.

"Bên trong thêm cái gì? Có phải...có phải thuốc ảnh hưởng đến Hoàng nhi của ta hay không?"

Một trong hai người lắc đầu, thấp giọng nói: "Cũng không phải là thuốc phá thai, mà sẽ làm hài tử dần dần biến thành ngốc tử."

Tiết Tĩnh Xu hít sâu một hơi.

Không ngờ An Thân vương kia, ngoài mặt vẫn còn muốn làm chút công phu, không để rơi vào miệng lưỡi người khác bị nói là hãm hại con huynh trưởng làm trẻ mồ côi, nhưng cách làm như vậy thì tâm địa cũng quá độc ác.

Nàng nhíu mi lại, dùng tay ý bảo Liễu Nhi đem thuốc dưỡng thai kia đổ sạch. Cũng may hài nhi trong bụng nàng thời gian qua khỏe mạnh, ít uống thuốc cũng không sao.

Cung nữ vừa rời lại đi vào, thấy Hoàng Hậu nương nương lau khôe miệng, rồi oán hận nữ quan bên cạnh uống thuốc quá khổ, mới hạ tầm mắt xuống, cầm chén thuốc cung kính lui ra.

Nàng ta đi không được bao lâu, lại có Thái y ở Viện Thái y đến cầu kiến, để bắt mạch cho Hoàng Đế.

Tiết Tĩnh Xu gọi người dắt hắt đi vào, chỉ nhìn một cái, biết rõ vị Thái y này là người của Đoan Thái phi, chỉ sợ là muốn đến nhìn thử xem Hoàng Đế có thực sự ngủ hay không, mà không phải chân chính quan tâm đến an nguy của Hoàng Đế.

Từ việc Hoàng Đế ngã xuống lần này, Tiết Tĩnh Xu mới biết được, hóa ra những năm trước, Đoan Thái phi mượn cơ Thái Hoàng Thái Hậu tuổi già, vô lực quản sự, đã lặng yên không tiếng động chèn thêm nhân lực ở không ít chỗ trong hậu cung, hiện tại bỗng chốc bại lộ ra thật khiến người khác kinh hãi.

Tất nhiên vị Thái y kia không chuẩn đoán ra bệnh gì, sau khi từ Tê Phụng Cung rời khỏi, vội vã hướng tới phục mệnh chỗ Đoan Thái phi.

Tiết Tĩnh Xu vuốt vuốt thái dương, gọi người đáng tin đến nấu cháo thịt cho Hoàng Đế, vẫy người hầu hạ lui xuống, tự mình dứt từng

miếng từng miếng chậm rãi vào miệng Hoàng Đế.

Hiện tại tình cảnh của nàng còn không tính là quá kém, mặc dù Hoàng Đế ngủ, nhưng đã lưu lại cho nàng không ít nhân thủ. Trên triều mặc dù có một ít nhóm người muốn ủng hộ An Thân vương đại diện triều chính, nhưng phần lớn triều thần đều còn trung thành với Hoàng Đế. Thậm chí vài người mạo hiểm từ ngoài cung truyền tin tức đến cho nàng, hay nói thẳng ra là thề ủng hộ Hoàng Đế cùng với Hoàng tử trong bụng nàng. Cũng vì có những người này tồn tại mới khiến cho An Thân vương có nhiều cố kỵ, không dám làm loạn.

Nhưng cho dù như vậy, đối với Tiết Tĩnh Xu mà nói vẫn có một loại cảm giác bốn bề vắng vẻ yên tĩnh.

Cho tới bây giờ, nàng mới cảm nhận được sự khó khăn mà Hoàng Đế đối mặt với nhiều thế lực không có ý tốt trong bóng tối, đến cùng là nhận bao nhiêu áp lực.

Đút đồ ăn cho Hoàng Đế xong, nàng dùng khăn tay chùi nhẹ từng chút ở khóe miệng cho hẳn.

Người vốn liên tục ngủ mê đột nhiên đưa tay cầm lấy cổ tay nàng. Tiết Tĩnh Xu sợ hết hồn, còn chưa kịp lên tiếng, thì đã thấy Hoàng Đế mở miệng nói: "Có chút nhạt."

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc nhìn hẳn.

Hoàng Đế mở mắt ra, hai mắt tĩnh mịch sít sao nhìn chăm chăm Tiết Tĩnh Xu, chậm rãi cầm lấy cánh tay của nàng.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy hốc mắt nóng lên, cắn môi dưới nhịn xuống, ngồi không nhúc nhích.

Hoàng Đế thờ dài ngồi dậy ôm lấy Hoàng Hậu của hắn vào lòng, môi hôn búi tóc của Tiết Tĩnh Xu, thấp giọng nói không ra hơi: "Là ta không tốt, khiến cho Mạn Mạn chịu ủy khuất."

Tiết Tĩnh Xu dùng sức níu lấy tà áo hắn, sau một hồi mới nhắm mắt lại, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Trong một khắc này, tất cả hoang mang cùng bất lực dồn về, những ngày này tâm tình khẩn trương cuối cùng cũng được xoa dịu. Nàng giống như hài tử mất phương hướng, trải qua trăm nghìn cay đắng, cuối cùng trở về được vòng tay ấm áp khoan dung thuộc về nàng, mặc cho bên ngoài gió mưa buồn bã tiêu điều cũng không liên quan tới nàng.

Nhưng mà vào lúc này Hoàng Đế lại cảm thấy sợ.

Từ lúc Hoàng Đế bắt đầu hiểu chuyện, Lệ Phi mẫu thân của hắn cũng đã thất sủng, nhà ngoại sớm đã điêu tàn, không có bất kỳ người nào có thể làm chỗ dựa cho hắn, hắn học được cách yếu thế, ẩn nhẫn, xem xét thời thế.

Chính bởi vì nhẫn nại, mới khiến cho hắn ở trong việc tranh đoạt của các vị Hoàng tử bảo toàn chính mình. Cũng làm cho hắn đối mặt với việc mẹ đẻ không được sủng, nhà ngoại thất thế không bị cho là đối thủ, không hề có phần thắng nên bất luận kẻ nào cũng không xem trọng – đã trở thành người thắng cuối cùng.

Trước giờ Hoàng Đế không dám cho rằng thực lực của mình cường đại đến cỡ nào, chẳng qua hắn đăng cơ cũng chỉ năm sáu năm, mấy Hoàng tử trước kia cùng với nhà ngoại của bọn họ, đánh hạ căn cơ của nhau cũng mất vài chục năm. Nên lần bày bố trí thế lực mai phục, cũng không phải một sớm một chiều là có thể thanh lý sạch sẽ.

Từ mấy năm trước hắn đã chuẩn bị xong, cho An Thân vương hy vọng, có cơ hội bộc lộ dã tâm, sau đó thời dịp thời cơ đem tất cả những người ẩn nấp của các thế lực một lưới bắt hết.

Vì thế hắn không tiếc lấy thân mạo hiểm.

Chuyện xấu duy nhất là so với nhiều năm trước lúc mưu đoạt giang sơn là một mình, nhưng hôm nay bên cạnh hắn lại có một người tuyệt đối không thể mất đi. Hắn đem kế hoạch của mình bỏ đi, thay đổi liên tục không biết bao nhiêu lần, cho đến khi đảm bảo Hoàng Hậu có thể bình yên vô sự, hắn mới dám nhắm mắt lại.

Nhưng mà một khắc này, thời điểm ôm lấy Hoàng Hậu một lần nữa, hắn lại sợ hãi.

Nếu như để cho hắn làm lại, dù biết rõ phương pháp này là hữu hiệu và nhanh chóng nhất, hắn tuyệt đối cũng sẽ không dùng. Bởi vì hắn phát hiện, so với những thứ hắn có, điều duy nhất hắn không thể chịu đựng được khi mất đi chính là Hoàng Hậu.

Tiết Tĩnh Xu cảm giác được Hoàng Đế ôm nàng rất chặt, lực đạo kia giống như đang khám nàng vào trong xương cốt, nàng cũng dùng sức ôm chặt Hoàng Đế, hai người không ai nói chuyện.

Đột nhiên trên xà nhà có một thân ảnh nhảy ra.

Hoàng Đế vô thức đem Hoàng Hậu bảo vệ ở sau lưng, hơn nữa dùng chăn mềm bọc kỹ nàng lại, mới nhìn đến người này.

Trong miệng Lệ Đông Quân ngậm cành cỏ khô, nói: "Thời điểm không sai biệt lắm."

Hoàng Đế lại hỏi hắn: "Lệ Tướng quân đến khi nào?"

Lệ Đông Quân nói: "Lúc hai người đang ôm nhau."

Hoàng Đế nhíu mày: "Tướng quân đến thật sự là trùng hợp."

Không biết là Lệ Đông Quân không có nghe được ý mỉa mai của hắn hay không, hay là nghe ra nhưng cũng không quan tâm, chỉ nói: "Sự đệ nói hôm nay có thể ngài sẽ tỉnh."

Hoàng Đế gật đầu: "Phan Thần y liệu sự như thần."

Hắn quay đầu lại nhìn Tiết Tĩnh Xu, nhẹ nhàng sờ mặt nàng, nói: "Mạn Mạn ngủ một giấc cho ngon, ta ra ngoài một chuyến, chờ nàng tỉnh ngủ ta sẽ trở lại."

Tiết Tĩnh Xu nắm chặt tay hắn không buông ra.

Hoàng Đế liền nói: "Lệ Tướng quân ra ngoài điện chờ một chút."

Lệ Đông Quân nhún vai, cắn càn khôn ra ngoài.

Hoàng Đế nhìn hai mắt của Tiết Tĩnh Xu, nhẹ giọng nói: "Mạn Mạn đừng sợ, sự tình rất nhanh sẽ kết thúc, những người bắt nạt nàng một người ta cũng không tha. Trước tiên nàng ngủ một giấc cho ngon, ta rất nhanh sẽ trở lại, được không?"

Hắn nói xong cúi đầu hôn lên trán Tiết Tĩnh Xu một cái.

Tiết Tĩnh Xu lại nhìn hắn rất lâu, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Môi Hoàng Đế theo đó di dời xuống, rơi trên mí mắt nàng, trên chóp mũi, trên môi, triền miên không dứt.

Những ngày này Tiết Tĩnh Xu cũng không nghỉ ngơi đủ tốt, coi như là ngủ nhưng lông mày vẫn nhíu chặt, nay tảng đá trong lòng đã được bỏ xuống, lại được Hoàng Đế ôm trong ngực trấn an, cuối cùng cũng ngủ.

Hoàng Đế cẩn thận đặt nàng xuống, đắp kín mền, lại ngồi ở bên giường nhìn nàng trong chốc lát, mới đứng dậy thay triều phục, sai bước rời đi.

Trên triều đình, Long ý trống không.

An Thân vương đứng ở dưới điện, phía sau hắn là văn võ bá quan.

Lại có người bước ra khỏi hàng, khẩn cầu An Thân vương vì suy nghĩ cho giang sơn xã tắc mà đại diện triều chính.

Lời vừa nói ra sau lưng hắn có không ít người ủng hộ, nhưng lại có nhiều đại thần vẫn còn trầm mặc.

An Thân vương nhìn lên chiếc Long ý kia, hắn đã nhẫn nại rất lâu, hôm nay đã là cực hạn của hắn.

Những đại đang thần trầm mặc kia hắn cũng chẳng hề để ý. Chỉ cần Hoàng huynh một ngày bất tỉnh, thì đại sự quốc gia cần phải có người xử lý, hiện tại trong số những Hoàng tử còn lại của Phụ hoàng cũng chỉ có hắn đảm đương nổi vị trí này, chỉ nhiều đây người không đồng ý hắn chẳng lẽ lại đi ủng hộ lão Thập được cung nữ sinh ra?

Cho dù bọn họ có không cam tâm đi nữa, sớm muộn gì cũng phải cam tâm tình nguyện quỳ xuống trước mặt hắn, hô lên vạn tuế.

Phía sau hắn lại có người một lần nữa quỳ thỉnh cầu.

Thần sắc An Thân vương thương xót lại không thể làm gì, đi về phía trước một bước xoay người lại, đang muốn bắt đắ dĩ ngồi xuống, lại đột nhiên trợn to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm một thân long bào màu vàng sáng chói kia bước vào.

"Hoàng thượng giá lâm – –"

TiểuPi:

- *Tácgiả: AnThânvương, đến đây là cậu đã hết vai, có thể ra nghỉ đượcrồi.:)*

- *AnThânvương: TMD!*

Bốn vươngrònchưadặtmônglêđượclongý, bônvươngkhôngcamtâm

Chương 88: Xử trí

Edit: Tử Lam

Beta: A Cảnh

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế... "

Triều thần trên đại điện sững sốt một hồi, tất cả đều nghĩ mình nghe lầm, chờ đến khi nghe được tiếng bước chân trầm ổn kia tới gần, nhìn thấy thân ảnh màu vàng uy vũ kia, không ít người không tự chủ mà nước mắt trào ra, tự động quỳ xuống, cùng nhau hô vạn tuế.

Cùng lúc đó, những triều thần phía sau An Vương, một đám sắc mặt tái nhợt, thần sắc kinh hoàng. Thậm chí có vài người không chịu nổi, đang đứng liền tê liệt ngã xuống mặt đất.

"Các khanh bình thân." Hoàng Đế chậm rãi đi tới gần, phất tay ý bảo các vị đại thần đứng dậy. Vẫn giống như những lần thượng triều trước kia, phía sau hắn mang theo nội giám, xuyên qua đại điện nguy nga, bước một bước lên bảo tọa trong Kim Loan điện.

Trên đại điện yên lặng đến đáng sợ.

Sau khi Hoàng Đế ngồi xuống, kiểm tra một vòng, mới tùy ý nhìn về phía An Thân Vương: "Sao lão bát lại ở đây?"

Trước đó, An Thân Vương vẫn luôn là một Vương gia nhàn tản, không cần thượng triều, cũng không chưởng quản hay có thực quyền gì.

An Thân Vương sắc mặt khó coi đến cực điểm, nhưng hấn lại có bản lĩnh, trong nháy mắt liền thu hết biểu cảm trên mặt lại, biến thành khuôn mặt vừa quan tâm vừa vui sướng: "Hoàng huynh tỉnh rồi? Thật sự là quá tốt! Lúc trước hoàng huynh đột nhiên hôn mê bất tỉnh, thần đệ lo lắng đến mức quên ăn quên ngủ, hiện giờ cuối cùng cũng có thể yên lòng. Nói vậy hoàng tổ mẫu trên trời có linh thiêng, cũng có thể được an ủi."

Hoàng Đế gật đầu, thần sắc nhàn nhạt, nói: "Không sai. Các người đều là hảo huynh đệ của trẫm, ngoại trừ người, Đại hoàng huynh đối với an nguy của trẫm cũng thật sự quan tâm. Đây không phải là tất cả, còn vất vả cho hấn đã truyền tin tức cho Bát đệ."

Hoàng Đế nói xong, ném hai viên sáp ong nhỏ nện lên người An Thân Vương.

An Thân Vương theo bản năng tiếp được, sau khi nhìn thấy rõ hai viên kia, sắc mặt đột nhiên trắng bệch như tờ giấy. Hấn tự trấn định lại, gian nan nói: "Hoàng huynh, đây là cái gì?"

Hoàng Đế nhướn đầu lông mày: "Thế nào, ngay cả chữ viết của mình mà Bát đệ cũng không nhận ra? Nếu hai phong thư không đủ, chỗ của hoàng huynh còn nữa. Đức Lộc!"

"Dạ." Đức công công mang một cái khay đến, bên trên có viên sáp ong, phong thư và giấy viết, còn có một tờ giấy nhỏ được lấy từ chân bồ câu đưa thư.

Hấn bưng đến trước mặt An Thân vương, cung kính nói: "Mời thân vương xem qua."

An Thân Vương lui về phía sau một bước, ngã lên người phía sau.

Bức thư này là một trong những bức thư hấn đã phát đi, bên trong là đủ thứ hứa hẹn tốt mà hấn đã hứa với người ta sau khi hấn lên ngai vàng. Cũng có vài bức là từ nơi khác đưa tới, là mấy cái hoàng huynh dùng thế lực còn sót lại của chính mình trao đổi với hấn.

Hấn nhớ rõ, những tin tức này sau khi đến tay hấn đều đã bị tiêu huỷ, tại sao hiện tại vẫn còn ở đây?!

Hấn không thể tin được mà nhìn về phía Hoàng Đế, bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, thất thanh hô to: "Nội gian! Có nội gian! Là ai? Là ai bán đứng ta?!"

Hấn xoay người nhìn về một đám người sau lưng mình, trạng thái điên cuồng.

Sau khi tra hỏi không có kết quả, hấn lại quay đầu gắt gao nhìn chằm chằm Hoàng Đế, đột nhiên xông tới.

"Hộ giá!" Đứcc công công la lớn.

Vừa dứt lời, một thân ảnh trên xà ngang liền phi xuống, một chân đá bay An Thân Vương ra ngoài.

An Thân Vương té ngã trên mặt đất, che lại ngực, chặt vật giã giữa vài cái, nhưng lại không thể đứng dậy.

Hấn nằm trên mặt đất, nhìn lên ngai vàng cao cao tại thượng kia, không khỏi lẩm bẩm: "Đó là của ta, tất cả là của ta, vốn nên là ta....."

Hoàng Đế phát tay: "Người tới, đưa An Thân Vương hồi phủ, không được trẫm cho phép, ai cũng không được phép ra vào An Vương phủ."

Hai gã thị vệ ngoài điện tiến vào, hành lễ, một trái một phải xách An Thân Vương lui ra.

An Thân Vương không khỏi giãy giụa, trong miệng hô to: "Lão Lục! Người dám đối với ta như vậy, phụ hoàng sẽ không tha thứ cho người! Lão Lục! Đó vốn là vị trí của ta! Là của ta!"

Thanh âm dần dần đi xa.

Trên đại điện, một bộ phận triều thần vốn ủng hộ An Thân Vương kia, hai chân đều run lẩy bẩy như gặp ma.

Cả đời luồn cúi, kết quả là giỏ tre mức nước công dã tràng[1]. Còn muốn rơi vào cửa nát nhà tan, đều vì lòng tham nhất thời, hiện giờ hối hận cũng không kịp.

[1] Giỏ tre mức nước, công dã tràng: Nhọc lòng mà chẳng nên công cán gì.

Tiết Tĩnh Xu ngủ một giấc ngon lành, lúc tỉnh lại hai tay sờ sờ phía bên cạnh, lại chạm vào khoảng không, nàng lập tức mở to mắt, xoay người ngồi dậy.

Liễu Nhi nghe được động tĩnh, đứng bên ngoài màn hỏi: "Nương nương, có phải muốn dậy không?"

Tiết Tĩnh Xu xúc màn lên, khẩn trương nói: "Bệ hạ đâu?"

Liễu Nhi cầm áo khoác phủ lên cho nàng, nói: "Bệ hạ ở bên ngoài đình, trước khi ngài ấy rời đi, còn bảo nương nương nghỉ ngơi một chút, nương nương quên rồi sao?"

Tiết Tĩnh Xu cầm tay nàng, truy vấn nói: "Bệ hạ đã tỉnh, đúng không?"

"Dạ, bệ hạ đã tỉnh. Những người xấu đó lập tức phải đã chịu giáo huấn, nương nương yên tâm đi."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới từ từ dựa lên đầu giường ở phía sau, khẽ vỗ về bụng chậm rãi thở ra.

Liễu Nhi ở một bên bận lên bận xuống thu dọn cho nàng.

Ánh mắt Tiết Tĩnh Xu chuyển tới trên mặt Liễu Nhi, lại sừng sốt một chút, hỏi: "Liễu Nhi, ngươi làm sao vậy?"

Liễu Nhi vội lắc đầu, gượng cười nói: "Không có gì hết."

Trên mặt nàng vẫn còn dấu sưng do bị đánh ngày đó, cười lên ảnh hưởng tới chỗ sưng đỏ, nhưng nàng vẫn cố dùng sức kéo khoe miệng về hai bên, lộ ra một nụ cười thật tươi.

"Ngươi đến đây." Tiết Tĩnh Xu quay về phía Liễu Nhi vẫy tay.

Liễu Nhi chậm rãi tới gần, tiến lên ngồi ở mép giường, ngửa đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu kéo tay Liễu Nhi qua, nắm ở trong tay nhẹ nhàng vỗ vỗ: "Chuyện tới đã tới mức này, ngươi có gì mà không thể nói với ta? Hai người chúng ta là lớn lên cùng nhau, ngươi vui hay buồn, trong lòng có tâm sự hay không, ta lại không thể nhìn thấu sao? Nói với ta, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Có phải là có người khi dễ ngươi không?"

Liễu Nhi vội lắc đầu, hốc mắt chậm rãi đỏ lên, nàng kiệt lực muốn đè áp xuống, nhưng thế nào cũng nhịn không được, nức nở nói:
"Nương nương, có phải ca ca ta sẽ bị chém đầu không?"

Tuy rằng nàng không hiểu luật pháp Đại Diễn, nhưng trước kia đọc sách cũng từng nghe đến. Ý đồ mưu phản Vua, nhất định sẽ bị chém đầu, ca ca khẳng định không thể thoát được.

Nàng biết ca ca trợ Trụ vi ngược[2], quả thực làm việc cho An Thân Vương là sai. Nhưng trên thế gian này, nàng cũng chỉ còn duy nhất một người thân này, hiện tại mới tương phùng không bao lâu, liền phải mất đi hẳn, bảo sao nàng không thương tâm cho được?

[2] Trợ Trụ vi ngược: Giúp vua Trụ làm những điều ác, bạo ngược. Đây là điển cố, mọi người có thể tra trên wiki về câu chuyện.

Tiết Tĩnh Xu ôm nàng, vỗ vai nàng, nhẹ giọng an ủi nói: "Đừng lo lắng, trước kia ta đã hỏi qua bộ hạ, hành động của An Thân Vương, nhiều nhất bộ hạ cũng chỉ có thể phán hẳn đi lưu đày. Ca ca ngươi thân là tông phạm, đương nhiên cũng có thể giữ mạng."

Liễu Nhi vừa mừng vừa sợ, vội nắm lấy tay nàng xác nhận: "Ngài nói có thật không?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Sao ta có thể lừa ngươi được? Huống hồ, cho dù ca ca ngươi bị phán tử hình, lấy giao tình của hai người chúng ta, cho dù ta vì ngươi lấy việc công làm việc tư thay ngươi cầu tình thì tính là cái gì? Ngươi yên tâm đi."

Liễu Nhi hỗn độn lau nước mắt, hít hít cái mũi, nói: "Cảm ơn nương nương, cảm ơn nương nương."

Tiết Tĩnh Xu vỗ nhẹ bả vai nàng, "Liễu Nhi ngốc, đừng khóc."

"Dạ. Nương nương, ta đỡ người đứng dậy mặc quần áo."

Tiết Tĩnh Xu mới vừa sửa soạn xong, Hoàng Đế đã trở lại. Hạ nhân hầu hạ đều lặng lẽ lui ra, trong điện chỉ còn Đế Hậu hai người.

Hoàng Đế tiến lên trước, từ phía sau ôm lấy Tiết Tĩnh Xu, chôn mặt mình vào cổ nàng.

Tiết Tĩnh Xu nâng lên tay, sờ sờ đầu hấn: "Bệ hạ, mọi chuyện đã xử lý xong hết rồi sao?"

Hoàng Đế nói: "Không vội, từ từ làm."

An Thân Vương và Đoan Thái phi, cùng với thế lực trong tay bọn họ, đều đã bị hấn khống chế. Ngay cả những đồng mưu khác, cũng còn chưa đuổi kịp tới kinh thành. Nếu bọn họ muốn làm phản, đúng lúc đưa đi làm bạn với lão Bát.

Hấn nghĩ đến một chuyện, lại ngẩng đầu lên, nhìn Tiết Tĩnh Xu, nói: "Lần này... Chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến Tiết gia."

Chuyện này Tiết Tĩnh Xu đã sớm dự đoán trước, hỏi: "Không biết bệ hạ muốn xử trí như thế nào?"

Hoàng Đế bước lên trên, nàng chậm rãi thối lui đến bên cạnh giường ngồi xuống, nói: "Tiết gia trừ bỏ có một nữ nhi là Trắc Phi An Vương, tiền Thái Tử Phi cũng có dính dáng với lão Bát. Chỉ sợ một phòng kia của bọn họ, đều không sạch sẽ."

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi gạt đầu, nhìn Hoàng Đế, bỗng nhiên lại hỏi: "Nghe ngữ khí của Bệ Hạ, có phải tổ phụ của ta cũng dính dáng trong đó không?"

Hoàng Đế thấy nàng đoán được, cũng không dấu diếm, nói: "Không sai, Thừa Ân Công và An Thân Vương có quan hệ cá nhân thân thiết."

Tiết Tĩnh Xu im lặng hồi lâu.

Vị tổ phụ này của nàng, thật sự rất xem trọng quyền thế. Trước tin vào lời tiên đoán của cái thuật sĩ tha phương kia, Thái Tử Phi Tiết Tĩnh Thiên có mệnh Phượng Hoàng, sau khi Tiết Tĩnh Thiên vào phủ Thái Tử, vì lấy lòng Tiết Tĩnh Thiên, đã đưa nàng đến am ni cô ở ngoại thành.

Sau đó, nàng vào cung làm Hoàng Hậu, ở trong mắt nàng Tiết gia đối Tiết Tĩnh Thiên là lãnh đạm. Không nghĩ tới hiện tại, Tiết lão Thái gia lại ngầm lui tới với An Thân Vương.

Hết Thái Tử đến Hoàng Đế, tiếp đó lại đến An Thân Vương, nàng cũng không biết nên nói Tiết lão Thái gia là khừu giác quá mức nhạy bén, hay là nên nói người thật sự quá mức hồ đồ.

Chính cái gọi là nhân tâm bất túc xà tam thượng[3]. Hẳn thấy chỗ nào cũng đều muốn lấy lòng, đến cuối cùng chỉ biết cái gì cũng không chiếm được.

[3] Nhân tâm bất túc xà thôn tượng: Người tham lam sẽ muốn ngày càng nhiều, giống như con rắn muốn nuốt lấy cả con voi. Một người nếu không biết đủ thì cho dù có một khối tài sản khổng lồ trong tay, họ cũng vẫn không thấy thỏa mãn.

Nàng lắc đầu, nói: "Bệ hạ muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần bận tâm đến ta."

Hoàng Đế nói: "Chuyện Thừa Ân Công làm cũng coi như là bí mật, nếu muốn "làm chìm" cũng không phải không thể."

"Không cần." Tiết Tĩnh Xu nói: "Bệ hạ không biết, lúc trước hoàng tổ mẫu từng nói qua với ta, đối với Tiết gia, chỉ cần giữ cho bọn họ áo cơm vô lo, tánh mạng không ngại đã rất tốt. Nếu quá mức dung túng, ngược lại làm lá gan bọn họ lớn hơn, làm cho dục vọng của bọn họ càng bành trướng, đây là hại bọn họ."

Lúc này Hoàng Đế mới gật đầu, nói: "Vậy thì theo ý Mạn Mạn."

Khóe miệng Tiết Tĩnh Xu cong lên, kéo tay hấn vòng eo mình, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, nói: "Từ sau khi Bệ hạ tỉnh lại, cũng không hỏi thăm tình trạng của Hoàng nhi. Bây giờ còn không nhanh hỏi thăm bọn chúng, chỉ sợ qua mấy tháng nữa Hoàng nhi được sinh ra, sẽ không nhận bệ hạ là phụ hoàng nữa."

"Mạn Mạn nói đúng, là ta sơ sẩy." Hoàng Đế sáng khoái nhận sai, lại đứng lên, đến trước mặt Tiết Tĩnh Xu ngồi xổm xuống, đưa tai mình lên phía trước: "Để ta nghe xem Hoàng nhi đang làm cái gì."

Gương mặt hấn vừa mới áp lên bụng Tiết Tĩnh Xu, trùng hợp thai nhi trong bụng đá chân một cái, cách cái bụng chính là đá lên trên cái mũi của hấn.

Hình như Hoàng Đế hoảng sợ, cả người cũng khẽ nhảy dựng một chút.

Tiết Tĩnh Xu khó được thấy được phản ứng này của hấn, cười đến mức ngã lên trên giường nệm.

Hoàng Đế sờ sờ cái mũi, trong lòng thầm nghĩ, tính tình của Hoàng nhi lớn mật như vậy, giống như mẫu hậu bọn họ, không giống với

mình chút nào.

Chương 89: Đau bụng

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Sau khi Hoàng Đế tỉnh lại thì vô cùng bận rộn, vì chưa qua tuần thất[1] của Thái Hoàng Thái Hậu nên không dễ xử trí An Thân Vương, tạm thời chỉ giam lỏng hắn trong phủ.

[1] Ngày thứ 7 sau khi con người mất đi được gọi là "đầu thất". Cứ tính lần lượt theo thứ tự tổng cộng là bảy bảy 49 ngày và cứ hết 7 ngày được tính là một "tuần thất". Vào đêm của ngày đầu thất là thời khắc đầu tiên linh hồn được trở về dương gian sau khi qua đời, người nhà cần chú ý là giữ tâm thái tưởng nhớ tới người chết và đừng vì những chuyện nhỏ trong gia đình dẫn tới mâu thuẫn to tiếng, cãi cọ. Bởi vì làm vậy sẽ khiến linh hồn người chết thấy đau lòng, tiếc nuối, lưu luyến cõi hồng trần mà không muốn rời đi.

Nhưng đối với đồng phạm của An Thân Vương, Hoàng Đế cũng không có bất kỳ cố kỵ nào, giải quyết nhanh chóng dứt khoát[2], nên tước mũ ô sa thì tước mũ ô sa, nên xét nhà thì xét nhà, nên tống vào ngục thì tống vào ngục.

[2] Câu gốc "dao sắt chặt đay rối" (快刀斬亂麻).

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người chính là nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu vậy mà cũng bị liên lụy. Không chỉ có đại phòng Tiết gia đã phân ra ngoài bị biếm làm thứ dân, trục xuất cả nhà ra khỏi kinh thành, mà ngay cả phủ Thừa Ân công, lão công Thừa Ân công và Tiết lão thái

gia đều bị Hoàng Đế răn dạy, phạt một năm bổng lộc, lại hạ lệnh cưỡng chế ở trong nhà đóng cửa ăn năn. Hấn cũng không nói thời hạn chịu phạt là bao lâu, e là phải chờ đến khi nào Hoàng Đế nhớ đến bọn họ thì mới có thể được khai ân.

Ngược lại, không ít người nhờ vậy mà cũng hiểu ra không ít, trước kia Tiết gia đối xử rất lạnh nhạt vô tình với Hoàng Hậu nương nương, để mặc nàng ở ngoài thành hơn mười năm mà chẳng quan tâm. Hiện tại có lẽ nương nương đối với Tiết gia cũng không có nhiều tình nghĩa, nếu không, khi bệ hạ trách phạt nhà mẹ đẻ của nàng, sao lại không thấy nương nương ra mặt cầu tình?

Nhưng suy cho cùng, vì có nương nương ở hậu cung trấn thủ, nên hình phạt mà Tiết gia phải chịu so với một đám tội thần ngoài kia thì xem như còn nhẹ.

Sau khi thánh chỉ được ban hạ, mẫu thân Tần thị của Tiết Tĩnh Xu từng muốn cầu kiến nàng, bị Tiết Tĩnh Xu lấy cớ thân thể không khoẻ nên từ chối.

Một khoảng thời gian không lâu sau, Tiết gia cũng đã vượt qua sóng gió.

Chớp mắt một cái đã sắp đến tết, một năm nay, toàn bộ kinh thành đều ảm đạm, trong hoàng cung tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu ngồi đối diện nhau, ăn một bữa cơm đoàn viên, lại ôm nhau ở một chỗ đón giao thừa.

Hai người vượt bụng Tiết Tĩnh Xu, khoảng thời gian trước đó hài tử trong bụng nháo rất lợi hại, tay dấm chân đá không khách khí chút

nào, hiện giờ tựa hồ như đã vắng nhẽ một ít, nhưng đôi khi bọn chúng ở trong bụng nương mà đá một cái chân hay duỗi cái eo, để cha mẹ bên ngoài biết động tĩnh của mình.

Tiết Tĩnh Xu dựa vào trong lòng Hoàng Đế, nói: "Năm trước thiệp với bộ hạ cách biệt mỗi người đón giao thừa, năm nay thiệp và chàng được đón giao thừa với nhau, chờ đến sang năm, lại là một nhà bốn người chúng ta đón giao thừa cùng nhau rồi."

Hoàng Đế gật đầu, hôn lên vành tai Tiết Tĩnh Xu, nói: "Đây đều là công lao của Mạn Mạn."

Tiết Tĩnh Xu cười cười, ngửa đầu lên cắn vào cằm hấn một cái, đảo mắt nhìn ra bên ngoài thấy hàng đèn lồng màu trắng treo dưới mái hiên, ý cười dần dần nhạt đi, lại có chút phiền muộn: "Bộ hạ, hiện tại Hoàng tổ mẫu đã đến chỗ nào rồi?"

Hoàng Đế cọ cọ cái trán của nàng, nói: "Chắc chắn là đang cùng phụ hoàng và Hoàng tổ phụ đón giao thừa, nói không chừng, lão nhân gia bà cũng đang nhớ ta và Mạn Mạn."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng thở dài: "Chỉ hy vọng như thế."

Năm sau, thi hài Thái Hoàng Thái Hậu được đưa đến hoàng lăng.

Tiết Tĩnh Xu biết Hoàng Đế muốn ra tay chuẩn bị xử trí An Thân Vương. Nàng nhớ tới mấy hôm nay Liễu Nhi thường xuyên thất thần, liền tìm thời cơ hỏi hấn: "Bộ hạ muốn xử trí An Vương thế nào, còn cả đám người bên cạnh hấn nữa?"

Hoàng Đế: "Chuyện của Lão Bát đã có tiền lệ. Huống hồ, không phải

hắn ngằm lén lút trao đổi thư từ qua lại với lão Đại hay sao? Một khi đã như vậy, ta sẽ tiễn hắn một đoạn, để hắn đoàn tụ với lão Đại đi."

"Còn thị vệ bên cạnh hắn, có phải cũng sẽ đi cùng không?"

Nghe Tiết Tĩnh Xu hỏi cái này, Hoàng Đế không trả lời ngay.

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Làm sao vậy?"

Hoàng Đế ôm nàng qua, nói: "Hắn là nàng cũng đoán được, ta có cài người vào bên cạnh An Vương."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, bỗng nhiên như có mây, hỏi: "Chẳng lẽ người nọ chính là ca ca của Liễu Nhi?"

Hoàng Đế lắc đầu: "Không phải hắn."

"Vậy....."

"Nhưng ta có nghe cơ sở ngầm kia hồi báo lại. Từng có một lần, hắn bị thị vệ kia bắt được dấu vết, cho rằng sự việc đã bị bại lộ, lại không dự đoán được thị vệ kia sẽ thả hắn đi. Ta nghĩ, chuyện này cũng đủ để hắn lấy công chuộc tội."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu rất vui mừng: "Vậy thì quá tốt rồi."

Hoàng Đế gật đầu.

Khi Tiết Tĩnh Xu nói tin tức này cho Liễu Nhi biết, tất nhiên nàng ấy cũng vui mừng đến phát khóc.

Không lâu sau đó, An Thân Vương bị lưu đày.

Đoan Thái phi cũng bị đưa đến chùa của hoàng gia lập nên, để tóc tu hành, cầu phúc cho Tiên đế và Thái Hoàng Thái Hậu.

Trong hậu cung càng thêm âm đạm hơn, có đôi khi, sáng sớm sau khi Tiết Tĩnh Xu tiễn Hoàng Đế đi, vẫn còn thói quen muốn bãi giá đến Trường Nhạc Cung, đi thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu. Lời nói đã đến bên miệng, mới nhớ lại tới lão nhân gia đã không còn nữa. Nàng lại thở dài, để cung nhân đỡ thân thể nặng nề của mình ngồi lại giường nệm, suy nghĩ đến xuất thần.

Bụng nàng đã hơn tám tháng, nghe thái y nói, thời gian song thai sinh ra sẽ sớm hơn một chút so với đơn thai. Bởi vậy, mấy ngày này toàn bộ người ở Tô Phụng Cung đều căng thẳng, nơm nớp lo sợ mà vây quanh ở bên cạnh nàng, sợ sẽ có sai lầm nào đó.

Tiết Tĩnh Xu cũng không muốn mạo hiểm, gần đây bên cạnh nàng luôn để nhiều người vây quanh hầu hạ. Dù có nhiều người như vậy nhưng nàng vẫn cảm thấy thừa thớt quạnh quẽ hơn.

Mấy ngày nay, sau khi Hoàng Đế hạ triều cũng luôn tận lực tới bồi nàng.

Hôm nay, Hoàng Đế mang đến một tin tức, An Thân Vương trên đường lưu đày đã bị người cướp đi.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu căng thẳng, vội hỏi nói: "Là ai? Hay là những người đó còn chưa từ bỏ ý định?"

Hoàng Đế vỗ vỗ tay nàng trấn an, thuật lại hết từng chuyện cho nàng biết.

Thì ra người cướp An Thân Vương đi chính là ca ca của Liễu Nhi – Liễu Nghị.

Sở dĩ lúc trước An Thân Vương tin tưởng Liễu Nghị như vậy, đều là vì khi ngoại tổ phụ của hắn bồi dưỡng thị vệ đã hạ được với bọn họ, mượn được này để khống chế người khác bán mạng cho mình.

Khi đưa Liễu Nghị đến chỗ An Thân Vương, ngoại tổ phụ hắn cũng đưa giải dược cho hắn.

Trên đường An Vương lưu đày mới biết được hành động kia của Liễu Nghị chẳng khác gì đã phản bội hắn, Liễu Nghị trà trộn vào đoàn người lưu đày muốn tìm giải dược trên người hắn, nên hắn đã nuốt giải dược vào bụng.

Liễu nghị không nói hai lời liền trói hắn đi, lấy máu làm dược, lại giấu An Thân Vương ở ngoài thành, định lấy máu hắn làm giải dược lâu dài, khi nào giải xong mới vào cung thỉnh tội với Hoàng Đế.

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy nhú mày: "Bệ hạ định xử trí hắn thế nào?"

Hoàng Đế vuốt ve bụng nàng, mặt không chút biểu tình, nói: "Hắn nói, chỉ cần không ngăn cản hắn gặp mặt muội muội thì tùy ta xử trí. Nhưng vì sao ta phải để hắn được như ý? Dù sao Lão Bát cũng là hoàng tử long tôn, sao có thể để hắn dùng như "ấm sắc thuốc" vậy? Nếu hắn đã dám cả gan làm loạn, vậy sau này cũng đừng mong gặp lại muội muội."

"Vậy còn An Thân Vương? Bệ hạ không chuẩn bị giải cứu hắn ra hay sao?"

"An Thân Vương thế nào?" Về mặt Hoàng Đế vô tội: "Không phải Lão Bát đang trên đường lưu đày sao? Sao lại yêu cầu ta tới giải cứu."

Tiết Tĩnh Xu không khỏi nghẹn lời, nghe được lý do đường hoàng

vừa rồi của Hoàng Đế, nàng còn tưởng rằng trong lòng hẳn thật sự có vài phần coi trọng huynh đệ là An Thân Vương này, cho nên muốn trừng phạt Liễu Nghị như vậy. Hiện giờ xem ra, có chỗ nào là hẳn vì An Thân Vương đâu, rõ ràng hẳn chỉ muốn giờ trò xem kịch, biết Liễu Nghị coi trọng Liễu Nhi, nên cố tình không cho huynh muội người ta gặp mặt thôi.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Tính tình bệ hạ như vậy, cũng không thể để hoàng nhi học theo được."

Hoàng Đế cúi đầu nhìn bụng nàng, ở chỗ hẳn tự cho là mông của hoàng nhi mà búng búng vài phát, nói: "Phẩm tính của ta tốt đẹp như vậy, nếu hoàng nhi không học theo, chẳng phải đã phí phạm của trời à?"

Tiết Tĩnh Xu đang muốn chọc chọc da mặt dày của hẳn, lại cảm thấy đột nhiên trong bụng nổi lên một trận co rút đau đớn, không khỏi kêu nhỏ thành tiếng.

Hoàng Đế còn tưởng rằng tại mình làm đau nàng, liền nghe Tiết Tĩnh Xu nói: "Bệ hạ mau đi thỉnh Thái y tới đi, hình như hoàng nhi sắp, sắp chào đời....."

-----
*Editor: Diệu conrad đời, dự là ông nhỡ này sẽ đập cha nó tetua. Hóng~~~
B-)*

Beta: Vơn, tiểu ma vương cũng ít có ác lắm ๔~๔

Chương 90: Sinh ra

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Dạo gần đây hoàng cung quanh quẽ, bỗng nhiên lại sôi trào mạnh mẽ như mạch nước phun trào.

Trong ngoài Tô Phượng Cung kẻ đến người đi, tất cả mọi người đều đang bận rộn, tuy khẩn trương nhưng lại rất yên tĩnh.

Ở chính điện của Tô Phượng Cung càng yên tĩnh hơn, chỉ có thỉnh thoảng trong điện sẽ truyền ra tiếng la nhỏ của Hoàng Hậu nương nương.

Hoàng Đế ngồi ở đại điện, mặt trầm như nước. Trong phạm vi vài bước quanh thân hắn không có một người hầu hạ. Mọi người đều bị khí thế lạnh lẽo mà hắn tỏa ra dọa chạy ra xa. Hơn nữa, mỗi khi Hoàng Hậu nương nương kêu rên nhẹ một tiếng, sắc mặt Hoàng Đế lại lạnh thêm vài phần.

Đức công công đã quen với tính nết của Hoàng Đế, biết hiện tại hắn đã là hết sức nhẫn nại, chỉ sợ lại chờ không lâu sau hắn sẽ không thể nhẫn được nữa.

Trong lòng Đức công công âm thầm kêu khổ, nhanh chân tống cổ tiểu đồ đệ đi Ngự Thiện Phòng thúc giục bọn họ mau chóng đem canh sâm đến để Hoàng Hậu nương nương bổ sung thể lực, nếu không chốc lát nữa bệ hạ hết kiên nhẫn thì ai cũng không được yên

ổn đâu.

Bên kia bất ngờ truyền ra tiếng Tiết Tĩnh Xu rên đau, nhưng thanh âm kia chỉ kêu một nửa liền im bật, tựa hồ là bị cái gì ngăn chặn.

Hoàng Đế đột ngột đứng lên, nhắc chân muốn đi vào trong.

Đức công công vội ngăn ở trước mặt hắn: "Bệ hạ ngài không vào được đâu!"

"Tránh ra." Hoàng Đế mất kiên nhẫn nói.

"Bệ hạ, bên trong mùi máu tanh vô cùng dày đặc, ngài vào sẽ không may mắn."

Hoàng Đế đưa tay đẩy hắn qua một bên, mặc kệ.

Đức công công đành phải quỳ xuống trước mặt hắn, đau khổ khuyên nhủ: "Bệ hạ, nương nương ở bên trong chịu khổ, càng cần ngài ở bên ngoài tọa trấn, những thứ tà ám đó mới không dám xâm nhập. Xem như là vì nương nương và tiểu hoàng tử trong bụng, cũng thỉnh bệ hạ lại nhìn một chút."

Lúc này Hoàng Đế mới dừng chân lại, hỏi hắn: "Việc này có căn cứ không?"

Đức công công vội nói: "Từ xưa đến nay cổ nhân đều nói như vậy, thà rằng tin là có chứ không thể không tin. Huống hồ những vị thái y đều là kinh nghiệm phong phú hơn người, nhất định bọn họ có thể giữ được Hoàng Hậu nương nương mẫu tử bình an. Bệ hạ đi, ngược lại sẽ làm nương nương phân tâm, không bằng ở bên ngoài trấn thủ, những thứ tiểu quỷ tà ám mới không dám tác quái."

Hoàng Đế đi tới đi lui vài bước rồi mới ngồi trở lại, nói: "Kêu Trương Chi Khung ra đây gặp ta."

"Dạ." Đức công công thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội đi truyền người.

Bình phong ngăn cách nội điện thành hai gian, mấy bà mụ có kinh nghiệm ở bên trong trợ giúp Hoàng Hậu nương nương sinh sản, chư vị Thái y thì ở gian ngoài chờ mệnh.

Trương Chi Khung vội vàng ra tới, hành lễ với Hoàng Đế.

Hoàng Đế phất tay cho hắn đứng dậy, hỏi: "Sao Hoàng Hậu lại kêu đau đớn như vậy? Hay là..... hay là có gì không ổn?"

Trương Thái y cúi đầu trả lời: "Hồi bẩm bệ hạ, từ xưa khi nữ tử sinh sản đều phải gặp loại đau đớn như vậy. Hiện giờ nương nương mọi thứ vẫn ổn, vẫn chưa có gì không ổn cả."

Hoàng Đế nhíu mày thật chặt: "Cũng không có biện pháp gì có thể để Hoàng Hậu bớt chịu khổ một chút sao?"

"Cái này..... Lão thần vô dụng, thỉnh bệ hạ giáng tội." Trương Thái y lại quỳ xuống.

"Thôi thôi." Hoàng Đế khoát tay: "Chuyện này cũng không phải lỗi của ngươi. Trước kia trẫm có nhắc tới chuyện canh tránh thai, đợi khi Hoàng Hậu bình an sinh xong, Thái Y Viện các ngươi mau chóng trình việc này lên cho trẫm đi."

Dù là lần thứ hai nghe Hoàng Đế nhắc tới việc này, thì trong lòng Trương Thái y vẫn cứ kinh hãi không thôi.

Nam tử uống canh để tránh thai, có thể nói là trước đây hắn chưa

từng nghe thấy, hống chi, người yêu cầu dùng canh này lại là Hoàng Đế.

Nhìn hết trên dưới Đại Diễn triều, chỉ sợ tìm không ra vị Tiên đế nào thật tâm đối đãi và với Hoàng Hậu như vậy. Dù cho rất nhiều người đều nói, tình cảm đế vương đều không thể lâu dài, nhưng nếu bệ hạ có thể phá lệ một lần, chưa chắc đã không thể phá lệ lần thứ hai.

Trương Thái y thả lỏng tâm trạng, cung kính tuân mệnh.

Hoàng Đế: "Người vào đi, nhớ rõ chuyện trước kia trẫm đã nói, nếu lần này Hoàng Hậu an ổn không việc gì, thì vị trí viện sử Thái Y Viện kia chính là của ngươi."

"Dạ, hạ thần quyết không phụ sự kỳ vọng của bệ hạ!"

Hoàng Hậu buổi chiều đau bụng, nhưng mãi cho đến nửa đêm hoàng tử cũng chưa chịu ra.

Nước ấm thay đổi một chậu lại một chậu, cả canh sâm cũng bưng đến hai ba lần. Hoàng Đế thì như một bức tượng, ngồi ở trên điện vẫn không nhúc nhích, đôi khi nghe thấy tiếng Hoàng Hậu rên đau, trong mắt mới thoáng hiện lên sắc thái, bàn tay che dấu dưới ống tay áo găt gao nắm chặt.

Bên ngoài tuyết bay tán loạn, Đức công công lại lau mồ hôi trên trán, van nài khuyên nhủ: "Bệ hạ dùng chút bữa tối đi. Đã hơn nửa ngày rồi ngài còn chưa uống một giọt nước. Long thể sao có thể chịu được?"

Hoàng Đế không nói chuyện, chỉ chậm rãi lắc đầu.

Aizz..... Đức công công trong lòng thở dài một tiếng, chỉ hy vọng

Thái Hoàng Thái Hậu ở trên trời có linh thiêng thì phù hộ Hoàng Hậu nương nương bình yên vô sự mà sinh hạ long tử, nếu không, nếu như có sai sót gì, chỉ sợ bệ hạ ngài.....

Đột nhiên nội điện truyền ra một tiếng rên đau đến khàn cả giọng, Đức công công sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất. Hoàng Đế đã sớm đi vào như một cơn gió.

Các Thái y canh giữ ở gian ngoài nội điện vội ngăn Hoàng Đế lại: "Bệ hạ, thỉnh bệ hạ an tâm, nương nương chỉ là đang sinh thôi!"

Hoàng Đế nghe vậy sững sốt, quả nhiên ngay sau đó bên trong đã truyền ra một tiếng khóc nỉ non rất có lực.

Người hầu hạ ở Tê Phượng Cung nghe được tiếng khóc, đều lau nước mắt.

Tựa hồ Hoàng Đế có chút hoảng hốt, nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên hồi thần, cao giọng hỏi: "Mạn Mạn, Mạn Mạn, nàng cảm thấy thế nào rồi?"

Qua một hồi lâu mới nghe được giọng nói yếu ớt của Tiết Tĩnh Xu: "Thiếp không có việc gì, bệ hạ đừng lo lắng."

Hoàng Đế nghe được nàng đáp lời, bất giác mà đẩy đám người bên cạnh ra, đi vào.

Các Thái y đành phải còn nói thêm: "Bệ hạ, trong bụng nương nương còn có một long tử nữa, thỉnh bệ hạ lại chờ một lát."

Tiết Tĩnh Xu cũng cố sức nói: "Diệu ca ca đừng vào đây."

Lúc này Hoàng Đế mới dừng chân, ai có nói thế nào cũng không ra

ngoài, mà cùng chờ ở gian ngoài với các vị Thái y.

Sau khi hạ sinh được đứa thứ nhất, đứa thứ hai sinh ra cũng mau hơn. Ước chừng qua nửa khắc, nội điện lại truyền ra một tiếng khóc yếu ớt khác.

Lúc này, tâm trạng mọi người mới bớt căng thẳng.

Bà mụ ở bên trong thu thập xong mới dẹp bình phong qua một bên.

Hoàng Đế vọt vào đầu tiên.

Bà mụ dẫn đầu vội quỳ xuống chúc mừng: "Chúc mừng bệ hạ cùng nương nương, là song thai long phượng, tiểu hoàng tử nặng sáu cân tám lạng, tiểu công chúa nặng bốn cân hai lạng, hai vị tiểu quý nhân đều vô cùng khỏe mạnh!" (*)

(*) Một cân = 1/2 kg.

Nhưng hiện tại tất cả tâm tư của Hoàng Đế đều đặt trên người Tiết Tĩnh Xu, cũng không biết hẳn có nghe rõ hay không, đi thẳng đến mép giường.

Sắc mặt Tiết Tĩnh Xu tái nhợt, trên môi cũng không có huyết sắc, cũng may tinh thần không tệ lắm. Thấy Hoàng Đế tiến vào, nàng nở nụ cười yếu ớt, vươn một bàn tay đến trước người hắn.

Hoàng Đế vội nắm chặt, ngồi ở mép giường, dùng bàn tay còn lại cẩn thận lau mồ hôi bết trên tóc nàng, lại vuốt ve gương mặt nàng, đau lòng nói: "Vất vả cho Mạn Mạn rồi, là ta không tốt, làm Mạn Mạn chịu khổ như vậy."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc lắc tay hắn: "Tội này thiếp cũng vui vẻ

chịu đựng. Bệ hạ đã thấy hoàng nhi chưa? Đứa lớn chính là ca ca, còn đứa nhỏ là muội muội."

Nghe Hoàng Hậu nương nương nhắc tới, bà vú vội ôm hai vị long tử được quấn trong tả lót đến, nơm nớp lo sợ mà đặt ở trên giường long phượng.

Tiết Tĩnh Xu và Hoàng Đế cúi đầu nhìn đến.

Làn da của hai tiểu oa nhi đỏ rực, trên mặt có chút nếp nhăn, giống như người già vậy. Tuy vậy, nhưng cũng nhìn ra được ngũ quan của hai đứa không giống nhau, mà rốt cuộc là mỗi đứa giống ai, chỉ có thể chờ bọn chúng lớn hơn một chút mới có thể nhìn rõ.

Thân thể của hai đứa cũng chênh lệch khá nhiều, mới vừa nghe bà mẹ nói một đứa hơn sáu cân, một đứa chỉ hơn bốn cân một chút, kém đến gần một nửa. Mà thật trùng hợp, đứa lớn lên cường tráng kia là ca ca, còn đứa gầy yếu là muội muội.

Hiện tại tựa hồ ca ca đã tỉnh, tuy rằng chưa mở mắt ra, nhưng đã nắm chặt hay bàn tay nhỏ xíu lại, tay đấm chân đá, không an phận chút nào.

Muội muội lại an tĩnh nằm trong tả lót, bộ ngực nhỏ hô hấp lúc lên lúc xuống. Cái đầu của nó nhìn qua chỉ lớn hơn nắm tay của nam tử trưởng thành một chút, khuôn mặt nhỏ chỉ lớn bằng lòng bàn tay, nhìn qua thật khiến người ta yêu mến.

Hoàng Đế chuyên chú liếc mắt nhìn một cái, trong miệng lại ghét bỏ nói: "Sao lại xấu như vậy."

(-_-;;;)

Tiết Tĩnh Xu nhìn hai tiểu oa nhi, trong lòng đã mềm thành một vũng nước, thấy Hoàng Đế ghét bỏ như vậy, lập tức không vui: "Bệ hạ nói cái gì? Nói hoàng nhi của ta xấu sao? Đều nói diện mạo của hài tử sẽ giống cha mẹ, bệ hạ nói bọn họ xấu, cũng không biết rốt cuộc người xấu là ai?"

Hoàng Đế trong lúc vô ý đã gây họa, thấy ánh mắt oán trách của Hoàng Hậu, đành phải nhanh miệng nói: "Là ta nói sai rồi, Mạn Mạn đừng nóng giận."

Tiết Tĩnh Xu khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Đức công công ở một bên đánh bạo nói: "Bệ hạ không biết đó thôi, hài tử khi mới sinh ra đều là như thế này, chờ thêm hai ngày nẩy nở, làn da nõn nà trắng trẻo, hai vị long tử kế thừa tướng mạo xinh đẹp của bệ hạ cùng nương nương thì tất nhiên cũng là phấn điêu ngọc trác, nhân trung long phượng." [1]

[1] Phấn điêu ngọc trác: Cụm từ thường dùng để mô tả người phụ nữ xinh đẹp thanh cao hoặc những đứa bé trắng nõn, mềm mịn, ở đây nghiêng về nghĩa thứ 2. Nhân trung long phượng: rồng trong biển người.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, liền cười nói: "Vẫn là Đức công công hiểu biết, bệ hạ cũng nên tự xét lại mình đi."

Hoàng Đế đều yên lặng ngầm thừa nhận.

Đức công công lại nói: "Bệ hạ, các thái y còn phải bắt mạch cho nương nương."

Hoàng Đế đành phải đứng lên, nhóm bà vú cũng vội ôm hai vị long tử lên, nhường chỗ cho Thái y xem mạch.

Tiết Tĩnh Xu không có gì trở ngại, chỉ là vừa mới sinh xong nên thân thể suy yếu, nghỉ ngơi tầm bố một thời gian là bình thường trở lại.

Hoàng Hậu nương nương sinh hạ long phượng thai, là chuyện đại sự đáng chúc mừng của cả nước. Chư vị lão thần thấy Hoàng Đế rất cuộc cũng có hoàng tử, giang sơn Đại Diễn triều đã có người kế tục, mọi người ai nấy cũng an tâm.

Hoàng Đế vì để Tiết Tĩnh Xu an tâm tĩnh dưỡng, nên bác bỏ hết những thỉnh cầu vào cung thăm hỏi, bao gồm cả thẻ bài của nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu nương nương.

Tiểu oa nhi mới sinh ra quả thực như lời Đức Lộc nói, mỗi ngày một dạng. Ngày đầu nhìn thấy, bọn chúng còn giống như con khỉ nhỏ, qua hai ba ngày đã thay đổi không ít, cũng không thể nào chê chúng xấu được nữa.

Hoàng Đế và Tiết Tĩnh Xu vốn có diện mạo cực kỳ xuất chúng, hai vị long tử này càng được di truyền những ưu điểm của cha mẹ, đặc biệt là tiểu công chúa, cả mắt lẫn mày đều hết sức tinh xảo rõ nét.

Mà nó lại rất nho nhã an phận, mỗi ngày ngoại trừ những lúc đói bụng hoặc là phóng uế mới khóc the thé hai tiếng, còn bình thường đều an tĩnh, cho dù có tỉnh cũng chỉ dùng một đôi mắt long lanh đen láy mà đảo nhìn mọi người.

Tuy rằng Thái y nói hiện tại chưa thể nhìn rõ dung mạo của công chúa và hoàng tử, nhưng bị một đôi mắt như vậy nhìn chăm chăm, cho dù là người cứng rắn cỡ nào cũng sẽ mềm lòng ngay.

Ca ca thì hoạt bát nhiều, sức ăn của nó rất lớn, lại hoạt bát hiếu động hơn. Tiểu công chúa chỉ cần một bà vú chăm sóc đã đủ, còn bên cạnh nó vây quanh đến hai bà vú, như vậy mà còn thường xuyên bị luống cuống tay chân.

Bà vú cho hoàng tử và công chúa uống sữa xong, thay đổi tã, lại ôm đến bên cạnh Hoàng Hậu nương nương.

Tiết Tĩnh Xu ngồi dậy, nằm nghiêng ở trên giường, trìu mển vuốt ve khuôn mặt nhỏ của muội muội, lại chỉ chỉ cái mũi của ca ca, nói: "Trước kia đưa tay đấm chân đá ở trong bụng mẫu hậu, thì ra là con khi nhỏ không an phận này, nhìn xem muội muội con ngoan ngoãn bao nhiêu, con là ca ca, cũng không biết làm tấm gương tốt, sau này lớn lên muội muội sẽ chê cười con cho xem."

Hoàng Đế sau khi hạ triều liền đi đến Tê Phượng Cung, đứng bên ngoài một chút để giảm bớt khí lạnh trên người mới đi vào nội điện, vừa lúc nghe được những lời này của Tiết Tĩnh Xu, liền nói: "Ta thấy quả thật nó không xứng làm ca ca mà, mình ở trong bụng mẹ thì dưỡng đến tròn tròn đầy thịt, lại không biết nhường cho muội muội nó một chút."

Tiết Tĩnh Xu cười cười, đưa tay nắm lấy tay Hoàng Đế: "Lời này của bệ hạ, chờ khi hoàng nhi trưởng thành thì đừng nói nữa, nếu không tên nhóc con này sẽ áy náy mất. Nó còn nhỏ như vậy, khi còn ở trong bụng mẹ sao biết nhường cho muội muội, có thể tự chăm sóc mình đến tròn tròn như vậy đã không tệ rồi."

Hoàng Đế gật đầu: "Mạn Mạn nói đúng."

Hắn nhìn hai đứa nhỏ, lại nói: "Hai hoàng nhi có phải đã lớn hơn một chút rồi không?"

Tiết Tĩnh Xu che miệng cười khẽ: "Trước khi bệ hạ thượng triều đã nhìn qua bọn chúng, hiện giờ hạ triều trở về, chẳng qua chỉ qua hai canh giờ mà thôi, dù hoàng nhi có mau lớn cũng không thần tốc như vậy đâu, bệ hạ quá nóng vội rồi."

"Thật không?" Hoàng Đế ngẫm lại, có lẽ thật là như vậy. Hắn thấy nhi tử hay tôn tử của những đại thần, tựa hồ bọn họ đều là gặp gió liền lớn lên, mấy ngày không thấy đã cao thêm một cái đầu, mấy năm không gặp, đã trưởng thành, trở thành nam tử chân chính. Hiện giờ đến lượt mình dưỡng hài tử, mới cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm.

Hắn lại nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu, cẩn thận quan sát sắc mặt nàng, hỏi: "Hôm nay Mạn Mạn cảm thấy thế nào?"

"Bệ hạ yên tâm, có nhiều thái y giúp ta điều dưỡng thân thể như vậy, lại có Phan thần y đưa thuốc tới, hiện tại ta đã tốt lên rất nhiều rồi. Nhưng mỗi ngày uống nhiều canh bổ như vậy, cảm giác mặt ta đã thều thêm một mớ thịt rồi này."

Hoàng Đế nghe nàng nói như vậy, liền đưa tay sờ sờ, nghiêm túc lắc đầu nói: "Đâu có thêm thịt? Mạn Mạn không mập chút nào."

Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu cọ cọ trong lòng bàn tay hắn, cười nói: "Bản lĩnh trợn mắt nói dối của bệ hạ càng ngày càng lợi hại, nhưng lời này ta thích nghe."

"Lời ta nói đều là thật." Hoàng Đế nói.

Đang nói, muội muội ở một bên đột nhiên òa khóc, nghe như tiếng mèo kêu.

Hoàng Đế chuẩn bị duỗi tay ra ôm, đụng đến thân thể mềm mại như

bông của nó, nhất thời không dám ôm lên.

Bà vú vội từ bên ngoài tiến vào, cáo tội, tiếp nhận công chúa từ tay Hoàng Đế, nhìn trên dưới một lượt mới nói: "Công chúa hẳn là tiểu ưót rồi."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Cứ ở chỗ này thay tã đi, không cần ôm tới ôm lui."

"Dạ."

Bà vú thay tã cho công chúa, Tiết Tĩnh Xu cùng Hoàng Đế xem không chớp mắt. Cũng may là bà vú này đã quen tay, bị Đế hậu nhìn chăm chăm như vậy, mà còn có thể không mắc sai lầm.

Bên này mới vừa thu dọn sạch sẽ cho muội muội, bên kia ca ca cũng khóc lên. Khi nó khóc tiếng vang cũng lớn hơn muội muội, quả thực có thể nói là kinh thiên động địa, dù là nóc nhà cũng sắp bị nó nhấc lên luôn.

Hoàng Đế vội xoa tay để bà vú ôm muội muội đi, đỡ phải bị tiếng khóc to như đốt pháo của ca ca nó làm ảnh hưởng.

Bà vú của tiểu hoàng tử vội tiến vào kiểm tra, thì ra nó cũng tiểu ưót tã lót.

Vừa rồi Hoàng Đế nhìn bà vú thay tã cho tiểu công chúa, trong lòng cũng nôn nóng muốn thử, hiện tại thấy tã lót của tiểu hoàng tử đã được cởi ra, bỗng nhiên nói: "Để ta."

"Như vậy....." Bà vú chần chừ.

Tiết Tĩnh Xu hoài nghi nói: "Bệ hạ có làm được không?"

Hoàng Đế nói: "Cũng chỉ là thay tã cho tiểu oa nhi, chẳng lẽ còn khó hơn khi trị quốc sao? Mạn Mạn không nên coi thường ta."

Tiết Tĩnh Xu nhìn bộ dáng muốn vỗ ngực đảm bảo của hắn, đành phải kệ hắn đi.

Bà vú đứng qua một bên.

Hoàng Đế vươn tay, có chút chần chừ khó phát hiện, sau đó nhẹ nhàng chạm vào làn da non nớt của trẻ con. Trong khoảnh khắc hắn chạm đến, trong lòng hắn lại có chút hối hận, thân thể đứa nhỏ mềm như bông, liệu có thể chịu được sự đụng chạm của hắn không?

Nhưng hắn đã lỡ mạnh miệng khoác lác, mà Mạn Mạn lại đứng nhìn bên cạnh, tất nhiên không thể đổi ý, làm mất thể diện của mình.

Hắn âm thầm hít một hơi, học theo hành động vừa rồi của bà vú, ôm nhi tử lên rất cẩn thận, gỡ tã dơ xuống, thay sang tã sạch sẽ, mất rất nhiều thời gian mới làm xong.

Trong lúc này, tiểu hoàng tử đã mất kiên nhẫn mà đá chân rất nhiều lần. Thiếu chút nữa tay Hoàng Đế đã bị nó đá văng ra, đành phải nắm chặt hắn chân nhỏ của nó trong tay.

Không biết có phải vì bị phụ hoàng nắm chân nên không thoải mái hay không, liền thấy khoe miệng tiểu hoàng tử chu chu thổi bong bóng, sau đó liền thấy một dòng nước ấm áp phun từ "vòi" của đứa nhỏ thẳng lên mặt Hoàng Đế.

Chương 91: Chơi xấu

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, ngay cả Hoàng Đế cũng ngẩn người tại chỗ. Chỉ có tiểu Hoàng tử lại đạp duỗi chân, oa oa khóc lớn lên.

Tiết Tĩnh Xu che miệng hì hì một tiếng, nhanh gọi bà vú ôm tiểu đậu đình vừa chơi xấu đi, rồi gọi người lấy khăn vải sạch sẽ tới tự mình lau mặt cho Hoàng Đế.

Hoàng Đế cầm cổ tay của nàng, vẫn không dám tin: "Mạn Mạn, con...con...thế nhưng..."

Tiết Tĩnh Xu cố nén cười, nói: "Nhất định là Bệ hạ làm đau con cho nên Hoàng nhi mới không kiên nhẫn. Về sau những chuyện như vậy cứ giao cho bà vú làm là được rồi."

Nàng lại nhìn sắc mặt Hoàng Đế một chút, nhẹ giọng dụ dỗ: "Có phải Diêu ca ca đang tức giận không? Thiếp thay tiểu đậu đình nhận lỗi với Diêu ca ca, ngài đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, tha thứ cho con lần này được không?"

Hoàng Đế cầm lấy khăn vải thấm ướt trên tay nàng, giao cho người hầu hạ, nói: "Mạn Mạn không cần cẩn thận như vậy, con là hài tử của hai ta, sao ta lại trách con chứ?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "VẬY thiếp yên tâm rồi."

"Chẳng qua..." Hoàng Đế vừa chuyển ý, nói: "Con làm chuyện xấu, thì cũng phải chịu trách nhiệm, chờ con lớn lên một chút ta sẽ tét vào mông."

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười: "Nếu đến lúc đó mà bệ hạ làm được, thiếp cũng không ngăn cản."

Hoàng Đế cảm thấy mình không có gì là không làm được cả, tiểu nữ nhi nũng nịu đương nhiên là một đầu ngón tay cũng không thể chạm vào. Nhưng mà nếu nhi tử giống như hốt thế ma vương, không tét mông thì còn chờ gì nữa?

Tiết Tĩnh Xu chống thân thể ngồi dậy, còn nói: "Qua mấy ngày này, thiếp cảm thấy đã tốt hơn, trước đây bệ hạ giúp thiếp cản không ít người, bây giờ cũng nên gặp các nàng một lần, thiếp nghĩ hôm nay sẽ gọi muội muội tiến cung, bệ hạ thấy được không?"

Hoàng Đế nói: "Chỉ cho gặp một mình muội ấy thôi, những người khác chờ một tháng sau đi."

"Được, đều nghe bệ hạ."

Chiều hôm đó, Tiết Tĩnh Uyên liền vào cung.

Mấy ngày này Tiết Tĩnh Xu không gặp bất cứ ai, kể cả người của Tiết gia, người trong Tiết phủ đã có số ít vội vàng, hôm nay Tiết Tĩnh Uyên tới, trừ việc thăm tỷ tỷ của nàng, cũng là để truyền lời hai đầu.

Lúc nàng đến, Tiết Tĩnh Xu vừa mới tỉnh ngủ, sắc mặt cũng tốt, tựa ở đầu giường triệu kiến nàng.

Bên ngoài bão tuyết bay loạn, Tiết Tĩnh Uyển bọc áo choàng cực kỳ kín kẽ, đến nội điện thì cởi áo choàng xuống, bụng của nàng ấy đã hơi nhô ra.

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc nói: "Uyển uyển, muội đây là?"

Tiết Tĩnh Uyển ngượng ngùng gật đầu: "Đã ba tháng rồi."

Tiết Tĩnh Xu sẵn giọng: "Đã lớn tháng như thế, sao lại không báo cho ta một tiếng?"

"Vì dạo gần đây không có thời gian thích hợp." Tiết Tĩnh Uyển xin lỗi.

Lúc nàng vừa chuẩn đoán có thai, thì ngay lúc Thái Hoàng Thái Hậu qua đời, khi đó Hoàng Đế lại xảy ra chuyện, ngay thời buổi rối loạn, chút chuyện nhỏ của nàng cũng không cần tới quấy rầy tý tở. Thật vất vả nhìn đến tuần thất của Thái Hoàng Thái Hậu, qua năm thì tiểu Hoàng tử, tiểu Công chúa lại sinh ra, nên mới trì hoãn tới bây giờ.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Sớm biết muội có thai, ta sẽ không gọi muội tiến cung, bên ngoài trời giá rét đông lạnh, sẽ làm muội bị đông lạnh sinh bệnh, muội phu nên phản đối mới đúng."

Tiết Tĩnh Uyển xấu hổ cười cười.

Đồng lúa trong Lâm gia này, tổng cộng có hai vị công tử. Trước kia Lâm Đại công tử ở biên quan trì hoãn tới năm trước mới thành thân, được ba ngày sau lại đi biên quan. Quanh năm suốt tháng để nương tử ở nhà, bởi vậy cho đến bây giờ Lâm gia Đại thiếu phu nhân cũng không có thai.

Ngược lại Tiết Tĩnh Uyển là người vào sau mà đã có đứa bé trong

bụng, mặc kệ là nam hay nữ, đều là đệ nhất tôn bối của Lâm gia, nhất định sẽ được nhiều sự sủng ái.

Tiết Tĩnh Xu vỗ vỗ tay nàng: "Đến cùng là người sắp làm nương, xem ra đã trầm ổn hơn nhiều, giống như người lớn vậy." Nàng lại dặn dò nhiều điều cần chú ý trong lúc mang thai.

Tiết Tĩnh Uyển gật đầu một cái, sờ sờ bụng, hỏi: "Tam tỷ tỷ, tiểu Hoàng tử cùng tiểu Công chúa đâu?"

"Đang ngủ ở bên cạnh buồng sưởi đấy, chút nữa hai đứa tỉnh, ta bảo bà vú ôm tới cho mọi nhìn."

Tiết Tĩnh Uyển mong đợi nói: "Khẳng định hai tiểu bảo bảo lớn lên rất đẹp."

Nói đến hai đứa bé, khoe miệng Tiết Tĩnh Xu không tự giác cũng cong lên, vui vẻ nói: "Ta nhìn cũng thấy vậy, đặc biệt là đứa lớn, mới qua mấy ngày thôi nhưng nhìn ra là rất có sức sống, lại nghịch ngợm."

"Mọi nghe nương nói, bé trai nên nghịch ngợm một chút mới tốt."

Tiết Tĩnh Xu cười cười, hỏi: "Lần này mọi tiến cung, có phải Tiết gia để cho mọi truyền lời gì hay không?"

Tiết Tĩnh Uyển nhìn nhìn sắc mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Nương rất lo lắng cho tỷ, còn bảo mọi hỏi nhiều thêm về tình huống của tỷ. Còn có tổ mẫu nói với mọi, nếu như có cơ hội, thỉnh Tam tỷ tỷ ở trước mặt bệ hạ nói thêm vài lời hữu ích, tổ phụ biết rõ là mình sai."

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ: "Tổ phụ có sai lầm hay không đều do bệ hạ định đoạt, thời điểm ông ấy nói biết rõ sai, cũng là do bệ hạ định

đoạt. Nhưng mà muội có thể trở về nói với tổ mẫu, chỉ cần sau này người Tiết gia không hề đồ tái phạm, tất nhiên ta sẽ giữ cho con cháu trong gia đình bình an phú quý, nếu không thì không cần đến thỉnh cầu gì nữa."

Tiết Tĩnh Uyển gật đầu: "Được, muội biết rồi."

Nàng chần chừ một chút, lại hỏi: "Tam tỷ tỷ có biết hiện giờ Đại bá Đại nương của Đại phòng như thế nào không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Mặc dù bọn họ bị trục xuất ra khỏi kinh, nhưng mà gia sản còn đây, nếu như thành thật an phận mua một điền trang, thu chút tiền đất thuê sống qua ngày, không phải đến mức kém cỏi quá. Sao vậy, muội nghe được gì sao?"

"Là Tiết Tĩnh Viện và Tiết Tĩnh Thiên. tỷ tỷ nên biết, An Thân vương bị lưu vong, nữ quyến trong phủ hẳn đều bị bán ra ngoài, hoặc đưa vào trong am ni cô, không chỉ Tiết Tĩnh Viện và Tiểu An Trà, mà ngay cả tiền Thái Tử phi Tiết Tĩnh Thiên cùng với Vĩnh Ninh Quận chúa cũng đều bị đưa đi."

"Các nàng vốn cũng bất hòa, hiện tại bị quản thúc trong nội đường của một am nhỏ, mỗi ngày tụng kinh niệm phật, ăn trái nuốt cải, ngay cả than sưởi ấm cũng không đủ, mà vẫn khắc khẩu với nhau cả ngày không ngừng. Tiết Tĩnh Thiên và Tiết Tĩnh Viện chịu khổ không nổi, vụng trộm cho người truyền tin đến chỗ Đại nương."

"Đại nương lén lút đem tiền trong nhà vừa mới bán điền trang, chuẩn bị cho bạc hai người bọn họ. Nhưng chuyện bị Đại bá biết được, Đại phòng hiện giờ đều xem Đại ca ca là người duy nhất có công trạng trên người, hẳn lại là thứ xuất, Đại nương nhìn hẳn đã chướng mắt từ lâu, nháo đi nháo lại, Đại phòng bọn họ muốn ở riêng. Bản thân Đại bá muốn cùng mẫu tử Đại ca ca ở cùng, để cho Đại nương tự

mình đi tìm hai nữ nhi của bà đi. Tất nhiên là Đại nương không thuận theo, nháo đến bây giờ khiến cho người ta nhìn mà chê cười, cũng đem ra tán gẫu."

Tiết Tĩnh Xu nhúu mày, nói: "Tiết gia Đại phòng và Nhị phòng của chúng ta đã ở riêng, hiện tại chuyện ai nấy lo. Huống chi hai người chúng ta đã xuất giá, chuyện này cũng không quản được, cứ để cho bọn họ nháo đi. Hiện tại muội đang có thai, ngàn vạn lần nhớ kỹ, đừng để chuyện phiền muộn trong lòng, nếu không sẽ không tốt cho muội và hài tử trong bụng."

Tiết Tĩnh Uyển vội nói: "Cái này muội biết rõ, Tam tỷ tỷ yên tâm."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, lại hỏi: "Kỳ thi mùa xuân năm nay, muội phu có thể nắm chắc không?"

Vừa nói đến hần, vẻ mặt Tiết Tĩnh Uyển liền phong phú rất nhiều, nhỏ giọng nói: "Muội cũng không rõ, cả ngày chàng cầm lấy một quyển sách, có biết là hiểu được hết hay không chứ?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Chẳng lẽ là muội phu cả ngày đọc sách vắng vẻ muội, nên làm hại muội muội ta mất húng?"

"Nào có?" Tiết Tĩnh Uyển nhúu mũi lại làm nũng: "Tam tỷ tỷ không cần cười nhạo muội, muội còn ước gì chàng cách xa muội một chút."

Hần mỗi ngày không có việc gì là giữ nàng bên cạnh, nói cái gì mà vỡ lòng cho hài tử trong bụng nàng, đọc sách cho nàng nghe, thật sự là phiền chết nàng.

"Được được được." Tiết Tĩnh Xu cười đáp ứng.

Sắc trời mùa đông cũng tối sớm hơn bình thường, chờ sau khi Tiết

Tĩnh Uyên đi qua xem tiểu Hoàng tử và tiểu Công chúa, Tiết Tĩnh Xu sợ trời tối đường trơn, xuất cung bất tiện, nên cho nàng vội vã trở về.

Màn đêm vừa mới phủ xuống, Hoàng Đế liền đến.

Tiết Tĩnh Xu đang ở cử, dựa theo quy củ thì Hoàng Đế không thể nghỉ ở Tê Phượng Cung. Nhưng hiện tại Thái Hoàng Thái Hậu không ở đây, càng thêm không có ai trói buộc hắn, loại quy củ này với hắn cũng chỉ là thùng rỗng kêu to.

Chẳng qua dưới sự yêu cầu của Tiết Tĩnh Xu, dù sao hai người cũng từng đắp chung chăn mền trên một giường, không cần chen chúc với nhau đành chần.

Còn như hai tiểu bảo bảo, có bà vú trông coi, nghỉ ở thiên điện của Tê Phượng Cung.

Thấy Hoàng Đế đến, nhóm bà vú ôm tiểu Hoàng tử và tiểu Công chúa đến bên cạnh Hoàng Hậu, rồi từng người lui ra.

Tiết Tĩnh Xu nghiêng người nhìn hai đứa bé, thuận miệng hỏi Hoàng Đế: "Bệ hạ dùng qua bữa tối rồi sao?"

Bởi vì nàng muốn kiêng cử, trên thực đơn cũng có rất nhiều kiêng kị, rất nhiều thức ăn không thể ăn, Hoàng Đế không còn cách nào khác lại cùng nàng dùng bữa, đa số thời điểm đều ăn xong ở Sùng Đức điện rồi mới đến.

Hoàng Đế gật đầu, ngồi xuống, dùng đầu ngón tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử.

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Chút nữa chọc con thức dậy, bệ hạ phải tự mình dỗ con đấy."

Nhớ tới tiếng khóc kinh thiên động địa của nhi tử, Hoàng Đế lặng lẽ rút tay về, ngược lại cẩn thận sờ sờ khuôn mặt của tiểu nữ nhi, không khỏi tiếc nuối nói: "Sao lại ngủ hết vậy?"

"Tiểu hài tử là vậy, ăn ngon ngủ ngon mới có thể mau lớn lên được."

Hai tiểu oa nhi xinh đẹp bọc ở trong tả lót, nằm song song trên giường phượng. Hoàng Đế nhìn con trai con gái, lại nhìn Hoàng Hậu một chút, chỉ cảm thấy cuộc đời này thật viên mãn.

Tiết Tĩnh Xu cũng nhìn hai đứa bé, càng nhìn càng ngăn không được sự yêu thích trong lòng, cúi đầu xuống hôn lên má của mỗi đứa.

Bên trong Tê Phượng cung đốt địa long, trong chăn lại ấm áp, áo nàng đơn bạc, lúc cúi người xuống, đường cong ở ngực càng hiện ra rõ ràng.

Hoàng Đế nhìn nhìn, ánh mắt cũng có chút chếch đi.

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu lên muốn nói chuyện với hắn, bắt gặp ánh mắt sững sờ của Hoàng Đế. Nàng nhìn theo ánh mắt hắn cúi xuống, lập tức xấu hổ nói: "Bệ hạ đang nhìn cái gì vậy?!"

Hoàng Đế bị người bắt gặp lại không biết xấu hổ, ngược lại biểu cảm cực kỳ chính trực, hỏi nàng: "Ngực Mạn Mạn còn trướng hay không? Ta xoa giúp nàng."

Từ trước tới nay hài tử trong Hoàng thất đều được bà vú nuôi nấng, mặc dù Tiết Tĩnh Xu cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng mà thứ nhất thân thể bà vú so với nàng cường tráng hơn, sữa cũng nhiều hơn, uống sữa của các nàng đối với hài tử cũng tốt. Thứ hai là do nàng

sinh hai đứa, tất nhiên là sữa không đủ, khiến cho có lúc hai đứa bé uống không no, không bằng dứt khoát đều cho uống sữa bà vú.

Nhưng mà cứ như vậy nên sữa của nàng không có ai uống. Dựa theo lời Thái y nói, nếu như không dùng sữa mẹ nuôi con qua một thời gian nữa thì sữa sẽ tự ngừng chảy. Chỉ là mấy ngày này sữa không chảy nữa lại không được tốt lắm. Mỗi ngày nàng đều cảm thấy ngực mình trướng lên, trướng đến khó chịu, có khi còn bị ngứa, phải nhờ ma ma có kinh nghiệm mỗi ngày đều xoa xoa mới đỡ.

Mấy lần đầu còn thuận lợi, về sau bị Hoàng Đế bắt gặp. Từ đó về sau, mỗi ngày hẳn gặp Tiết Tĩnh Xu, đều luôn hỏi câu này, mặt tràn đầy sự hưng phấn muốn thử, muốn giấu mà giấu không được.

Tiết Tĩnh Xu trừng mắt liếc hẳn một cái, nói: "Không dám làm phiền bệ hạ, ngài đem tâm tư này thu lại vào trong bụng đi là được rồi."

Nhưng Hoàng Đế đã nổi lên tâm tư, không được như ý nguyện một lần, sao có thể bỏ đi ý niệm trong đầu một cách đơn giản như vậy được?

Thấy hẳn không lên tiếng, Tiết Tĩnh Xu cho rằng hẳn đồng ý, nào biết thời điểm nửa đêm, ổ chăn của mình có một cái đầu chui vào, y phục trước ngực bị hẳn cời một nửa.

Tiết Tĩnh Xu vừa then vừa cáu, đẩy hẳn lại đẩy không ra, đành phải nói: "Bệ hạ, còn ra thể thống gì nữa? Mau đứng lên."

Hoàng Đế nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Sữa của Mạn Mạn bọn nhỏ không uống, không phải lãng phí sao? Làm như vậy có thể vừa tận dụng hết sức vừa giúp Mạn Mạn khỏi bị nổi khổ trướng đau, chẳng phải vẹn toàn đôi bên?"

"Đều là lời lẽ sai trái, a! Chàng nhẹ chút..."

Cuối cùng Hoàng Đế cũng đắc thủ, chép chép miệng, nói: "Có chút nhạt nhưng mà là hương vị của Mạn Mạn."

Tiết Tĩnh Xu xấu hổ lấy gối che mặt lại, chỉ mong bản thân không nghe được, không nhìn thấy, không cảm giác được, toàn bộ đều mặc kệ hấn đi.

Ngày thứ hai, lúc ma ma kia đến giúp Hoàng Hậu xoa ngực, nào biết hôm nay không cần xoa nhưng ngực của nương nương lại không bị trướng.

Trong nội tâm của ma ma cảm thấy kì quái không thôi, lẽ nào sữa của nương nương đã sớm ngừng? Không giống với bình thường nha.

Hai cục cứng từng ngày từng ngày lớn lên, mấy ngày nữa chính là tròn một tháng của hai đứa.

Hôm nay, Hoàng Đế hạ triều trở về mang theo một tin tức.

Sư môn của thần võ Đại tướng quân Lệ Đông Quân xảy ra chút chuyện, hấn cần phải lập tức trở về sư môn, tạm thời thì sư đệ Phan Tế tiếp nhận vị trí của hấn.

Tiết Tĩnh Xu nghi ngờ nói: "Phan thần y là sư đệ của Lệ tướng quân, tướng quân trở về sư môn, thần y không cần trở về sao?"

Hoàng Đế: "Bọn họ đều là đệ tử của Thanh tông, cho nên gọi là sư huynh đệ cho phân biệt, cũng không là cùng một thầy. Lần này là sư

nương của Lệ tướng quân qua đời."

Tiết Tĩnh Xu che miệng thấp giọng hô: "... Tướng quân đã lên đường sao?"

Hoàng Đế gật đầu: "Tối hôm qua cả đêm rời kinh."

Tiết Tĩnh Xu khe khẽ thở dài một hơi, kể từ khi nàng mang thai, rồi sinh hạ hài tử, thì giống như càng ngày càng trở nên đa sầu đa cảm hơn, không nghe được mấy tin sinh ly tử biệt.

Nàng duỗi tay cầm lấy tay Hoàng Đế, nhẹ nhàng quơ quơ: "Bệ hạ phải đáp ứng thiếp, nhất định phải sống thật tốt, sống lâu trăm tuổi mới được."

Hoàng Đế nhìn nàng, nói: "Mạn Mạn và ta phải cùng nhau sống lâu trăm tuổi."

Tiết Tĩnh Xu nghiêm túc gật đầu: "Được, thiếp đồng ý với bệ hạ."

"Ta cũng đồng ý với Mạn Mạn."

Buổi chiều, sau khi Tiết Tĩnh Xu ngủ trưa dậy, Liễu Nhi đang ngồi ở bên chân giường trông nàng, trong tay loay hoay một cái túi thơm nhỏ.

"Nương nương tỉnh rồi?" Thấy nàng tỉnh lại, Liễu Nhi vội vàng đứng dậy đỡ nàng ngồi dậy, lại đổ chén nước ấm cho nàng súc miệng.

Tiết Tĩnh Xu đưa tách trà cho nàng ấy, hỏi: "Vừa rồi người đang làm gì đó?"

Liễu Nhi lấy túi thơm ra, tranh công nói: "Ta nhớ trước đây mọi người

ở quê nói, vừa sinh tiểu hài tử thì đeo túi thơm này, có thể trừ tà tránh ám, ta định làm cho tiểu Hoàng tử và tiểu Công chúa mỗi người mỗi cái, nương nương nhìn thử tay nghề ta như thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu cầm lấy nhìn kỹ một chút, khen: "Không tệ."

Liễu Nhi hớn hờ nói: "Rất nhanh có thể làm xong rồi. Mới vừa rồi tiểu Hoàng tử có tỉnh lại một lần, còn tiểu Công chúa vẫn chưa có tỉnh, có cần ôm tới cho nương nương nhìn một chút hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc lắc đầu: "Không cần, để cho bọn nhỏ ngủ đi. Liễu Nhi ngươi ngồi xuống, hai người chúng ta đã lâu chưa có tâm tình trò chuyện rồi."

Liễu Nhi liền ngồi xuống ở phía chân giường, một bên vừa nói chuyện với Tiết Tĩnh Xu, một bên tiếp tục công việc ở trong tay.

Tiết Tĩnh Xu hỏi nàng: "Trong khoảng thời gian này, ngươi có liên lạc với ca ca ngươi không?"

"Không có." Liễu Nhi nói ra. Chuyện An Thân vương, mặc dù ca ca nàng may mắn không có dính líu đến, nhưng bản thân nàng là thị nữ của Hoàng Hậu, vô luận thế nào cũng nên kiêng kỵ một chút. Bởi vậy, sau khi biết ca ca bình yên vô sự, nàng cũng không có liên lạc gì với hắn.

Tiết Tĩnh Xu vỗ nhẹ lên vai nàng, nói: "Kỳ thật ngươi không cần cẩn thận như vậy. Hiện tại những người có dã tâm đã bị diệt trừ. Cho dù có người biết rõ ca ca ngươi từng là thị vệ của An vương, chỉ cần ta và bệ hạ không thêm để ý, thì sẽ không có ai dám nói linh tinh."

Liễu Nhi cười lắc đầu: "Không có việc gì nương nương, ta biết rõ ca ca rất tốt, hơn nữa còn cách ta không xa, vậy là được rồi."

"Cũng được, ta cho phép người bất cứ lúc nào cũng có thể xuất cung, nếu như có chuyện gì người muốn đi gặp hấn, thì nói với ta một tiếng rồi cứ ra ngoài là được."

"Vâng, tạ ơn nương nương!"

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Đúng rồi! Người có biết chuyện Lệ tướng quân rời kinh hay không?"

Liễu Nhi ngạc nhiên nói: "Hấn đi rồi à? Vì sao?"

"Ta nghe bệ hạ nói, sư nương của hấn qua đời, hấn là vôi trở về sư môn chịu tang."

"A... Vậy có phải...có phải hấn rất thương tâm không nhỉ?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, không nói gì, một lát sau mới hỏi nàng: "Liễu Nhi, người có biết mỗi lần tướng quân ở trên nóc nhà, trên tàn cây là vì cái gì hay không?"

"Chẳng lẽ không phải là vì trấn thủ Hoàng cung, phòng ngừa người xấu vào sao? Trước đó ta còn giận hấn đánh ca ca ta, về sau ngẫm lại, chuyện ca ca làm không đúng, tướng quân ngăn cản hấn, cũng là chức trách của mình."

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Nhiều khi là vì hấn phòng ngừa một loại người nha?"

Liễu Nhi không biết nghĩ đến cái gì, lặng lẽ nhìn nhìn nàng, lại lặng lẽ nhìn nhìn nàng thêm lần nữa, gật gật đầu, nhỏ giọng nói ra: "Có khả năng."

Tiết Tĩnh Xu dờ khóc dờ cười: "Người hẳn nhìn không phải là ta."

Liễu Nhi lập tức gật đầu: "Đúng đúng đúng, không phải là nương nương."

Tiết Tĩnh Xu sao không nhìn ra là nàng đang gật đầu lấy lệ, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, thấy Liễu Nhi căn bản không có thông suốt.

Nàng dứt khoát hỏi: "Hiện tại ca ca ngươi ở trong kinh thành, ngươi có nghĩ đến thời điểm xuất cung lập gia đình hay không, cùng người trong nhà ở một chỗ?"

Liễu Nhi lắc đầu như trống bỏi: "Không muốn, không muốn. Ta muốn ở cạnh nương nương, tiểu Hoàng tử và tiểu Công chúa, không muốn lập gia đình."

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng phản ứng mạnh vậy, chỉ đành buông xuống những ý nghĩ trong lòng.

Hôm tròn một tháng của tiểu Hoàng tử và tiểu Công chúa, trong kinh thành tất cả phẩm cấp phu nhân đều tiến cung chúc mừng.

Hai đứa bé được ôm ra, phấn điều ngọc trác, mặc quần áo mới, được bà vú ôm trong ngực, giống như cục bột vô cùng động lòng người.

Trong một tháng này, tiểu Hoàng tử từ tám cân lên thành mười cân, tiểu Công chúa cũng lớn không ít, hiện tại đã nặng hơn sáu cân. Chẳng qua so sánh với ca ca của nó thì bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn, vẫn khiến người ta vừa thương vừa yêu.

Bởi vì Tiết Tĩnh Xu chưa ở cử xong, hai đứa bé còn nhỏ, trong cung chưa mở tiệc mà chỉ ôm Hoàng tử và Công chúa cho chư vị phu nhân xem qua rồi ôm trở về.

Mặc dù là nhìn thoáng qua một cách vội vã, nhưng cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho các vị phu nhân, một đám chặc chặc tán thưởng. Trong thiên hạ này sợ không tìm được đứa nhỏ nào mặt mày tinh xảo như tiểu Hoàng tử và tiểu Công chúa nữa.

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười lắng nghe, nếu như người khác khen nàng thì chỉ cảm thấy bình thường, nhưng các phu nhân khen hài tử của nàng lại khiến nàng cảm thấy thật cao hứng.

Các phu nhân không dám quấy nhiễu lâu, không bao lâu liền lui ra, mẫu thân của Tiết Tĩnh Xu là Tần thị giống như muốn lưu lại một chút nữa, Tiết Tĩnh Xu lấy cố thân thể khó chịu, không gặp bà một mình, Tần thị có chút thất vọng, lưu luyến không rời xuất cung.

Tiết Tĩnh Xu nghe cung nữ hồi báo, không nói gì.

Hiện tại mặc dù nàng còn chưa ở cử xong, nhưng cũng không cần cả ngày nằm ở trên giường, chỉ cần không hóng gió ở bên ngoài là được, từ hơn mười ngày trước nàng đã thường xuyên xuống giường đi lại.

Hai đứa bé ngủ ở Thiên điện, bản thân nàng trong lúc rảnh rỗi, sẽ đi qua nhìn một chút. Có lần Hoàng Đế đi vào lại không thấy nàng ở đây, còn sợ hết hồn.

Những ngày này, Hoàng Đế càng không an phận chút nào.

Kể từ khi Tiết Tĩnh Xu mang thai, quả thật hẳn đã nhịn rất lâu. Nhưng

mà ngày đó Thái y lại nói, nữ tử trong tháng không thích hợp làm chuyện đó, tốt nhất là nên đợi đến ba tháng sau khi sinh. Lúc ấy, thân thể mới coi như đã tĩnh dưỡng tốt.

Tiết Tĩnh Xu không nhẫn tâm nhớ lại vẻ mặt khi đó của Hoàng Đế, nghĩ một lần là cười một lần.

Mặc dù đã là giữa tháng hai nhưng khí lạnh vẫn chưa hết. Mỗi lần Hoàng Đế tới, đều mang chút hơi lạnh.

Hôm nay hẳn đến, nội điện trong Tô Phượng cung an lặng yên tĩnh, vừa không nghe thấy tiếng hai đứa nhỏ khóc rống, cũng không thấy người hầu hạ đâu. Chỉ có một mình Tiết Tĩnh Xu ngồi dưới ánh nến, mỉm cười nhìn hẳn.

Hoàng Đế ngừng chân, chậm rãi bước đi thong thả tới, hỏi: "Sao không thấy những người khác đâu?"

"Hoàng nhi đã ngủ, thiếp bảo bà vú ôm tụi nhỏ đi xuống rồi."

Hoàng Đế đi đến trước mặt nàng, kéo tay nàng ra kiểm tra, thấy là ấm áp, mới an tâm: "Dưới đất lạnh, Mạn Mạn nên đi lên giường chờ ta."

"Có đốt địa long mà, làm sao lạnh được. Bệ hạ có nhớ hôm nay là ngày mấy không?"

Hoàng Đế nhướn mày suy nghĩ một chút, không phải mồng một, cũng không phải mười lăm, lại càng không phải xuân tế, cũng không phải là châu mộc, cũng không có gì đặc biệt nha. Chẳng qua là nếu Mạn Mạn đã đặc biệt hỏi, thì nhất định không phải là ngày bình thường rồi nhỉ.

Hắn khẽ nhíu mày, vắt hết óc suy nghĩ.

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn nghĩ vắt vẻo, cũng tính nói cho hắn biết thì thấy Hoàng Đế ngẩng đầu lên, nói: "Hôm nay là ngày mười tám tháng hai."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Cuối cùng bộ hạ cũng nhớ ra, ngày này một năm trước là ngày đại hôn của chúng ta."

"Không sai." Hoàng Đế bắt lấy tay nàng, áy náy nói: "Là ta sơ sẩy."

"Này có là gì?" Tiết Tĩnh Xu nói: "Chỉ cần thiệp nhớ là đủ, bộ hạ đã quên cũng không cần khẩn trương, tất nhiên thiệp sẽ nhắc nhở chàng."

Hoàng Đế ôm lấy thắt lưng nàng, nhẹ nói: "Sẽ không quên. Ngày đó, cả đời này ta cũng sẽ không quên."

Tiết Tĩnh Xu cũng cho là mình sẽ không nhớ rõ chuyện ngày đó, dù sao khi đó một lòng chỉ có căng thẳng, lại không ngờ chuyện tình qua lâu như vậy rồi, ngày đại hôn từng chút từng chút một lại khiến nàng vẫn còn nhớ rất rõ ràng rành mạch.

Ngay lúc nàng và Hoàng Đế ngồi trong một phòng, lúc ngồi nghỉ ở trên giường bởi vì nàng không đủ lực thiếu chút nữa té xuống vừa vặn được Hoàng Đế ôm, còn chuyện ném khăn voan đi. Lúc này nghĩ lại, vẫn còn cảm thấy quần bách lúng túng.

Nàng không khỏi chọc chọc vào ngực Hoàng Đế, nhỏ giọng hỏi hắn còn nhớ chuyện xấu của mình hay không.

Hoàng Đế gật đầu nói: "Còn nhớ."

"Lúc đó trong lòng bệ hạ nghĩ cái gì? Có phải cảm thấy thiếp đặc biệt ngốc hay không?"

"Không hề." Hoàng Đế nói: "Ta chỉ cảm thấy Mạn Mạn xinh đẹp, rất đẹp, là người xinh đẹp nhất mà ta từng gặp."

Hắn liên tiếp dùng ba từ xinh đẹp, như muốn đặc biệt cường điệu lên.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu ngòn ngọt, lại lên án nói: "Nhưng lúc ấy khuôn mặt bệ hạ rất là căng thẳng nghiêm túc, lại dọa thiếp sợ, cho nên nghĩ là bản thân khiến cho chàng không hài lòng, Nào biết từ trước tới giờ trong lòng bệ hạ nghĩ cùng với biểu hiện trên khuôn mặt là hai điều hoàn toàn khác nhau."

Khóe miệng Hoàng Đế cong lên một chút, bắt lấy ngón tay đang chọc vào bộ ngực của mình, đem tới bên miệng nhẹ nhàng gặm một cái: "Khi đó nếu như không nghiêm mặt không phải khiến cho Mạn Mạn nhìn ra là ta đang căng thẳng sao?"

"Hóa ra là bệ hạ cũng căng thẳng à?" Tiết Tĩnh Xu hỏi hắn.

"Sao lại không chứ, ta thấy Mạn Mạn xinh đẹp như vậy, tay chân cũng không biết nên để vào đâu."

"Khẳng định lại là đang dối gạt thiếp." Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nhưng mà những lời này thiếp lại thích nghe."

Nàng dùng tay vẽ vòng tròn trên ngực Hoàng đế: "Hôm nay là đúng trong một năm ngày đại hôn của chúng ta, Diệu ca ca không muốn làm gì đó sao?"

Hoàng Đế đờ tay nàng lại, thanh âm khàn: "Mạn Mạn không cần

quậy."

"Sao lại là thiếp quậy được?" Tiết Tĩnh Xu đưa tay tránh ra, đẩy hẳn ra, làm bộ muốn đi: "Bệ hạ không muốn thì thôi."

Hoàng Đế từ phía sau mò tới ôm lấy thắt lưng nàng, kéo vào ngực mình, giải thích: "Thái y không phải là nói, thân thể Mạn Mạn..."

Khóe mắt Tiết Tĩnh Xu liếc nhìn hẳn: "Chẳng phải Diệu ca ca còn có rất nhiều thủ đoạn khác hay sao? Sao vậy? Những thoại bản kia bị thiếp thiêu rồi, nên Diệu ca ca đã quên hết nội dung trong đấy?"

Hoàng Đế ôm chặt nàng: "Không quên, sao lại có thể quên được. Mạn Mạn, đêm nay nàng cũng đừng hối hận."

Tiết Tĩnh Xu ôm lấy cổ hẳn, không chịu thua nói: "Người ối hận chưa chắc là thiếp."

Ngoài phòng trời giá rét đông lạnh, trong phòng lại phảng phất xu thế có xuân về hoa nở.

TiểuPi: Tacũngmuốnxemaimớilàngườihối hận nữa a~~~~

chớpchớpmắt

Chương 92: Nuôi con

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Thời điểm Tiết Tĩnh Xu ra tháng cũng là đầu mùa xuân, một rừng hạnh [1] trong Ngự Hoa viên đã ra cành lại thêm náo nhiệt.

[1]: Hạnh lâm 杏林 rừng hạnh. Đổng Phụng 董奉 người nước Ngô thời Tam Quốc, ở ẩn ở Lư Sơn 廬山, chữa bệnh cho người không lấy tiền. Người bệnh nặng mà khỏi, ông trồng năm cây hạnh, người bệnh nhẹ mà khỏi, trồng một cây. Chỉ mấy năm sau có hơn mười vạn cây hạnh thành rừng. Về sau hạnh lâm 杏林 chỉ giới y học.

Nếu như nàng vẫn còn một thân một mình, nhìn thấy cảnh tương tự hàng năm hàng tháng, liền cảm thấy năm tháng trôi qua người cũng khác đi, càng không tránh khỏi việc xuân đi thu buồn đến. Nhưng hiện tại hai đứa nhỏ lại chiếm phần lớn tinh lực của nàng, Hoàng Đế lại cứ dán chặt vào góp thêm náo nhiệt, căn bản không có thời gian suy nghĩ đến cái khác.

Trước thời điểm ra tháng, một ngày mười hai canh giờ, cũng có đến mười canh giờ là hai đứa nhỏ đang ngủ. Hiện tại đang dần dần lớn, thời điểm đầu xuân thời tiết lại ấm lên nên thời gian thanh tỉnh của tụi nhỏ càng ngày càng dài. Cũng có nghĩa là thời gian lặn qua lặn lại với phụ hoàng mẫu hậu càng thêm nhiều.

Muội muội vẫn còn tốt, con bé tỉnh thì tính tình không khóc không nháo, đôi mắt trong suốt, tròng mắt đen láy cũng chuyển động theo

những người bên cạnh, vòng tới vòng lui.

Ca ca thì lại như một tiểu Bá Vương, tỉnh lại liền muốn uống sữa, uống xong liền muốn người ôm, ôm dậy còn phải đi lui đi tới lắc nó mới được, nếu như không thuận theo nó thì sẽ khóc đến cả phòng đều loạn lên theo.

Quả thật Tiết Tĩnh Xu vì con trai mà buồn phiền, không chỉ một lần hoài nghi ở trong lòng, có phải tính tình hồi nhỏ của Hoàng Đế cũng vậy hay không, nếu không thì sao nàng có thể sinh ra một nhi tử bá đạo như vậy?

Hết lần này tới lần này tới lần khác, nhưng nó chỉ mới hai tháng tuổi, đánh cũng đánh không được, mắng cũng không được, càng không thể bỏ mặc, chỉ đánh dựa theo tính tình của nó mà dụ dỗ.

Hoàng Đế còn chưa biết bản thân mình phải gánh tội thay nhi tử.

Trong khoảng thời gian này, mỗi lần hấn đến Tê Phượng Cung, không gặp Hoàng Hậu ôm tiểu nữ nhi thì cũng là dụ dỗ nhi tử. Khi hấn tới cơ bản nàng không có chút phản ứng nào, trong lòng liền hự hẫng.

Lúc trước đây khi hấn đến, lần nào mà Mạn Mạn không tươi cười chào đón hấn chứ? Hiện tại địa vị của hấn đã bị tuột dốc không phanh.

Hôm nay lúc hấn đến, tình huống vẫn còn đỡ chút, hai đứa nhỏ đã ngủ. Tiết Tĩnh Xu ngồi ở bên giường nhìn bọn nhỏ, nghe thấy âm thanh Hoàng Đế đi vào, quay đầu cười với hấn, nói: "Bệ hạ tới rồi."

Hoàng Đế đi đến bên cạnh nàng, Tiết Tĩnh Xu dịch qua một chút, để cho hấn ngồi song song với mình.

Hoàng Đế nhìn nhìn hai đứa nhỏ, lúc vừa mới sinh ra một đứa hơn bốn cân [2], một đứa hơn sáu cân, vốn là thiếu tháng. Nay dưỡng được hai tháng, thì muội muội đã được năm sáu cân, ca ca thì lại gấp đôi, bây giờ hai đứa nhỏ nhìn cũng không kém đứa bé khác là bao.

[2]: 1 cân = 500g, 4 cân = 2kg, 6 cân = 3kg

Trong nội tâm Hoàng Đế không khỏi sinh ra một chút vẻ cha già lo lắng. Tiểu nữ nhi lớn chậm như vậy, có phải có chỗ nào không ổn hay không? Nhi tử lại lớn nhanh như vậy, đến thời điểm trưởng thành có khi nào thành một con heo béo mập không? Hắn vô cùng lo lắng: "Có nên gọi Thái y tới xem một chút hay không?"

"Xem cái gì?" Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc.

"Xem thử hai đứa một chút, sao hai đứa lại kém nhau nhiều như vậy?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ, cái đề tài này Hoàng Đế đã nói qua vài lần, nàng không yên tâm cũng đã gọi Thái y qua xem, hai đứa bé rất khỏe mạnh: "Thái y với bà vú đều nói không sao. Vốn dĩ con trai lớn lên nhanh hơn so với con gái, ca ca có thể ăn nhiều nên thể trọng như vậy rất bình thường, muội muội cũng không tính là quá nhỏ. So ra thì cũng không nhỏ hơn ca ca là mấy."

Tuy là nói như vậy nhưng Hoàng Đế vẫn cảm thấy lo lắng. Nữ nhi nhỏ như thế, tay cũng nhỏ nhỏ, đến bây giờ hắn còn không dám ôm nó, chỉ sợ không khống chế được lực tay mà làm đau nữ nhi. Nếu như con bé có chút da thịt thì không phải cố kỵ như vậy nữa.

Nghĩ đến chỗ này, hắn lại nhìn mặt nhi tử phúng phính, duỗi tay chọc

một cái, nói: "Đừng chỉ chú ý đến việc mình béo lên, phải giúp mọi người nữa."

Tiết Tĩnh Xu không còn gì để nói. Mặc dù Hoàng Đế ngoài miệng lúc nào cũng ghét bỏ nhi tử quá ồn, hiềm khích việc nữ nhi quá gầy, nhưng trên thực tế trong lòng hẳn đối với hai đứa nhỏ quan tâm lo lắng không kém hơn nàng bao nhiêu, chỉ là trong miệng thì khác biệt.

Nàng che miệng ngáp một cái, bởi vì không tự mình nuôi nấng hài tử, nàng đối với hai tiểu đậu định có chút áy náy, bình thường trừ cho bú sữa, đều để cho bà vú ôm hai đứa đến trước mặt mình, tự mình chăm sóc, không ý thức được tạo thành tính tình cho bọn nhỏ, thời điểm đi ngủ nàng cũng phải đi theo nên mới mệt nhọc.

Hoàng Đế trơ mắt nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu cười cười, dứt khoát tiến lên cởi áo khoác ngoài của hẳn xuống, nói: "Dù sao bệ hạ tới đây cũng là muốn giúp ta chăm bọn trẻ, bây giờ chúng ngủ hết rồi, không bằng theo ta đi ngủ một giấc đi."

Cũng đỡ phải áy náy trong lòng, đến lúc đó bị nói là bản thân vắng vẻ hẳn, lớn như vậy rồi mà còn không biết xấu hổ.

Chương 93: Phụ thân đáng trách

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Một nhà bốn người nằm xếp thành một hàng trên long sà, hai đứa trẻ nằm bên trong, Tiết Tĩnh Xu nằm ở giữa, còn Hoàng Đế thì nằm ở ngoài cùng.

Tiết Tĩnh Xu ngáp một cái, mắt lờ mờ buồn ngủ.

Hoàng Đế cũng không kìm được muốn quấy rối, ôm nàng vào lòng mình, đôi tay không nhàn rỗi ở nơi nào đó hết xoa bóp rồi lại sờ sờ.

Tiết Tĩnh Xu đập vào tay hắn một cái: "Hoàng thượng, không buồn ngủ thì ngồi dậy, đừng làm phiền giấc ngủ của người khác."

Hoàng Đế không dám làm loạn nữa, nhưng vẫn không buông cánh tay đang ôm nàng, tựa đầu vào cổ Tiết Tĩnh Xu, nhỏ giọng nói: "Mạn Mạn càng ngày càng đối xử lạnh nhạt với ta."

Tiết Tĩnh Xu dờ khóc dờ cười, chỉ thế thôi mà đã nói nàng lạnh nhạt, nếu vừa rồi không cho hắn ngủ chung, thì có phải nàng sẽ bị hắn lên án là người vô tình không?

Dù sao Hoàng Đế cũng không để nàng nghĩ ngợi, nàng dứt khoát lật người lại, mặt đối mặt với Hoàng Đế, nói: "Hoàng thượng nói ta lạnh nhạt, vậy theo ý của bệ hạ, ta cần phải làm thế nào?"

Hoàng Đế nói: "Lúc trước tâm tư của Mạn Mạn chỉ đặt lên người ta, bây giờ, hơn một nửa đã dành cho bọn nhỏ."

Suy nghĩ của Tiết Tĩnh Xu xoay chuyển, bỗng nhiên cười nói: "Bệ hạ muốn ta dành nhiều tâm tư cho bệ hạ, cũng không phải là không thể, chỉ là tất cả tinh lực của một người thì không nhiều, nếu ta nghiêng về phía bệ hạ, thì tinh lực dành cho các hoàng nhi chắc chắn sẽ ít đi. Hiện tại ta có một cách, khiến cho ta có thể giảm bớt rất nhiều tinh lực, chỉ là không biết bệ hạ có muốn cùng ta phối hợp hay không?"

"Mạn Mạn cứ nói." Hoàng Đế nói.

Tiết Tĩnh Xu chỉ về phía tiểu Hoàng tử: "Chính là tên tiểu tử này khiến ta mệt nhọc nhất, nếu bệ hạ mang nó đi, để muội muội của nó lại cho ta, thế thì ta có thể nhẹ nhõm đi rất nhiều. Chờ đến tối khi bệ hạ quay trở lại, ta cũng có đủ sinh lực để cùng bệ hạ dây dưa."

Hoàng Đế nghe vậy liếc nhìn nhi tử không biết an phận đang chìm vào giấc mộng kia, không nói gì.

Khóe mắt Tiết Tĩnh Xu liếc nhìn hần: "Không biết Hoàng thượng có đồng ý không?"

Hoàng Đế khẽ cắn răng, nặng nề gật đầu một cái. Mấy ngày qua, buổi tối hần đến Tô Phụng Cung, Mạn mạn luôn than cả người mệt mỏi, khiến hần dù có muốn là chuyện gì cũng không được. Bây giờ chỉ cần mang tiểu Hoàng tử đi, chờ đến ban đêm quay trở lại, Mạn mạn sẽ hoàn toàn không có lí do gì cự tuyệt hần.

Mặc dù chuyện này có chút khó khăn, chắc chắn quá trình sẽ gian khổ, nhưng mà cám dỗ kia vẫn lớn hơn, nên Hoàng Đế gật đầu đồng ý.

Thế nên buổi chiều ngày hôm đó, Hoàng Đế lập tức tự mình ôm hoàng nhi đi Sùng Đức điện.

Còn Tiết Tĩnh Xu ôm Tiểu công chúa, đưa mắt nhìn bóng lưng của cha con hẳn đang rời đi.

Liễu Nhi đứng bên cạnh nàng, có chút lo lắng nói "Nương nương, bệ hạ có thể chăm sóc: Tiểu hoàng tử tốt sao?"

Tiết Tĩnh Xu vỗ một cái vào tã lót của Tiểu công chúa, nói: "Không sao, bà vú cũng đi cùng, thế nên cũng không phải là để cho Hoàng thượng chăm sóc."

Nhưng mà, cho dù Hoàng Đế không tự tay chăm sóc, nhưng đến khi hẳn bị tên tiểu tử nghịch ngợm này quấy phá, xem buổi tối hẳn quay lại, có còn đủ tinh lực để bảo mình lạnh nhạt với hẳn nữa không.

Trước mặt có cơn gió nhẹ thổi tới, mang theo hương hoa cỏ thoảng qua.

Tiết Tĩnh Xu nhìn sắc trời nói: "Hiếm khi gặp ngày đẹp trời như hôm nay, càng hiếm khi không có tiểu tử nghịch ngợm kia ở bên cạnh, chúng ta đi dạo hoa viên một chút."

"Được." Liễu Nhi lập tức kêu người chuẩn bị.

Đã vào đầu mùa xuân, bên trong vườn cỏ cây bắt đầu nảy mầm, hương thơm từ những đóa hoa, ngay cả chim tước trước đó đã bay đi hết cũng đã dần quay trở lại.

Phía trước có cung nhân mở đường, Tiết Tĩnh Xu bế tiểu công chúa đi ở giữa, phía sau còn có những người hầu đi theo.

Đây là lần đầu tiên tiểu công chúa được ôm ra ngoài, dáng vẻ an tĩnh được bọc trong tã lót cuối cùng cũng thay đổi, cái đầu nhỏ hết quay sang trái lại quay sang phải, dường như trong đôi mắt đen láy mọi thứ đều mới lạ và thú vị.

Tiết Tĩnh Xu cứng chiều chỉ chỉ tay lên mũi tiểu công chúa, cười nói: "Nhìn xem con vội vã chưa kìa, có cần mẫu hậu sinh thêm cho con một đôi mắt nữa không?"

Sau khi đã đi được một đoạn đường xa, Liễu Nhi thấy phía trước là một đình nghĩ chân, lập tức tiến lên hỏi ý kiến: "Nương Nương, người có muốn vào trong đình nghĩ chân một lát không?"

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu nhìn, rồi gật gật đầu: "Cũng được, vừa tiện cho hạt đậu này quan sát cho thoả thích, không cần phải xoay cái đầu nhỏ đến chóng mặt."

Những người hầu đi theo phía sau vội tiến lên dọn sạch sẽ đình nghĩ chân, trải thảm gấm, đốt huân hương, mang trà và điểm tâm lên. Đến lúc Hoàng hậu nương nương vào đình, bọn họ cũng vừa sắp xếp xong.

Tiết Tĩnh Xu ngồi trên ghế đá, bế tiểu công chúa đứng lên, giúp nó dễ dàng nhìn thấy rõ cảnh sắc xung quanh.

Tiểu công chúa dường như hiểu được, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn xung quanh.

Bên này hai mẹ con đang an tĩnh và yên bình, hai cha con bên kia là một khung cảnh hoàn toàn trái ngược.

Tiểu hoàng tử cũng giống như mọi mọi của hắn, đây là lần đầu được đưa ra ngoài. Tuy rằng đôi mắt hắn cũng không ngừng hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, nhưng đôi tay và hai chân cũng không nghỉ ngơi, hết lấy tay nắm rồi lại lấy chân đá, tựa hồ muốn từ trong lòng phụ thân nhảy ra ngoài.

Hoàng Đế bị nó đá vài cái, thềm hít sâu một hơi, hịu đựng nó. Ai bảo nó là nhi tử của mình? Nếu bây giờ hắn mà ra tay đánh nó, khẳng định Mạn mạn sẽ không để ý đến hắn nữa.

Bà vú tiến lên nhỏ giọng đề nghị: "Hoàng thượng, hay để nô tỳ ôm tiểu hoàng tử đi."

"Không cần." Hoàng Đế không tin không trị được, tiểu hoàng tử chỉ vừa đầy hai tháng tuổi, chẳng lẽ hắn không làm gì được nó? Nếu như thế, thì làm sao sau này hắn có thể dạy dỗ nó?

Vì thế, hắn vẫn bế tiểu hoàng tử, bị nó đá trên cả một đoạn đường từ Tế Phụng Cung đến Sùng Đức điện.

Vừa bước vào chính điện, Hoàng đế đã khẽ thở phào nhẹ nhõm, đang định giao hoàng tử cho bà vú, liền thấy hoàng tử há miệng, đôi mắt nhú lại, lớn giọng khóc oà lên.

Hoàng đế bị nó làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa đã ném cả người và tả lốt đi, vội đưa tiểu hoàng tử cho bà vú như ném một củ khoai nóng: "Sao lại thế này, có phải nó đói bụng rồi không?"

Bà vú ôm sang một bên nhẹ nhàng vỗ về, rồi cẩn thận kiểm tra. Không phải đói, cũng không phải muốn đi tiểu tiện, cứ như thế mà khóc ầm lên không ngừng, bà vú lo lắng đến nỗi mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Hoàng tử khóc đến mặt mũi đỏ bừng, cuối cùng Hoàng Đế cũng thấy đau lòng, bế nó vào lòng, động tác đặc biệt vụng về, nhỏ giọng nói: "Đừng khóc, lát nữa ta sẽ đưa con về với mẫu hậu."

Tiểu Hoàng tử không có lấy một chút cảm kích, vẫn cứ oà khóc đến kinh thiên động địa.

Hoàng Đế không biết phải nói gì, khẽ cắn răng, uy hiếp nói: "Còn khóc nữa thì phụ hoàng đánh vào mông con bây giờ."

Nếu như những lời này được nói vào hai năm sau thì có lẽ chúng sẽ có tác dụng, nhưng đối với một đứa trẻ mới hai tháng tuổi thì tất nhiên sẽ không hữu hiệu chút nào.

Tiểu Hoàng tử chỉ lo khóc lóc, Hoàng đế bị tiếng khóc ấy làm choáng váng cả đầu óc.

Bỗng dung Đức công công linh quang chợt sáng, vội nói "Bệ hạ, nô tài thấy dường như từ sau khi vào Sùng Đức điện Hoàng tử mới bắt đầu khóc, chẳng lẽ hoàng tử còn muốn đi ra bên ngoài?"

Hoàng Đế cau mày: "Phải không?"

Mặc dù hẳn không biết chuyện này căn cứ vào đâu, nhưng dù sao hiện tại chính hẳn cũng cảm thấy bất lực, liền bế tiểu Hoàng tử bước vài bước đi ra khỏi điện.

Vừa nhìn thấy bầu trời bên ngoài, tiếng khóc của Tiểu Hoàng tử đột nhiên im bặt, đôi mắt vẫn còn đọng nước mắt mở to, đảo qua đảo lại nhìn xung quanh.

Hoàng đế cùng người hầu khẽ thở phào, bây giờ hẳn mới phát hiện y

phục bên trong long bào đã bị mồ hôi thấm ướt.

Hắn nhin không được, cách một lớp tã lót, vỗ nhẹ lên mông nhi tử:
"Thật là ranh ma."

Đức công công nói thêm: "Nếu bệ hạ bận rộn, cứ để nô tài bế tiểu Hoàng tử đi dạo ở bên ngoài."

Hoàng Đế nhìn hắn, rồi lại quay sang nhìn tiểu Hoàng tử, lắc đầu:
"Không cần, trầm tự đưa đi."

Thành thật mà nói, con trai hắn tuy có chút âm ỉ, nhưng cảm giác mềm mại khi ôm vào lòng, đúng là không tệ.

Hắn bỏ một tay ra, nhìn vào cái má phúng phính của tiểu hoàng tử rồi đưa tay lên véo một cái. Âm thầm gật đầu, quả nhiên, xúc cảm cũng không tệ. Hắn đã muốn làm chuyện này từ lâu, nhưng vì Mạn Mạn lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào nó, khiến hắn không dễ xuống tay.

Đức công công đang cúi đầu, đương nhiên không phát hiện hành động vừa rồi của hắn.

Trẻ nhỏ thường hay ngủ nhiều, hắn vừa đưa con trai đi dạo hai vòng, nó đã ngủ thiếp đi.

Hắn véo má nó thêm một cái nữa rồi mới giao cho bà vú.

Buổi chiều, Hoàng Đế ngồi phê chuẩn tấu chương. Tiểu hoàng tử nằm một bên, ngủ thiếp đi trên chiếc giường nệm tạm thời được dọn đến thiên điện.

Hoàng Đế phê chuẩn xong một tấu chương, ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, lại phê chuẩn thêm một tấu chương nữa, rồi lại ngẩng đầu

liếc nhìn một lần nữa. Càng nhìn càng thấy tiểu Hoàng tử quả thật giống hẵn, xem lông mày này, cái mũi này, như được khắc ra từ chung một khuôn với hẵn, đúng là con trai của hẵn.

Hẵn còn đang chìm trong suy nghĩ, đột nhiên một tiếng khóc vang lên tựa như muốn lật tung cả nóc nhà lên, tiểu Hoàng tử tỉnh dậy.

Hoàng Đế yên lặng cúi đầu, nuốt hết những lời vừa mới nói vào bụng.

Bà vú vội đi vào, dỗ nó nín rồi cho ăn, ăn xong tiểu Hoàng tử lại muốn được bế lay trái lay phải, khiến nó vui vẻ mới chịu cam tâm tình nguyện nằm yên không làm ầm ĩ.

Đợi đến khi tiểu Hoàng tử an tĩnh trở lại, mới nói "Tất cả lui xuống đi."

"Vâng." Bà vú cẩn thận lui ra.

Hoàng Đế đứng dậy, đi đến bên giường đệm, hơi cúi đầu nhìn nhi tử của mình.

Tiểu Hoàng tử nằm đó cũng mở to mắt nhìn hẵn.

Bỗng nhiên Hoàng Đế vươn tay, chọc chọc lên khuôn mặt nó: "Nhìn cái gì, tiểu tử thối."

Tiểu Hoàng tử đá đá cái chân nhỏ, ngậm ngón tay nhỏ vào trong miệng.

Cánh tay nhỏ của tiểu Hoàng tử lộ ra ngoài sau ống tay áo, cánh tay mập mạp như được ghép lại từ ba đoạn củ sen, bàn tay nhỏ nắm ngón mूं mूं thịt. Nó tham lam, một bàn tay nhét vào miệng chưa

đủ, bàn tay kia cũng đưa đến góp vui, hai miếng thịt trắng trẻo béo ú và ngón tay bị tiểu Hoàng tử gặm đến ướt đầm dề.

Hoàng đế nhìn nhìn, bỗng dưng thấy có chút đói bụng.

Hắn ngồi xồm xuống, đưa mắt nhìn chăm chăm đôi tay ú nu của nhi tử: "Ăn ngon lắm sao?"

Tiểu hoàng tử không để ý đến hắn, tiếp tục vui vẻ gặm.

Hoàng Đế cảm thấy tay chọt ngứa ngứa, răng cũng thế, hắn muốn nắm lấy bàn tay nhỏ kia xoa bóp, gặm một cái, xem nó có thực sự ngon như thịt hay không.

Hắn đành thương lượng với nó: "Cho phụ hoàng cắn một ngụm đi."

"..."

"Con không nói lời nào nghĩa là đã đồng ý với phụ hoàng rồi đó."

"..."

"Ta nói trước, đây là lời hứa giữa nam nhân với nam nhân, không được lấy chuyện này đi tố cáo với mẫu hậu."

"..."

Hoàng Đế tự nhận mình đã thương lượng xong chuyện này, hắn cương quyết lôi bàn tay đang ngậm trong miệng của đứa nhỏ ra, dùng long bào lau đi nước miếng trên đó, tỉ mỉ xử lý, rồi cảm nhận xúc cảm. Sau đó, tìm đến chỗ có nhiều thịt nhất, cắn một ngụm xuống.

"Oa--!!!!"

Chương 94: Tình ý

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Bên trong Sùng Đức điện đang rối loạn, tiểu Hoàng tử quả thật khóc đến thảm thiết, bà vú, bà tử, nội giám toàn bộ đều xông vào, thấy Hoàng Đế đang ngồi xồm bên cạnh giường, lại không dám đi qua.

Hoàng Đế khụ khụ, đứng dậy phất ống tay áo, nói: "Trẫm thấy có lẽ Hoàng nhi cảm thấy buồn chán, Đức Lộc, ngươi tới ôm hắn đi ra bên ngoài một chút."

"Vâng." Đức công công tiến lên, dè dặt ôm lấy tiểu Hoàng tử, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó đỏ bừng, nước mũi thổi như bong bóng, không khỏi đau lòng, thấp giọng nhẹ nhàng dụ dỗ: "Tiểu tử tông đừng khóc, đang tốt sao lại đột nhiên mất hứng rồi, đừng khóc nha..."

Hoàng Đế như ra vẻ không có việc gì, đến phía sau ngự án tiếp tục phê sớ con, lỗ tai không tự chủ nhúc nhích, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Ngoài đại điện, Đức công công dụ dỗ rất lâu, tiểu tử tông cuối cùng cũng nín. Bà vú tỉ mỉ kiểm tra lần nữa, ngạc nhiên nói: "Công công ngài xem, trên tay tiểu Hoàng tử sao lại có dấu hồng nhỏ vậy?"

Hoàng Đế nghe được âm thanh này, bút trong tay liền rơi xuống, gương mặt nhìn ra ngoài.

Đức công công vội vàng nâng tay tiểu Hoàng tử lên tinh cẩn thận xét kỹ lưỡng, quan sát dấu đỏ kia vài lần, nhíu mi nói: "Theo ta thấy, sao lại giống như..."

Đột nhiên hấn cảm giác được sau lưng rét run, nơm nớp lo sợ quay đầu lại nhìn thoáng qua, đã thấy Hoàng Đế ngồi ở phía xa trên đài điện, không nói một lời nhìn hấn.:v

Đức công công yên lặng, đem lời nói đến bên miệng nuốt trở về, ngấm lại tư thế vừa rồi của Hoàng Đế, lại nhìn ấn ký mờ nhạt trên tay tiểu Hoàng tử, trên trán hấn lại toát ra nhiều mồ hôi lạnh.

"Công công, ngài nói giống như gì?" Bà vú thấy hấn không nói lời nào, nhỏ giọng hỏi.

Đức công công cứng ngắc lắc đầu: "Ta thấy, giống như là tiểu Hoàng tử không cẩn thận đụng vào chỗ nào, chút nữa sẽ tốt lên thôi."

Vừa dứt lời, hấn cảm thấy ánh mắt đang trên lưng hấn phảng phất như dờn đi, không khỏi thở ra một hơi. Nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ, bệ hạ làm vậy sau này bị nương nương biết được thì sẽ lại có một phen àm ĩ cho coi.

Cả buổi chiều đi qua, Hoàng Đế cảm giác không tệ lắm, thỉnh thoảng bẹo bẹo thịch nhi tử, nếu hạ thủ không khống chế tốt, bẹo khóc thì liền giao cho Đức Lộc đi dụ dỗ.

Tiểu Hoàng tử ở bên ngoài ngắm phong cảnh cũng rất cao hứng, mặc dù phụ hoàng bẹo nó nhưng da nó dày, gào thét hai tiếng liền hết.

Chỉ có Đức công công tiều tụy không thôi.

Ban đêm trở lại Tê Phượng Cung, tiểu Hoàng tử đã ngủ trong ngực Hoàng Đế.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hẩn một hồi lâu, mới để cho bà vú đem hai đứa bé ôm xuống nghỉ ngơi, lại tới thay quần áo cho Hoàng Đế.

"Buổi chiều Hoàng nhi có làm phiền bệ hạ?"

Hoàng Đế ngửa đầu cời bỏ nút cổ áo: "Chưa từng, ta thấy nó rất hợp ý với Đức Lộc, nó khóc thì ôm đi dụ dỗ hai vòng trở về là hết, ngày mai lại để nó đi với ta đi."

Đức công công canh giữ ở ngoài điện đột nhiên hást hơi một cái thật mạnh, cả người cũng rùng mình một cái.

"Hi..hi.." Tiểu đồ đệ bên cạnh hẩn cúi đầu không nhìn được, vội vàng dùng tay che miệng lại, nén cười đến nghẹn cả người.

"Ồ chó con [1]!" Đức công công xoay người lại dùng một chân, đá tiểu đồ đệ lăn xa một vòng.

[1]: Tể tử 崽子: (1) Người nhỏ tuổi. (2) Động vật còn nhỏ. (3) Tiếng mắng chửi người. ©Như: hầu tể tử 猴崽子 đồ khi gió.

Tiết Tĩnh Xu nghe Hoàng Đế nói như vậy, có chút kinh ngạc: "Đức công công còn có bản lĩnh dữ hài tử? Nhưng mà chuyện này vẫn nên tính lại, dù sao bệ hạ cũng có việc phải làm, một hai lần còn được, chứ cả ngày Hoàng nhi đi theo bệ hạ như vậy, sẽ làm chậm trễ đại sự."

Hoàng Đế cầm tay nàng đang cời thắt lưng cho mình: "Vậy buổi chiều Mạn Mạn đáp ứng ta..."

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhìn hắn: "Còn có thể nói không với bệ hạ à?"

Hoàng Đế cởi áo khoác xuống, treo lên trên bình phong, quay đầu lại mạnh mẽ một tay ôm lấy Tiết Tĩnh Xu.

"A...!" Tiết Tĩnh Xu vội vàng ôm cổ hắn, sẵn giọng: "Bệ hạ kiềm chế chút, hiện tại ta không phải là tiểu cô nương có thân hình như trước, tránh cho thất lưng của chàng."

Trước đây người nàng hơi gầy, lúc mang thai mới béo lên một chút, sau khi sinh xong hơn hai tháng, thân thể còn chưa khôi phục hoàn toàn, nhìn có chút đầy đặn, nàng lại trắng cho nên toàn thân da thịt nhìn như mỡ đông non mịn.

Hoàng Đế cúi đầu hôn nàng một cái: "Thất lưng ta có đau hay không thì Mạn Mạn tới thử là biết."

Hắn đặt Tiết Tĩnh Xu lên giường, nhịn không được vuốt ve thịt mềm trên người nàng, nói: "Cảm giác chạm vào Mạn Mạn so với Hoàng nhi còn tốt hơn nhiều."

Tay Tiết Tĩnh Xu cởi bỏ áo trong cho hắn, nghe thấy vậy, liền chau mày nói: "Chạm vào Hoàng nhi thì làm sao bệ hạ biết? Chứ không phải là hôm nay đã bóp qua?"

Hoàng Đế hơi chậm lại, ý đồ che giấu sự thật: "Chẳng qua là ta thuận miệng nói một chút, Mạn Mạn không cần coi là thật."

Tiết Tĩnh Xu hừ cười, nếu như nàng không biết Hoàng Đế thì còn thật cho rằng hắn chỉ là tùy tiện nói một chút, nhưng đến tận hôm nay trên đời này, đại khái không có ai có thể so với nàng hiểu rõ tính tình của Hoàng Đế là như thế nào.

Nàng chậm rãi đẩy Hoàng Đế ra, xoay người lên.

Hoàng Đế bị nàng đẩy tới một bên, trong lòng có chút không ổn.

Tiết Tĩnh Xu liếc hắt một cái, đứng dậy khoác áo đi ra ngoài, đi vào thiên điện ôm nhi tử ra tra xét một lần, lại hỏi bà vú, biết được nhi tử không có chuyện gì, mới không nhanh không chậm trở về.

Hoàng Đế đành hoàng ngồi ở bên giường nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Không bằng bệ hạ nói thẳng đi, đến cùng là đã làm gì Hoàng nhi rồi, nếu nói thì còn có thể được khoan dung."

Hoàng Đế hàm hồ nói: "Có bèo bọ mấy cái."

"Còn gì nữa?"

"... Cẩn một cái."

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi cười lộ lên, vốn dĩ mặt mày lạnh lùng lại thêm vài phần mỉa mai.

Hoàng Đế nhìn nàng, không tự giác vươn tay.

Tiết Tĩnh Xu cũng không ngăn cản, bị Hoàng Đế kéo ngã vào trong lòng hắt, chờ Hoàng Đế cúi đầu hôn nàng, nàng mới dùng một đầu ngón tay ngăn lại.

"Bệ hạ đừng nóng lòng, chúng ta còn có một khoản sổ sách chưa tính."

Hoàng Đế lại lo sợ, đầu óc thanh tỉnh vài phần: "... Mạn Mạn nói."

Tiết Tĩnh Xu buồn bã nói: "Hoàng nhi đáng thương sẽ không nói chuyện, bị phụ hoàng hấn bắt nạt, cũng không biết tìm ta cáo trạng, chỉ là ta làm mẹ, để ở trong mắt, đau ở trong lòng, không thể không lấy lại công đạo cho Hoàng nhi."

"Mạn Mạn muốn thế nào thì ta cũng không có ý kiến." Hoàng Đế biết rõ tránh không khỏi, thái độ nhận sai rất thành khẩn.

"Cũng không có gì, chẳng qua gây ông đập lưng ông, bệ hạ nói đã cắn bóp Hoàng nhi ở đâu, ta thay Hoàng nhi làm lại như vậy, thế nào?" Khóe mắt nàng nhìn Hoàng Đế.

Hoàng Đế cổ họng động động: "Cần phải như thế."

"Vậy thì mời bệ hạ nằm xuống đi."

Hoàng Đế nghe lời nằm xuống, con mắt chăm chú nhìn Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu sai bước lên giường, ngồi ở bên cạnh hấn, trên dưới quan sát Hoàng Đế một lần.

Thân thể Hoàng Đế không tự giác căng thẳng.

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ: "Bệ hạ nói một chút, cắn chỗ nào của con?"

Hoàng Đế đưa bàn tay ra, thanh âm khàn khàn: "Tay."

Tiết Tĩnh Xu liền cầm lấy bàn tay hấn, bàn tay Hoàng Đế to rộng lại thịt dày, lớn hơn so với nàng nhiều, nàng cần dùng hai cánh tay nâng lên.

Nàng mở tay Hoàng Đế ra, đưa ngón tay ra miết theo đường chỉ tay trong lòng bàn tay.

Hoàng Đế động động, Tiết Tĩnh Xu liếc mắt nhìn hắn.

"Ngừa." Hoàng Đế nói.

Tiết Tĩnh Xu nhếch miệng: "Bệ hạ phạm quy nha, bây giờ chàng là hoàng nhi, Hoàng nhi sao có thể nói được? Chính là muốn há mồm, cũng chỉ có thể khóc. Cho nên, nếu như bệ hạ không muốn khóc, ngừa như vậy cũng xin chàng chịu đựng."

Hoàng Đế đương nhiên sẽ không khóc, hắn sẽ chỉ làm người khác khóc.

Nghe vậy, quả nhiên hắn ngậm miệng không nói, nhưng đôi mắt lại không biến sắc nhìn về phía ngực của Tiết Tĩnh Xu, nếu đã coi hắn là Hoàng nhi, vậy chỗ Hoàng nhi được hưởng, có phải hắn cũng có thể được hưởng hay không?

Trước mắt, cứ dụ dỗ cho Mạn Mạn cao hứng chút nữa mới mưu đồ tốt được.

Hoàng Đế im hơi lặng tiếng mà đem tính toán như tiếng sét đánh vang rầm lên trong đầu.

Chương 95: Tư vị (*)

(*): 滋味 Tư vị - Tỉ dụ cảm giác, cảm thụ vui buồn...

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

Tiết Tĩnh Xu vẽ theo tất cả các đường vân trên bàn tay Hoàng Đế, mỗi một lần đầu ngón tay đi qua qua, nhượng mày nhìn về phía Hoàng Đế, chậm rãi ngậm ngón tay hấn vào trong miệng.

Hoàng Đế chăm chú nhìn môi đỏ mọng cùng hàm răng của nàng, ánh mắt sâu thẳm.

Đột nhiên trên đầu ngón tay truyền đến một chút cảm giác nhỏ như kim châm, Tiết Tĩnh Xu cong khóe miệng, mỉm cười nhìn hấn, dùng hai cái răng cửa mài mài ngón tay Hoàng Đế, mới hỏi: "Bệ hạ làm giống như ta vậy, cắn Hoàng nhi?"

"Phải." Hoàng Đế gật đầu, nhìn ngón tay mình dính một tầng sáng long lanh là nước bọt, thanh âm khàn khàn.

Tiết Tĩnh Xu nhả ngón tay ướt nhèm kia ra, lại ngậm ngón trỏ, cũng giống với trước dùng răng cửa gặm gặm.

Hai mắt Hoàng Đế âm u nhìn nàng, cho rằng nàng sẽ gặm hết năm đầu ngón tay của hấn. Nhưng mà Tiết Tĩnh Xu mới gặm ngang ngón thứ hai thì nhăn nhăn chớp mũi, đơn giản ghét bỏ nói: "Da thịt bệ hạ dày, ta cắn bị ê răng."

Hoàng Đế nhìn nhìn vết chai mỏng trong lòng bàn tay của mình, lại nhìn một thân da thịt non mịn của Hoàng Hậu, gật đầu tán thành.

Tiết Tĩnh Xu bỏ bàn tay xuống, lại chọc chọc ngực hắn: "Bệ hạ trừ căn tay Hoàng nhi ra thì còn bóp chỗ nào của con nữa?"

Hoàng Đế thẳng thắn nói: "Chỗ có nhiều thịt."

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, tiểu hài tử có nhiều thịt cũng ở nhiều chỗ.

Nàng lại nhìn Hoàng Đế một chút, đột nhiên mất hứng thú. Nhìn một thân thịt cứng rắn này của Hoàng Đế, căn bản không có nơi nào là thịt nhiều cả, nếu như muốn ngắt hắn như hắn đã bóp Hoàng nhi thì đến cùng vẫn là tay mình bị đau, đây là mua bán không có lời chút nào.

Nàng rời khỏi người Hoàng Đế, xoay người qua một bên nằm xuống.

Hoàng Đế hơi sững sờ, ngồi dậy nhìn nàng: "Sao Mạn Mạn không tiếp tục đi?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Cả người bệ hạ thịt rất chắc, ta bóp không được. Vẫn là thôi đi. Chẳng qua là nếu như sau này bệ hạ lại bắt nạt Hoàng nhi khóc, ta cũng không thể buông tha đơn giản như vậy, đến lúc đó bệ hạ không cần tới tìm ba mẫu tử chúng ta đâu, cứ trực tiếp mà ngủ ở Sùng Đức điện đi."

Hoàng Đế gật đầu, lại bắt lấy ngón tay trắng nõn của nàng, có ý riêng: "Mạn Mạn bóp không được, không bằng đến lượt ta đi."

Tiết Tĩnh Xu cảnh giác: "Bệ hạ muốn làm cái gì?"

Hoàng Đế chậm rãi cúi người xuống: "Cũng không muốn làm cái gì. Nhưng mà nếu như Mạn Mạn đã bắt ta bồi tội với Hoàng nhi thì tất nhiên phải làm đến cùng chứ."

Trong đầu Tiết Tĩnh Xu chót lóe sáng, gấp rút muốn xoay người đứng lên, Hoàng Đế không nhanh không chậm ôm lấy thắt lưng của nàng, nhẹ nhàng đè cả người ngã xuống giường: "Nửa chừng bỏ dở không phải là thói quen tốt, Mạn Mạn nói có đúng hay không?"

Tiết Tĩnh Xu nhất thời chủ quan, mắc bẫy của hắn, không khỏi tức giận: "Bệ hạ nói phải thì là phải."

Hoàng Đế vuốt nhẹ lên chóp mũi ngạo nghễ đang hếch lên của nàng, đè nén hôn một cái: "Tức giận à?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một hồi lâu, ngửa đầu cũng hôn hắn một cái: "Không có."

Lúc này Hoàng Đế mới chậm rãi tháo dây lưng của nàng, môi hôn ở vành tai, hai bên má, rồi rơi xuống cổ từng nụ hôn nhẹ.

Tiết Tĩnh Xu chợt nhớ tới một chuyện, hỏi Hoàng Đế: "Qua hơn mười ngày nữa là tiệc một trăm ngày của hai đứa nhỏ, Khâm Thiên Giám đã trình tên của Hoàng nhi lên chưa?"

Tên của Hoàng tử và Công chúa tất nhiên là không thể qua loa, đặc biệt là hai vị này lại là con vợ cả, cho nên càng cực kỳ thận trọng. Cần Khâm Thiên Giám sắp xếp quẻ, căn cứ vào ngày sinh, ngũ hành, từng điểm từng điểm suy xét, xem vài tên may mắn, đưa cho bệ hạ nương nương lựa chọn, chờ tiệc một trăm ngày thì ban tên, ghi vào gia phả.

Hoàng Đế nói: "Ngày mai lại cho người đi thúc dục."

Người của Khâm Thiên Giám lúc nào cũng cần đến roi bên cạnh lúc làm việc, trước đây ngày tốt đại hôn của Đế Hậu cũng là do Hoàng Đế tới nhìn mới được.

Tiết Tĩnh Xu thở dài nói: "Hai tiểu gia hỏa nhanh như vậy mà gần được một trăm ngày rồi, chờ năm nay đi hành cung, có thể để cho hai đứa nghịch nước ở hồ trong Yên Ba điện rồi."

Nhắc tới cái này, Hoàng Đế vẫn là cảm thấy không yên mãn: "Ta với Mạn Mạn còn chưa hưởng dụng đấy."

Tiết Tĩnh Xu bật cười: "Đến lúc đó bệ hạ xuống trước nghịch nước đi, sau này đỡ phải tâm tâm niệm niệm."

Hoàng Đế đáp một tiếng, vùi đầu xuống.

Tiết Tĩnh Xu đưa tay ôm cổ hần, phát hiện ngực bị Hoàng Đế đột nhiên dùng sức mút một cái, không khỏi tê dại, xấu hổ nói: "Sớm đã không còn gì rồi, bệ hạ còn hút cái gì?"

Bởi vì không cần cho bú sữa, nên sữa của nàng vừa ra tháng thì đã không có. Khi đó Thái y còn kì quái bởi vì những phụ nhân nếu như không cần cho bú sữa, trong tháng cũ cũng sẽ không có sữa, không nghĩ tới thân thể nương nương không được tốt nhưng lại cho rất nhiều sữa.

Khi đó Tiết Tĩnh Xu nghe như vậy, thì ngượng ngùng chột dạ, vì cái gì mà sữa nàng nhiều và lâu như vậy, nguyên nhân trong đó chỉ có Hoàng Đế là rõ nhất.

Thấy hần vẫn không chết tâm, lại đổi sang bên kia hút một cái, cuối

cùng Tiết Tĩnh Xu nhìn không được, đẩy hẳn ra rồi kéo chặn đắp kín.

Lúc này Hoàng Đế mới ngẩng đầu lên chép miệng, không khỏi tiếc nuối.

Tiết Tĩnh Xu trừng mắt nhìn hẳn.

Hoàng Đế lại tới ôm nàng, kể từ khi Mạn Mạn sinh hài tử xong, thân thể lại mềm, da lại nhẵn nhụi hơn, khiến hẳn yêu thích không cách nào buông tay được.

Chỉ là hiện tại vẫn không thể tận hưởng được, thời hạn ba tháng chưa tới. Chẳng qua ngẫu nhiên dùng ít thủ đoạn khác cũng có chút tư vị khác.

Trích đoạn thiếu muối:

Tiểu Pi bất bình: con anh còn chưa hưởng dụng được một giọt sữa nào của mẹ nó, mà anh đã nhanh mồm chén hết, anh xứng đáng làm cha người ta sao, xứng đáng sao????

Hoàng Đế cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn sang, chỉ cất giọng nhàn nhạt: Beta thôi mà nói nhiều quá, người đâu, kéo ra phạt mười đại bảng!

Tiểu Pi giãy giụa: chị hậu ơi cíuuuu emmmm....!!! π_π

Chương 96: Bảo bảo

Edit: Tiểu Hy Hy + Tử Lam

Beta: Tiểu Pi

Hoàng Đế phái người đi Khâm Thiên Giám hối thúc hai lần, đám người bọn họ cũng khẩn trương gấp rút làm cho xong. Rốt cuộc mấy ngày sau, cũng trình lên tên của tiểu hoàng tử và tiểu công chúa.

Hai người Tiết Tĩnh Xu và Hoàng Đế cẩn thận cân nhắc suy tính, cuối cùng, tiểu hoàng tử lấy tên một chữ Hằng, tiểu công chúa tên Thanh Huy.

Chờ đến tiệc trăm ngày, tiểu hoàng tử và tiểu công chúa sẽ phải chính thức lộ diện trước mặt các quan lại, ghi nhập vào gia phả hoàng tộc.

Hôm nay thời tiết không tồi, Tiết Tĩnh Xu sai người ôm đệm tiểu hoàng tử và tiểu công chúa để nằm trên chiếc giường nệm kế cửa sổ.

Tiểu công chúa ôm một con hổ nhồi bông, an an tĩnh tĩnh trở đầu, chớp chớp hai mắt.

Trong tay tiểu hoàng tử cũng có một con hổ nhồi bông, lại bị nó đập đập rồi gặm cắn, trên người dính đầy nước bọt, tình trạng thê lương.

Tiết Tĩnh Xu tựa vào chiếc gối bên cạnh, mỉm cười nhìn hai đứa nhỏ, càng nhìn càng cảm thấy kỳ diệu. Hai đứa nhỏ cùng một bào thai sinh ra, vậy mà bề ngoài, tính cách, tính tình đều hoàn toàn không giống nhau, nhưng bọn họ lại là song sinh, là người thân cận nhất trên đời này.

Nàng nhớ tới gì đó, quay đầu nói với Hoàng Đế: “Bệ hạ, chúng ta lấy nữ danh cho hoàng nhi đi.”

Tuy nói tên của tiểu hoàng tử và tiểu công chúa đã được đặt ổn thỏa, nhưng vẫn cảm thấy gọi lên không đủ thân mật, hơn nữa rốt cuộc cũng không phải chính bọn họ lấy, trong lòng khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Hôm nay không cần lên triều, Hoàng Đế chưa ra khỏi Tê Phượng Cung, hiện tại đã cho người đưa tấu chương tới ngồi ở đây phê duyệt, nghe Tiết Tĩnh Xu nói như vậy, buông bút xuống, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, cũng ngồi trên giường nệm, một tay ôm Hoàng Hậu, một mặt nhìn về phía hai đứa nhỏ, hỏi: “Mạn Mạn muốn cho đặt tên cho bọn nó là gì?”

Tiết Tĩnh Xu cười nói: “Không chỉ là ta, bệ hạ cũng phải suy nghĩ một chút. Như vậy đi, nữ danh của muội muội do ta đặt, ca ca thì phải giao phó cho bệ hạ.”

Hoàng Đế gật đầu: “Hoàng Hậu trước đi.”

Tiết Tĩnh Xu nhú mày nghĩ một hồi, chợt mày buông lỏng, cười nói: “Đều nói nữ nhi là áo bông nhỏ tri kỷ của mẫu thân, ta muốn đặt tên cho muội muội là Noãn Noãn, bệ hạ cảm thấy như thế nào?”

“Noãn Noãn...” Hoàng Đế gọi một lần, gật đầu tán thành: “Không tồi, nghe qua giống một bé gái ngoan ngoãn.”

“Bệ hạ đặt tên cho ca ca là gì?”

Hoàng Đế nhìn con trai, vươn hai đầu ngón tay, đoạt lấy con hổ nhồi bông trên tay nó, ghét bỏ ném qua một bên.

Tiểu hoàng tử lập tức dùng cả tứ chi, quơ chân múa tay giống y như một con rùa đen nhỏ, ý đồ cướp lại hổ nhồi bông.

Tiết Tĩnh Xu thấy nó cố hết sức đến mức đỏ hết cả mặt nhỏ, vội đưa cho nó cầm một cái nữa, quay đầu đổi nói: “Bệ hạ không thể ngừng chọc nó sao? Coi nó kìa.”

Hoàng Đế nói: “Nếu nó có tính nôn nóng vậy, hay gọi nó là Cấp Cấp.”

Tiết Tĩnh Xu không nói gì, “Tính nôn nóng thì phải kêu là Cấp Cấp? Tính nôn nóng không phải hẳn là nên khiến nó chậm lại, gọi là Ổn Ổn sao?”

“Ổn Ổn cũng không tồi.” Hoàng Đế nói.

Tiết Tĩnh Xu trừng mắt liếc hắt một cái: “Tuy là nữ danh, cũng không thể tùy ý như vậy, thỉnh bệ hạ nghĩ lại cho tốt.”

“Vậy..... Đại Đại, Bàn Bàn, Viên Viên?”

“..... Bệ hạ!”

Hoàng Đế nghe thấy ý cảnh cáo trong lời nói của Hoàng Hậu, rốt cuộc không dám xằng bậy nữa, đứng đắn suy nghĩ, nói: “Kêu Huyền Huyền đi (*), đưa bé năng động có thể quậy phá, khá tốt.”

(*) Huyền trong huyền nào ồn ào.

Tiết Tĩnh Xu cẩn thận nghĩ lại, tên Nháo Nháo này vừa nghe mạnh mẽ, tựa hồ là nói tiểu hoàng tử có thể làm âm ỉ, nhưng trên thực tế, tiểu hài tử càng lăn lộn, thường chứng tỏ thân thể càng tốt, càng cường tráng, là chuyện tốt.

Nàng tán thành nói: “Không tồi, đã kêu Nháo Nháo, vừa lúc cũng phù hợp tính cách của tiểu đệ đinh này.”

Nàng cúi người chọt chọt mũi của tiểu hoàng tử, lại sờ sờ mặt của tiểu công chúa, vui vẻ nói: “Nghe thấy không? Từ hôm nay trở đi, các bảo bối của ta lại có thêm tên nữa, ca ca gọi Huyền Huyền, muội muội kêu Noãn Noãn.”

Hoàng Đế bổ sung, nói: “Mẫu hậu các ngươi kêu Mạn Mạn.”:)

Tiết Tĩnh Xu quay đầu lại liếc mắt nhìn Hoàng Đế, mỉm cười nói với hai đứa nhỏ: “Phụ hoàng của các ngươi thích nghe người ta gọi chàng là Diệu ca ca nhất, các tiểu bảo bối nhớ kỹ, về sau kêu chàng Diệu ca ca là được, không cần kêu phụ hoàng.”

“Bối phận kém.” Hoàng Đế nhắc nhở.

“Sao lại nói bối phận kém? Đây chính là ái xưng. Bằng không bệ hạ nói nhũ danh của ta cho đám hoàng nhi làm gì? Có qua có lại thôi.”

Hoàng Đế không còn lời nào để nói, ai bảo hắn vừa rồi muốn trêu đùa Hoàng Hậu, hiện tại đã bị Hoàng Hậu phản công lại.

Yến tiệc trăm ngày tổ chức ở ngoại đình, Tiết Tĩnh Xu và Hoàng Đế mỗi người ôm một hài tử nắm tay nhau đến, nhận triều bái từ đủ loại

quan lại.

Đầu tiên là các triều thần chúc mừng Hoàng Đế Hoàng Hậu đã có được hoàng tử công chúa, tiếp theo Hoàng Đế hạ chỉ ban tên, lại từ Cung Thân Vương ghi nhập hoàng tử và công chúa vào gia phả, cuối cùng là hỉ yến.

Sau giờ ngộ, Tiết Tĩnh Xu lại ở Ngự Hoa Viên bày một hồi yến, hiện tại chư vị phu nhân đã đến chúc mừng.

Thời tiết dần trở nên nắng nóng, chờ đến khi hoàng gia cử hành nghi thức đi hành cung, tiểu Hoàng Tử và tiểu Công Chúa đã hơn năm tháng.

Việc di chuyển đến hành cung hiện tại không còn Thái Hoàng Thái Hậu ở bên cạnh trợ giúp, nàng càng thêm bận tối mắt tối mày, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh trông nom hai đứa nhỏ.

Một lần, nàng đang ở ngoại điện nghe các cung quản sự hồi báo, bỗng nhiên nghe được tiếng khóc của tiểu Hoàng tử ở Thiên điện truyền đến.

Đây vốn là chuyện thường, nếu Huyền Huyền đói bụng hay muốn tiểu tiện thì sẽ gào khóc một trận. Nhưng mà lần này không chỉ có tiếng khóc, còn có tiếng kinh hô của tiểu cung nữ.

Tiết Tĩnh Xu lập tức đứng dậy đi vào nội điện.

Bà vú đang hoảng hốt ôm tiểu Hoàng tử đi qua đi lại vội, hai gã tiểu cung nữ quỳ gối một bên, hoang mang lo sợ, thấy Hoàng Hậu tiến vào, người trong điện quỳ đầy đất.

Tiết Tĩnh Xu ôm Huyền Huyền về nhẹ nhàng dung đưa, thấp giọng dỗ dành.

Tiếng khóc của Huyền Huyền dần dần ngừng lại, chỉ là thỉnh thoảng nức nở vài tiếng, nhìn thật đáng thương.

Tiết Tĩnh Xu hôn nó một cái, lúc này mới âm thầm nhìn về phía mọi người đang quỳ, hỏi: “Sao lại thế này?”

Hai tiểu cung nữ liên tục dập đầu: “Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng!”

Tiết Tĩnh Xu liền hỏi bà vú: “Ô cô cô người nói đi, làm sao vậy?”

Tô cô cô cúi đầu, kể đầu đuôi câu chuyện lại.

Thì ra giữa trưa tiểu Hoàng tử ngủ trưa, theo thường lệ hai cung nữ ở bên trong điện coi chừng đứa bé. Không ngờ hai tiểu cung nữ này lại lo nói chuyện, không phát hiện tiểu Hoàng tử thức dậy. Cho đến khi tiểu Hoàng tử trở mình vài cái, từ trên giường ngủ lăn ngã xuống đất, khóc lên mới làm các nàng hoảng hốt.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong lời này, nhíu mày kiểm tra thân thể Huyền Huyền một lượt, cũng may trên mặt đất đều trải thảm dày. Chẳng bé từ trên giường ngã xuống, cũng không có chỗ nào bị thương, sở dĩ khóc dữ như thế đại khái là lần này thật sự dọa nó sợ.

Hai cung nữ quỳ trên mặt đất, khóc không thành tiếng xin tha.

Tiết Tĩnh Xu nói: “Dẫn các nàng đi, dựa theo cung quy xử trí, những người còn lại người phạt ba tháng tiền tiêu vật. Nếu còn có lần sau, sẽ bằng tội với hai nàng.”

Bà vú nhẹ nhàng thở ra, liên tục tạ ơn. Hai tiểu cung nữ kia nằm liệt trên mặt đất, sống sót sau tai nạn.

Tiết Tĩnh Xu cho cung nhân lui ra, lại gọi Hầu Quản sự ở ngoại điện ngày mai lại đến hồi báo.

Nàng trùi mền lau nước mắt trên khóe mắt của tiểu Hoàng Tử: “Tiểu hầu tử phá phách nhà ngươi, còn sợ cái gì? Xem sau này ngươi còn dám bướng bỉnh như vậy nữa không!”

Thời điểm Tiểu Hoàng tử hơn bốn tháng đã bắt đầu trở mình, nhưng liên tục trở mình như hôm nay vẫn là lần đầu. Ban đêm Hoàng Đế đến đây, Tiết Tĩnh Xu nói với hấn việc này.

Hoàng Đế liền đặt con trai mình lên trên giường, nhìn nó mặt đỏ tai hồng mà trở mình. Chờ khi nó lật qua tới, nó lại duỗi tay, lảo đảo mà lật người trở lại, rồi lại trở mình một lần.

Tiết Tĩnh Xu thấy bất đắc dĩ. Chỉ là, hình như tiểu Hoàng Tử cũng rất vui, vậy thì mặc kệ phụ tử bọn họ đi.

Tiểu công chúa đang nằm ở một bên, không biết có phải là bị ca ca khích lệ hay không. Bỗng nhiên giờ hai cái chân ngấn ngùn lên, ý đồ muốn ngã sang một bên, rồi sau đó cố hết sức mà ngẩng đầu, muốn nghiêng thân nhỏ, nhưng cuối cùng sức lực không đủ, bị cái tay phía dưới kia trở ngại, thử rất nhiều lần nhưng đều không thể thành công.

Tiết Tĩnh Xu vội vàng vỗ vỗ Hoàng Đế, ý bảo hấn đừng chỉ quan tâm một mình nhi tử, cùng tới xem nữ nhi lật người.

Thất bại ba bốn lần, tiểu Công Chúa bẹp bẹp miệng, tựa hồ muốn khóc.

Hoàng Đế vội vàng nhẹ nhàng đẩy một phen, giúp con bé lật qua, ghé vào trên giường.

Tiểu Công Chúa giống như con rùa đen, tứ chi đặt trên giường. Sau đó dùng tay như củ sen nhỏ khởi động thân mình, ngẩng cao đầu, hô lớn một tiếng, cười khanh khách.

Hoàng Đế ngạc nhiên nhìn Tiết Tĩnh Xu: “Mạn Mạn nghe thấy không? Noãn Noãn nói cảm ơn với ta, con bé còn cười với ta.”

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ, ai cũng biết thanh âm vừa rồi của Noãn Noãn cũng chỉ là vô thức phát ra thôi, mà Hoàng Đế lại cho rằng là nữ nhi mình nói cảm ơn với hắn.

Hoàng Đế lại ôm tiểu Hoàng tử tới, đặt nó đối diện với tiểu Công Chúa, ca ca muội muội hai người mặt đối mặt nhìn.

Hoàng Đế chọc chọc khuôn mặt nhi tử, nói: “Có thấy không? Muội muội con hay cười, còn con thì ngày nào cũng khóc nhè, không biết mắt mặt sao?”

Noãn Noãn nhìn đứa bé lớn hơn mình một chút, lại kêu một tiếng.

Lần này đổi thành tiểu Hoàng Tử chớp mắt to, không quậy không nháo nhìn con bé.

Hình như cậu nhóc đối với đứa bé trước mặt mình rất hiếu kì, hai vụng vụng về về chống đỡ thân mình trong chốc lát, lại duỗi ra một bàn tay muốn sờ muội muội. Nhưng là còn chưa đụng đến, một cái tay kia run run không chịu nổi thân thể nhỏ bé mập mạp của nó, lập tức té ngã lên trên giường. Hình như nó hoá ngọc, hai mắt đóng lại, há miệng, khóc lớn.

Hoàng Đế đành phải bế nó lên đỡ, nhưng cho dù có đỡ thế nào cũng không thể làm nó ngừng khóc.

Tiết Tĩnh Xu nhớ tới hành động vừa rồi của Huyền Huyền, mang tiểu Công Chúa tới thăm dò thử, đưa đến trước mặt nó.

Tiểu Hoàng Tử lập tức ngừng khóc, nước mắt lưng tròng, vươn cánh tay mũm mĩm ra, sờ sờ khuôn mặt muội muội mình một chút. HÀi lòng cười to, lại duỗi hai tay ra, xem ra là muốn đến ôm muội muội.

Hoàng Đế cười nhạt: “Tay chân này của con còn chưa dài bằng một chiếc đũa, đã muốn ôm tiểu cô nương?”

Tiểu Hoàng Tử không được như ý, lại ở trong tay Hoàng Đế quơ tay múa chân, giống y như con cua nhỏ.

Tiểu Công Chúa ngậm ngón tay trắng nõn, mắt to nhìn chăm chăm ca ca.

Tiết Tĩnh Xu thấy nhi tử không bỏ qua, đành phải ôm hai đứa nhỏ lại gần hơn một chút. Ấn đầu nhỏ của Noãn Noãn, để cô bé hôn lên má ca ca một cái.

Tiểu Hoàng Tử cảm thấy mỹ mãn, lại khanh khách cười.

Tiết Tĩnh Xu không khỏi liếc mắt nhìn Hoàng Đế một cái. Nghĩ thầm, nó không chiếm được chút tiện nghi thì quyết không bỏ qua, quả thật là được di truyền từ bộ hạ mà.

Chương 97: Là yêu

Edit: Tiểu Hy Hy

Beta: Tiểu Pi

Lần thứ hai tới hành cung, vẫn ngọn núi đó, nước vẫn vậy, cũng điện vẫn thế, nhưng chỉ có người đến là dường như đã thay đổi tất cả.

Trước đó Hoàng Đế đã nói, hắn muốn cùng Tiết Tĩnh Xu hí thủy trong ao, mong muốn này vẫn luôn không được thực hiện, khiến hắn luôn nghĩ đến nó suốt một năm nay. Hiện tại xen như cuối cùng hắn cũng đạt được ý nguyện.

Hai người cùng chung chăn gối lâu như vậy, sợ rằng không ai hiểu hắn bằng Tiết Tĩnh Xu nàng, làm sao không biết hắn đang nghĩ gì trong đầu. Nàng vốn định cho hai đứa trẻ chơi nước. Sau đó nghĩ lại, từ lúc có con, hầu hết thời gian hai người đều quay quanh Tiểu Đậu Đình, cũng đã lâu hai người không ở riêng với nhau, giống như lúc này, làm cho Hoàng Đế vui vẻ một lần.

Nhân lúc trong lòng có ý định này, sau bữa tối, nàng ra lệnh cho bà vú mang hai đứa trẻ xuống nghỉ ngơi.

Khi Hoàng Đế tới, không nghe thấy âm thanh của hai đứa trẻ cùng nhau vui đùa ầm ĩ, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Một cung nữ tiến lên thấp giọng nói: "Bệ hạ, nương nương một mình ở bên trong chờ ngài."

Trong lòng của Hoàng Đế khẽ động, một mình thưởng thức hương vị, vẫy vẫy tay, để người hầu hạ đợi ở bên ngoài.

Nội điện có thấp nển, màn che bằng lụa mỏng khẽ lay động theo gió, trong điện có một mùi hương mà Hoàng Đế chưa từng ngửi qua, có chút ngọt, lại không ngấy, quán quanh ở chóp mũi, có vài phần ái muội.

Cái này làm cho Hoàng Đế nhớ tới cơ thể ấm áp mềm mại của Hoàng Hậu. Hắn bình tĩnh đứng trong chốc lát, mới đi tới nơi có tiếng nước phát ra.

Vén lên những chuỗi rèm được kết từ pha lê, có thể thấy bên trong qua làn khói mờ, trong đó ẩn hiện một chiếc hồ bằng bạch ngọc được gọt giữa cẩn thận.

Nhưng vào lúc này, so với hồ nước lấp lánh kia thì thứ khiến người ta chú ý nhất, là người ngồi bên cạnh hồ.

Tiết Tĩnh Xu một thân váy trắng, mái tóc dài đen, chỉ lộ ra chiếc cổ thon dài cùng với đôi chân trắng nõn, những ngón chân trắng nõn như được phủ một tầng phấn trắng, chạm nhẹ vào mặt nước.

Nghe tiếng màn hạt rung nhẹ, nàng mỉm cười quay đầu về phía Hoàng Đế.

Vào lúc này y phục trên người nàng cũng khá chỉnh tề, không có chỗ lổa lờ, nhưng không biết đó có phải là do mùi hương ấm áp đó hay không, hay là người yêu trong mắt hóa Tây Thi, mà ở trong mắt Hoàng Đế, hàng mi của nàng, đôi mắt của nàng, đôi môi của nàng, chiếc cổ tinh tế của nàng, thậm chí là bàn chân của nàng, không thể nào gãi đúng chỗ ngứa, không có nơi nào không khiến hắn bị cám dỗ.

Mi mắt Tiết Tĩnh Xu cong cong, vẫy tay với hắn: "Không phải bệ hạ nói muốn nghịch nước sao, sao lại còn sững sờ đứng đó? Mau tới đây."

Hoàng Đế đi lên trước, ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, cầm đôi bàn chân vẫn luôn thu hút ánh mắt hắn lên, nắm nó trong tay nhẹ nhàng vuốt ve, trong lời nói có một ý khác, "Đêm đã khuya, Hoàng Hậu không nên để mình bị nhiễm lạnh."

Cổ chân của Tiết Tĩnh Xu di chuyển, rời khỏi bàn tay của Hoàng Đế, mũi chân như vô tình, nhẹ nhàng quét qua bụng dưới của hắn.

Cơ thể của Hoàng Đế lập tức căng cứng.

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười một tiếng, "Bệ hạ nói như vậy ý là ta tùy hứng sao?"

Nàng đứng lên làm bộ muốn đi: "Không biết hoàng nhi đã ngủ chưa, thiếp đi xem thử."

Nhưng chỉ vừa mới đi hai bước, đã bị chặn lại, rồi bị rơi vào một vòng tay ấm áp.

Tiết Tĩnh Xu ngước mắt lên nhìn hắn: "Bệ hạ làm gì vậy? Mau thả ta ra đi."

Hoàng Đế buồn bực nói: "Mạn Mạn như vậy mà đã đi rồi, để ta ở lại nơi này một mình sao?"

"Không phải bệ hạ nói không nên để bản thân bị nhiễm lạnh sao? Sao bây giờ lại đổ lỗi cho ta? Thế này không phải, thế kia cũng không được, tâm tư của bệ hạ thật khó đoán, cũng thật làm người ta khó

xử."

Khi Hoàng Đế nói chuyện, nhin không được cúi đầu khẽ hôn lên vành tai của nàng: "Không cần phải đoán tâm tư của ta, Mạn Mạn vĩnh viễn không cần đoán ta, chỉ cần làm theo những gì nàng muốn là được."

Tiết Tĩnh Xu ở tròng lòng ngực của hắn quay người lại, ôm lấy cổ của hắn, chủ động dang môi lên, răng môi cùng nhau giao thoa, liền nghe thấy tiếng cười khẽ của nàng: "Bệ hạ thật mâu thuẫn, đúng không? Chỉ sợ là lúc này trong lòng của người đã sớm đem ta lẫn lộn không biết bao nhiêu lần rồi, lại nói ra miệng một cách nghiêm trang như vậy."

Hoàng Đế nghe xong lời nói của nàng, cổ họng trượt lên xuống, giọng nói khàn khàn: "Ta mâu thuẫn như vậy, Mạn Mạn thích, hay là không thích?"

"Bệ hạ cảm thấy thế nào?"

"Ta không đoán ra." Hoàng Đế thành thật nói.

Tiết Tĩnh Xu kéo ra một chút khoảng cách giữa nàng và hắn, bốn mắt nhìn nhau, sau đó lại tiến tới, nhón mũi chân hôn một cái lên môi của Hoàng Đế, nhẹ giọng nói: "Thích, sao lại không thích được? Bệ hạ dù có mâu thuẫn hay không mâu thuẫn? Đúng đắn hay không đúng đắn? Ta đều thích, thích đến mức tim cũng rung động. Diệu ca của ta, rốt cuộc có biết không?"

Trong lòng Hoàng Đế như có một trận lửa nóng dâng trào, ánh mắt lại càng thêm u ám, đột nhiên bế nàng lên. Đè xuống trên chiếc giường êm ái.

Động tác của hắn rất nhanh, đôi môi lại rất thông thả và ôn nhu, từ trán đến đôi mắt của Tiết Tĩnh Xu, đến chóp mũi, đến môi, từng chút từng chút, hôn không bỏ sót một chút nào.

Hắn biết, thậm chí cho dù hắn chỉ là một kẻ ngốc, cũng sẽ biết.

"Diệu ca ca..... Có thích Mạn Mạn hay không?"

Mười ngón tay của nàng và Hoàng Đế cùng đan vào nhau, cúi đầu nhìn vào trong mắt của nàng, gằn từng chữ: "Không phải thích, mà là yêu."

Từ trước đến nay Hoàng Đế chưa từng nghĩ đến việc có một ngày hắn sẽ nói ra những lời như vậy, Mà Tiết Tĩnh Xu cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ có một ngày nàng được nghe từ này.

Nhưng ngay lúc này đây, từ nó lại được thốt ra từ trong miệng của Hoàng Đế, hai người đều có một loại cảm giác, có vẻ như nó vốn là như vậy, cứ như họ sẽ đời đời kiếp kiếp yêu nhau, muốn được vĩnh viễn ở bên nhau.

----- Hoàn chính văn -----

Chương 98: Phiên ngoại một

Edit: Tiểu Hy Hy

Beta: Tiểu Pi

Năm Nguyên Phong thứ mười, vẫn là vào tháng chạp, tuyết đã rơi hai ngày nay, trên mặt đất đọng lại từ lớp tuyết thật dày.

Bên trong hoàng cung Đại Diễn là một khung cảnh uy nghiêm tĩnh lặng, lại truyền đến từng tiếng gọi được đè thấp giọng.

"Tiểu công chúa --"

"Tiểu công chúa --"

"Xương Hoa công chúa --"

Bên trong cung thất tinh xảo, vài cung nữ, nội giám đang tìm kiếm khắp nơi vị tiểu công chúa nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Một tiểu cung nữ sắp khóc đến nơi: "Làm sao bây giờ Trương cô cô, tìm không thấy tiểu công chúa, làm sao ăn nói với Hoàng Hậu nương nương?"

Vẻ mặt Trương cô cô còn có chút bình tĩnh, chỉ là mặt mày có vài phần lo âu, bà nhíu mày suy nghĩ, thiên hạ yên ổn định lâu ngày, thủ vệ trong cung lại nghiêm ngặt, thật không cần lo lắng người ngoại lai bắt tiểu công chúa đi. Huống hồ, mới vừa rồi trước khi tiểu công chúa biến mất, nàng còn căn dặn người hầu xem chừng, hiện giờ, ngay cả

cung nữ bên cạnh tiểu công chúa cũng không thấy bóng dáng, chỉ có thể là bản thân hai đứa nhóc kia tự chuồn êm đi ra ngoài.

Bà nói: "Lại đi nội điện tìm xem, từ trước đến nay tiểu công chúa ngoan ngoãn hiếu lễ nghĩa, tuyệt đối sẽ không vô cớ trốn đi, làm khó người ta."

Nghe bà nói như vậy, tiểu cung nữ vội vàng tìm vài người tâm phúc đi vào điện cẩn thận tìm kiếm cùng với hai cung nữ khác, quả nhiên tìm được một trang giấy trắng trên án thư, mặt trên xiêu xiêu vẹo vẹo mà vẽ một hình người nhỏ, bên cạnh còn có mấy cái chấm đen kỳ quái, nàng nhanh chóng đem tờ giấy này giao cho Trương cô cô.

Trương cô cô tiếp nhận nhìn kỹ xem, người được vẽ trên giấy thoạt nhìn khá nhỏ, lại mặc một thân quần áo màu vàng. Lập tức bà đã biết, người này là ca ca chung long phượng thai của tiểu công chúa, đương kim Thái Tử điện hạ.

Nàng đưa cho một cung nữ đặc lực, phân phó nói: "Người lập tức chuẩn bị lò sưởi và áo choàng, mang vài người đi tới Đông Cung, nhớ rõ lưu ý ven đường, có lẽ sẽ gặp được tiểu công chúa ở nửa đường, ta đi hồi bẩm nương nương."

"Dạ."

Xương Hoa công chúa cư trú ở Vĩnh Nhạc cung, cách Tô Phượng cung của Hoàng Hậu nương nương không xa, chỉ cách một cung tường.

Liễu Nhi thấy Trương cô cô vội vàng đến, tiến lên hỏi qua nguyên do, vội dẫn bà đi vào cầu kiến.

Tiết Tĩnh Xu ngủ trưa mới dậy, dựa vào trên giường nệm, tiếp nhận

giấy vẽ truyền đạt của Trương cô cô, vừa xem, vừa bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Trương cô cô cúi đầu, nghe thấy tiếng Hoàng Hậu nương nương cười khẽ, lo sợ bất an lúc này mới hơi chút yên tâm.

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Tiểu công chúa khi trốn mặc xiêm y gì? Có mang theo lò sưởi tay hay không?"

Trương cô cô vội nói: "Đó là lúc vào thu, bệ hạ đích thân săn được bạch hồ chế thành áo choàng, còn có lò sưởi bát bảo mà nương nương ban cho."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Nếu như thế thì hẳn là sẽ không bị cảm lạnh. Người mau mau gọi người tới Đông Cung tìm, đưa nó đưa đi gặp Thái tử rồi đưa về gặp ta. Việc hôm nay, phạt một tháng bổng lộc của người ở Vĩnh Nhạc cung."

"Dạ, đa tạ nương nương long ân!" Trương cô cô nhẹ nhõm thở một hơi, vội tạ ơn lui ra.

Tiết Tĩnh Xu cầm tờ giấy kia, lại quan sát một lần, lắc đầu cười, thờ dãi: "Vẽ cũng hơi xấu quá rồi."

Liễu Nhi rót cho nàng một chén trà nóng, nghe thấy lời này, liền bênh vực tiểu công chúa, nói: "Công chúa hiện giờ cũng mới bốn tuổi, tiểu hài tử gia đình bình thường đang ở trên đất chơi bùn. Tiểu công chúa cũng đã có thể cầm lấy bút giấy, so người khác không biết đã hơn được bao nhiêu."

Nàng nói, cũng thăm dò nhìn qua trang họa kia, nghi hoặc nói: "Đứa nhóc mặc quần áo màu vàng này là Thái tử, cái chấm đen nhỏ bên cạnh lại là gì?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Còn không phải là mấy cái bánh hoa hồng người làm cho nó. Trước đó nó đã nói, muốn chừa bánh lại cho ca ca ăn. Nhưng chờ mãi vẫn không thấy ca ca tới, nó đã tự mình đi tìm. Người chỉ bé tí mà chủ ý cũng không nhỏ, còn biết để thư lại trốn đi."

Liễu Nhi che miệng buồn cười, "Ta đi kêu phòng bếp nhỏ làm trà gừng, chờ tiểu công chúa tới cho con bé uống kẹo cảm lạnh."

"Đi đi."

Tiết Tĩnh Xu lại nhìn trong chốc lát, mới đứng dậy thu hồi trang họa lại, đặt vào một cái hộp trên án thư.

Nàng không lo lắng an nguy của nữ nhi. Bên người Công chúa và Thái tử, đều có ám vệ Hoàng Đế ban cho nấp ở bên cạnh âm thầm bảo hộ, lúc bình thường không thấy, nhưng nếu Công chúa Thái tử gặp phải nguy hiểm, bọn họ chính là bảo đảm an toàn nhất.

Tiểu công chúa trốn đi, giấu được những người khác ở Vĩnh Nhạc cung, lại không thể gạt được hai gã ám vệ kia, bọn họ nhất định theo ở phía sau.

Thời gian như nước chảy, nháy mắt một cái mà hai đứa nhỏ hiện giờ đã bốn tuổi. Lúc bọn trẻ được một tuổi, Hoàng Đế đã hạ chỉ phong tiểu hoàng tử làm Thái tử, ban tiểu công chúa phong hào Xương Hoa.

Đầu năm nay, Thái tử vỡ lòng, dời đến Đông Cung, Xương Hoa công chúa cũng dọn ra từ thiên điện Tê Phượng Cung, vào ở Vĩnh Nhạc cung.

Nhìn hai đứa nhỏ bên cạnh đột nhiên đều dọn ra ngoài, Tiết Tĩnh Xu

lại cảm thấy phiền muộn mất mát.

Cũng may cung điện Xương Hoa công chúa cách Tô Phụng cung rất gần, mỗi ngày ngoại trừ ban đêm là về Vĩnh Nhạc Cung nghỉ ngơi, thời gian còn lại đều vẫn cứ đi theo bên cạnh Tiết Tĩnh Xu. Mà Thái tử cũng mỗi ngày sớm chiều phải học, nếu có nhàn rỗi, liền tới tìm mẫu hậu và muội muội nó.

Từ trước hai đứa nhỏ ở cùng một chỗ, thường xuyên vì cướp đoạt món đồ chơi của đối phương mà khóc nháo, hoặc là Thái tử trêu đùa muội muội, chọc nó rơi lệ. Hiện giờ tách ra rồi, cảm tình lại càng thêm tốt, mỗi ngày gặp mặt liền dính lại một chỗ, ca ca muội muội rất thân.

Mấy hôm nay trời rét nên có tuyết rơi, đường đi vì có tuyết cản trở mà không được thuận lợi. Đông cung cách Tô Phụng cung một chặng đường xa, Tiết Tĩnh Xu đau lòng Thái tử nên miễn con trai lặn lội đến thỉnh an, kêu nó đợi qua một chút thời gian tuyết ngừng rồi lại đến, cũng làm cho nó buổi sáng có thể ngủ nhiều hơn chút.

Còn tiểu công chúa hai ngày không thấy Thái tử ca ca, nên thường xuyên thì thầm bên tai mẫu hậu nó, trong chốc lát nói sao ca ca không tới, Noãn Noãn nhớ ca ca. Trong chốc lát lại làm bầm lều bầu nhỏ giọng nói thầm, muốn giấu bánh hoa hồng Liễu cô cô làm cho mình, đem đến cho ca ca ăn.

Phải biết rằng, lớn như vậy rồi mà bảo bối của nó chính là mấy cái bánh hoa hồng đó, và một cái túi tiền nhỏ mà Liễu cô cô làm cho mình. Lấy bánh bỏ vào túi tiền, treo trên eo, ngủ cũng không nỡ tháo xuống. Hiện giờ thế nhưng nguyện ý đem bánh cho ca ca ăn, có thể thấy được là tiểu công chúa rất nhớ ca ca mình.

Nhưng mẫu hậu lại không cho nó tùy tiện ra cửa, lúc này mới lén lút để thư lại trốn đi.

Cũng may nó còn biết thời tiết rét lạnh, tròn vo như quả cầu tuyết. Lại ôm theo lò sưởi bát bảo mà mẫu hậu cho mình, lúc này mới mang theo tiểu cung nữ Tía Tô bên cạnh chuồn đi.

Tiểu công chúa người vừa thấp chân lại ngắn, trên mặt đất tuyết đọng lại sâu, nó đi từng bước một cực kỳ khó khăn. Từ xa, nhìn con bé và Tía Tô giống như hai quả cầu tuyết biết đi, chậm rì rì lăn từ Vĩnh Nhạc cung đến đây, thật cẩn thận lăn dọc theo mép tường, còn hay nhìn trước nhìn sau, sợ có người bắt được mình.

"Ai nha --"

Bỗng nhiên, Tía Tô bị tuyết đọng làm ngã trên mặt đất, bởi vì trên người nó mặc khá dày nên lăn một vòng trên mặt đất.

Tiểu công chúa vội dịch đến bên cạnh con bé, dùng hết sức lực nâng người Tía Tô dậy, giống y như tiểu đại nhân chụp lấy người tuyết, hỏi: "Tô Tô, người có đau không?"

Tía Tô hít hít chớp mũi đỏ bừng: "Không đau, Công chúa chúng ta đi mau, bằng không sẽ bị Trương cô cô bắt trở về."

"Ừm." Tiểu công chúa gật đầu, hai đũa nhóc tì tay nắm tay tiếp tục hành trình của mình.

Không đi được bao xa, bỗng nhiên tiểu công chúa thấy trên nóc nhà đối diện có một người ngồi xổm trên đó. Hắn mặc một thân hắc y, trên người bị tuyết rơi xuống vẫn không nhúc nhích mà vẫn ngồi xổm ở đó, giống như một con chim lớn vậy.

"Tô Tô người mau xem, đó là ai?"

Tía Tô cũng chỉ lớn hơn tiểu công chúa có hai tuổi, năm nay nó mới sáu tuổi, tuy rằng có Trương cô cô ân cần dạy bảo nhưng vẫn không nhớ rõ quy củ trong cung, quên rất nhiều, nếu không hôm nay cũng sẽ không chạy theo Xương Hoa công chúa. Nó lại càng không biết, một người như vậy xuất hiện ở trong cung, là rất không bình thường.

Hai gã ám vệ lại âm thầm căng thẳng, thời khắc chuẩn bị ra tay.

Một người trong đó híp mắt cảnh giác nhìn chằm chằm hắc y nhân kia, nói đúng ra là một người thiếu niên, một người khác bỗng nhiên thả lỏng, hướng hẳn đánh cái thủ thế. Lúc đầu ám vệ kia hiểu rõ ý hẳn, biết vô hại, nên tạm thời không chuẩn bị bại lộ hành tung.

Trong lòng tiểu công chúa tò mò, trong lúc nhất thời đã quên đi tìm ca ca, chạy đến đầu tường, ngẩng đầu lên nãi, giọng nói ngây ngô hỏi thiếu niên hắc y kia: "Đại ca ca, người là ai? Sao lại ngồi trên nóc nhà nhà ta vậy."

Vẻ mặt Diêm Mặc vẫn lạnh nhạt, tựa hồ như bị gió rét đông lạnh thành một tòa băng. Chỉ có người tập võ mới nhìn ra được, động tác hẳn lúc này nhìn như cứng đờ, kỳ thật lại như một con kim điều sẵn thú, tùy thời có thể bộc phát ra đánh.

Tiểu công chúa không được đáp lại, nghiêng nghiêng đầu, lại không ngừng cố gắng: "Sao Đại ca ca không nói lời nào? Trên người của người rơi xuống thật nhiều tuyết, có phải cảm thấy thật lạnh không? Nơi này có lò sưởi rất ấm áp này."

Nói xong, nó thật cẩn thận đưa lò sưởi từ lòng ngực ra, hai bàn tay ôm chặt, ngón tay nhỏ sờ sờ, nhón mũi chân đưa ra: "Đại ca ca người xem, đây là mẫu hậu tặng cho ta, đặt ở trong lòng ngực rất

ấm, ta còn có áo choàng, cũng không lạnh chút nào, cái này cho người mượn nè, chờ người tìm được quần áo trả lại cho ta được không?"

Tía Tô nhanh chóng nói: "Công chúa, không thể cho hấn mượn, nếu hấn là người xấu thì làm sao bây giờ?"

"Hả?" Tiểu công chúa lại ngoái đầu nhìn Tía Tô, nhíu đôi chân mày nhỏ, bộ dáng vô cùng buồn rầu. Bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, trợn tròn đôi mắt hỏi: "Đại ca ca, người là người xấu sao? Người nếu là người xấu, ta sẽ không cho người mượn."

Diêm Mặc vẫn không nhúc nhích, không nói một lời. Hấn chỉ ở chỗ này chờ sự phụ hấn Lệ Đông Quân, những người khác không liên quan tới hấn.

Tiểu công chúa nói: "Tô Tô, ca ca nói, người xấu sẽ dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt ta, muốn lừa ta đi, nhưng đại ca ca vẫn luôn không nói chuyện, cũng không gạt ta, hấn không phải người xấu."

Tía Tô hiếu kỳ nói: "Công chúa, cái gì là hoa ngôn xảo ngữ? Có thể nói hoa sao?"

"Ừm... Ta cũng không biết, chúng ta chờ một chút rồi đi hỏi ca ca đi."

Hai đứa nhóc tí tự mình hỏi tự mình trả lời, trên tay tiểu công chúa vẫn luôn giơ lò sưởi bát bảo ra. Qua một hồi lâu, tay nó bắt đầu mỏi, đành phải thu hồi lại, nhìn quần áo mỏng manh trên người Diêm Mặc, nhìn nhìn lại tuyết đọng trên người hấn, nghi hoặc nói: "Đại ca ca không muốn lò sưởi sao? Nhưng Trương cô cô nói, lúc tuyết rơi mà mặc ít như vậy sẽ sinh bệnh, sinh bệnh phải uống thuốc, thuốc rất đắng rất đắng đó nha."

Diêm Mặc vẫn cứ không để ý tới nó.

Tiểu công chúa bĩu môi nhìn hấn trong chốc lát, tựa hồ hạ quyết định gì đó, lưu luyến không rời từ trên eo cỡi túi tiền bảo bối nhất của mình xuống, lại nhìn một lúc mới đưa ra: "Đại ca ca, đây là bánh hoa hồng ta thích nhất, lúc uống thuốc ăn một viên thì sẽ không đắng chút nào, cho ngươi đó."

Nó nhìn túi tiền trên tay mình, giữa mũi tựa hồ còn có thể ngửi thấy mùi vị thơm ngọt của bánh hoa hồng, đành phải nuốt nước miếng.

Mẫu hậu không cho nó ăn nhiều, mỗi ngày chỉ có năm viên đường. Ngày hôm qua nó ăn hai viên, hôm nay lại ăn hai viên, thật vất vả dư lại sáu viên, vốn là muốn cho ca ca. Nhưng mà đại ca ca này mặc quần áo ít như vậy, chắc chắn sẽ sinh bệnh, sinh bệnh phải uống thuốc, nó không muốn lúc đại ca ca uống thuốc khóc nhè, đành phải cho hấn mấy viên đường này thôi.

Đột nhiên chỗ ngoặt đằng xa truyền đến một trận tiếng vang, Tía Tô vĩnh tai nghe xong, nhảy dựng lên sốt ruột nói: "Công chúa, Trương cô cô tới!"

"Thật vậy sao?" Tiểu công chúa cũng nghe một chút, quả thực như thế, vội đặt túi tiền ở bờ tường, để lại một câu "Đại ca ca, ta phải đi rồi", sau đó nó cùng Tía Tô hai người tay trong tay, thất tha thất thểu chạy đi mất.

Hai gã ám vệ nhìn túi tiền trên mặt đất, bốn mắt nhìn nhau, đánh tay ra dấu cho nhau.

-- Đi xuống lấy về?

-- Công chúa cho hấn rồi.

-- Dựa vào cái gì cho tiểu tử kia?

-- Vậy người đi theo hẳn cướp lại đi.

-- Người của Thượng Thanh Tông thật sự rất lợi hại?

-- Người đi thử xem chẳng phải sẽ biết hay sao.

Ám vệ kia nhìn túi tiền, rồi nhìn lại thiếu niên trên nóc nhà, nóng lòng muốn thử.

-- Đánh thắng chính là tiểu công chúa tặng cho ta, ai cũng không được đoạt!

-- a!

Không chờ hai người nói xong, liền thấy một đạo hắc ảnh phía đối diện chợt lóe qua, lại chăm chú nhìn xem đã không thấy thiếu niên kia đâu, mà túi tiền trên mặt đất... Cũng không thấy nữa.

Ám vệ không nhìn được, mắng một câu: "Làm bộ làm tịch! Gian trá!"

Đông Cung, Thái tử đứng thẳng người, hạ từng nét bút luyện chữ.

"Ca ca..... Ca ca....." Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng gọi mềm mại.

Tiểu Thái tử cho rằng bản thân nghe lầm, nhưng mà thanh âm kia lại từ xa tới gần, càng ngày càng rõ ràng, không phải muội muội thì còn ai?

Nó lập tức ném bút xuống liền chạy ra, đi được vài bước lại nhớ tới thái phó còn ở đây, đành phải dừng bước, tha thiết nhìn thái phó.

Lão thái phó mỉm cười xua xua tay: "Đi đi."

Vừa hết câu, tiểu Thái tử đã không thấy bóng dáng.

Chỉ thấy trong viện, hai đĩa nhóc phần điêu ngọc trác ôm thành một khối, một đĩa ca ca ca ca, một đĩa muối muối muối muối, thân đến không rời.

"Ca ca, Liễu cô cô làm bánh hoa hồng cho muối, muối định đem cho ca ca ăn."

Tiểu Thái tử lập tức liền hôn tiểu công chúa một cái: "Muối muối tốt nhất! Ca ca thương muối nhất! Đường đâu?"

Tiểu công chúa hồn nhiên nói: "Trên đường gặp được một đại ca ca, hấn thật đáng thương, không có áo khoác mặc, nên muối đã cho hấn hết túi đường rồi."

Tiểu Thái tử: "...!"

Chương 99: Phiên ngoại hai

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Thời điểm Thái tử và Công chúa được mười tuổi, Tiết Tĩnh Xu ngoài ý muốn lại có thai thêm lần thứ hai.

Mùa hè năm nay, theo thường lệ sẽ đi hành cung tránh nóng, gần tới tháng tám tháng là lúc hồi kinh, bỗng nhiên Hoàng Đế nhiệt huyết dâng trào muốn đi bãi săn thú.

Bãi săn cũng nằm ở gần hành cung, lộ trình chỉ một ngày là tới, Ngự lâm quân khởi hành trước, đến bãi săn để cẩn thận kiểm tra trong ngoài, dựng sẵn doanh trướng để nghênh đón Đế hậu; Thái tử; Công chúa và văn võ bá quan giá lâm.

Long trướng của Hoàng Đế được dựng ở trung tâm, song song với long trướng của hấn là phượng doanh của Hoàng Hậu, hai bên cạnh của hai người là Thái tử và Công chúa, gần bên ngoài là tông thân hoàng tộc, còn lại là đủ loại nhóm quan lại phân theo phẩm cấp mà dựng doanh từ trong ra ngoài.

Toàn bộ vòng ngoài của bãi săn đều có thủ vệ đóng quân, mấy trăm đỉnh lều trại, hơn vạn người, như những vì sao vây quanh mặt trăng, bảo vệ xung quanh sân rồng của đế vương.

Lúc đến bãi săn đã là chạng vạng, Hoàng Đế lệnh cho mọi người tự đi nghỉ ngơi, ngày hôm sau sẽ bắt đầu săn thú.

Tuy rằng Đế hậu có doanh trướng riêng của mỗi người, nhưng từ mười năm trước khi Hoàng Hậu mới vào cung, ngoại trừ lúc sinh hạ Thái tử Công chúa là yêu cầu ở cũ ra, còn những thời điểm khác Hoàng Đế đều ở cạnh Hoàng Hậu không sót ngày nào. Mỗi ngày hẳn đều đến Tê Phụng Cung báo danh, tất nhiên hôm nay cũng không ngoại lệ.

Khi Hoàng Đế tới, Thái tử và Công chúa cũng ở trong trướng. Công chúa Chử Thanh Huy đang chỉ đạo Thái tử ca ca Chử Hằng vẽ bức tranh, Tiết Tĩnh Xu ở một bên mỉm cười nhìn.

Tiết Tĩnh Xu nghe được tiếng cung nhân truyền báo liền đi ra đón hẳn, cười nói: "Noãn Noãn nói muốn vẽ lại những sự việc ở bãi săn mấy ngày nay, bệ hạ tới nhìn xem con bé vẽ có giống không này."

Chử Thanh Huy thấy Hoàng Đế liền ném bút xuống chạy đến, ôm cánh tay hẳn nũng nịu nói: "Phụ hoàng phụ hoàng. Ngày mai săn thú, người bắt cho Noãn Noãn một con thỏ con được không?"

Chử Hằng thì quy củ hành lễ.

Mấy năm gần đây Hoàng Đế càng thêm uy nghiêm, nhưng ở trước mặt thê nhi, hẳn thu liễm khí thế lại rất nhiều. Nghe nữ nhi thỉnh cầu như vậy, liền nói: "Con thỏ thì đã là gì? Phụ hoàng bắt cho con một con báo con luôn."

Chử Thanh Huy lại lắc đầu: "Không cần con báo, con báo sẽ cắn người, con muốn con thỏ."

Thái tử ở một bên nói: "Ca ca bắt cho muội."

Công chúa vừa nghe xong, lập tức vứt bỏ phụ hoàng của nàng,

ngược lại đi đến lắc lắc tay Thái tử ca ca, vui vẻ nói: "Cảm ơn ca ca, ca ca là tốt nhất!"

Hoàng Đế nhìn cánh tay trống rỗng của mình, có chút thê lương, đành phải nói với Hoàng Hậu: "Vậy thì con báo kia đành phải đưa cho Mạn Mạn rồi."

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ: "Thiếp cũng không cần, bệ hạ cứ giữ lại cho mình đi."

Cả nhà trò chuyện với nhau một lúc, lát sau Thái tử dẫn theo Công chúa cáo lui.

Tiết Tĩnh Xu nhìn sắc mặt Hoàng Đế có chút mệt mỏi, liền sai người đốt một chút hương an thần, lại kéo Hoàng Đế ngồi xuống, tự mình xoa bóp cho hắn.

Đi một ngày đường, các nàng còn có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, mà cho dù Hoàng Đế là ở trên ngự liễn cũng phải phê duyệt tấu chương, một khắc cũng không ngừng, còn gặp quan viên, xử lý triều chính, khó trách hắn lại mệt mỏi như vậy.

Hoàng Đế nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, bỗng nhiên vươn tay cầm cánh tay Tiết Tĩnh Xu, kéo nàng tới ngồi vào trong lòng mình.

Tiết Tĩnh Xu cũng không kháng cự, thuận thế ngồi xuống, lại xoa xoa nếp uốn hình chữ xuyên (川) giữa đôi mày của hắn. "Bệ hạ nên mỉm cười nhiều hơn mới được, nếu không, chờ khi trên mặt chàng đầy nếp nhăn thì sẽ thành lão gia đó."

Hoàng Đế nghe vậy mở mắt ra, nhìn kỹ người trong lòng ngực mình, nói: "Ta già rồi, Mạn Mạn lại vẫn giống như lúc trước."

Mười năm tích tắc trôi qua, năm nay Tiết Tĩnh Xu đã gần ba mươi, nữ tử thành thân sớm ở tuổi này đều sắp làm nãi nãi, nhưng khuôn mặt nàng vẫn còn trắng nõn bóng loáng như thiếu nữ, tìm không ra một nếp nhăn nào. Chỉ có khí chất trầm ổn của trước kia là lắng đọng lại theo năm tháng, càng trở nên ôn nhu đoan trang hơn.

Thấy Hoàng Đế nói như vậy, nàng lại cười nói: "Nếu để cho người khác nghe thấy, thật đúng là cho rằng bệ hạ đã bảy tám chục tuổi rồi ấy. Hiện giờ bệ hạ cùng lắm chỉ hơn ba mươi thôi, độ tuổi này là chín chắn trầm ổn, sức lực dồi dào, trẻ trung khoẻ mạnh, sao có thể nói là già?"

Hoàng Đế hỏi: "Mạn Mạn thật sự cho là như vậy?"

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cảm thấy buồn cười, đây còn không phải là muốn nàng khen hắn sao? Còn bày đặt quanh co lòng vòng như vậy. Nàng gật đầu, nói: "Đây là lời thật lòng của thiếp."

Hoàng Đế cong khóe miệng, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Ngày kế, Tiết Tĩnh Xu và nhóm phu nhân nhìn theo Hoàng Đế, Thái tử cùng với đủ cấp quan lại đến bãi săn thú, các nàng từng người trở về doanh trướng chờ tin lành.

Vẻ mặt Xương Hoa công chúa đầy chờ mong: "Mẫu hậu, người nói ca ca có thể bắt được con thỏ cho con không?"

Tiết Tĩnh Xu cười hỏi nàng: "Sao bỗng nhiên con lại hứng thú với thỏ con như vậy? Nếu thật sự thích nó, ta cho người đi mua một đôi là được."

"Mấy ngày hôm trước Chi Lan muội muội tới tìm con, nói nhà nàng có một đôi thỏ con, lông như tuyết trắng, đôi mắt hồng hồng, cái miệng như hình tam giác, cực kỳ đáng yêu."

Lâm Chi Lan là chi nữ của Tiết Tĩnh Uyển - Thân muội của Hoàng Hậu, là biểu tỷ muội với Xương Hoa công chúa, hai người kém nhau không đến một tuổi, từ nhỏ tình cảm đã tốt.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Những con thỏ được nuôi trong nhà mới có lông trắng mắt đỏ, còn thỏ hoang màu lông hoặc là vàng, hoặc là màu xám tro, không chắc sẽ đáng yêu đâu con."

"A..... Vậy làm sao bây giờ? Con đã nhờ Thái tử ca ca bắt giúp con rồi."

"Nếu không thích, đến lúc đó phóng sinh cũng được, giao lại cho người khác cũng được, mẫu hậu lại sai người mua về cho con."

Công chúa nhíu mày nghĩ nghĩ, trịnh trọng lắc đầu: "Không được, nếu đã bắt nó về thì con phải có trách nhiệm với nó, xấu thì kệ xấu đi."

Nàng nói như vậy cũng chỉ là đô đô cái miệng, bởi vì nó không biết có thể thỏ con sẽ chết, sẽ thất vọng.

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Con nghe xem thế nào, con nuôi một đôi thỏ xám, mẫu hậu nuôi một đôi thỏ trắng, nhưng mẫu hậu không có tinh lực chăm sóc chúng nó, muốn con giúp mẫu hậu cùng nhau nuôi nó, được không?"

Hai mắt Xương Hoa công chúa sáng ngời, vui vẻ vỗ ngực bảo đảm: "Mẫu hậu yên tâm, con nhất định sẽ nuôi đám thỏ con để nó mập ú ù luôn."

Đang nói, bên ngoài có người tới báo, con mồi đầu tiên của hôm nay mà Hoàng Đế săn được là một con hươu to khỏe béo núc, Không bao lâu lại tới báo, Thái Tử điện hạ bắn được một con tiểu hồ ly.

Chờ lúc sau Hoàng Đế và Thái tử mỗi người đều có con mồi, tin tức tốt của đám quan viên cũng liên tiếp truyền về.

Chạng vạng, quân thần vô cùng hồ hởi trở về.

Hoàng Đế hạ chỉ mở tiệc, đủ loại quan lại cùng gia quyến đến tham dự, Tiết Tĩnh Xu ngồi ở bên cạnh Hoàng Đế.

Thức ăn trong yến hội là thành quả săn thú của hôm nay. Đầu con hươu mà Hoàng Đế về được ngự trù đem đi nướng, phân phát cho tất cả quan lại hưởng dụng, xem như là ân huệ vua ban.

Trước mặt Đế hậu bày một bàn, tất nhiên là phần thịt tươi non mềm nhất. Tiết Tĩnh Xu nếm một miếng, vẫn cảm thấy thịt hươu có chút tanh tanh, nàng ăn không quen.

Hoàng Đế liền tự mình để một mâm nhỏ thịt dê đến trước mặt nàng.

Các phu nhân phía dưới thấy hành động của bệ hạ thì đều cảm thán trong lòng, sủng ái của bệ hạ dành cho nương nương vẫn là mười năm như một.

Nhớ năm đó Hoàng Hậu mới vừa vào cung, không ít người cũng ngo ngoe rục rịch theo, muốn đưa nữ nhi trong nhà vào hậu cung, nhưng từng đám đều bị bệ hạ thẳng tay xử lý.

Có vài người thức thời liền âm thầm ngủ đông, trong lòng nghĩ, Đế hậu vừa mới tân hôn nên tất nhiên là tình cảm ngọt ngào sâu đậm,

chờ thêm hai năm nữa sẽ phai nhạt, bọn họ lại vạch kế hoạch cũng không muộn.

Nhưng một lần ngủ đông này lại đợi đến mười năm, bệ hạ độc sủng nương nương mười năm, hơn nữa còn chuẩn bị sủng đến hết đời.

Hiện giờ Thái tử đã trưởng thành, mới được diện kiến đã thấy hấn có phong độ của một trử quân[1], nương nương lại phong nhã hào hoa, thịnh sủng không suy.

[1] Trử quân: thái tử; người kế vị; vua chờ kế vị.

Những người đó không nhìn thấy một chút cơ hội nào, lại có không ít vết xe đổ, đành phải hết hy vọng.

Hôm nay tâm trạng của Hoàng Đế cũng không tệ nên uống thêm mấy chén, khi rời đi bước chân có chút xiêu vẹo, chờ vào trong trướng của Tiết Tĩnh Xu, ánh mắt đã có vài phần tan rã.

Tiết Tĩnh Xu lau mặt cho hấn, hấn lại đưa tay ra ôm người vào lòng, nỉ non gọi nhũ danh nàng.

Cung nhân hầu hạ bên cạnh rũ đầu thật thấp, không dám nhìn thêm.

Tiết Tĩnh Xu miễn cưỡng giãy giụa thoát ra, gọi người cùng nàng đỡ Hoàng Đế ngồi vào bên giường, phát tay cho những người còn lại lui ra ngoài.

Hoàng Đế dựa vào đầu giường ngã trái ngã phải, mỉm cười nhìn nàng.

Vừa rời Tiết Tĩnh Xu dìu hấn nên hơi mệt, trên trán cũng đổ mồ hôi, thấy hấn còn có tâm trạng cười, oán trách nói: "Ngày thường không

thấy bệ hạ cười, hiện giờ uống say sai sử ta nên ngài cao hứng có phải không?"

Không biết Hoàng Đế có nghe hiểu hay không, thấy nàng đến gần muốn thay quần áo cho hắn, hắn lại ôm chặt nàng, hôn lên môi và lên má nàng, nỉ non nói: "Mạn Mạn, Mạn Mạn....."

Tiết Tĩnh Xu bị hắn gọi đến mềm lòng, cũng bất động, bất đắc dĩ nói: "Ta ở đây, tốt xấu gì bệ hạ cũng nên cởi tạm áo ngoài ra đã."

"Mạn Mạn giúp ta." Hoàng Đế hàm hồ nói.

"Được, ta giúp bệ hạ."

Lúc này Hoàng Đế mới vui vẻ, tự mình ngồi dậy, kéo lung tung hai ba cái đã ném quần áo lên thảm trên đất.

Tiết Tĩnh Xu thờ dài, đứng dậy muốn thay hắn nhật lên, Hoàng Đế lại ôm lấy eo nàng: "Mạn Mạn đừng đi."

Eo bị giữ chặt khiến Tiết Tĩnh Xu không thể động dậy, nàng đành phải nói: "Được được, ta không đi, bệ hạ buông ra một chút, ta đi rửa mặt xong sẽ trở về hầu hạ chàng."

"Ta đi với nàng." Hoàng Đế lão đảo đứng lên.

Tiết Tĩnh Xu vội đỡ lấy hắn: "Bệ hạ đừng náo loạn, mau ngồi xuống, ta trở về ngay mà, còn như vậy ta sẽ tức giận đó."

"Mạn Mạn đừng nóng giận." Hoàng Đế lập tức nói.

Tiết Tĩnh Xu đỡ hắn ngồi xuống: "Ta không tức giận, chỉ cần bệ hạ ngồi ở chỗ này đừng nhúc nhích, ta sẽ không tức giận."

Hai mắt Hoàng Đế trông mong nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu bị hấn nhìn đến không bước được bước nào, đành phải ngồi lại mép giường, gọi người tiến vào tháo trang sức rửa mặt cho mình.

Ở giữa, Hoàng Đế lại ngã nghiêng dựa vào người nàng, tuy là hai người đã thành thân được mười năm, Tiết Tĩnh Xu vẫn bị hấn làm cho đỏ mặt.

Thật vất vả mới dọn dẹp xong, cùng Hoàng Đế nằm xuống, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Dưới lớp chăn, thân thể hai người ôm lại một chỗ, cánh tay Hoàng Đế như con rắn quấn chặt lấy nàng, từng chút từng chút đụng chạm triền miên không dứt.

Tính tình hấn không còn giống với trước kia, chưa từng bám người như thế. Hiện tại Tiết Tĩnh Xu đã cảm nhận được cái gì gọi là rắc rối ngọt ngào rồi.

Nhưng ngược lại Hoàng Đế không làm gì khác, chỉ ôm nàng cọ xát một lúc rồi nằm yên ngủ.

Tiết Tĩnh Xu bị hấn ôm ấp đã thành thói quen, không bao lâu sau cũng chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, nàng lại bị một trận xoa bóp đánh thức. Tiếng thở dốc thô nặng của Hoàng Đế phảng phất bên tai, Tiết Tĩnh Xu chưa mở mắt ra, chỉ mơ hồ nói: "Bệ hạ đừng nháo."

"Mạn Mạn, ta cảm thấy nóng quá." Giọng nói của Hoàng Đế khàn

khàn.

Tiết Tĩnh Xu nghe ra có điều lạ lạ, lập tức tỉnh táo, đưa tay sờ trán Hoàng Đế, hoàng hôn nói: "Rất nóng, mau truyền thái y."

Tay nàng hơi lạnh, Hoàng Đế thoải mái thở dài một tiếng, càng ôm nàng chặt hơn: "Không cần thái y, ta chỉ cần Mạn Mạn."

Tiết Tĩnh Xu thấy hấn như vậy, liền biết hấn còn chưa có tỉnh rượu, chỉ là không biết vì sao lại khởi nóng như vậy, đành phải khuyên dỗ hấn: "Vì bệ hạ đang nóng cho nên mới cảm thấy khó chịu, đợi thái y tới xem qua, kê một liều thuốc sẽ tốt hơn thôi."

Hoàng Đế lắc đầu, bắt lấy tay nàng ngậm vào trong miệng, thân thể kề sát với thân thể nàng: "Thái y cũng vô dụng, chỉ có Mạn Mạn mới được."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới phát hiện sự biến hóa trên người hấn, vừa quần bách vừa nghi hoặc. Vừa rồi trước khi ngủ còn tốt mà, sao hiện tại đột nhiên lại như vậy? Chẳng lẽ là buổi tối ăn phải cái gì không nên ăn sao?

Bỗng nhiên nàng nhớ tới, một mâm thịt hươu tối nay, vì nàng không thích ăn nên hầu như đều vào bụng Hoàng Đế, rượu hấn uống cũng là rượu huyết nhung hươu, hai thứ này đều là vật thuần dương bổ thận tráng dương, mà Hoàng Đế còn lại ăn không ít, khó trách hiện giờ đã phát tác.

Quả thật Hoàng Đế bị ảnh hưởng không ít, tinh lực dư thừa, vẫn luôn lăn lộn gần đến hừng đông mới ngừng.

Tiết Tĩnh Xu kiệt sức, mặc kệ thân thể còn nhơm nhớp, nàng nằm ở trong lòng ngực hấn ngủ say.

Chờ khi nàng tỉnh lại thì sắc trời đã sớm sáng tỏ, mặt trời đã lên cao.

Hôm nay Hoàng Đế không đi săn thú, chỉ ở bên cạnh nàng phê duyệt tấu chương, nghe được động tĩnh, vội bưng nước qua tới: "Mạn Mạn tỉnh rồi à, uống miếng nước trước đi."

Tiết Tĩnh Xu há miệng thờ dốc, yết hầu nghẹn đến mức phát không ra tiếng, đành phải đưa tay nhận lấy uống chút nước, mới nói bóng gió: "Sao hôm nay bệ hạ không đi săn hươu nữa? Lại bắt một con hươu béo về ăn nha."

Hoàng Đế lấy lòng nói: "Là ta không tốt, vất vả cho Mạn Mạn rồi."

Tiết Tĩnh Xu khẽ hừ nhẹ một tiếng, rốt cuộc cũng không có giận hấn thật, cho hấn đỡ mình ngồi dậy, mặc quần áo chỉnh tề xong mới sai người tiến vào hầu hạ rửa mặt.

Hoàng Đế vốn là muốn ở trong trướng bồi Tiết Tĩnh Xu cả ngày. Hấn không đi săn thú, các triều thần cũng chỉ quanh đi quẩn trong trướng với người nhà, trong lòng lại đoán rằng, thấy hôm qua bệ hạ rõ ràng còn chưa đã thèm, nhưng sao hôm nay lại không đi nữa?

Chờ đến buổi chiều, Tiết Tĩnh Xu cũng đuổi Hoàng Đế đi, cuộc săn thú hôm nay mới tính là bắt đầu.

Sau giờ Ngọ, Tiết Tĩnh Xu đang xem nữ nhi viết chữ, Tiết Tĩnh Uyển mang theo nữ nhi và nữ tử tới cầu kiến.

Mười năm trước nàng sinh hạ nữ nhi, lại qua ba bốn năm sau mới lại hoài thượng hài tử thứ hai, lúc này thiếu phu nhân Lâm gia cũng đã sinh hạ trưởng tôn của Lâm phủ theo ý nguyện của Lão phu nhân.

Hiện giờ nhị công tử Lâm gia đang làm Lễ Bộ thị lang, ai gặp cũng đều phải khen một câu tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hiện tại người ngoài nhìn thấy Tiết Tĩnh Uyển cũng phải gọi một tiếng Lâm phu nhân.

Tiết phủ - nhà mẹ đẻ của Tiết Tĩnh Xu, từ hai năm trước Tiết lão thái gia và Chu lão thái quân lần lượt qua đời thì càng thêm yên tĩnh hơn trước. Nhưng thật ra thân đệ đệ của các nàng, năm mười sáu mười bảy tuổi tuổi đã đạt cử nhân, tác phong làm việc cũng rất khác với tổ phụ, rất có hi vọng lấy lại thể diện cho Tiết phủ.

Mấy năm nay, quan hệ của Tiết Tĩnh Xu với Tiết gia vẫn cứ nhàn nhạt, chỉ thường xuyên qua lại với Tiết Tĩnh Uyển, nhi nữ của hai người cũng rất thân cận với nhau.

Công chúa vừa thấy biểu muội biểu đệ tới, lập tức hai mắt chờ mong nhìn Tiết Tĩnh Xu: "Mẫu hậu, con và các đệ đệ muội muội đi ra ngoài chơi nha, buổi tối lại làm bài tập tiếp được không?"

Tiết Tĩnh Uyển cười nói: "Có gì mà không được? Thật sự ta thấy công chúa ngoan ngoãn như vậy, Tam tỷ tỷ đáp ứng cho nàng đi."

Tiết Tĩnh Xu liếc nhìn Tiết Tĩnh Uyển một cái, nói: "Đều là các người dung túng cho nó hết." Tuy ngoài miệng nói như thế nhưng vẫn cho phép bọn chúng đi chơi.

Chờ ba hài tử nắm tay nhau lui ra, Tiết Tĩnh Uyển nói: "Công chúa nghe lời lại hiểu chuyện, ai không dung túng nó mới kỳ quái đó."

Tiết Tĩnh Xu cười cười: "Muội phu cũng đi theo bộ hạ săn thú rồi sao?"

"Vâng." Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi: "Muội nói chàng chỉ là một văn nhân thư sinh, đừng đi cày mạnh, nhưng chàng lại không nghe, còn nói

muốn cho muội lau mắt mà nhìn, hừ, đến lúc đó có giới thì đừng từ trên lưng ngựa ngã xuống."

Mấy năm nay tính tình nàng cũng đã trầm ổn hơn, chỉ khi nhắc tới phu quân mới lộ ra bộ dáng giận dữ như thiếu nữ.

Tiết Tĩnh Xu cười thầm, nghĩ lại tính tình muội muội như vậy, không phải cũng vì muội phu dung túng mà ra sao? Hai người này nhìn như một đôi hoan hỉ oan gia, kỳ thật tình cảm cũng rất sâu đậm.

"Sao hôm nay Tam tỷ tỷ không ra ngoài đi dạo một chút? Thời tiết rất đẹp." Tiết Tĩnh Uyển hỏi.

Tiết Tĩnh Xu cũng muốn đi, nhưng đêm qua bị Hoàng Đế tàn nhẫn xoa nắn, hiện tại trên người vẫn rất lười nhác, nhấc không nổi chân, cũng không muốn nhúc nhích.

Lời này lại không thể nói ra. Đành phải lừa gạt hai câu, ngược lại nói lảng sang chuyện khác.

Hoàng Đế ở bãi săn hơn mười ngày mới nhổ trại hồi kinh.

Hơn một tháng sau, bỗng nhiên Tiết Tĩnh Xu cảm thấy thân thể không khỏe, luôn cảm thấy mỏi mệt, cũng không muốn ăn gì cả. Vừa lúc nghe Liễu Nhi nói nguyệt sự tháng này của nàng còn chưa có tới, trong lòng lập tức lập bộp một cái, vội gọi Trương Thái y tới bắt mạch, kết quả thật sự nàng đã có thai.

Trong lòng nàng khó hiểu, sở dĩ mấy năm nay nàng vẫn luôn không có thai, đều là vì Hoàng Đế không muốn nàng lại chịu cực khổ khi mang thai và sinh con, nên lệnh Thái Y Viện nghiên cứu điều chế ra

canh tránh thai cho nam tử dùng, chính hẳn tự mình uống. Mấy năm nay vẫn luôn không xảy ra việc gì ngoài ý muốn, sao hiện tại canh tránh thai lại không có tác dụng vậy?

Trương thái y nghe nàng đặt câu hỏi, trong lòng cân nhắc một phen, nói: "Dựa theo ngày tháng, cái thai trong bụng nương nương lần này là hoài thụ trong lúc săn thú, có lẽ là khi đó bệ hạ ăn cái gì, vừa lúc giải dược tính của canh tránh thai."

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi gật đầu, cũng cũng chỉ có khả năng này mà thôi, nàng nghĩ đến một vấn đề, vội hỏi: "Bệ hạ cũng chưa từng ngừng uống canh tránh thai, có thể gây bất lợi với hoàng nhi hay không?"

Trương Thái y cung kính nói: "Nương nương yên tâm, theo như mạch tượng vừa rồi, long thai trong bụng nương nương vẫn khỏe mạnh bình thường."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới an tâm, nói: "Sau này lại phải làm phiến thái y."

Trương Thái y vội nói không dám.

Đối với việc nàng có thai, Thái tử và Công chúa đều rất hưng phấn, chờ mong có một đệ đệ hoặc muội muội.

Chỉ có Hoàng Đế là vô cùng buồn bực, khi nghe nói tin tức liền ôm Tiết Tĩnh Xu rầu rĩ không vui: "Phòng bị lâu như vậy, sao còn có cá lọt lưới vậy?"

Tiết Tĩnh Xu ngược lại rất vui mừng, vuốt ve bụng nhỏ, hỏi hẳn: "Bệ hạ nói cái thai này là nam hay là nữ?"

Hoàng Đế suy nghĩ, nếu không thể không sinh, vậy thì lại sinh một nữ nhi cho bớt lo.

Tiết Tĩnh Xu nghe ngữ khí của hấn không mấy tích cực, có chút không vui, đẩy hấn một cái: "Là ai làm ta có thai? Còn không phải bệ hạ à? Tính ra bệ hạ mới là người khởi xướng, hiện giờ bày ra một khuôn mặt ủ rũ cho ai xem vậy?"

Hoàng Đế đành phải nhanh chân lại đỡ dành nàng, còn nói rất nhiều lời hay, mới làm Hoàng Hậu hớn hờ.

Nói thật, lại có thêm một hài tử, không phải hấn không thích, chỉ là nghĩ đến lúc trước khi Hoàng Hậu sinh nở quá gian nan, trong lòng hấn vẫn còn sợ hãi. Hấn tình nguyện không cần hài tử khác, cũng không muốn để Hoàng Hậu lại chịu mạo hiểm một lần nào nữa.

Hơn nữa, khi Hoàng Hậu mang thai, vài tháng này hấn ăn chay chẳng khác gì hòa thượng, thấy được sò được nhưng ăn không được, Hoàng Đế chỉ cảm thấy tương lai mù mịt a~~~

Chương 100: Phiên ngoại ba

Edit: Tiểu Pi

Beta: A Cảnh

Liễu Nhi không phải là tên của nàng, chỉ là họ, họ Liễu tên Phiêu Như.

Đời như gió thoảng, mệnh tựa cỏ rác.(*)

(*) Câu gốc "Thân như phiêu như, mệnh tựa cỏ rác".

Đây không phải là một cái tên hay, nhưng với những gia đình nông dân thì tên của một cô nương đâu đáng đồng nào, ai sẽ để ý đến cái này làm gì? Lấy cái tên xấu cho dễ nuôi là được rồi.

Những chuyện lúc nhỏ, Liễu Nhi nhớ không nhiều, chỉ có một ít ấn tượng, chính là nàng đi theo phía sau ca ca Liễu Nghị chạy khắp núi.

Sau lại có một năm nạn đói loạn lạc, cả nhà bọn họ theo nạn dân lên phương Bắc. Người khác đều nói, chỉ cần đi đến kinh thành, đến dưới chân thiên tử thì sẽ có đường sống.

Khi đi được nửa đường, ca ca sinh bệnh, cha mẹ để nàng chờ ở một gian miếu bỏ hoang, chờ bọn họ mang ca ca đi xem bệnh xong sẽ trở về đón nàng, nhưng nàng chờ được lại là một người buôn trẻ em.

Cũng may, có lẽ nàng còn sót lại một chút vận khí, bị người người nọ đưa tới kinh thành bán vào quốc công phủ.

Ngay từ đầu chỉ làm nha hoàn thô sử, ngay cả sân của chủ nhân còn không thể nào vào được. Tuy làm mấy việc quét dọn gánh nước, nhưng nàng đã rất vừa lòng. Ở phủ quốc công được ăn no mặc ấm, mỗi ngày chỉ cần làm một ít việc nhà thôi, tuy rằng có đôi khi sẽ cảm thấy mệt, cho dù mệt cũng còn đỡ hơn những ngày tháng sống đầu đường xó chợ không phải sao?

Sau khi bị cha mẹ vứt bỏ, nàng cũng có khoảng thời gian bị bệnh, nên ký ức trước kia đều quên hết, chỉ nhớ mang máng trong tên mình có chữ Liễu, nên lấy tên là Liễu Nhi.

Bởi vì không nhớ rõ cha mẹ là ai, nên đôi khi nàng có chút tò mò, cũng không đến mức rất nhớ bọn họ, không tim không phổi, cũng rất vui vẻ.

Sau đó, nàng và vài tiểu nha hoàn khác bị lựa chọn đi theo Tam cô nương của quý phủ đến am ni cô bên ngoài thành, hơn nữa còn ở lại chỗ đó chăm sóc tiểu thư.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tam cô nương, nàng đã sợ đến ngậy người. Nàng chưa từng gặp qua người nào xinh đẹp như nàng ấy, cũng không nghĩ ra, rốt cuộc là cha mẹ nhân tâm thế nào mới có thể để nữ nhi xinh đẹp như vậy ở một mình bên ngoài?

Rất nhiều người dần dần chịu không nổi cuộc sống ở am ni cô, suy nghĩ biện pháp để được triệu hồi về phủ. Còn nàng ở chỗ này lại ngậy ngốc rất tự tại, không bị quản chế, có thể chạy khắp nơi, không giống ở trong phủ, có rất nhiều quy củ, hơi chút vô ý một chút đã bị phạt bỏ đói, có đôi khi còn phải bị đánh.

Người ở am ni cô càng ngày càng ít, rốt cuộc cũng có một ngày, những nha hoàn bên cạnh tiểu thư đều đi hết, chỉ còn lại có mỗi mình

nàng. Vì thế, đương nhiên nàng có thể đến hầu hạ bên cạnh tiểu thư.

Tiếp xúc gần như vậy, nàng mới phát hiện tiểu thư không chỉ có đẹp người, mà tính tình cũng rất tốt. Không kiêu căng giống những cô nương ở quý phủ khác.

Tiểu thư mặc kệ quy củ, còn dạy nàng đọc sách viết chữ, đối xử với nàng giống như một tỷ tỷ hay tri kỷ, mà ở tận đáy lòng nàng cũng âm thầm xem tiểu thư như tỷ tỷ của mình.

Sau này Liễu Phiêu Như nhớ lại, mười năm ở am ni cô kia có lẽ chính là khoảng thời gian nàng vô tư vui vẻ nhất mà nàng không thể nào quên.

Vào một ngày của mười năm đó, khi nàng dậy sớm phát hiện ở bên ngoài cửa am có một người đang hôn mê.

Có lay cũng không tỉnh, nàng thỉnh tiểu thư xem cho hẩn, cũng không có gì đáng ngại. Nhưng trong am ni cô đều là nữ tử, không thể cho một nam tử xa lạ đi vào, nàng đành hải cùng tiểu thư cố hết sức đỡ hẩn đến một cái đình trên núi, lại tìm đệm giường đắp lên cho hẩn.

Người nọ ngủ suốt một ngày, câu đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là "đói".

Liễu Nhi nấu cho hẩn một bát canh sùng [1]. Sau này nghĩ lại, nếu sớm biết thân phận của hẩn thì nàng sẽ lặng lẽ cho hẩn thêm một cái trứng gà.

[1] Canh sùng: canh không có rau, hoặc chỉ là nước luộc thịt. Ở đây là chỉ ý thứ 1.

Hẩn ăn xong liền đi mất. Cho đến một lần nọ Liễu Nhi ra phố, gặp

hắn thắng trận trở về, mới biết hắn chính là thần võ Đại tướng quân.

Không lâu sau đó, vào một ngày tuyết rơi đầy trời, người của Thừa Ân công phủ đến vội vàng đón tiểu thư hồi phủ, những ngày tự do tự tại của nàng cũng xem như chấm dứt.

Tiểu thư vào cung, nàng hầu hạ bên cạnh, quy củ trong cung quy củ còn rườm rà hơn so với phủ Thừa Ân công. Nàng vì có thể bầu bạn bên cạnh tiểu thư mà không thể không dốc sức học những quy củ đó, ghi nhớ hết những cấm kỵ trong cung.

Nàng không thể tùy tiện cười lớn, không thể cao giọng nói chuyện, bởi vì trong cung, đây đều là cấm kỵ. Nàng bỏ ra rất nhiều tinh lực để thích ứng, dần dần, xưng hô của người khác đối với nàng từ tiểu Liễu đến Liễu cung nữ, lại biến thành Liễu cô cô.

Nàng cũng chưa từng nghĩ tới đời này nàng còn có thể gặp lại ca ca, hơn nữa ca ca chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra nàng, còn giống như khi bọn họ còn nhỏ, gọi nàng là Bảo Nhi. Cái nữ danh này, nếu không phải lại nghe ca ca nhắc tới thì nàng đã hoàn toàn quên mất.

Sau đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, nàng từng oán trách ca ca trợ Trụ vi ngược [2], nhưng chưa từng nghĩ tới vì sao ca ca lại làm như vậy.

[2] Trợ Trụ vi ngược nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Đời nhà Ân, vua Trụ vốn là một vị hôn quân vô đạo; cho nên người nào giúp y làm những điều độc ác tức là người ấy "trợ Trụ vi ngược".

Lúc trước Liễu Nghị bị bệnh đến bất tỉnh nhân sự, ngay cả chuyện cha mẹ vứt bỏ muội muội cũng không biết. Chờ khi bệnh của hắn đã chuyển biến tốt đẹp, tất cả đều đã chậm, thậm chí hắn không biết cha mẹ đã bỏ lại muội muội ở chỗ nào, muốn tìm cũng không thể nào tìm

được.

Một nhà ba người gian nan tới kinh thành, cha mẹ lại liên tiếp vì bệnh nặng mà qua đời, Liễu Nghị mười tuổi trở thành cô nhi. Sau đó không lâu, cùng với một đám cô nhi khác bị người ta nhận nuôi. Người nọ chính là phụ thân của Đoàn Phi – ngoại tổ phụ của An Thân Vương.

An Thân Vương lòng lang dạ thú, mà ngoại tổ phụ của hắn cũng không phải người tốt lành gì. Vì để người khác tuyệt đối trung thành bán mạng cho hắn, nên hạ dược với cho người khác.

Giải dược đã bị An Thân Vương phá huỷ, tuy Liễu Nghị bắt hắn lấy máu cho hạ giận, nhưng cũng không giải được độc.

Sau này Liễu Nhi thấy hắn dần dần gầy ốm, mới biết được độc này đã thành mãn tính, cầu Phan thần y giải độc cho hắn. Tuy đã giải dược tính, nhưng đã hơn mười năm nên gây tổn hại với thân thể, đã không thể hồi phục.

Ngược lại hắn cũng không quá để ý, mua một ngôi nhà nhỏ trong kinh thành để được ở gần muội muội của hắn.

Liễu Nhi được Tiết Tĩnh Xu đặc biệt cho phép, ngày mười lăm mỗi tháng có thể ra cung, về nhà của nàng và ca ca.

Vào ngày này, sáng sớm Liễu Nghị ngồi ở trên nóc nhà, nhìn về phía hoàng thành.

Bởi vậy, dù Liễu Nhi ở rất xa cũng có thể thấy hắn.

Như những lần lui tới trước đó, khi nàng bước vào sân, bất đắc dĩ nói với người ngồi trên nóc nhà: "Ca ca còn không mau xuống đây?"

Liểu Nghị cười cười, nhảy xuống, đứng ở bên cạnh nàng.

Liểu Nhi nhìn kỹ sắc mặt của hắn, độc được giải khá chậm, rất cuộc thân thể bị tổn hại. Màu da khỏe mạnh trước kia của hắn, hiện giờ trở nên tái nhợt hơn một chút so với bình thường, thoạt nhìn thân thể cũng không còn cường tráng như lúc trước. Cũng may tinh thần hắn vẫn ổn, trong lòng Liễu Nhi được đôi chút an ủi.

Nàng lướt qua hắn đi vào trong: "Ca ca ăn cơm sáng chưa?"

"Ăn rồi." Liễu Nghị nói.

Liểu Nhi tiến phòng bếp nhìn thử, trong nồi còn thừa chút mì sợi, hẳn là buổi sáng Dương bà tử chưa lại.

Dương bà tử là nàng mời đến giúp ca ca nấu cơm giặt quần áo, mỗi tháng ngày mười lăm nàng ra cung, sẽ cho Dương bà tử nghỉ một ngày, để bà cũng về nhà một chuyến.

Nàng vén tay áo lên, hâm nóng mì sợi còn thừa trong nồi rồi sốt ra, tay chân lạnh lẽo mà rửa sạch đồng nồi chén, lại đi vào trong phòng Liễu Nghị, lấy chăn đệm của hắn ra phơi, quét tước trong các góc phòng hết một lượt.

Tuy rằng nói có Dương bà tử ở nhà làm việc, nhưng lão nhân gia không đủ tinh lực, làm công chuyện cũng không đủ sạch sẽ, mỗi tháng nàng về đều phải quét tước một phen cho ca ca.

Thời điểm nàng làm những việc này, Liễu Nghị đi theo sau nàng giống như một cái đuôi. Lúc Liễu Nhi xoay người thiếu chút nữa đã đụng phải hắn, bất đắc dĩ nói: "Ca ca nếu không có việc gì làm thì ngồi ở trong sân đi, vì sao cứ đi theo phía sau muội vậy?"

Liễu Nghị nghe lời đi ra, nhưng chẳng được bao lâu, lại theo vào. Liễu Nhi cũng đành phải tùy hấn.

Dọn dẹp nhà xong, nàng cầm rổ lên chuẩn bị ra phố mua đồ ăn, hỏi Liễu Nghị: "Trưa nay ca ca muốn ăn gì?"

Liễu Nghị suy nghĩ: "Ăn mì."

Liễu Nhi cười nói: "Ca ca gầy như vậy, không thể ăn mì mãi được, hay là..... Nấu thịt kho tàu cho ca ca, tương giò, cá lư hấp, lại thêm mấy món rau dưa."

Lên phố mua đồ ăn, tất nhiên Liễu Nghị cũng đi theo. Nhìn nàng thuần thục chọn thịt mua cá, cò kè mặc cả, không giống Liễu cô cô trong cung mà mọi người vẫn tôn kính, mà lại giống như những người phụ nữ bình thường khác.

Hắn nghĩ, nếu lúc trước muội muội không bị bán đi, chờ đến mười lăm mười sáu tuổi sẽ lập gia đình, sinh hai đứa trẻ, thì có lẽ hiện giờ cũng đã yên ổn sống qua ngày.

Trên bàn cơm, Liễu Nhi lại nói đến đề tài kia: "Ca ca, rốt cuộc khi nào thì huynh mới chịu tìm tẩu tẩu cho muội vậy?"

Liễu Nghị gắp một đĩa thức ăn, ý đồ vẫn như mọi lần, coi như không nghe thấy để cho qua chuyện.

Liễu Nhi buông đũa, nghiêm mặt nói: "Ca ca, muội chờ huynh trả lời đó."

Liễu Nghị đành phải nói: "Chờ muội xuất giá thì ta sẽ thành thân."

Trên thực tế, hấn định cả đời này cũng sẽ không thành thân. Hấn biết thân thể mình thế nào, bị loại độc kia tiêu hao quá nhiều tinh lực, định sẵn sẽ sống không lâu, mặc kệ cưới ai đi nữa thì đều sẽ làm khổ người ta.

Huống chi, cái mạng này của hấn, là cha mẹ dùng tiền bán muối muối để cứu về. Hiện giờ thật vất vả mới tìm được muối muối, hấn chỉ muốn dùng những ngày còn lại để che chở cho nàng.

Liểu Nhi nghe hấn nói như vậy, buồn bã nhíu mày. Bởi vì chính nàng cũng không có ý định thành thân, nghĩ tới nghĩ lui, đành phải tạm thời từ bỏ, giống như mọi người hay nói, tùy duyên đi.

Chạng vạng, nấu cơm chiều cho Liễu Nghị xong nàng liền hồi cung. Đến Tê Phụng Cung gặp qua Hoàng Hậu trước.

Tiết Tĩnh Xu tự mình cầm tay dạy tiểu công chúa viết chữ, thấy nàng đi vào liền cười nói: "Trở lại rồi à."

"Liểu cô cô." Tiểu công chúa ngẩng đầu nhìn nàng, một đôi mắt sáng lấp lánh.

Liểu Nhi lấy ra một cái gói giấy nhỏ đưa qua, cười nói: "Đây là mức Phật Thủ phủ đường mà Bách Vị Cư mới làm ra."

"Cảm ơn Liễu cô cô." Tiểu công chúa đưa tay nhận lấy, lại nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu chờ mong: "Mẫu hậu, con có thể ăn không?"

Tiết Tĩnh Xu thân mật chỉ chỉ cái mũi nhỏ của nàng: "Chỉ cho ăn một viên."

Tiểu công chúa ngọt ngào nói: "Cảm ơn mẫu hậu! Con cầm đi chia

cho ca ca ăn."

"Đi đi."

Liễu Nhi mỉm cười nhìn nó.

Nàng nghĩ mỗi ngày đều như vậy cũng thật tốt, ngoài hoàng cung có người thân duy nhất của nàng, trong hoàng cung có người mà nàng nguyện chăm sóc. Mặc kệ là ra cung hay là vào cung, tâm trạng nàng đều vui sướng, trong lòng đầy chờ mong.

Nhưng thời khắc chia lìa cuối cùng cũng đến.

Đó là một ngày cuối thu, nàng vẫn ra cung như thường lệ, từ xa đã thấy Liễu Nghị trên nóc nhà, liền vẫy vẫy tay với hắn.

Liễu Nghị cũng đưa tay lên định vẫy lại nàng, nhưng bị một trận ho khan thành linh kéo đến, ho đến mức gập người.

Thân thể hắn nhanh chóng suy yếu, ngày đó là lần cuối cùng hắn có thể ngồi trên nóc nhà nghênh đón muội muội hắn.

Tất cả đại phu đều bó tay hết cách, thân thể của hắn đã như đèn cạn dầu, không thể dùng thuốc hay kim châm cứu về được nữa.

Tiết Tĩnh Xu lại thỉnh Phan thần y đến, nhưng lúc này, ngay cả hắn cũng không có cách nào.

Rốt cuộc Liễu Nhi đã hết hy vọng, xin phép Tiết Tĩnh Xu cho nghỉ dài hạn, về nhà chăm sóc cho Liễu Nghị.

Liễu Nghị không thể qua được mùa đông này, ngày mà hắn đi, tuyết rơi không ngớt ngoài cửa sổ.

Liểu Nhi đút nước cơm cho hấn ăn, hấn mơ mơ màng màng khi tỉnh khi ngủ, một lần tỉnh lại cuối cùng, tinh thần đột nhiên tốt hơn rất nhiều.

Hấn đã rất gầy, nhưng bàn tay vẫn to lớn như cũ, đầu ngón tay thô ráp chạm vào mặt Liễu Nhi, khó nhọc cười nói: "Bảo Nhi, ca ca phải đi rồi."

Liểu Nhi rũ mắt, nước mắt lăn xuống.

"Đừng khóc, Bảo Nhi đừng khóc."

"Được, mọi người không khóc, ca ca cũng đừng nói mê sảng làm mọi người sợ." Liễu Nhi nức nở nói.

Liểu Nghị cười cười, quay đầu nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, sau một hồi, nói: "Mùa đông ở kinh thành quá lạnh. Bảo Nhi, mọi người còn nhớ không, ở quê chúng ta, một năm bốn mùa đều sẽ không có tuyết. Chỉ có một năm kia, đó là thời điểm lạnh nhất, trên trời rơi xuống mấy bông tuyết li ti, mọi người há miệng đón lấy, còn hỏi ta rằng, ca ca, đây là cái gì, thật là lạnh."

Hấn nói rất chậm, nói xong một câu lặn dưng một lúc, dứt quãng một hồi mới nói xong.

Liểu Nhi rớt cuống nhện không được nữa, nước mắt trào như vỡ đê, dựa người lên chần của hấn khóc rống: "Ca ca, đừng bỏ mọi người....."

Liểu Nghị sờ đỉnh đầu nàng, thở dài: "Kiếp này, là ca ca không tốt, ca ca thực xin lỗi mọi người. Nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau....."

Nếu có kiếp sau sẽ như thế nào?

Cuối cùng hẳn cũng không nói hết, chỉ thở dài để lại một câu: "Bảo Nhi, đưa ca ca về nhà đi....."

Editor: tác giả thật độc ác mà, xuyên suốt bộ truyện thì rải đường tử tung, đến ngoại truyện lại viết cho huynh muội nhà này chia cắt âm dương cách biệt, thật buồn. Tiếc cho họ quá đi~~~ π_π

Chương 101: Phiên ngoại bốn

Edit: Tử Lam

Beta: A Cảnh

Liểu Nhi quyết định mang tro cốt của Liễu Nghị trở về cố hương, trở về là tâm nguyện của hắn, đến chết cũng không thể quên được cố hương.

Hai mươi năm trước, vẫn luôn là ca ca bảo vệ nàng, những ngày sau này, sẽ đến lượt nàng thủ hộ ca ca.

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng kiên quyết, cũng không giữ lại, chuẩn bị cho nàng vật phẩm với số lượng lớn, lại phái thị vệ một đường hộ tống nàng hồi hương.

Nàng ở trong trấn nhỏ thượng mua một tòa sân yên tĩnh, Liễu Nghị thì chôn ở sau núi.

Sau khi xong xuôi mọi chuyện, nàng mới biết được, ngọn núi cao tận mây xanh ở phía sau cái trấn nhỏ kia, lại chính là Thượng Thanh Tông.

Cái môn phái thần bí uy danh hiển hách nhất ở Đại Diễn triều này lại tọa lạc ở một trấn nhỏ như vậy.

Lúc này nàng mới mơ hồ nhớ lại, khi còn nhỏ các lão nhân hình như có một câu nói, ngọn núi cao kia là nơi ở của tiên nhân.

Chỉ là lúc ấy nàng quá nhỏ, không biết chuyện sự cũng không nhớ chuyện. Thậm chí sau khi trưởng thành gặp qua người Thượng Thanh tông, lại từ trong miệng Liễu Nghị biết được vị trí cụ thể của cố hương, nhưng nàng vẫn không liên kết hai vấn đề lại.

Tuy nói nơi này là quê hương của nàng, nhưng nàng không có nhiều ký ức, nơi này lại không có thân thích, đối với nàng mà nói. Kỳ thật cũng chỉ là một nơi xa lạ, một chỗ chôn cất người thân duy nhất, nhưng đột nhiên biết được cố nhân ở nơi đây, tâm trạng liền trở nên bất thường.

Thượng Thanh tông.... Nàng nhớ tới hai người, Lệ Tướng Quân và Phan Thần y.

Thần võ Đại Tướng quân Đại Diễn triều xuất thân từ Thượng Thanh tông.

Thời điểm nàng và tiểu thư vừa hồi kinh, đúng là Lệ Đông Quân đảm nhiệm chức Đại Tướng quân.

Mà sở dĩ lúc ấy hấn té xỉu ở trước cửa am ni cô, nghe nói chính là lúc xuất chinh ở Nam Cương bị cổ độc trong người phát tác. Cũng may từ nhỏ hấn dùng qua rất nhiều kỳ dược, thân thể tự phát giải độc, bệnh trạng duy nhất chính là hôn mê cả ngày.

Kỳ thật Liễu Nhi và hấn không có giao tình nhiều, nhưng lại gặp rất nhiều. Gặp được hấn không phải là ở trên cây, thì chính là ngồi xổm ở trên nóc nhà, giống như là đang nhìn tiểu thư, chờ tiểu thư vào cung, hấn lại chạy đến trong cung ngồi trước cửa. (Tử Lam: Bạn ý canh cửa, "giữ" người thương ấy mà.)

Sau đó sư nương hấn mất, hấn vội trở về tông môn chịu tang, đến giờ vẫn chưa hồi kinh.

Nghe Phan Thần Y kể nhiệm chức Đại Tướng quân nói, sư phụ Lệ Tướng quân không chịu nổi đả kích mất bạn già, đi vân du tứ hải[1], hấn thân là đệ tử chân truyền, đành phải ở lại tông môn kế thừa địa vị sư phụ, không thể rời đi.

[1] Vân du tứ hải: Đi khắp nơi.

Nguyên bản "vân du tứ phương" nhưng mình thấy không hay nên đổi thành "vân du tứ hải".

Phan Thần y sau khi mãn hạn chức, vẫn cứ ở tại kinh thành, sau đó người đảm nhiệm chức Đại Tướng quân thay đổi vài lần, Liễu Nhi cũng chưa gặp lại Lệ Đông Quân.

Nghĩ đến vậy, nếu hấn là người của tông môn, vậy hấn là cách chỗ của nàng không xa mấy. Có lẽ có một ngày nào đó hai người sẽ gặp nhau trên phố cũng không chừng, chỉ là không biết người nàng quen biết duy nhất ở chỗ này có còn nhớ nàng hay không.

Thời điểm đầu Xuân, nàng bày một quán nhỏ ở trên trấn. Cũng không phải là thiếu tiền, lúc rời kinh tiểu thư chuẩn bị cho nàng rất nhiều của cải. Là do nàng cả ngày rảnh rỗi không gì làm, một mình ở trong phòng, nên dễ dàng nghĩ Đông tướng Tây, không bằng đi ra cửa tìm chút chuyện làm.

Nàng lần nữa sử dụng cái tên Liễu Phiêu Như này để giới thiệu với thực khách. Nửa thật nửa giả mà nói chính mình nguyên bản là người địa phương, sau đó cùng người nhà đi cày nhờ thân thích, hiện giờ lớn tuổi nên trở về cố hương.

Tính tình những người trên trấn cũng khá tốt, tuy rằng thấy nàng một nữ tử độc thân bày quán, có vài người bàn tán, nhưng đại bộ phận

người đều có ý chiếu cố nàng.

Nàng thường xuyên nghe khách nhân nhắc tới Thượng Thanh tông, nhưng cho đến hiện tại, một người của Thượng Thanh tông cũng chưa gặp qua.

Thẳng đến sáng sớm ngày nọ, nàng đang ở phía sau quầy hàng bận rộn nấu mì, trên bàn sạp trước lại có thêm một vị khách nữa, gọi một chén mì nước.

Nàng bận đến mức thời gian ngừng đầu cũng không có, chỉ bảo khách nhân chờ một lát. Chờ đến lúc mang cho mấy vị khách trước mặt xong, nàng bung tô mì nước đi tới trước mặt vị khách đó, lại ngừng người một chút.

Tuy rằng khuôn mặt thiếu niên này có vài phần năm tháng, nhưng rõ ràng chính là Lệ Đông Quân nhiều năm không gặp.

Trên mặt Lệ Đông Quân không có biểu tình gì, điều này này làm cho Liễu Phiêu Như ngăn chặn cảm xúc kích động, chần chừ không dám tùy tiện đi nhận.

Đúng lúc có khách nhân khác đến, nàng đành phải vội vàng trở lại phía sau quầy hàng. Chỉ là nhịn không được mà lâu lâu ngẩng đầu lên, liếc liếc mắt một cái.

Lệ Đông Quân ăn rất chậm, không giống với những người khác há miệng to gấp ăn. Hắn ăn mì, từng đũa từng đũa chậm rãi mà gấp, rồi sau đó ở trên chiếc đũa chuyển vài vòng, cuối cùng mới đưa vào trong miệng.

Liễu Phiêu Như nhìn vừa cảm thấy mới lạ lại cảm thấy có ý tứ. Nàng cũng không biết, vị Đại Tướng quân tùy tiện cười này, lúc ăn mì lại

trẻ con như vậy.

Sáng sớm là thời điểm nàng bận rộn nhất, mãi cho đến khi Lệ Đông quân ăn xong, nàng cũng chưa tìm được cơ hội chào hỏi với hắn.

Lệ Đông Quân để lại mấy đồng tiền trên bàn, đứng dậy đi rồi.

Liễu Phiêu Như nhìn hắn không quay đầu lại mà rời đi, trong lòng có chút mất mát, Đại Tướng quân quả nhiên không còn nhớ nàng.

Nàng lại không biết, khi Lệ Đông Quân rời đi, thiếu chút nữa cùng tay cùng chân.

Trở lại trên núi, hắn lôi cái gương ra ở một góc soi, nghi hoặc mà lầm bầm lầu bầu: "Rất già rồi sao? Tại sao nàng không nhận ra? Hmm... Có phải nên đi tìm một chút dược làm chậm lão hoá không?"

Đúng lúc tiểu đồ đệ hắn đi ngang cửa, thấy sư phụ đang soi gương, kinh sợ mà lui một bước trốn đến phía sau cửa. Chờ khi nghe rõ sư phụ nói, hắn lập tức ngừng thở, rón ra rón rén mà tránh ra. Sau khi xác định mình đã rời khỏi phạm vi phát hiện của sư phụ, lập tức chạy như bay đi tìm mấy cái sư huynh: "Sư huynh không tốt rồi... Sư phụ tư xuân rồi!"

Lần thứ hai Liễu Phiêu Như gặp Lệ Đông Quân là buổi chiều của năm ngày sau, hắn theo thường lệ gọi một chén mì nước, chậm rì rì ăn.

Lúc ấy trên quán không có khách nhân gì, là thời điểm tốt để nói chuyện. Nhưng lại nàng cho rằng người ta không còn nhớ nàng, lại ngượng ngùng đi ôn chuyện, sợ người ta cho là ảo giác, nói nàng không quen biết.

Lệ Đông Quân kéo căng khôn mặt, trừ bỏ hẳn cố tình kéo căng ra, còn có công hiệu từ thảo dược của sư đệ hẳn.

Sư đệ rõ ràng là chỉ tay lên trời mà thề với hẳn, là có thể hồi phục thanh xuân. Hiện tại xem ra đều là nói xạo, nếu hẳn khôi phục bộ dạng trước kia rồi, vậy tại sao nàng còn chưa nhận ra?

À, xem ra là lâu lắm rồi hẳn không ra tay, làm sư đệ đã quên mất tính tình của hẳn, dám lừa hẳn.

Lệ Đông Quân ngằm nghiêng răng, nếp gấp trên mặt càng thêm căng chặt.

Liễu Phiêu Như ở sau quán âm thầm nhìn hẳn rất nhiều lần, cuối cùng hạ quyết tâm, chuẩn bị thử một lần. Khó có cơ hội gặp được một vị cố nhân, nàng không muốn cứ như vậy trở thành người lạ.

Nàng vừa mới chuẩn bị đứng dậy, quầy hàng lại có thêm một vị khách mới tới, là người bán thịt heo trên trấn, gọi một chén mì xương heo. Nàng đành phải tạm thời kiềm chế xuống, thuần thục trung chén mì, thêm xương lớn.

Người bán thịt heo kia họ Trương, ba mươi mấy tuổi, lớn lên to lớn béo tốt. Nghe nói nướng hẳn đã mất mấy năm rồi, hẳn và mấy cái quả phụ ở trên đường có quan hệ không sạch sẽ.

Liễu Phiêu Như không muốn làm hẳn nảy sinh ý, nhưng người đến lại không thể đuổi đi, đành phải mang ra cho hẳn, sau đó lập tức xoay người đi.

Nhưng hôm nay không biết tên bán thịt heo phát điên gì, lại duỗi tay ra muốn kéo nàng.

Liễu Phiêu Như cũng không biết hẳn đã xảy ra chuyện gì, chỉ đột nhiên nghe hẳn phát ra một tiếng thét thảm thiết như giết heo, làm nàng hoảng sợ.

Nàng kinh hồn tán đảm quay đầu lại nhìn, lại thấy trên bàn tay tên bán thịt heo họ Trương, thành linh bị một chiếc đũa đâm vào, chiếc đũa hoàn toàn xuyên qua lòng bàn tay hẳn.

Tên bán thịt heo họ Trương kêu la như quỷ khóc sói gào.

Trên quán hiện tại chỉ có hai người khách, lúc này ra tay, chỉ có...

Liễu Phiêu Như lập tức quay đầu nhìn Lê Đông Quân, lại thấy hẳn thong thả ung dung mà cầm một đôi đũa mới, tiếp tục ăn mì.

Thấy hẳn làm bộ dạng giống như vô tội, nhất thời nàng không biết nên nói gì.

Tên bán thịt heo họ Trương cũng phản ứng lại, giơ cánh tay nổi gân xanh lên, một chân đá bay ghế dựa trước mặt Lê Đông Quân:

"Người dám ám toán lão tử, có biết lão tử là ai không?!"

Lê Đông Quân cũng không thèm nhìn tới hẳn, chỉ lạnh lùng nói:

"Cút."

"Người... " Tên bán thịt heo họ Trương đau đến gân xanh nổi lên, chạy về quầy bán thịt của mình, lấy ra con dao giết heo hùng hổ mà vọt tới, cười dữ tợn nói: "Đại gia tiền người về Tây thiên!"

Vừa dứt lời, lại là một tiếng hét thảm thiết, bàn tay hẳn cầm dao cũng bị đâm xuyên qua.

Chỉ trong giây lát hai tay đều bị người ta phế bỏ, hung ác như tên

bán thịt heo họ Trương cuối cùng cũng cảm thấy sợ.

Lệ Đông Quân lại lấy thêm hai chiếc đũa mới, thuận tiện thường hẳn một cái khốe mắt: "Đây là đĩa bàn của Thượng Thanh tông, cút."

Tên bán thịt heo họ Trương đỏ mặt tía tai, cắn răng tựa hồ còn chuẩn bị nói gì đó, nhưng ái ngại uy danh của Thượng Thanh tông, cuối cùng vẫn là xám xịt bỏ đi.

Chuyện này hết thảy chỉ phát sinh ở mấy bàn, Liễu Phiêu như thần sắc phức tạp nhìn Lệ Đông Quân. Đỡ cái ghế dựa bị ngã lên, đổ những cái xương lớn dính máu của tên bán thịt heo họ Trương, lại lau sạch cái bàn, cuối cùng mới chậm rãi đi tới, ngồi ở đối diện Lệ Đông Quân.

Lệ Đông Quân giống như không biết, vẫn như cũ từng đũa từng đũa mà ăn mì sợi. Chỉ là một bàn tay khác đặt xuống bàn, bàn tay nắm lại, lại chậm rãi buông ra, rồi lại nắm lại...

Liễu Phiêu Như cũng mặc kệ hẳn có nhớ mình hay không, chậm rãi mở miệng nói: "Lệ Tướng quân, đã lâu không gặp. Không biết người còn có nhớ ta hay không, năm đó..."

Nàng phảng phất giống như gặp gỡ một vị lão hữu, lời nhai nói rất nhiều, kể lại lúc mới quen năm đó, và những năm sau đó. Kỳ thật hai người cũng không có nhiều giao tình, nhưng nhiều năm như vậy, từng chút từng chút tích lại, cũng đủ cho nàng nói trong chốc lát.

Lệ Đông Quân vẫn luôn im lặng, thẳng đến khi Liễu Phiêu Như nói xong, cũng đúng lúc hẳn ăn xong sợi mì cuối cùng. Buông đũa, nhìn nàng, trịnh trọng nói: "Đã lâu không gặp."

Đã lâu không gặp, thật là nhớ.

****

A Cảnh: Móa, sao không cho thêm cặp này chút đường đi, (*"Д `)=3

Chương 102: Phiên ngoại năm

Edit: A Cảnh

Beta: Tiểu Pi

[Một câu chuyện cũ về sự xấu xa của Diệu Hoàng đế o(` ω"*)o]

Buổi tiệc mừng Hoàng tử và Công chúa một tuổi cực kì long trọng, nhóm mệnh phụ tới kính rượu, trong lòng Tiết Tĩnh Xu cao hứng, uống hai ly liền khiến cho mặt ửng đỏ.

Ban đầu nàng không định uống rượu, thời điểm mới vào cung, bữa tiệc đại hôn uống vài chén rượu trái cây, khiến cho nàng say say xỉn xỉn hồ đồ. Sau lần đó, nàng xem thoai bản đến mê mụi vắng vẻ Hoàng Đế, trong lòng Hoàng Đế khó chịu liền đút cho nàng một chén rượu, quả nhiên khiến nàng say ngất, để cho Hoàng Đế chiếm tiện nghi không ít.

Sau này lại sinh hài tử, trong lúc ở cử, cũng uống một chén rượu bổ canh gà, nàng choáng váng vài lần cuối cùng cũng luyện được chút tửu lượng.

Giống như bây giờ, mặt dù mặt nàng hơi đỏ nhưng ý thức thì lại vô cùng thanh tỉnh. Nhưng Hoàng Đế lại không biết, hấn cho rằng Hoàng Hậu đã say.

(Nam mô! Bớ người ta có người làm chuyện xấu....(●__●). Diệu ca: *lờm lờm*....)

Nhớ tới vẻ mặt kiều diễm khi say trước đây của Hoàng Hậu, Hoàng Đế đứng ngồi không yên.

Cung yến kết thúc rất nhanh, Hoàng Đế gọi người ôm Hoàng tử và Công chúa xuống đi nghỉ ngơi, lại tự mình đỡ Tiết Tĩnh Xu trở lại Tô Phương Cung.

Đầu Tiết Tĩnh Xu có chút choáng, không có sức lực nói chuyện, chờ rửa mặt chải đầu xong, khoe miệng cong lên trầm mặc dựa đầu vào vai Hoàng Đế.

Hoàng Đế sờ sờ gương mặt nàng, bỗng nhiên dùng ngón tay chọc một chút.

Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc nhìn hấn sao có cái hành động giống trẻ con như vậy, Hoàng Đế lại đưa ngón tay tiếp tục chọc gương mặt nàng, nói: "Gọi Diệu ca ca."

Tiết Tĩnh Xu nhú mày, trong nhất thời không có phản ứng lại.

Hoàng Đế chuyển qua ngồi đối diện với nàng, cảm thấy có chút kỳ quái hỏi: "Hôm nay Mạn Mạn say rượu, sao lại ngoan ngoãn như vậy chứ?"

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu nhận nhạo, nhớ tới việc hai lần trước sau khi say rượu tỉnh lại thì trong đầu trống rỗng, không nhớ gì lại rất tò mò không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, liền theo ý Hoàng Đế, nói: "Diệu ca ca."

Hoàng Đế gật đầu, rồi lại dùng hai ngón tay nhéo nhéo khuôn mặt của nàng, đối với ánh mắt lên án của Tiết Tĩnh Xu thì hấn cũng không cảm thấy chột dạ, ngược lại như vẻ hợp tình hợp lý: "Trên mặt dính nè, giống như mặt mèo vậy, để ta lau giúp nàng."

Tiết Tĩnh Xu nghe ngữ khí của hắn như vậy, phảng phất như đang nói chuyện với hài tử, trong lòng nàng xoay chuyển qua rất nhiều ý nghĩ, cũng học ngữ điệu trẻ con, dịu dàng nói: "Thiếp vừa mới rửa mặt xong, sao lại dính cái gì được?"

Hoàng Đế nói: "Cung nhân hầu hạ không có cẩn thận, nàng lại không nhìn thấy nên đương nhiên không biết được, nàng xem bên này cũng có nè."

Hắn nói xong, lại nhéo nhéo mặt bên kia của Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu vội dùng tay ôm mặt né tránh, Hoàng Đế nói nàng không tin, nhìn tay hắn kia cũng biết là muốn nhéo mặt nàng chứ làm gì mà lau mặt giúp chứ. Nhưng mà nàng cảm thấy có chút mới lạ, hóa ra mấy lần trước sau khi mình say rượu, Hoàng Đế sẽ dụ nàng vậy sao?

Hoàng Đế ôm nàng lại không cho chạy, lại giơ tay nhéo nàng một chút, nói: "Lại gọi một tiếng Diệu ca ca coi nào."

Tiết Tĩnh Xu ôm mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn.

Hoàng Đế thúc giục: "Mau gọi đi."

"Không muốn." Tiết Tĩnh Xu nói.

Hoàng Đế không đoán được nàng sẽ nói như vậy, hơi hơi nhíu mày nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu bị hắn nhìn đến có chút khẩn trương, không có biết hắn có phát hiện ra là mình giả say không.

Hoàng Đế nhìn nàng trong chốc lát, bỗng nhiên khóe miệng cong lên.

Vẻ tươi cười này của hắn không giống với thường ngày, khóe miệng cong lên, lông mày có phần nhíu cao hơn, trong mắt chứa vài phần chế nhạo, chỉ là có vẻ mờ ám rất nhỏ, khiến cho gương mặt lạnh lùng của hắn đột nhiên trở nên có chút hiền hòa.

Tiết Tĩnh Xu thấy Hoàng Đế như vậy, ngực nhảy bùm bụp vài cái.

Liền nghe thấy Hoàng Đế không có ý tốt nói: "Nếu không gọi, phải uống canh giải rượu, một chén canh rất lớn, lại rất đắng, nàng cũng phải uống hết."

Vậy mà hắn bắt đầu uy hiếp hả trời, Tiết Tĩnh Xu trừng lớn mắt.

"Không muốn gọi, hử?" Hoàng Đế lại hỏi.

Tiết Tĩnh Xu nhíu nhíu mũi, bất mãn nói: "Chàng quá xấu xa rồi."

Hoàng Đế khẽ cười ra tiếng, nhưng lời nói ra lại hoàn toàn không có ý cười: "Ta gọi người mang canh tiến vào."

Nói xong, hắn liền nhấc màn lên, như có vẻ chuẩn bị gọi người.

Nếu Tiết Tĩnh Xu thật sự say, có uống một chén canh giải rượu cũng đã muốn khổ rồi, huống chi bây giờ căn bản nàng không có say, đành phải chạy nhanh tới ngăn hắn lại: "Không muốn."

Hoàng Đế dừng lại nhìn nàng, trong mắt có vài phần đắc ý.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu buồn cười, khi dễ một người say rượu, còn không biết tự xấu hổ nữa. Chẳng qua khó thấy được dáng vẻ này của Hoàng Đế, nàng cũng vui vẻ phối hợp, néo đầu ngón tay, không

tình nguyện nói: "Diệu ca ca."

Hoàng Đế gật đầu, nói: "Thật là ngoan."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nói thầm: "Người xấu."

"Hử? Lại muốn uống canh giải rượu--"

"..... Người tốt."

Hoàng Đế nghe vậy rất vừa lòng, được nước muốn lẩn tới: "Khen ca ca đi nào."

Vốn dĩ Tiết Tĩnh Xu không hiểu những lời này, nhưng mà những lời trước đó của Hoàng Đế cũng không bị nàng phát hiện ra, bên trong tầng ý nghĩa có những lời dụ hoặc, gì mà ca ca tốt, phu quân tốt, đều chỉ những tình nồng mật ý, những lời chỉ nam nữ yêu nhau nồng nàn mới có thể mở miệng nói ra được. Hiện giờ hai người đang ngồi đối diện nhau, Hoàng Đế lại không biết xấu hổ mà yêu cầu như vậy, không biết rốt cuộc da mặt hấn dày đến mấy tầng nữa!

Tiết Tĩnh Xu mím môi, trên mặt ửng hồng, do dự không mở miệng.

Hoàng Đế "a" một tiếng, rồi như làm bầm lâu bầu: "Hôm nay Mạn Mạn so với trước kia không giống nhau, hai lần trước uống say sẽ không cự tuyệt ta."

Tiết Tĩnh Xu cũng không biết bản thân mình say rượu sẽ như nào, nhưng nàng giả say, trong lòng vốn dĩ không biết làm sao nên Hoàng Đế nói như vậy khiến nàng không khỏi chần chờ.

Hiện tại nếu như theo ý Hoàng Đế, kêu hấn ca ca tốt, nàng cảm thấy thật sự khó mở miệng, nhưng mà nếu không thỏa mãn hấn thì sợ bị

phát hiện chân tướng.

Nàng có chút hối hận, sớm biết vậy không nên giả say.

Nhưng mà suy nghĩ lại thì nếu như có thể làm Hoàng Đế cảm thấy vui vẻ, vậy thì cứ làm cho hắn vui vẻ thôi.

Nàng cắn môi dưới, cực kỳ khó khăn nhỏ giọng nói: "Ca ca tốt."

Nàng chỉ lo ngượng ngùng, lại không có phát hiện, thời điểm nàng mở miệng trong nháy mắt cả người Hoàng Đế trở nên căng cứng, ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

Hoàng Đế sờ gương mặt nàng, cầm tay nàng đang che mặt lấy xuống, đưa tới bên miệng mình nhẹ nhàng cắn một cái, âm thanh khàn khàn nói: "Ca ca có bảo bối tốt, nên cho nàng nhìn một chút."

Ngực Tiết Tĩnh Xu đập mạnh, theo bản năng hỏi: "Bảo bối gì cơ?"
Lời vừa thốt ra, nàng liền cảm thấy có chút không ổn.

Quả nhiên Hoàng Đế lại cười, đặt nàng ở trên giường, ung dung thong thả cởi đai lưng ra: "Là thứ sẽ làm Mạn Mạn và ta cảm thấy sung sướng lắm."

Tiết Tĩnh Xu cùng chung chăn gối với hắn lâu như vậy, sao lại không nghe ra ám chỉ trong lời nói của hắn chứ?

Chỉ là đêm nay nàng có chủ ý muốn làm cho Hoàng Đế vui vẻ, nên thời điểm hắn nằm lên người nàng, thì nàng cũng không kháng cự, ngược lại đỏ mặt, càng chủ động đón nhận.

Dù sao..... Chỉ cần hắn vui vẻ là được rồi.

Nhưng nàng đã quên rằng, hai lần say trước, Hoàng Đế giống như chính nhân quân tử vậy, cũng chưa từng chạm vào nàng, đêm nay lại có thái độ khác thường, hẳn thật sự...không phát hiện ra sao?

Sau một hồi, Tiết Tĩnh Xu đã mệt cực kì, nặng nề nằm ngủ trong ngực Hoàng Đế. Hoàng Đế chưa từng mở mắt lên, chỉ có khóe miệng là hơi cong lên.

--HOÀN PHIÊN NGOẠI--

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ nhà mình thời gian qua. Đi một đoạn đường dài cuối cùng cũng đến điểm kết thúc. *cúi đầu* (>⊂<), Mong các bạn ủng hộ những bộ mới tiếp theo của nhà nha (* > ∇ ·)v